

SVĚDECTVÍ PRO CÍRKEV sv. 5.

Ellen G. Whiteová

Obsah

Svědectví pro církev číslo 31.....5

1. Stanové shromáždění Boulder, Colorado, 25. září 1881.....	6
Odpovědnost kazatelů.....	8
2. Naše škola.....	11
Písmo učebnicí.....	12
Cíl školy.....	13
Učitelé naší školy.....	13
3. Rodičovská výchova.....	18
4. Důležité svědectví.....	22
5. Podceňování Svědectví.....	29
6. Pracovníci naší školy.....	38
7. Odsouzení žárlivosti a vyhledávání chyb.....	42
8. Blízký je den Hospodinův.....	44
9. Nerozumné sňatky.....	47
10. Napomenutí a pokárání.....	51
Nebezpečí mládeže.....	53
11. Boží spolupracovníci.....	58
12. Satanovi pomocníci.....	61
13. Může člověk okrádat Boha?.....	66
14. Moc pravdy.....	70
15. Naše stanová shromáždění.....	72
16. Bratrská láska.....	74
17. Pilnost v práci.....	79
18. Stěhování do Battle Creeku.....	81
Světáctví v církvi.....	83
20. Máme chodit k spiritistickým lékařům?.....	85
21. Vzhlížet k Ježíši.....	89
22. Potřeba pracovníků.....	91
23. Boží pečeť.....	93
24. Výzva.....	97
25. Křesťanská jednota.....	105

Svědectví pro církev číslo 32.....110

26. Dílo kazatele evangelia.....	111
Kazatelé jako vychovatelé.....	113
Povinnost kárat milovníky peněz.....	114
27. Křesťanský růst.....	117
Desátky a oběti.....	118
28. Věrnost v díle Božím.....	121
Slibovat a neplatit.....	124
29. Vliv nevěry.....	127
30. Svůdnost hříchu.....	129
31. Kritizování kazatelů.....	133
32. Potřeba věrnosti a vytrvalosti.....	135
33. Hříšnost naříkavosti.....	138
34. Chvalte Hospodina.....	141

35. Zodpovědnost rodičů.....	143
36. Výchova dětí.....	145
37. Křesťanská trpělivost.....	149
38. Světská ctižádost.....	152
39. Láska mezi bratřími.....	155
40. Vykupujme čas.....	158
41. Výroba vína a moštu.....	161
42. Sňatky s nevěřícími.....	165
43. Podpora misie ve městě.....	168
44. Pravý misijní duch.....	175
45. Misijní mládež.....	177
46. Důležitost kolportérské práce.....	180
47. Vydavatelské dílo.....	185
Důležitost šetrnosti.....	187
Jednota práce.....	189
48. Obchod a víra.....	192
49. Osídlo světského smýšlení.....	195
50. Odpovědnost lékaře.....	199
51. Blížící se krize.....	204
52. Církev světlem světa.....	207
53. Jozue a Anděl.....	213

Svědectví pro církev číslo 33.....217

54. Jednota a láska v církvi.....	218
Pečování o zájmy bratří.....	219
55. Jak se chovat v domě Božím.....	224
56. Náboženství a vědecká výchova.....	228
57. Výchova našich dětí.....	230
58. Nebezpečí mládeže.....	232
Uplatnění vůle.....	234
59. Vhodná četba pro děti.....	236
60. Napomenutí mladým.....	238
Příklady hrdinské věrnosti Bohu.....	240
Vzdělání kazatelů.....	240
61. Světské smýšlení.....	242
62. Praktická zbožnost.....	244
63. Vaše rozumná bohoslužba.....	248
64. Světské vlivy.....	249
65. Potřeby našich institucí.....	252
66. Naše ústavy v Battle Creeku.....	254
Škola.....	254
Kvalifikace správců.....	254
67. Výborová shromáždění.....	256
Světské zásady.....	257
Autorský honorář za knihy.....	257
68. Křesťanský vliv v domově a v církvi.....	260
69. Dojemný sen.....	262
70. Důležitost každodenního studia Bible.....	263

70. Výchova služebníků evangelia.....	266	Sud'te dle ovoce.....	306
72. Nesvatá ctižádost.....	269	Pochybnost ve „Svědectví“.....	306
73. „Zdržujte se od všelikého zlého zjevu“.....	271	Povinnost zvěstovat pokárání.....	308
74. Láska k bloudícím.....	276	Zavržené pokárání.....	309
75. Povinnosti církve.....	281	Zanedbávání „Svědectví“.....	310
Jak jednat s bloudícími.....	281	Jak máme přijímat napomenutí.....	310
Volba vedoucích.....	282	Neoprávněné rozlišování.....	311
76. Dopis.....	285	82. Nepodložené zprávy.....	315
77. Boží láska k hříšníkům.....	288	83. Falešný zázrak.....	317
78. Pravé vyznání.....	291	84. Tajemství Bible – důkaz její božské inspira- ce.....	318
79. Falešné názory o vyznání.....	294	85. Nastávající boj.....	323
80. Skutečnost Boží přítomnosti.....	298	86. „Americká Stráž“ a její poslání.....	326
Kristova přítomnost ve třídě.....	298	87. Pracovníci v díle.....	327
81. Podstata a vliv „Svědectví“.....	300	88. Neocenitelný dar.....	331
Osobní svědectví.....	301	89. Boží podstata zjevená v Kristu.....	334
Účel „Svědectví“.....	302	90. Slovo učiněno tělem.....	338
Nezaujímají místo Bible.....	303	91. Boží péče o jeho dílo.....	340
Nesprávné používání „Svědectví“.....	305		

(PO ÚPRAVÁCH BEZ KONTROLY)

Název anglického originálu: *TESTIMONIES FOR THE CHURCH, Vol.5 (1882-1889) – 5T*

Svědectví pro církev číslo 31

1. Stanové shromáždění Boulder, Colorado, 25. září 1881

(Toto poselství bylo napsáno pro stanové shromáždění v Michiganu, ale bylo na něho zapomenuto. Bylo přečteno teprve na Generální konferenci v prosinci 1881.)

Draží bratři a sestry, kteří budete shromážděni na Michiganském táborovém setkání, mám větší zájem o toto shromáždění než o kterékoli jiné, jež se konalo. Michigan neučinilo to, co mohlo. Bůh svěřil do vaší péče důležité instituce a to vyžaduje od vašeho vedení větší odpovědnost, než je vložena na kterékoli oblasti. Bylo vám dáno veliké světlo a jen málokterí ho přijali. Na mém srdci mám obavy o náš lid v Michiganu. Varovné poselství, že Syn člověka má brzy přijít na nebeských oblacích, se pro mnohé stalo jen běžným povídáním. Opustili bdělé postavení strážného. Sobecký, světský duch, který se projevuje v životě, odhaluje myšlení srdce: „Můj Pán prodává.“ Někteří jsou v tak hluboké temnotě, že otevřeně přiznávají svou nevěru, bez ohledu na ujištění našeho Pána, že všichni takoví jsou nevěrnými služebníky a jejich podíl bude s pokrytci a nevěrci.

5T 9.1

Naši kazatelé nekonají cele svou povinnost. Pozornost lidu by měla být obrácena na závažnou událost, která je velice blízko. Znamení času by měli mít stále na zřeteli. Prorocká vidění Daniele a Jana předpovídají údobí mravní temnoty a úpadku, avšak v době konce – čas v němž nyní žijeme, vidění má promluvit a nemlčet. Když se předpověděná znamení začnou dít, ti, kteří očekávají a bdí, mají pozvednout své hlavy a radovat se, nebo „se přiblížilo jejich vykoupení“.

5T 9.2

Budeme-li tyto věci náležitě zdůrazňovat, přijdou posměvači, kteří chodí podle svých vlastních žádostí a budou říkat: „*Kdež jest to zaslíbení o příchodu jeho? Nebo jakž otcové zesnuli, všechno tak trvá od počátku stvoření.*“ (2 Pt 3,4) Avšak „*když dějí: Pokoj a bezpečnost, tedy rychle přijde na ně zahynutí*“ „*Ale vy, bratří, nejste ve tmě, aby vás ten den jako zloděj zachvátil.*“ (1 Te 5,3.4) Díky Bohu nebudou všichni ukolébáni spánkem tělesné bezpečnosti. Budou zde věrní jednotlivci, kteří rozeznají znamení doby. Zatímco veliký počet vyznavačů svými skutky zapře svoji víru, budou zde jednotlivci, kteří vytrvají až do konce.

5T 10.1

V našich dnech existuje tentýž duch sobectví a přizpůsobení se světu jako v době Noemově. Mnozí, kteří vyznávají, že jsou Božími dětmi, jdou za svými světskými zájmy tak důsledně, že zapírají své vyznání. Budou sázet, stavět, kupovat a prodávat, jíst a pít, ženit se a vdávat, až do poslední chvíle doby milosti. Takový je stav velikého počtu našeho lidu. Protože rozmnožena bude nepravost, vychladne láska mnohých. Jen málokterým může být řečeno: „*Vy synové světla jste... Nejsmeť noci, ani tmy.*“ (1 Te 5,5)

5T 10.2

Mé srdce je pohnuto, když vidím veliký nedostatek duchovního smýšlení mezi námi. Způsoby a zvyky světa, pýcha, láska k zábavám, okázalost, výstřední odívání, okázalost v domácnostech, v pozemcích – to všechno je olupování Boha, užívání prostředků k vlastnímu uspokojení, místo aby byly použity k šíření světla pravdy do celého světa. Sobecké zájmy jsou na prvním místě. Dílo, které by připravilo lidi k práci pro záchranu duší, má tutéž hodnotu jako světské podnikání. Duše hynou nedostatkem známosti. Ti, kteří měli světlo přítomné pravdy a přece se necítí puzeni k práci, aby varovali své bližní před přicházejícím soudem, budou muset Bohu vydat počet za své zanedbané povinnosti. Krev duší bude na jejich rouchu.

5T 10.3

Staří praporečníci ochabují a padají. Naši mladí lidé nebyli vzděláni, aby cítili svoji odpovědnost před Bohem, byli jen nedostatečně poučeni o práci v díle a proto vstupují do polí, která slibují největší odměnu s nejmenší námahou a odpovědností. Jako lid nejdeme vpřed v duchovním životě úměrně s blížícím se koncem. Neuvědomujeme si velikost a důležitost díla, které je před námi. Z toho důvodu i naše plány nejsou rozsáhlejší a jasnější. Je zde smutný nedostatek mužů a žen připravených jít vpřed s dílem pro tuto dobu.

5T 11.1

Nekonáme ani dvacátou část toho, co Bůh od nás požaduje. Opustili jsme prostotu díla, zkomplikovali jsme je, znesnadnili jsme jeho pochopení a také provedení. Příliš často nás vedla a usměrňovala spíše moudrost a soudnost lidská než Boží. Mnozí se domnívají, že nemají čas, aby

bděli nad dušemi jako ti, kteří musí vydat počet. A jakou omluvu dají za toto zanedbání důležitého díla, které měli konat? *ST 11.2*

Mladí lidé v naší škole by měli být co nejpečlivěji a nejdůkladněji vzděláni, aby byli připraveni pracovat pro Pána. Toto byl cíl, pro který byla tato instituce zřízena. Naši bratři by měli mít zájem nejenom školu udržet, nýbrž střežit ji, aby se neodvrátila od svého určení a nestala se institucí jako jiné. Náboženský zájem měl by být bedlivě střežen. Čas se chýlí ke konci. Blíží se věčnost. Veliká úroda má být shromážděna. Co děláme, abychom se připravili pro tento úkol? *ST 11.3*

Vedoucí mužové v naší škole by měli být zbožnými a odevzdanými lidmi. Písmo by je mělo vést a usměrňovat jejich život a měli by dbát na přepevné prorocké slovo jako na „svíci v temném místě svítící“. Žádný z nás by se neměl odvážit ani na chvíli si zdřímnout, „*neboť v tu hodinu, v kterouž se nenadějete, Syn člověka přijde*“. Pouze ti, kteří neochvějně pokračují v konání dobra, vezmou odměnu. Mnoho toho, co nemá podíl v Kristu, má své místo mezi námi. Neposvěcení kazatelé, profesori a učitelé pomáhají satanu vztyčovat jeho vlajku na našich vlastních pevnostech. *ST 12.1*

Záměr naší školy byl znovu a znovu stanoven a přece mnozí jsou tak oslepeni bohem tohoto světa, že nepoznávají jeho skutečné cíle. Bůh chtěl, aby mladí mužové byli na toto místo přivedeni, aby zde obdrželi přípravu ke zvěstování Kristova evangelia, k vynášení nevyčerpatelného bohatství Božího Slova, nových i starých věcí, ke vzdělání a budování lidu. Učitelé a profesori by si měli živě uvědomovat nebezpečí naší doby a usilovat o splnění úkolu, který musí být splněn, aby byl lid připraven na den Hospodinův. *ST 12.2*

Někteří z učitelů odváděli od Krista, místo aby k Němu vedli. Svým osobním příkladem svedli ty, kteří jim byli svěřeni tak, že přijali světské návyky a způsoby. Nevěřící, kteří holdují módě a milují zábavy, svazují ruce studentů a vedou je rozhodným krokem do světa a od Krista. Konají to přes všechna napomenutí nebes – nejen ta, jež byla dána lidu všeobecně, nýbrž i přes napomenutí, která byla zaměřena jim osobně. Pro tyto věci je zapálen Hospodinův hněv. *ST 12.3*

Bůh vyzkouší věrnost svého lidu. Mnohé omyly, jichž se dopustili vyznávající Boží služebníci lze přičíst jejich ješitnosti, touze po souhlasu a popularitě. Tímto oslepeni si už ani neuvědomují, že jsou spíše nástroji temnosti než světla. „*A protože vyjděte z prostředku jejich, a oddělte se, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.*“ (1 K 6,17-18) Toto jsou podmínky, za kterých můžeme být přijati za Boží syny – oddělit se od světa a zřít se těch věcí, které svádí, okouzluje a zotročují. *ST 12.4*

Apoštol Pavel prohlašuje, že je nemožné, aby se Boží dítky spojovaly se světskými lidmi: „*Netáhněte jha s nevěřícími.*“ Toto se nevztahuje pouze na manželský sňatek, každé důvěrné přátelství a kamarádství s těmi, kteří nemají žádnou lásku k Bohu a k pravdě, je léčkou. *ST 13.1*

Apoštol pokračuje: „*Nebo jaký jest spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování světla s temnostmi? A jaké srovnání Krista s Beliálem? Aneb jaký díl věrnému s nevěrným? A jaké spolčení chrámu Božího s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jakž pověděl Bůh: Přebývatí budu v nich, a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.*“ (1 K 6,14-16) Uvažuje o těchto věcech, apoštol vyzývá: „A protože vyjděte z prostředku jejich a oddělte se.“ „Takové tedy majíce zaslíbení, nejmilejší, očist'ujme se od všeliké poskvrny těla i ducha, konajíce posvěcení v bázni Boží.“ *ST 13.2*

Splníme-li tyto podmínky, Pán splní svá zaslíbení. Je to však úkol, který máme splnit a který bychom v žádném případě neměli zanedbat. V Ježíšově síle ho můžeme věrně splnit. Můžeme jít vpřed a výš a ustavičně vzrůstat v milosti a známosti pravdy. *ST 13.3*

Děti světla a dne, nemají kolem sebe hromadit stíny noci a temnoty, které obklopují pracovníky nepravosti. Na proti tomu mají věrně plnit své poslání, být nositeli světla, mají přijímat světlo od Boha, aby ho přinášeli těm, kteří jsou v temnotě. Pán chce, aby si Jeho lid zachoval svou bezúhonnost, nedotýkal se – to znamená nenapodoboval způsoby bezbožných. (2 K 6,17) *ST 13.4*

Křesťané budou v tomto světě „*rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctinosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své*“ (1 Pt 2,9). Toto světlo nemá slábnout, nýbrž svítit stále jasněji až k úplnému rozednění. Kristovi praporečníci nikdy nemají být bez povinností. Oni mají bdělého nepřítele, který čeká a střeží, aby se zmocnil pevnosti.

Někteří z vyznávajících křesťanských strážců pozvali nepřitele do své pevnosti. Spřátelili se s ním a ve svých snahách zalíbit se, zbořili hráz mezi Božími dětmi a satanovými dětmi. *ST 14.1*

Pán nikdy nechtěl, aby naše školy napodobovaly jiná učiliště. Mělo by převládat náboženství. Jestliže nevěřící si zvolí tento vliv, pak je to v pořádku, jestliže ti, kdo jsou v temnotě rozhodnou se pro světlo, pak je to podle Boží vůle. Avšak povolit v bdělosti a dovolit, aby světský vliv ovládl studenty, je proti Boží vůli. Síla naší školy spočívá v přednostním postavení náboženského vlivu. Když učitelé nebo profesori obětují náboženskou zásadu, aby se zalíbili lidem milujícím světské zábavy, měli bychom je pokládat za nevěrné a měli by být zbaveni své hodnosti. *ST 14.2*

Úchvatná pravda, která zaznívala v našich uších po mnohá léta: „Pán blízko, buďte hotovi“, není méně pravdivou dnes, než když jsme toto poselství uslyšeli poprvé. V tom jsou zahrnuty nejdražší zájmy církve a Božího lidu a osud nekajícího, bezbožného světa pro časnost i věčnost. Všichni jsme voláni k soudu. „*Nebo sám ten Pán s zvukem ponoukajícím, s hlasem archanděla a s troubou Boží sstoupí s nebe, a mrtví v Kristu vstanou nejprve. Potom my živí pozůstavení (do Jeho příchodu) spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětří, a tak vždycky s Pánem budeme.*“ (1 Te 4,16-17) Pak se z nebe zjeví Kristus „*kterýž pomstu uvede na ty, ježto neznají Boha a neposlouchají evangelium*“ (2 Te 1,8). *ST 14.3*

Tyto vážné události jsou blízko a ve dveřích, a přece mnozí vyznavači pravdy spí. Budou-li se i nadále přátelit se světem, jistě že budou připočtení k nevěrnému sluhovi, který ve svém srdci říká: „Můj Pán prodlévá.“ Pouze těm, kteří čekají v naději a víře, se Kristus zjeví bez hříchu k spasení. Mnozí mají teorii pravdy a neznají moc pobožnosti. Jestliže Boží Slovo přebývá v srdci, ovládne život. Víra, čistota a podřízenost Boží vůli bude svědčit o posvěcující moci. *ST 15.1*

Odpovědnost kazatelů

Na strážných spočívá vážná zodpovědnost. Jak bděli by měli být, aby správně chápali a vykládali Boží Slovo. „*Blahoslavený kdo čte i ti, kteří slyší slova prorockví tohoto a ostríhají toho, což napsáno jest v něm.*“ Prorok Ezechiél říká: „*Stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: Synu člověčí, mluv k synům lidu svého a rci jim: Když uvedu na některou zemi meč, jestliže vezme lid té země muže jednoho od končin svých a ustanoví jej sobě za strážného a ten vida meč přicházející na tu zem, troubil-li by na troubu a napomínal lidu a slyše někdo zvuk trouby, však by se nedal napomenouti a v tom přijda meč, shladil by jej: krev jeho na hlavu jeho bude. Nebo slyšel hlas trouby, avšak nedal se napomenouti; krev jeho na něm zůstane. Byť se byl napomenouti dal, duši svou byl by vysvobodil. Pakli strážný vida, an meč přichází, však by nezatroubil na troubu a lid by nebyl napomenut a přijda meč, zachvátil by někoho z nich: ten pro nepravost svou zachvácen bude, ale krve z ruky strážného vyhledávati budu. Tebe pak synu člověčí, tebe jsem strážným ustanovil nad domem Izraelským, abys slyše z úst mých slovo, napomínal jich ode mne. Když bych já řekl bezbožnému: Bezbožníče, smrti umřeš, a nemluvil bys, vystříhaje bezbožného od cesty jeho: ten bezbožný pro nepravost svou umře, ale krve jeho z ruky tvé vyhledávati budu. Pakli bys ty vystříhal bezbožného od cesty jeho, tak aby se od ní odvrátil, avšak neodvrátil by se od cesty své: on pro nepravost svou umře, ale ty duši svou vysvobodíš.*“ (Ez 33,1-9) *ST 15.2*

Dnes mají strážní mnohem větší odpovědnost, než v době prorokově, protože světlo dané nám je jasnější a naše přednosti a příležitosti jsou mnohem větší než jejich. Je povinností kazatele varovat každého člověka, poučovat každého ve vší tichosti a moudrosti. Nemá se přizpůsobit zvyklostem světa, nýbrž jako Boží služebník musí zápasit „o víru jednou danou svatým“. Satan se ustavičně snaží strhnout hradby, které ho oddělují od volného přístupu k lidem, a když naši kazatelé nesmyslejí duchovněji, neusilují o užší spojení s Pánem, nepřítel má velkou příležitost a Pán bere k zodpovědnosti takového strážného, aby vydal počet ze své práce. *ST 16.1*

Chtěla bych v této době varovat ty, kteří se sejdou v našem táborovém shromáždění. Konec všech věcí je blízko a ve dveřích. Moji bratři, kazatelé a laičtí členové, bylo mi ukázáno, že musíte pracovat jinak než jste zvyklí. Pýcha, závist, sebedůležitost a neposvěcená nezávislost, mařila vaše snahy. Když lidé povolují satanovu lichocení a vyvyšování, Pán může vykonat pro ně a skrze ně jen velmi málo. Jak nesmírně se pokořil Syn člověka, aby mohl lidstvo povznést! Boží služebníci a to nejen kazatelé, nýbrž i lid, potřebují Kristovu tichost a pokoru, chtějí-li být užiteční svým bližním.

Tak jako Bůh, náš Spasitel, ponížil samého sebe, když vzal na sebe lidskou přirozenost. Ale On šel ještě níže. „*A v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný byv až do smrti, a to smrti kříže.*“ (Fp 2,8) Kéž bych vám jen tyto myšlenky dovedla vyjádřit slovy. Kéž by jen opona byla poodhrnuta a mohli jste postřehnout příčiny své duchovní slabosti. Kéž byste mohli postřehnout bohaté zdroje milosti a moci, které jsou pro vás připraveny. Ti, kdo hladoví a žízní po spravedlnosti budou nasy-ceni. Musíme projevit více víry ve svých prosbách k Bohu o potřebná požehnání. Musíme usilovat o vstup těsnou branou. *5T 16.2*

Kristus říká: „*Podťež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se, a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpoči-nutí dušem svým.*“ (Mt 11,28-29) Dosvědčuji vám, moji drazí bratři, kazatelé i lidé, že jste se to do-sud nenaučili. Kristus snášel potupu, smrtelnou úzkost i smrt pro nás. „Mějte v sobě stejné smýš-lení, jako měl Kristus Ježíš.“ Neste potupení i pohanu bez odvety, bez ducha pomsty. Ježíš zemřel nejen, aby nás vykoupil, nýbrž aby byl také naším vzorem. Ó, jak obdivuhodné ponížení neposk-vrněné lásky! Hledíte-li na Kníže Života na kříži, můžete ještě pěstovat sobectví? Můžete uchovávat nenávisť nebo pomstu? *5T 17.1*

Pyšný duch ať se pokoří. Tvrdé srdce ať je obměkčeno. Nemilujte, nemějte soucit a nevyvyšuj-te sebe. Hleďte, ó, hleďte na Toho, kterého naše hříchy probodly. Hleďte na Něho, jak jde krok za krokem cestou ponížení, aby nás povýšil, tak dalece ponízuje sám sebe, že se již více ponížit nemů-že, aby nás všechny spasil, kteří skrze hřích padli! Proč chceme být tak lhostejní, tak chladní, tak povrchní, tak pyšní a tak soběstační? *5T 17.2*

Kdo z nás věrně následuje tento Vzor? Kdo z nás začal bojovat a pokračuje v boji proti pýše srdce? Kdo z nás zcela vážně začal zápasit se sobectvím, že již víc nepřebývá v jeho srdci a ne-zjevuje se v životě? Kéž by se zalíbilo Pánu, aby naučení nám daná při pohledu na Kristův kříž a na naplňující se znamení, která nás přivádějí blíže k soudu, mohli jsme být tak osloveni ve svém srdci, že bychom byli pokornější, sebezapíravější, laskavější jeden k druhému, méně pečliví o sebe, méně kritičtí, ochotnější k nošení břemen jedni druhých, více než dnes. *5T 18.1*

Bylo mi ukázáno, že jako lid opouštíme prostotu víry a čistotu evangelia. Mnozí jsou ve ve-likém nebezpečí. Nezmění-li svůj směr, budou odděleni od pravého kmene jako neužitečné větve. Bratři a sestry, bylo mi ukázáno, že stojíme na prahu věčného života. Nyní musíme zvítězit na kaž-dém kroku. Každý dobrý skutek je jako rozseté símě, které má přinést ovoce k věčnému životu. Každým získaným úspěchem se dostáváme na vyšší stupeň žebříku pokroku a dostáváme duchovní sílu k novým vítězstvím. Každý správný čin připravuje cestu pro jeho opakování. *5T 18.2*

Někteří uzavírají zkoušku svého života, a je to s nimi dobré? Jsou připravováni pro budoucí život? Nebude jejich záznam svědčit o promarněných příležitostech, zanedbaných přednostech, o životě sobectví a světáctví, který nepřinesl žádné ovoce na oslavu Boha? A kolik práce bylo zane-dbáno, kterou nám Pán zanechal. Všichni kolem nás mají být varováni, jak často však byl čas pro-marněn službou samému sobě a k Bohu šel záznam o duších odcházejících do hrobů bez varování a záchrany. *5T 18.3*

Pán má ještě stále s námi milostivý záměr. Ještě je čas k pokání. Můžeme se stát Božími mi-lovanými. Prosím vás, vy, kteří jste pustili ze zřetele příchod našeho Pána, začněte nyní vykupovat čas. Studujte Boží Slovo. Ať všichni na tomto shromáždění učiní smlouvu s Bohem a zřeknou se lehkovážných a dvojsmyslných řečí a světské, bezvýznamné četby a v přicházejícím roku usilovně a modlitebně studují Písmo, abyste „mohli dát každému člověku, který vás o to požádá, důvod naděje, která je ve vás, se vši tichostí a bez bázně“. Nechcete bezodkladně pokořit svá srdce před Bohem a činit pokání ze svého odpadnutí? *5T 18.4*

Ať se nikdo neutěšuje myšlenkou, že lituji nebo odvolávám některé jasné svědectví, které jsem přinesla jednotlivcům nebo celému lidu. Jestliže jsem se v čem mýlila, pak jen v tom, že jsem ještě rozhodněji a pevněji nekárala hřích. Někteří z bratří si vzali na sebe odpovědnost kritizovat mé dílo a navrhnout snadnější cestu k nápravě chyb. Těm chci říci: Jdu Boží cestou, ne vaší. Cokoliv jsem napsala v podobě svědectví nebo napomenutí, ještě stále nebylo příliš naplněno vyjádřeno. *5T 19.1*

Bůh mi svěřil úkol a já se s touto povinností musím setkat před soudem. Ti, kteří se rozhodli jít svou cestou, kteří se postavili proti jasným svědectvím, která jim byla dána a chtěli otrást víru ji-

ných v tato svědectví, musí si to urovnat s Bohem. Nic neodvolávám. Nic neuhlazuji, abych něco přizpůsobila jejich myšlenkám nebo omlouvala jejich povahové kazy. Nemluvila jsem tak jasně, jak si to případ vyžadoval. Ti, kteří by za každou cenu chtěli zmenšit sílu ostrých napomenutí, která mi Bůh dal promluvit, musí se setkat se svým dílem před soudem. *ST 19.2*

Během několika uplynulých týdnů, když jsem stála tváří tvář smrti, viděla jsem zblízka věčnost. Jestliže se Pánu zalíbilo pozvednout mne z mého přítomného stavu slabosti, doufám v milost a sílu přicházející shůry, že budu moci věrně vyjádřit slova, která mi dává promluvit. V celém mém životě při zvěstování svědectví, které mi dal Pán bylo mi nesmírně těžko urazit city někoho, nebo vyrušit ho ze sebeklamu. Protiví se to mé přirozenosti. Stojí mne to mnoho utrpení a mnoho bezesných nocí. Ti, kteří si vzali na zodpovědnost kritizovat mne a svým omezeným soudem navrhovat cestu, která se jim zdá moudřejší, těm opětovně připomínám: nepřijímám vaše úsilí. Nechte mne s Pánem, ať mne On poučuje. Chci přijmout slova od Pána a říci je lidu. Neočekávám, že všichni přijmou napomenutí a změni svůj život, já však musím splnit svoji povinnost tak či onak. Půjdu v pokoře před Pánem konaje své dílo pro tuto dobu i věčnost. *ST 19.3*

Bůh nedal mým bratřím úkol, který dal mně. Bylo řečeno, že můj způsob zvěstování napomenutí na veřejnosti vedl jiné k tomu, aby byli drsní, kritičtí a přísní. Jestliže je tomu tak, pak si musí tuto záležitost urovnat s Pánem. Jestliže jiní přijímají zodpovědnost, kterou Bůh na ně nevložil, jestliže nedbají na napomenutí, která jim znovu a znovu dal skrze pokorný nástroj, který si zvolil, aby byli laskaví, trpěliví a snášenliví, pak za důsledky musí zodpovídat sami. Se srdcem naplněným zármutkem splnila jsem svoji nepříjemnou povinnost ke svým nejdražším přátelům, neodvažuje se líbit sama sobě, abych zadržela napomenutí určené i mému manželovi a nebudu méně věrná při varování jiných, ať to už chtějí slyšet nebo ne. Mluvím-li k lidu, mluvím častokrát o tom, o čem jsem před tím nepřemýšlela. Boží Duch častokrát přichází ke mně. Připadá mi, to jako bych byla vytržena mimo sebe; život a povaha různých osob je mi jasně představena. Vidím jejich úsilí i nebezpečí a cítím se být nucena mluvit o tom, co je mi představeno. Neodvažuji se odporovat Božímu Duchu. *ST 20.1*

Vím, že některým se mé svědectví nelíbí. Nepřizpůsobuji se však jejich pyšným a neposvěceným srdcím. Stále hlouběji si uvědomuji ztrátu, kterou náš lid utrpěl tím, že nepřijal a neposlouchal světlo, které dal Bůh. Moji mladší bratři v kazatelské službě, prosím vás, zamyslete se nad svou vážnou odpovědností. Jste-li posvěceni Bohu, můžete uplatnit mocný vliv k dobru v církvi i ve světě, avšak nedostává se vám srdečné zbožnosti a posvěcení. Bůh vás poslal, abyste byli světlem světu svými dobrými skutky jakož i svými slovy a učením. Avšak mnohé z vás lze připodobnit k nemoudrým pannám, které nemají olej ve svých lampách. *ST 20.2*

Moji bratři, dbejte napomenutí Věrného Svědka a Bůh vám bude pomáhat a bude s vámi. Vaši nepřátelé mohou být silní a rozhodní, avšak Ten mocnější než oni, bude vaším pomocníkem. Světlo ať svítí a ono vykoná své dílo. Pán zástupů je s námi, Bůh Jákobův je naším útočištěm. *ST 21.1*

2. Naše škola

(Přečteno v College Hall v prosinci 1881 delegátům konference a vedoucím pracovníkům Review and Herald, Sanatoria a školy.)

Je nebezpečí, že naše škola se odvrátí od svého původního záměru. Boží úmysl byl oznámen, aby náš lid měl tam příležitost ke studiu vědních oborů a zároveň učit se požadavkům Jeho slova. Měly by se konat biblické přednášky, studiem Písma by mělo být v našich osnovách na prvním místě. *5T 21.2*

Žáci přicházejí z velkých vzdáleností a navštěvují naši školu v Battle Creeku právě za tím účelem, aby se jim dostalo poučení z lekcí o biblických předmětech. Avšak již před jedním nebo dvěma léty usilovali někteří přizpůsobit naše školy světským učilištím. V takovém případě nemůžeme vybízet rodiče, aby své děti posílali do školy v Battle Creeku. Morální a náboženské vlivy by neměly být odsouvány do pozadí. V minulosti Bůh spolupracoval s učiteli, takže mnohé děti pochopily pravdu a radostně ji přijaly. Ve svých domovech daly podnět k životu pro Pána, což bylo důsledkem jejich spojení s touto školou. Když viděly, že studium Písma se stalo součástí jejich vzdělání, byly přivedeny k tomu, že ho posuzovaly jako předmět velmi zajímavý a důležitý. *5T 21.3*

Příliš málo pozornosti bylo věnováno výchově mladých pro kazatelský úřad. To byl prvořadý úkol, kterým se zdůvodňovalo založení tohoto učiliště. V žádném případě bychom to neměli a pokládat to za něco druhořadého. A přece po celou řadu let tato škola velmi málo pokročila v přípravě nových žáků pro zvěstování pravdy. Někteří z těch, kteří přišli a vynaložili veliké úsilí, protože měli na mysli své příští kazatelské poslání, byli učiteli pobízeni k tomu, aby se dali do důkladného studia, zabírajícího několik let, a aby získali prostředky k uskutečnění těchto plánů, vstoupili do kolportáže a vzdali se myšlenky stát se kazateli. To je zcela nesprávné. Nezbyvá nám mnoho let na práci a učitelé i ředitel školy měli by být ovládáni Božím Duchem a působit v souladu s Jeho zjevenou vůlí, místo aby sledovali své vlastní zájmy. Každoročně ztrácíme, protože nedbáme, co Bůh řekl o těchto otázkách. *5T 22.1*

Naši školu určil Pán k tomu, aby se vyrovnávala s přibývajícími potřebami této nebezpečné a demoralizované doby. Pouhé studium nemůže dát studentům potřebnou výchovu. Musí být položen důkladnější základ. Toto učiliště nebylo zřízeno proto, aby bylo usměrňováno míněním kteréhokoli člověka. Mělo by zde být víc porad s kazateli a zodpovědnými muži a především by měli usilovat o moudrost shůry, aby se všechno jejich rozhodování o škole shodovalo s Boží vůlí. *5T 22.2*

Dát žákům pouze knižní vzdělání není účelem této instituce. Takto se mohou vzdělávat v kterékoli jiné škole. Bylo mi ukázáno, že satan se snaží zabránit dosažení pravého cíle, pro který byla tato škola zřízena. Jsouc zdržováni jeho nápady, správcové školy uvažují světským způsobem a napodobují jeho plány a zvyky. Tím však nesplňují záměr Božího Ducha. *5T 22.3*

Potřebujeme mnohem obsažnější vzdělání – vzdělání, které od učitelů a ředitele školy bude vyžadovat takové přemýšlení a úsilí, jaké pouhé vyučování vědním oborům nikdy nepožaduje. Povaha musí být náležitě ukázněna, aby se vyvinula co nejdokonaleji a nejušlechtileji. Studenti by měli v tomto učilišti dostat takovou přípravu, aby byli schopni obhájit ve společnosti vážené, čestné, účinné postavení proti demoralizujícím vlivům, které mládež tolik narušují. *5T 23.1*

Bylo by dobře, kdyby vedle našeho učiliště bylo pole pro obdělávání, jakož i dílny a to pod správou mužů, způsobilých dávat studentům návod v různých oborech tělesné práce. Mnoho se ztrácí tím, že se nedbá na souvislost tělesných potřeb s duševními potřebami. V hodinách volna se často studenti zabývají lehkovážnými zálibami, které oslabují tělesné, duševní a mravní síly. Vlivem ochromující moci smyslových požitků nebo předčasného podněcování k námluvám a sňatku, mnozí studenti nedosáhnou té výše duševního rozvoje, k níž by jinak mohli dospět. *5T 23.2*

Mladí lidé by si měli každodenně uvědomovat svoji odpovědnost vůči Pánu. Jeho zákon je ustavičně přestupován, dokonce i dětmi věřících rodičů. Někteří z těchto ještě příliš mladých lidí navštěvují různá místa rozptýlení, v důsledku čeho pak trpí duševně i tělesně. Tato skupina vede pak jiné k následování jejich zhoubných cest. Takovým způsobem vedoucí a učitelé marně poučují

své žáky v různých odvětvích vědy; satan s pekelnou dovedností vynakládá všechno úsilí, aby získal pozornost žáků a vedl je do záhuby. *ST 23.3*

Všeobecně řečeno, mládež má jen nepatrnou mravní sílu. Je to důsledek zanedbané výchovy v dětství, poznání Boží povahy a naší odpovědnosti. Neměli bychom ji pokládat za něco bezvýznamného. Biblická víra je jedinou ochranou mládeže. Mravní a náboženské výchově bychom měli v našich výchovných ústavech věnovat obzvláštní pozornost. *ST 23.4*

Písmo učebnicí

Žádné jiné studium tak nezušlechťí každou myšlenku, cit a touhy, jako studium Písma. Toto svaté Slovo je vlastně Boží vůle zjevená lidem. Tu se můžeme dovědět, co Bůh očekává od bytostí stvořených k Božímu podobnosti. Zde se dovídáme, jak bychom užitečně mohli vyplnit tento život a jak obdržet věčný život. Žádná jiná kniha nemůže ztišit hlad lidského rozumu po poznání a ztišit touhy lidského srdce. Přijímáním poznání skrze Boží Slovo, dbáním jeho rad, mohou se lidé dostat z největších hloubek nevědomosti, ponížení a stát se Božími syny i společníky bezhříšných andělů.

ST 24.1

Jasná představa o Bohu a Jeho požadavcích nás povede k pokornému smýšlení o sobě samých. Ten, kdo správně studuje Boží Slovo, doví se, že lidský rozum není vševědoucí, že bez pomoci, kterou kromě Boha nikdo jiný nemůže dát, lidská síla a moudrost je jen mdlobou a nevědomostí. *ST 24.2*

Výchovnému vlivu Písma se nic nevyrovná. Nic tak neuschopní všechny schopnosti jako pronikání do úchvatných pravd zjevení. Mysl se postupně přizpůsobuje tomu, o čem smí přemýšlet. Jestli ji zamětnáme pouze všednostmi a vyloučíme ty slavné a bohaté náměty, pak mysl zakrní a zeslábné. Jestli ji nikdy nezatížíme závažnými problémy a nenecháme ji přemýšlet o důležitých pravdách, časem téměř přestane růst. *ST 24.3*

Písmo je nejsrozumitelnější a nejpoučtější historií, jakou lidé mají. Vytrysklo z pramene věčné pravdy a božská ruka zachovala jeho čistotu po celé věky. Jeho jasné paprsky prozařují dávnou minulost, kam se lidské úsilí marně pokouší vniknout. Pouze v Božím Slově nacházíme spolehlivou zprávu o stvoření. Tu se dovídáme o síle, která položila základy země a rozprostřela nebesa a pouze zde nacházíme dějiny svého pokolení nedotčeny lidským předsudkem a pýchou. *ST 25.1*

V Božím Slově nachází naše mysl předměty, vyžadující nejhlubšího přemýšlení a nejvroucnějších tužeb. Zde můžeme mít společenství s patriarchy a proroky a naslouchat hlasu Všemohoucího promlouvajícího k lidem. Zde vidíme Majestát nebes, jak se v pokorném ponížení stal naším zástupcem a jistotou, aby sám zdolal mocnosti temnoty a získal nám vítězství. Uctivé hloubání o takovýchto tématech nutně zjemní, očistí a zušlechťí srdce a současně nadchne mysl k nové síle a odvaze. *ST 25.2*

Má-li některá škola mravně a nábožensky prospívat, pak jediné prostřednictvím Božího slova. Někdo by mohl namítat, že přemírou náboženské výchovy by se naše škola mohla stát nepopulární, že ti, kdo se neztotožňují s naší vírou nemohou naše učiliště podporovat. Jestli tak, pak je necháme odejít na jiné školy s výchovným systémem, který jim vyhovuje. Naše škola nebyla založena pouze proto, aby vyučovala vědám, nýbrž proto, aby poskytovala vzdělání v důležitých zásadách Božího slova a v praktických povinnostech každodenního života. *ST 25.3*

A právě takovou výchovu naše doba tolik potřebuje. Kdyby v naší škole měl převládat světský vliv, pak ji předejme nevěřícím a přenecháme jim veškerou kontrolu, a ti, kteří vložili do této instituce své prostředky, založí jinou školu, která bude spravována nikoliv podle plánu populárních škol, ani podle přání ředitele a učitelů, nýbrž podle plánu, který byl Bohem podrobně vyznačen. *ST 25.4*

Jménem svého Mistra zavazují všechny ty, kdo jsou v této škole na odpovědných místech, aby byli Božími muži. Požaduje-li od nás Pán, abychom byli odlišní od jiných lidí, jak můžeme dychtit po popularitě a usilovat o napodobování zvyků a způsobů světa? Bůh zjevil svůj úmysl mít na zemi učiliště, kde Písmo bude mít své náležité místo ve výchově mládeže. Vykonáme svou povinnost a provedeme tento záměr? *ST 26.1*

Je to vidět, že učení Božího Slova má jen malý účinek na mysl a srdce mnoha studentů, avšak konal-li učitel svou práci v Pánu, některá naučení Boží pravdy proniknou do paměti i toho nejne-

dbalejšího žáka. Duch svatý zavlaží zaseté símě a ono často vzklíčí po mnoha dnech a přinese ovoce k Boží slávě. *5T 26.2*

Satan se stále snaží odvracet pozornost lidí od Písma. Boží Slovo dané člověku, jemuž bychom měli věnovat prvořadý zájem, je zanedbáno pro nápady lidského rozumu. Jak má, ten Nekonečný v moci a moudrosti, snášet tuto lidskou troufalost a drzost? *5T 26.3*

Tisk zprostředkovává zprávy nejružnějšího druhu pro všechny a přece jak velice je každá společnost mravně zkažená a duševně povrchní. Kdyby lidé četli a zkoumali Písmo, situace by byla zcela jiná. *5T 26.4*

V našem století s převahou nepravosti, kdy se pohrdá Bohem a Jeho zákonem, musí být věnována obzvláštní péče tomu, aby se mládež naučila hloubat, projevovat úctu a podřizovat se Boží vůli, která člověku byla zjevena. Úcta k Pánu se ztrácí z myšlenek naší mládeže, protože se studium Písma zanedbává. *5T 26.5*

Vedoucí školy a učitelé by měli mít živé spojení s Bohem a měli by se osvědčit jako Jeho neochvějná a nebojácí svědkové. Nikdy ze zbabělosti nebo zistného chytráctví nedopustíte, aby bylo Boží Slovo odsunuto do pozadí. Při jeho studiu budou mít studenti prospěch jak intelektuální, tak morální a duchovní. *5T 27.1*

Cíl školy

Naše škola je dnes v postavení, které se Bohu nelíbí. Byla mi ukázána nebezpečí, která ohrožují tuto důležitou instituci. Chtějí-li její odpovědní mužové dosáhnout světskou úroveň, jestliže napodobují plány a metody jiných škol, pak Boží nelibost spočine na naší škole. *5T 27.2*

Nadešel čas, abych mluvila otevřeně. Boží záměr při zřizování naší školy byl jasně vyznačen. V misijním poli je naléhavá potřeba pracovníků. Mladí lidé, kteří chtějí vstoupit do kazatelské služby, nemohou trávit mnoho let ve školních lavicích. Učitelé by měli rozumět této situaci a přizpůsobit své učební osnovy potřebám svých žáků. Mělo by se proto vynaložit zvláštní úsilí, aby studium netrvalo dlouho a zahrnovalo jen tu nejpotřebnější učební látku. Bylo mi však ukázáno, že toto se nestalo. *5T 27.3*

Bratr ____ mohl vykonat mnohem lepší dílo, než vykonal pro budoucí kazatele. V tomto ohledu Bůh není spokojen s jeho prací. Nepřizpůsobil se situaci. Lidé, kteří na krátkou dobu opustili své pracovní pole, nedostali vždy tu pomoc a povzbuzení, které měli obdržet. Lidé, kteří dospěli, ba dosáhli středních let a mají své vlastní rodiny, dostali se do zbytečných nesnází. Bratr ____ je sám příliš citlivý, avšak neuvědomuje si, že jiných se také může dotknout výsměch a kritika právě tak jako jeho. V tomto ohledu ranil své bratry a zarmoutil Pána. *5T 27.4*

Učitelé naší školy

Každý učitel naší školy má konat určité dílo. Žádný člověk není prost sobectví. Kdyby byl mravní a náboženský charakter učitelů takový jaký má být, měli by na studenty lepší vliv. Učitelé se nesnaží osobně splnit své povinnosti k Boží slávě ve vší prostotě. Místo toho, aby hleděli na Ježíše a napodobovali Jeho život a charakter, spoléhají pouze na sebe a příliš mnoho usilují o dosažení lidské úrovně. Každému učiteli bych ráda vštípila plné pochopení zodpovědnosti za vliv, kterým působí na mládež. Satan se neúnavně uchází o službu naší mládeže. Velmi pečlivě nastavuje svá osidla pro nezkušené nohy. Boží lid by se měl mít úzkostlivě na pozoru před jeho nástrahami. *5T 28.1*

Bůh je ztělesněné dobro, milosrdenství a láska. Ti, kdo jsou s Ním věrně spojeni, nemohou žít ve vzájemné neshodě. Jeho Duch, ovládající srdce, tvoří soulad, lásku a jednotu. Něco zcela opačného vidíme mezi satanovými následovníky. On podněcuje závist, sváry a žárlivost. Ve jménu svého Pána táži se osvědčených Kristových následovníků: Jaké ovoce sklízíte? *5T 28.2*

Ve vyučovacím systému běžných škol, je zanedbávána ta nejpotřebnější část výchovy – náboženství Písma. Výchova velice ovlivňuje pozemský život studenta a nejen to, její vliv má i věčný dosah. Jak je proto důležité, aby učitelé byli schopni správně vychovávat! Měli by to být mužové a ženy, kteří poznali náboženskou pravdu, kteří denně přijímají Boží světlo a předávají ho žákům. *5T 28.3*

Nemělo by se však očekávat, že učitel udělá práci za rodiče. V této věci mnozí z rodičů strážlivě zanedbávají svoji povinnost. Jako Eli, nedokáží sami sebe k tomu přinutit a pak tedy posílají své nedisciplinované děti do učiliště, aby tam dostaly tu výchovu, kterou jim měli dát sami doma. Učitelé mají pak úlohu, kterou málo kdo dovede ocenit. Mají-li úspěch při nápravě takového svéhlavé mládeže, dostane se jim jen nepatrného uznání. Jestliže si mládež zvolí společnost těch, kteří povolují zlému a postupuje-li od špatného k horšímu, pak jsou učitelé kritizováni a škola je veřejně odsuzována. *5T 29.1*

V mnoha případech patří pokárání vlastně rodičům. Je-li duch učenlivý a rozum i srdce jsou snadno ovladatelné, mají prvořadou a nejpříznivější příležitost sledovat a vychovávat své děti. Avšak lenivost rodičů dovoluje dětem řídit se podle své vlastní vůle, až si zvyknou na špatný způsob života. *5T 29.2*

Kéž by rodiče méně usilovali o věci tohoto světa a více o Krista. Kéž by se méně snažili napodobovat světské zvyky a mravy, a více času a úsilí věnovali utváření ducha a charakteru svých dětí podle božského vzoru. Pak by mohli vyslat své syny a dcery, vyzbrojené neposkvrněným duchem a ušlechtilými záměry, aby získali vzdělání pro prospěšné a důvěryhodné postavení. Učitelé, kteří jsou vedeni láskou a úctou k Bohu, mohli by vést takovouto mládež pokojně vpřed a vzhůru, cvičíce je v tom, aby byli požehnáním světu a aby dělali čest svému Stvořiteli. *5T 29.3*

Ve spojení s Bohem, každý učitel vynaloží svůj vliv na to, aby své žáky vedl ke studiu Božího slova a k poslušnosti Jeho zákona. Jejich mysl povede k rozjímání o nekonečném dobru, otevíráje před nimi široké pole vznešených a ušlechtilých námětů, k jejichž pochopení může se odvážit jen ten nejsilnější intelekt s vynaložením všech svých sil a pocítit, že se zde jedná o nekonečnost onoho světa. *5T 29.4*

Hříchy domýšlivosti a neposvěcené nezávislosti, které nejvíce poškozují náš úspěch a které dovedou nás i zničit, nepodaří-li se nám je překonat, mají svůj původ v prospěchářství. „Rad'te se spolu“, to je to poselství, které mi neustále opakuje můj Boží posel. Ovlivňováním soudnosti jednoho člověka může satan s úspěchem řídit záležitosti ke svému prospěchu. Může se mu podařit, aby přivedl na scestí myšlenky dvou lidí, jestliže se však několik lidí navzájem povzbuzuje, je v tom více bezpečnosti. Každý plán bude mnohem zevrubněji posuzován, každý postup mnohem pečlivěji zkoumán. Z toho vyplývá, že zde bude mnohem méně nebezpečí unáhlených, nerozumných postupů, které by mohly mít za následek zmatek a nesnáze. V jednotě je síla, v nesjednocenosti je slabost a porážka. *5T 29.5*

Bůh vede lid a připravuje ho pro nebesa. Patříme k těm, kteří mají určitou úlohu v této práci pro Pána jako vojáci na stráž? Usilujeme o to, abychom pracovali jednotně? Jsme ochotni stát se služebníky všech? Následujeme náš velký Příklad? *5T 30.1*

Drazí spolupracovníci, každý z nás zaséváme semeno na pole života. Jaké je semeno, taková bude i sklizeň. Kdybychom zasévali nedůvěru, závist, žárlivost, sebelásku, řevnivost, sobectví, rozhořčení z neústupných názorů, sklízeli bychom hořkost v našich vlastních duších. Prokazujeme-li laskavost, lásku, jemné ohledy k citění druhých, bude nám totéž odměnou. *5T 30.2*

Učitel, který je přísný, kritizující, pánovitý, nepozorný k citění ostatních, musí očekávat, že se bude vůči němu projevovat stejná nálada. Ten, kdo si dbá o svoji vlastní důstojnost a sebeúctu, musí dát pozor na to, aby zbytečně neranil sebeúctu ostatních. Tato zásada měla by se neporušitelně zachovávat i vůči těm nejzaostalejším, nejmladším, nejnemotornějším studentům. Co Bůh zamýšlí učinit s touto očividně nezajímavou mládeží, to nevíte. V minulosti souhlasil s tím, aby osoby, které nebyly příliš slibné a přitažlivé, vykonal pro Něho veliké dílo. Jeho Duch ovládající srdce, povzbudil každou schopnost k ráznému činu. Pán viděl v těchto hrubých, neotesaných kamenech hodnotný materiál, který by dovedl obstát v bouři, žáru a tlaku. Bůh se nedívá jako člověk. On nesoudí podle vzhledu, nýbrž vyhledává srdce a soudí spravedlivě. *5T 30.3*

Učitel by se měl vždy chovat jako šlechetný křesťan. Měl by vůči svým žákům zaujímat postavení rádce a přítele. Kdyby všichni naši lidé – učitelé, duchovní a laičtí členové – pěstovali ducha křesťanské laskavosti, pak by mnohem více lidí bylo přivedeno k pochopení a přijetí pravdy, jelikož by mnohem snadněji našli přístup k srdcím lidí. Jestliže každý učitel zapomene na sebe a bude cítit hluboký zájem na úspěchu a prospívání svých žáků, jsa si vědom toho, že jsou vlastnictvím

Božím, a že musí vydat počet za svůj vliv na jejich myšlenky a povahové vlastnosti, pak budeme mít školu, ve které budou andělé rádi prodlévat. Ježíš se bude s uznáním dívat na práci takových učitelů a sešle svoji milost do srdcí studentů. *ST 31.1*

Naše škola v Battle Creeku je místem, v němž mladší členové Boží rodiny mají být vzděláváni, růst a rozvíjet se podle Božího plánu. Stále by měli na to pamatovat, že jsou stvořeni k obrazu svého Tvůrce, a že Kristus je tím vzorem, který mají následovat. Naši bratři se spokojují s příliš úzkým rozhledem a nízkou úrovní. Nemyslí vždy na Boží plán, nýbrž hledí na světské vzory. Hled'te tam, kde sedí Kristus, na pravici Boží a pak usilujte o to, aby vaši žáci dospívali v tuto dokonalou povahu. *ST 31.2*

Snížíte-li úroveň, abyste zabezpečili popularitu a zvýšili počet a pak se budete z tohoto přírůstku radovat, prokážete tím velkou zaslepenost. Kdyby byl počet důkazem úspěchu, satan by si mohl dělat nároky na výbornou, nebo na tomto světě mají jeho následovníci převážnou většinu. Je to rozsah morální síly, naplňující toto učiliště, který je svědectvím jeho úspěchu. Je to mravnost, vzdělanost a zbožnost lidí, co tvoří naši církev, nikoliv jejich počet, co by mělo být zdrojem radosti a vděčnosti. *ST 31.3*

Bez vlivu Božího milosrdenství nevykáže výchova žádný skutečný prospěch, nováčkové se stanou domýšlivými, marnivými a pobožnůstkářskými. Avšak ta výchova, která je přijímána pod zušlechťujícím, očišťujícím vlivem Velkého Učitele, pozvedne člověka na stupeň morální hodnoty. Učiní ho schopným přemáhat domýšlivost a vášeň a kráčet pokorně před Bohem jako osobnost, závislá na Ném každou svojí schopností, každou příležitostí a každou předností. *ST 32.1*

Pracovníkům v našem učilišti říkám: Nesmíte se pouze vydávat za křesťany, nýbrž musíte příkladem prokazovat Kristův charakter. Dovolte, aby moudrost shůry prostoupila všechno vaše vyučování. Ve světě mravního rozvratu a zkaženosti necht' je patrné, že duch, který Vás povzbuzuje k jednání, je shůry, nikoliv zespodu. Pokud se budete úplně spoléhat na svoji vlastní schopnost k odporu a na svou moudrost, málo dokážete i s největším úsilím. Jste-li povzbuzováni láskou k Bohu, vycházíte-li z Jeho zákona, vaše práce bude trvalá. Zatímco seno, dřevo a strniště shoří, vaše práce obstojí ve zkoušce. Mládež, svěřena vašemu dohledu, musí se s vámi setkat u velikého bílého trnu. Připustíte-li, aby vaše zanedbávané návyky a neovládaný temperament dostaly otěže vlády do svých rukou a tímto způsobem pozbudete vlivu na nekonečné dobro této mládeže, od toho dne musíte se vyrovnat s těžkými důsledky své práce. Poznáním nebeského zákona a poslušností jeho nařízení, mohou se lidé stát Božími syny. Přestupováním tohoto zákona stanou se satanovými služebníky. Z jedné strany mohou dosáhnout určité výše morální dokonalosti, na druhé straně mohou propadnout do značného stupně neřesti a ponížení. Pracovníci v našem učilišti měli by projevovat horlivost a opravdovost, přiměřenou hodnotě zisku, který je v sázce – duševní život jejich studentů, pochvala od Boha, věčný život a radost vykoupených. *ST 32.2*

Jako Kristovi spolupracovníci s tak příznivými možnostmi rozdělit se s ostatními o své poznání Boha, naši učitelé měli by pracovat, jakoby byli inspirováni shůry. Srdce mládeže nejsou zatvrzelá, ani jejich myšlenky a názory tak ustáleny, jak je tomu u starších osob. Mohou být získána pro Krista vašimi posvěcenými mravy, vaší zbožností, vašim způsobem života po vzoru Krista. Bylo by mnohem lepší méně je nutit do studia věd a poskytovat jim více času k náboženským předmětům. Zde došlo k závažnému přehmatu. *ST 33.1*

Cíl, který Pán sledoval založením školy se ztratil se zřetele. Kazatelé prokázali veliký nedostatek Boží moudrosti, když sledovali světské zájmy s touto školou, spojili se s nepřáteli Boha a Jeho pravdy, když chtěli žákům opatřit pobavení. Takovým zaváděním mladých lidí konali satanovo dílo. S touto prací, jakož i všemi jejími důsledky, budou se muset znovu setkat před Božím soudem. Ti, kdo si takto počínají, prokazují, že jim nelze důvěřovat. Po dokonání tohoto zlého díla mohou vyznat své poblouznění, mohou však tak snadno odstranit škodlivý vliv, který šířili? Tito nevěrní lidé nebudovali na té věčné Skále. Bude zjevné, že budovali na písku. „*Což nevíte, že přízeň světa jest nepřítelkyně Boží? A protož, kdož by koli chtěl být přítelem tohoto světa, nepřítelem Božím učněn bývá.*“ (Jk 4,4) *ST 33.2*

Našemu vlivu nemohou být kladeny žádné meze. Jeden nerozvážný čin může mít za následek zničení mnoha duší. Každý pracovník v našem učilišti postupuje tak, že ovlivňuje myšlenky mlá-

deže a ti jsou okamžitě napodobováni jinými. Mělo by být cílem každého učitele, aby byl každý mladý člověk, svěřený jeho péči, požehnáním pro svět. Tento záměr by nikdy neměl být puštěn ze zřetele. Jsou i takoví, kteří se zavázali, že budou pracovat pro Krista, přesto však odchází na stranu satanovu a konají jeho dílo. Může Spasitel prohlásit tyto služebníky za dobré a spolehlivé? Vydává jí jako strážní jistý hlas? *5T 33.3*

Každý člověk bude u soudu odměněn podle skutků, které za svého života vykonal, ať už to bylo dobré, nebo zlé. Náš Spasitel nás napomíná: „Bděte a modlete se, abyste nevešli do pokušení.“ Setkáme-li se s překážkami a pomocí Krista je překonáme, utkáme-li se s nepřáteli a pomocí Krista je zaženeme na útěk, přijmeme-li zodpovědná postavení a pomocí Krista jim poctivě dostojíme, získali jsme vítězství v obtížné zkoušce. Učíme, neboť něco jiného bychom ani nemohli učit, že náš Spasitel je okamžitou pomocí v každé tísní. *5T 34.1*

V našem učilišti musí být uděláno veliké dílo, dílo, které vyžaduje spolupráci každého učitele a Bůh je zarmoucen, jestliže jeden zastrahuje druhého. Zdá se však, že téměř všichni zapomínají, že Satan je žalobníkem bratří a ti se spojují s nepřítelem v jeho díle. Pokud křesťané spolu soupeří, satan rozprostírá svá osidla pro nezkušené nohy dětí a mládeže. Ti, kdo mají náboženskou zkušenost, měli by vyhledávat ochranu mládeže před jeho nástrahami. Neměli by nikdy zapomenout, že i oni sami byli kdysi okouzleni požitkem hříchu. Každou hodinu potřebujeme milosrdenství a shovívavost Boha a jak je to pro nás nevhodné, nemáme-li trpělivost s omyly nezkušeného mládí. Pokud jen Bůh je vůči nim shovívavý, odvážíme se, my spoluhrášníci, je zavrhnout? *5T 34.2*

Vždycky bychom měli pohlížet na mládež jako na vykoupení Kristovy krve. Jako takoví mají nároky na naši lásku, naši trpělivost, na naše porozumění. Kdybychom chtěli následovat Krista, nemůžeme omezit své zájmy na pozornost k sobě samým a ke svým vlastním rodinám, nemůžeme věnovat svůj čas a pozornost pozemským záležitostem a zapomínat na věčné zájmy těch, kteří jsou kolem nás. Bylo mi ukázáno, že je to výsledek našeho sobectví, že dnes nemáme sto mladých tam, kde je dnes zapojen jeden ve vážném úsilí o záchranu spolubližních. „Milujte se vespolek, jako já miloval jsem vás“, přikázal nám Ježíš. Podívejte se na Jeho sebezapření, povšimněte si stupně lásky, kterou nás On obdařil a jak se snažíte o napodobení Jeho příkladu. *5T 34.3*

Mnohé se nelíbí Bohu na mladých mužích a ženách, kteří vyučují na našich školách. Natolik jste byli pohříženi do sebe a tak zbaveni duchovnosti, že jste nemohli vést mládež k svatosti a k nebesům. Mnozí se vrátili do svých domovů ještě zatvrzelejší ve své nekajícínosti pro svůj nedostatek lásky k Bohu a Kristu. Tím, že jste chodili bez Ježíšova Ducha, podnítili jste bezbožnost, lehkovážnost a nelaskavost tím, že jste toto zlo pěstovali u sebe. Výsledkem takového počínání jaké si neuvědomujete je, že duše, které mohly být zachráněny, jsou ztraceny. *5T 35.1*

Mnozí se zlobí na bratra _____. Obviňují ho z nelaskavosti, tvrdosti a přísnosti. Avšak někteří i z těch, kteří by ho chtěli odsoudit, nejsou o nic méně vinni. „Kdo z vás je bez hříchu, hoď první kámenem.“ Bratr _____ si vždy nepočínal moudře, a bylo těžké přesvědčit ho, kde si nepočínal nejlépe. Nebyl ochoten přijmout radu a usměrnit své vyučovací metody a způsob jednání se svými žáky. Avšak ti, kteří by ho chtěli odsoudit pro jeho chyby, mohli by být zrovna tak odsouzeni. Každý člověk má své zvláštní povahové kazy. Někdo snad nemá tu slabost, kterou vidí u svého bratra, přitom však může mít mnohem vážnější slabosti před Bohem. *5T 35.2*

Toto bezcitné kritizování jednoho druhým je zcela satanského původu. Bylo mi ukázáno, že bratr _____ si zaslouhuje úctu pro dobro, které vykonal. Zacházejme s ním soucitně. Konal dílo, které měli konat tři lidé. Ať ti, kteří vyhledávají jeho chyby, ukáží co v porovnání s ním sami udělali. On se namáhal, když ostatní odpočívali nebo se bavili. Je unaven, Pán chce, aby byl na čas uvolněn z některých zvláštních závazků. Tolik věcí pohlcuje jeho čas a zájem, že se nemůže na nic plně soustředit. *5T 35.3*

Bratr _____ by neměl dovolit, aby se probouzel jeho bojovný duch a vedl ho k omlouvání sebe. Dal příležitost k nespokojenosti. Pán ho na to upozornil ve svědectví. *5T 36.1*

Žáky není třeba podněcovat v jejich kritice. Povzbuzováním se naříkavost jen rozhojní a žáci si pak volně dovolí kritizovat učitele, kteří neodpovídají jejich představám a nespokojenost a hádavost se rychle rozšíří. Toto je nutno potírat a vyhladit. Vynasnažíme se o odstranění tohoto zla? Potlačí učitelé svoji touhu po předním postavení? Budou pracovat v pokoře, lásce a souladu? Čas to ukáže.

5T 36.2

3. Rodičovská výchova

Bylo mi ukázáno, že velmi mnoho rodičů, kteří vyznávají, že věří slavnému poselství pro tento čas, nevychovali své děti pro Pána. Sami nebyli zdrženliví a podrážděně se chovali ke každému, kdo se snažil je napomenout. Každodenní živou vírou nepřipoutávali své děti k Božímu oltáři. Mnohým z těchto mladých lidí bylo dovoleno přestupovat čtvrté přikázání a vyhledávat vlastní záliby v Boží svatý den. Nepocíťovali žádné výčitky svědomí, když v sobotu šli za svým pobavením. Mnozí jdou za svými zálibami, konají co chtějí a jejich rodiče se bojí znelíbit se jim. Napodobují příklad Eliho a své děti nechávají vyrůstat bez přikázání. *ST 36.3*

Tito mladí lidé ztrácejí nakonec všechnu úctu k sobotnímu dni a nemají žádné porozumění pro náboženská shromáždění a svaté a věčné zájmy. Jestliže je rodiče mírně napomenou, brání se poukazem na chyby některých členů církve. Místo, aby umlčeli již první podobný náznak, rodiče smýšlejí právě tak, jako jejich děti; kdyby totiž ten, neb onen byl dokonalý, jejich děti by byly dobře vychovány. Místo toho by je však měli poučit, že hříchy jiných nejsou pro ně žádnou omluvou. Jedině Kristus je tím pravým vzorem. Chyby přemnohých neomluví ani jediný jejich poklesek a nezmírní ani tu nejmenší vinu. Bůh jim dal jedinou míru, dokonalou, ušlechtilou, vznešenou. Touto se musí měřit, bez ohledu na to, jak si počínají jiní. Zdá se, že nesprávná láska k dětem zbavuje rodiče rozumu a soudnosti a pomocí této rozmazlené, sobecké, nevychované mládeže, připravuje satan nevyhnutelnou zkázu rodičům. Byla jsem upozorněna na Boží hněv, který dopadl na nevěřící a neposlušné v Izraeli. Jasně měli uloženou povinnost poučovat své děti. Pro věřící rodiče v dnešní době je tato povinnost zrovna tak závažná. „*Pozoruj, lidé můj, zákona mého, nakloňte uši svých k slovům úst mých. Otevru v podobenství ústa svá, vypravovati budu přípovědky starobylé. Co jsme slýchali i poznali, a co nám otcové naši vypravovali. Nezatajíme toho před syny jejich, kteříž budoucím potomkům svým vypravovati budou chvály Hospodinovy, ano i moc jeho a divné skutky jeho, kteréž činil.*“ *ST 37.1*

Děti jsou tím, co z nich rodiče svou výchovou, kázní a příkladem udělají. Z toho plyne nesmírná důležitost rodičovské věrnosti při výchově mladých k Boží službě. Děti by měly být velmi brzy poučeny o svatosti náboženských povinností. Toto je nejdůležitější úsek jejich výchovy. Svou povinnost vůči Bohu bychom měli splnit přednostně, dříve, než každou jinou povinnost. Třeba je poučit o důsledné poslušnosti Božího zákona ze zásady a požadovat ji od nich. „*Neboť jest vyzdvihl svědectví v Jákobovi a zákon vydal v Izraeli, což přikázal otcům našim, aby v známost uvodili synům svým. Aby to poznal věk potomní, synové, kteříž se zroditi měli, a ti povstanou, aby vypravovali dítkám svým. Aby pokládali v Bohu naději svou a nezapomínali se na skutky Boha silného, ale ostríhali přikázání jeho. Aby nebyvali jako otcové jejich, pokolení zperné a protivné, národ, kterýž nenapravil srdce svého a nebyl věrný Bohu silnému duch jeho.*“ *ST 37.2*

Tato slova ukládají rodičům tu největší odpovědnost. Děti, které bez kázně a sebezapírání dospívají v muže a ženy, jdou pak v pozdějším životě cestou odpornou Pánu. Touží po lehkém pobavení a nevěřících přátelích. Bylo jim dovoleno zanedbat náboženské povinnosti a jít za žádostmi svého tělesného srdce, v důsledku toho pak satan ovládá mysl a ochromuje zásady. Takto mu rodiče přenechali volné pole působnosti i ve _____. Tamější veliké odpadnutí od Pána bylo důsledkem toho, že rodiče zanedbali vychovávat své děti pro uvědomělý náboženský život. Stav těchto dětí je žalostný. Vyznávají, že jsou křesťané, avšak jejich rodiče si nevzali za povinnost křesťansky je vychovávat – vážit si Boží milosti, chválit Ho a ve svém životě zpříkladnit Kristův život. *ST 38.1*

Když tyto děti přicházejí do školy a přátelí se s jinými studenty, ti, kteří se opravdově snažili být křesťany, stydí se projevit svoji víru v přítomnosti těch, jimž se nedostalo tolik světla. Stydí se za svoji prostotu a zapírají své zájmy a tak opouštějí svoji výzbroj právě tehdy, kdy je toho nejvíce třeba, kdy satanské moci temna působí skrze tyto neposvěcené druhy a odvádějí je od Krista. Vstupují na stezku plnou nebezpečí bez ochrany a podpory náboženských zásad, neboť se domnívají, že bude těžké, ne-li nepříjemné, řídit se těmito zásadami i ve škole, na hřišti a mezi svými spolužáky. Takto vystavují svoji duši satanským útokům. Kde jsou strážci této mládeže? Kdo se chopil jednou

rukou Božího trůnu a druhou se ujímá mladých a vede je ke Kristu? Právě zde musí tyto dívky poznat moc náboženství a být přidrženi pevnou rukou. *ST 38.2*

Mnozí z těch, kteří tak dlouho zavrhovali Boží vedení a ochranu, pouštějí se cestou lehkovážných a sobeckých radovánek, dokonce se uchylují k nízkým skutkům poskvrny těla. V důsledku toho je jejich mysl porušena a nemají žádný zájem o náboženský život. Někteří již tímto směrem zašli tak daleko, že se dostali na cestu sodomských; plné zlořečení a varovný hlas se jich dnes nedotýká. Nikdy nebudou vykoupení a vinu na jejich zkáze nesou rodiče. Ponižující radovánky, pro které přinesli tak velikou oběť – zdraví, duševní klid a věčný život – přinášejí jim trpký konec. *ST 39.1*

Rodiče, prosím vás ve jménu Kristově, nezmařte to nejdůležitější dílo – formování povahy svých dětí pro časnost i věčnost. Vaše zdánlivě nepatrná nedbalost věrně je poučovat, nebo pěstování té nemoudré lásky, která oslepuje vaše oči, že nevidíte jejich nedostatky a která vám brání náležitě je ukázat, bude jim ke zkáze. Vaše počínání může nesprávně usměrnit celou jejich budoucnost. Sami rozhodujete za ně čím budou a co udělají pro Krista, pro lidi i pro sebe. *ST 39.2*

Poctivě a věrně zacházejte se svými dětmi. Pracujte odvážně a trpělivě. Nelekejte se křížů, nešerte časem a námahou, snášením těžkostí a utrpení. Budoucnost vašich dětí bude svědectvím o vašem úsilí. Vaše věrnost ke Kristu může být lépe vyjádřena v souměrné povaze vašich dětí, než kterýmkoli jiným způsobem. Oni jsou Kristovým vlastnictvím, vykoupeným Jeho krví. Bude-li jejich vliv cele na Kristově straně, pak se stanou Jeho spolupracovníky, kteří budou i jiné vést na cestu života. Zanedbáte-li Bohem vám vyznačený úkol, vaše nemoudrá kázeň je vyžene mezi ty, kteří odvádějí od Krista a posilují království temnosti. *ST 40.1*

Mluvím o věcech, které znám, svědčím vám o tom, co jsem viděla, říkám-li, že mezi naší mládeží, mezi našimi vzdělanými mladými lidmi z křesťanských rodin, mnozí těžce uráží Pána a je to tak běžné, že je to jedním ze znamení těchto posledních dnů. Je tu tolik zla, že si to vyžaduje veřejného pokárání. Je hříchem lehkovážně hledět na jejich předčasné sliby věrnosti Bohu a schvalovat je. Duch Svátý na ně působil, aby se cele postavili pod krví zbrocený prapor Knížete Immanuele. Avšak sami rodiče byli tak vzdáleni od Pána, tak zaměstnání světskými zájmy, nebo tak pochybovační a se svoji náboženskou zkušeností tak nespokojeni, že naprosto nebyli připraveni moudře je vychovávat. Tato mládež ve své nezkušenosti potřebovala moudrou, pevnou ruku, která by ji ukázala správnou cestu, posloužila ji radou a varovala ji před cestou zkázy. *ST 40.2*

Náboženský život by měl být představen v naprostém protikladu k světsky a zábavně trávenému životu. Kdo chce být Kristovým učedníkem, musí vzít na sebe kříž a nést ho za Ježíšem. Náš Spasitel nežil samolibě a my také nesmíme tak žít. Vysoké duchovní cíle si vyžádají naprostou odevzdанost Bohu. Toto poučení však mládež nedostala, neboť by odporovalo životu rodičů. Proto bylo dětem dovoleno získat takové poznání křesťanského života, jaké jen získat dovedli, když byli v pokušení světské společnosti a jejich zábav, milující rodiče, neradi odřikající něco svým dětem – když šlo o cokoli – zaujali tak neurčité a nerozhodné stanovisko, že děti z toho usoudily, že cesta, kterou se rozhodly jít, se shoduje s křesťanským životem a povahou. *ST 40.3*

Když se jednou pustily touto cestou, obvykle v ní pokračují dokud u nich nepřevládá svět, takže se nad svým dřívějším přesvědčením jenom pouсмějí. Pohrdají prostotou svého kdysi něžného srdce a nacházejí omluvu, aby se vyhnuli svatým požadavkům církve a ukřižovaného Vykupitele. Tito lidé se nikdy nemohou stát tím, čím mohli být, kdyby přesvědčené svědomí nebylo umlčováno, svaté a vznešené touhy potlačeny. Jestliže se v pozdějších letech stanou Kristovými následovníky, ještě stále ponesou stopy, které jim vtiskla neuctivost k svatým věcem. *ST 41.1*

Všechno toto rodiče nevidí. Nepředvídají výsledky svého jednání. Neuvědomují si, že jejich děti potřebují nejněžnější výchovu, nejpečlivější kázeň v náboženském životě. Nehledí na ně jako na Kristovo vlastnictví ve zvláštním smyslu, vykoupené Jeho krví, kořist Jeho milosti a jako takové, které Boží ruka může použít za užitečné nástroje při budování Jeho království. Satan se neustále snaží vyrvat tyto mladé lidi z Kristovy ruky a rodiče si neuvědomují, že ten veliký nepřítel jim nabízí svůj prapor pekla. Zaslepeni jsou domněnkou, že jde o Kristův prapor. *ST 41.2*

Ctižádostí, lhostejností, pochybností nebo pěstováním vlastního já, satan svádí mládež z úzké cesty svatosti, kterou Pán připravil pro vykoupené. Oni tuto stezku obvykle neopouštějí najednou.

Scházejí z ní pozvolna. Jediný nesprávný krok jim přehlušuje svědectví Ducha, že Pán je přijímá. Pak bývají znechucení a nedůvěřiví. Vyhýbají se bohoslužbám, neboť je obviňuje svědomí. Polapil je satan, a jen jedním způsobem mu lze uniknout. Vrátit se a pokorným srdcem vyznat a skoncovat s polovičatostí. Měli by obnovit svoji první zkušenost, kterou zlehčili, měli by se zapálit každou nebeskou myšlenkou a nechť tyto svaté pohnutky, které pouze Boží Duch může vnuknout, ovládají duši. Víra v Kristovou moc udělí sílu a bude světlem. *5T 41.3*

Toto praktické poučení o náboženské zkušenosti by měli rodiče pohotově dát svým dětem. Pán to od vás žádá a tuto svoji povinnost zanedbáte, nesplníte-li tento úkol. Poučte své děti o Božích kázeňských metodách, jakož i o podmínkách štěstí v křesťanském životě. Poučte je, že nemohou sloužit Bohu a přitom nadmíru pečovat o tento život, neměli by se však utěšovat myšlenkou, že nemusí pracovat a své volné chvíle mohou promarnit v nečinnosti. Boží slovo o tom jasně mluví. Ježíš, Majestát nebes, zanechal mládeži příklad. Pracoval v nazaretské dílně a vydělával na svůj každodenní chléb. Poslouchal své rodiče a nechtěl být pánem svého času, nebo konat cokoli. Životem snadné povolnosti mladík nikdy nedospěje ve skutečného muže nebo křesťana. Bůh nám neslibuje pohodlí, čest ani bohatství v Jeho službě, avšak ujišťuje nás, že obdržíme všechno potřebné požehnání, „s protivenstvím“, a v budoucím věku „život věčný“. Kristus přijímá do svých služeb jen ty, kteří se mu cele posvěti. Toho si musí být každý z nás plně vědom. *5T 42.1*

Ti, kteří studují Písmo, přijímají Boží radu a spoléhají na Krista, budou uschopněni jednat moudře vždy, v každé době a za všech okolností. Dobré zásady se projeví ve skutečném životě. Přítomnou pravdu nutno přijmout celým srdcem a ona se stane základem charakteru, vytýčí pevný cíl, který neovlivní dny svůdné zábavy, ani nestálost zvyků, pohrdání těch, kteří milují svět, nebo touhy vlastního sobeckého srdce. Svědomí musí být nejdříve osviceno a vůle podřízena. Láska k pravdě a spravedlnost musí ovládnout duši a pak zde bude charakter podle Boží vůle. *5T 43.1*

Povšimněme si názorných příkladů udržující moci spolehlivých náboženských zásad. Ani strach ze smrti žízni nemohl zabránit Davidovi, aby se napil z vod Betléma, kterou získávali ti nejstatečnější mužové s nasazením vlastního života. Ani zející jáma lvů nemohla zabránit Danielovi, aby se denně modlil a ohnivá pec nemohla zastrašit Sidracha a jeho přátele, aby se poklonili před modlou Nabuchodonozora. Mladí lidé s pevnými zásadami, vyhýbající se zábavám, se nebojí utrpení a jdou třeba i do jámy lvů a raději do rozpálené pece, než by se zpronevěřili Bohu. Povšimněme si Josefovy povahy. Jeho poctivost byla těžce zkoušena, avšak jeho vítězství bylo úplné. Tento šlechtitný mladík vytrpěl uloženou zkoušku v každém bodě. Pokaždé byla zkoušena tatáž vznešená neoblomná zásada. Pán byl s ním a Jeho slovo bylo zákonem. *5T 43.2*

Taková pevnost a neochvějná zásada nejjasněji září v porovnání se slabostí a bezzásadovostí dnešní mládeže. Až na několik výjimek se mládež potácí při každé změně okolností, dnes tak, zítra jinak. Jen když půjde o půvab radovánek nebo sobecké uspokojení, pak obětuje i svědomí. Lze takovému člověku důvěřovat? Nikdy! Když není v pokušení, dovede se tak slušně chovat, že se vám vaše pochybnosti a podezření o něm zdají nespravedlivé, když se však naskytne příležitost, zradí vaši důvěru. Jeho srdce je nestálé. Právě tehdy, kdy je nejvíc třeba stálosti a zásadnosti, vás opouští a nestane-li se Jidášem, pak jen proto, že neměl vhodnou příležitost. *5T 43.3*

Rodiče, mělo by to být vašim předním zájmem poslechnout hlas povinnosti a celým srdcem a celou duší se pustit do díla, které vám Pán vyznačil. Nevykonáte-li nic jiného, buďte svědomití a pilní v tomto směru. Jestliže vaše děti vycházejí z vašeho domova čisté a čestné, jestliže zastanou to nejposlednější a nejnižší postavení v Božím velikém plánu pro blaho světa, pak váš život nelze nazvat prohrou a nikdy se do minulosti nemusíte ohlížet s lítostí. *5T 44.1*

Mylná je představa, že se musíme přizpůsobit převrácenostem dětí. Elizeovi se hned na počátku jeho díla posmívala bethelská mládež. Byl to muž velice mírný, avšak Duch Boží ho pobídl k tomu, aby nad posměvači vyřkl rozsudek. Oni slyšeli o Eliášově vystoupení na nebesa a tato závažná událost se jim stala předmětem posměchu. Elizeus dal najevo, že ve svém svatém poslání nebude předmětem posměchu ani starým ani mladým. Když mu říkali, aby šel vzhůru, jak před ním Eliáš, zlořečil jim ve jménu Hospodina. Ten strašný soud, který je stihl, byl od Boha. Poté neměl Elizeus další nesnáze ve svém poslání. Padesát let vcházel i vycházel branou Bethele a chodil z města do města mezi zástupy nejhorších a nejhrubších lidí, porušené mládeže, avšak nikdo se již neodvažoval

vysmívat se mu, nebo zlehčovat jeho povolání nejvyššího proroka. Tento jediný příklad strašné přísnosti na začátku jeho působnosti udržel ho v úctě po celý život. Kdyby byl výsměch ponechal bez povšimnutí, mohl být posmíván, tupen, ba i zabit lůzou a jeho poselství světla a záchrany národa v jeho velikém neštěstí by bylo utrpělo porážku. 5T 44.2

I laskavost musí mít své meze. Autorita musí být zachována rozhodnou přísností, jinak ji lidé budou tupit a znevažovat. Takzvaná něžnost, lichocení a shovívavost k mládeži ze strany rodičů a vychovatelů je tím největším zlem, které je může potkat. Pevnost, rozhodnost a určité požadavky jsou podstatně důležité v každé rodině. Rodiče, chopte se svých zanedbaných povinností. Vychovávejte své děti podle Božího plánu, ukazujíc *„ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své“*. 5T 45.1

4. Důležité svědectví

Healdsburg, Kalifornie, 28.března 1882.

Milý bratře _____. Tvůj dopis jsem obdržela v pravý čas. Při čtení jsem se rmoutila, místo abych se radovala, že o tobě slyším. Podobné dopisy jsem obdržela od sestry ____ a bratra ____, ale nemám žádné zprávy od bratra ____ nebo o někom, kdo je podporuje. Z vašich dopisů jsem poznala průběh vašeho jednání s bratrem _____. *5T 45.2*

Nejsem překvapená, že takový stav v Battle Creeku byl, ale rmoutí mne, milý bratře, že tě nesprávným způsobem do této věci zavlekli ti, o nichž vím, že nejsou vedeni Bohem. Některé z těchto osob jsou upřímné, ale byly oklamány. Své dojmy obdržely z jiného pramene a ne od Božího Duha. *5T 45.3*

Dávala jsem pozor na to, abych svůj názor, týkající se důležitých věcí, nevyjadřovala před jednotlivými osobami, neboť i to co jsem řekla zcela důvěrně, bylo často nesprávně použito. Některí snaží se získat mé připomínky k různým otázkám, aby je potom překroutili a mým slovům dávají zcela jiný význam, než jsem řekla. S tím se však musí setkat před Božím soudem. *5T 45.4*

Když se ukázaly vaše nynější těžkosti, rozhodla jsem se, že budu mlčet. Myslela jsem, že je nejlépe nechat věci dozrát, aby ti, kteří byli tak pohotoví kárat mého muže, poznali, že duch reptání je v jejich vlastním srdci a stále ještě působí i nyní, kdy muž, proti němuž reptali, klidně odpočívá v hrobě. *5T 46.1*

Věděla jsem, že krize musí přijít. Bůh dal tomuto lidu jasná a určitá svědectví, aby zabránil takovému věcem. Kdyby byli uposlechli hlasu Ducha svatého, který je varoval, jim radil a je prosil, byli by se nyní těšili z jednoty a pokoje. Ale na tato svědectví nedbali právě ti, kteří vyznávají, že jim věří a výsledek toho je úplné uchýlení se od Boha a Jeho požehnání jim bylo odňato. *5T 46.2*

Bůh používá různé způsoby při záchraně člověka. Mluví k nim svým Slovem, skrze své služebníky a posílá také skrze Ducha svatého poselství výstrahy, napomenutí a naučení. Tyto prostředky jsou určeny, aby osvětlily mysl lidu, zjevily jim jejich povinnosti a hříchy, jakož i požehnání, kterých se jim mohlo dostat; jsou určeny k tomu, aby v nich vzbudily pocit duchovního nedostatku, aby mohli jít ke Kristu a u něho hledat milost, kterou potřebují. Mnozí si však volili svou vlastní cestu, místo aby šli Boží cestou. Nejsou s Bohem smíření a ani nemohou být, dokud není ukřižováno vlastní „já“ a Kristus skrze víru nepřebývá v srdci. *5T 46.3*

Každý osobně Krista od sebe buď zapuzuje tím, že nechce pěstovat Jeho ducha a následovat jeho příkladu, anebo se s Ním osobně spojuje sebezapřením, vírou a poslušností. Každý sám si musí volit Krista, neboť On si dříve vyvolil nás. Toto spojení s Kristem učiní ti, kteří jsou s Ním od přirozenosti v nepřátelství. Je to nejužší spojení, když On vchází do srdce dříve tak pyšného. Je to skryté dílo a mnozí, kteří vyznávají, že jsou Ježíšovi následovníci, o tom nic nevědí. Přijímají Vykupitele jenom povrchně, nikoli jako jediného vládce svého srdce. *5T 46.4*

Některí pocítují nutnost smíření a poznáním této nezbytnosti a přáním po změně srdce, začíná boj. Vzdát se své vlastní vůle, svých libůstek a náklonností, vyžaduje úsilí, při kterém mnozí váhají, kolísají a odvracejí se. Ale tento boj musí vybojovat každý, kdo je opravdu obrácen. Musíme bojovat proti pokušením vně i zevnitř. Musíme zvítězit sami nad sebou, ukřižovat vášně a chtíce a potom nastává spojení s Kristem. Jako suchá a zdánlivě neživá větvička může být naroubována do živého stromu, tak i my můžeme být živými ratolestmi pravého kmene. A ovoce, které přinesl Ježíš, budou přinášet všichni jeho následovníci. Když spojení nastalo, může být zachováno jenom ustavičným, opravdovým a svědomitým úsilím. K zachování tohoto svatého svazku nabízí Kristus svou moc, ale závislý, bezmocný hříšník musí svůj podíl konat s nezmenšenou silou, jinak jej satan odloučí od Krista svou ukrutnou a lstivou mocí. *5T 47.1*

Každý křesťan musí ustavičně bdít a ostříhat každý vchod, kudy by mohl vniknout satan. Musí prosit o Boží pomoc a v téže době rozhodně odporovat každé náklonnosti k hříchu. Zmužilostí a vírou v ustavičném úsilí zvítězí. Nechť však pamatuje, že chce-li zvítězit, Ježíš musí zůstat v něm a on v Ježíši. *5T 47.2*

Spojení věřícího s Kristem bude mít za samozřejmý výsledek vzájemného spojení, neboť toto pouto je nejpevnější na zemi. Jsme jedno v Kristu, jako Kristus je jedno s Otcem. Křesťané jsou ratolesti a to ratolesti živého kmene. Ratolest nebere svou životní sílu z ratolesti jiné. Naše životní síla musí přicházet z kmene. Jenom osobním spojením s Kristem, ustavičným společenstvím s Ním, můžeme přinášet ovoce Ducha svatého. *5T 47.3*

Do sboru v Battle Creeku vnikl duch, který nemá nic společného s Kristem. To není horlivost k pravdě, to není láska k Boží vůli, jak je zjevena v Jeho svatém Slově. Vládne tam duch samospravedlnosti. Ten vás vede k tomu, abyste se povyšovali nad Ježíše a své vlastní mínění i názory pokládali za důležitější než spojení s Kristem i navzájem. Velice se vám nedostává bratrské lásky. Jste odpadlým sborem. Znáte pravdu, činit si nárok na spojení s Kristem a nepřinášet ovoce, neprojevovat ustavičnou víru, to vše zatvrzuje srdce v neposlušnosti a samospravedlnosti. Náš vzrůst v milosti, naše radost i prospěch, všechno závisí na našem spojení s Kristem a výši víry, kterou zjevujeme. Jenom On je zdrojem naší síly ve světě. *5T 48.1*

Mnozí z vás vyžadují úctu jeden od druhého. Čím však je pocta anebo uznání lidí pro toho, kdo se pokládá za Boží dítě a Kristova spoludědice? Čím jsou radovánky tohoto světa pro toho, kdo je denně účastníkem Kristovy lásky, která převyšuje všechno poznání? Čím je pohrdání a odpor lidí pro toho, jehož Bůh přijal skrze Krista? Sobectví nemůže být v srdci, které se cvičí ve víře Kristově právě tak, jako světlo nemůže být spolu s temnotou. Duchovní chlad, lenivost, pýcha a malomyslnost nemohou obstát tam, kde je víra. Mohou ti, kteří jsou cele spojeni s Kristem jako ratolest s vinným kmenem, mluvit s jinými o něčem jiném než o Kristu? *5T 48.2*

Jste v Kristu? Nejste, dokud jste se nepoznali jako bloudící, bezmocní a odsouzení hříšníci. Nejste křesťané, když se sami povyšujete a zvelebujete. Je-li ve vás něco dobrého, lze to zcela přičíst milosti soucitného Vykupitele. Váš původ, vaše postavení, bohatství, nadání, ctnosti, zbožnost, vaše dobročinnost, ani cokoli jiného nemůže vytvořit pouto mezi vámi a Kristem. Vše spojení s církví, způsob, jak na vás pohlíží vaši bratři, budou k ničemu, jestliže vy nevěříte Kristu. Ale nestačí jenom v Něho věřit, musíte v Něm zůstat. Musíte cele důvěřovat Jeho spasitelné milosti. *5T 48.3*

Mnozí z vás v Battle Creeku žijí bez modlitby, bez přemýšlení o Kristu a bez toho, abyste Jej vyvyšovali před těmi, kteří jsou kolem vás. Nemáte slova pro vyvýšení Krista, nečiníte nic, abyste Jej uctili. Mnozí z vás jsou Kristu tak cizí, jako kdyby nikdy neslyšeli Jeho jméno. Nemáte Kristův pokoj, neboť nemáte pravý zdroj pokoje. Nemáte společenství s Bohem, jelikož nejste spojeni s Kristem. Náš Vykupitel praví: „*Žádný nepřichází k Otci, než skrze mne.*“ Nejste způsobili pro Kristovu věc. Spasitel praví: „*Nezůstanete-li ve mně, nemůžete nic činit.*“ Bez Krista nemůžete mít nic, než klamnou naději, neboť On sám praví: „*Nezůstal-li by kdo ve mně, vyvržen bude ven jako ratolest a uschneť a budouť sebrány a na oheň uvrženy a shoří.*“ *5T 49.1*

Pokrok v křesťanské zkušenosti bude patrný ve stále větší pokoře, což je výsledkem vzrůstajícího poznání. Každý, kdo je spojen s Kristem, odvrátí se od každého přestoupení. Pravím vám v bázni Boží: bylo mi ukázáno, že mnozí z vás ztratí věčný život, jelikož svou naději stavěli na falešném základě. Bůh vás ponechává samým sobě, „aby tě pokořil a zkusil, aby známo bylo, co jest v srdci tvém“. Zanedbali jste Písmo svaté. Pohrdáte svědectvím a zavrhuje je, protože kárají vaše zamilované hříchy a vyrušují vás z vašeho sebeuspokojení. Kdyby Kristus přebýval v srdci, Jeho podoba by se zjevila i v životě. Pokora by byla tam, kde dříve vládla pýcha. Oddanost, tichost a trpělivost zmírnily by hrubé rysy povahy a zlé náklonnosti. Láska k Ježíši by se projevila v lásce k Jeho lidu. Tato láska není chvilková, proměnlivá, ale klidná, hluboká a mocná. Život křesťana bude nenáročný, prostý všech přetvárek, lstí a falše. Je vážný, opravdový a povznesen nad všechny takové věci. Z každého jeho slova mluví Kristus a bude patrný v každém jeho činu. Jeho život vyznačuje světlo Vykupitele, který v něm přebývá. Ve styku s Bohem a v blaženém pozorování nebeských věcí bude duše připravena pro nebe a bude usilovat o to, aby také jiní byli přivedeni do Kristova stáde. Náš Vykupitel je ochoten a mocen učinit pro nás více, než prosíme aneb si myslíme. *5T 49.2*

Sbor v Battle Creeku potřebuje ducha pokory a skromnosti. Bylo mi ukázáno, že mnozí chovají nesvatou touhu po nadvládě. Mnozí chtějí, aby se jim lichotilo a žárlivě pozorují, aby nebyli podceněni aneb opomenuti. Panuje tvrdý duch, který neodpustí, také závist, sváry a řevnivost. *5T 50.1*

Ke společenství s Bohem není nic nutnějšího než hluboká pokora. „*Takto dí Ten Důstojný a Vyvýšený... bydlím i s tím, kterýž jest zkroušeného a poníženého ducha.*“ Když tak velice usilujete o to, abyste byli první, pamatujte, že budete poslední, kteří se budou Bohu líbit, jestliže opomenete pěstovat tichého a pokorného ducha. Pyšné srdce bude pro mnohého příčinou pádu, tam kde mohl mít úspěch. „Před poctou je pokora“, „a trpělivý v duchu je lepší, než povýšený“. „*Když mluvil Efraim, býval strach; vznešený byl v Izraeli, ale prohřešiv při Bálovi, tož umřel.*“ „*Mnoho jest povoláných, ale málo vyvolených.*“ Mnozí, kdož slyší pozvání milosti, budou zkoušeni a prubováni, ale jenom málo jich bude zapečetěno pečeti Boha živého. Málo se jich pokoří jako malé dítě, aby mohli vejít do nebeského království. *ST 50.2*

Málo jich obdrží Kristovu milost v sebeponížení, s hlubokým a stálým pocitem své nehodnosti. Nemohou snést projev Boží moci, protože v nich podněcuje sebelásku, pýchu a nevraživost. To je příčina, proč Pán pro nás nemůže nyní mnoho učinit. Bůh chce, abyste jednotlivě usilovali o dokonalost lásky a pokory ve vašem vlastním srdci. Hlavní starost věnujte sami sobě, pěstujte takové povahové vlastnosti, které vás uschopní pro společenství svatých a čistých. *ST 50.3*

Všichni potřebujete proměňující Boží moc. Je zapotřebí, abyste ji hledali sami pro sebe. Pro své vlastní duše již nezapomínejte na toto dílo. Protože jste se odloučili od Boha, vzrůstá vaše bída. Vaše nejednota, těžkosti a sváry jsou ovocem vaší nekřesťanské povahy. *ST 51.1*

Chtěla jsem mlčet a ponechat vás, až by jste poznali a zošklivili si hříšnost své cesty, ale odpadnutí od Boha způsobuje tvrdost srdce a zaslepení ducha a je vždy méně pochopení pravého stavu, až konečně se Boží milost vzdálí, jako od Židovského národa. *ST 51.2*

Přeji si, aby mé stanovisko bylo správně pochopeno. Nesouhlasím s jednáním vůči bratru _____. V srdci mnohých vzbudil nepřítel nenávisť. Chyby, kterých se dopustil, nesly se od jednoho k druhému, ustavičně vzrůstaly a tak všetečné, klevetivé jazyky dávají potravu ohni. Rodiče, kteří nikdy necítili starost, jakou měli mít o své děti a kteří je nikdy správně nedrželi a nepoučovali, jsou ti, kteří projevují nejtvrďší odpor, když jsou jejich děti ve škole kárány a napomínány. Některé z těchto dětí jsou hanbou církvi a zneuctěním jména Adventistů. *ST 51.3*

Rodiče pohrdli káráním sebe i svých dětí a nebyli tak opatrní, aby to před nimi ukryli. Hříchy rodičů začaly špatným spravováním vlastního domova. Některé z těchto dětí půjdou na zahynutí, jelikož se jim nedostalo žádného poučení z Božího Slova a neosvědčili se doma jako křesťané. Místo toho, aby souhlasili s převráceným jednáním svých dětí, měli je raději kárat a podporovat zbožného učitele. Tito rodiče sami nebyli s Kristem spojeni a to je příčinou, proč tak zanedbávají svou povinnost. To, co rozsévali, budou také sklízet. Jejich žeň je jistá. *ST 51.4*

Ve škole byl bratr _____ obtížen nejen převrácenou cestou, kterou se ubíraly děti, ale také nerozumným jednáním rodičů, kteří projevovali nenávisť a podněcovali ji, jelikož učitel omezoval děti. Přepřacování, neustálá péče, a žádná pomoc z domova, ale spíše stálá podrážděnost způsobily, že ztratil sebeovládání a jednal neuváženě. Někteří z toho těžili a malé chyby vystavovali na odiv tak, že musely vypadat jako veliké a těžké hříchy. *ST 52.1*

Ale třída vyznávajících světitelů soboty, kteří usilovali o spojení Krista s Beliálem, držíce se jednou rukou pravdy a druhou světa, obklíčila své děti a sbor ovzduším, které je náboženství a duchu Kristovu naprosto cizí. Neváhají veřejně se postavit proti požadavkům pravdy, neváhají zaujmout směle stanovisko a říci, že nevěří svědectví, ale třebaže předstírají, že věří Bibli a svědectví, nejsou poslušni jednoho ani druhého. Svým jednáním zapírají oboje. Požadují, aby Pán na nich splnil svá zaslíbení, ale zdráhají se podrobit podmínkám, na nichž tato zaslíbení spočívají. Nechtějí se všeho vzdát pro Ježíše. Kázáním slova je sice částečně potlačeno světáctví, ale nedochází k úplné změně náklonností. Světská přání, žádost těla i očí a pýcha života nakonec vítězí. Tato třída vyznává, že jsou křesťané. Jejich jména jsou ve sborové knize. Zdánlivě zde nějakou dobu vedou křesťanský život, ale potom svá srdce často poddávají vlivu světa. *ST 52.2*

Ať jsou hříchy bratra _____ jakékoli, vaše jednání je neúnosné a nekřesťanské. Příčinou toho jste zůstali několik let pozadu ve svém křesťanském životě. Vyhledávali jste všechno, co pro něho bylo nepříznivé. Pro jedno slovo učinili jste jej viníkem a použili jste proti němu každého zlého stínu. Sebrali jste všechny své síly, abyste své jednání jako žalobci mohli podepřít. Ale pamatujte, že tak Bůh bude zacházet s každým jedním z vás. „Jakým soudem soudíte, tímž budete také souzeni a ja-

kou měrou měříte, bude vám odměřeno.“ Všichni ti, kdo měli podíl v tomto nešlechetném díle proti bratrovi ____, musí se s ním opět setkat. Jaký asi vliv bude mít vaše jednání na žáky, kteří vždy nad každým omezováním byli naplněni nevolí? Jak to bude působit na jejich život a povahu? *5T 53.1*

Co o tom praví svědectví? Pěstování hříšných povahových rysů, hříšné žádosti, může zmařit všechnu moc evangelia. Převládající hříšná žádost svědčí o zaslepení duše. Každé uspokojování této žádosti posiluje odpor vůči Bohu. Útrapy, povinnosti a hříšné radovánky jsou provazy, jimiž satan lidi zaplétá do své sítě. Ti, kdož raději zemrou, než aby se dopustili nesprávného činu, zůstanou věrni. *5T 53.2*

Dítěti se může dostat zdravých náboženských poučení, ale když rodiče, učitelé nebo poručníci dovolí, aby se přidrželo nesprávných zvyků, pak tyto zvyky, nebudou-li přemoženy, ovládnou dítě a ono bude ztraceno. *5T 53.3*

Svědectví, které vám bylo dáno skrze Božího Ducha, praví: Nevyjednávajte s nepřitelem. Zničte ostny, nebo ony zničí vás. Zorejte úhor srdce. Zorejte hluboko a důkladně. Necht' pluh pravdy odstraní plevel a trní. *5T 53.4*

Hněvivým a žalujícím farizeům Kristus pravil: „Kdo z vás je bez hříchu, hod' první kamenem.“ Kdo je tak bez hříchu a ochoten bratra ____ obžalovat a odsoudit? Kdyby jejich povahy a jejich životy tak přesně a veřejně byly vyšetřovány, jak oni vyšetřovali bratra ____, pak někteří z nich by se ukázali daleko horší, než jak se snažili jej představit. *5T 53.5*

Nemohu dále mlčet. Mluvím k vám a k sboru v Battle Creeku. Dopustili jste se velké chyby. Nesprávně jste zacházeli s tím, jemuž vy a vaše děti jste povinováni vděčností, to jste však zameškali učinit. Jste odpovědní za vliv, jakým jste působili na školu. Nastal klid, jelikož žáci šli svou vlastní cestou. Při jiné těžkosti budou právě tak rozhodní a vytrvalí, jako při této věci a kdyby našli tak schopného zastánce, jakého našli v bratru ____, opět by dosáhli svého cíle. Bůh mluvil k učitelům, žákům a členům sboru, ale vy jste zavrhlí Jeho slovo. Domnívali jste se, že je nejlépe jít svou vlastní cestou, aniž by jste dbali důsledků. *5T 54.1*

Bůh nám, jako lidu dal výstrahy, napomenutí a pravidla zprava i zleva, abychom se vzdalovali světským mravům i světské chytrosti. Žádá, abychom byli odděleni a vírou i povahou byli příkladem lidem ve světě. Ve všem je máme daleko předčit. Bratr ____ přišel k vám, neznaje Boží zacházení s námi. Nedávno uvěřil a měl se téměř všechno učit. Ale vy jste bez rozmyšlení souhlasili s jeho úsudkem. Schválili jste jeho myšlenky a jednání, které neměl od Krista. *5T 54.2*

Povzbudili jste žáky ke kritizování, což Duch Boží chtěl potlačit. Svedli jste je k tomu, aby zradili důvěru. Je mezi námi dost mladých lidí, kteří své dobré povahové vlastnosti dosáhli skrze poznání a zásady bratra _____. Za své schopnosti vděčí jeho naučením mnozí nejen v sobotní škole, ale i v různých odvětvích našeho díla. Ale váš vliv způsobil nevďěčnost a svedl žáky, aby pohrdali tím, co měli milovat. *5T 54.3*

Ti, kteří nemají zvláštní pokušení, kterým jsou jiní vydáni, mohou si lichotit tím, že jsou lepší než bratr _____. Ale postavte je jenom do pece soužení a oni ji nebudou moci tak dobře snést, jako ti, které haní a nesprávně odsuzují. Jak málo dovedeme rozumět úzkosti jiného srdce. Jak málokdo rozumí okolnostem jiných. Proto je těžké dát dobrou radu. To, co se nám zdá nejvhodnější, může být zcela převrácené. *5T 55.1*

Bratr ____ opravdově hledal pravé poznání. Snažil se žákům vštípit, že jsou odpovědní za svůj čas, své schopnosti i příležitosti, aniž by byl ukvapený, unavený a rozčilený. Ti, kdož se zdráhají nést břímě, jež cele napíná jejich síly, málo vědí o tíži, spočívající na těch, jež toto břímě musí nést. *5T 55.2*

Na škole jsou někteří, jež hledí jen na ty, co je v jejich poznání o bratru ____ špatné a nepříjemné. Tyto osoby nemají onoho šlechetného, Kristu podobného ducha, který neobmyšlí zlé. Z nepředloženého slova nebo činu učinili něco velikého a v době závisti, předsudku a žárlivosti toho použili. *5T 55.3*

Jistý pisatel pravil: „Vzpomínka závisti není nic jiného než věšák, na němž je pověšen hněv.“ Ve světě je mnoho lidí, kteří to pokládají za důkaz rozvážnosti vypravovat raději o věcech a osobách, které nemohou snášet, než o věcech a osobách, jimiž jsou přitahováni. Tak to nečinil veliký apoštol. Své bratry napomínal: „*Přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté,*

cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu.“ (Fp 4,8)

5T 55.4

Závist není pouze špatnou náladou, ale nemocí, která maří všechny schopnosti. Začala u satana. On chtěl být prvním v nebi, ale protože nemohl mít veškerou moc a slávu, vzbouřil se proti Boží vládě. Závistil naším prvním rodičům, svedl je k hříchu a zničil je i celé lidské pokolení. 5T 56.1

Závistivý člověk zavírá svůj zrak před dobrými vlastnostmi a šlechetnými činy jiných. Je vždy hotov snížit a překroutit to, co je výborné. Lidé vyznávají a odpouštějí často chyby jiných, ale od člověka závistivého lze málo očekávat. Když je někdo závistivý, nedovolí, aby jiný byl vyšší než on a jeho pýcha nepřipustí žádný ústupek. Je-li učiněn pokus přesvědčit závistivce o jeho hříchu, on ve své závisti se ještě zatvrdí a velmi často zůstává nevyléčitelný. 5T 56.2

Závistivý člověk rozšiřuje jed kamkoli vkročí, odcizuje přátele a vzbuzuje nenávist i vzpouru proti Bohu i lidem. Chce být nejlepší a největší, ne proto, že činí něco skvělého a sebezapíravého, aby dosáhl výborného cíle, ale zůstane stát tam kde je a znehodnocuje náležitou zásluhu jiných. 5T 56.3

Závist je živena v některých srdcích ve sboru i ve škole. Bohu se nelíbí vaše cesty. Pro Ježíše Krista vás prosím, nejednejte mezi sebou, jako jste jednali s bratrem _____. Šlechetná povaha nejásá nad tím, když jinému může způsobit bol a neraduje se z toho, když může odkrývat chyby jiných. Opravdový Kristův učedník se s ošklivostí odvrátí od pomluv. Někteří, kdož měli na tom podíl, šli tou cestou, kterou nastoupili proti služebníku Páně, jenž byl v soužení, proti tomu, který pro ně obětoval zdraví i sílu. Pán se zastává utlačovaných a nechá zářit světlo na svého trpícího služebníka. Potom jsem viděla, že Bůh bude tyto osoby opět zkoušet tak, jako to činil nyní, aby zjevil, co je v jejich srdcích. 5T 56.4

Když David zhřešil, nechal jej Bůh volit, chce-li vzít trest od Boha nebo od lidí. Pokání činící král volil raději upadnout v ruce Boží. Bloudící, hříšní lidé, kteří mohou být jenom Boží mocí udrženi na správné cestě, jsou přece jen zatvrzelého srdce a svým bloudícím bratřím nechtějí odpustit. Moji bratři v Battle Creek, jaký počet vydáte na Božím soudu. Dostalo se vám velikého světla v napomenutích, výstrahách a prosbách. Jak jste pohrdli těmito paprsky seslanými z nebe! 5T 57.1

Jazyk, který se kochá jenom ve špatnostech, ten klevetivý jazyk, který říká: Vypravuj a já to budu dále vypravovat, je apoštolem Jakubem označen za pekelný oheň. Na všechny strany rozšiřuje oheň. Co dbá pomlouvač toho, že nevinného přivádí do špatné pověsti? On nezanechá svého zlého díla, i když zničí naději a zmužilost toho, kdo se pod jejich tíhou zhroutil. On dbá jen na to, aby uspokojil svou náklonnost, milující pomlouvání. Ano i ti, kteří vyznávají, že jsou křesťané, zavírají své oči před vším, co je čisté, poctivé, šlechetné a milé a shromažďují všechno, co je nepříjemné a pokárání hodné, aby to rozšiřovali ve světě. 5T 57.2

Vy sami jste otevřeli dveře, aby jimi mohl vejít satan. Navíc jste mu dali čestné místo ve svých shromážděních i ve svých poradách. Neprojevili jste úctu k výborné povaze, která je dávno založena na věrnosti. Žárlivé, pomstychtivé jazyky vysvětlovaly činy a pohnutky tak, aby je přizpůsobily svým vlastním představám. Černé učinili bílým a bílé černým. Když jim na jejich údaje bylo poukazováno, někteří pravili: „To je pravda.“ Dejme tomu, že by věci byly pravdivé, může tím být vaše zacházení ospravedlněno? Nikoli! Kdyby všechny obžaloby, které proti vám mohou být přineseny, Bůh vzal a spletl z nich důtky k vašemu potrestání, byly by vaše rány větší a hlubší než ty, které jste způsobili bratru _____. Každá skutečnost může být tak překroucená, aby budila nesprávný dojem. Nemáte právo chopit se každé zprávy proti němu a použít ji, abyste zničili jeho pověst a užitečnost. Kdyby Pán zjevil téhož ducha k vám, jakého jste zjevíli proti svému bratru, byli by jste bez milosti zničeni. Nemáte žádné výčitky svědomí? Bojím se, že nemáte. Dosud nepřišla doba, aby toto satanské kouzlo ztratilo svou moc. I kdyby bratr _____ byl takový, jak jej představujete, ačkoli vím, že tomu tak není, bylo by vaše počínání si přece nesprávné. 5T 57.3

Posloucháme-li výtku proti některému bratru, tím ji uznáváme. Na otázku: „*Hospodine, kdo bude přebývatí ve stánku tvém? Kdo bydliti bude na hoře svaté tvé?*“ Žalmista odpovídá: „*Ten, kdo chodí v upřímnosti a činí spravedlnost a mluví pravdu ze srdce svého. Kdo neutrhá jazykem svým, bližnímu svému nečiní zlého a potupy neuvodí na bližního svého.*“ 5T 58.1

Jak mnohemu pomlouvání by bylo zabráněno, kdyby si každý uvědomil, že ten, kdo mu vypravuje chyby jiného, právě tak bude hotov při vhodné příležitosti vyprávět jeho chyby. Máme se

snažit o všech lidech smýšlet dobře, zvláště o našich bratrech, ač jsme nuceni smýšlet jinak. Neměli bychom rychle věřit špatným pověstem. Ty bývají často výsledkem závisti nebo nedorozumění, nebo mohou pocházet z přemrštěných anebo jen částečně poznaných skutečností. Žárlivost a podezírání, je-li jim věnováno místo, rozšíří se jako trní. Jestliže by některý bratr bloudil, je čas, abyste mu věnovali opravdovou pozornost. Jděte přátelsky k němu, modlete se s ním a za něho. Pamatujte, jak nekonečnou cenu zaplatil Ježíš, aby jej zachránil. Takovým způsobem můžete vysvobodit duši od smrti a přikrýt množství hříchů. *5T 58.2*

Jeden pohled, jedno slovo, ano i tón hlasu může svědčit o falši, vniknout do některého srdce jako šíp a způsobit nezhojitelnou ránu. Taková pochybnost nebo výčitka, může být vržena na toho, skrze něhož by Bůh chtěl vykonat dobré dílo, ale jeho vliv je zničen, jeho užitečnost zmařena. Mezi některými zvířaty se stává, že když jedno z nich je raněno, nebo skolen, je od ostatních roztrháno. Tentýž ukrutný duch je trpěn mezi muži a ženami, kteří nesou Kristovo jméno. Oni zjevují horlivost farizeů hotových kamenovat jiné, kteří jsou méně věrní, než oni sami. Jsou to ti, kdož poukazují na chyby a nedostatky jiného, aby odvrátili pozornost od svých, anebo aby požadovali čest, jako by měli větší horlivost pro Boha a církev. *5T 59.1*

Před několika týdny jsem byla ve snu přenesena na jedno vaše shromáždění kvůli vyšetření jedné věci. Tam jsem slyšela důkazy přinesené od žáků proti bratru _____. Skrze jeho důkladná a věrná naučení dostalo se mnohým žákům velkého dobrodiní. Kdysi si jej nemohli ani dost vynachválit. Tehdy byl oblíben a ctěn. Nyní to však šlo jinou cestou. Tyto osoby ukázaly svou povahu. Viděla jsem anděla s velkou otevřenou knihou, do které zaznamenával každé svědectví. Proti svědectví jednoho každého byly zaznamenány hříchy, nedostatky a bludy. Potom tam byla zaznamenána velká dobrodiní, jichž se těmto osobám dostalo práci bratra _____. *5T 59.2*

--- *5T 59.3*

Jedním z hlavních cílů, které byly na škole velmi zdůrazňovány, bylo odloučení naší mládeže od vlivu světa, od jeho zvyků, pošetilostí a modlářství. Škola zde byla k tomu, aby položila základy proti nemravnosti nynější doby, která zničila svět tak, jako za dnů Noe. Námluvami, ženěním a vdáváním je mládež jako očarována. Převládá chorobná láska. Je zapotřebí veliké opatrnosti i bdělosti, aby byla mládež uchována od těchto vlivů. Mnozí rodiče nevidí náklonnosti svých dětí. Někteří rodiče mi s velikou spokojeností vypravovali, že jejich děti nemají zalíbení ve stýkání se s druhým pohlavím, zatím co v téže době tyto potají projevovaly nebo pociťovaly k tomu náklonnost, ale rodiče byli světáctvím a pomluvami tak zaujati, že o tom nic nevěděli. *5T 59.4*

Původním účelem naší školy bylo dát mladým lidem možnost osvojit si znalosti ke kazatelské činnosti a osoby obojího pohlaví připravit, aby se staly dělníky různých odvětví díla. Tito žáci potřebují znalost obyčejného vychování, ale více ještě ze Slova Božího. Po této stránce naší školy chybělo mnoho. Nebylo Bohu oddaného muže, který by se věnoval tomuto odvětví díla. Mladí lidé, kteří byli Duchem Božím pohnuti, aby se věnovali kazatelské činnosti, přišli za tím účelem na naší školu a byli zklamáni. Nebyly učiněny náležité přípravy pro tuto třídu a někteří učitelé, kteří to viděli, radili mládeži, aby se věnovali jinému studiu a vyučili se něčemu jinému. Kdyby tato mládež nebyla pevná ve svém rozhodnutí, byla by se nechala přemluvit a vzdala se kazatelské činnosti. *5T 60.1*

Takový je výsledek vlivu neposvěcených učitelů, kteří pracují jenom za svou mzdu a nejsou proniknuti Božím Duchem a nemají žádné spojení s Kristem. V tomto díle nebyl nikdo činnější než bratr _____. Bible by měla být nejhlavnějším předmětem studia. *5T 60.2*

Tato kniha, která nám podává zprávu, jak bychom měli trávit nynější život, abychom mohli být účastni budoucího věčného života, je pro žáky mnohem cennější než cokoli jiného. Máme již jen krátký čas, abychom se mohli seznámit s jejími pravdami. Ale ten, který Boží Slovo učinil předmětem svého uvažování a více než kterýkoli jiný učitel mohl pomoci mládeži k dosažení poznání Písma, ten byl ze školy vyloučen. *5T 61.1*

Profesoři a učitelé nerozuměli školnímu plánu. Všemi prostředky, myšlenkami a prací, měli bychom ji učinit tím, čím ji chce mít Bůh. Vůle a úsudek těch, kteří téměř neznají cestu, kterou nás Bůh jako lid vedl, neměl by být vládnoucím vlivem ve škole. Pán vždy znovu ukázal, že se nemáme řídit podle světských škol. Kazatelé jiných společností potřebují mnoho let k svému vychování. Na-

ši mladí lidé to však musí dosáhnout v krátkém čase. Kde je nyní jeden kazatel, mělo by jich být dvacet, které škola s Boží pomocí připravila, aby vkročili do misijních polí. *5T 61.2*

Mnozí z našich mladých kazatelů a někteří z těch, kde již mají zkušenosti, zanedbávají Slovo Boží a pohrdají také svědectvím Jeho Ducha. Nevědí, co svědectví obsahuje a ani to vědět nechtějí. Nechtějí poznat nedostatky své povahy a zdokonalovat ji. Mnozí rodiče nehledají poučení ve svědectví a proto také svým dětem nemohou o tom nic říct. Pohrdají světlem, které Bůh dal tím, že si přímo počínají proti jeho naučením. Právě ti, kteří jsou na nejdůležitějších místech v díle, dali k tomu příklad. *5T 61.3*

Své spory jste zveřejnili před světem. Myslíte, že jako lid jste v Battle Creeku v lepším světle? Kristus se modlil, aby Jeho učedníci byli jedno, jako On je jedno s Otcem, aby svět poznal, že Bůh Jej poslal. Jaké svědectví jste dali v několika uplynulých měsících? Pán vidí do každého srdce. On váží naše pohnutky. Každého bude zkoušet. Kdo v této zkoušce obstojí? *5T 61.4*

5. Podceňování Svědectví

Healdsburg, Kalifornie, 10. června 1882

Drazí bratři a sestry v Battle Creeku,

rozumím, že svědectví (autorka má na mysli předcházející článek), které jsem poslala bratru _____ s prosbou, aby bylo přečteno církvi, jste zavrhlí několik týdnů po té, kdy je obdržel. Dříve, než jsem toto svědectví poslala, byla moje mysl tak ovlivněna Duchem Božím, že jsem neměla odpočinití dnem i nocí, dokud jsem vám je nenapsala. Nešlo o dílo, které bych si sama zvolila. Po smrti manžela jsem přišla k závěru, že nebylo mou povinností přinášet svědectví každému, abych každého kárala nebo obhajovala. Má slova byla totiž používána k hrubému a nemoudrému jednání s bloudícími a k povyšování těch, které jsem ani v nejmenším nepodporovala. Mnozí vykládali svědectví tak, jak se jim to hodilo. Boží pravda se neshoduje s lidskou tradicí, ani se nepřizpůsobuje jejich názorům. Ta je neměnitelná, jako její božský Původce. Táž včera, dnes i navěky. Ti, kteří se odlučují od Boha, budou nazývat temnotu světlem a blud pravdou. Avšak temnota nikdy nebude světlem, ani blud se nestane pravdou. *5T 62.1*

Smýšlení mnohých bylo tak zatemněné a zmatené světskými způsoby, vlivy a zvyky, že veškerá moc rozeznávání mezi světlem a temnotou, pravdou a bludem vypadá, že je zničena. Měla jsem málo naděje, že má slova budou pochopena, když mě však Pán pudil tak rozhodně, nemohla jsem odporovat Jeho Duchu. Vědouce, že se sami dostáváte do satanových osidel, cítila jsem, že nebezpečí bylo příliš veliké, než abych mlčela. *5T 62.2*

Pán nás po celá léta upozorňoval na situaci církve. Znovu a znovu varoval a napomínal. 23. října 1879 mi Pán dal nejpronikavější svědectví ohledně sboru v Battle Creeku. V posledních měsících jsem byla s vámi, nesla jsem těžkou odpovědnost za církev, zatímco ti, kteří by měli procitnout do hloubi své duše, byli poměrně bezstarostní a lhotejší. Nevěděla jsem, co mám dělat nebo říci. Neměla jsem žádnou důvěru v počínání mnohých, neboť konali právě to, před čím je Pán varoval. *5T 63.1*

Ten Bůh, který zná jejich duchovní stav, říká: Šířili zlo a odloučili se ode Mne. Každý z nich odešel. Nikdo z nich není bez viny. Zapomněli na Mne, na Pramen živých vod. Vykopali si cisterny, které nedrží vodu. Mnozí se uchýlili z mé cesty. Nesou ovoce závisti, nenávisti jeden k druhému, žárlivosti, podezírání, hádek a tvrdosti. Nebudou dbát na svědectví, které jsem jim poslal. Nebudou vidět své převrácené cesty a neobráti se, abych je uzdravil. *5T 63.2*

Mnozí hledí samolibě na dlouhá léta, kdy obhajovali pravdu. Nyní si myslí, že za své minulé utrpení a poslušnost mohou oprávněně očekávat odměnu. Avšak tato pravá zkušenost ve věcech Božích v minulosti, činí je mnohem odpovědnějšími za to, že opustili svou povinnost a nešli vpřed k dokonalosti. Věrnost v minulém roku nikdy nevyváží nedbalost letošního roku. Včerejší věrnost člověka nikdy nevyváží jeho dnešní faleš. *5T 63.3*

Mnozí omlouvali své znevažování svědectví říkajíc: „Sestra Whiteová je ovlivněna svým manželem. Svědectví upravuje jeho duch a úsudek.“ Jiní se snažili získat něco ode mne, co by mohli podat na ospravedlnění svého jednání, anebo co by podpořilo jejich vliv. A právě tehdy jsem se rozhodla, že již více z mého pera nevyjde nic, dokud Boží moc se neprojeví v církvi. Hospodin však vložil toto břímě na mne. Pracovala jsem ve vašem zájmu se vši opravdovostí. Kolik úsilí to stálo mého manžela i mne, zjeví pouze věčnost. Cožpak nejsem obeznámena se stavem církve, když mi ho Pán představoval vždy znovu a znovu po celá léta? Varovná poselství se opakovala a přece nenastala žádná rozhodná změna. *5T 63.4*

Viděla jsem, že se Bůh dívá s nelibostí na svůj lid pro jejich přizpůsobování se světu. Viděla jsem, že děti bratra _____ mu byly osidlem. Jejich smýšlení a domněnky, jejich názory a výroky ovlivňovaly jeho mysl a oslepovaly jeho úsudek. Tito mladí lidé jsou velice nakloněni k nevěrnosti. Matčin nedostatek víry a důvěry v Boha zdědily i její děti. Její odevzdanost vůči dětem, převyšuje odevzdanost k Bohu. Otec zanedbal svoji povinnost. Výsledek jejich nesprávného jednání se projevuje v jejich dětech. *5T 64.1*

Když jsem mluvila k církvi, snažila jsem se připomenout rodičům jejich hlubokou odpovědnost k dětem, neboť jsem poznala stav této mládeže a jaké náklonnosti učinily z nich to, čím jsou. Tato slova však nebyla přijata. Vím, jakou tíhu jsem nesla během mé poslední práce mezi vámi. Nikdy bych své síly do krajnosti tak nepřepínala, kdybych neviděla vaše nebezpečí. Toužila jsem vás probudit, abyste svá srdce pokořili před Pánem, navrátili se k Němu s pokáním a důvěrou. *5T 64.2*

A přece nyní, kdy jsem vám poslala varovné a káravé svědectví, mnozí z vás prohlašují, že je to pouze názor sestry Whiteové. Tím jste urazili Duchu Božího. Vy víte, jak Pán sám mluvil skrze dar prorockého ducha. Minulost, přítomnost i budoucnost přešla před mým zrakem. Byly mi ukázány tváře, které jsem nikdy neviděla a po letech jsem je poznala, když jsem je uviděla. Byla jsem probuzena ze spánku živým uvědoměním si toho, co mi dřív bylo ukázáno a psávala jsem o půlnoci dopisy, které šly přes kontinent a tím, že došly v kritické chvíli, zachránily Boží dílo před velikým neštěstím. Takové bylo mé dílo po mnoho let. Určitá moc mne nutila kárat a trestat nepravosti, na které jsem ani nepomyslela. Je toto dílo za posledních třicet šest let shůry nebo zdola? *5T 64.3*

Předpokládejme – jak to zřejmě někteří činí, ovšem neprávem – že jsem byla ovlivněna dopisy obdržnými od členů církve. Jak to bylo s apoštolem Pavlem? Zprávy, které obdržel ohledně stavu korintského sboru prostřednictvím Chloiny domácnosti, vedly jej k napsání prvního listu tomuto sboru. Dostával soukromé dopisy, které líčily skutečný stav a apoštol ve své odpovědi uvedl všeobecné zásady, jejichž uplatněním mělo být odstraněno existující zlo. S velikou něhou a moudrostí je napomíná, aby všem mluvili stejně, aby nebylo mezi nimi žádné rozdělení. *5T 65.1*

Pavel byl inspirovaným apoštolem a přece mu Pán nezjevil při každé příležitosti pravý stav Jeho lidu. Ti, kteří se zajímali o prospěch sboru a viděli jak se nepravost vkrádá, upozornili jej na to a podle světla, které dříve obdržel, mohl posoudit skutečný stav událostí. Protože mu Pán nedal nové zjevení pro tuto zvláštní dobu, ti, kteří skutečně hledali světlo, nezavrhli jeho poselství jako nějaký obyčejný dopis. Nikoliv. Pán mu již předem zjevil těžkosti a nebezpečí, která ve sborech povstanou, aby si s nimi uměl v pravou dobu poradit. *5T 65.2*

On měl hájit církev. Měl bdít nad dušemi jako ten, kdo za ně musí vydat Bohu počet. A cožpak si neměl všimnout zpráv o jejich zmateném a rozděleném stavu? Zcela jistě, a napomenutí, které jim poslal bylo napsáno pod stejnou inspirací Božího Ducha, jako kterýkoli z jeho listů. Když však přišla tato napomenutí, někteří nechtěli učinit nápravu. Zaujali stanovisko, že Bůh k nim skrze Pavla nemluvil, že apoštol jim sdělil jen svůj lidský názor a svůj vlastní úsudek pokládali za stejně dobrý jako Pavlův. *5T 65.3*

Tak je to i s mnoha našimi lidmi, kteří se uchýlili od starých mezníků a šli podle svých vlastních nápadů. Jakou velikou úlevou by to bylo pro takové, kdyby mohli uklidnit své svědomí vírou, že moje dílo není od Boha. Avšak vaše nevěra nezmění v tomto případě skutečnost. Máte porušený charakter, mravní i náboženskou zkušenost. Chcete-li, zavřete oči před touto skutečností, tím se však nestanete ani o trochu lepšími. Jediným lékem je obmytí v krvi Beránkově. *5T 66.1*

Jestliže se snažíte odvrátit od sebe Boží radu, abyste šli podle svých rad, oslabujete důvěru Božího lidu ve svědectví, které mu poslal a bouříte se proti Bohu právě tak, jako Chóre, Dátan a Abiron. Víte, jak jednali. Víte, jak byli zatvrzelí ve svých názorech. Usoudili, že jejich názor je lepší než Mojžíšův, a že Mojžíš velice poškodil Izraele. Ti, kteří se k nim připojili, byli ve svých náhledech tak zatvrzelí, že i když Boží soudy tak výrazně zničily tyto vůdce a knížata, příštího dne přišli pozůstalí k Mojžíši a řekli: „Ty jsi zabil lid Hospodinův.“ Vidíme, jak strašný blud může ovládnout lidskou mysl. Jak je těžké přesvědčit ty, které ovládl jiný duch, než Duch Boží. Jako Kristův posel chci vám říci: Dávejte pozor, pro jaké stanovisko se rozhodujete. Toto je Boží dílo a Jemu musíte vydat počet za to, jak s Jeho poselstvím naložíte. *5T 66.2*

Když jsem stála nad smrtelným ložem svého manžela, věděla jsem, že mohl žít, kdyby jiní nesli určenou jim část úkolů. V duševní agónii jsem tehdy prosila, aby přítomní již déle nezarmucovali Božího Ducha tvrdostí srdce. Po několika dnech jsem sama stála tváří v tvář smrti. Tehdy mi Pán dal ta nejjasnější vidění o mé situaci, jakož i o církvi. Ve veliké mdlobě jsem vám přinesla své svědectví, nevěda, zda to není moje poslední příležitost. Zapomněli jste na onu slavnou chvíli? Sama na to nemohu nikdy zapomenout, neboť se mi zdálo, že jsem předstupovala před Kristovu soudnou stolicí. Vaše odpadnutí, vaše zatvrzelost, váš nedostatek souladu, lásky, duchovnosti, vaše zane-

dbání prostoty a čistoty, kterou Pán chtěl při vás mít – to všechno vím, všechno jsem to procítla. Vyhledávání chyb, kritizování, závist, honba za nejpřednějším postavením – to vše bylo mezi vámi. Pozorovala jsem i konec, k němuž by to bylo vedlo. Bála jsem se, že mne to bude stát život, avšak zájem, který jsem o vás měla, mne vedl k tomu, abych promluvila. Onoho dne mluvil k vám Bůh. Zanechalo to nějaký trvalý dojem? *5T 67.1*

Cestou do Colorada jsem byla o vás tak ustaraná, že při vši mdlobě jsem vám napsala mnoho stránek k přečtení na táborovém shromáždění. Slabá a chvějící se vstala jsem ve tři hodiny ráno, abych vám napsala. Bůh mluvil skrze hlínu. Můžete říci, že toto sdělení bylo pouhým dopisem. Ano, byl to jen dopis, avšak napsán z podnětu Božího Ducha, abych vás upozornila na to, co mi bylo ukázáno. V těchto dopisech, které jsem vám napsala, ve svědectvích, která jsem vám přinášela, podávám vám to, co mi Pán zjevil. Neuvěřejňuji ani jediný článek, který by vyjadřoval pouze mé vlastní myšlenky. Dopisy jsou tím, co mi Pán zjevil ve viděních – převzácné paprsky světla, zářícího od trůnu. *5T 67.2*

Po svém příchodu do Oaklandu tížilo mne vědomí stavu věcí v Battle Creeku a já tehdy slabá, nemohla jsem vám pomoci. Věděla jsem, že kvas nevěry již působil. Ti, kteří přehlíželi daná napomenutí Božího Slova, přehlíželi svědectví, která je vybízela k ostříhání Božího slova. Když jsem v posledním zimním období navštívila Healdsburg, mnoho jsem se modlila, starala a rmoutila. Když jsem se jednou modlila, Pán rozptýlil temnotu a veliké světlo naplnilo pokoj. Jeden z Božích andělů byl po mém boku a zdálo se mi, že jsem v Battle Creeku. Byla jsem při vašich poradách, slyšela jsem vaše slova, viděla jsem a slyšela to, co jsem si přála, aby Pán provždy z mé mysli vymazal. Má duše byla tak raněna, že jsem nevěděla co dělat, nebo co říci. Nemohu se zmiňovat o všem. Bylo mi přikázáno nikomu o tom nic nepovědět, neboť mnohé se musí ještě rozvinout. *5T 68.1*

Bylo mi řečeno, abych posbírala světlo, jež mi bylo dáno, aby jeho paprsky osvěcovaly Boží lid. Konala jsem to uveřejňováním článků v časopisech. Po celé měsíce jsem vstávala téměř ve tři hodiny ráno a sbírala různá témata, o nichž jsem psala po obdržení dvou svědectví v Battle Creeku. Všechno jsem vám vypsala a spěchala vám je sdělit, přitom jsem však zapomněla dbát na sebe a výsledek byl, že jsem pod břemenem klesla a mé dopisy nebyly všechny ukončeny, aby vás mohly zastihnout na Generální konferenci. *5T 68.2*

Zatímco jsem byla na modlitbě, znovu se mi Pán ukázal. Ještě jednou jsem byla v Battle Creeku. Byla jsem v mnoha domovech a slyšela vaše slova u stolu. Podrobnosti o tom nemohu vyprávět. Doufám, že je nebudu muset nikdy opakovat. Měla jsem také několik významných snů. *5T 68.3*

Který hlas uznáte za Boží hlas? Jakou moc má Pán použít, aby odstranil vaše bludy a ukázal vám vaše skutečné jednání? Jakou mocí má působit v církvi? Jestliže odmítáte věřit, dokud nepomine každý stín nejistoty a každá možnost pochybnosti, pak nikdy nebudete věřit. Pochybnost, která si vyžaduje dokonalé poznání, nikdy nepovolí víře. Víra spočívá na zřejmosti, ne na průkaznosti. Pán od nás žádá poslechnout hlasy povinnosti, zatím co kolem mohou být hlasy svádějící nás k cestě zcela opačné. Máme-li postřehnout Boží hlas, vyžaduje to vážnou pozornost. Musíme odolat náklonnosti a zvítězit nad ní, uposlechnout hlas svědomí, bez průtahu nebo omlouvání, aby jeho výzvy nepřestaly a nezmocnila se nás vůle a pudové jednání. Slovo Páně přichází k nám všem, kteří jsme neodporovali Jeho Duchu tím, že bychom ho nechtěli slyšet a poslouchat. Tento hlas mluví ve varování, radách i pokárání. Je to poselství Páně, světlo tomuto lidu. Čekáme-li na hlasitější výzvy, nebo lepší příležitosti, světlo nám může být odňato a my ponecháni v temnotě. *5T 68.4*

Jediným zanedbáním výzvy Ducha Božího a Jeho Slova, když poslušnost ukládá určitý kříž, mnozí zanedbali mnoho – jak mnoho, to se nikdy nedovědí, dokud v poslední den nebudou otevřeny knihy. Zanedbání výzev Ducha v současnosti kvůli zálibám a pobavení, povede opačným směrem a ochromuje jejich přesvědčivost pro zítřek. Jediný způsob růstu v milosti a poznání pravdy je využití přítomných příležitostí. Vždy bychom měli pěstovat vědomí, že jednotlivě stojíme před Hospodinem zástupů a neměli bychom trpět žádné slovo, žádný čin nebo myšlenku, které by urážely Toho Věčného. Pak se nebudeme bát žádného člověka nebo pozemské moci, neboť Vládce, jehož říší je vesmír, má ve svých rukou náš osobní život pokud jde o časnost i věčnost a zná celé naše dílo. Kdybychom si uvědomovali, že na každém místě jsme služebníky Nejvyššího, byli bychom

mnohem obezřetnější a celý náš život by měl pro nás takový význam a svatost, jakou pozemské pocity nemohou nikdy dát. *ST 69.1*

Myšlení srdce, slova rtů a každý skutek života přispěje k hodnotě našeho života, jestliže si stále uvědomujeme Boží přítomnost. Řečí srdce by mělo být: „Bůh je zde“. Pak život bude čistý, charakter neposkvrněný a duše ustavičně povznesena k Bohu. Takto jste si v Battle Creeku nepočínali. Bylo mi ukázáno, že vás stihla těžká a nakažlivá nemoc, která způsobí duchovní smrt, nebude-li zastavena. *ST 70.1*

Mnohé zahubí vlastní touha po snadném a veselém životě. Sebezapření je jim nepříjemné. Stále se snaží uniknout zkouškám, které nelze oddělit od cesty věrnosti k Bohu. Svá srdce spoutávají pozemským blahobytným životem. Toto může být úspěch, avšak není získán za cenu budoucích věčných zájmů? Největším zájmem života má být věrná služba Bohu, milování spravedlnosti a nenávidění nepravosti. Vděčně bychom měli přijmout takovou míru současného štěstí a úspěchu, jakou nám zaručuje cesta povinnosti. Naše největší síla se uplatní tehdy, když cítíme a uznáváme svoji slabost. Největší ztráta, která nás může v Battle Creeku postihnout, je ztráta opravdovosti a vytrvalé horlivosti žít spravedlivě, ztráta síly odolávat pokušení, ztráta víry v zásady pravdy a povinnosti. *ST 70.2*

Ať si nikdo nenamlouvá, že je úspěšným člověkem, jestliže není poctivý ve svém svědomí a neodevzdává se cele pravdě a Bohu. Se vši rozhodností bychom měli jít vpřed, nikdy neztrácet odvahy ani naději v dobré dílo, ať se nám do cesty staví jakékoliv nesnáze a skličuje nás jakákoli mravní temnota. Trpělivost, víra a láska k povinnosti jsou to, čemu se musíme naučit. Podřízení vlastního já a hledění na Ježíše je každodenní dílo. Pán nikdy neopustí duši, která v něj doufá a vyhledává Jeho pomoc. Koruna života bude vložena jen na čelo vítěze. V životě je pro každého připraveno skutečně vážné, vznešené dílo pro Pána. Čím víc se rozmáhá satanova moc a přibývá jeho svodů, tím větší moudrost, pohotovost a důkladnou strategii by měli uplatňovat ti, kteří pečují o Boží stádo. Nejen, že každý z nás má určité dílo v zájmu své vlastní duše, nýbrž máme také určitou povinnost probouzet jiné, pro získání věčného života. *ST 70.3*

Moji bratři, s bolestí musím říci, že vaše hříšná nedbalost kráčet ve světle, vás zavedla do temnoty. Nyní můžete být poctivými v tom, že neuznáte a neposloucháte světlo pochybnosti, které jste pěstovali. Vaše nedbalost k Božím požadavkům oslepila vaše chápání, takže dnes tmu pokládáte za světlo a světlo za tmu. Bůh vás zval kupředu k dokonalosti. Křesťanství je náboženství pokroku. Boží světlo je úplné a hojné, jen abychom ho byli žádostivi. Necht' Pán udělí jakákoli požehnání, vždy Mu ještě zůstane nekonečně mnoho, nevyčerpatelný zdroj, z něhož můžeme čerpat. Pochybovači se mohou posměšně chovat ke svatým požadavkům evangelia, mohou se vysmívat a popírat je. Duch světa může mnohé nakazit a několik i ovládnout. Boží dílo se může udržovat jen s velkým vypětím a ustavičným sebezapřením, přece nakonec zvítězí. *ST 71.1*

Příkaz zní: Jděte vpřed; splňte svou osobní povinnost a všechny důsledky přenechejte do Božích rukou. Jestliže jdeme vpřed, kde Ježíš ukazuje cestu, uvidíme Jeho vítězství a budeme mít podíl na jeho radosti. Musíme mít podíl na těžkostech, chceme-li nosit korunu vítězství. Jako Ježíš, musíme spět k dokonalosti skrze utrpení. Kdyby Kristův život byl lehkým životem, pak by to i pro nás bylo snadné. Jelikož však Jeho život byl životem ustavičného sebezapírání, utrpení a sebeobětování, nemůžeme si naříkat, jestliže i v tomto máme být Jeho spoluúčastníky. I na nejtemnější stezce můžeme být bezpeční, když nás světlo života povede. *ST 71.2*

Pán vás zkouší a prozkoumává. On radil, napomínal, snažně prosil. Všechny tyto slavné výzvy buď udělají církev lepší, anebo určitě horší. Čím častěji Pán mluví, aby napravit nebo radil a vy na Jeho hlas nedbáte, tím ochotněji Ho opětovně zavrhnete, až řekne: „*Poněvadž jsem volal a odpírali jste, vztahoval jsem ruku svou a nebyl, kdo by pozoroval. Anobř strhli jste se všeliké rady mé a trestání mého jste neoblíbili: Pročež i já v bídě vaši smáti se budu, posmívati se budu, když přijde to, čehož se bojíte. Když přijde jako hrozné zpuštění to, čehož se bojíte a bída vaše jako bouře nastane, když přijde na vás trápení a soužení. Tehdy volati budou ke mně a nevyslyším, ráno hledati mne budou a nenaleznou mne. Protože nenáviděli umění a bázně Hospodinovy nevyvolili. Aniž povolili radě mé, ale pohrdali všelikým domlouváním mým. Protož jísti budou ovoce skutků svých a radami svými nasyceni budou.*“ (Př 1,24-31) *ST 72.1*

Nejste mezi dvěma názory? Nezanedbáváte světlo, které vám dal Pán? Dávejte pozor, aby vaše srdce nebylo nevěrné a neodstupovalo od živého Boha. Neznáte čas svého navštívení. Velikým hříchem Židů bylo zanedbání přítomných příležitostí. Když Ježíš hledí na stav svých dnešních následovníků, pozoruje nízkou nevděčnost, pouhý formalismus, farizejskou neupřímnost, pýchu a odpadnutí. *ST 72.2*

Slzy, které Kristus proléval na Olivetské hoře, vyvolala nekajícnost a nevděčnost každého jednotlivce až do konce času. Vidí, jak Jeho láskou bylo pohrdnuto. Nádvoří chrámu duše bylo proměněno na místo nesvatého obchodu. Sobectví, mamon, zloba, závist, pýcha, vášeň – to všechno je pěstováno v lidském srdci. Jeho varování je zavrženo a vysmíváno, k Jeho služebníkům se projevuje lhostejnost, jejich slova připadají jako neužitečné historky. Ježíš mluvil v milosti, avšak tato milost nebyla oceněna, promlouval vážným napomenutím, avšak tento varovný hlas byl odmítnut. *ST 72.3*

Vás, kteří již dávno vyznáváte a pořád navenek ctíte Krista, prosím, neklamte svou vlastní duši. Ježíš si cení jen celé srdce. Před Bohem má cenu jen věrnost duše. „*Ó kdybys poznalo i ty, a to aspoň v takový tento den tvůj, které by věci ku pokoju tobě byly.*“ „*Ó, kdybys i ty...*“ – Kristus tě nyní osobně oslovuje, opouští svůj trůn a soucitnou láskou touží po těch, kteří si neuvědomují své nebezpečí a neslitovávají se nad sebou. *ST 73.1*

Mnozí mají jméno, že žijí, zatímco jsou duchovně mrtví. Ti jednoho dne řeknou: „*Pane, Pane, zdaliž jsme ve jménu tvém neprorokovali a ve jménu tvém d'áblů nevymítali a v tvém jménu divů mnohých nečinili? A tehdyť jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal. Odejděte ode mne činitelé nepravosti.*“ Běda bude tobě, pakliže budeš odkládat až do západu Slunce spravedlnosti; tvým údělem bude temnota černé noci. Ó, kéž by to chladné, povrchní, světské srdce bylo obměkčeno. Kristus za nás neprolil jenom své slzy, nýbrž i svou krev. Neprobudí v nás tyto projevy Jeho lásky hlubokou pokoru před Pánem? Potřebujeme pokoru a sebeponížení, má-li nás Pán přijmout. *ST 73.2*

Ten, jehož vede Pán, nebude spokojený sám se sebou, neboť ho osvěcuje světlo toho dokonalého člověka. Ti, kteří ztratili se zřetele onen Vzor a stoupili v ceně sami před sebou, budou kriticky hledět na chyby jiných, budou hrubí, nedůvěřiví, odsuzovační, budou snižovat jiné, aby se sami mohli vyvýšit. *ST 73.3*

Když mi Pán posledně ukázal váš stav a řekl, že jste nedbali na světlo, které vám dal, dostala jsem příkaz v Jeho jménu vám to říci otevřeně, neboť Jeho hněv se rozpálil proti vám. Slyšela jsem tato slova: „Tvé dílo Ti určil Pán. Mnozí tě nebudou chtít slyšet, neboť nechtěli slyšet ani Toho Velikého Učitele, mnozí nebudou napraveni, neboť své jednání pokládají za spravedlivé. A přece jim přinášej káravé a varovné poselství, které ti dám, ať už budou chtít slyšet, nebo ne.“ *ST 73.4*

Přináším vám svědectví od Pána. Všichni, jež jsou ochotní dát se napravit, uslyší Jeho hlas, ti však, které svedl nepřítel, nejsou ochotni dnes přijít ke světlu, aby jejich skutky nebyly kárány. Mnozí z vás nemohou rozeznat dílo a Boží přítomnost. Nevíte, že to je On. Pán je stále milostivý, ochotný odpustit všem, kteří se kajícně u víře obrátí k Němu. Pán řekl: Mnozí nevědí oč klopýtnou. Nedbají na Boží hlas, jdou jen za světlem svých očí a úsudkem svého srdce. Nevěra a pochybování zaujaly místo víry. Opustili mne. *ST 74.1*

Bylo mi ukázáno, že otcové a matky opustili svoji prostotu a zanedbali svaté povolání evangelia. Pán je napomínal, aby se nenechali ovlivnit porušenými zvyky a zásadami světa. Pán jim chtěl dát volně a neomezeně ze svých neproniknutelných pokladů své milosti, oni však prokázali, že toho nejsou hodni. *ST 74.2*

Mnozí dávají přednost marnosti. Tehdy, když si člověk začne namýšlet, že má určitý dar, který by mohl použít v Božím díle, začne tento svůj dar přeceňovat a je nakloněn smýšlet o sobě příliš vysoce, jako by byl pilířem sboru. Dílo, které by mohl úspěšně konat, přenechává těm o nichž myslí, že jsou méně schopní než on sám. Myslí a mluví o vyšším postavení. Takový musí nechat své světlo svítit před lidmi, avšak místo toho, aby z jeho života vyzařovala milost, tichost, pokora, laskavost, ušlechtilost a láska, všude se jeví já, důležité vlastní já. *ST 74.3*

Kristův Duch by měl tak ovládnout naši povahu a jednání, aby náš vliv vždy sloužil k pozhledování, k povzbuzení a k budování. Naše myšlenky, slova a činy měly by svědčit o tom, že jsme se narodili z Boha a že Kristův pokoj vládne v našich srdcích. Takovýmto způsobem vyzařuje do své-

ho okolí to světlo, o němž Spasitel mluví, když nás napomíná, abychom před lidmi svítili. Tak zanecháváme jasnou stopu k nebesům. Tím způsobem všichni, kteří jsou spojeni s Kristem, mohou být účinnějšími kazateli spravedlnosti, než skrze nejlepší zvěstovatelské úsilí za kazatelnou, bez nebeského pomazání. Nejčistší světlo vyzařují ti světlonoši, kteří si nejméně uvědomují svůj jas a jsou jako ty květy, které šíří nejpříjemnější vůni a přece jsou nejméně nápadné. *5T 75.1*

Náš lid se dopouští velice nebezpečných chyb. My nemůžeme chválit a lichotit žádnému člověku, aniž bychom mu při tom nepůsobili tu největší škodu. Ti, kdo si takto počínají, budou velice zklamáni. Příliš pošetile doufají ve smrtelného člověka a nedostatečně spoléhají na Boha, který se nikdy nemýlí. Úsilí upozornit veřejnost na lidi, je důkazem odpadnutí od Boha a přátelství se světem. A právě tímto duchem se dnešní doba vyznačuje. Je to důkazem toho, že lidé nemají Ježíšovo smýšlení, zachvátila je duchovní slepota a duševní ubohost. Lidé nižšího smýšlení se častokrát odvracejí od Ježíše a upínají se na pouhá lidská měřítká, která jim nedovolují uvědomit si svoji vlastní nepatrnost a tím docházejí k nesprávnému přeceňování svých vlastních schopností a darů. Mezi naším lidem se pěstuje jistý druh kultu člověka a lidského nadání, byť povrchního charakteru. Musíme umřít vlastnímu já a pěstovat pokornou dětinskou víru. Boží lid opustil svoji prostotu. Neučinil Boha svojí silou a proto ta duchovní slabost a mdloba. *5T 75.2*

Bylo mi ukázáno, že duch světa rychle prokvašuje církev. Jdete toutéž cestou jako starý Izrael. Je vidět totéž odpadnutí od svatého povolání být Božím zvláštním lidem. Máte obecenství s neúčinnými skutky temnosti. Váš soulad s nevěřícími vyvolal Boží nelibost. Neznáte to, co slouží k vašemu pokoji a brzy to bude skryto před vámi. Vaše nedbalost následovat světlo vás zavede ještě do nepříznivějšího postavení, než v jakém byli Židé, když nad nimi Kristus vyřkl běda. *5T 75.3*

Bylo mi ukázáno, že nevěra ve Svědectví tak silně vzrůstá, jak lid odpadá od Boha. Zachvátila všechny naše řady, celé pole. Pouze někteří vědí, co naše sbory očekává. Viděla jsem, že nyní Pán nás snáší, nikdo však nemůže říci, jak dlouho to bude trvat. Nikdo neví, jak veliká milost nám byla vyměřena. Jen nemnozí jsou Bohu odevzdáni celým srdcem. Jen málo je těch, kteří jako hvězdy za bouřlivé noci září tu a tam mezi mraky. *5T 76.1*

Mnozí, kteří pohotově naslouchají pravdám Božího Slova, jsou duchovně mrtví, i když vyznávají, že žijí. Po celá léta přicházeli a odcházeli do našich shromáždění, zdá se však, že čím dále, tím méně si uvědomují hodnotu zjevené pravdy. Nehladovějí a nežízňají po spravedlnosti. Nemají žádnou touhu po duchovních a božských věcech. Souhlasí s pravdou, ona však nemá na ně žádný posvěcující vliv. Ani Boží Slovo, ani svědectví Jeho Ducha, nepůsobí na ně žádným trvalým vlivem. Budou odsouzeni podle světla, předností a příležitostí, kterých se jim dostalo a které oni přehlíželi. Mnozí z těch, kteří zvěstují pravdu jiným, mají v lásce nepravost. Lkání Božího Ducha jako božská melodie, přebohatá a hojná zaslíbení Jeho Slova, Jeho varování před modloslužbou a neposlušností – to všechno neovlivní světské zatvrzelé srdce. *5T 76.2*

Mnozí z našeho lidu jsou vlažní. Zaujímají postavení obyvatel Meroz (Sd 5,23), ani pro ani proti, ani studený ani horký. Slyší Kristova slova, ale nečiní je. Jestliže zůstanou v tomto stavu, budou s odporem zavrženi. Mnozí z těch, kteří měli veliké světlo a veliké příležitosti a každou duchovní přednost, jedním dechem chválí Krista i svět. Sklánějí se před Bohem i před mamonem. Mají obecenství s dětmi světa a přece tvrdí, že jsou požehnanými Božími dětmi. Chtějí mít Krista za svého Spasitele, nechtějí však nést kříž a Jeho jho. Kéž se Pán slituje nad vámi, neboť půjdete-li touto cestou, pak vás čeká jen zlé. *5T 76.3*

Boží trpělivost má určitý cíl, vy ho však nesledujete. On dovolí, aby přišlo to, co byste rádi odstranili, ale bude již příliš pozdě. Bůh přikázal Eliášovi pomazat ukrutného a lstivého krále Hazaele nad Sýrií, aby byl kletbou modloslužebnému Izraeli. Kdo ví, zda Bůh vás nezanechá vašim svodům, které milujete? Kdo ví, že právě věrní, rozhodní a opravdoví kazatelé budou poslední, kteří nabídnou evangelium pokoje našim nevďečným sborům? Může se stát, že zhoubci se již cvičí pod vedením satana a jen čekají, aby odešlo ještě několik praporečnicků, aby zaujali jejich místo a hlasem falešného proroka volali: „*Pokoj, pokoj*“, když Hospodin nemluvil o pokoji. Pláče zřídka, avšak nyní jsou moje oči zaroseny slzami a padají na papír, když toto píši. Může být, že brzy přestane mezi námi veškeré proroctví a hlas, který povzbuzoval lid, nebude již rušit vaši tělesnou dřímotu. *5T*

Když Bůh bude chtít konat své neobvyklé dílo na zemi, když svaté ruce již neponesou archu, tehdy bude s lidem zle. Ó, kdybys ty, právě ty, poznal co v těchto dnech slouží k tvému pokoji! Ó, kdyby náš lid jako Ninive, činil se vši síly pokání a věřil celým srdcem, že Bůh chce můj hněv od něj odvrátit! *5T 77.2*

Jsem naplněna žalem a úzkostí, když vidím rodiče přizpůsobovat se světu a dovolovat svým dětem zaujímat světské stanovisko. Jsem naplněna hrůzou, když vidím stav rodin vyznávajících přítomnou pravdu. Lehkomyslnost mládeže, ba i dětí, je téměř neuvěřitelná. Rodiče nepoznají, že tajemství bezbožnosti ničí a maří Boží obraz v jejich dětech. Mezi nimi existují hříchy, kterými se vyznačovali obyvatelé Sodomy. Rodiče nesou odpovědnost, neboť nevychovávali své děti, aby milovali a poslouchali Boha, netrestali je a se vši pilností je nevyučovali Boží cestě. Dovolili jim jít podle svých vlastních cest a spolčovat se s nevěřícími. Tyto světské vlivy, které maří výchovu a autoritu rodičů, najdeme i v tak zvané dobré společnosti. Svým oděvem, zevnějškem, zábavami, se dostávají do takového ovzduší, které odporuje Kristu. *5T 78.1*

Naši jedinou jistotou je být zvláštním Božím lidem. Nesmíme ani v nejmenším povolit zvykům a způsobům tohoto porušeného věku, musíme stát v mravní neodvislosti a nedělat žádný kompromis s jeho porušenými a modlářskými zvyklostmi. *5T 78.2*

Povznést se nad náboženskou úroveň křesťanského světa, si vyžádá odvalu a nezávislost. Oni nenásledují sebezapíravého příkladu Spasitele, nepřinášejí žádnou oběť, ustavičně se snaží vyhnout se kříži, který Kristus pokládá za znamení učednictví. *5T 78.3*

Co mám říci, abych probudila náš lid? Říkám vám, že nejeden z těch kazatelů, kteří stojí před lidem a vykládá Písmo, je poskvřněn hříchem. Jejich srdce je porušeno a jejich ruce nejsou čisté. A přece mnozí volají: „Pokoj, pokoj,“ a činitelé nepravosti nejsou vyburcováni. Hospodinova ruka není ukrácena, aby nemohla zachránit, ani Jeho ucho není obtíženo, aby nemohlo slyšet, nýbrž naše hříchy nás odloučily od Boha. Církev je porušena, protože její členové znečišťují svá těla a poskvřňují své duše. *5T 78.4*

Kdyby všichni ti, kteří se scházejí na vzdělávací a modlitební shromáždění, mohli být pokládáni za pravé ctitele, pak bychom mohli mít naději, i když by ještě mnohé muselo být v našem zájmu vykonáno. Marně se však klameme. Situace je mnohem horší, než jaká se jeví. Z velké vzdálenosti může mnohé vypadat snad krásně, zatímco při bližším pohledu vidíme mnohé nedokonalosti. Převládajícím duchem naší doby je nevěra a odpadnutí – duch předstíraného osvětlení z určité známosti pravdy, ve skutečnosti však je to slepá domýšlivost. Existuje však určitý duch opozice k jasnému Božímu Slovu a svědectví Jeho Ducha. Existuje duch modloslužebního vyvyšování pouhého lidského rozumu nad zjevenou Boží moudrost. *5T 79.1*

Mezi námi jsou na zodpovědných místech lidé, kteří se domnívají, že více můžeme důvěřovat názorům některých tzv. filosofů, než pravdě Písma, nebo svědectví Svatého Ducha. Taková víra, jakou měl Pavel, Petr nebo Jan, se pokládá za staromódní a dnes již nevhodnou, prohlašuje se za nesmyslnou, mystickou a nedůstojnou pro rozumného člověka. *5T 79.2*

Bůh mi ukázal, že tito lidé jsou Hazaeli a jejich úkolem je být kletbou našemu lidu. Svoji moudrost vyvyšují nad to, co je psáno. Tato nevěra v základní pravdy Božího Slova upřednostňující lidský úsudek, nemůže pochopit tajemství Jeho díla a můžeme ji postihnout v každé oblasti a ve všech společenských vrstvách. Vyučuje se ji ve většině našich škol a proniká do vyučování našich zdravotních pracovníků. Tisíce těch, kteří se hlásí ke křesťanství dopřávají sluchu lživým duchům. Ducha temnosti přestrojeného v náboženském rouchu můžete potkat na každém kroku. *5T 79.3*

Kdyby všechno, co se jeví jako duchovní způsob života, bylo takové i ve skutečnosti, kdyby všichni, kteří vyznávají přítomnou pravdu, stavěli se za pravdu a ne proti ní, a kdyby byli Božími muži, vedeni jeho Duchem – pak bychom mohli vidět v této převládající mravní temnotě něco radostného. Avšak antikristův duch vládne v takové míře jako nikdy před tím. Marně voláme: „*Spozpoz, ó Hospodine, nebo se již nenalézá milosrdného a vyhynuli věrní z synů lidských.*“ (Ž 12,2) Víím, že mnozí lidé mnohem příznivěji hodnotí přítomnou dobu. Tyto pohodlí milující duše zahynou ve všeobecné zkáze. A přece nezoufáme. Byli jsme nakloněni se domnívat, že tam, kde nejsou věrní služebníci, nemohou být ani věrní křesťané, avšak není tomu tak. Bůh slíbil, že tam, kde pastýři nejsou věrní, stádo povede On sám. Bůh nikdy neučinil stádo naprosto závislým na li-

dech. Avšak dny očisťování církve se rychle blíží. Bůh zde bude mít čistý a věrný lid. V mohutném prosévání, které se brzy uskuteční, budeme schopni lépe posoudit sílu Izraele. Znamení naznačují, že je blízko doba, kdy Pán dá najevo, že „věječka je v Jeho ruce a On důkladně pročistí své humno“. ^{5T 79.4}

Dny velikého zmatku se rychle blíží. Satan přestrojen za anděla světlosti svede, bude-li to možné i vyvolené. Tehdy bude mnoho bohů a mnoho pánů. Začnou vát větry různých učení. Ti, kteří dávají nejvyšší čest takzvané vědě, ztratí své vůdcovské postavení. Ti, kteří spoléhají na svůj rozum, přirozené nadání nebo talent, nebudou stát v čele. Nedrželí krok se světlem. Ti, kteří prokázali svoji nevěru, nebudou pověřeni péčí o stádo. V posledním slavném díle bude jen několik slavných mužů. Oni jsou soběstační, na Bohu nezávislí a On je nemůže použít. Pán má věrné služebníky, kteří budou objeveni ve zkušební době třibení. Existují vzácní jednotlivci, nyní skrytí, kteří nesklonili svá kolena před Bálem. Oni neměli světlo, které vás osvětluje. Avšak může se stát, že pod drsným a nepůvabným zevnějškem, bude objeven čistý lesk pravého křesťanského charakteru. Ve dne můžeme hledět k nebi, avšak nevidíme hvězdy. Ony však mají své pevné místo na obloze, i když je oko nemůže postřehnout. Teprve v noci můžeme vidět jejich skutečný třpyt. ^{5T 80.1}

Není daleko doba, kdy bude zkoušena každá duše. Bude nám vnucováno znamení šelmy. Ti, kdo se krok za krokem podřizovali světským rozkazům a přizpůsobovali světským zvykům, těm nebude zatěžko povolit mocnostem, místo aby se raději stali předmětem posměchu, urážek, vězení i smrti. Spor bude mezi příkázáními Božími a nařízeními lidí. V této době bude v církvi zlato odděleno od strusky. Pravá zbožnost se bude jasně lišit od přetvářky a okázalosti. Mnohá hvězda, kterou jsme pro její lesk obdivovali, zapadne do temnoty. Plevy budou jako mračno odváty větrem i z těch míst, kde nyní vidíme jen humno naplněné bohatou pšenicí. Všichni, kteří berou na sebe roucho svatyně, avšak nejsou oděni Kristovou spravedlností, ukáží se v hanbě své nahoty. ^{5T 81.1}

Tehdy, kdy budou stromy bez ovoce vysekávány jako škůdci půdy, kdy zástupy falešných bratří budou odlišení od pravých, tehdy budou skrytí jednotlivci zjevení a slavnostním Hosana se zařadí pod Kristův prapor. Ti, kteří byli plaší a nedůvěřiví k sobě, otevřeně se přiznají ke Kristu a Jeho pravdě. I ti nejslabší a nejváhavější v církvi, budou jako David – ochotní k činu a plní odvahy. Čím hlubší je noc pro Boží lid, tím jasněji svítí hvězdy. Satan bude velice týrat věrné, avšak ve jménu Ježíšově tito vyjdou z utrpení jako vítězové. Tehdy se Kristova církev objeví: „*Čistá jako měsíc, jasná jako slunce a hrozná jako vojsko s praporcí.*“ (Pís 6,9) ^{5T 81.2}

Símě pravdy rozsévané s misijním úsilím vzklíčí, rozkvetne a přinese ovoce. Duše přijmou pravdu, která ob stojí v pronásledování a budou chválit Boha za to, že mohou trpět pro Ježíše. „*Na světě soužení mítí budete, avšak doufejte, já jsem přemohl svět.*“ Když na zemi zavládne kruté pronásledování, když očistný Hospodinův vějíř bude pročisťovat humno, Bůh bude pomocí svého lidu. Satanova vítězství mohou být vysoce vyzdvihována, avšak víra čistých a svatých nebude zastrašena. ^{5T 82.1}

Eliáš odvolal Elizea od pluhu a dal mu plášť posvěcení. Povolání k tomuto velikému, slavnému dílu bylo předloženo učeným a významným lidem; kdyby byli skromnými sami před sebou a cele doufali v Hospodina, byl by je poctil nesením Svého praporu od vítězství k vítězství. Oni však opustili Boha, přizpůsobili se vlivu světa a Pán je zavrhl. ^{5T 82.2}

Mnozí vyvyšovali vědu a zapomněli na Boží vědu. Tak tomu nebylo v dobách největší čistoty církve. ^{5T 82.3}

Bůh bude v našich dnech konat dílo, jemuž jen málokdo rozumí. On probudí a upřednostní mezi námi ty, kteří jsou spíš vyučení Jeho pomazáním, než formálním výcvikem vědeckých institucí. Těmito vymoženostmi nesmíme pohrdat nebo je zavržovat. Dovolil je Pán, ony však mohou poskytnout jen vnější průpravu. Pán ukáže, že není odkázán na učené, sebejisté smrtelníky. ^{5T 82.4}

Mezi námi je jen málo skutečně posvěcených mužů, málo těch, kteří bojovali a zvítězili v zápasu se sebou. Skutečné obrácení je rozhodná změna smýšlení i pohnutek, je to 5T 83 mužné skoncování se světskými zájmy, únik z dřívějšího duchovního ovzduší, osvobození z moci vlastních myšlenek, názorů a vlivů. Toto oddělení je bolestné a nepříjemné pro obě strany. Kristus však řekl, že právě toto rozdělení přinesl. Obrácení lidé však budou cítit ustavičnou touhu, aby jejich přátelé všechno opustili pro Krista, neboť vědí, že když se to nestane, bude nevyhnutné konečné rozlou-

čení. Opravdový křesťan nemůže mít trvalé společenství s nevěřícími přáteli, nemůže být lehkovážný a žertovný. Hodnota duší, za které Kristus zemřel, je příliš veliká. ^{ST 82.5}

„Kdo neopustí vše co má“, praví Ježíš, „nemůže být mým učedníkem.“ Cokoliv nás odvrací od lásky k Bohu, musí být zanecháno. Mamon je modlou mnohých. Jeho zlatý řetěz je poutá k satanovi. Dobré jméno a světskou čest má v účtě ta druhá třída. Život sobeckého pohodlí, zbavený zodpovědnosti je modlou ostatních. Toto jsou satanské léčky, připravené pro neostražitě nohy. Tato otrocká pouta nutno přetrhnout, tělo musí být ukřižováno s žádostmi a vášněmi. Nemůžeme náležet napůl Pánu a napůl světu. Nejsme Božím lidem nejsme-li jím cele. Každá přítěž, každý snadno nás obkličující hřích, musí být opuštěn. Strážní Boží nebudou volat: „*Pokoj, pokoj*“, když Bůh o pokoji nemluvil. Hlas věrných strážců bude znít: „*Odejděte, odejděte, vyjděte z Babylona, nečistého se nedotýkejte, vyjděte z prostředku jeho, očistěte se vy, kteříž nosíte nádoby Hospodinovo.*“ (Iz 52,11) ^{ST 83.1}

Církev se nemůže měřit světem ani podle lidských názorů, ba ani tím, čím kdysi byla. Její víra a její nynější postavení ve světě nutno srovnávat s tím, čím mohla být, kdyby byla neochvějně šla vpřed a vzhůru. Církev bude vážena na váhách svatyně. Jestliže její mravní povaha a duchovní stav neodpovídá darům a požehnáním jež jí Bůh udělil, bude nalezena lehká. Na její cestu zářilo jasné a určité světlo a světlo z roku 1882 ji volá k odpovědnosti. Jestliže její hřivny nejsou využity, jestliže její ovoce před Pánem není dokonalé, jestliže se její světlo stalo tmou, pak je skutečně nalezena lehkou. Zdá se, že našemu zraku je skryto pravé poznání našeho stavu. Vidíme, ale nevnímáme, slyšíme, ale nerozumíme a odpočíváme tak netečně, jako by nad naší svatyní spočíval oblačný sloup ve dne a ohnivý sloup v noci. Vyznáváme, že známe Boha a věříme pravdě, ale svými skutky Jej zapíráme. Naše skutky jsou v přímém rozporu se zásadami pravdy a spravedlnosti, ke kterým se přiznáváme. ^{ST 83.2}

6. Pracovníci naší školy

Jediným základem každého skutečného úspěchu naší školy je úzké obecenství učitelů i žáků s Bohem. „*Bázeň Hospodinova je počátkem moudrosti.*“ Jeho přikázání bychom měli uznat za pravidlo života. V Bibli je zjevena Boží vůle jeho dítkám. Ať se čte v rodině, ve škole, ve sboru, všichni přítomní by měli tiše a pozorně naslouchat, jakoby Bůh byl skutečně přítomen a sám mluvil k nim. 5T 84.1

Na naší škole nebyla vždy udržována vysoká náboženská úroveň. Většina učitelů i žáků své náboženství stále nějak přehlíží. Tak tomu bylo obzvláště od té doby, co tuto naši školu vedli světsky smýšlející lidé. Od všech svých následovníků Kristus předně žádá vyznání víry. Každý musí zaujmout své stanovisko a být tím, co z něho Bůh chce mít, „divadlem světu, andělům i lidem“. Každý křesťan má být světlem, ne však ukrytým pod kbelcem nebo pod postelí, nýbrž na svícnu a má svítit všem, kdo jsou v domě. 5T 84.2

Učitelé na naší škole by se neměli přizpůsobovat světským zvykům nebo přijímat světské způsoby. Láska a čistota jsou vlastnosti, kterých si Bůh cení nejvíce. Tyto vlastnosti by měl pěstovat každý křesťan. „*Každý kdož miluje, z Boha se narodil a zná Boha.*“ „*Milujeme-li jedni druhé, Bůh v nás přebývá a láska jeho dokonalá jest v nás.*“ „*Viděti jej budeme tak, jakž jest. A každý, kdož má takovou naději v něm, očisťuje se, jakož i on čistý jest.*“ 5T 85.1

Bůh působil na srdce mladých mužů, aby se rozhodli pro kazatelskou službu. Přišli do naší školy v naději, že naleznou to, co nelze nikde jinde najít. Učitelé, kteří vědí jen málo o hodnotě duší a cítí jen malou váhu odpovědnosti za jejich spasení, nedbali na toto vážné napomínání Božího Duha a snažili se odvrátit mládež od cesty, po níž ji Pán chtěl vést. 5T 85.2

Odměna dobře kvalifikovaných učitelů je mnohem vyšší, než odměna našich kazatelů. Učitel nemá tak těžké povolání a nenaráží na takové překážky, jako kazatel, který se cele zasvětil dílu. Mládež na toto nebyla upozorněna, ba ještě byla povzbuzena nedůvěřovat Bohu a nevěřit Jeho záslužbám. Mnozí se rozhodli pro snadnější cestu a připravili se na učitele vědních oborů nebo pro jiná zaměstnání, místo aby zvěstovali pravdu. 5T 85.3

Takovým způsobem Boží dílo naráží na překážky ze strany neposvěcených učitelů, kteří vyznávají, že věří pravdě, ale nemají k ní lásku ve svých srdcích. Vzdělaný mladík je veden k tomu, aby své schopnosti pokládal za příliš vzácné, než aby je zasvětil Kristově službě. Cožpak Bůh nedal sílu získat tuto duševní kázeň a tyto úspěchy? Lze si je uchovat zcela nezávisle na Hospodinu? 5T 86

5T 85.4

Mnohý mladík, který nezná svět, nepozná svoji slabost a přehlíží budoucnost, necítí žádnou potřebu božské ruky ukazující mu na jeho cestu. Sebe pokládá za jediné spolehlivé kormidelníka své lodi ve vlnobití. Takoví mladí lidé by měli pamatovat, že ať jdou kamkoli, nikde neuniknou do-sahu Boží ruky. Neměli by libovolně rozhodovat o tom, co chtějí, aniž by se zabývali vůlí svého Stvořitele. 5T 86.1

Talent se vždy nejlépe rozvine a nejlépe ocení, když je ho nejvíce třeba. Avšak tuto pravdu přehlíží mnozí, kteří se chtěli vyznamenat, ačkoliv jsou povrchní v náboženské zkušenosti a rozumových výkonech, jejich krátkozraká ctižádost je žene do nějaké vyšší oblasti činů, než do které je Bůh prozřetelně povolal. Pán je nepovolal jako Josefa a Daniele odolávat pokušení světské cti a vysokého postavení. Oni se však sami vystavují nebezpečnému postavení a opouštějí právě tu povinnost, k jejíž splnění se nejlépe hodí. 5T 86.2

Makedonské volání slyšíme ze všech stran: Pošlete nám pracovníky. To je naléhavá výzva z východu i západu. Všude kolem nás je pole „*bělající se ke žni*“. „*Kdož pak žne, odplatu bere a shromáždí užitek k životu věčnému.*“ Není to pošetilost odvrátit se od těchto polí a rozhodnout se pro povolání, které vynáší jen peněžní zisk? Kristus nechce sobecké pracovníky, usilující jen o nejvyšší mzdu. On volá ty, kteří jsou ochotni stát se chudými pro Něj, jak On se stal chudým pro ně. Jaké byly Kristovy výhledy na tomto světě? Urážky, posměch, chudoba, potupa, opovržení, zrada a ukřižování. Mají snad pomocníci pastýři hledat pohodlnější úděl, než jaký měl jejich Mistr? 5T 86.3

Slovo Boží velmi zjednodušuje spleť problémy života. Ono dává každému opravdově hledajícímu božskou moudrost. Nikdy bychom neměli zapomínat na to, že jsme byli vykoupeni utrpením. Je to drahá Kristova krev, která nás vykupuje. V námaze oběti a nebezpečí, ve ztrátách světských statků a v úzkosti duše, bylo přineseno evangelium na svět. Bůh vyzývá mladé lidi, aby se v odvaze a síle své mladosti, podíleli s Ním na sebezapření, oběti a utrpení. Jestliže přijmou toto povolání, pak z nich učiní své nástroje, aby zachránil ty, za které položil život. Chce však, aby spočítali vydaní a do díla vstupovali s plným vědomím, za jakých okolností slouží ukřižovanému Vykupiteli. ^{5T 86.4}

Stěží mohu vyjádřit své pocity, když myslím na to, jak byl přehlížen Boží záměr, pro který byla založena naše škola. Ti, kteří mají určitou formu pobožnosti, svým neposvěceným životem zapírají moc pravdy, která činí lidi moudré ke spasení. Podívejme se na dějiny apoštolů, kteří pro pravdu vytrpěli nouzi, nenávisť, protivenství, ba i smrt. Měli radost z toho, že byli uznáni za hodné trpět pro Krista. ^{5T 87.1}

Jestliže se veliké výsledky dosahují velikým úsilím a velikým utrpením, kdo z nás zachráněných Boží milostí může odmítnout tuto oběť? Kristovo evangelium ve svých požadavcích zahrnuje každou duši, která slyšela poselství o radostných věcech. Čím se odplatíme Bohu za všechna dobrodiní nám prokázaná? Jeho čistá láska nemůže být nikdy splacena. Dobrovolnou poslušností a vděčnou službou můžeme pouze dosvědčit svoji věrnost a svého Vykupitele korunovat ctí. ^{5T 87.2}

Nemám většího přání, než vidět naši mládež proniknutou oním duchem čistého náboženství, který povede k nesení kříže a následování Ježíše. Vyjděte, mladí Kristovi učedníci, vedeni zásadou, oděni rouchem čistoty a spravedlnosti! Spasitel vás povede na to místo, které nejlépe odpovídá vašim darům a kde můžete být nejužitečnější. Můžete být ujištěni, že na této cestě povinnosti, vás bude provázet milost postačující pro váš každodenní život. ^{5T 87.3}

Zvěstování evangelia je Bohem určená cesta záchrany duší. Avšak na prvním místě by mělo být úsilí o soulad srdce s Bohem, teprve pak jsme připraveni k práci pro jiné. V dřívějších dobách naši věrní pracovníci důkladně zkoumali svá srdce. Společně se radili a sjednoci v pokorné vroucí modlitbě, prosili o Boží vedení. Mezi kazateli a učiteli nastalo určité ochabnutí pravého misijního ducha. A přece Kristův příchod je dnes blíže, než když jsme uvěřili. Každý míjející den nám zkracuje možnost zvěstovat toto varovné poselství světu. Kéž by dnes bylo více upřímných modliteb k Bohu, větší pokora, větší čistota a větší víra. ^{5T 87.4}

Všichni jsou v ustavičném nebezpečí. Napomínám církev k bdělosti nad těmi, kteří káží Slovo života, avšak sami nepěstují ducha pokory a sebezapření, jež jsou v něm zahrnuty. V kritické chvíli se na takové lidi nelze spolehnout. Oni přeslechnou Boží hlas tak lehce jako Saul a jako on, pohotově ospravedlní své jednání. Když jej Hospodin káral skrze svého proroka, Saul odvážně tvrdil, že poslouchal Boží hlas, avšak bečení ovcí a bučení volů svědčily, že tomu tak nebylo. Podobně i dnes mnozí tvrdí, že jsou věrní Bohu, avšak jejich koncerty a jiné zábavy, jejich světské společnosti, jejich povýšené chování a neukojitelná touha po popularitě, to všechno svědčí, že neuposlechl Jeho hlas. „*Lidu mého knížata jsou děti a ženy panují nad ním...*“ (Iz 3,12) ^{5T 88.1}

Evangelium nás vyzývá k vysoké úrovni. Důsledný křesťan není pouze novým, nýbrž ušlechtilým stvořením v Kristu Ježíši. Je neomylným světlem svítícím jiným na cestu k nebesům a k Bohu. Ten, kdo přijímá svůj život od Krista, nebude toužit po lehkomyšlných, neuspokojivých radostech světa. ^{5T 88.2}

Mezi mladými lidmi najdeme velikou různost charakteru a výchovy. Někteří žili v poměrech zvláštní přísnosti a tvrdosti, která v nich vypěstovala odbojného a vzdorovitého ducha. Jiní byli miláčky domácnosti, jimž rodiče dovolili jít podle vlastních náklonností. Každý poklesek byl omluven a jejich povaha je pokřivená. Má-li učitel úspěšně vést tyto různé myslí, potřebuje uplatnit veliký takt a jemnost, jakož i pevnost vedení. ^{5T 88.3}

Častokrát se projeví nelibost a odboj k těmto náležitým kázeňským opatřením. Někteří budou všemožně unikat kázni, zatímco jiní budou projevovat lhostejnost k důsledkům přestoupení. Všechno toto bude vyžadovat více trpělivosti a většího úsilí u těch, jimž byla svěřena jejich výchova. ^{5T 89.1}

Jednou z největších těžkostí, s níž musí učitelé zápasit, je neporozumění rodičů pro spolupráci při udržování kázně ve škole. Kdyby rodiče ochotně podpírali autoritu učitele, zabránilo by se mnohé nepoddajnosti, zločinu a neřesti. Rodiče by měli žádat, aby jejich děti respektovali a poslouchali.

chali patřičnou autoritu. Měli by pracovat se vši pečlivostí a pilností při vyučování, vedení a ukáznování svých dětí, dokud se v nich správné návyky pevně nezakoření. Při takové výchově by byla mládež podřízena společenským institucím a všeobecně mravním závazkům. *5T 89.2*

Naučením i příkladem by mládež měla být vedena k prostotě v odívání a způsobech, k pilnosti, střidmosti a šetrnosti. Mnozí žáci výstředně vynakládají prostředky, které jim jejich rodiče posílají. Snaží se vyniknout nad své spolužáky nerozumným používáním peněz jen pro okázalost a sebeuspokojení. V některých školách se na to pohlíželo tak přísně, že byl žákům předepsán úbor a používání peněz bylo omezeno. Avšak shovívaví rodiče a žáci, jež si chtějí dopřát, vždy najdou nějakou cestičku, jak zákaz obejít. My se nechceme k tomu uchýlovat. Žádáme křesťanské rodiče, aby všechno toto pečlivě a modlitebně uvážili a hledali radu v Božím Slově a pak se snažili jednat podle jeho pokynů. *5T 89.3*

Kdyby se při našich školách zřídily dílny a žáci by museli jistý čas věnovat aktivnímu zaměstnání, zabránilo by se tím mnohému zlému vlivu rozšířenému ve světských školách. Mužné, užitečné zaměstnání, místo lehkovážných a světských pobavení, poskytlo by správné využití sil mladého života a upevnilo by střidmost a stálost charakteru. Mělo by se vynaložit všechno úsilí, aby byla povzbuzena touha po mravním, fyzickém, ale i duševním pokroku. Kdybychom děvčata naučili vařit a obzvláště péci dobrý chléb, jejich vzdělání by mělo mnohem větší cenu. Znalost užitečné práce by velkou měrou zabránila chorobné přecitlivělosti, která ještě dosud ničí tisíce. Práce svalů a mozku povzbudí chuť k domácím povinnostem praktického života. *5T 90.1*

Tato doba se vyznačuje okázalostí a povrchností ve výchově. Bratr ____ má přirozenou lásku k pořádku a důkladnosti a tyto se staly jeho zvykem, celoživotní výchovou a kázní. Pán si toto cení. Jeho úsilí má skutečnou cenu, neboť nepřipouští u žáků povrchnost. Avšak ve svém počátečním úsilí o zřízení školy, narážel na mnohé překážky. Kdyby byl méně rozhodný a vytrvalý, byl by v tomto zápase podlehl. Někteří z rodičů zanedbali podepřít školu a jejich děti si nevážily učitele pro jeho chudobné ošacení. Dovolili, aby jeho vzhled vzbudil u nich vůči němu předsudky. Pán pokáral takové neuctivé chování a učitele povzbudil v jeho díle. Avšak nářky a nerozumné zprávy, které děti přinášely domů, posílily předsudky rodičů, zatím co bratr ____ se snažil vštěpovat pravé zásady a utvrzovat správné návyky, rozmazlené děti si stěžovaly na nadměrné úkoly. Bylo mi ukázáno, že ti-to jedinci trpěli právě proto, že jejich mysl nebyla dostatečně zaměstnána patřičným studiem. Jejich myšlenky bloudily po nemravných představách a mysl i tělo byly oslabeny návykem sebeukájení. A právě tento neřestný návyk a nedostatek studia, způsobovaly mnohou nemoc jejich dětí a bránily pokroku, který rodiče vyžadovali. *5T 90.2*

Pán souhlasil se všeobecným směrem bratra ____, když kladl základy pro školu, která dnes prosperuje. Avšak tento muž pracoval příliš těžce bez pevného povzbuzujícího a posilujícího vlivu domova, který mohl jeho břemeno usnadnit. Tísňen velikým úkolem, dopustil se některých chyb, avšak ani z poloviny ne tak těžkých, jako jsou chyby těch, kteří proti němu zahořkli. Ve styku s mládeží musel potírat ducha odboje a neposlušnosti, které apoštol řadí mezi znamení posledních dnů. *5T 91.1*

Někteří z učitelů této školy si neuvědomili zodpovědnost svého postavení. Sami nebyli žáky Kristovy školy a proto nebyli připraveni učit jiné. *5T 91.2*

Mezi žáky najdeme některé zahálčivé jednotlivce se zpustlými návyky. Tito budou potřebovat pokárání a kázeň, avšak není-li možné napravit je, nepohánějme je netrpělivostí a přísností do propasti. Učitelé by měli stále pamatovat, že mládež, která jim byla svěřena je vykoupěna Kristovou krví a patří mezi mladší členy Boží rodiny. Kristus přinesl nekonečnou oběť, aby je vykoupil. Učitelé by si měli uvědomit, že mají být misionáři a vést tyto žáky k Ježíši. Jestliže jsou svou povahou bojovní, pak ať pečlivě střeží tuto náklonnost. Ti, kteří prošli kritickým údobím mládí, neměli by nikdy zapomínat na pokušení a zkoušky mládí a na to, kolik soucitu, dobroty a lásky se jim nedostávalo. *5T 91.3*

Ten, kdo se zasvětil svízelné veřejné službě lidstvu, často nachází jen málo času pro svoji rodinu ale v jistém smyslu je téměř bez rodiny, a také bez neformálních, přátelských vlivů. Podobně tomu bylo i s bratrem _____. Jeho mysl byla ustavičně přetížena. Měl málo příležitostí přijímat lásku svých dětí nebo patřičně je vychovávat a vést. *5T 92.1*

V naší škole je mnoho těch, kteří potřebují důkladné obrácení. Ať se nikdo nesnaží vybírat mrvu z oka svého bratra, když sám má ve svém oku břevno. Každý by měl usilovat o očištění chrámu své duše od vši poskvrny. Necht' závist a žárlivost doprovází nahromaděné odpadky. Velké přednosti a nebeskou odměnu, získanou pro nás za nesmírnou cenu, smíme svobodně přijmout. Bůh nás činí osobně odpovědnými za míru světla a předností, jež nám dal. A jestliže Bohu neodvedeme zisk ze svěřených nám hřiven, pak ztratíme Jeho přízeň. *5T 92.2*

Profesor – vám mohl lépe posloužit, kdyby mu někteří nelichotili a jiní jej neodsuzovali. Byl zmaten. Měl povahové rysy, které měly být potlačeny. Ve svém zápalu mu někteří příliš důvěřovali a chválili ho. Tohoto člověka jste postavili tam, kde se bude těžko vzpamatovávat a nalézat pravé místo. Stal se obětí obou stran ve sboru, neboť ani jedna nedbala napomenutí Ducha Božího. Vůči němu to bylo nespravedlivé. Není tomu dávno co přijal pravdu a tak nebyl připraven pro to, čím musel projít. *5T 92.3*

Jak málo si uvědomujeme dosah činů pro budoucnost, jak naši tak i jiných. Mnozí se domnívají, že málo záleží na tom, co dělají. Myslí, že jim neublíží návštěva koncertu, nebo splynutí se světovými v pobavení, když si to budou přát. Takto satan vede a ovládá jejich touhy a oni si neuvědomují, že výsledky mohou být dalekosáhlé. Může to být článkem řetězu událostí, které pojí duši se satanovým osidlem a rozhodují o věčné zkáze. *5T 92.4*

Každý i sebemenší čin má své místo v životním dramatu. Pamatujme, že touha po ukojení chuti přivedla na svět hřích s jeho strašnými důsledky. Neposvěcené sňatky Božích synů s lidskými dcerami vedlo k odpadnutí a končilo ve zkáze světa potopou. Nejneopatrnější čin sobectví vedl k největším revolucím. Tak je tomu i nyní. Jen málokdo je dostatečně opatrný. Tak jako dítky Izraele nebudou dbát rady, nýbrž půjdou podle svých náklonností. Spojují se se světem ve shromáždění, kde neuniknou pozornosti, čímž ukazují cestu a jiní je budou následovat. Co udělají jednou, to udělají znovu sami i mnozí další. Jejich každý krok působí trvalým vlivem, nejen na jejich svědomí a zvyky, nýbrž i na jiné. Toto vidění nám pomáhá uvědomit si nesmírnou důstojnost lidského života. *5T 93.1*

Den co den a noc po noci mne bolí srdce příčinou našich sborů. Mnozí dělají pokrok, ale opačným směrem. „*Stezka spravedlivých jako světlo jasné, kteréž rozmáhá se a svítí až do pravého dne.*“ Jdou vpřed a vzhůru. Postupují od síly k síle, od milosti k milosti a od slávy k slávě. Toto je předností všech našich sborů. Ach, jak rozdílné je to s nimi ! Potřebují božské osvícení. Musí být poctiví. Vím co říkám. Nestanou-li se skutečnými křesťany, půjdou od slabosti k slabosti, rozdíl se bude zvětšovat a mnoho duší bude přivedeno do záhuby. *5T 93.2*

Mohu vám říci: Přijměte světlo, které nám dal Bůh a následujte ho za každou cenu ve vlastním zájmu. Jedině v tom je vaše bezpečí. Čeká vás dílo sjednocení a kéž vám Pán k tomu pomůže i za cenu ukřižování vlastního já. Sesbírejte paprsky světla, které jste zlehčili a zavrhlí. Seberte je se vši pokorou, s bázní a třesením. Hříchem starého Izraele bylo zanedbání zjevné vůle Boží a následování vlastní cesty podle sklonů svého neposvěceného srdce. Dnešní Izrael jde téměř v jeho šlépějích a Boží nelibost jistě spočine také na něm. *5T 93.3*

Nikdy není těžké vykonat to, co milujeme, jít však přímo proti vlastním sklonům znamená nést kříž. Kristus se modlil, aby Jeho učedníci byli jedno, jako on je jedno s Otcem. Tato jednota je Kristovým svědectvím světu, že Ho Bůh poslal. Potlačíme-li svou vlastní vůli pro toto, pak budou věřící jedno s Kristem. Všichni by o to měli prosit, se vši rozhodností pracovat a tak, pokud je možno, splnit Kristovu prosbu za jednotu Jeho církve. *5T 94.1*

7. Odsouzení žárливosti a vyhledávání chyb

Bolí mne, že musím říci, že někteří členové sboru nedovedou držet jazyk na uzdě. Falešné jazyky se živí zlem. Jsou to falešné, pomlouvačné jazyky. Pěstuje se mnohomluvnost a nenáležité vměšování se do toho, co se jich netýká. Některé ochotné klevetníky podněcuje zvědavost a ještě jiné nenávisť vůči těm, skrze které chce Bůh takové napomínat. Všechny tyto odstředivé živly jsou v činnosti. Některí zakrývají své skutečné smýšlení, zatímco jiní ochotně zveřejňují všechno co ví, anebo se jen domnívají, že mohou o jiných vědět. *ST 94.2*

Viděla jsem, že nyní působí i duch krivopřísežnictví, který by pravdu rád zvrátil v lež, dobro ve zlo a nevinnost ve zločin. Satan jásá nad tímto stavem Božího vyznávajícího lidu. Zatím, co mnozí zanedbávají svou vlastní duši, dychtivě čekají na příležitost, aby kritizovali a odsuzovali jiné. Všichni mají povahové chyby a není těžké najít něco, co žárlivost nemůže k jejich škodě přetroutit. Takoví samozvaní soudcové se utěšují: „Nyní ale máme skutečnosti. Na nich postavíme obžalobu, z které se neočistí.“ Čekají na vhodnou příležitost a pak uplatní své klevety a předloží své pochoutky. *ST 94.3*

Lidé s přirozeně silnou představivostí jsou v nebezpečí, že při prosazování určitého stanoviska obelhávají sebe i jiné. Sbírají neuvážené výrazy jiných, neuvažují, že slova mohou být vyřknuta unáhleně a proto nemohou odrážet skutečné smýšlení mluvícího. Avšak tyto neuvážené poznámky, často tak malicherné a bezvýznamné, jsou zvětšeny satanovým zvětšovacím sklem. Jsou zneužívané a tak často opakované, až se z nich stanou hory. Odloučení od Boha, stávají se tito podezřívají jednotlivci hračkou pokušení. Častokrát nepoznají sílu svých citů a účinnost svých slov. Zatímco odsuzují chyby jiných, své mnohem větší chyby shovívavě přehlíží. „Důslednost je vzácný klenot.“ *ST 95.1*

Není snad žádný zákon laskavosti, který bychom měli poslouchat? Zmocnil Bůh křesťany, aby kritizovali a odsuzovali jeden druhého? Je čestné anebo poctivé pod záminkou přátelství vyzvídat tajemství, která mu byla svěřena a pak tyto zprávy obrátit v neprospěch? Je to křesťanská láska vyslechnout každou zprávu a odhalit všechno, co uvede do podezření charakter druhého a pak se těšit z toho, když je tím poškozen? Satan jásá, když může zhanobit anebo poranit některého Kristova následovníka. On je žalobníkem bratří. Mají mu křesťané v tomto díle pomáhat? *ST 95.2*

Boží vševidoucí oko zaznamenává nedostatky nás všech, i převládající zlost každého jednotlivce a přece se shovívavě chová k našim omylům a slitovně hledí na naše slabosti. Nabádá svůj lid k tomu, aby pěstoval téhož ducha něžnosti a trpělivosti. Právě křesťané se nebudou radovat z odhalení chyb a nedostatků jiných. Budou se odvracet od všeho nízkého a převráceného a svoji mysl obrátí k tomu, co je dobropověstné a milé. Jakékoliv vyhledávání chyb, každé slovo kritiky a odsouzení je pro křesťana bolestivé. *ST 95.3*

Vždy existovali mužové a ženy, kteří sice vyznávali pravdu, ale svůj život neusměrnili podle jejího posvěcujícího vlivu, existovali lidé nevěrní, žijící v sebeklamu a povzbuzující se k hříchu. V jejich životě, chování a povaze je zřejmá nevěra a toto hrozné zlo působí jako rakovina. *ST 96.1*

Kdyby všichni vyznavači křesťanství použili svého hloubání k tomu, aby viděli, které zlo musí být v jejich životě odstraněno, místo aby zle mluvili o jiných, byl by v dnešní církvi mnohem zdravější stav. Některí budou poctiví, když je to nic nestojí, když se však chytrost bude nejlépe vyplácet, na poctivost zapomenou. Poctivost a chytrost se v jedné mysli neshodnou. Buď se časem lest vyloučí a zavládne pravda a poctivost anebo se bude pěstovat to první a poctivost bude opuštěna. Toto dvojí se nikdy neshodne, nemají nic společného. Jeden je prorokem bálovým a ta druhá je pravým prorokem Božím. Když Pán sesbírá své perly, s potěšením pohlédne na opravdového, upřímného a čestného. Andělé se zaměstnávají zhotovováním korun pro takové a na těchto hvězdami vysázených korunách bude se odrážet s jasným světlem, které září od Božího trůnu. *ST 96.2*

Bratři kteří vám slouží, jsou příliš často zatíženi sborovými těžkostmi a ve svých proslovech se na ně příliš často odvolávají. Neměli by povzbuzovat členy, aby nařikali jeden nad druhým, nýbrž měli by je vést k bdělosti nad vlastními činy. Nikdo by neměl připustit, aby nesprávným počínáním jiných, byly v něm probuzeny předsudky a pocity urážky. Všichni by měli trpělivě vyčkat a vy-

slechnout obě sporné strany a pak věřit pouze tomu, co věřit přikazuje přísná skutečnost. Pro všechny časy není bezpečné naslouchat zlé zprávě, dokud jsem se přísně nezařídil podle biblického pravidla. Toto se obzvlášť bude vztahovat na ty, kteří chytrácky vyzvídali od nic netušících to, s čím tito neměli nic společného a co by jim nepřineslo nic dobrého. *5T 96.3*

Moji bratři, v zájmu vlastní duše jednejte upřímně k Boží slávě. Sami vyhod'te vlastní já ze svých myšlenek pokud je to jen možno. Blížíme se ke konci časů. Zkoumejte své pohnutky ve světle věčnosti. Víím, že musíte být vyburcováni; uchylujete se od starých pilířů. Vaše tak zvaná věda podkopává základy křesťanských zásad. Byla mi ukázána cesta, po níž zcela určitě půjdete, pakliže odejdete od Boha. Nespoléhejte se na svoji vlastní moudrost. Říkám vám, vaše duše jsou bezprostředně ohroženy. Pro Krista, zkoumejte a poznejte, proč máte tak málo lásky k náboženství. *5T 97.1*

Pán zkouší a prozkoumává svůj lid. Můžete být přísní a kritičtí k svému vlastnímu porušenému charakteru jak chcete. Buďte však laskaví, soucitní a zdvořilí k jiným. Ptejte se každého dne: Jsem poctivý, anebo mám falešné srdce? Proste Pána, aby vás zachránil od každého svodu v tomto ohledu. Jde o věčné zájmy. Zatímco tak mnozí usilují o čest a lakotný zisk, usilujte vy, milovaní bratři, o jistotu Boží lásky a volejte: Kdo mi ukáže, jak mám své povolání a vyvolení upevnit? *5T 97.2*

Satan pečlivě studuje vlastní hříchy jednotlivců a pak začíná své svůdné a zákeřné dílo. Jsme obklopeni velikým množstvím pokušení. Můžeme však zvítězit, budeme-li mužně vést Hospodinův boj. Všichni jsou v nebezpečí. Jestliže však chodíte pokorně a modlitebně, vyjdete z tohoto zkušebního procesu vzácnější než jemné zlato, dražší než zlato z Ofíř. Budete-li nedbalí a zapomenete na modlitbu, budete jako měď zvučící a jako zvon znějící. *5T 97.3*

Někteří se téměř ztratili v záplavě pochybování. Takovým bych chtěla říci, odvráťte mysl z tohoto směru. Upřete ji na Boha. Čím pevnější víra a svatost vás poutá k tomu Věčnému, tím se vám bude Jeho jednání zdát jasnější a spravedlivější. Učiňte život, věčný život cílem svého vrcholného úsilí. *5T 98.1*

Znám vaše nebezpečí. Ztratíte-li důvěru ve Svědectví, opustíte také biblickou pravdu. Obávala jsem se, že mnozí z vás zaujmou kritické, pochybovačné stanovisko a ve své úzkosti o vaše duše bych vás chtěla varovat. Kdo z vás chce přijmout toto napomenutí? Cítili byste se dokonale svobodni přijmout nebo zavrhnout kteroukoli část nebo celek při svém nynějším postoji ke svědectví, kdyby vám někdo zkřížil dráhu anebo snažil se napravit vaše omyly? To, co byste s nejmenší ochotou přijali, je právě to nejdůležitější. Bůh a satan nikdy nepracují spolu. Svědectví nesou buď pečeť Boží, nebo satanovu. Dobrý strom nemůže nést zlé ovoce, ani zlý strom přinášet dobré ovoce. Po ovoci poznáte je. Bůh mluvil; kdo se zachvěl na Jeho Slovu? *5T 98.2*

8. Blízky je den Hospodinův

„Blízky je den Hospodinův veliký, blízký je a rychlý velmi zvuk dne Hospodinova. Tu hořce křičeti bude udatný. Den rozhněvání bude ten den, den úzkosti a trápení, den zpuštění a to hrozného, den temnosti a mračna, den oblaku a mrákoty. Den trouby a troubení proti městům hrazeným a proti úhlům vysokým. V němž úzkostmi sevru lidi, aby chodili jako slepí nebo proti Hospodinu zhřešili.“ (Sf 1,14-17) ^{ST 98.3}

„I stane se v ten čas, že prohledávati budu Jeruzalém s lucernami a navštívím muže, kteříž ulnuli v kvasnicích svých, kteříž říkají v srdci svém: Nečiniť dobře Hospodin, aniž zle činí.“ (Verš 12.) ^{ST 99.1}

„Ohleďte sebe, ohleďte, pravím, ó, národe nemilý. Prvé než uložení přijde a den jako plevy pomine, první než přijde na vás prchlivost hněvu Hospodinova, první než přijde na vás den hněvu Hospodinova. Hleďte Hospodina všichni tiši země, kteříž soud jeho činíte, hleďte spravedlnosti, hleďte tichosti. Snad se ukryjete v den hněvu Hospodinova.“ (Sf 2,1-3) ^{ST 99.2}

Jsme blízko doby konce. Bylo mi ukázáno, že soudy Boží odplaty již dopadají na zem. Pán nás varoval před událostmi, které mají přijít. I když světlo září z Jeho Slova, temnota přesto přikrývá zemi a hustá mrákota lidí. *„Nebo když dějí: Pokoj a bezpečnost, tedy rychle přijde na ně zahynutí, jako bolest ženě těhotné a neuniknou.“ (1 Te 5,3) ^{ST 99.3}*

Je naší povinností zkoumat příčinu této strašné temnoty, abychom mohli skoncovat s jednáním, kterým lidé přivedli na sebe tak strašná zklamání. Bůh dal světu příležitost poznat a poslouchat Jeho vůli. Ve svém Slově jim zanechal světlo pravdy. Pán je varoval, radil jim a napomínal je, avšak jen málo z nich poslechne Jeho hlasu. Jako židovský národ, tak také většina třebas jen vyznávajících křesťanů se pyšní svými vyššími přednostmi, avšak nijak se Bohu neodvděčují za tato velká požehnání. Bůh ve své nekonečné milosti posílá světu poslední napomenutí oznamující, že Kristus je ve dveřích a upozorňuje na Boží porušovaný zákon. Avšak jako předpotopní lid posměšně zavrhl Noeho výzvu, tak také dnešní milovníci zábav zavrhnou poselství věrných Božích služebníků. Svět jde svou nezměnnou dráhou, pohlcený jako vždy svými povinnostmi i zábavami, zatímco Boží hněv se chystá navštívit přestupníky Jeho zákona. ^{ST 99.4}

Když náš soucitný Spasitel předvídal nebezpečí, která v této době obklíčí Jeho učedníky, obzvláště je napomínal: *„Pilně se pak varujte, aby snad nebyla obtížena srdce vaše obžerstvím a opilstvím a pečováním o tento život a v náhle přikvačil by vás ten den. Nebo jako osidlo přijde na všechny, kteříž přebývají na tváři vsí země. Protož bděte, všelikého času modlíce se, abyste hodni byli ujíti všech těch věcí, kteréž se budou díti a postaviti se před Synem člověka.“ (L 21,34-36)* Když se církev bude připodobňovat světu, stihne ji tentýž osud, ba její trest bude ještě větší než nekajících, protože obdržela větší světlo. ^{ST 100.1}

Jako lid vyznáváme, že v porovnání s ostatními se přednostně těšíme z pravdy. Náš život a povaha by tedy měly být v souladu s takovou vírou. Blíží se den, kdy spravedliví budou svázáni jako obilí do snopů pro nebeskou obilnici, zatímco bezbožní budou sebráni jako koukol na oheň toho posledního velikého dne. Avšak pšenice a koukol *„spolu roste až do žně“*. Spravedliví i nespravedliví budou až do konce plnit své životní povinnosti. Děti světla žijí mezi dětmi tmy, aby všichni mohli postřehnout ten rozdíl. Takto mají Boží dítky *„zvěstovat ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své“*. Boží láska zářící v srdci, Kristův soulad projevovaný v životě, bude jako nebeský paprsek lidem tohoto světa, aby mohli vidět a ocenit jedinečnost křesťanského života. ^{ST 100.2}

Podobnosti se přitahují. Ti, kdo pijí z jednoho zdroje požehnání, budou lnout víc a více k sobě. Pravda v srdcích věřících povede k požehnanému a radostnému společenství. Takto se splní Kristova prosba, aby Jeho učedníci byli jedno, jako i On s Otcem jsou jedno. Každé opravdově obrácené srdce bude toužit po této jednotě. ^{ST 100.3}

Naproti tomu u bezbožných bude nějaká klamná shoda, která jen částečně překlene trvalou ne-shodu. Jednotně stojí proti vůli a pravdě Boží, ve všem ostatním rozdělují je nenávisť, konkurence, žárlivost a zápas na život a na smrt. ^{ST 101.1}

Čistý a bezvýznamný kov jsou nyní tak smíchány, že jenom pronikavé oko věčného Boha může s jistotou označit rozdíl mezi nimi. Avšak mravní magnet svatosti a pravdy přitáhne čistý kov, zatímco bezvýznamný a falešný odpudí. *5T 101.2*

„*Blízky jest den Hospodinův veliký, blízky jest a rychlý velmi*“ (Sf 1,14), avšak kde máme vidět pravého adventního ducha? Kdo se připravuje, aby obstál v době pokušení, která je bezprostředně před námi? Lid, kterému Bůh svěřil svaté a vznešené pravdy pro tuto dobu, spí na svém stanovišti. Svými skutky věřící praví: Máme, pravdu, jsme „bohatí a zbohatli jsme a ničeho nepotřebujeme“ zatím co Věrný Svědek říká: „*Nevíš, že jsi bídný a mizerný, i chudý i slepý i nahý*.“ *5T 101.3*

Jak věrně líčí tato slova přítomný stav církve: „*Nevíš, že jsi bídný a mizerný i chudý i slepý i nahý*.“ Boží služebníci přinášejí Svatým Duchem diktovaná varovná poselství, bloudícím jsou předloženy povahové nedostatky, oni však říkají: „To není můj případ. Nepřijímám tvé poselství. Dělam to nejlepší, co mohu. Věřím pravdě.“ *5T 101.4*

Onen zlý služebník, který si řekl v srdci svém: „*Prodlévá přijít Pán můj*“, vyznával, že čeká Krista. Byl služebníkem zevně oddaným Boží službě, zatímco v srdci se poddal satanovi. Otevřeně nepopírá pravdu jako nějaký posměvač, ale ve svém životě zjevuje co cítí v srdci – že totiž Pán se svým příchodem prodlévá. Domýšlivost jej vede k bezstarostnosti o věčné zájmy. Přijímá zásady světa a přizpůsobuje se jeho zvykům a způsobům. U něho převládá sobectví, světská pýcha a ctižádost. Z obavy, aby jeho bratři nestáli výše než on sám, začíná jejich snahy snižovat a napadá jejich pohnutky. Takto ubíjí své spoluslužebníky. Čím více se odcizuje Božímu lidu, tím více se spojuje s bezbožnými. Nacházíme jej jíst a pít s opilci, ve společnosti milovníků světa a těch, kteří jsou ovládnuti týmž duchem. Uspává jej tělesná jistota a přemáhá jej zapomnětlivost, lhostejnost a lenost. *5T 101.5*

Toto zlo, začínalo zanedbáním bdělosti a soukromé modlitby. Pak přišlo zanedbávání ostatních náboženských povinností a tím se otevřela cesta pro všechny ostatní hříchy. Každého křesťana obkličí svody světa, žádosti tělesné přirozenosti a přímé pokušení satana. Nikdo není bezpečný. Nezáleží na našich minulých zkušenostech, nezáleží jak vysoké je naše postavení, neustále musíme bdít a modlit se. Boží Duch nás musí denně vést, jinak nás ovládne satan. *5T 102.1*

Napomenutí Spasitele adresované učedníkům, měla být k užitku všem Jeho následovníkům v každé době. Pamatoval obzvláště na ty, kteří budou žít na konci věků, když řekl: „*Pilně pečujte o duše své*.“ Každý z nás má povinnost sřežít v srdci vzácné dary Ducha Svatého. *5T 102.2*

S neúnavnou vytrvalostí a vypětím sil snaží se satan zatahnout vyznavače Krista do svých řad. Pracuje „*se všelikým podvodem nepravosti v těch, kteříž hynou*“. Satan však není jediným pracovníkem, který podporuje království temnosti. Kdokoliv podněcuje k hříchu, je pokušitel. Kdokoliv napodobuje toho arcisvůdce, stává se jeho pomocníkem. Ti, kdo svým vlivem podporují dílo zla, slouží satanu. *5T 102.3*

Skutky svědčí o zásadách a pohnutkách. Mnozí, kteří tvrdí, že jsou zasazeni na vinici Páně svým ovocem dokazují, že jsou jen trním a bodlácím. Celý sbor může schvalovat nesprávné jednání některých svých členů, avšak takové schválení ještě nedokázalo, že zlo je dobrem. Z bobulí bodláku nebude nikdy hrozen. *5T 103.1*

Kdyby někteří z těch, kteří vyznávají přítomnou pravdu, mohli pochopit své skutečné postavení, v zoufalství by prosili o Boží milosrdenství. Celým svým vlivem působili proti pravdě, proti varovnému hlasu, proti Božímu lidu. Konali satanovo dílo. Mnohé tak oslepily jeho svody, že se nikdy nevzpamatují. Stav takového odpadnutí způsobí záhubu mnohých duší. *5T 103.2*

Církev dostala napomenutí za napomenutím. Povinnosti a nebezpečnosti Božího lidu byly jasně zjeveny. Svět však byl pro ně příliš přitažlivý. Zvyky, způsoby a mravy, které odváděly duše od Boha po celá léta, získávaly půdu vzdor napomenutí a prosbám Ducha Svatého, až se jim nakonec jejich cesty zalíbily a hlas Svatého Ducha byl sotva slyšet. Nikdo nemůže říct, kam až může v hříchu zajít, když sám povoluje moci toho velikého svůdce. Satan vstoupil do Jidáše Iškariotského a dovedl jej ke zradě Pána. Satan svedl Ananiáše a Zafiru, aby klamali Ducha Svatého. Ti, kdož nejsou cele posvěceni Bohu, mohou být svedeni konat satanovo dílo a při tom si mohou namlouvat, že slouží Kristu. *5T 103.3*

Bratři a sestry, prosím vás, „*sami sebe zkušujte, jste-li u víře, sami sebe ohledujte*“. Kdo si chce zachovat teplo a čistotu křesťanské lásky, musí vždy znovu přijímat Kristovu milost. Použili jste každý prostředek, aby se vaše „*láska ještě více a více rozhojňovala*“, „*abyste zkušením rozoznati mohli užitečné věci*“ a byli naplněni ovocem spravedlnosti „*skrze Jezukrista, k slávě a k chvále Boží*“? *5T 103.4*

Mnozí, kteří by měli pevně stát za spravedlností a pravdou, projeví slabost a nerozhodnost, což podnítilo satanovy útoky. Ti, kdo nerostou v milosti a nesnaží se dosáhnout nejvyšší úrovně v Božím programu, budou přemoženi. *5T 104.1*

Tento svět je pro křesťana zemí cizinců a nepřátel. Jestliže si nevezme na obranu plnou Boží výzbroj a nebude ovládat meč Ducha, stane se kořistí moci temnosti. Víra všech bude přezkoušena. Všichni budou přezkoušeni jako se zlato zkouší v ohni. *5T 104.2*

Církev se skládá z nedokonalých, všelijak bloudících mužů a žen, kteří volají po ustavičném projevu lásky a shovívavosti. Avšak bylo v ní dlouhé údobí všeobecné vlažnosti. Světský duch vnikající do církve projevil se v odcizení, vyhledávání chyb, zlomyslnosti, nepřátelství a nepravosti. *5T 104.3*

Kdyby ti, kdo nejsou posvěceni v srdci a životě, méně kázali a více času věnovali pokoření duše před Bohem, pak bychom mohli doufat, že Pán bude vaší pomocí a uzdraví vaše sejití na scestí. Mnohé z posledních kázání plodí falešnou jistotu. Důležité zájmy v Božím díle nemohou moudře spravovat ti, kdo měli tak málo opravdového spojení s Bohem, jak je tomu v případě některých našich kazatelů. Svěřit dílo takovým lidem je zrovna takové, jako nechat děti plout po moři. Ti, kterým se nedostává nebeské moudrosti, živé Boží moci, nejsou oprávněni řídit loďku evangelia mezi ledovci v bouři. Církev prochází těžkými zápasy, avšak ve svém nebezpečí mnozí by ji chtěli svěřit rukám, ve kterých by jistě ztroskotala. Potřebujeme lodivoda, protože se blížíme k přístavu. Jako lid, měli bychom být světlem světu. Mnozí jsou však jako bláznivé panny, které nemají žádného oleje ve svých nádobách. Kéž by se Pán veškeré milosti, hojného smilování, plný odpuštění, slitoval a zachránil nás, abychom nezahynuli s bezbožnými. *5T 104.4*

V tomto období zápasu a soužení potřebujeme všichni podepření a potěšení, které můžeme obdržet ze správných zásad a pevného náboženského přesvědčení, z trvalého ujištění o Kristově lásce a z bohaté zkušenosti v Božích věcech. Jenom když budeme stále růst v milosti, můžeme dosáhnout plnosti postavy mužů a žen v Ježíši Kristu. *5T 105.1*

Co mám říci, aby se otevřely slepé oči a osvítilo duchovní porozumění? Hřích musí být ukřižován. Svatý Duch musí provést úplnou mravní obnovu. Musíme vlastnit Boží lásku a živou, trvalou víru. Ona je zlatem zprubovaným v ohni. Můžeme je obdržet jen od Krista. Každý upřímný a opravdový studen se stane účastníkem božské přirozenosti. Jeho duše bude naplněna neukojitelnou touhou poznat plnost té lásky, která převyšuje poznání, když jde vpřed v božském životě, lépe bude moci uchopit ty vznešené, zušlechťující pravdy Božího Slova, až dokud nebude takovýmto hledáním proměněn a uschopněn vyzařovat podobu svého Vykupitele. *5T 105.2*

9. Nerozumné sňatky

Bylo mi ukázáno, že dnešní mládež si správně neuvědomuje své velké nebezpečí. Je mnoho mladých lidí, které by Bůh chtěl použít jako dělníky v různých odvětvích svého díla, ale satan jim v tom brání a chytá je do sítě, aby se odcizili Bohu a stali se bezmocnými pro Jeho dílo. Satan je bdělý a vytrvalý pracovník. Ví, jak má polapit neopatrného a je hroznou skutečností, že jen málo lidí unikne jeho úskokům. Oni nevidí žádné nebezpečí a nemají se na pozoru před jeho svody. Vybízí je k tomu, aby své záliby soustředili jeden na druhého bez ohledu na Boží moudrost nebo na ty, které poslal, aby je varovali, napomínali a radili jim. Cítí se dost soběstačnými a nechtějí se nechat ničím omezit. *5T 105.3*

Tvůj případ, bratře ____, je toho zřetelným příkladem. Jsi okouzlen myšlenkou na sňatek. Jak je to obvyklé u těch, kteří o tom přemýšlí; varování Božích služebníků působí na tebe jen nepatrně. Bylo mi ukázáno, jak snadno tě ovlivní okolní vlivy. Kdyby ses dostal do společnosti lidí s nízkým smýšlením, i těm by ses přizpůsobil. Kdyby ti v tom Boží láska a bázeň nebránily, přijal bys jejich myšlenky, kdyby se jim nedostávalo úcty, ty by ses také stal neuctivým, kdyby oni byli neslušnými a oddávali se zábavám, ty bys také šel za nimi s horlivostí a vytrvalostí hodnou lepšího díla. *5T 106.1*

Dívka, na kterou jsi soustředil svůj zájem, nemá náležitou myšlenkovou a povahovou úroveň. Její život plynul lehkovážně, její smýšlení je omezené a povrchní. A přece ses tvrdohlavě ohrazoval před výtkami svého otce, své milující sestry a svých přátel ve sborovém společenství. Přicházím k tobě jako Kristův posel, avšak tvé silné city, tvá sebedůvěra, oslepily tvůj zrak před nebezpečím a tvůj sluch před napomenutím. Tvé počínání bylo tak svéhlavé, jako by nikdo neznal to, co víš ty anebo jako by tvé spasení záviselo jen na tvém úsudku. *5T 106.2*

Kdyby každý mladík vyznávající pravdu jednal tak jako ty, jaké by to pak byly rodiny a jaká by byla církev? Zamysli se nad vlivem svévolného, soběstačného a neuctivého chování ke svým rodičům. Patříš mezi lidi tvrdohlavé, umíněné. Poukázání na tuto pravdu vedlo tě ke ztrátě zájmu o náboženství a k přemýšlení jen o sobě, místo o slávě Boží. Z tohoto přátelství nebo i manželství nemůže vzniknout nic dobrého. Boží požehnání nespočine na žádném takovém svévolném jednání, jaké jsi projevil. Neměl bys spěchat s uzavřením sňatku a brát na sebe odpovědnost za rodinu dřív, než důkladně ustálíš vlastní povahu. Vidím tě ve veliké temnotě, avšak nedovedeš si uvědomit své nebezpečí. *5T 106.3*

Pravda reformovala tvůj život i povahu, bratři a sestry ti důvěřovali, avšak satan viděl, že tě ztrácí a proto znásobil své úsilí, aby tě polapil do své hříšné sítě a skvěle se mu to podařilo. Slabost tvé přirozenosti dosud neodhalená, přišla nyní ke slovu. Nepoznáváš svůj stav, ačkoliv jiným je zřejmý. Nikdo se nedostane ke světlu, jestliže sám o to neusiluje. Když jsi pozoroval, že tvoji bratři a sestry byli pohoršeni nad tvým chováním, pak byl čas, aby ses zastavil a uvažil co děláš, mnoho se modlil, radil se se zkušenými členy sboru a vděčně přijímal jejich napomenutí. *5T 107.1*

Říkáš: „Měl bych se snad řídit úsudkem bratří bez ohledu na své vlastní city?“ Odpovídám: „Církev je Bohem ustanovenou autoritou na zemi.“ Kristus řekl: „Cokoli c, bude svázáno i na nebi, a cokoli rozvázete na zemi, bude rozvázáno i na nebi.“ Všeobecně se příliš málo dbá na názor členů téhož sboru. Avšak právě nedostatek úcty k mínění sboru působí tak mnoho nepříjemností mezi bratřími. Oči sboru mohou postřehnout u jednotlivých členů sboru to, co bloudící člen nepostihuje. Několik osob může být zrovna tak zaslepených jako ten, který bloudí, avšak většina sboru tvoří určitou moc, která by měla usměrnit své jednotlivé členy. *5T 107.2*

Apoštol Petr říká: „*Podobně mládenci, buďte poddáni starším. A všichni poddanost jedni druhým ukazujte, pokorou vnitř se ozdobte. Bůh zajisté pyšným se protiví, ale pokorným dává milost.*“ Pavel napomíná: „*Láskou bratrskou jedni k druhým naklonění jsouce poctivostí se vespolek předcházejte*“, „*poddáni jsouce jedni druhým v bázi Boží.*“ „*Nic nečiníce skrze svár aneb marnou chválu, ale v pokoře jedni druhé za důstojnější nežli sebe majíce.*“ Pokud nebudou respektovány rady a napomenutí církve, pak je skutečně církev bezmocná. Bůh dal církvi názor, který musí usměrňovat její členy. *5T 107.3*

Jestliže jsi veden pravdou a ne bludem, ochotně poslechněš rodiče a za svatý budeš pokládat hlas sboru. Tvé modlitby byly pronášeny s rozhodnutím provést to, co jsi pokládal za správné, bez ohledu na přání svých rodičů nebo sboru. V celém svém životě ses řídil velkou měrou sobeckými představami. Častokrát musíme přinést velkou oběť vlastních názorů, abychom vyhověli podmínkám stanoveným v Božím Slovu a jednali shodně se zásadami. *ST 108.1*

Ptáš se: „Mají snad rodiče rozhodovat o družce mého života bez ohledu na rozum a city syna nebo dcery?“ Já ti však tuto otázku stavím tak, jak ona správně má znít: „Má si snad syn nebo dcera volit společníka bez předcházející porady s rodiči, když takový krok určitě hmotně ovlivní štěstí rodičů, jestliže tito své děti aspoň trochu milují? A má toto dítě bez ohledu na radu a prosbu svých rodičů setrvat ve svém počínání? Se vši rozhodností odpovídám: Ne, ne i kdyby k sňatku nikdy nemělo dojít. Páté přikázání takové jednání zakazuje. „*Cti otce svého i matku svou, ať se prodlejí dnové tvoji na zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě.*“ Zde je přikázání se zaslíbením, které Pán jistě naplní těm, kteří poslouchají. *ST 108.2*

Moudří rodiče nikdy nebudou vyhledávat společníky pro své děti bez ohledu na jejich přání. Nikdo ani tobě nikdy nenavrhol. Avšak většina toho, co dnešní mládež nazývá láskou, je pouze slepá vášeň, jejíž původcem je satan a jež vede k jejich zkáze. *ST 108.3*

Můj bratře, bojím se o tvé chování, kdybys měl jít do naší školy jak jsi původně zamýšlel. Tvé výslovné rozhodnutí, mít ženskou společnost všude kamkoli půjdeš, mi jasně svědčí o tom, že ani zdaleka by tvá cesta do Battle Creeku nebyla požehnáním. Poblouznění které tě postihlo, je spíše satanského než božského původu. Nechci, abys byl zklamán ohledně Battle Creeku. Je tam přísná kázeň. Není dovoleno žádné dvoření. Škola by neměla žádnou cenu pro žáky, kdyby se chtěli zajímat o známosti jako ty. Naše škola by brzy byla nemravnou institucí. Rodiče neposílají své děti do naší školy nebo do našich ústavů, aby tam začali žít nezdravě citovým a milostným životem, nýbrž aby se vzdělali ve vědních oborech, nebo se naučili tiskařskému povolání. Kdyby kázeň byla tak uvolněná, že by mládeži bylo dovoleno nechat se zaslepit společností jiného pohlaví, jak to bylo na několik měsíců v minulosti ve tvém případě, pak by se jejich poslání v Battle Creeku minulo cílem. Jestliže to ze svých myšlenek nemůžeš naprosto vyloučit a jít tam jako žák s rozhodnutím rozvinout co nejopravdovější pokorné a upřímné úsilí a prosit o úzké společenství s Bohem, bylo by pro tebe lepší, kdybys zůstal doma. *ST 109.1*

Kdybys šel, měl bys být připraven snášet pokušení a podpírat ruce profesorů a učitelů a celým svým vlivem se zasazovat o kázeň a pořádek. Bůh chce, aby všichni, kteří pracují v Jeho díle, byli jeden druhému podřízeni, hotovi přijmout napomenutí a naučení. Sami by měli projít náročným duchovním a mravním výcvikem, aby byli z Boží milosti uzpůsobeni duchem i srdcem vychovávat jiné. Vroucí modlitba, pokora a opravdovost musí být umocněny Boží pomocí, neboť lidská křehkost a city ustavičně usilují o nadvládu. Každý člověk musí usilovat o čistotu duše poslušností pravdy a s upřímností musí ponížit já k Boží slávě a vyvýšit Ježíše a Jeho milost. Takovým ustavičným vzrůstem ke světlu bude obeznámen s Bohem a obdrží Jeho pomoc. *ST 109.2*

Někteří z těch, kteří navštěvují školu, nevyužívají náležitě svůj čas. Plni mladické síly, nesnášejí žádné omezení, které se jim ukládá. Obzvláště se bouří proti pravidlům, která mladíkům nedovolují věnovat pozornost dívkám. V tomto porušeném věku velice dobře poznáme zlé následky takového jednání. Ve škole, kde je tolik mladých lidí pospolu, vedlo by napodobení světských zvyků v tomto ohledu k takovému usměrnění myšlenek, které by jim překáželo v jejich úsilí o vzdělání, jakož i jejich zájmu o náboženství. Zaslepená vzájemná náklonnost mládenců k dívkám během studia je svědectvím nedostatku skvělého úsudku. I v tvém případě slepý pud ovládá rozum i soudnost. Hluboká odpovědnost, kterou si každý upřímný křesťan uvědomuje, bývá tímto kouzelným svodem umlčena, duchovní život umírá a soud a věčnost ztrácí svůj vrcholně vážný význam. *ST 110.1*

Každá schopnost těch, kteří jsou touto nakažlivou nemocí postiženi – slepou láskou – bývá jí podřízena. Vypadají, jako by postrádali zdravý smysl. Jejich jednání je nechutné všem, kteří je pozorují. Můj bratře, vlastní vinou ses stal předmětem různých řečí a ponížil ses v očích těch, jejichž důvěry sis měl vážit. S mnohými krizemi této nemoci dochází se k předčasnému manželství a když kouzlo novoty pomine a omamná moc dvoření ochabne, jedna nebo i obě strany si začínají uvědomovat svůj skutečný stav. Teprve pak zjišťují, že jejich sňatek je nezdravý, má však trvat po celý

život. Poutání jeden k druhému nejvznešenějšími sliby, pohlíží unaveným srdcem na bídný život, který musí žít. Měli by se tedy co nejlépe vyrovnat se situací, mnozí to však nedovedou. Buď se svým manželským slibům zpronevěří, anebo se jim toto břemeno, které tvrdohlavě vzali na sebe, stane tak mučivým, že nejeden zbaběle ukončí svojí existenci. *5T 110.2*

Spolčování se s marnivými, povrchními a nevěřícími lidmi, přivádí k mravní zkaženosti a zkáze. Nestydatí, drzí mladíci nebo dívky, mohou mít něco příjemného ve svém chování, mohou mít skvělé myšlenkové schopnosti a dovedně mohou i to nejhorší představit jako dobré. Takoví lidé svedou a okouzlí jistou třídu a v důsledku toho duše zahynou. Vliv myšlenek a činů obklopuje každého člověka jako neviditelné ovzduší, které vdechují všichni, kteří se dostávají s ním do styku. Toto ovzduší je častokrát prosyceno jedovatými vlivy a když je lidé vdechují, výsledkem je jistý mravní úpadek. *5T 111.1*

Můj drahý bratře, kéž bych tě jen dovedla důkladně upozornit na tvůj skutečný stav. Musíš činit pokání, nebo jinak nikdy neuvidíš nebeské království. Mnoho mladých mužů a žen, kteří vyznávají pravdu, neví co znamená následovat Krista. Nenapodobují Jeho příklad v konání dobra. Láska a vděčnost vůči Bohu nepramení v srdci a neprojevuje se v jejich slovech a chování. Nemají sebezapíravého ducha a nepovzbuzují jeden druhého na cestě svatosti. Nechceme, aby se do tohoto slavného Božího díla pouštěli mladí lidé vyznávající Krista, když však nemají mravní sílu zaujmout postavení vedle těch, kdož jsou střízliví, kdo modlitebně bdí a jejichž obcování je v nebesích, odkud i Spasitele očekávají. Nemáme velký zájem o to, aby do Battle Creeku šli takoví mladí lidé, kteří vyznávají, že jsou světitelé soboty, ale volbou společníků naznačují svůj nízký mravní stav. *5T 111.2*

Dveře Boží školy budou vždy otevřeny těm, kteří nejsou vyznavači náboženství a mládež přicházející do Battle Creeku může mít tuto nevěřící společnost, jestliže se pro ní rozhodne. Pakliže má správné pohnutky v obecnství s těmito lidmi a dostatek duchovní síly odolat jejich vlivu, může být určitou mocí dobra – a i když jsou žáky, mohou se stát učiteli. Pravý křesťan si nevolí společenství nevěřících proto, že by měl zálibu v ovzduší, které obkličuje tyto nevěřící, anebo aby vzbuzoval obdiv a usiloval o pochvalu, nýbrž jde mu o to, aby šířil světlo a poznání a vedl je k ušlechtilé vysoké úrovni – na obsáhlou základnu věčné pravdy. *5T 112.1*

Jedna osoba s čistými pohnutkami se záměrem vzdělat se pro správné uplatnění svých schopností, bude ve škole blahodárnou mocí. Bude mít pronikavý vliv. Jestliže rodiče ospravedlňují nářky svých dětí vůči představeným a školské kázni, ani si neuvědomují, že podporují znemravňující moc, která se v dnešní době tak hrozivě rozmáhá. Každé ovlivňování mládeže musí být na správné straně, neboť zkaženost mládeže se rozmáhá. *5T 112.2*

U světské mládeže se obliba společnosti a zábav stává všemocnou vášní. Odívání, návštěvy, povolnost chuti a vášním a společenské rozptýlení, se jeví jako nejhlavnější životní cíl. Jsou nešťastní, jestliže jsou o samotě. Jejich prvořadou touhou je získání obdivu, lichocení a děláni senzací ve společnosti. A jestliže tato touha není ukojena, pak jim život připadá nesnesitelný. *5T 112.3*

Ti, kteří obléknou celou Boží výzbroj a každodenně věnují čas přemýšlení, modlitbě a studiu Písma, budou spojeni s nebem a budou působit spásným, proměňujícím vlivem na ty, kdož jsou kolem nich. Vznešené myšlenky, ušlechtilé touhy, jasné chápání pravdy a povinnosti k Bohu bude jejich údělem. Budou toužit po čistotě, světle, lásce a usilovat o všechny dary nebe. Jejich opravdové modlitby se dostanou za oponu. Tato třída bude mít posvěcenou odvahu přijít do přítomnosti Věčného. Budou si uvědomovat, že nebeské světlo a sláva je pro ně a tímto důvěrným společenstvím s Bohem budou pročištěni, povzneseni a zušlechtněni. Taková je přednost skutečných křesťanů. *5T 112.4*

Abstraktní přemýšlení nestačí, nestačí také ani přílišná činnost, obojí je podstatně důležité pro změnu křesťanského charakteru. Síla, která se získává v opravdové, skryté modlitbě, připravuje nás k odolnosti proti svodům společnosti. A přece bychom se neměli sami vylučovat ze světa, neboť naše křesťanská zkušenost má být světlem světu. Společnost nevěřících nám nikterak neuškodí, jestliže k nim přicházíme se záměrem vést je k společenství s Bohem a náš duchovní život je dostatečně silný, aby odolal jejich vlivu. *5T 113.1*

Kristus přišel na tento svět, aby ho spasil, spojil padlého člověka s věčným Bohem. Kristovi následovníci mají být průtoky světla. Mají udržovat společenství s Bohem a přitom udělovat těm,

kteří jsou ve tmě, temnotě a bludu, ta převzácná požehnání, které sami přijímají z nebe. Enoch nebyl poskvrněn nepravostmi, které převládaly v jeho době, proč bychom my měli být poskvrnění dnes? My však můžeme, jako náš Mistr, mít soucit s trpícím lidstvem, slitování s nešťastnými a ohleduplnost k potřebám nuzných, trpících a zoufalých. *5T 113.2*

Ti, kteří jsou skutečnými křesťany, budou se snažit konat dobře jiným a přitom tak mluvit a jednat, aby si zachovali klidnou, spokojenou mysl. Boží Slovo žádá, abychom byli jako náš Spasitel, abychom nesli Jeho obraz, napodobovali Jeho příklad, žili Jeho životem. Sobectví a světáctví není ovocem křesťanského stromu. Nikdo nemůže žít sám pro sebe a přitom se líbit Bohu. *5T 113.3*

5. září 1879

10. Napomenutí a pokárání

Duchovním zájmům sboru ____ něco škodí. Velice zde chybí živá zbožnost a náboženství zkušenosti. Nebudu nikoho jmenovat. Každý ať prozkoumá své vlastní srdce a snaží se porozumět svým nedostatkům. Jsou takoví, kteří se stále kloní ke světu, a svým světským obcováním ustavičně snižují úroveň náboženského života. Ve svém srdci nemají Boží lásku. Jsou neochotní, když sbor potřebuje skutečnou pomoc. Tato duchovní slabost je výsledkem jejich vlastní neochoty nést břemena tehdy a tam, kde by toho bylo nejvíce zapotřebí. Kdykoliv však jde o jejich plány nebo nápady, ochotně přebírají na sebe jakoukoli odpovědnost, jejich cílem je jít vlastní cestou. Kdyby to byla cesta posvěcená, nebylo by to tak zlé, avšak není tomu tak. *5T 114.1*

Boží dílo velice potřebuje horlivé, nezištné pracovníky. Jediný, Krista milující, posvěcený člen, vykoná ve sboru více dobra, než sto poloobrácených, neposvěcených, soběstačných pracovníků. Není možné, aby sbor byl živý a činný, nebudou-li jeho členové nést starosti a určité odpovědnosti. Ve sborovém společenství jsou pospolu různé povahy a sklony. Ve sboru ____ je jen málo posvěcených, bohabojných, věrných duší, které se mnoho modlí a nesou břímě a starosti církve a jsou šťastni ze zdárného růstu členů. Zde, jakož i jinde, se satan ustavičně snaží rozvracet a demoralizovat. Nepřítel duší se usiluje znechutit a zničit každou organizaci, která by v případě zdárného rozmachu byla k Boží slávě. *5T 114.2*

Mladí lidé obdrželi pravdu a jistou dobu běželi dobře, satan však kolem nich připravil sítě v podobě různých, nerozumných závazků a ubohých manželství. Viděl, že to bude ta nejúspěšnější cesta, jak je odvrátit od zbožného života. Určitou dobu tito mladí lidé nesli výzbroj evangelia důstojně a na modlitbách. Dokud srdce a mysl byly podřízeny Boží vůli, byl zde patrný prospěch, když se však oči odvrátily od Ježíše a ulpěly na bezvýznamných věcech, začalo vládnout vlastní já, tělesná mysl přemohla rozumný úsudek a čest, křesťanská výzbroj se stala příliš těžkou pro tyto mladé lidi. Ještě by se snad hodila pro staré, zkušené vojíny evangelia, příliš těžká však byla pro mládež. Pokušitel nabídl mnoho výmluv vypočtených na nedůslednost a váhavost v křesťanském běhu. *5T 114.3*

Původce jejich spasení je napomínal: „*Bděte a modlete se, abyste nevešli do pokušení*“, to však bylo příliš těžké věrně bdít nad duší a svůdná satanova moc a klamná srdce odvedly je od Krista. Kdyby tito mladí lidé dbali varovných slov apoštola: „Nejste svým vlastnictvím, byli jste draze vykoupeni“, nebyli by si dovolili zadržovat Bohu to, co vykoupil za nekonečnou cenu. *5T 115.1*

Ani jediný ze sta mladých lidí necítí odpovědnost, která mu byla svěřena Bohem. Každá tělesná a duševní schopnost měla by být pečlivě šetřena a použita pro tu nejlepší a nejvyšší službu, pro rozmach Boží slávy. Ti mladí lidé, kteří dovolují, aby jejich síly byly zmařeny a Boží dary znehodnoceny, budou voláni k přísné odpovědnosti za to dobro, které mohli vykonat, kdyby byli využili vše, co pro ně skrze Ježíše Krista bylo připraveno. Bůh žádá, aby každá schopnost byla uplatněna. *5T 115.2*

V sbore ____ jsou mladí lidé, kteří by měli pěstovat dar křesťanské zásadnosti a dorůstat v muže víry. Měli by být pevnými, neochvějnými, zakořeněnými a utvrzenými v pravdě. Církev potřebuje každou pomoc, kterou jí mohou podle Božího záměru poskytnout. Ti, kteří vyznávají Jeho jméno, neposvětili Mu všechny své síly a schopnosti; do určité míry je přenechali satanově službě. Takoví olupovali a olupují Boha. Tak, jako nevěrný hospodář, jemuž byly svěřeny hřivny, ukryli Boží dary ve světě. *5T 115.3*

Jinou velikou škodou sboru ____ byl materiál, který se tam dostal. Tento materiál musí opracovat Duch Boží. Struska představuje hrubé, tvrdé rysy charakteru a ta mohla být odstraněna, kdyby se tito jednotlivci učili u Krista. Oni se však cele nevzdali ducha a vlivů světa. Olupují Boha každodenním směšováním Jeho času, Jeho nadání a Jeho síly s pozemským prvkem. Tyto síly nelze z Božích zásob marnivě utrácet bez následující věčné zkázy. Byli jste draze vykoupeni a to i tehdy, jestliže zahynete, protože nechcete být zachráněni Boží cestou. *5T 116.1*

Svatí andělé s velikým zájmem pozorují, zda někteří jednotliví členové budou ctít svého Vykupitele, zda se spojí s nebesy a nebudou již loupit Boha, o němž vyznávají, že Ho milují a slouží Mu. Bůh se dovolává svého vlastnictví. Patříte Mu právem stvoření a dvojnásobně Mu náležíte, protože vás vykoupil. Když však strpíte, aby oheň neposvěcené vášně rozzářil vaše oči, mluvíte-li slova, která odpuzují svaté anděly, smýšlíte-li zle o svých spolubratřích, když znesvěcujete své ruce ziskem bezbožnosti, pak vydáváte své údy za nástroje bezbožnosti. *ST 116.2*

Bratr ____ viděla jsem, že naproti tvému jménu v nebeských záznamech bylo napsáno slovo „nedostatek“ – nedostatek trpělivosti, snášenlivosti, sebeovládání, tichosti a pokory. Nedostatek těchto nebeských darů určitě zavře před tebou nebeské dveře. Tvoje tělo, tvá duše, celá tvá bytost se všemi jejími schopnostmi, všechno to Bůh pokládá za své. Ta prudká, neovladatelná povaha musí být přemožena. Duchovní nemoc je jistým výsledkem povolování tomuto zlobivému, nařikavému, reptavému duchu. A tato nemoc duše bude tvým nedostatkem. Přestaň se zlobit, přestaň se tvrdohlavostí, přestaň hýčkat vlastní já a buď ušlechtilým, statečným Božím mužem. Ježíš tě miluje. Cožpak se cele nepostaral o tebe, abys měl pomoc, když se dostaneš do těžkosti? Říká: „*Což ještě činěno býti mělo vinici mé, ježto bych já neučinil? Proč, když jsem očekával, aby nesla hrozny, plodila plané víno?*“ Ovoce Kristových požadavků po vynaložení všeliké péče o církev je víra, trpělivost, láska, shovívavost, nebeské smýšlení a pokora. Toto jsou hrozny, ovoce, které dozrává za bouří a mračen, temnoty i slunečního svitu. *ST 116.3*

Bratr ____ patří k církvi, ne však Pánu. Má nechutné náboženství. Není smířen s Bohem, je pln vlastního já. Ztratil mnoho tím, že se spojil s jednotlivci nemajícími Kristova Ducha. Chybí mu téměř každý duchovní dar. Je neužitečný pro sebe a velkou překážkou církvi. Drahý bratře, satan tě ovládá velkou měrou, tvé myšlenky nejsou posvěceny. Tvé činy nejsou ve shodě s duchem pravého křesťana. Sám sis přivodil nemoc, sám se musíš léčit pomocí božského Lékaře. Tvé mravní síly jsou podlomeny pro nedostatek výživy, duchovně hladovíš po biblické pravdě – chlebu života. Potřebuješ se denně sytit z živého vinného kmene. Nejsi žádnou posilou pro sbor a za daných okolností by sboru bylo lépe bez tebe, nebo jestliže ti někdo dnes odporuje a ty se nemůžeš ovládnout, zadržuješ se a jsi mrtvou přítěží sboru. Ani v nejmenším nedbáš na dílo. Bůh byl k tobě dlouho shovívavý, avšak Jeho shovívavost má jisté meze, linii, kterou není radno překročit, kdy Jeho Duch tě již přestane napomínat, zanechá tě ve tvé převrácenosti, poznamenané sobectvím a ponížené hříchem. *ST 117.1*

Bratr ____ nemá pravého ducha. Jeho vůdčí sklony mu škodí, neboť pro takovou práci není uzpůsoben. Může dosáhnout dobré výsledky ve sboru, jestliže nebude na prvním místě vlastní já. Více pokory a tichosti může přispět k tomu, že bude požehnáním sboru a ne přítěží. *ST 118.1*

Bratře a sestro ____, také naproti vašim jménům jsem viděla v nebeských záznamech slovo „nedostatečný“. Musíte se zbavit vlastního já a očistit chrám duše. Oba dovedete konat dobro. Je to však neposvěcené. Velice se vám nedostává prosté zbožnosti. Jestliže by církev měla být formována úrovní vašeho náboženského života, pak by byla demoralizovaná a neposvěcená. Mohli byste být velikým požehnáním sboru, ale velice jste klesli. Ježíš vás napomíná, abyste se rozloučili z duchem světa. Sestro ____, velice se o tebe bojím, jakož o ty, kteří jsou pod tvým vlivem. Dosahuješ nízké úrovně. „*Co člověk rozsívá, to bude sklízet.*“ Svými slovy a činy nyní rozséváš určité símě. Rozséváš buď tělu, nebo duchu. V den posledního účtování musí každý vzít srp a požnout úrodu, kterou zasela jeho vlastní ruka. *ST 118.2*

Tvůj manžel si špatně volil povolání. Pokoří-li své srdce jako malé dítě a bude-li se cítit méně důležitým a více potřebovat Boží pomoci, pak bude použit tam, kde to bude sloužit k Boží slávě. Avšak nyní, takový jaký je, nemůže plnit požadavky díla. Je zde tak veliké já a tak málo uplatnění Ježíš v životě a povaze mnohých, že Bůh nepřijme nic z jejich rukou. Je jen málo těch, kteří si uvědomují vážnost doby v níž žijeme – den Boží přípravy. Kéž byste oba byli obráceni a věnovali své schopnosti studiu, jak budovat církev a ne, jak ji oslabovat a pomáhat nepříteli vést její členy do světa. Získává-li byste vzácnou zkušenost každý den. Bratr ____ byl velkou překážkou sboru. Neměl být členem církve, dokud by jeho každodenní život nebyl v souladu s jeho přesvědčením. Bůh ho neuznává za své dítě. Dnes stojí pod černým praporem mocnosti temna. Satan jej cele ovládá. *ST 118.3*

Takové silné, znechucující vlivy jako tyto, byly příliš silným proudem, aby církvev proti nim obstála. Deset pokorných členů mělo by mnohem větší vliv na svět, než celá církev s jejím přítomným počtem členů a nedostatkem jednoty. Čím větší je zde rozdělení a nejednota, tím méně síly bude mít církvev pro dobrou službu světa. *5T 119.1*

Drazí bratři, kéž bych mohla vašim zatemněným smyslům objasnit veliké nebezpečí, v němž se nacházíte. Každý čin, dobrý nebo zlý, usnadňuje jeho opakování. Jak to bylo s faraónem? Písmo říká, že Bůh zatvrdil jeho srdce a při každém opakovaném světle v projevu Boží moci, opakuje se tento výrok. Pokaždé, když odmítl podřídít se Boží vůli, jeho srdce se stalo tvrdší a méně povolné Božímu Duchu. Zaséval símě neústupnosti a Bůh jej nechal živořit. Mohl tomu nějakým zázrakem zabránit, nebylo to však v Jeho plánu. Dovolil, aby símě rostlo a přineslo žeň podle svého druhu, a aby se prokázala pravdivost Písma: „*Co člověk rozsívá, to bude sklízet.*“ Když člověk rozsévá pochybnosti, sežne také pochybnosti. Zavržením prvního a každého dalšího paprsku světla, Faraón klesal z jednoho stupně tvrdosti srdce na nižší stupeň, až chladná, mrtvá těla prvorozených zpečetila jeho nevěru a tvrdohlavost. Pak rozhodnut neposlechnout Boží radu, pokračoval ve své tvrdošíjně cestě, až jej pohltily vody Rudého moře. *5T 119.2*

Tento příběh byl zaznamenán k našemu poučení. Právě to, co se odehrálo ve faraónově srdci, odehrává se v každé duši, která zanedbává světlo a nechce okamžitě kráčet v jeho záři. Bůh nikoho nezničí. Hříšníka ničí jeho vlastní nekajicnost. Když někdo nedbá pozvání, pokárání a varování Ducha Božího, jeho svědomí se zatvrzuje a když je příště napomenut, bude pro něj těžší uposlechnout, než předtím. Podobně to bude při každém opětovném rozhodování. Svědomí je Boží hlas, ozývající se uprostřed zápasů lidských vášní, když mu odporujeme, Boží Duch je zarmoucen. *5T 120.1*

Chceme, aby všichni porozuměli, jak bývá duše zničena. Ne z nějakého Božího rozhodnutí člověk nepřichází k spasení. On nevrhá před oči temnotu, kterou nelze proniknout. Nýbrž člověk zpočátku odporuje napomínání Božího Ducha a když mu jednou odolal, pak je to snadnější po druhé, ještě snadnější potřetí a mnohem snadnější počtvrté. Pak dozrává žeň ze semene nevěry a odboje. Ó, jaká úroda hříšné povolnosti je připravena pro žeň. *5T 120.2*

Když modlitba v komůrce a četba Písma je zanedbána dnes, zítra může být opomenuta s menší výčitkou svědomí. Tato opomenutí vytvoří veliký seznam a to všechno pro jediné semínko zaseté do půdy srdce. Naproti tomu, každý přijatý paprsek světla připraví žeň světla. Jednou přemožené pokušení dodá sílu pevněji odolávat po druhé; každé nové vítězství nad sebou, usnadní cestu k vyšším a účinnějším vítězstvím. Každé vítězství je zaseté símě pro věčný život. *5T 120.3*

V celé zemi velice potřebujeme v našich sborech horlivé, věrné, sebezapíravé pracovníky. Nikdo nemůže pracovat v sobotní škole, anebo v oddělení střídmosti bez toho, aniž by sklízel hojnou žeň, nejen na konci světa, nýbrž i v tomto životě. Každé úsilí pracovníka o rozšíření světla a požehnání jiným, objasní a rozšíří jeho vlastní náhledy. Čím víc se v lásce snažíme vysvětlit pravdu jiným, tím jasnější bude i nám. Vždy s novou krásou a silou slouží k porozumění tomu, kdo ji zvěstuje. Ve vašem sboru je několik dobrých pracovníků a tito sebezapíraví jednotlivci se nikdy nedoví, kolik dobra v misijním poli prokázali svým vytrvalým úsilím. *5T 120.4*

Pán však vyzývá mnohem více mužů a žen v církvi, než kolik poslechno Jeho výzvu. Některé z těchto kamenů tvořících svatý Boží chrám odráží světlo, které přichází od Ježíše Krista, zatímco jiní nevyzařují žádné světlo, čímž jasně dokazují, že nejsou živými kameny, vyvolenými a vzácnými. Nepěstují zbožnost, nemodlí se, jsou mnohmluvní, nevěřící. Práví křesťané budou napodobovat vzor svého Spasitele a budou pokorní, tiší, dlouhoshovivaví, ušlechtilí, povolní, bez okázalosti a tvrdošíjnosti. *5T 121.1*

Nebezpečí mládeže

Přítel ____ má takovou povahu, že satan si s ní obdivuhodně úspěšně pohrává. Toto je případ, který by měl být poučením pro mladé v otázce manželství. Jeho manželka se řídila pocity a náladou a ne rozumem a rozvahou při volbě svého společníka. Bylo jejich manželství výsledkem pravé lásky? Ne, ne, byl to výsledek pudového jednání – slepé neposvěcené vášně. Nebyla také vůbec připravena pro zodpovědnosti manželského života. Když opadl půvab novoty a každý byl již s tím druhým obeznámen, byla snad jejich láska silnější, jejich náklonnost hlubší a jejich životy splynuly

spolu v krásné harmonii? Pravý opak. Průběžně se začaly umocňovat nejhorší rysy jejich povahy a místo toho, aby jejich manželský život byl štěstím, stal se utrpením obzvláště pro ženu. Bůh ji ve své milosti zkoušel, uchoval její život a prodloužil její zkoušku, aby mohla být uzpůsobena pro budoucí život. *ST 121.2*

Její manžel má velice porušenou povahu. Bez naprosté změny skrze Boží milost, by se nehodil do manželství s žádnou ženou. Natolik je proniknut sobectvím, tak naprosto uvyklý povolovat vlastnímu já a podléhat lenosti, že sám musí být ukázněn, než aby mohl ukáznit ženu nebo děti. Myšlení tohoto člověka je na nízké úrovni. Pěstoval hrubost a pochybné rysy charakteru, až mi byl představen bez jakéhokoli slibného rysu ve své povaze. Existuje pouze jediná naděje, že totiž pozná sám sebe a tak se zprotiví a zoškliví sám sobě, že bude hledat nové srdce a toužit po znovuzrození a novém člověku v Kristu Ježiši. Měl by se stát pilným mužem. Pilnost mu bude k velikému pozhledání. Jeho život je urážkou Bohu, neboť přivolává pokušení. Jeho hrubost, vyhrůžky, jeho nezdrotný, nezdvořilý duch, učiní je kletbou sobě samému i jiným. Jeho chování vůči tchyni bylo hrubé a nezpůsobné. Měli proto oba, muž i žena, zkoumat, jak se vyhnout všemu co vytváří napětí a zachovávat manželské sliby. *ST 122.1*

A takováto neposvěcená manželství naplňují řady světitelů soboty. Bůh si přeje, aby Jeho dítky byly šťastné a kdyby se chtěli od Něho učit, ušetřil by je od každodenního utrpení, které přichází v důsledku těchto nešťastných spojení. Mnohá manželství mohou vytvářet pouze bídu a přece mysl mladých je vedena tímto směrem, neboť satan je vede k tomu, aby uvěřil, že se musí oženit a vdát, chtějí-li být šťastni, zatímco nemají schopnost ovládat sami sebe a uživit rodinu. Ti, kteří nejsou ochotni přizpůsobit se jeden druhému, aby se vyhnuli nepříjemným rozporům a napětí, neměli by se rozhodovat pro tento život. Měli bychom se mít na pozoru před představivostí a chorobnou přecitlivělostí jako před malomocenstvím. Velmi mnohým mladým mužům a ženám dnes chybí ctnost, a proto musíme být velice opatrní. Čestný charakter je základem, na němž lze budovat, avšak jestliže tento základ povolí, budova je bez ceny. Ti, kteří si zachovali čestný charakter, i když se jim snad nedostává některých jiných potřebných kvalit, mohou mít skutečnou mravní hodnotu. *ST 122.2*

Má-li církev prospívat, její členové musí se vši pilností pěstovat převzácnou květinu lásky. Měla by se jí věnovat každá příležitost, aby mohla v srdci růst. Každý pravý křesťan rozvine ve svém životě charakteristické rysy této božské lásky a projeví ducha snášenlivosti, dobročinnosti a bude zbaven vši závisti a žárlivosti. Tento charakter rozvinut v slovu a činu, nebude odpuzovat a nebude nepřístupný, chladný a lhostejný k zájmům jiných. Ten, kdo pěstuje tuto převzácnou květinu lásky, bude sebezapíravý a nepovolí v sebeovládání, ani když bude provokován. Nebude přísazovat nesprávné pohnutky a škodlivé úmysly jiným, hluboce se ho bude dotýkat hřích u kohokoliv z Kristových učedníků. *ST 123.1*

Láska se nevynáší nad jiné. Je skromná, nikdy nevede člověka k vychloubání, k povyšování. Láska k Bohu a spolubližním se nebude projevovat v unáhlených činech a nepovede nás k nadutosti, vyhledávání chyb nebo k panovačnosti. Láska se nevychloubá. Srdce, v němž vládne láska, probouzí ušlechtilé, zdvořilé, soucitné jednání s jinými, ať už následují naše představy nebo ne, ať nás respektují, anebo pokládají za pošetilé. Láska je čínorodý princip, ustavičně nás usměřuje k blahu jiných a tím nás zdržuje od nerozvážných činů, abychom neztratili ze zřetele získávání duší pro Krista. Láska nehledá své vlastní zájmy. Nevede lidi k tomu, aby hledali jen své pohodlí a hověli sobě. Nejčastěji je to právě úcta k vlastnímu já, která brání vzrůstu lásky. *ST 123.2*

Na světě žijí chudí a nevzdělaní lidé, jejichž život by Bůh přijal a učinil je užitečnými na zemi a k slávě v nebesích. Satan však ustavičně poráží jejich záměry, strhává je do záhuby tím, že je vede do manželství s těmi, jejichž charakter se přímo staví do cesty života. Jen málokdo se z tohoto zajetí dostane vítězně ven. Bratře ____, ty chceš zkoušet a dokázat, že jsi výjimkou tohoto všeobecného pravidla. Josef byl jedním z mála, kteří obstáli v pokušení. Ukázal, že jeho pohled směřuje pouze ke slávě Boží. Projevil velikou úctu k Boží vůli, jak ve vězení tak i na trůnu. Víra ho provázela všude, kamkoli šel, do každé situace, do níž se dostal. Pravé náboženství je všechno pronikající moc. Po-
znamenává všechno, co člověk koná. Nemusíš vyjít ze světa, abys byl křesťanem, nýbrž musíš vnést své náboženství se všemi jeho posvěcujícími vlivy do všeho, co činíš a mluvíš. Dobře můžeš vykonat své povinnosti v té situaci, do níž tě Bůh postavil, budeš-li mít srdce otevřené pro nebeské

věci a unikneš-li svůdnému kouzlu nerozumného společenství. Kdybys následoval světlo, dnes bys byl schopen uniknout nástrahám, které nastražili takoví, jenž nerozeznají Boží vůli, aby polapili tvoji duši. *5T 124.1*

Dalším významným rysem Josefovy povahy, hodným následování celou mládeží, je hluboká, synovská úcta. Když potkává otce, se slzami kanoucími z očí, objímá jeho šíji laskavým, milujícím objetím. Zdá se, jako by pociťoval, že nemůže dost učinit pro rodičovské pohodlí a bdí nad tíhou jeho let něžnou, přímo mateřskou láskou. Nešetří žádnou námahou, aby projevil svoji úctu a lásku při každé příležitosti. Josef je příkladem toho, čím by mládež měla být. Láska projevená tvé matce by svědčila o překrásném rysu povahy, s nímž by Bůh souhlasil. *5T 124.2*

Nedostatek úcty k radám věřících rodičů je jedním z význačných hříchů této porušené doby. V našich zemích se mnoho životů potácí v temnotě a troskotá pro jediný krok učiněný do tmy. Jediným činem neposlušnosti mnozí z mladých zastínili celý svůj život a žalem naplnili milující matčino srdce. Nebudeš před Pánem bez viny, půjdeš-li tímto směrem. Zanedbáváním bohabojné matky, která by ochotně dala i svůj život za své děti, přestupuješ páté přikázání. Nevíš, kam tě tvé kroky zavedou. *5T 125.1*

Znovu se dovolávám matčiných nároků, a matčiny lásky. Nemůže být větší nevďěčnosti, než hřešit neposlušností vůči křesťanské matce. V době tvého bezmocného dětství bděla nad tebou, nebesa jsou svědkem jejich modliteb a slz, svědčících o tom, s jakou něžnou láskou tě vychovávala. Kvůli svým dětem se namáhala, plánovala a přemýšlela, modlila se a sebezapírala. Po celý tvůj život úzkostlivě a ustaraně dbala věrným srdcem o tvé blaho. A přece nyní se rozhoduješ jít svou vlastní cestou, jdeš za svou slepou, tvrdošíjnou vůlí bez ohledu na trpkou žeň, kterou sežneš a zármutek, který jí připravíš. *5T 125.2*

Na matku doléhají nemoci. Potřebuje tě. Každá pozornost, kterou jí můžeš projevit bude pro ni vzácná. Na žádné ze svých ostatních dětí se nemůže obrátit. Necítí žádnou povinnost vůči ní. Ty však poznáš, že přednost, kterou nyní máš, může být brzy ztracena. Nemysli si však, že když zanedbáš svoji synovskou přednost a povinnost, že tvá matka bude trpět. Má skutečné přátele, kteří si to budou pokládat za přednost splnit povinnosti, jimž se sám vyhýbáš. Bůh miluje tvoji matku a postará se o ní. Pakliže se o ní její vlastní děti nestarají, povolá jiné, aby vykonali práci, kterou měly vykonat děti a obdrží požehnání, které bylo nabídnuto jim. Je to jejich přednost zpříjemnit a obšťastnit matčiny poslední dny života. *5T 125.3*

Říkám ti otevřeně, Pánu se tvé jednání nelíbí. Čekají tě těžkosti, které nevidíš a jimž se můžeš vyhnout, jestliže se rozhodneš jít podle moudré rady. Náš Spasitel tě učinil předmětem svého neochvějného zájmu a něžné péče, abys mohl být moudrý a nezhynul. On touží po tobě nekonečným soucitem a s láskou ti připomíná: „*Kolikrát jsem chtěl shromáždití dítky tvé, tak jako slepice shromáždí kuřátka svá pod křídla, a nechtěli jste.*“ Tvé pošetilé srdce se odvracelo od rad tvých nejlepších přátel. *5T 126.1*

Protože se ti dostalo opravdových, upřímných napomenutí, která tě měla uchránit před životními omyly, domníval ses, že jsi nějakým velikým požehnáním pro církev. Je pravda, že skrze Ježíše Krista může z tebe něco užitečného být, avšak přesto všechno, Pán i církev bez tebe může existovat. Chceš-li, můžeš se připojit k zástupu Kristových následovníků, můžeš mít podíl v jejich boji i vítězství. Pakliže se pro to nerozhodneš, sebezapírává armáda pod zkrvaveným praporem kříže půjde vpřed k jistému vítězství a ty zůstaneš stranou. Pakliže se rozhodneš řídit svoji křehkou lodičku v rozbouraném proudu života, musíš se zodpovídat za tuto odvážnost jakož i za všechny důsledky. *5T 126.2*

Kdybys mohl vidět jak jsi již oslaben v zásadách, kdybys mohl vidět, jak je tvá pověst a poctnost ohrožena, pak bys viděl, že Bůh není s tebou a že bys neměl stát na tom odpovědném místě, které zastáváš; nejsi toho hoden. Smutek mi skutečně svírá srdce, když vím, čím bys mohl být, kdyby ses cele odevzdal Bohu a pak uviděl moc nepřitele, kterou tě ovládá. *5T 126.3*

Dílo sobotní školy je důležité a všichni, kteří se zajímají o pravdu, měli by se zasazovat o jeho prospěch. Bratr ____ mohl v tomto odvětví dobře posloužit, kdyby si on i ostatní ve sboru správně počínali. Byl však příliš vychvalován a hýčkán. To ho téměř zničilo. Pán toto dílo může vykonat i bez něj, on si však nemůže dovolit konat dílo bez Boha. Pán svěří své dílo lidem čistých rukou a čistého srdce, protože je to čest, nést odpovědnosti v Jeho díle. *5T 127.1*

Dílo střídmosti si také zaslouží tvé nejlepší úsilí. Měli bychom však věnovat velikou péči shromážděním střídmosti, aby byla, jak je to jen možné, vznešená a zušlechťující. Zanechejte povrchní práci a všechno, co má nějaký divadelní ráz. Ti, kteří si uvědomují slavnostní charakter tohoto díla, vysoce vyzvednou prapor. Jsou zde však takoví, kteří necítí žádnou skutečnou úctu k dílu střídmosti; jejich nejhlavnějším zájmem je okázalost. Lidé s čistým srdcem a smýšlením, spolu s těmi, kteří chápou cíl tohoto díla, měli by být povzbuzeni k práci v těchto důležitých reformních odvětvích. Nemusí být rozumovými velikány, budou-li však mít čisté a pokorné srdce, budou-li bohabojní a upřímní, Pán přijme jejich úsilí. *ST 127.2*

Často byly organizovány literární kroužky, avšak v devíti případech z deseti byly ke škodě duchovního života a ne k požehnání. Je to proto, že zde byla učiněna smlouva se světem nebo lidmi, jejichž vliv a tendence se vždy snaží odvést zájemce od zásadního k povrchnímu, od skutečnosti k výmyslům. Literární společnosti by měly velikou cenu, kdyby byly proniknuty náboženským duchem, avšak dřív nebo později nenáboženský živel zcela určitě získá převahu a rozhodující vliv. Právě tak je to i s našimi kroužky střídmosti. Všechna sláva tohoto díla je nahrazena povrchností a mládeží, kterou chceme zachránit, předkládáme ustavičná pokušení. *ST 127.3*

Tyto skutečnosti jsou před námi. Zodpovědní lidé mezi námi odchází do tichých hrobů. Živí členové církve, skuteční pracovníci ve všech reformních snahách, po většině dosáhli vrchol života a ubývá jim tělesných i duševních sil. Měli bychom s úzkostí čekat, kdo vyplní jejich místo. Komu mají být svěčeny živé zájmy církve? S nejhlubším porozuměním bychom si měli klást tuto otázku: Kdo ponese odpovědnosti Božího díla, když ještě několik praporečnicků padne? Jen s úzkostí můžeme hledět na dnešní mládež, jako na ty, kteří musí vzít tato břemena a případnou jim tyto odpovědnosti. Musí převzít práci tam, kde ji jiní zanechali a jejich jednání rozhodne, zda převládne mravnost, náboženství a živá zbožnost nebo nemravnost a nevěrnost poruší a oslabí všechno hodnotné. Způsob, jakým je prapor nesen dnes, rozhodne o budoucnosti. *ST 128.1*

Rodiče, chcete nyní svým jednáním ukázat, že vládnoucí zásadou bude zdravá kázeň, dobrý pořádek, soulad a pokoj? Anebo budou ti, jejichž cesta života naznačuje, že smýšlejí světsky a jsou na nízké mravní úrovni, mít utvářející, rozhodující vliv? Bůh vyzývá svůj věřící lid, aby se spojil s Ním a připravil svoji duši pokorným chozením v Ježíšových šlépějích. Bůh vás vyzývá, abyste odvrhli svou domýšlivost, pýchu odívání a sebevyvyšování a necht' správné užívání vzácných a ušlechtilých schopností umocňuje duchovní život. *ST 128.2*

Chtějí mužové a ženy, vyznávající nejvznešenější pravdy, jakých se kdy dostalo smrtelníkům, být věrni zásadám? Chtějí-li mít určitý vliv, aby vedli svět k vážnému zamyšlení, pak jejich oděv a jednání se musí důsledně shodovat s jejich zvláštní vírou. Starší musí vychovávat mladé naučením a příkladem, jak splnit požadavky, které společnost a jejich Mistr na ně vkládá. Na tyto mladé lidi musí být vloženy vážné odpovědnosti. Otázkou je, zda jsou schopni ovládat se a stát před Bohem v čistotě svého člověčenství, majíce v nenávisti vše, co zavání žádostivostí a neshodou. *ST 128.3*

Mohu říci něco, co by mohlo zapůsobit na mládež? Nikdy před tím nebylo tolik v sázce, nikdy tak těžké důsledky nezávisely na některé generaci, jako na pokolení, které přichází na jeviště. Ani na chvíli by neměli myslet, že bez dobrého charakteru mohou zastávat nějaké odpovědné místo. Pak by zrovna tak mohli sbírat hrozny z trní nebo fíky z bodláčí. Dobrý charakter musí být budován postupně, každodenním vzrůstem odpovídajícím vynaloženému úsilí. Ty charakteristické vlastnosti, které si vezmou sebou do nebe, musí být získány pilným vzděláváním vlastních schopností a zužitkováním každé přednosti, kterou jim Prozřetelnost dává; musí být spojeni se Zdrojem vši moudrosti. Neusilujte o žádnou nízkou úroveň. Ať vaše myšlenky nejsou strhávány do přízemí. Povaha Josefova a Danielova jsou dobrým příkladem k následování, avšak Kristus je nejdokonalejším vzorem. *ST 129.1*

Někteří bratři a sestry ve ____ sboru vykonali dobré misijní dílo, avšak jejich zájem nesmí ochabovat. Někteří vykonali více, než dovolují jejich síly, toto úsilí bylo jejich každodenním pokrmem a nápojem. V tomto díle může vykonat každý určitý díl a žádný není bez omluvy. Ježíš chce, aby všichni, kteří vyznávají Jeho jméno, stali se opravdovými dělníky. Je nutné, aby každý jednotlivý člen budoval na skále, na Ježíši Kristu. Zvedá se bouře, která zkusí a prověří duchovní základ každého jednotlivce do krajnosti. Vyhněme se proto pískovému základu a ztroskotání v úskalí. Kopejte

hlouběji, budujte pevný základ. Budujte, ó, budujte pro věčnost! Budujte v slzách a na srdcervoucích modlitbách. Nechť každý z vás od nynějška okrášlí svůj život dobrými činy. V těchto posledních dnech potřebujeme muže typu Kálefova. To, co učiní z našich sborů statečné a úspěšné sbory, není shon, nýbrž tichá pokorná práce, ne okázalost a vychloubačnost, nýbrž tiché a vytrvalé modlitební úsilí. *5T 129.2*

Kristus řekl: „*Kdož není se mnou, proti mně jest.*“ (Mt 12,30) Nyní obstojí jen mužové a ženy celého srdce úplně rozhodní. Kristus opětovně proséval své následovníky, až jich najednou zůstalo pouze jedenáct a několik věrných žen, kteří položili základ křesťanské církve. Jsou takoví, kteří zůstávají pozadu, když jde o nesení odpovědnosti. Když však celá církev je v plném žáru, pak se rozhorlují, zpívají a jásají a jsou uchvácení; střežte se jich. Když pomine nadšení, pouze několik věrných Kálefů půjde kupředu a osvědčí neochvějné zásady. Toto je sůl, která má svoji slanou chuť. Teprve tehdy když je dílo v těžkostech, se ve sboru osvědčí praví pomocníci. Tito nebudou mluvit o sobě, hledat své vlastní zájmy, nýbrž budou skryti v Ježíši Kristu. Být velikým v Božím království znamená, být pokorným dítětem, mít prostou víru a čistou lásku. Všechna pýcha musí pominout, každá žárlivost musí být přemožena, každé ctižádosti po nadvládě je nutno se vzdát. Něha a důvěra dítěte musí být zřejmá. Všichni takoví budou mít v Kristu svou útočištnou skálu, svoji pevnou věž. V Něj mohou bezpečně doufat, On je nikdy nezklame. *5T 130.1*

Kéž by byli všichni, kteří věří přítomné pravdě, vyzváni k hledání Pána. Přemýšlení o Božím nekonečném milosrdenství a o Jeho neposkvrněné lásce, by mělo ovlivnit všechny, aby následovali Jeho příklad. Avšak není tomu tak. Některé z našich sester jsou příliš povolné módě a okázalosti. Vůbec se neodívají podle zásad naší svaté víry. To je pravda i u sestry _____. Svět potřebuje lepší příklad, než jaký tato sestra dává. Měla by si uvědomit Bohem jí svěřenou odpovědnost, celou váhu svého vlivu soustředit na stranu Kristovu a usilovat o to, aby ti, s nimiž se stýká, byli lidé méně svěští. Ona a sestra _____ mohly by být sboru prospěšnější, kdyby se snažily odívat prostěji sebe i jiné. Sestry švadleny a ty, které se zajímají o nejposlednější módu, častokrát navádí i ostatní ve sboru konat to, co se nelíbí Bohu tím, že je vedou k tomu, aby stříhaly a ozdobovaly své oděvy podle světa. Úsilí těchto sester o dobrou službu by bylo Bohu mnohem milejší, kdyby se ve svém životě méně světsky odívaly, méně nesmyslně světsky mluvily a méně se navštěvovaly, méně si naříkaly a stěžovaly na kazatele, kteří pracují ve vašem zájmu a více se modlily a četly Písmo. *5T 130.2*

Postoj mnoha členů k jejich kazatelům se Pánu nelíbí. Napomíná vás, abyste přestaly se svými mučivými řečmi a místo svého reptání, stěžování si a vyhledávání chyb, mluvily raději o tom, co povzbuzuje. V osobě svých svatých mluví k vám Kristus a vy jste pohrdly Jeho radou a zavrhlly Jeho napomenutí. Už to nedělejte. Bratr _____ musí vykonat určité dílo nejen na Východě, nýbrž v mnoha jiných místech. Bůh bude s ním a pomůže mu, pakliže jeho život bude skryt v Kristu. Není neomylný; někdy se v názorech může mýlit. Dávejte však pozor na to, co mluvíte, aby nebyla zmařena slova, jež mu svěruje Bůh. *5T 131.1*

Když ví, jaká je Boží vůle, neměl by váhat ji splnit i za cenu svého života. Zatímco mnozí z vás přemýšlí jen o tom, jak se zalíbit sobě a z pohodlnit si život; jeho celý život a zájem je oddán Božímu dílu. Při studiu a plánování v Božím díle někdy projevil důvtip i drsnost, což vedlo ostatní k tomu, aby ho nesprávně soudili. Jeho úsilí nebylo zaměřeno k vlastnímu prospěchu, ale k dílu, které miloval. Zatímco Pán chce, abyste věrně podepřeli ruce zkoušených služebníků, rád by vás varoval, abyste příliš velkou důvěru neskládali v ty, kteří nedávno přišli do sboru, nedávno přistoupili k církvi a z jejichž minulým životem a prací nejste obeznámeni. *5T 131.2*

Vaší předností je, abyste se stali zdárným a šťastným sborem. Každý z vás ať zkoumá své vlastní srdce, očisťuje poskvrněný chrám duše a modlitebně bdí. Rozhodněte se hledat Ježíše, dokud Jej nenaleznete; neodpočívejte, dokud Jeho láska nebude přebývat ve vašem srdci a dokud budete mít Jeho ducha, ovládajícího váš život a formujícího vaši povahu. Pak věřte a směle se můžete blížit k Jeho trůnu s tím vědomím, že vaše modlitby vyslyší. *5T 132.1*

11. Boží spolupracovníci

Drazí spolupracovníci na velikém dozávajícími poli. Máme velice málo času pro práci. Nyní je nejlepší příležitost, jakou jsme kdy měli a proto bychom měli každý okamžik velmi pečlivě využít. Náš Vykupitel byl tak oddán práci pro záchranu duší, že toužil po svém vlastním křtu krví. Apoštolové převzali tuto horlivost svého Mistra a pevně, neochvějně, horlivě šli vpřed k uskutečnění velikého díla, bojujíc „*proti knížatstvu, proti mocnostem, proti duchovním zlostem vysoko*“ (Ef 6,12).

5T 132.2

Žijeme v době, která si vyžaduje ještě větší opravdovost, než v době apoštolské. Avšak mezi mnohými Kristovými služebníky vládne nespokojenost, touha napodobit romantický styl moderních, probuzeneckých řečníků, touha udělat něco velikého, způsobit senzaci, být skvělým řečníkem a získat tak čest a vyznamenání. Kdyby mohli čelit nebezpečí a obdrželi za to poctu, jaká se vzdává hrdinům, pustili by se do díla ze všech sil. Žít však a pracovat takřka nepoznaně, namáhat se a obětovat pro Ježíše někde v pozadí bez zvláštní pochvaly lidí, to vyžaduje tak pevné zásady a neochvějnost záměru, jakou má jen málokdo. Mnohem více by se vykonalo, kdybychom se lépe snažili chodit pokorně s Bohem, nehleděli na lidi a pracovali jen pro Krista. 5T 132.3

Moji bratři ve službě evangelia! Hleďte Ježíše se vši pokorou a tichostí. Nesnažte se upoutat pozornost lidí na sebe. Ať ztratí ze zřetele nástroj, když jim vyvyšujete Ježíše. Mluvte o Ježíši, ztraťte se v Ježíši. V našem náboženském životě je příliš mnoho shonu a hluku, zatímco Golgota a kříž jsou zapomenuty. 5T 133.1

Jsme ve velikém nebezpečí, jestliže přijímáme chválu jeden od druhého, když se hraně vyvyšujeme jeden druhého. Farizeové vynaložili všechnu péči na to, aby byli chváleni lidmi a Kristus jim řekl, že v tom je všechna jejich odměna. Pusťme se do svěřeného nám díla a pracujme pro Krista a jestliže bychom měli trpět i nedostatek, pak i to ochotně snášíme pro Něho. Našemu božskému Spasiteli toto utrpení posloužilo k dokonalosti. Kdy uvidíme pracovat lidi tak, jako pracoval On! 5T 133.2

Boží Slovo je naším měřítkem. Každý čin lásky, každé přívětivé slovo, každá modlitba za trpící a sklíčené, přichází před věčný trůn a je zapsána v nehynoucích nebeských záznamech. Toto božské Slovo osvěcuje i nejtemnější mysl a toto světlo probouzí pocit neužitečnosti a hříšnosti i u toho nejvzdělanějšího. 5T 133.3

Nepřítel dnes kupuje duše velice lacino: „*Darmo jste sebe prodali*“ (Iz 52,3), svědčí Písmo. Někdo svou duši prodá za potlesk světa, druhý za peníze, jeden za ukojení žádosti, jiný za světskou zábavu. Takovýto obchod je na denním pořádku. Satan kupuje velice lacino ty, kteří byli zachráněni Kristovou krví, bez ohledu na nekonečnou cenu, která byla zaplácena za jejich výkupné. 5T 133.4

Dostalo se nám velikých požehnání a mnoho předností. Můžeme obdržet ty nejcennější nebeské poklady. Kazatelé a lid by měli pamatovat, že nebude-li pravda evangelia záchrannou mocí, bude k záhubě. Kdo nechce slyšet každý den nové pozvání milosti, bude brzy poslouchat i ty nejnaléhavější výzvy bez nejmenšího záchrvěvu duše. 5T 134.1

Jako Boží spolupracovníci potřebujeme vroucnější zbožnost a méně sebevyvyšování. Čím víc vyvyšujeme vlastní já, tím víc se zmenšuje víra ve svědectví Božího Ducha. Ti, kteří jsou v nejužším spojení s Bohem, poznají kdy je Jeho hlas oslovuje. Duchovně smýšlející lidé rozeznávají duchovní věci. Oni budou vděční, že poukázal na jejich chyby, zatím co ti, kteří cele spoléhají jen na sebe, budou stále méně vidět Pána ve svědectvích Jeho ducha. 5T 134.2

Svou práci musíme konat v hluboké pokoře, postu a modlitbě. Nesmíme očekávat jen pokoj a radost. Přijde i zármutek, jestliže rozséváme v slzách, budeme žít v radosti. Temnota a malomyslnost mohou někdy naplnit srdce sebeobětavých věřících, to jim však neuškodí. To může být Boží záměr, aby Ho tím opravdověji hledali. 5T 134.3

Co nyní potřebujeme, jsou Kálefové, mužové věrní a praví. Životy mnohých se dnes vyznačují lhovostí. Odtahují svá ramena od kola právě tehdy, kdy by měli vydržet a napnout všechny své síly. Kazatelé Kristovi „probudte se ze spánku a povstaňte ze smrti a Kristus vám dá život.“ Vaše úsilí má tak velice přichut vlastního já, že Kristus je zapomenut. Někteří z vás jsou zhýčkaní a roz-

mazlení. Jako za dnů Noeho, je příliš mnoho jedení a pití, sázení a budování. Svět oloupil Kristovy služebníky o jejich sílu. Bratři, jestliže chcete, aby vaše náboženství nevěřící v účtě, počtete jej sami přiměřenými skutky. Úzkým spojením s Bohem a přísnou věrností k biblické pravdě, tváří v tvář těžkostem a tlaku světa můžete vlít ducha pravdy do srdcí svých dětí tak, že budou účinně spolupracovat s vámi jako nástroje v Božích rukou natrvalo. *5T 134.4*

Mnozí nejsou schopni pracovat duševně i tělesně pro přejídání a uspokojování hříšných žádostí. Zvířecí náklonnosti jsou posilovány, zatímco mravní a duchovní přirozenost je oslabena. Když budeme stát kolem velkého bílého trůnu, jaký záznam bude tehdy o životech mnohých? Tehdy si uvědomí, jakou výši intelektuálního rozvoje mohli dosáhnout, kdyby všechny tělesné a duševní síly, které jim byly propůjčeny, odevzdali Bohu. Ve svých výčitkách svědomí budou toužit po tom, aby mohli svůj život prožít ještě jednou. *5T 135.1*

Vyzývám ty, kteří vyznávají, že nosí světlo – příklady stádu – aby opustili všechnu nepravost. Dobře nyní využijte nepatrný zlomek času, který vám zůstává. Věříte pevně v Boha, jste posvěceni Jeho službě, takže vaše náboženství vás nezklame tváří v tvář i nejprudšímu pronásledování? Jedině láska Boží udrží duši uprostřed soužení, která na nás doléhají. *5T 135.2*

Sebezapření a kříž jsou naším údělem. Přijmeme je? Žádný z nás nemusí očekávat, že když poslední veliké zkoušky přijdou na nás, nějaký duch sebeobětování a patriotismu bude rozvinut v momentě, protože je potřebný. Ne, skutečně ne. Tento duch musí pronikat naší každodenní zkušeností a být vštěpován do myslí a srdcí našich dětí naučením i příkladem. Matky v Izraeli nemusí být vojínky sami, nýbrž mohou vychovat vojíny, kteří budou nosit celou výzbroj a bojovat mužně boj Páně. *5T 135.3*

Mají-li kazatelé a lid obstát v den Hospodinův, potřebují znovuzrozuující moc milosti. Svět rychle naplňuje míru nepravosti a zkaženosti, kdy Boží zásah bude nutný. A v té době by Jeho následovníci měli být známější svou věrností k Jeho svatému zákonu. Jejich modlitba se bude podobat prosbě Davidově: „*Čas jest, abys se přičinil, Hospodine; zrušili zákon tvůj.*“ A svým jednáním řeknou: „*Z té příčiny miluji přikázání tvá více nežli zlato, i to, kteréž jest nejlepší.*“ (Ž 119,126.127) Pohrdání projevované vůči Božímu zákonu je samo o sobě dostatečným důvodem, proč by měl jít vpřed lid, jež zachovává Jeho přikázání a projevovat úctu a čest Jeho pošlapanému zákonu. *5T 135.4*

„*A že rozmnožena bude nepravost, ustydne láska mnohých.*“ (Mt 24,12) Samo ovzduší je porušeno hříchem. Boží lid bude brzy zkoušen ohnivými zkouškami a velká část těch, kteří nyní vypadají věrně a opravdově, projeví se jako bezcenný kov. Místo toho, aby je protivenství, pronásledování a tupení posilovalo, zbaběle se postaví na stranu protivníků. Zaslíbení zní: „*Nebo těch, kteříž mne ctí, počtím.*“ Budeme snad méně pevně lnout k Božímu zákonu, protože se ho svět velkou měrou snažil znehodnotit? *5T 136.1*

Boží soudy již dopadají na zem, jak to vidíme v bouřích, záplavách, vichřicích, zemětřeseních, nebezpečí na zemi i na moři. Mocný Jsem mluvím k těm, kteří nedbají na Jeho zákon. Když se Boží hněv rozlije na zem, kdo tehdy obstojí? Nyní je čas, aby Boží lid dokázal věrnost zásadám. Když je Kristovým náboženstvím nejvíce pohrdáno, když je Jeho zákon nejvíce neuznáván, tehdy by naše horlivost měla být rozpálena a naše odvaha a rozhodnost naprosto neochvějná. Stát na obraně víry a spravedlnosti, když nás většina přehlíží, bojovat Hospodinův boj, když je bojovníků málo – to bude naší zkouškou. V této době musíme shromáždit teplo z chladu jiných, odvahu z jejich zbabělosti a věrnost z jejich zrady. Většina bude na straně toho velikého odbojníka. *5T 136.2*

Zkouška určitě přijde. Před 36 lety mi bylo ukázáno to, co si dnes razí cestu, že totiž nedělním zákonem budou lidé donucováni zachovávat papežské ustanovení, zatímco posvěcený den Božího odpočinku bude pošlapán. *5T 137.1*

Původce našeho spasení posílí svůj lid pro nastávající zápas. Jak často satanská taktika soustředila všechny síly proti Kristovým následovníkům, jímž smrt hleděla do tváře a právě tehdy vážné modlitby víry přivedly vůdce Hospodinova zástupu na bojiště a zvrátily průběh boje a poražení byli vysvobozeni. *5T 137.2*

Nyní je čas, kdy se máme pevně přidržet Pána, abychom byli skryti, když prudkost Jeho hněvu dopadne na syny člověka. Zbloudili jsme od starých mezníků. Navraťme se. Jestliže je Hospodin Bohem, služme Mu, pakliže bál, služme jemu. Na kterou stranu se přidáme? *5T 137.3*

12. Satanovi pomocníci

Satan používá za své pomocníky muže a ženy, aby podněcovali k hříchu a učinili ho přitažlivým. Tyto pomocníky pečlivě vychovává, aby hřích tak zastřeli, aby úspěšněji mohl ničit duše a připravit Krista o jeho slávu. Satan je největší nepřítel Boží a lidský. Prostřednictvím svých pomocníků se proměňuje v anděla světla. Písmo jej nazývá ničitелеm, žalobcem bratří, svůdcem, lhářem, tyranem a vrahem. Satan zaměstnává mnohé, avšak největší úspěch má, když může použít věřící křesťany pro své satanské dílo. Čím větší je jejich vliv, čím vyšší je jejich postavení, čím větším poznáním Boha a jeho službou se vyznačují, tím úspěšněji je může satan použít. Kdokoliv svádí k hříchu, je jeho pomocníkem. *5T 137.4*

Při návštěvě jednoho z velikonočních stanových shromáždění jsem byla jednou v pátek přivedena k muži, který bydlel ve stanu a bylo tu několik žen a dětí. Oné noci jsem nemohla spát, mé srdce bylo hluboce zarmoucené. Když jsem se v noci modlila k Bohu, přišlo mi jasně na mysl vidění, které jsem dostala před léty, v době, když bylo káráno jednání Nathana Fullera. V té době mi byli ukázáni mužové, s nimiž jsem se měla setkat, kteří měli jednat podobným nesprávným způsobem pod rouškou pobožnosti. Tento muž byl jedním z nich. Když jsem přinášela své svědectví v dopoledním shromáždění, moc a Duch Boží spočinuli na mně, nezmiňovala jsem se však o žádných jednotlivých případech. Později v ten den jsem jasně pocítila svou povinnost a přinesla jsem svědectví týkající se toho případu jako nejvýraznějšího. Svým jednáním tento člověk jednal úplně proti apoštolovu napomenutí, podle něhož je nutno „varovat se všeliké zlé tvárnosti“. Vyznával, že zachovává čtvrté přikázání a přitom přestupoval sedmé. Svým svůdným jednáním shromáždil kolem sebe společnost žen, které šly s ním z místa na místo, jako když věrná manželka doprovází svého manžela. *5T 138.1*

Svět na nás hledí jako na zvláštní lid. Naše stanovisko a víra nás odlišují od každé jiné denominace. Nejsme-li v životě a povaze dál než svět, budou poukazovat na nás prstem a řeknou: „Toto jsou adventisté sedmého dne. Zde máme příklad lidu, který zachovává sedmý den místo neděle.“ Skvrna, která právem patří na takové lidi, se přenáší na všechny, kteří svědomitě zachovávají sedmý den. O kolik lepší by bylo, kdyby se taková lidé netvářili, že zachovávají pravdu! *5T 138.2*

Cítila jsem se nucena pokárat tohoto muže ve jménu Páně a vyzvat ženy, které byly s ním, aby ho opustily a odvolaly svou nemístnou důvěru, neboť na cestě po které se vydaly bylo jen neštěstí a zkáza. Nebeská kniha svědčí o tomto muži: „Svůdce, smilník, vkrádající se do domácností a ovládající nerozumné ženštiny.“ Jen poslední soud zjeví kolik duší zničí svým satanským chytráctvím. Takoví lidé by měli být pokáráni a okamžitě odraženi, aby nemohli přivádět ustavičnou pohanu na dílo. *5T 138.3*

Jak se blížíme konci pozemských dějin, množí se kolem nás nebezpečí. Pouhé vyznávání náboženství nám nepomůže. Potřebujeme živé spojení s Bohem, abychom duchovně viděli a mohli postřehnout bezbožnost, která se všemožně a co nejskrytěji vkrádá mezi nás v osobě těch, kteří se přiznávají k našemu vyznání. Největších hříchů se dopouštějí ti, kteří vyznávají, že se posvěcují a tvrdí, že už nemohou hřešit. A přece mnozí z této skupiny denně hřeší a jejich srdce i životy jsou porušeny. Jsou to lidé soběstační, samospravedliví, žijící podle vlastní normy spravedlnosti, nijak však nedosahují biblické úrovně. Ať jakkoliv vyzdvihují své vznešené požadavky, cizí jsou smlouvě zaslíbení. Je to jen veliká milost Boží, že Bůh snáší jejich převrácenost, že nejsou vyřazeni jako překážka ze země, nýbrž stále mají možnost odpuštění. Lidé ustavičně opouštějí a zneužívají Boží shovívavost a jeho milost. David se ve své době domníval, že lidé přestoupili hranice Boží shovívavosti a že musí zasáhnout na obhajobu jeho cti a potlačení nespravedlnosti. *5T 139.1*

Pan ____ je učitelem nauk, které poskvřňují Boží chrám. Sotva je pro něho nějaký paprsek naděje; tak dlouho klamal sám sebe a sváděl jiné, že satan téměř úplně ovládá jeho mysl i tělo. Bude-li z něho strženo domnělé roucho spravedlnosti a jeho chlípné záměry a myšlenky budou odhaleny, takže nebude již moci svádět jiné na cestu pekla, bude to vše, co můžeme očekávat. *5T 139.2*

Boží varování zpočátku nenáviděl a pak jim odporoval, protože uváděla jeho bezbožné jednání do světla Božího zákona. Nejsmutnějšími důkazy oslepujícího vlivu hříchu je to, že se po celé měsíce a roky nejeví žádná touha po pokání. S rozhodnou vytrvalostí šel svou cestou dolů. Necítí žádné trpké výčitky ani hrozbu nebeské pomsty. Jestliže lže a svodem může ukrýt své hříchy před pozorností, je tím spokojen. Jakýkoliv smysl pro spravedlnost a nepravost je u něho odumřel. Má před sebou žeň, které se zděsí. *5T 139.3*

Tím nejhorším ze všeho je to, že celé své satanské dílo koná pod záminkou, že je představitelem Ježíše Krista. Hříšník oděn rouchem anděla světlosti může způsobit nesmírnou škodu. Temné a strašné plány jsou připraveny na odloučení muže a ženy. Apoštol říká: „*Z těch jsou i ti, kteříž nacházejí do domu a jímajíce, vodí ženky obtížené hříchy, kteréž vedeny bývají rozličnými žádostmi.*“ (2 Tm 3,6) Tyto chlípné povahy pronikají i do úctyhodných rodin a svými svody a intrikami maří jejich svědomitost. Bludné učení hodné k odsouzení je přijímáno jako pravda. Nejodpornější hříchy se páchají jako skutky spravedlnosti, protože svědomí je zmateno a otupeno. *5T 140.1*

Tento člověk přijal nepopulární učení, že sedmý den je sobota Hospodinova, aby dal svému zkaženému životu zdání čestnosti. Naše názory byly jasně definovány v našich publikacích, avšak zastíraje tuto skutečnost, smísl pravdu se svými vlastními poskvřujícími bludy a snažil se přivést k víře i ostatní, že Bůh mu dal nové světlo o Bibli. Vyznáváje, že má veliké světlo pro lid o sobotě čtvrtého přikázání a o ostatních pravdách, jevil se nic netušícím lidem jako člověk skutečně veden Bohem. Je-li však jednou důvěra získána, začíná své satanské dílo překrucováním pravého významu Písma, snaží se dokázat, že cizoložství, které Boží zákon odsuzuje, neznamena to, co se tím všeobecně míní. Skutečně se snaží citlivé ženy k tomu vést, že před Bohem to není urážkou, když se ženy zpronevěří svým manželským slibům. Nechce ani připustit, že by to bylo přestupováním sedmého přikázání. Satan se těší, že do církve se dostávají jako světitelé soboty hříšníci, dovolující mu ovládat jejich mysl i city, aby je mohl použít ke svodu a ke zkáze jiných. *5T 140.2*

V tomto porušeném věku se najdou mnozí, kteří jsou tak oslepeni hříšností hříchů, že si zvolí chlípný život, protože vyhovuje jejich přirozené a zvrácené náklonnosti srdce. Místo toho, aby se podívali do zrcadla Božího zákona a uvedli své srdce a povahu do souladu s Božím měřítkem, dovolují satanským pomocníkům, aby v jejich srdci vztyčili jeho prapor. Porušení lidé si myslí, že je snadnější falešně vykládat Písmo na obhajobu vlastní nepravosti, než vzdát se své porušenosti a hříchu a mít čisté srdce i život. *5T 141.1*

Je více lidí takové povahy, než si mnozí představovali. Bude jich ještě více, čím blíže bude konec. Nejsou-li zakořenění a upevnění v pravdě Písma a nemají-li živé spojení s Bohem, budou mnozí oklamáni a svedeni. Naši stezku ohrožují neviditelná nebezpečí. Jedinou naší jistotou je ustavičná bdělost a modlitba. Čím bližší máme společenství s Ježíšem, tím větší budeme mít podíl na jeho čistotě, svaté povaze a čím odpornější se nám jeví hřích, tím vznešenější a žádoucnější se nám bude jevit Kristova čistota a jas. *5T 141.2*

Tento muž uvádí příklady zaznamenané v Bibli, kde Boží mužové upadli do pokušení, aby prikryl svůj porušený život a ukázal své hříchy jako neškodné. Pavel se právě s takovými lidmi ve své době setkal a církev byla jimi postižena ve všech dobách. V Milétu Pavel svolal starší církve a varoval je před tím, s čím se setkají: „*Bud'těž tedy sebe pilni i všeho stáda, v němž Duch svatý ustanovil vás biskupy, abyste pásli církev Boží, kteréž sobě dobyl svou vlastní krví. Nebo já to vím, že po mém odjítí vejdou mezi vás vlci hltaví, kteříž nebudou odpouštěti stádu. A z vás samých povstanou muži, kteříž budou mluvití převrácené věci, aby obrátili učedníky po sobě. Protož bděte, v paměti majíce, že jsem po tři léta nepřestával dnem i nocí s plácem napomínati jednoho každého.*“ (Sk 20,28-31) *5T 141.3*

Kdo chce pravdu zachovávat nepoctivě, kdo tvrdí, že Božímu slovu věří a přece jej každý den tupí svým nedůsledným životem, sám se oddává satanově službě a svádí duše do zahynutí. Tato skupina udržuje styk s padlými anděly, kteří takovýmto lidem pomáhají ovládat mysl jiných. Ovládá-li někoho satanova okouzlující moc, zapomíná na Boha a člověk, který je plný zkažených myšlenek, je vychvalovaný. Tyto svedené duše tajně provádí prostopášnost jako ctnost. Toto je jistým druhem mámení. Právem tu může platit apoštolova otázka Galatským: „*Ó nemoudří Galatští, kdo vás tak zmámil, abyste nebyli povolni pravdě, kterýmž před očima Ježíš Kristus prvé byl vypsán*

a ve vás ukřižován?“ (Ga 3,1) Bludy a nevázanost mají vždy omamnou moc. Mysl je tak svedena a oklamána, že nemůže správně smýšlet a lidská představivost ji pořád odvádí od čistoty. Duchovní zrak se zatemňuje a lidé s neposkvřenými mravy jsou zmateni svůdným mudrováním těchto satanských spolupracovníků, kteří vyznávají, že jsou posly světla. Právě tento svod dává oněm nástrojům moc. Kdyby přišli směle a vystupovali otevřeně, každý by je bez váhání odmítl. Oni však usilují předně o to, aby se spřátelili a získali důvěru v sebe tak, že jsou posvěcenými, sebeobětavými Božími muži. Jako jeho zvláštní poslové začínají potom své chytrácké dílo sváděním duší z pravé cesty a snaží se podkopat platnost Božího zákona. *5T 142.1*

Když se kazatelé takto přednostně zmocní důvěry, kterou v ně chová lid a vedou duše do zahynutí, jsou o tolik hříšnější, o č vyší je jejich poznání. V den Boží, když se v nebi otevře ona veliká kniha, se zjistí, že je v ní mnoho jmen kazatelů, kteří působili dojem čistého srdce a života, vyznávali, že byli prověřeni Kristovým evangeliem, kteří však zneužili své postavení a sváděli duše k přestupování Božího zákona. *5T 143.1*

Dostanou-li se lidé pod ničivou satanovu moc, není jim téměř možné vysvobodit se ze strašných osidel a získat čisté myšlenky a jasné pochopení Božích požadavků. Příklad kazatele natolik ospravedlnil hřích v jejich oklamané mysli, že ho již nikdy nevidí v jeho odporném zjevu, jak ho vidí Bůh. Když se mravní vědomí těchto mužů oslabilo, jejich soudnost je převrácena a oni hledí na hřích jako na spravedlnost a spravedlnost pokládají za hřích. Tím, že se spolčují s těmi, jejichž sklony a zvyky nejsou ušlechtilé a čisté, stávají se i oni podobnými. Jejich záliby a zásady jsou přijaty téměř nepozorovaně. *5T 143.2*

Jestliže vědomě dáme ve společnosti přednost člověku nečistého smýšlení a nevázaných zvyků před člověkem čestným a nezkaženým, je to spolehlivé znamení toho, že záliby a sklony jsou v souladu a nízká úroveň morálky je dosažena. Tyto svedené, zaslepené duše nazývají tuto úroveň vysokým a posvátným sbližováním ducha – duchovní harmonií. Apoštol to však nazývá duchovní mocí zla (Ef 6,12), proti níž musíme vést statečný boj. *5T 143.3*

Když svůdce začíná své podvodné dílo, častokrát nachází rozmanitost zálib a zvyků; mocným zdáním pobožnosti získává důvěru a když ji má, pak svou úskočnou, klamnou mocí provází své plány. Spolčováním se s takovým nebezpečným jednotlivcem, si ženy zvykají vdechovat takové ovzduší nečistoty a téměř nepozorovaně jsou proniknuty tímž duchem. Ztratily svou osobnost, staly se stínem svého svůdce. *5T 143.4*

Lidé tvrdící, že mají nové světlo, že jsou reformátory, budou mít velký vliv na jistou skupinu, která je přesvědčena o bludech přítomnosti a která není spokojena s duchovním stavem církve. Tito opravdově a upřímně touží vidět změnu k lepšímu a postup k vyšší úrovni. Kdyby věrní Kristovi služebníci podávali čistou a neposkvřenou pravdu této skupině, ta by ji přijala a očistila by se poslušností pravdě. Satan však tyto hledající duše bděle a vytrvale stopuje a přepadává. Někdo, kdo se příliš vydává za reformátora, přichází k nim jako satan přišel ke Kristu, přestrojen za anděla světla, a odvádí je vždy dál od cesty spravedlnosti. *5T 144.1*

Neštěstí a ponížení vyplývající z nevázanosti nelze odhadnout. Země je poskvřena jejími obyvateli. Míra nepravosti je téměř naplněna, nejtěžší odplatu si však vyslouží bezbožnost v rouše pobožnosti. Vykupitel světa nikdy nezavrhl pravé pokání, i kdyby vina byla jakkoliv veliká. Uvedl však palčivá obvinění proti farizejům a pokrytcům. Větší je naděje pro zjevného hříšníka, než pro takové lidi. *5T 144.2*

„A protož pošle jim Bůh mocné dílo podvodu, aby věřili lži a aby odsouzeni byli všichni, kteříž neuvěřili pravdě, ale oblíbili sobě nepravost.“ (2 Te 2,11.12) Tento člověk a lidé jím svedeni nemilují pravdu, ale mají zálibu v nepravosti. A který mocnější svod by je mohl zastihnout než ten, že v chlíplosti a cizoložství není Bohu nic nepřijemného? V Písmu svatém je mnoho varovných napomenutí proti těmto hříchům. Pavel píše Titovi o těch, kteří *„vypravují o tom, že Boha znají, ale skutky svými toho zapírají, ohavní jsouce a nepoddaní a ke všelikému skutku dobrému nehodní“* (Tt 1,16). *„Bývali pak i falešní proroci v lidu, jakož i mezi vámi budou falešní učitelé, kteříž uvedou sekty zatracení, toho Pána, kterýž je vykoupil, zapírajíce, uvodíce na sebe rychlé zahynutí. A mnozí následovati budou jejich zahynutí, skrze něž cesta pravdy bude v porouhání dávána.“* (2 Pt 2,1.2)

Ti, o nichž je zde zmínka, nejsou ti, kteří otevřeně tvrdí, že nevěří v Krista, nýbrž ti, kteří vyznávají, že věří pravdě ale svým hanebným charakterem ji tupí, způsobují, aby se o ní špatně mluvilo. *ST 144.3*

*„A lakomě skrze vymyšlené řeči vámi kupčiti budou; kterýchž odsouzení již dávno nemešká a zahynutí jejich nespí.“ (2 Pt 2,3) „Tito pak jako nerozumná hovada, kteráž za přirozením jdou, zplozená k zjištění a k zahynutí, tomu, čemuž nerozumějí, rouhajíce se, v tom svém porušení zahynou. A odplatu nepravosti ponесou, jakožto ti, kteří sobě za rozkoš položili, aby se každý den v libostech svých kochali, poskvrny a mrzkosti, ti, kteříž s vámi hodujíce, ve svých lstech se kochají. Oči majíce plné cizoložstva a bez přestání hřešící, přeluzujíce duše neutvrzené, srdce majíce vycvičené v lakomství, synové zlořečenství. Kteříž opustivše cestu přímou, zbloudili, následující cesty Balámovy, syna Bozorova, kterýž mzdu nepravosti zamiloval.“ (2 Pt 2,12-15) *ST 145.1**

*„Tiť jsou studnice bez vody, mlhy vichrem zbouřené, jimžto mrákota tmy schována jest na věčnost. Nebo přepychně marné věci vypravujíce,“ vychloubajíce se svým světlem, svým poznáním a svou láskou k pravdě, „žádostmi těla a chlipnostmi loudí ty, kteříž byli v pravdě utekli od těch, jenž bludu obcují.“ (2 Pt 2,17.18) *ST 145.2**

V tomto porušeném věku, kdy nepřítel – ďábel obchází jako lev řvoucí hledaje koho by sežral – vidím potřebu ozvat se a varovat. *„Bděte a modlete se, abyste nevešli v pokušení.“ (Mt 14,38)* Mnozí se skvělými dary se bezbožně odevzdávají satanově službě. Jak mám napomenout lid, který vyznává, že opustil svět a zanechal skutky temnosti, lid, který si Bůh vyvolil za zvěstovatele svého zákona, který však jako okázalý fíkovník, má jen zdánlivě plodné větve před tváří Všemohoucího, nepřináší však žádné ovoce k Boží slávě? Mnozí z nich pěstují hříšné myšlenky, nesprávné představy, neposvěcené touhy a nízké vášně. Bůh nenávidí ovoce takových stromů. Čistí a svatí andělé hledí na jejich jednání s odporem, zatím co satan jásá. Ó, kdyby se jen lidé zamysleli nad tím, kam je zavede přestupování Božího zákona! Přestoupení každopádně znevažuje Boha, uvádí kletbu na člověka. Takto musíme hledět na nepravost, ať je její vzezření jakkoli krásné a ať ji páchá kdokoli.

ST 146.1

Jako Kristova služebnice snažně prosím vás, kteří vyznáváte přítomnou pravdu, abyste se neprodleně vzepřeli každé nečistotě a opustili společnost těch, kteří šíří nečistý vliv. Zošklivte si tyto poskvrňující hříchy a odrazte je s nejrudší nenávistí. Utečte od těch, kteří by i jen v rozhovoru takto usměrňovali myšlenky: *„Nebo z hojnosti srdce ústa mluví.“ (Mt 12,34) *ST 146.2**

Protože těch, kteří provádějí tyto poskvrňující hříchy stále přibývá a dostali by se do našich sborů, varuji vás, abyste jim nedávali žádný prostor. Odvráťte se od jejich cesty. I kdyby to byl nějaký Kristův následovník, je to satan v lidské podobě. Vypůjčil si nebeský oděv, aby mohl lépe sloužit svému mistru, satanu. Ani na chvíli byste neměli dát prostor nějaké tajné, nečisté myšlence, neboť už toto poskvrňuje duši, jako když nečistá voda zanáší potrubí, jimž protéká. *ST 146.3*

Zvolte si raději chudobu, opovržení, odloučení od přátel nebo jakékoliv utrpení, než hříchem poskvrnit duši. Raději zemřít, než zneuctít nebo přestoupit Boží zákon – mělo by být heslem každého křesťana. Jako lid vyznávající že je reformátorem a ochráncem nejslavnějších a očišťujících pravd Božího slova, musíme pozvednout úroveň mnohem výš, než je tomu nyní. S hříchem a hříšníky je třeba v církvi náhle skoncovat, aby se jiní nenakazili. Pravda a čistota vyžadují, abychom vykonali důkladnou očistu tábora od Achanů. Necht' ti, kdo jsou na zodpovědných místech, netrpí hřích žádného bratra. Ukažte mu, že buď se vzdá svých hříchů, anebo bude z církve vyloučen. *ST 147.1*

Když jednotliví členové církve budou jednat jako praví následovníci toho tichého a laskavého Spasitele, bude méně přikrývání a omlouvání hříchů. Všichni se budou snažit jednat jako by byli v Boží přítomnosti. Uvědomí si, že Jeho všemohoucí oko je ustavičně pozoruje a že pozná i ty nejtajnější myšlenky. Charakter, pohnutky, touhy a předsevzetí jsou oku Všemohoucího tak jasné, jako světlo slunce. Jen málo věřících na to myslí. Velká většina si ani zdaleka neuvědomuje, jak strašně budou muset účtovat při Božím soudu všichni přestupníci Božího zákona. *ST 147.2*

Můžete se vy, kteří vyznáváte, že jste přijali tak velké světlo, spokojit s nějakým nižším stupněm? Jak vážně a ustavičně bychom měli hledat Boží přítomnost a uskutečnění vznešených pravd nyní, když se všemu přiblížil konec a Soudce celé země stojí u dveří! Jak můžete zanedbávat jeho spravedlivé, svaté požadavky? Jak můžete hřešit v přítomnosti Boží? Jak můžete pěstovat ne-svaté a nízké vášně před pronikavým pohledem čistých andělů, Vykupitelem, který dal sám sebe za

vás, aby vás vykoupil z každé nepravosti a očistil si lid zvláštní, horlivý pro dobré skutky? Hledíte-li na to vše ve světle Kristova kříže, což se vám nebude zdát hřích příliš nízký, příliš nebezpečný, abyste si s ním zahrávali na prahu věčného života? *5T 147.3*

Mluvím k našemu lidu. Přimknete-li se lépe k Ježíši a vynasnažíte-li se ozdobit své vyznání spořádaným životem a zbožnou mluvou, vaše nohy budou uchráněny před blouděním po zakázaných stezkách. Jen budete-li bdít, neustále bdít na modlitbách, budete-li všechno konat jako byste byli v bezprostřední blízkosti Boží, budete zachráněni od povolnosti k pokušení a můžete doufat, že budete zachováni čistí, bez poskvrny a nečistoty až do konce. Zachováte-li počátek své naděje pevně do konce, vaše cesty budou upevněny v Bohu a to, co začalo milostí, bude korunovat sláva v království našeho Boha. Ovocem Ducha je: láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, střídmost. Je-li Kristus v nás, ukřižujeme tělo s jeho touhami a vášněmi. *5T 148.1*

13. Může člověk okrádat Boha?

Při šíření světla a pravdy na zemi, počítá Pán s dobrovolnými snahami a obětmi těch, kteří se stali účastníky nebeských darů. Poměrně málo je těch, kteří jsou povoláni za kazatele anebo misionáře. Bůh však přizval celé zástupy, aby svými prostředky spolupracovali na rozšíření pravdy. *5T 148.2*

Příběh Ananiáše a Zafíry jsme dostali proto, abychom pochopili svůdnost hříchu v otázce našich darů a obětí. Oba dobrovolně slíbili dát část svého majetku na podporu Kristova díla, když však měli peníze v rukou, odmítli splnit svoji povinnost, při čemž chtěli u jiných vzbudit dojem, že dali všechno. Jejich trest je zaznamenán proto, aby sloužil jako trvalá výstraha křesťanům všech dob. Tento hřích strašně převládá v dnešní době, i když neslyšíme již o žádném tak zjevném trestu. Pán tu jednorázově ukazuje lidem, s jakým opovržením hledí na takovou urážku svých svatých požadavků a své důstojnosti, a že nechává na nich, jak uplatní všeobecné zásady Božího hospodářství. *5T 148.3*

Dobrovolné oběti a desátky tvoří příjem evangelia. Z prostředků, svěřených člověku, žádá Bůh určitou část – desátek. Nechává však každého dobrovolně rozhodnout, kolik ta desetina tvoří a zda dají ještě více, nebo ne. Mají dát podle vlastního rozhodnutí. Když však Duch Svatý ovlivňuje srdce a člověk slíbí dát určitou část, potom už slibující nemá žádné právo na posvěcenou část. Sliboval před lidmi a oni jsou svědky této smlouvy. Současně si vzal za povinnost co nejsvatěji spolupracovat s Pánem při budování Jeho království na zemi. Kdybychom takto slibovali lidem, slib by se považoval za závazný. Což není svatější a závaznější to, co jsme slíbili Bohu? Což sliby našeho svědomí jsou méně závazné než napsané smlouvy s lidmi? *5T 149.1*

Když Boží světlo osvětluje srdce zvláštním jasem a mocí, obvyklé sobectví povoluje a člověk je nakloněn obětovat pro Boží dílo. Ať však nikdo nečeká, že takovéto sliby splní bez satanova protestu. Jemu se nelíbí, když vidí, jak se na zemi buduje Vykupitelovo království. Našeptává, že slib byl příliš velkodušný, že může člověka poškodit ve snaze získat si nějaký majetek, anebo uspokojit potřeby vlastní rodiny. Satanova moc umí obdivuhodně ovládnout mysl člověka. Co nejvíce se snaží zachovat srdce v poutech sobectví. *5T 149.2*

K pokroku svého díla svěřil Bůh lidem hmotné požehnání. On jim dává sluneční svit a déšť, podporuje vzrůst rostlinstva, dává zdraví a schopnost získávat prostředky. Všechno naše požehnání pochází z Jeho štědré ruky. A za to by chtěl vidět, aby lidé projevíli svoji vděčnost tím, že Mu vrátí určitou část v desátcích a obětech – obětech díky, obětech za vinu a dobrovolných obětech. *5T 150.1*

Lidská srdce jsou zatvrzena sobectvím. Jako Ananiáš a Zafira jsou v pokušení ponechat si část sumy a přitom předstírat, že splnili požadavek o desátcích. Může člověk okrádat Boha? Kdyby prostředky přicházely do Boží pokladnice podle Božího plánu – desetina z každého příjmu – byla by hojnost prostředků pro pokrok Jeho díla. *5T 150.2*

Dobře, řekne si někdo, ale stále jen samé výzvy pro podporu díla? Člověk je už z toho unavený. Opravdu jsi unavený? Potom mi dovol otázku: Jsi též unavený přijímat požehnání z Boží štědré ruky? Dokud ti On nepřestane požehnávat, dotud jsi zavázán Mu vracet část, kterou požaduje. On ti požehnává, abys mohl žehnat jiným. Když se unavíš přijímat, potom můžeš říci: jsem unaven z tolika výzev k dávání. Bůh si vyhrazuje část ze všeho, co přijímáme. Když Mu tuto část vrátíme, zbytek je požehnaný, když ji zadržíme, bude dřív či později zlořečený. Boží požadavky jsou na prvním místě, všechno ostatní je druhotné. *5T 150.3*

V každém sboru by měla být zřízena pokladna pro chudobné. Každý člen by měl přinést oběť díky jednou za týden, anebo jednou za měsíc, jak mu to vyhovuje. Tato oběť vyjádří naši vděčnost za dary zdraví, pokrmu, oděvu. A podle toho, jak nám Bůh tyto dary požehnal, podle toho odložíme pro chudobné, trpící a potřebné. Pamatujte na chudobné. Vzdejte se něčeho ze svého přepychu a pohodlí a pomozte těm, kteří si mohou dovolit jen nejskromnější pokrm a oděv. Co vykonáte pro ně, konáte pro Ježíše v osobě Jeho svatých. On sám se ztotožňuje s trpícím lidstvem. Nečekejte, až si splníte všechny své vysněné představy. Nedůvěřujte svým pocitům a dejte, když k tomu cítíte povinnost a nedejte, když ji necítíte. Dávejte pravidelně. Ať již deset, dvacet anebo padesát korun týdně, podle toho, co byste chtěli vidět v nebeském záznamu v den Hospodinův. *5T 150.4*

Děkujeme za vaše dobrá přání, ale chudí jen z dobrých přání nežijí. Musí vidět hmatatelné důkazy vaší laskavosti a to ve formě pokrmu anebo oděvu. Bůh nechce, aby někdo z Jeho následovníků si musel vyžebravat na chléb. Dal vám hojnost, abyste mohli poskytnout a uspokojit potřeby těch, kteří při všem svém úsilí a šetrnosti nejsou schopni si je opatřit. Nečekejte, že vás sami upozorní, že něco potřebují. Učiňte to jako Job: o čem nevěděl, přezkoumal si. Vydejte se na takovou inspekční cestu a poznávejte potřeby trpících a zkoumejte při tom, jak jim pomoci. *ST 151.1*

Bylo mi ukázáno, že mnozí z našeho lidu okrádají Pána v desátcích a obětech, v důsledku čehož pokrok Jeho díla je velmi mařen. Boží zlořečenství spočívá na těch, kteří něco slíbili Bohu a přece zavírají svá srdce a nečiní nic, anebo skoro nic pro rozmach Jeho díla. Bratři a sestry, jak vás může žehnající Bůh pokládat i nadále za své šafáře, svěřovat vám prostředky, které máte použít pro Něho, když se zmocňujete všeho a sobecky si na to činíte nárok. *ST 151.2*

Mnozí místo, aby vrátili Bohu to, co jim svěřil, investují do svého soukromí. Před tím měli tolik, že se o to sotva stačili postarat, avšak láska k penězům a touha patřit mezi tak dobře situované, jako jejich sousedé, je vede k tomu, aby své prostředky pochovali ve světě a okradli Boha právě o to, co Jeho dílo potřebuje. Můžeme se divit, když se jim nedaří, když Pán jim nepožehnává a jsou zklamaní? Lépe by udělali, kdyby tyto prostředky vložili do Boží pokladnice. Kristus řekl: „*Dbejte, aby vaše srdce nebylo obtíženo obžerstvím a opilstvím a starostmi o živobytí.*“ (L 21,34) Satan má radost, že vám majetku přibývá a že svoje prostředky vkládáte do světských podniků, protože takto nejen brzdíte pokrok díla, ale svojí ustaraností a přepracováním oslabujete svou naději na věčný život. *ST 151.3*

Měli bychom nyní dbát na napomenutí našeho Spasitele: „*Prodejte co máte, rozdejte jako almužnu. Získejte si měšce, které se nerozdírají, nehynoucí poklad v nebesích, kam se zloděj nepřiblíží.*“ (L 12,33) Naši bratři by právě nyní měli raději zmenšovat své majetky a ne je zvětšovat. Jdeme do lepší vlasti, do nebeské. Nezůstávejme proto na zemi, ale omezme se na to nejnutnější. *ST 152.1*

Přichází čas, kdy nebudeme moci prodávat, ani za žádnou cenu. Brzy vyjde zákon, který nedovolí kupovat ani prodávat, jedině těm, kteří mají znamení šelmy. Před nedávnem jsme si to mohli uvědomit v Kalifornii, to však byl jen náznak vanutí čtyř větrů. Čtyři andělé je dosud drží. Ještě nejsme připraveni. Ještě musí být vykonáno velké dílo a teprve pak dostanou andělé pokyn, aby pustili větry, aby vály na zemi. Pro Boží dítky to bude rozhodující čas. Čas soužení, jakého nebylo, co jsou lidé na zemi. Nyní máme příležitost pracovat. *ST 152.2*

Mnohé vyznavače pravdy ovládá neklid. Někteří chtějí jít do jiného kraje anebo státu, kupovat rozsáhlé pozemky a velkoryse obchodovat, jiní se chtějí stěhovat do města. Malé sbory jsou oslabeny a znechuceny hynou. Kdyby se však jednotlivci, kteří je opustili, spokojili se skromnější, ale věrně vykonanou prací, mohli by uspokojit své rodiny a sami svobodně žít v Boží lásce. Mnozí, kteří odešli jsou zklamaní. Ztratili i to málo co měli, přišli o zdraví a nakonec opustili pravdu. *ST 152.3*

Pán přichází. Každý nechť dokáže svou víru skutky. Víra v brzký druhý příchod Kristův umírá ve sborech a sobectví způsobuje, že loupí Boha, aby sloužili osobním zájmům. Přebývá-li v nás Kristus, budeme tak sebezapíraví jako On. *ST 153.1*

Boží lid žil v minulosti velice obětavě. Neotálel, když přišla výzva pomoci různým odvětvím díla. Poslední dobou však nastala změna. Obzvláště bratři z východu zadržovali prostředky, zatímco se mezi nimi rozmohlo světáctví a láska k majetku. Lidé čím dál tím víc zapomínají na své sliby, že pomohou našim různým institucím a podnikům. Na příspěvky pro vybudování modlitebny, na podporu školy a na pomoc misijnímu dílu hledí jako na sliby, které nikdo nemusí plnit, když jim to nevyhovuje. Tyto sliby byly učiněny pod nejsvatějším působením Ducha Božího. Neolupujte Ho tedy tím, že zadržíte, co Mu právem patří. Bratři a sestry, pohledte na svůj minulý život a podívejte se, zda jste byli věrni Pánu. Máte nějaké nesplněné sliby? Pakliže ano, rozhodněte se, že je vyrovnáte, pokud je to ve vaší moci. *ST 153.2*

Poslechněte si radu Pána: „*Sneste všechny desátky do obilnice, aby byla potrava v domě mém a zkuste mne nyní v tom, praví Hospodin zástupů, nezotvírám-liť vám průduchů nebeských a nevylejili na vás požehnání, tak že neodoláte. A přimluví pro vás tomu, což zžírá a nebude vám kaziti úrod zemských, aniž vám pochybí vinný kmen na poli... I budou vás blažiti všichni národové, nebo vy budete zemí rozkošnou.*“ (Mal 3,10) *ST 153.3*

Nejste ochotni přijmout zaslíbení, které vám zde Pán dává a zřící se sobectví a začít pracovat se vši opravdovostí pro pokrok Jeho díla? Nedomáhejte se svých vlastnických nároků na svět tím, že těžíte ze svého chudšího souseda, neboť Boží oko na vás hledí. On čte každou pohnutku a zvažuje vás na váhách svatyně. *5T 154.1*

Viděla jsem, že mnozí nepodporují dílo a přitom uklidňují svá svědomí, že udělají dobročinný skutek při smrti. Neodvažují se žít podle své víry a důvěřovat Bohu, aby dali cokoliv již za svého života. Avšak tato dobročinnost smrtelného lůžka není tím, co Kristus požaduje od svých následovníků, nemůže omluvit sobectví živých. Ti, kteří se pevně drží svého majetku do poslední chvíle, raději ho dávají smrti, než dílu. Ke ztrátám dochází ustavičně. Banky upadají a majetek se utrácí nejružnějším způsobem. Mnozí chtějí něco udělat, avšak odkládají s tím a satan se snaží zabránit tomu, aby prostředky vůbec přišly do pokladny. Ztrácí se dříve, než se dostanou Bohu a satan jásá, že je tomu tak. *5T 154.2*

Chcete-li konat dobro svými prostředky, rozhodněte se proto hned, aby je satan nedostal do svých rukou a tím zabrzdil Boží dílo. Častokrát když Pán bratřím otevřel cestu, aby mohli obětovat své prostředky pro pokrok Jeho díla, satanovi pomocníci předložili nějaký podnik o němž si byli jisti, že by bratři mohli zdvojnásobit své příjmy. Přijímají vnadidlo, investují peníze i úsilí a častokrát sami nikdy nedostanou ani haléř. *5T 154.3*

Bratři, pamatujte na dílo a máte-li prostředky, udělejte pevný základ své vlastní budoucnosti, abyste mohli přijmout věčný život. Pro vás Ježíš zchudl, abyste Jeho chudobou mohli zbohatnout v nebeských stáncích. Co dáte Ježíši, který dal pro vás všechno? *5T 154.4*

Nic vám nepomůže, odkážete-li své dobročinné dary v závěti před smrtí. Nemůžete počítat ani s nejmenší jistotou, že dílo z toho bude někdy něco mít. Satan pracuje příliš obratně, aby vyburcoval příbuzné a každá faleš je dobrá k tomu, aby svět získal to, co bylo slavnostně slíbeno Božímu dílu. Vždy toho bývá mnohem méně, než je slíbený obnos. Satan to vštěpuje do srdcí mužů a žen, aby protestovali proti svým příbuzným, rozhodují-li se uštědřit ze svého majetku. Zdá se, jakoby všechno co dají Pánu, pokládali za olupování příbuzných zesnulého. Chcete-li, aby vaše prostředky dostalo dílo, věnujte všechno, co skutečně nepotřebujete na živobytí. Málokdo z bratrů a sester to dělá, aby měl potěšení, že sám rozhodl o své poslední vůli. Má je snad lidská chamtivost připravit o život, jen aby se majetek, který jim Bůh propůjčil navždy neztratil? Necht' žádný z vás nepřivodí na sebe zkázu neužitečného služebníka, který zakopal hřivnu svého Pána do země. *5T 155.1*

Štědrost na smrtelném loži je ubohou náhradou za obětavost v životě. Mnozí odkazují svým přátelům a příbuzným všechno kromě maličkosti ze svého majetku. Toto nechávají pro svého největšího Přitele, který se stal chudým pro ně, který snášel potupu, posměch i smrt, aby mohli být syny a dcerami Božími. A přitom očekávají, že když spravedliví mrtví vyjdou k věčnému životu, že tento Přítel je přijme do svých věčných příbytků. *5T 155.2*

Kristovo dílo je okrádáno, ne snad nějakou pomíjivou myšlenkou nebo nepromyšleným činem. Nikoli. Svým uváženým jednáním jste rozhodli o poslední vůli a dáváte svůj majetek k dispozici nevěřícím. Když jste okrádali Boha za svého života, okrádáte Ho dále i po své smrti a činíte to v souladu s dokladem zvaným poslední vůle. Co myslíte, že bude poslední vůli vašeho Mistra vůči vám pro takové zacházení s Jeho majetkem? Co řeknete, když budete požádáni o počet z vašeho hospodaření? *5T 155.3*

Bratři, probud'te se ze svého sobeckého života a jednejte jako důslední křesťané. Pán od vás žádá, abyste šetřili svými prostředky a každý dolar, který není potřebný pro vaše pohodlí, necht' jde do pokladny. Sestry, vezměte těch deset nebo dvacet centů, onen dolar, který hodláte utratit za pamlsky, za ozdoby nebo stuhy a věnujte je na Boží dílo. Mnoho našich sester dostává pěknou mzdu, avšak téměř všechno vydávají za okázalý oděv. *5T 156.1*

Potřeby díla budou ustavičně narůstat, čím více se blížíme sklonku časů. Prostředky jsou potřebné na krátké kurzy v našich školách, abychom připravili mladé lidi pro produktivní kazatelskou práci i v jiných odvětvích díla. V této otázce neplníme to, co je naší předností. Všechny naše školy budou brzy uzavřeny. O kolik víc by mohlo být uděláno, kdyby lidé poslouchali Kristovy požadavky o křesťanské štedrosti. Jakým vlivem by na svět působila tato pohotovost vzdát se všeho pro Krista! Byl by to jeden z nejpřesvědčivějších důkazů vyznávané pravdy – důkaz, jemuž by svět

nemohl nerozumět, ani ho popřít. Pán by nás byl vyznamenal svým požehnáním i před světem. ^{5T 156.2}

První křesťanská církev neměla takové přednosti a příležitosti, jaké máme my. Byli to chudí lidé, cítili však moc pravdy. Cíl, který měli před sebou byl postačující, aby je vedl k tomu, aby se vzdali všeho. Uvědomovali si, že záchrana nebo ztráta světa závisí na tom, jakými budou pracovníky. Zřekli se všeho a usilovali o to, aby byli připraveni sloužit podle Boží vůle. ^{5T 156.3}

Říkáme, že se řídíme týmiž zásadami a že nás vede tentýž Duch. Avšak místo toho, abychom vše dávali pro Krista, mnozí vzali zlaté nádoby a babylonské roucho a skryli je v táboře. Jestliže přítomnost jednoho Achana dovedla oslabit celý tábor Izraele, můžeme se divit nad malým úspěchem, který provází naše úsilí, když každý sbor, téměř každá rodina má svého Achana? Jdeme do díla jednotlivě, abychom povzbudili jiné svým příkladem nezištné štědrosti. Dílo mohlo jít kupředu mnohem mocněji, kdyby všichni učinili, co mohli, aby pokladnu naplnili potřebnými prostředky. ^{5T 157.1}

14. Moc pravdy

Boží Slovo na počátku zvěstovali Jeho kazatelé „s projevy Ducha a moci“. Zvěst evangelia zasahovala lidská srdce. Jak to, že kázání pravdy má dnes malou moc pohnout lidem? Je Bůh snad méně ochoten udělit své požehnání pracovníkům v Jeho díle v dnešní době, než v době apoštolů? *5T 157.2*

Varovná poselství, která přinášíme světu, se musí projevit jako vůně života k životu, nebo jako vůně smrti na smrt. Pošle snad Pán své služebníky zvěstovat toto strašně vážné poselství a nedá jim svého svatého Ducha? Odváží se snad bloudící lidé bez zvláštní milosti a moci od Boha postavit mezi živé a mrtvé a zvěstovat jim slova věčného života? Náš Pán je bohatý v milosti, mocný v síle, On hojně dělí tyto dary všem, kteří u víře přicházejí k Němu. On ochotněji dá svého svatého Ducha těm, kteří Ho o to prosí, než rodiče dávají dobré dary svým dětem. Důvodem, proč vzácná a důležitá přítomná pravda nemá moc zachraňovat je v tom, že nepracujeme ve víře. *5T 157.3*

Měli bychom prosit tak opravdově o seslání svatého Ducha, jak se modlili učedníci v den letnic. Jestliže to oni potřebovali v té době, mnohem víc to potřebujeme my dnes. Mravní temnota jako těžký příkrov pokrývá zemi. Lidi svádí všechny druhy falešného učení, bludy a svody. Bez Božího Ducha a Jeho moci budeme zbytečně pracovat na zvěstování pravdy. *5T 158.1*

Obdivováním Krista, uplatněním víry v Něho a vlastní zkušeností o Jeho spásné milosti dosáhneme kvalifikaci zvěstovat Jej světu. Jestliže jsme se učili od Něho, Ježíš bude tématem naší zvěsti; Jeho láska, hořící na oltáři našich srdcí, zasáhne srdce lidí. Pravda bude zvěstována ne jako chladná, bezduchá teorie, nýbrž v moci Ducha. *5T 158.2*

Mnozí z našich kazatelů ve svých přednáškách příliš setrvávají na teorii a nedostatečně na praktické zbožnosti. Mají rozumové poznání pravdy, jejich srdce však není dotčeno pravým zápallem Kristovy lásky. Studium našich publikací mnozí poznali důvody pravdy, nestali se však ve vlastním zájmu biblickými žáky. Ustavičně hledají hlubší a pronikavější poznání plánu spasení zjeveného v Písmu. Při kázání jiným stávají se trpaslíky v duchovním růstu. Neprosí Pána ustavičně o Jeho Ducha a milost, aby mohli světu správně představit Krista. *5T 158.3*

Lidská moc je slabostí a lidská moudrost nerozumností. Náš úspěch nezávisí na našem nadání nebo vzdělání, nýbrž na živém spojení s Bohem. Pravda je zbavena své moci, pakliže ji zvěstují lidé, kteří chtějí uplatnit svou vlastní dovednost a schopnost. Takoví lidé svědčí o tom, že mají jen velice málo zkušenostního náboženství, že jsou neposvěcení v srdci a životě a jsou ješitní. Neučí se u Ježíše. Nemohou jiným představit Spasitele, s nímž sami nejsou obeznámeni. Jejich srdce není proniknuto a podřízeno živému poznání veliké oběti, kterou Kristus přinesl pro záchranu člověka. Neuvědomují si, že je předností zapřít vlastní já a trpět pro Jeho drahé dílo. Někteří vyvyšují vlastní já a mluví o sobě, připravují kázání a píší články, aby upoutali pozornost lidu na kazatele, v obavě, že se mu nedostane patřičné cti. Kdybychom více vyvyšovali Ježíše a méně kazatele, kdybychom více chválili původce pravdy a méně její zvěstovatele, byli bychom na tom lépe před Bohem, než jsme dnes. *5T 158.4*

Plán spasení není zvěstován ve vši své prostotě z toho důvodu, že jen málo kazatelů ví, co znamená prostá víra. Rozumové poznání pravdy nestačí, musíme znát její moc ve vlastním srdci a životě. Kazatelé potřebují přijít ke Kristu jako malé děti. Bratři, hledejte Ježíše, vyznávejte své hříchy, prostě Boha dnem i nocí, dokud nebudete vědět, že pro Krista vám bylo odpuštěno a jste přijati. Pak budete mnoho milovat, protože vám bylo mnoho odpuštěno. Pak můžete jiným ukázat na Krista, jako na hříchy odpouštějícího Vykupitele. Pak můžete představit pravdu z plnosti srdce, které cítí její posvěcující moc. Obávám se o vás moji bratři. Radím vám, aby jste prodlévali v Jeruzalémě jako první učedníci, dokud jako oni, nepřijmete křest Ducha svatého. Nikdy si nemyslete, že můžete jít za kazatelnu, dokud jste vírou neuchopili pravici Toho, který je vaší silou. *5T 159.1*

Máme-li Ducha Kristova, budeme pracovat, jako On pracoval, získáme myšlenky muže z Nazaretu a budeme je zvěstovat lidem. Kdybychom místo formálních vyznavačů a neobrácených kazatelů byli skutečnými Kristovými následovníky, zvěstovali bychom pravdu s takovou pokorou a zápallem a tak bychom ji zjevovali ve svém životě, že svět by se nemusel neustále tázat, zda tomu co

vyznáváme také věříme. Poselství přinesené v Kristově lásce, mající na zřeteli cenu duší, získalo by ze světa rozhodné vyznání: „Ti jsou jako Ježíš.“ *ST 159.2*

Chceme-li reformovat jiné, musíme sami žít podle zásad, které zvěstujeme jiným. Slova jakkoli dobrá budou bezmocná, bude-li jim protirečit každodenní život. Kristovi služebníci, napomínám vás, „dávejte pozor na sebe i na učení“. Neomlouvejte u sebe hříchy, které káráte u jiných. Kázete-li o pokoře a lásce, pak necht' jsou tyto ctnosti vidět ve vašem životě. Požadujete-li od jiných laskavost, zdvořilost, pozornost v domově, pak necht' Vaše slova jsou umocněna vašim příkladem. Když jste přijali větší světlo než jiní, pak je také vaše zodpovědnost větší. Zanedbáte-li plnit Mistrovu vůli, budete více bití. *ST 160.1*

Satan nám nastavil osidla tak, jako je postavil Izraeli, právě před vstupem do Kanánu. Opakujeme dějiny onoho lidu. Lehkovážnost, marnivost, láska k pohodlí a radovánkám, sobectví a nečistota se rozmáhají mezi námi. Nyní potřebujeme lidi pevné a nebojácné, zvěstující celou vůli Boží, lidi, kteří nebudou spát jako jiní, nýbrž střízlivě bdít. Jelikož je mi znám veliký nedostatek svatosti a moci u našich kazatelů, jsem hluboce ustaraná, vidím-li úsilí o sebevyvýšení. Kdyby jen mohli vidět Ježíše jaký je a sami sebe jak jsou slabí, nedostateční, tak nepodobní svému Mistru, řekli by, bude-li mé jméno napsáno na bezvýznamném místě knihy života, stačí mi to, protože nejsem hodný jeho pozornosti. *ST 160.2*

Je naší povinností pracovat a napodobovat tento vzor. Byl Kristus sebezapíravý? Takovými musíte být i vy. Byl tichý a pokorný? I vy musíte být. Byl horlivý v díle záchrany duší? I vy musíte být. Pracoval k slávě svého Otce? Tak i vy musíte pracovat. Vyhledával často pomoc u svého Otce? Podobně máte i vy. Byl Kristus trpělivý? Tak buďte i vy trpěliví. Jako Kristus odpouštěl svým nepřátelům, tak jim máte i vy odpouštět. *ST 160.3*

Ne tak náboženství kazatelny, jako náboženství rodiny zjevuje náš pravý charakter. Kazatelova žena, jeho děti a pomocníci v jeho rodině jsou nejlepšími soudci jeho duchovního života. Dobrý muž bude požehnáním své domácnosti. Žena, děti a pomocníci budou v důsledku jeho náboženství všichni lepšími. *ST 161.1*

Bratři, přiveďte Krista do rodiny, uveďte Ho za kazatelnu, zvěte Ho s sebou kamkoli jdete. Pak nepotřebujete vyžadovat od ostatních aby ocenili kazatelskou službu, neboť budete mít pověření z nebes, které ukáže všem, že jste Kristovými služebníky. Uveďte Ježíše sebou do své samoty. Pamatujte, že On se často modlil a Jeho život byl ustavičně podpírán novým povzbuzením svatého Duchu. Necht' vaše myšlenky, váš vnitřní život je takový, že se nebudete muset stydět setkat se svým záznamem v den Boží. *ST 161.2*

Nebe není zavřeno před horlivými modlitbami spravedlivých. Eliáš byl mužem poddaným těm vášním jako jsme my a přece ho Pán vyslyšel a nejdojímavějším způsobem odpověděl na jeho prosby. Jediný důvod svého nedostatku Boží moci musíme hledat v sobě. Kdyby mnohým vyznavačům pravdy byl představen jejich vnitřní život, neřikali by, že jsou křesťané. Nerostou v milosti. Tu a tam uspěchaná modlitba ještě neznamená žádné skutečné společenství s Bohem. *ST 161.3*

Musíme se více modlit, chceme-li růst v duchovním životě. Když bylo poselství pravdy poprvé zvěstováno, jak mnoho jsme se modlili. Jak často bylo slyšet modlitbu v komůrce, ve stodole, v zahradě nebo v lese. Častokrát jsme trávili hodiny opravdové modlitby dva nebo tři a prosili o zaslíbení. Častokrát bylo slyšet pláč a pak hlas díkůčinění a píseň chvály. Dnes je den Hospodinův blíže, než když jsme my uvěřili a měli bychom být opravdovější, horlivější a zapálenější, než v oněch počátečních dnech. Naše nebezpečí jsou větší nyní než tehdy. Duše jsou zatvrzelejší. Nyní potřebujeme být proniknuti Duchem Kristovým a neměli bychom odpočinout, dokud Ho nepřijmeme. *ST 161.4*

Bratři a sestry zapomněli jste, že vaše modlitby by měly být jako ostré srpy v rukou pracovníků jdoucích na velké pole? Když mladí lidé jdou zvěstovat pravdu, měli byste se modlitebně za ně přimlouvat. Modlete se, aby je Pán přimkl k sobě a dal jim moudrost, milost a poznání. Modlete se, aby byli uchráněni před úklady satana a zachováni čistí myšlenkově a svatí v srdci. Vás, kteří se bojíte Hospodina, prosím, abyste nemarnili čas neužitečným povídáním nebo zbytečným úsilím ukojit pýchu anebo pěstovat chuť. Čas takto získaný použijte k zápasu s Bohem za své kazatele. Pozvedejte jejich ruce jako Aron a Hur pozvedali Mojžíšovy ruce. *ST 162.1*

15. Naše stanová shromáždění

Bylo mi ukázáno, že některá z našich stanových shromáždění jsou daleko od toho cíle, který jim vytkl náš Pán. Lid není připraven na příchod svatého Božího Ducha. Sestry všeobecně věnují mnoho času před shromážděním na úpravu vnějších ozdob oděvu a přitom cele zapomínají na vnitřní ozdobu, která před Bohem má velikou cenu. Mnoho času také promarní zbytečným vařením, přípravou nejrůznějších koláčů a zákusků a jiných pokrmů, které jsou jen ke škodě těm, kteří je budou požívat. Kdyby naše sestry připravily dobrý chléb a některé jiné zdravé pokrmy, lépe by byly připraveny samy i jejich rodiny pro ocenění slova života a mnohem povolnější by byly vlivu Ducha svatého. *5T 162.2*

Žaludek bývá často přetížen pokrmem, který je zřídka tak prostý a jednoduchý jako ten, který si připraví doma a jehož příprava si vyžaduje dvojnásobnou cenu i trojnásobnou námahu. To tak otupuje mysl, že je těžko postihnout věčné věci, shromáždění končí a oni jsou zklamáni, že neměli větší radost z Ducha Božího. *5T 163.1*

Při přípravě na shromáždění by měl každý jednotlivec bedlivě a kriticky zkoumat své vlastní srdce před Bohem. Jestliže v něm byly nepříjemné pocity, neshody a hádky v rodinách, je třeba tyto nedostatky vzájemně vyznat a modlit se společně jedni za druhé. To by měly být první přípravné kroky. Pokořte se před Bohem a všemožně se snažte chrám duše zbavit všech nečistot, vši závisti, žárlivosti, všeho podezírání a vyhledávání chyb. *„Umyjte ruce, hříšníci a očistěte srdce vy, kteříž jste dvojité mysli. Soužení buďte a kvělte a plačte; smích váš obraťte se v kvílení a radost v zármutek. Ponižte se před obličejem Páně a povýšíť vás.“* (Jk 4,8-10) *5T 163.2*

Pán mluví: „Vstupte do své komůrky a v tichosti zpytujte své srdce, naslouchejte hlasu pravdy a svědomí.“ Nic vám nepomůže k sebepoznání tak, jako modlitba v soukromí. Ten, kdo vidí do srdce a zná všechny tajné věci, osvíti vaše chápání a vyslyší vaše prosby. Jasně, prosté povinnosti, které nesmí být zanedbány, budou vám ujasněny. Učiňte smlouvu s Bohem a podříďte sebe i všechny své schopnosti Jeho službě. Nepřinášejte toto nedokončené dílo do táborového shromáždění. Není-li ukončena práce doma, sami budete trpět a jiní budou velice poškozeni vaším chladem, vaší nečestností a vaší duchovní otupelostí. *5T 163.3*

Byl mi ukázán stav lidu vyznávajícího pravdu. Slova proroka Ezechiele se hodí na něj v této době: *„Synu člověčí, muži tito složili ukydané bohy své v srdci svém a nepravost, kteráž jim k urážce jest, položili před tváře své. Zdaliž se upřímně radí se mnou? Protož mluv jim a řci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Kdo by koli z domu Izraelského složil ukydané bohy své v srdci svém a nepravost, kteráž mu k urážce jest, položil před tvář svou a přišel by k proroku: já Hospodin odpovídati budu tomu, kterýž přišel, o množství ukydaných bohů jeho.“* (Ez 14,3-4) *5T 164.1*

Milujeme-li věci toho světa a máme-li zálibu v nepravosti, anebo jsme účastníky neužitečných skutků temnoty, položili jsme si kámen urážky ze své nepravosti před svou tvář a vztyčili jsme si ve svém srdci modly. Jestliže je rozhodným úsilím neodstraníme, nikdy nebudeme uznáni za syny a dcery Boží. *5T 164.2*

To je dílo, které mají rodiny vykonat před příchodem na svaté shromáždění. Příprava jídla a oděvu ať je druhořadou záležitostí, doma však začněte s hlubokým průzkumem srdce. Modlete se třikrát denně a jako Jákob buďte neodbytní. Doma je místo, kde můžete najít Ježíše, pak ho vezměte s sebou do shromáždění a jak vzácné budou hodiny zde strávené. Jak však můžete očekávat, že pocítíte přítomnost Páně a uvidíte jeho moc, když jednotlivé dílo přípravy pro onen čas zanedbáte? *5T 164.3*

V zájmu vlastní duše, pro Krista i kvůli jiným, pracujte doma. Modlete se jak jste dosud nebyli zvyklí se modlit. Nechť je srdce cele otevřeno před Bohem. Uspořádejte svůj domov. Připravte své děti na tuto událost. Učte je, že jejich krásné oblečení nemá takový význam před Bohem, jaký mají čisté ruce a čisté srdce. Odstraňte každou překážku, která vám může být v cestě, všechny různice, které mohou existovat mezi nimi anebo mezi vámi a jimi. Tím pozvete Pána do svých domovů a svatí andělé vás budou doprovázet do shromáždění a jejich světlá přítomnost zapudí temnotu zlých andělů. I nevěřící pocítí svaté ovzduší při vstupu do tábora. Ó, jak mnoho ztrácíme zanedbáním této

důležité práce. Kárání se vám může líbit, můžete být oduševnění a oživeni, v srdci však nepocítíte obnovující Boží moc a dílo nebude tak hluboké, důkladné a trvalé jak by mělo být. Necht' je pýcha ukřižována a duše oděna převzácným rouchem Kristovy spravedlnosti a pak budete mít před shromážděním velikou radost. Vaši duši to bude jako brána do nebe. *5T 164.4*

Podobné dílo pokory a zkoumání srdce by mělo být také ve sboru, tak aby všechny různice a odcizení mezi bratřími byly odstraněny dřív, než se postaví před Pána v těchto výročních shromážděních. Pusťte se do tohoto díla se vši opravdovostí a neodpočínáte si, dokud nebude dokonáno; neboť přijdete-li do shromáždění se svými pochybnostmi, svým reptáním, svými nedorozuměními, přivádíte zlé anděly do tábora a přinášíte temnotu, kamkoli půjdete. *5T 165.1*

Bylo mi ukázáno, že pro nedostatek přípravy těchto výročních shromáždění bylo skutečně jen málo. Kazatelé jsou zřídka kdy připraveni k dílu pro Pána. Je mnoho mluvčích, – mluví ostře, překrucují různé věci podle svého, útočí na jiné sbory a vysmívají se z jejich víry, – je však velmi málo opravdových Božích pracovníků. Tito energičtí, sebejistí řečníci prohlašují, že vlastní lepší pravdu, než kterýkoli jiný lid, ale jejich způsob práce a náboženské horlivosti nijak neodpovídá jejich vyznání víry. *5T 165.2*

Hleděla jsem, abych viděla pokoru duše, která by měla vždy zdobit, jako vhodné roucho naše kazatele, avšak nebyla tam. Hledala jsem hlubokou lásku k duším, kterou jim Mistr přikázal mít, avšak neměli ji. Naslouchala jsem zda uslyším opravdové, vroucí modlitby pronášené v slzách a úzkosti duše za nekající a nevěřící v jejich vlastním domově a ve sboru, avšak neslyšela jsem je. Poslouchala jsem, jestli uslyším dovolávání se projevu Ducha svatého, ale chybělo to. Hledala jsem nosiče břemen, kteří by v takové době jaká byla tato, „plakali mezi síní a oltářem volajíce: Ušetři, Hospodine a nevydávej dědictví svého v pohanění“, avšak neslyšela jsem žádné takové prosby. Několik opravdových, pokorných jednotlivců hledalo Pána. Na některých těchto shromážděních jeden nebo dva kazatelé si uvědomovali zodpovědnost a byli přetíženi jako vůz se snopy. Avšak velká většina kazatelů neměla více smyslu pro svatost svého povolání, než děti. *5T 165.3*

Viděla jsem, co tato výroční shromáždění mohla znamenat – měla být shromážděními opravdového úsilí. Kazatelé by měli vyhledávat přípravu srdce dříve, než vstoupí do díla pomáhání jiným, protože lid je daleko vpředu před mnohými kazateli. Neúnavně by měli zápasit na modlitbě, pokud jim Pán nepožehná. Když Boží láska hoří na oltáři jejich srdcí, nebudou kázat, aby vynášeli svou vlastní duchaplnost, nýbrž představili Krista, který snímá hříchy světa. *5T 166.1*

V rané církvi bylo křesťanství zvěstováno ve své čistotě, jeho zásady byly zvěstovány pod vlivem inspirace, jeho příkazy nebyly porušeny lidskými výmysly. Církev zjevovala Ducha Kristova a byla krásná ve své prostotě. Její ozdobou byly svaté zásady a příkladný život jejich členů. Zástupy byly získány pro Krista ne okázalým učením, nýbrž Boží mocí, která doprovázela jasnou zvěst Jeho Slova. Církev se však zkazila. A nyní je větší potřeba než kdykoliv jindy, aby kazatelé byli průlivem světla. *5T 166.2*

Je mnoho lehkomyšlných hlasatelů biblické pravdy, jejichž duše jsou tak bez Božího Ducha, jako byly neúrodné vrchy Gelboe bez rosy a deště. Potřebujeme však muže důkladně *5T 167* obrácené a poučující jiné o tom, jak mají odevzdat svá srdce Bohu. Moc zbožnosti téměř přestala působit v našich sborech. Proč je tomu tak? Pán stále čeká, aby mohl projevit svou milost, on nezavřel průduchy nebes; my jsme se odloučili od Něho. Potřebujeme upřít svůj zrak víry na kříž a věřit, že Ježíš je naší silou, naším spasením. *5T 166.3*

Vidíme-li tak malou zodpovědnost za dílo spočívající na kazatelích a lidu, ptáme se: Když přijde Pán, zdali nalezneme víru na zemi? Chybí víra. Bůh má hojnost milosti a moci, která čeká na náš zájem. Důvod, proč necítíme její velikou potřebu, spočívá v tom, že hledíme příliš na sebe a ne na Ježíše. Nevyvyšujeme Ježíše a nespolehnáme cele na jeho zásluhu. *5T 167.1*

Kéž bych mohla naše kazatele a lid přesvědčit o nutnosti hlubšího působení milosti v srdci a důkladnější přípravy, aby mohli pochopit smysl a úsilí našich stanových shromáždění, aby měli co možno největší užitek z těchto shromáždění. Tato výroční sejití mohou být dobou zvláštního požehnání, anebo mohou být velikou škodou pro duchovní život. Čím budou pro tebe, drahý čtenáři? Každý musí rozhodnout sám. *5T 167.2*

16. Bratrská láska

„Po tom poznají všichni, že jste moji učedníci, budete-li mítí lásku vespolek.“ (J 13,35) Čím více se svou povahou podobáme našemu Spasiteli, tím větší bude naše láska k těm, pro které zemřel. Křesťané projevující nesobeckého ducha lásky jeden k druhému, přinášejí svědectví o Kristu, jež nevěřící nemohou popřít ani mu odporovat. Nelze docenit moc takového příkladu. Nic tak úspěšně neodrazí záměry satana a jeho sluhů, nic tak neupevní království Vykupitele, jako Kristova láska projevena mezi členy církve. Pokoj a úspěch lze očekávat pouze v činné pokoře a lásce. *5T 167.3*

V prvním listu ke Korintským apoštol Pavel zdůrazňuje význam oné lásky, kterou by měli pěstovat Kristovi následovníci: *„Kdybych mluvil i jazyky lidskými i andělskými, ale neměl lásky, jsem jako řinčící kov a hřmotící zvon. Kdybych měl dar prorocství a věděl všecko tajemství a měl všecko poznání a víru takovou, že bych hory přenášel, ale neměl lásku, nejsem nic. Kdybych rozdal všecko své jmění a vydal své tělo, abych byl upálen, ale neměl lásku, nic mi to neprospívá.“* (1 K 13,1-3) *5T 168.1*

Jakkoli vznešené může být vyznání člověka, jehož srdce není proniknuto láskou k Bohu a jeho spolubližním, není Kristovým učedníkem. Kdyby měl velikou víru i divotvornou moc, přece by jeho víra bez lásky byla bezcenná. Může projevit velikou obětavost, dělá-li to však z jiných důvodů než z pravé lásky, obětoval-li by všechny své statky na pokrm chudým, ani tento čin by mu nezískal přízeň u Boha. Ve své horlivosti by mohl podstoupit i mučednickou smrt, kdyby však neměl zlato lásky, Bůh by jej pokládal za svedeného nadšence, nebo ctižádostivého pokrytce. *5T 168.2*

Apoštol pokračuje a vymezuje ovoce lásky: *„Láska trpělivá jest, dobrotivá jest, láska nezávidí.“* Božská láska, ovládající srdce vykořeňuje pýchu a sobectví. *„Láska není všetečná, nenadýmá se.“* Nejčistší radost pochází z nejhlubší pokory. Nejmocnější a nejušlechtlejší charaktery spočívají na základě trpělivosti, lásky a důvěřivého podřízení Boží vůli. *5T 168.3*

„Nechová se neslušně, nehledá svůj prospěch, nerozčiluje se, nepočítá zlo.“ Srdce, v němž panuje láska, nebude naplněno vášní ani pomstou při urážkách, které by pýcha a sebeláska nesnesly. Láska nepodezírá a vždy vidí pohnutky a činy jiných v tom nejpríznivějším světle. Láska nikdy zbytečně nevystavuje chyby jiných. Zvědavě nenaslouchá nepříznivým zprávám, nýbrž snaží se připomenout některé dobré vlastnosti toho, kdo byl znevážen. *5T 168.4*

Láska *„neraduje se z nepravosti, ale spolu raduje se pravdě“*. Ten, jehož srdce je proniknuto láskou, je naplněn zármutkem při poblouznění a slabosti jiných, raduje se však, když vítězí pravda, když mraky, které zastiňují čistou pověst kohokoli, jsou odstraněny, anebo když hříchy jsou vyznány a zlo je napraveno. *5T 169.1*

„Všecko snáší, všemu věří, všeho se naděje, všeho trpělivě čeká.“ Láska nejen snáší nedostatky jiných, nýbrž je-li to nutné, radostně bere na sebe jakékoliv utrpení a nepohodu. Tato láska „nikdy nevypadá“. Nikdy nemůže ztratit svou cenu, je přívlastkem nebes. Jako převzácný poklad bude doprovázet svého vlastníka branami Božího města. *5T 169.2*

Ovoce Ducha je láska, radost, pokoj. Neshoda a boj je satanovým dílem a ovocem hříchu. Chceme-li se jako lid těšit pokoji a lásce, musíme se vzdát svých hříchů, musíme žít v souladu s Bohem a budeme v souladu i jeden s druhým. Každý nechť se ptá sám sebe: vlastním lásku? Naučil jsem se dlouhoshovívavosti a laskavosti? Hřivny, poznání a výmluvnost budou bez této nebeské vlastnosti tak bezvýznamné, jako řinčící kov a hřmotící zvon. Žel, že tento převzácný poklad je tak málo doceněn, a že ho mnozí vyznavači tak málo hledají. *5T 169.3*

Pavel napsal Kolossenským: *„Protož oblectě se jako vyvolení Boží, svatí a milí v střeva milosrdenství, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost, trpělivost, snášejíce jeden druhého a odpouštějíce sobě vespolek, měl-li by kdo proti komu žalobu. Jako i Kristus odpustil vám, tak i vy. – K tomu ke všemu pak jen lásku, jež je pojátkem dokonalosti. Pokoj Kristův ať jest rozhodčím ve vašich srdcích, vždyť k němu jste byli povoláni jako údové jednoho těla. A buďte vděční.“* *„Všecko, co činíte slovem anebo skutkem, všecko činite ve jménu Pána Ježíše a děkujte Bohu Otci skrze něho.“* (Ko 3,12-15.17) *5T 169.4*

Skutečnost, že jsme tak velice zavázáni Kristu, nás co nejsvatěji zavazuje vůči těm, pro jejichž vykoupění zemřel. Máme k nim projevovat týž soucit, totéž něžné slitování a nesobeckou lásku, kterou Kristus projevili vůči nám. Ovládne-li Kristus naše sklony, pak sobecká ctižádost a touha po prvenství zmizí. *5T 170.1*

Náš Spasitel učil své učedníky modlit se: „Odpusť nám naše viny, jako i my jsme odpustili těm, kdož se provinili proti nám.“ Zde je žádáno veliké požehnání za určitých podmínek. My sami uvádíme tyto podmínky. Žádáme, aby Boží milosrdenství vůči nám bylo měřeno milosrdenstvím, které prokazujeme jiným. Kristus říká, že toto je pravidlo, podle něhož bude Pán zacházet s námi: *„Odpustíte-li totiž lidem jejich poklesky, odpustí i vám váš nebeský Otec, neodpustíte-li však lidem, neodpustí ani vám Otec vašich poklesků.“* (Mt 6,14-15) Obdivuhodné podmínky! Jak málo jim však lidé rozumí a zachovávají. Jedním z nejběžnějších hříchů doprovázeným těmi nejzhoubnějšími následky je pěstování ducha, který neodpouští. Jak mnozí pěstují nepřátelství nebo pomstu a pak se sklánějí před Bohem a žádají, aby jim odpustil jako oni odpouštějí. Jistěže nemohou mít pravé pochopení významu této modlitby, jinak by se neodvážili brát ji na své rty. Na odpouštějící Boží milosti jsme závislí každého dne, každé hodiny, jak můžeme tedy pěstovat zatrpklou a nenávist vůči svým spoluhříšníkům. Kdyby při svém každodenním společenství křesťané uplatňovali zásady této modlitby, jaká požehnaná změna by nastala ve sboru i ve světě! Bylo by to nejpřesvědčivějším svědectvím, jaké může být dáno o skutečnosti biblického náboženství. *5T 170.2*

Bůh žádá více od svých následovníků, než si mnozí uvědomují. Nechceme-li svou naději na nebeský život budovat na falešném základě, musíme přijmout Písmo jak je a věřit, že Pán mluví vážně. Nepožaduje od nás nic, k čemu by nás nevybavil. Nebudeme mít žádnou výmluvu v den Hospodinův, pakliže nedosáhneme úrovně, kterou nám ukládá Jeho Slovo. *5T 171.1*

Apoštol nás napomíná: *„Láska ať je bez pokrytectví. Mějte v ošklivosti zlo, lněte k dobrému, milujte se vespolek srdečně bratrskou láskou, předstihujte se vzájemně v uctivosti.“* (Ř 12,9-10) Pavel chce, abychom rozeznávali mezi čistou, nesobeckou láskou inspirovanou Kristovým duchem a bezvýznamnou, zrádnou domýšlivostí, jíž oplývá svět. Tento bezcenný padělek svedl mnohé duše. Chtěl vymazat rozdíl mezi správným a nesprávným, souhlasit s hříšníkem, místo aby mu poctivě ukazoval jeho chyby. Takové jednání nikdy není ovocem skutečného přátelství. Duch, který ho ploidí, přebývá pouze v tělesném srdci. I když křesťan bude vždy laskavý, soucitný a odpouštějící, nikdy se nemůže smířit s hříchem. Bude nenávidět zlo a lnout k dobrému, i když bude muset obětovat společnost nebo přátelství s bezbožnými. Kristův duch nás povede k nenávidění hříchu, i když jsme ochotni přinést jakoukoli oběť, abychom zachránili hříšníka. *5T 171.2*

„Říkám tedy a dovolávám se svědectví Páně, abyste již nežili jako žijí pohané, jejichž myšlení jest prázdné, jsou zatemněni v rozumu, odcizeni od Božího života nevědomostí, která je v nich pro zatvrzelost jejich srdcí. Oni se totiž otupěle oddali nezřízenosti, aby se dopouštěli všeliké nečistoty nestřídmě.“ (Ef 4,17-19) Apoštol napomíná své bratry ve jménu a moci Pána Ježíše, aby si po vyznání evangelia nepočínali jako pohané, nýbrž svým každodenním životem projevovali své pravé obrácení. *5T 171.3*

„Odložte starou lidskou osobnost, podle níž jste dříve byli živi – vždyť ta se hubí v klamných chťích – obnovujte se v duchu svého myšlení a oblečte novou osobnost, stvořenou podle vzoru Božího v spravedlnosti a v svatosti pravdy.“ (Ef 4,22-24) Kdysi byli porušeni, poníženi, zotročeni nízkými vášněmi, spojeni byli světskými obřady, oslepeni, svedeni a oklamáni satanskými svody. Nyní, když poznali Ježíšovu pravdu, musí být zřejmá v jejich životě i povaze rozhodná změna. *5T 172.1*

Přijímání neobrácených členů, bez změny jejich života, je zdrojem slabosti církve. Na tuto skutečnost se často zapomíná. Někteří kazatelé a sbory tak touží zvýšit počet svých členů, že nepřinášejí věrné svědectví proti nekřesťanským zvykům a způsobu života. Ti, kteří přijímají pravdu nejsou poučeni o tom, že nemohou žít světsky a přitom se nazývat křesťany. Dosud byli satanovými otroky, od nynějška mají být Kristovými služebníky. Život musí svědčit o změně vůdců. Veřejný názor nahrává vyznání křesťanstva. Stačí malé sebezapření nebo sebeobětavost, aby byla přijata forma zbožnosti a aby jméno jednotlivce bylo zapsáno v církevní knize. Proto mnozí jdou do církve, aniž by se nejdříve spojili s Kristem. Tady satan jásá. Podobně obrácení lidé jsou jeho nejzdatnějšími služebníky. Slouží jako návnada jiným duším. Jsou falešným světlem zavádějícím neopatrné do za-

hynutí. Lidé se zbytečně snaží rozšířit křesťanskou stezku a zpříjemnit ji světákům. Bůh neurovnal ani nerozšířil tu hrbolatou a úzkou cestu. Chceme-li vejít do života, musíme jít toutéž cestou, po níž šel Ježíš a jeho učedníci – cestou pokory, sebezapření a obětí. *ST 172.2*

Kazatelé by měli zkoumat svá srdce, aby byla pravdou posvěcena a pak usilovat o to i u těch, které vedou k obrácení. Kazatelé i lid potřebují čisté náboženství. Ti, kteří vylučují nepravost ze svého srdce a pozvedají své ruce v opravdové modlitbě k Bohu, budou mít pomoc, kterou jim může dát jedině Bůh. Za lidi bylo vyplaceno výkupné, aby mohli uniknout z otroctví hříchu a přijali odpuštění, čistotu a nebesa. *ST 172.3*

Bůh slyší volání poníženého a zkroušeného. Ti, kdo navštěvují trůn milosti, obětují své upřímné, opravdové prosby o Boží moudrost a moc, neopomenou být aktivními a užitečnými Kristovými služebníky. Nemusí vlastnit veliké schopnosti, avšak v pokoře srdce a v pevném spolehnutí na Ježíše mohou vykonat dobré dílo tím, že přivádějí duše ke Kristu. S Boží pomocí mohou se dostat k lidem. *ST 173.1*

Kristovi služebníci by si vždy měli uvědomovat, že do svatého díla nutno zapojit všechny duše; jejich úsilí by mělo směřovat k budování těla Kristova a ne k vyvýšení vlastního já před lidmi. Ačkoliv křesťané mají uctít věrného služebníka jako Kristova vyslance, měli by se vyhnout všemu vychvalování člověka. *ST 173.2*

„Napodobujte Boha jako jeho milované děti a žijte v lásce, jako i Kristus si vás zamiloval a vydal sebe za vás jako dar a zápalnou oběť Bohu v příjemnou vůni.“ (Ef 5,1-2) Svými bezbožnými skutky se člověk sám odcizil Bohu, Kristus však dal svůj život, aby všichni, kdo chtějí, byli vysvobozeni z hříchu a stali se opět dětmi svého Stvořitele. Byl to výhled na vykoupený svatý vesmír, který vedl Krista k této veliké oběti. Přijali jsme tak draze vydobyté přednosti? Následujeme Pána jako drahé dítky, anebo jsme služebníky knížete temnosti? Jsme Božími ctiteli, nebo bálovými? Uctíváme živého Boha, nebo modly? *ST 173.3*

Nemusí být viditelné žádné svatyně, ani obraz, na němž by oko spočinulo a přece můžeme být modloslužebníky. Tak snadno si můžeme udělat z vlastních, oblíbených představ a cílů modlu, jako zhotovit boha ze dřeva, nebo kamene. Tisíce lidí má falešnou představu o Bohu a jeho vlastnostech. Právě tak slouží falešnému bohu, jako sluhové Bálovi. Uctíváme pravého Boha, jak je zjeven ve svém Slově, Kristu, přírodě, anebo uctíváme některou filozofickou modlu místo něho? Bůh je Bohem pravdy. Spravedlnost a milosrdenství jsou vlastnosti jeho trůnu. On je Bohem lásky, soucitu a něžného slitování. Tak je zjeven ve svém Synu, našem Spasiteli. Je Bohem trpělivým a dlouhoshovívavým. Je-li taková bytost, kterou uctíváme a jejíž povahu se snažíme napodobit, pak uctíváme pravého Boha. *ST 173.4*

Následujeme-li Krista, jeho zásluhy nám připočteny přicházejí před Otce jako příjemná vůně. A milost charakteru našeho Spasitele zasazena v našich srdcích se bude šířit kolem nás jako převládající vůně. Duch lásky, tichosti a snášenlivosti ovládající náš život, bude moci obměkčit a podřídí tvrdé srdce a získat pro Krista i nejzatvrzelejší odpůrce víry. *ST 174.1*

„Nic neučiníte z osobní zaujatosti nebo z ješitností, ale v pokoře budete jiné pokládat za znamenitější než sebe samy.“ „Všecko číňte bez reptání a bez pochyb, abyste byli bez úhony a upřímní, Boží děti bez vady uprostřed pokolení zkřiveného a zmateného, v němž záříte jako hvězdy ve světě.“ (Fp 2,3.4.14.15) *ST 174.2*

Marnivá chloub a sobecká ctižádost je kamenem, o nějž mnoho duší ztroskotalo a mnoho sborů zesláblo. Ti, kteří mají nejméně odevzdanosti, kteří jsou co nejméně spojení s Bohem, jsou právě ti, kteří budou nejúporněji usilovat o nejvyšší postavení. Nemají představu o své slabosti a o svých povahových nedostatecích. Dokud mnozí z našich kazatelů nepocítí znovuzrozkoušící Boží moc, jejich úsilí bude sboru spíše překážkou, než pomocí. Přijali snad Kristovo učení, nepřijali však Krista. Duše, která ustavičně hledí k Ježíši, uzří jeho sebezapíravou lásku a hlubokou pokoru a bude následovat jeho příklad. Pýcha, ctižádost, klam, nenávisť, sobectví musí být vymýceno ze srdce. U mnohých tyto zlé rysy jsou částečně podřízeny, ne však úplně vykořeněny ze srdce. Za příznivých okolností opět rostou a dozrávají ke vzpouře vůči Bohu. Tu spočívá strašné nebezpečí. Ušetřit nějaký hřích znamená nahrávat nepříteli, který pouze čeká na nestřežený okamžik, aby způsobil naši zkázu. *ST 174.3*

„Kdo je mezi vámi moudrý a rozumný? Ať ukáže svým krásným chováním své skutky, ve skromné moudrosti.“ (Jk 3,13) Moji bratři a sestry, jak používáte dar jazyka? Naučili jste se tak ovládnout jazyk, že bude vždy poslouchat příkazy osvětleného svědomí a svatých náklonností? Je vaše obcování bez jakékoliv lehkovážnosti, pýchy, zloby, klamu a nečistoty? Jste bezúhonní před Bohem? Slova mají výmluvnou moc. Bude-li možné, satan udrží jazyk v činnosti ve své službě. Sami ze sebe nemůžeme ovládat tento nepoddajný úd. Boží milost je naší jedinou nadějí. *ST 175.1*

Ti, kdo toužebně usilují vyniknout, měli by spíše studovat jak by získali moudrost, která je *„především čistá, dále mírumilovná, povolná, smířlivá, plná milosrdenství a dobrého ovoce, nepochybující, nepokrytecká“* (Jk 3,17). Bylo mi ukázáno, že mnozí kazatelé potřebují, aby tato slova byla vrytá do duše. Ten, v jehož srdci přebývá Kristus, ta naděje slávy, bude *„ukazovat krásným chováním své skutky ve skromné moudrosti“* (Jk 3,17). *ST 175.2*

Petr napomíná věřící: *„Konečně: všichni buďte jednomyslní, soucitní, milovníci bratrstva, milosrdní, pokorní, neodplácejte zlo zlem, urážku urážkou, ale naopak žehnejte, neboť k tomu jste byli povoláni, aby se vám dostalo údělem požehnání. Neboť kdo chce mít radost ze života a dožít se dobrých dnů, ať zdrží svůj jazyk od zlého a své rty od slov lstivých. Odvrát se od zlého, čiň dobré, hledej pokoj a usiluj o něj. Neboť oči Páně hledí na spravedlivé, jeho uši jsou otevřeny jejich prosbám, tvář Páně však je proti těm, kdož činí zlo.“* (1 Pt 3,8-12) *ST 175.3*

Když je správná cesta tak jasně vyznačena, proč tedy vyznávající Boží lid po ní nechodí? Proč nestuduje, nemodlí se a neusiluje se vši opravdovostí o jednomyslnost? Proč se nesnaží pěstovat vzájemný soucit, bratrskou lásku místo oplácení zlým za zlé, nadávkou za nadávku? Kdo nemiluje život a netouží po dobrých dnech? A přece, jak málo jich plní tyto podmínky, aby zdrželi jazyk od zlého a rty od převráceného mluvení. Málokdo chce následovat Spasitelův příklad tichosti a pokory. Mnozí žádají od Pána, aby je pokořil, nejsou však ochotní podřídit se potřebné kázni. Když přichází zkouška, když přichází utrpení nebo i nesnáze, srdce se bouří a jazyk mluví slova, která jsou jako otrávené šípy nebo ničivé kroupy. *ST 176.1*

Zlé mluvení je dvojnásobná kletba dopadající tíživěji na mluvčího, než na posluchače. Kdo rozsévá sítě nejednoty a sváru, zaseje ve své vlastní duši jedovaté ovoce. Jak ubohý je klevetník, vynálezce zla! Právě štěstí mu je cizí. *ST 176.2*

„Blažení jsou tvůrcové pokoje, neboť oni budou nazváni syny Božími.“ (Mt 5,9) Milosrdenství a pokoj spočívá na těch, kteří se odmítají hádat. Když prodavači pohoršení chodí od rodiny k rodině, tehdy ti, kteří se bojí Hospodina, zachovají si doma svou počestnost. Čas, který je tak často hůře než utracen v líném, lehkovážném a škodlivém povídání, by měl být věnován vznešenějším a ušlechtilějším cílům. Kdyby se naši bratři a sestry stali Božími misionáři, navštěvující nemocné a postižené, pracující trpělivě a laskavě pro bloudící – zkrátka, kdyby napodobovali onen Vzor – církev by špěla vpřed na všech frontách. *ST 176.3*

Hřích zlého mluvení začíná pěstováním zlých myšlenek. Zrada zahrnuje nečistotu ve všech jejích formách. Trpěné nečisté smýšlení, pěstovaná nesvatá touha a duše je nakažena, její počestnost ohrožena. *„Žádost když počne, porodí hřích, hřích pak vykonaný zplozuje smrt.“* (Jk 1,15) Nechceme-li spáchat hřích, musíme se střežit jeho počátků. Každý pocit a touha musí být zachována v podřízenosti rozumu a svědomí. Každá nesvatá touha musí být okamžitě vypuzena. Kristovi následovníci, jděte do komůrek. Modlete se u víře a celým srdcem. Satan bdí, aby polapil vaše nohy. Musíte mít pomoc shůry, chcete-li uniknout jeho svodům. *ST 177.1*

Vírou a modlitbou všichni mohou splnit požadavky evangelia. Žádného člověka nelze přinutit k přestoupení. Předně musí být získán jeho vlastní souhlas, srdce musí rozhodnout o hříšném činu dříve, než vášně ovládne rozum, anebo nepravost zvítězí nad svědomím. Jakkoli silné pokušení nikdy není omluvou hříchu. *„Neboť oči Páně hledí na spravedlivé, jeho uši jsou otevřeny jejich prosbám.“* (1 Pt 3,12) Pokoušená duše, volej k Pánu. Jakkoli jsi bezmocný a nehodný, spolehni cele na Ježíše a dovolávej se jeho zaslíbení. Pán vyslyší. On ví, jak mocné jsou sklony přirozeného srdce a on pomůže v každém pokušení. *ST 177.2*

Upadl jsi do hříchu? Pak neodkladně hledej Boží milosrdenství a odpuštění. Když byl David přesvědčen o svém hříchu, kajícím a pokorně vylil svou duši před Bohem. Byl si vědom toho, že by mohl snést ztrátu své koruny, avšak nemohl by být zbaven Boží přízně. Milost dosud platí hříšní-

kovi. Hospodin nás volá přes všechno naše poblouznění: „*Navraťte se synové zpurí a uzdravím odvrácení vaše.*“ (Jr 3,22) Boží požehnání může být našim požehnáním, budeme-li dbát na přímluvný hlas jeho Ducha. „*Jakož se slitovává otec nad dítkami, tak se slitovává Hospodin nad těmi, kteříž se ho bojí.*“ (Ž 103,13) ST 177,3

17. Pilnost v práci

„Vidiš-li, že muž snažný v díle svém před králi stává? Nestává před nepatrnými.“ (Př 22,29)
„K nouzi přivodí ruka lstivá, ruka pak pracovitých zbohacuje“ (Př 10,4) *„Láskou bratrskou jedni k druhým naklonění jsou, poctivostí se vespolek předcházejte, v pracích neleniví, duchem vroucí, Pánu sloužíce.“ (Ř 12,10-11) ^{ST 178.1}*

Mnohá napomínání k pilnosti ve Starém a Novém zákoně ukazují velmi zřetelně úzký vztah, který je mezi našimi životními zvyklostmi a našimi náboženskými pocity a návyky. Lidský duch a lidské tělo jsou tak uzpůsobeny, že potřebují mnoho cvičení, aby se zaručil zdravý vývoj všech schopností. Zatímco mnozí jsou úplně zabraní do světského zaměstnání, jiní jsou nakloněni k pravému opaku a pracují nedostatečně, aby si vydělali na živobytí pro sebe a pro ostatní na nich závislé. Bratr ____ patří k takovým lidem. I když ve své rodině zaujímá postavení hlavy rodiny, ve skutečnosti toto místo nevyplňuje. Nejtěžší odpovědnost a největší břemena nechává nést své ženě, kdežto on žije pohodlně v bezstarostné lenosti nebo se zaměstnává takovými malichernými věcmi, jež pro vydržování jeho rodiny jen málo padají na váhu. Po celé hodiny dovede sedět a se svými syny nebo se sousedy tlachat o bezvýznamných všedních věcech. Bere život lehce a užívá života, zatímco žena a matka vykonává případné práce, aby připravila jídlo a udržovala v pořádku oděv. ^{ST 178.2}

Tento bratr je ubohý muž a bude vždy pro společnost břemenem, leda že by se rozpomněl na své Bohem mu dané určení a stal se mužem. Každý může nalézt práci, když mu skutečně na tom záleží. Když ale je bezstarostný a nepozorný, pak místa, která si mohl zajistit, budou obsazena takovými, kteří vyvíjejí větší čilost a mají správný vztah k povolání. ^{ST 178.3}

Milý bratře, nikdy nebylo v Božím plánu, abys byl tak chudý, jaký jsi nyní. K čemu ti daroval fyzickou konstrukci? Ty jsi právě tak odpovědný za své tělesné síly jako tvoji bratři za jejich prostředky. Někteří z nich by dnes byli ve velké výhodě, kdyby mohli vyměnit svůj majetek za tvé tělesné síly. A na tvém místě pilným použitím svých duchovních a tělesných sil byli by brzo překonali každý nedostatek a nikomu již nic nedlužili. To není tak, že Bůh na tě nevraží, když okolnosti jsou zdánlivě proti tobě, ale proto, že ty nepoužiješ sílu, kterou ti dal. On nechtěl, aby nečinností tvé schopnosti zakrněly, nýbrž abys je cvičením zesiloval. ^{ST 178.4}

Tvá víra ti rovněž ukládá povinnost, abys tak horlivě využil svůj čas v šesti pracovních dnech, jako v sobotu k návštěvě bohoslužeb. Ty nepracuješ pilně. Necháváš ubíhat hodiny, dny a dokonce i týdny, aniž co dokážeš. To nejlepší kázání, které bys mohl mít pro svět, by byla rozhodná nová úprava tvého života tím, že se budeš starat o živobytí své vlastní rodiny. Apoštol praví: *„Jestliže pak kdo o své a zvláště o domácí péče nemá, zapřel' víry a jest horší než nevěřící.“ (1 Tm 5,8) ^{ST 179.1}*

Kydáš hanbu na dílo, protože bydlíš na jednom místě, kde po nějakou dobu lenošíš a potom na živobytí své rodiny musíš dělat dluhy. Tobě se ale vždy nejedná o to, abys vyrovnal své dluhy. Místo toho se vystěhuješ na jiné místo. Tím ale podvádíš své sousedy. Svět má právo od vyznavačů biblického křesťanství očekávat bezpodmínečnou ryzost. Lhostejností jedince při placení jeho dluhů upadají všichni naši členové církve v podezření nespolehlivosti. ^{ST 179.2}

„A protože všechno, jakž byste chtěli, aby vám lidé činili, tak i vy číňte jim.“ (Mt 7,12) To se vztahuje právě tak na ty, kteří musí pracovat svými rukama, jako na takové, kteří mají něco na rozdávání. Bůh ti dal sílu a obratnost, ale tys toho nepoužil. ^{ST 179.3}

Ačkoliv tvá síla daleko dostačuje, abys svou rodinu uživil. Vstávej časné ráno, musí-li to být, když ještě jsou hvězdy na obloze. Učiň si plán své práce a skutečně jej splň. Splň každý slib, leda že by tě nemoc položila. Je lépe, když se zřekneš jídla a spánku, než abys jiným zadržel to, co jim po právu přísluší. ^{ST 180.1}

Vzestupu k úspěchu se nedosáhne bez úsilí. Nikdo nesmí očekávat, že bez námahy dospěje k úspěchu, ať je to v duchovních nebo pozemských věcech. Rychlí vždy nevyhrají závod, ani silní bitvu, avšak lenivý bude jistě chudobný. (Kaz 9,11; Př 10,4) Vytrvalí a plní jsou nejen sami šťastní, ale dalekosáhle přispívají také ke štěstí druhých. Blahobytu a pohodlí se dosáhne jen opravdovou

píli. Farao ukázal, jak vysoko si cení této vlastnosti, když pravil Josefovi. „*A srozumíš-li, že jsou mezi nimi (mezi Josefovými bratřími) muži rozšafní, ustanovíš je úředníky nad dobyt看, kterýž mám.*“ (Gn 47,6) 5T 180.2

Není omluva pro bratra ____, leda že by byla omluvou neodolatelná náchylnost k pohodlnosti a neschopnost plánovat a chopit se práce. Nejlépe by bylo pro něho, kdyby se vzdal své samostatnosti a přijal práci u někoho jiného, kdo by plánoval za něho. Byl tak dlouho bezstarostným, malátným pánem sama sebe, že jen málo dokáže a kromě toho dává špatný příklad svým dětem. Ony vykazují jeho povahu. Necháávají svou matku nosit břemena. Vybídne-li je někdo k práci, jsou sice ochotné, ale nemyslí na to, aby se staraly o potřebné věci a pracovaly samy od sebe, jak je to možné očekávat od všech dětí. 5T 180.3

Ženě a její rodině se činí těžká křivda, když ona ke své práci ještě koná práci svých příslušníků, když nosí dříví a vodu a dokonce bere sekyru, aby naštipala dříví, zatímco její muž a její synové si pohodlně hoví u ohně. Bůh nikdy neustanovil, že ženy a matky mají být otrokyněmi svých rodin. Mnohá matka je nadměrně přetížena starostmi, protože její děti nejsou vychovány k tomu, aby se podílely na domácích povinnostech. Výsledek toho je, že stárne a předčasně umírá a opouští své děti právě tehdy, kdy je jí nejnaléhavěji třeba jako matky k vedení jejích nezkušených dětí. Kdo v tomto případě zaslouží pokárání? 5T 180.4

Muži by měli učinit vše, aby ušetřili starosti svým ženám, aby se udržely čilé a svěží. Nikdy by neměli dovolovat a podporovat u dětí lenost, neboť by si na to brzy zvykli. Jestliže děti nedělají nic užitečného, ochabují jejich schopnosti nebo jsou zcela použity ke zlému. 5T 181.1

Můj bratře, to co potřebuješ, je činnost. Každý rys tváře, každá z tvých duchovních vloh na to poukazuje. Ty nechceš dělat těžkou práci a nevážíš si toho, vydělávat si na chléb v potu tváře. Ale toto je v domácím životě Bohem ustanovený plán. 5T 181.2

Ty nedokončíš to, co sis předsevzal. Ty sis nikdy nezvykl na pořádek. Plánování je všechno. Dělej vždy jen jedno ve stanovený čas, ale správně a také to dodělej, než začneš něco jiného. Měl by sis stanovit určitý čas na vstávání, modlitbu a jídlo. Mnozí promarní drahocenné hodiny v posteli, protože to odpovídá jejich přirozenému sklonu a opak vyžaduje úsilí. Jedna ráno zameškaná hodina je navždy ztracena a nikdy nemůže být dostižena. Šalamoun v Přísloví praví: „*Přes pole muže lenivého šel jsem a přes vinici člověka nemoudrého. A aj, porostlo všudy trnům, přikryly všecko kopřivy a ohrada kamenná její byla zbořena. A vida to, posoudil jsem toho; vida, vzdal jsem to k výstraze. Maličko pospiš, maličko zdřímneš, maličko složíš ruce, abys poležel, v tom přijde jako pocestný chudoba tvá a nouze tvá jako muž zbrojný.*“ (Př 24,30-34) 5T 181.3

Kdo chce být zbožný, musí svému vyznání víry prokazovat čest tím, že nedá podnět k tomu, aby se lehkomyšlným způsobem jednání tupila pravda. „*Žádnému nebývejte nic dlužni.*“ praví apoštol. Milý bratře, měl bys nyní vážně usilovat o to, abys vystoupil proti své navyklé lenosti a využíval čas. Ať svět vidí, že pravda způsobila obnovu ve tvém životě. 5T 181.4

18. Stěhování do Battle Creeku

Náš Spasitel se představuje jako muž, který odjel do daleké země a svůj dům dal do správy vyvoleným služebníkům, z nichž každému určil jeho práci. Každý křesťan má nějaký úkol ve službě pro svého Mistra. Nemáme vyhledávat své vlastní zájmy nebo pohodu, nýbrž spíše za první povinnost si pokládat budování Kristova království. Nesobecká pomoc a služba spolublížním nejen osvědčí naši lásku k Ježíši, nýbrž zachová nás v jeho blízkosti v důvěřivé závislosti na něm a naše duše bude ustavičně růst v milosti a poznávání pravdy. *ST 182.1*

Bůh rozptýlil své děti do různých společností, aby světlo pravdy zářilo uprostřed mravní temnoty, která zahluje zemi. Čím je hlubší temnota kolem nás, tím je větší potřeba, aby naše světlo svítilo na svědectví o Bohu. Můžeme se dostat do svízelných těžkostí a nesnází, to však není důkazem, že nejsme na místě určeném nám Boží prozřetelností. Mezi římskými křesťany se Pavel zmiňuje o těch, „kteříž jsou z domu císařova“. Nikde nemohlo být mravní ovzduší křesťanstvu nepříznivější než na onom římském dvoře za krutého a rozmařilého Nera. A přece ti, kteří v císařově domě přijali Krista si nemysleli, že po svém obrácení mohou opustit své zodpovědné místo. Tváří v tvář svůdným pokušením, prudkému odporu a hrozivému nebezpečí, zůstali věrní církvi a Kristu. *ST 182.2*

Kdokoliv chce cele spolehnout na Boží milost, může ze svého života učinit trvalé svědectví pravdy. Nikdo není v takové situaci, aby nemohl být pravým a věrným křesťanem. Jakkoliv těžké mohou být překážky, všichni, kteří se rozhodli poslouchat Boha, budou mít otevřenou cestu vpřed. *ST 182.3*

Ti, kdo zůstávají Bohu věrní uprostřed protivenství, získají tu nejvzácnější zkušenost. Jejich síly vzrůstají po každé překonané překážce a po každém odraženém pokušení. Tato skutečnost se často přehlíží. Když někdo přijal pravdu, pomýlení přátelé se bojí vystavit ho jakékoliv zkoušce nebo utrpení a okamžitě se snaží opatřit mu snadnější postavení. Dostává se na místo, kde mu všechno vyhovuje. Povyrostla tím jeho duchovní síla? V mnoha případech ne. Má tak málo životní síly jako pokojová květina. Přestává bdít, jeho víra slábne, sám neroste v milosti a nepomáhá ani jiným. *ST 183.1*

Chřadne snad ten, kdo zachovává pravdu uprostřed nevěry a protivenství? Ptám se, abych připomněla věřící v Nerově domě; berte na zřetel tu zkaženost a pronásledování s nimiž se setkávali a vezměte si z jejich příkladu naučení pro svou odvahu, statečnost a víru. *ST 183.2*

Někdy to může být účelné, aby byli lidé mladí u víře uchráněni velikých pokušení nebo protivenství a dostali se tam, kde budou v zátiší péče a dobré rady zkušených křesťanů. Mělo by jim však být stále připomínáno, že křesťanský život je ustavičný zápas, že nečestnost nebo lenost ohrožuje úspěch. *ST 183.3*

Po přijetí pravdy bychom neměli mít společenství s těmi, kteří ji odporují, ani svou víru svévolně uvádět do těžkostí. Kdo však je v takovéto situaci a přijímá pravdu, měl by všechno pečlivě zvážit dřív, než své postavení opustí. Záměrem Boží prozřetelnosti může být, aby jeho vlivem a příkladem poznali pravdu i jiní. *ST 183.4*

Mnozí žijí v rodinných svazcích s odpůrci víry. Tito věřící se často dostávají do velikých nesnází, Boží milostí však mohou oslavit Boha poslušností pravdy. *ST 184.1*

Jako Kristovi služebníci měli bychom být věrní na místě, kde Bůh vidí, že můžeme nejlépe posloužit. Naskytnou-li se nám příležitosti lepšího uplatnění, měli bychom je přijmout na Mistrův pokyn a jeho souhlas bude s námi. Měli bychom se však bát opustit své místo, dokud nám Pán jasně nenaznačí povinnost sloužit mu na jiném místě. *ST 184.2*

Různá odvětví díla potřebují různé kvalifikované pracovníky. Tesař není připraven k práci u kovářiny, ani kovář pracovat s hoblíkem. Obchodník by nebyl na místě u lůžka nemocného a lékař v účtárně. Ti, kdo jsou unaveni prací, kterou jim svěřil Bůh a dostávají se do postavení, kde nemohou nebo nechtějí pracovat, budou pokládáni za líné služebníky. „Každému jeho práci.“ Nikdo není omluven. *ST 184.3*

Svou povinnost misijně pracovat pro Pána tam, kam nás postavil, jsme jako lid velice zanedbali. Mnozí se ochotně odvracejí od současných povinností a příležitostí a hledají nějaké širší pole.

Mnozí si představují, že někde na jiném místě by bylo snadnější zachovávat pravdu. Naše větší sbory jsou pokládány za přednější a mezi našim lidem narůstá tendence opouštět své zvláštní postavení a stěhovat se do Battle Creeku nebo do blízkosti některého jiného velikého sboru. Takové jednání nejen ohrožuje zdárný růst a samotný život našich menších sborů, nýbrž brání nám konat právě to dílo, které nám Bůh svěřil, ničí náš duchovní život a maří službu jako lidu. *5T 184.4*

Téměř ze všech našich sborů v Michiganu a do jisté míry i jiných států, naši bratři a sestry se stěhovali do Battle Creeku. Mnozí z nich byli užitečnými pomocníky v menších sborech a jejich odstěhování velice oslabilo ony malé sbory, v několika případech se sbor úplně rozpadl. *5T 185.5*

Pomohli snad sboru ti, kteří se odstěhovali do Battle Creeku? Jakmile mi to bylo předloženo, snažila jsem se vidět, kdo přinášel živé svědectví o Bohu, kdo si uvědomoval zodpovědnost za mládež, kdo chodil dům od domu, modlil se s rodinami a usiloval o jejich duchovní zájmy? Viděla jsem, že toto dílo bylo zanedbáno. Mnozí po příchodu do tohoto velikého sboru si uvědomují, že tu nemají co dělat. Proto složili ruce a vzdali se veškeré zodpovědnosti a práce. *5T 185.1*

Některé sem přivedly jen finanční zájmy. Tito lidé jsou těžkým břemenem sboru. Jsou jen překážkou pudy, jejich neúrodné větve ubírají jiným stromům zář nebeského světla. *5T 185.2*

Bohu se nelíbí, že se mnozí z našich kazatelů usídlili v Battle Creeku. Kdyby jejich rodiny byly rozmístěny v různých částech pole, mohly by být mnohem užitečnější. Je pravdou, že kazatel bývá jen krátký čas doma a přece je mnoho míst, kde by onen čas byl mnohem užitečněji využitý pro Boží dílo. *5T 185.3*

Pán se ptá mnohých v Battle Creeku: „Co tu děláš? Jak zodpovíš svůj odchod z určeného díla a to, že jsi spíš překážkou než pomocí sboru?“ *5T 185.4*

Bratři, prosím vás, porovnejte svůj nynější duchovní stav se stavem, kdy jste byli aktivně zapojeni do Kristova díla. Když jste tenkrát pomáhali a povzbuzovali sbor, získali jste vzácnou zkušenost a žili jste v Boží lásce. Když jste přestali pracovat pro jiné, zda vaše vlastní láska neochladla a vaše horlivost neochabla? A jak je to s vašimi dětmi? Jsou utvrzenější v pravdě a Bohu odevzdanější, než když přišly do tohoto velikého sboru? *5T 185.5*

Vliv některých dlouho pracujících v Božím díle je osudný pro duchovní život a zbožnost. Tito, vůči evangeliu zatvrzelí mladí lidé se obklopili světským, neuctivým a nevěreckým ovzduším. Odvážíte se svěřit výchovu svých dětí takovým lidem? Bylo by lépe pro ně, aby nikdy nedosáhli žádné vzdělání, než aby je získali za cenu obětování zásad a Božího požehnání. *5T 186.1*

Mezi mladými lidmi přicházejícími do Battle Creeku jsou někteří, kteří udržují svou věrnost vůči Bohu uprostřed pokušení; je jich však málo. Mnozí při svém příchodu věřili pravdě, Písmu i vyznání, avšak nevěřící společníci je svedli a domů se vrátili s pochybnostmi o každé pravdě, která je nám jako lidu drahá. *5T 186.2*

Všichni naši bratři, kteří zamýšlí stěhovat se do Battle Creeku anebo tam posílají své děti, měli by celou věc dobře uvážit dříve, než se k tomu rozhodnou. Nebudou-li převyšovat klady tohoto středisla, nebude-li víra a zbožnost sboru úměrná jejich přednostem a příležitostem, je to nejnebezpečnější postavení, které si mohli zvolit. Viděla jsem stav tohoto sboru, jak na něj hledí andělé. Lid i strážní žijí v duchovním klamu. Zachovávají formu pobožnosti, chybí jim však trvalé zásady spravedlnosti. Nebude-li zde rozhodná, pronikavá změna v tomto sboru, zdejší škola by měla být přestěhována na některé jiné místo. *5T 186.3*

Kdyby mládež, žijící zde po celá léta, zužitkovala své přednosti, mnozí dnešní pochybovači by se odevzdali kazatelské službě. Pokládali však za důkaz intelektuální nadřazenosti pochybovat o pravdě a byli pyšní na svou nezávislost v pěstování nevěry. Dělalí příkoří Duchu milosti a pošlapali Kristovu krev. *5T 186.4*

Kde jsou misionáři, kteří by stáli v srdci díla? Z Battle Creeku by mělo být každoročně vysíláno dvacet až padesát pracovníků, kteří by nesli pravdu těm, kteří jsou v temnotě. Zbožnost je však na tak nízkém stupni, posvěcení tak chabé, světáctví a sobectví tak převládá, že mravní ovzduší osudově ochromuje horlivost. *5T 187.1*

Nemusíme jít do cizích misijních polí, abychom se stali Božími misionáři. Všechno kolem nás je pole „*bělající se ke žni*“ a kdokoli chce, může sbírat „ovoce věčného života“. Bůh vyzývá mnohé v Battle Creeku, kteří duchovně umírají, aby šli tam, kde je jejich práce potřeba v jeho díle. Vyjděte

z Battle Creeku, i kdyby si to vyžádalo finanční oběť. Jděte někde, abyste byli požehnáním jiným. Jděte tam, kde můžete posílit některý slabý sbor. Uplatněte schopnosti, které vám dal Bůh. *5T 187.2*

Procitněte z duchovní otupělosti, pracujte ze všech svých sil, abyste zachránili svou duši, jakož i duše jiných. Nyní není doba na to, abychom volali: „pokoj a bezpečnost“. Nepotřebujeme brilantní řečníky pro zvěstování tohoto poselství. Pravda musí být zvěstována ve vsi své zaostřenosti. Potřebujeme muže činu – lidi, kteří budou pracovat se vsí vážností a neochvějností na očist'ování církve a varování světa. *5T 187.3*

Nutno vykonat veliké dílo a pustit se do rozsáhlejších plánů; zvěst se musí šířit a probouzet národy. Lidé se slabou a kolísavou vírou nejsou těmi jednotlivci, kteří mají šířit dílo v této významné, kritické chvíli. Potřebujeme odvahu hrdinů a víru mučedníků. *5T 187.4*

Světáctví v církvi

O dávných svatých mužích je zaznamenáno, že Bůh se nestyděl nazývat se jejich Bohem. Jako důvod je zde udáno to, že místo světských statků a hledání pozemského štěstí ve světských cílech a touhách, všechno vložili na Boží oltář odevzdali to k budování jeho království. Žili pouze k Boží slávě a jasně dali najevo, že na zemi byli cizinci a poutníky, hledajícími tu lepší vlast, onu nebeskou. Svým jednáním svědčili o své víře. Bůh jim svěřil svou pravdu a přenechal jim svět, aby mu oznámili Jeho vůli. *5T 188.1*

Jak však dnes vyznávající Boží lid zachovává čest jeho jména? Z čeho by mohl usuzovat svět, že jsou zvláštním lidem? Jak dokazují svou nebeskou příslušnost? Svým shovíváním vůči vlastnímu já a láskou k pohodlí falšují Kristův charakter. Nemohl by je poctit před světem žádným významným způsobem, aniž by tím schválil jejich nesprávné znázornění Jeho povahy. *5T 188.2*

Mluvím k Battle-Creekskému sboru: Jaké svědectví přinášíte světu? Při upozornění na vaše jednání, bylo mi poukázáno na budovy, které nedávno vystavěl náš lid v onom městě. Tyto budovy jsou svědectvím o tom, že tomu učení, které vyznáváte, vůbec nevěříte. Ony kážou mnohem účinněji, než cokoli, co řeknete z kazateln. Viděla jsem, jak se světští lidé posmívali z takového popření naší víry. Svět svolával to, co měli členové sboru ve svých srdcích: „Můj Pán prodlévá.“ *5T 188.3*

Hleděla jsem na oděv mnohých vyznavačů pravdy a naslouchala jejich rozhovorům. Obojí odporovalo zásadám pravdy. Oblečení a rozhovory prozrazují, co je největším pokladem u těch, kteří tvrdí, že jsou na zemi jen poutníky a cizinci. „*Oni jsou ze světa, a proto o světě mluví a svět je poslouchá.*“ (1 J 4,5) *5T 188.4*

Puritánská čistota a prostota by měly vyznačovat příbytky a ozdoby všech, kteří věří vzácným přítomným pravdám. Všechny prostředky zbytečně vydávané na oděv, anebo ozdobování našich domovů, je mrhání peněz našeho Pána. Je to olupování Božího díla pro ukojení pýchy. Naše instituce jsou zatíženy dluhem a jak můžeme očekávat, že Pán vyslyší naše prosby o jejich rozkvět, když nečiníme co můžeme, abychom je pozvedli z tísnivé situace? *5T 189.1*

Chci vás oslovit, jako Kristus oslovil Nikodéma: „Musíte se znovuzrodit.“ Ti, které ovládá Kristus, nebudou cítit žádnou touhu napodobovat světskou okázalost. Bude všude s sebou nosit prapor kříže, stále budou přinášet svědectví o vznešenějších a ušlechtlejších otázkách, než v jakých jsou pohříženi lidé světa. Náš oděv, naše příbytky, naše rozhovory by měly svědčit o našem posvěcení Bohu. Jaká moc by doprovázela ty, kteří tímto dokazují, že se pro Krista všeho vzdali. Bůh by se nestyděl uznat je za své dítky. Požehnal by svůj posvěcený lid a nevěřící svět by se ho bál. *5T 189.2*

Kristus touží po tom, aby svým Duchem mocně přesvědčil a obrátil hříšníky. Avšak podle jeho božského plánu dílo musí být vykonáno prostřednictvím nástrojů jeho církve a její členové odešli tak dalece od něho, že skrze ně nemůže splnit svou vůli. On používá ve svém díle i peníze a přece tyto prostředky musí být použity v souladu s jeho charakterem. *5T 189.3*

Kdo je v Battle Creeku tím věrným a pravým služebníkem? Necht' se postaví na stranu Páně. Chceme-li, aby nás Bůh použil, musíme mít osobní víru a osobní zkušenost. Pouze ti, kdo cele důvěřují Bohu, jsou nyní v bezpečí. Nesmíme následovat žádný lidský příklad ani ulpívat na žádné lidské pomoci. Mnozí ustavičně zaujímají nesprávné stanovisko a nesprávně si počínají; budeme-li důvěřovat jejich vedení, budeme svedeni. *5T 189.4*

Někteří z těch, kteří vyznávají že jsou služebníci Páně, ve svém každodenním životě zapírají víru. Představují lidu důležité pravdy; kdo je však těmito pravdami dojat? Kdo je přesvědčen o hříchu? Posluchači vědí, že ti, kteří dnes káží, budou se zítra první bavit, veselit a světsky smýšlet. Jejich vliv z kazatelny uklidňuje svědomí zatvrzelých a způsobuje, aby se službou slova pohrdalo. Sami spí na prahu věčného světa. Krev duší je na jejich rouchu. *5T 190.1*

Tím se zaměstnávají věrní Kristovi služebníci? „Všemi modlitbami a prosbami se modlete každého času v Duchu“ – modlíce se v komůrce, v rodině, ve shromáždění, všude – „k tomu bděte velmi vytrvale.“ Uvědomujíc si, že duše jsou v nebezpečí a proto se vši opravdovostí a v pokorné víře vyprošují pro ně Boží zaslíbení. Kristem zaplacené výkupné – smíření na kříži, mají stále na zřeteli. Získané duše budou pečeti jejich kazatelské služby. *5T 190.2*

Pán kárá svůj lid pro jeho pýchu a nevěru. Neudělí jim radost svého spasení, pokud zanedbávají naučení Jeho Slova a jeho Ducha. Milost dá těm, kteří se ho bojí a chodí v pravdě a své pozhřebání odejme ode všech přizpůsobujících se světu. Milosrdenství a pravda jsou zaslíbeny pokorným a kajícím a soudy dopadnou na všechny nepoddajné. *5T 190.3*

Sbor v Battle Creeku se nemusel dopustit modloslužby a jeho věrnost by byla příkladem jiným sborům. On je však ochotnější opustit Boží přikázání, než vzdát se přátelství světa. Spojil se s modlami, které si zvolil a protože má pozemský úspěch a přízeň bezbožného světa, věří, že je v Bohu bohatý. To bude pro mnohé osudným zklamáním. Jeho božský charakter a duchovní síla ho opustily. *5T 190.4*

Radím tomuto sboru, aby dbal Spasitelova napomenutí: „*Pamatuj tedy z jaké výše si spadl, kaj se a číň dřívější skutky. Pakli ne, přijdu na tebe a pohnu tvým svícem z jeho místa, nebudeš-li se káti.*“ (Zj 2,5) *5T 191.1*

20. Máme chodit k spiritistickým lékařům?

„A Ochoziáš spadl skrze mříži paláce svého letního, kterýž byl v Samaří a stonal. I poslal posly, řka jim: Jděte, pilně se ptejte Belzebuba, boha Akaron, povstanu-li z nemoci této? Ale anděl Hospodinův řekl Eliášovi Tesbitskému: Vstana, jdi vstříc poslům krále Samařského a mluv k nim: Zdali není Boha v Izraeli, že jdete dotazovati se Belzebuba, boha Akaron? Protož takto praví Hospodin: S ložce, na kterémž se složil, nesejdeš, ale jistotně umřeš. I odešel Eliáš.“ (2 Kr 1,2-4) ^{5T 191.2}

Tento příběh co nejvýstižněji ukazuje Boží nelibost vůči těm, kteří se odvracejí od Boha a utíkají se k satanským nástrojům. Krátce předtím, co se odehrály výše uvedené události, izraelské království vystřídal panovník. Achab zahynul soudem Božím a po něm následoval jeho syn Ochoziáš, člověk bezcenného charakteru, který činil jen to, co je zlé v očích Hospodinových, chodil po cestách svého otce a matky a sváděl Izraele do hříchu. Sloužil Bálovi, uctíval ho a popouzel Pána Boha k hněvu, jak to dělal jeho otec Achab. Soudy však následovaly neodkladně po nepravostech odbojného krále. Válka s Moábskými a potom nehoda, jíž byl ohrožen jeho vlastní život, svědčí o Božím hněvu proti Ochoziášovi. ^{5T 191.3}

Kolik divů Nejvyššího viděl izraelský král v době svého otce. Jaký strašný důkaz své přítomnosti a své horlivosti dal Bůh odpadlému Izraeli! To vše sice Ochoziáš věděl, avšak jednal, jakoby tyto hrozné události a dokonce děsný konec jeho otce byly planou řečí. Místo aby pokořil své srdce před Pánem, odvážil se neopovážlivějšího bezbožného činu, kterým se vyznačoval jeho život. Poručil svým služebníkům: *„Jděte a pilně se ptejte Belzebuba, boha Akaron, povstanu-li z nemoci této.“ (2 Kr 1,2) ^{5T 192.1}*

Věřilo se, že modla Akaron prostřednictvím svých kněží dá zprávu o budoucích událostech. Nabyta takové všeobecné důvěry, že mnozí lidé ze značné vzdálenosti hledali u ní útočiště. Tyto zde dávané předpovědi a zprávy pocházely bezprostředně od knížete temnoty. Satan zavedl a udržoval uctívání model, aby odvrátil mysl lidí od Boha. Jeho činností je podporována říše tmy a lži. ^{5T 192.2}

Zpráva o hříchu a trestu krále Ochoziáše obsahuje výstrahu, kterou nikdo nemůže beztestně přehlédnout. Ačkoliv my neuctíváme pohanské bohy, přece tisíce modlí se u satanova oltáře právě tak jako izraelský král. Tentýž duch pohanské modloslužby vládne dnes, ačkoliv vlivem vědy a vzdělání přijal jemnější a přitažlivější formu. Každý den přináší smutný důkaz o tom, že rychle ubývá víry v pravé slovo prorocství a místo toho duch člověka upadá do zajetí pověry a satanských kouzel. Všichni, kteří nezkoumají vážně Písmo a každé přání a každý záměr nezkoušejí oním neklamným zkušebním kamenem, všichni, kteří nehledají Boha na modlitbách, aby nabyli poznání Jeho vůle, se docela jistě uchýlí od správné cesty a propadnou satanovu klamu. ^{5T 192.3}

Pohanské věštby mají svůj protějšek v dnešních spiritistických médiích, jasnovidcích a věštících. Tajuplné hlasy, které mluvily v Ekron a Endor, dosud svádějí lidské dítky svými lživými slovy. Kníže tmy se zjevuje jen pod novou maskou. Mystéria (tajemství) pohanských bohoslužeb jsou nahrazena tajemnými schůzkami a seděními, tajemstvími a divy kouzelníků naší doby. Jejich odhalení jsou dychtivě přijímána tisíci těch, kteří se zdráhají přijmout světlo ze Slova Božího nebo od Jeho Ducha. Zatímco se s pohrdáním vysmívají kouzelníkům starověku, veliký podvodník se vítězně směje, protože se oddává jeho trikům v odlišné podobě. ^{5T 193.1}

Jeho pomocníci stále ještě tvrdí, že dovedou vyléčit nemoc. Připisují svou moc elektrině, magnetismu nebo takzvaným „soucitným prostředkům“. Doopravdy jsou však jen vodiči satanových elektrizujících sil. Těmito prostředky okouzluje tělo a duši lidí. ^{5T 193.2}

Čas od času jsem dostávala dopisy od kazatelů a členů církve s otázkou, zda považují za ne-správné žádat spiritistické a jasnovidecké lékaře o radu. Já jsem z nedostatku času na tyto dopisy neodpovídala. Ale právě teď se tento předmět znovu vnucuje mé pozornosti. Satanovi pomocníci jsou tak početní a zvyk hledat u nich radu se stal tak všeobecný, že slova varování jsou naprosto nutná. ^{5T 193.3}

Bůh nám umožnil poznání zdravotních zákonů. Uložil nám za povinnost, abychom své tělesné síly udržovali v co nejlepším stavu, abychom Mu úspěšně mohli sloužit. Ten, kdo odmítá zdoko-

nalovat se ve světle a poznání, které je mu z milosti Boží dosažitelné, zavrhuje jeden z prostředků poskytovaných mu Bohem, aby podporoval svůj duchovní a tělesný život. Staví se sám tam, kde je vydán satanovým klamům. *ST 193.4*

Není málo těch, kteří v této křesťanské době mezi křesťanským lidem hledají útočiště raději u zlých duchů, místo aby se svěřili moci živého Boha. Matka, která bdí u postele nemocného dítěte zvolá: „Již nemohu nic dělat. Není lékař, který by mé dítě uzdravil?“ Slyší o zázračné léčbě nějakého jasnovidce nebo magnetiséra, svěří svého miláčka jeho péči a odevzdá jej tím právě tak jistě do satanových rukou, jako kdyby stál po jejím boku. Ve mnoha případech je takovým počínáním budoucí život dítěte ovládán satanskou mocí, kterou zdánlivě není možno zlomit. *ST 193.5*

Mnozí nechtějí vynaložit potřebné úsilí na to, aby získali znalosti ohledně životních zákonů a jednoduchých prostředků, které je nutno použít pro navrácení zdraví. Sami od sebe nenacházejí ten pravý poměr k životu. Když následkem přestupování přírodních zákonů onemocní, nesnaží se své chyby napravit a pak vyprosit Boží požehnání, ale hledají pomoc u lékaře. Uzdraví-li se, pak vzdávají čest lékařům a lékům. Stále jsou ochotni zbožňovat lidskou moc a moudrost, jakoby neznali jiného Boha, než stvoření – prach a popel. *ST 194.1*

Jednou jsem slyšela, jak matka prosila nevěřícího lékaře, aby zachránil život jejího dítěte. Když jsem ji ale důtklivě prosila, aby hledala pomoc u Velikého Lékaře, jenž všechny, kteří ve víře k němu přicházejí, může zachránit z největší bíd, netrpělivě se odvrátila. Zde pozorujeme téhož ducha, kterého dával najevo Ochoziáš. *ST 194.2*

Není bez nebezpečí důvěřovat lékařům, kteří nestojí v Boží bázní. Bez vlivu božské milosti jsou srdce lidská „*nejlživější... nade všecko a nejpřevrácenější*“ (Jr 17,9). Jejich cílem je sebeoslavování. Jaké nepravosti byly často ukryty pod pláštěm lékařského povolání, jaké podvody byly takto podporovány! Lékař může tvrdit, že má velkou moudrost a podivuhodnou dovednost, přitom ale může být bezcharakterní a jeho způsob léčení se může přičít zákonům života. Pán, náš Bůh nás naproti tomu ujišťuje, že čeká jen, aby nám mohl prokázat milost. Vybízí nás, abychom ho v době úzkosti volali. Jak se můžeme odvrátit od Něho a důvěřovat lidské pomoci? *ST 194.3*

Pojď se mnou do světnice nemocného. Tu leží muž a otec, jehož činnost byla požehnáním pro lidskou společnost a pro Boží dílo. Náhle byl poražen nemocí. Žár horečky ho stravoval. Žádal čistou vodu, aby ovlažil vyprahlé rty, aby uhasil palčivou žízeň a ochladil horečnaté tělo. Ale ne, lékař vodu zakázal. Na jeho popud byl podán silný nápoj a přilévá se olej do ohně. Požehnaný dar nebes, voda, opatrně podávaná by uhasila stravující plamen. Ale ve prospěch jedovatého léku byla dána stranou. *ST 195.1*

Nějakou dobu ještě příroda zápasí o své právo, ale nakonec podlehne a utrpení ukončí smrt. Bůh si přál, aby tento člověk žil a byl světu požehnáním. Satan se rozhodl, že ho usmrtí a pomocí lékaře měl úspěch. Jak dlouho to budeme trpět, aby život našich nejlepších lidí byl takovým způsobem zmařen? *ST 195.2*

Ochoziáš poslal své služebníky, aby se dotázali Belzebuba v Ekron. Ale místo poselství modly slyšel strašné oznámení Boha Izraele. „*Z lože, na kterémž se složil, nesejdeš, ale jistotně umřeš.*“ Byl to Kristus, který poručil Eliášovi, aby oznámil tato slova odpadlému králi. Jehova Immanuel měl příčinu k velkému rozhněvání se na Ochoziášovou bezbožnost. Co neučinil Kristus, aby získal srdce hříšníků a naplnil je neochvějnou důvěrou v sebe? Po staletí následoval svůj lid zjevováním své vlídné dobroty a bezpříkladné lásky. Od dob patriarchů ukazoval, že jeho „*potěšení je být se syny lidskými*“ (Př 8,31). Všem, kteří Ho upřímně hledali, byl pomocníkem svou neustálou přítomností. „*Ve všelikém soužení jejich i on měl soužení a anděl přistojící jemu vysvobozoval je. Z milování svého a z lítosti své on sám vykoupil je...*“ (Iz 63,9) Avšak Izrael vzeprl se proti Bohu a obrátil se o pomoc na nejhoršího nepřítele Páně. *ST 195.3*

Hebrejové byli jediným národem, kterému bylo svěřeno poznání pravého Boha. Když král Izraele vyslal dotaz do pohanské věštiny, dával tím najevo pohanům, že k jejich modlám má více důvěry než k Bohu svého lidu, ke Stvořiteli nebe a země. Právě tak jednají ti, kteří tvrdí, že znají Slovo Boží, když se od zdroje síly a moudrosti obracejí k mocnostem tmy a prosí je o radu nebo o pomoc. Jestliže Boží hněv vzplanul nad takovým počínáním zlého, modloslužebného krále, jak bude pohlížet na podobný způsob jednání těch, kteří ujišťují, že jsou Jeho služebníci? *ST 196.1*

Proč se to stává, že lidé tak neradi důvěřují Tomu, který je stvořil, tomu, který dotekem, slovem, pohledem může vyléčit všechny možné nemoci? Kdo je více hoden naší důvěry nežli ten, který za naše vykoupení přinesl tak velikou obětí? Pán nám dal prostřednictvím apoštola Jakuba přesná poučení, jak máme jednat v případech nemoci. Když selže lidská pomoc, bude Bůh pomocníkem svého lidu. „*Stůně-li kdo z vás? Zavolej starších zboru, ať se modlí za něho, mažíce jej olejem ve jménu Páně. A modlitba víry uzdraví neduživého a pozdvihne ho Pán.*“ (Jk 5,14-15) Kdyby ti, kteří se prohlašují za Kristovy následovníky, s čistým srdcem měli právě tolik důvěry v zaslíbení Boží, jakou projevují satanovým pomocníkům, pak by pocítili na těle a na duši životodárnou sílu Ducha. *ST 196.2*

Bůh propůjčil svému lidu veliké světlo, tím ale nejsme uchráněni před žádným pokušením. Kdo z nás hledá pomoc u bohů v Ekron? Pohleďte na tento příběh – není vzat z fantazie. U jak mnohých i mezi adventisty sedmého dne jsou viditelné jeho hlavní znaky? Invalida – zdánlivě velmi svědomitý, přesto fanatický a domýšlivý – otevřeně přiznává své pohrdání životními a zdravotními zákony, k jejichž přijetí nás jako církev vedla milost Boží. Jeho strava musí být tak upravena, aby ukojila jeho nezdravou chuť. Místo, aby se posadil ke stolu se zdravou potravou, dává přednost hostincům, protože tam může bez nátlaku a omezení uspokojit svou chuť. Ačkoliv je horlivým zastáncem střidmosti, přece si nevází jejich hlavních zásad. Chtěl by mít úlevy, ale odmítá dosáhnout zdraví za cenu sebezapření. Tento člověk přináší oběti na oltáři zkažené chuti k jídlu. Je modloslužebník. Jeho síly, které zušlechtěny a posvěceny mohly by být použity ke cti Boží, jsou oslabeny a sotva upotřebitelné. Vznětlivá povaha, zmatený rozum a ochablé nervy, jsou výsledkem jeho pohrdání přírodními zákony. Je nedostatečně výkonný a nespolehlivý. *ST 196.3*

Kdo se odváží jej směle a poctivě varovat před hrozącím nebezpečím, přivodí si jeho nelibost. Nejneopatrnější námitka nebo odpor stačí k vyburcování jeho bojovnosti. Ale zrovna teď se nachází příležitost, aby hledal pomoc u někoho, kdo čerpá svou moc z kouzelnictví. Dychtivě se obrací k tomuto prameni a promarní mnoho času a peněz v naději, že dosáhne nabízeného dobrodiní. Ale je ošálen a podveden. Moc kouzelníka je předmětem chvály a druzí jsou ovlivněni, aby vyhledali jeho pomoc. Takovým způsobem je Bůh Izraele zneuctěn, kdežto satanova moc je ctěna a povznášena. *ST 197.1*

Ve jménu Krista chtěla bych zvolat: Zůstaňte ve víře, kterou jste přijali na počátku. Vyhýbejte se nesvatému a prázdnému tlachání. Důvěřujte živému Bohu a nespolehejte se na kouzelnictví. Prokletá je stezka, jež vede do Endor nebo Ekron. Kdo vstoupí na zakázanou cestu, bude klopýtat a upadne. V Izraeli je Bůh, u kterého je vykoupení pro všechny utiskované. Spravedlnost je základem jeho trůnu. *ST 197.2*

Je nebezpečné i jen v nejmenším uchýlit se od naučení Páně. Jestliže opustíme jasnou stezku povinnosti, řada okolností nás bude neodolatelně dál a dále odvádět od pravé cesty. Nemístná důvěra vůči těm, kteří nemají žádnou úctu k Bohu nás svede dříve, než si to uvědomíme. Musíme se pevně držet Slova Božího. Potřebujeme jeho výstrahy i povzbuzování, jeho hrozby i zaslíbení. Potřebujeme dokonalý vzor, který je nám dán jen v životě a povaze našeho Spasitele. *ST 197.3*

Boží andělé budou chránit jeho lid, dokud bude kráčet po stezce povinnosti, ale nemáme žádné ujištění takové ochrany pro ty, kteří se úmyslně odvažují na satanovo území. Pomocník velikého podvodníka bude mluvit a činit všechno možné, aby dosáhl svého cíle. Na tom nesejde, jmenuje-li se „spiritista“, „elektrizér“ nebo „magnetisér“. Zdánlivě přijatelnými důvody získává důvěru nerozvážných. Předstírá, že zná jejich životní události a chápe všechny potíže a nesnáze těch, kteří hledají u něj útočiště. Sám se přestrojuje za anděla světla, zatímco v jeho srdci sídlí tma smrti. Projevuje očividně velký zájem o ženy, jež vyhledávají jeho rady. Vykládá jim, že za všechn svůj zármutek vděčí nešťastnému manželství. To snad může být pravda, ale takový rádce nezlepší jejich stav. Říká jim, že potřebují lásku a soucit. Pod záminkou velkého zájmu na jejich dobrém zdravotním stavu působí kouzlem na své bezelstné oběti a omamuje je jako had třesoucího se ptáka. Brzy jsou úplně v jeho moci; hřích, potupa a zkáza jsou děsivým důsledkem. *ST 198.1*

Počet těchto nástrojů nepravosti není nepatrný. Jejich cesta je označena zpustošenými domovy, zničenou pověstí a zlomenými srdci. Ale o tom všem svět málo ví; klidně se pokračuje v získávání dalších obětí a satan se raduje ze zkázy, kterou způsobil. *ST 198.2*

Viditelný a neviditelný svět jsou v těsném styku. Kdyby se mohl odhalit závoj, uviděli bychom zlé anděly, jak kolem nás rozprostírají temnotu a vší mocí působí, aby klamali a zničili. Zlí lidé jsou obklopeni zlými duchy, jsou jimi ovlivňováni a podporováni. Člověk víry a modlitby odevzdá svou duši božskému vedení a Boží andělé mu přinášejí shůry světlo a posilu. *5T 199.1*

Nikdo nemůže dvěma pánům sloužit. Světlo a tma nejsou menší protiklady, nežli služba Bohu a služba satanu. Prorok Eliáš postavil tento protiklad do správného světla, když neohroženě vyzval odpadlý Izrael: „I dokud kulhati budete na obě strany? Jestliže je Hospodin králem následujte ho; pakli je Bál, jděte za ním.“ *5T 199.2*

Takoví, kteří se oddali satanovu kouzelnictví, mohou se chlubit velkým užitek, který z toho mají. Ale je tím dokázáno, že jejich cesta je moudrá a bez nebezpečí? Bude-li dokonce jejich život prodloužen, anebo nabudou-li pozemský zisk, vyplatí se nakonec pohrdat Boží vůlí? Všechn takový zdánlivý zisk se nakonec projeví jako nenávratná ztráta. Nemůžeme beztrestně prolomit ani jedinou závoru, kterou postavil Bůh na obranu svého lidu před satanovou mocí. *5T 199.3*

Naše jediná bezpečnost je v tom, abychom si všímali starých mezníků. „*K zákonu a svědectví, pak-li nechť, nechat' mluví vedle slova toho, v němž není žádné záře.*“ (Iz 8,20) *5T 199.4*

21. Vzhlížet k Ježíši

Mnozí se ve svém náboženském životě dopouštějí těžké chyby, když si pozorně všímají jen svých pocitů a podle toho usuzují o svém pokroku nebo ochabování. Pocity nejsou bezpečným měřítkem. Na důkaz našeho přijetí u Boha se nesmíme dívat do našeho nitra. Najdeme tam jen to, co nám odnímá odvahu. Naši jedinou naději je pohled na Ježíše, „*vůdce a dokonavatele víry*“ (Žd 12,2). U něho je vše, co nás může naplnit vírou, nadějí a odvahou. On je naše spravedlnost, naše útěcha a naše radost. *ST 199.5*

Kdo hledí do vlastního nitra aby našel útěchu, bude unaven a zklamán. Cit pro naši slabost a nehodnost by nás měl učinit pokornými, abychom se odvolávali na smírcí oběť Kristovu. Spoléháme-li se na Jeho zásluhy, nalezneme klid, pokoj a radost. On dokonale zachraňuje všechny, kteří skrze Něho přicházejí k Bohu. *ST 200.1*

Musíme denně, ba každou hodinu důvěřovat Ježíši. On zaslíbil, že jaké jsou naše dny, taková bude naše síla. Jeho milostí můžeme nést všechna břemena přítomné doby a plnit její povinnosti. Mnozí ale budou přitlačeni k zemi, protože budoucí potíže vybírají předem. Neustále se pokoušejí přenést starosti zítřka na dnešek. Velká část jejich zkoušek spočívá proto na domněnkách. Na to Ježíš neučinil žádné opatření. On slibuje pomoc jen pro tento den. Nemáme se zatěžovat starostmi a nesnáze zítřka, neboť „*dosti má den na svém trápení*“ (Mt 6,34). *ST 200.2*

Mít ve zvyku hloubat nad předpokládaným zlem, je nemoudré a nekřesťanské. Jestliže to děláme, nebudeme mít radost z požehnání, ani se nám nepodaří zlepšit současnost. Pán žádá od nás, abychom plnili povinnosti dnešního dne a snášeli jeho zkoušky. Dnes máme dávat pozor, abychom nechybovali slovem nebo skutkem. Dnes máme chválit a ctít Boha. Dnes máme užitím živé víry zdolat nepřítele. Dnes musíme hledat Boha a být rozhodnutí, že se nespokojíme bez jeho přítomnosti. Měli bychom bdít, pracovat a modlit se, jako by byl dnes poslední den, který je nám poskytnut. Jak neobyčejně vážný by pak byl náš život. Jak svědomitě bychom následovali Ježíše ve všech našich slovech a skutečích. *ST 200.3*

Jen málokdo správně oceňuje vzácný, milostivý dar modlitby. Měli bychom jít k Ježíši a říci mu všechny své nesnáze. Můžeme mu přinést své malé starosti právě tak, jako své velké potíže. Cokoliv nás znepokojuje nebo působí nesnáz, měli bychom předložit Pánu na modlitbách. Když cítíme, že potřebujeme na každém kroku přítomnost Krista, pak bude mít satan jen málo příležitostí, aby nás zaháněl od našeho nejlepšího přítele, který nás nejlépe chápe. Kromě Ježíše neměli bychom nikoho učinit svým důvěrníkem. S Ním můžeme bez nebezpečí rozmlouvat o všem, co hýbe naším srdcem. *ST 200.4*

Bratři a sestry, když se shromáždíte ke společné pobožnosti, pak věřte, že Ježíš je mezi vámi. Věřte, že vám chce žehnat. Nedívejte se na sebe a hleďte na Ježíše, mluvte o Jeho nesrovnatelné lásce. Budete-li se dívat na Něho, budete proměněni v Jeho obraz. Modlete se krátce a přejděte ihned k věci. Nedělejte Pánu kázání v dlouhém modlení, prostě o chléb života, jako hladové dítě vyprošuje si chléb od svého pozemského otce. Bůh nám daruje každé potřebné požehnání, budeme-li Jej v prostotě a v důvěře o ně prosit. *ST 201.1*

Modlitby kazatelů před jejich kázáními jsou často dlouhé a nevhodné. Obsahují celé množství předmětů, jež nemají žádný vztah k potřebám okamžiku nebo sboru. Takové modlitby patří do komůrky, ale ne na veřejnost. Posluchači jsou unaveni a touží, aby kazatel skončil. Bratři, neste církev na modlícím srdci. Jděte s důvěrou ke svému Spasiteli a řekněte mu, čeho je vám třeba. Prosme z pevnou touhou o požehnání, jež potřebujeme pro tento čas. *ST 201.2*

Modlitba je nejsvatější činnost duše. Měla by být upřímná, pokorná a vážná, s přáním přinést obrácené srdce do přítomnosti svatého Boha. Když modlitebník cítí, že Bůh je blízko Něho, zapomene na své já. Nebude toužit, aby rozvíjel lidské dary. Nebude se snažit, aby se líbil uším lidí, ale aby dosáhl požehnání, po němž touží duše. *ST 201.3*

Jen kdybychom plně věřili slovům Páně, jak hojná požehnání bychom mohli přijímat! Kéž by byly modlitby vroucnější a pronikavější. Kristus pomůže všem, kteří ho hledají ve víře. *ST 202.1*

22. Potřeba pracovníků

Světáctví a sobectví zbavily církev mnoha požehnání. Chceme-li zdůvodnit ochablost církve, nemáme žádné právo předpokládat, že byla pobavena božského světla a moci nějak náhodně. Úspěch minulosti, který byl výsledkem patřičně úměrného snažení, odporuje takové představě. Úspěch byl vždy úměrný vynaloženému úsilí. Pouze malý počet pracovníků a obětí je jediným důvodem omezené prospěšnosti církve. Ochabl misijní duch, ochablo posvěcení, mezi členy církve existuje sobectví, chamtivost, chtivost a podvod. ST 202.2

Nezajímá se snad Bůh o tyto věci? Nemůže číst úmysly a záměry srdce? Opravdová, vroucí, zkroušená modlitba by otevřela nebeská okna a přivodila déšť milosti. Jeden pronikavý, upřený pohled na Kristův kříž, by byl lékem na jejich světáctví a naplnil jejich duši pokorou, pokáním a vděčností. Pak by pocítili, že nejsou svoji, nýbrž, že jsou koupeni Kristovou krví. ST 202.3

Smrtelná duchovní nemoc ovládla církev. Její členy ranil satan, oni však nechtějí pohlédnout na Kristův kříž jako Izraelité hleděli na měděného hada, aby mohli žít. Svět na ně útočí tolíka požadavky, že nemají čas hledět na golgotský kříž tak dlouho, aby postřehli jeho slávu anebo pocítili jeho moc. Když tu a tam uvidí nějaký záblesk sebezapření a sebeovládání, které pravda vyžaduje, není jím to vhod a obrací svou pozornost jiným směrem, aby na to co nejdřív zapomněli. Pán nemůže použít svůj lid a učinit ho užitečným, dokud pečlivě neplní Jeho dané podmínky. ST 202.4

Všude je velká touha po světle, které Bůh dal svému lidu, avšak tyto výzvy jsou většinou marné. Kdo cítí břímě zodpovědnosti aby se posvětil Bohu a jeho dílu? Kde se připravují mladí lidé odpovědět na tuto výzvu? Před námi jsou otevřena rozsáhlá území, kde světlo pravdy dosud neproniklo. Kamkoliv se podíváme, všude vidíme připravenou hojnou žeň, chybí však ženci. Lidé prosí o vítězství pravdy. Co znamenají vaše modlitby, bratři? Po jakém úspěchu toužíte? Vyhovět svému pohodlí, své sobecké povolnosti? Po úspěchu, který se dostaví sám, bez jakéhokoliv vašeho úsilí? ST 203.1

V církvi musí nastat rozhodná změna, která nebude pohodlná těm, kdo se nepohnou z místa dřív, než pracovníci připraveni pro vážné dílo mohou být vysláni do pole. Musí nastat probuzení, duchovní obnova. Nutno zvýšit teplotu křesťanské zbožnosti. Nutno připravit a uskutečnit plány pro zvěstování pravdy všem národům světa. Satan uspává vyznavače Krista, zatímco duše kolem nás hynou a čím omluví Mistru svou nedbalost? ST 203.2

Kristova slova se týkají církve: „*Co tu stojíte celý den nečinně?*“ (Mt 20,6) Proč nějak nepracujete na jeho vinici? Opětovně vás vybízí: „*Odejděte i vy do mé vinice.*“ (Mt 20,7) Velká většina však na tuto milostivou výzvu nebes nedbala. Což není nejvyšší čas, abyste poslechli přikázání Boží? Pro každého vyznavače Kristova je tu určitý úkol. Nebeský hlas vás se vši vážností zve k povinnosti. Poslouchejte tento hlas a jděte do práce okamžitě, kdekoliv a k čemukoliv. Co tu stojíte celý den nečinně? Je zde pro vás určitá práce – práce vyžadující naše nejlepší síly. Každý vzácný moment života se týká určité povinnosti, kterou musíte splnit svému Bohu anebo svým spolubližním a přece zahálíte! ST 203.3

Ještě má být vykonáno veliké spásné dílo pro záchranu duší. Každý anděl v slávě je zapojen do tohoto díla, zatímco každý démon temnosti mu odporuje. Kristus nám ukázal velikou cenu duší v tom, že přišel na tento svět se srdcem plným věčné lásky a nabídl člověku, že se může stát dědicem všeho Jeho bohatství. Odhaluje nám lásku Otce k ztracenému lidstvu a představuje Ho jako spravedlivého a ospravedlňujícího každého věřícího ST 204.1

„*Vždyť ani Kristus nejednal podle své libosti.*“ (Ř 15,3) Nic nečinil sám pro sebe; všechno konal ve prospěch padlého člověka. Sobectví bylo před ním potupeno. Vzal na sebe naši přirozenost, aby trpěl místo nás. Sobectví a hříchy světa se staly běžnými hříchy církve. Sebeobětováním pro blaho lidí Kristus zasáhl kořen všeho sobectví. Nic si neponechal, ani svou čest a nebeskou slávu. Očekává podobné sebezapření a obět ze strany těch, kterým přišel požehnat a zachránit. Od každého vyžaduje práci podle daných schopností. Každá světská úvaha by měla ustoupit v zájmu Boží slávy. Touha po světských vymoženostech je zdůvodněna jedině zájmem o lepší šíření Božího díla. ST 204.2

Kristovy zájmy, jakož i zájmy jeho následovníků by měly být sjednoceny; avšak svět soudí, že tyto zájmy jsou tak oddělené a odlišné, neboť ti, kdo tvrdí, že jsou Kristovi, sledují své vlastní cíle tak dychtivě a promarnují svůj majetek tak sobecky, jako nevěřící. Světový úspěch je na prvním místě, nic se mu nevyrovná. Kristovo dílo musí čekat, dokud nenahromadí jistý obnos pro sebe. Za každou cenu usilují o zvýšení svých příjmů. Duše musí hynout bez poznání pravdy. Jakou cenu má duše, za kterou Kristus zemřel v porovnání s jejich zisky, s jejich obchodem, domy a pozemky? Duše musí čekat dokud se připraví, aby mohli něco udělat. Bůh vyzývá líné a nevěrné služebníky, avšak mamon je na ně pyšný jako na své nejusilovnější a nejodevzdanější sluhy. Oni obětují statky svého Pána na pohodlí a zábavu. Jejich modlou je vlastní já. *5T 204.3*

Nečiníme nic, abychom přivedli duše k Ježíši, který obětoval všechno pro naši záchranu! Sobectví vyhání štědrost a lásku Kristovu z církve. Milióny z Božích prostředků jsou promarněny na uspokojení světské vášně, zatímco jeho pokladna je prázdná. Nevím jak bych představila tuto věc před vás tak, jako byla ukázána mně. Tisíce dolarů jsou každoročně utráceny na ukojení pýchy v odívání. Tytéž prostředky měly být použity v našich misiích. Byly mi ukázány rodiny, které pokrývají své stoly vším možným přepychem a uspokojí téměř každou touhu po krásném oděvu. Mají výnosné postavení nebo dostávají dobrou mzdu, avšak téměř každý dolar utrácí pro sebe, nebo pro své rodiny. Je to napodobování Krista? Jakou zodpovědnost tito lidé cítí, aby pečlivě šetřili a odepřeli svým sklonům a tak mohli více udělat pro pokrok Božího díla na zemi? Kdyby bratr Andrews měl možnost použít něco z těchto prostředků takto neužitečně promarněných, bylo by to pro něho velikým požehnáním, neboť by měl možnost opatřit si takové vymoženosti, které by mu pomohly prodloužit život. Toto misijní dílo mohlo být rozšířeno stonásobně, kdyby bylo možno použít více prostředků pro rozsáhlejší plánování. Avšak prostředky, které Bůh určil pro tento účel, jsou promrhány na to, co se pokládá za potřebné pro pohodlí a štěstí a co by nebylo takovým hříchem vlastnit, kdyby tak velice nebylo zapotřebí prostředků pro šíření pravdy. Jak mnozí z vás, milí bratři, hledáte své vlastní zájmy a ne věci, které jsou Ježíše Krista! *5T 205.1*

Předpokládejte, že by Kristus přebýval v každém srdci a sobectví ve všech svých podobách by bylo vyhnáno z církve, jaký by byl výsledek? Soulad, jednota a bratrská láska by byly tak zřejmé, jako v církvi, kterou Kristus založil na počátku. Křesťanská aktivita by byla viditelná všude. Celá církev by hořela jako obětní plamen k Boží slávě. Každý křesťan by přinesl ovoce svého sebezapření na oltář. Mnohem větší aktivita by byla při vynalézání skvělých pracovních metod a při studování jak se přiblížit k ubohým hříšníkům, aby byli zachráněni od věčné zkázy. *5T 206.1*

Kdybychom se odívali prostě, ozdobovali střizlivě, nedbali na módu, kdyby na našem stole byl vždy jednoduchý, zdravý pokrm bez jakéhokoliv přepychu a výstřednosti, kdyby naše domy byly budovány ve vší prostotě a zařizovány podobně, svědčilo by to o posvěcující moci pravdy a výmluvně by to působilo na nevěřící. Pokud se však v těchto věcech přizpůsobujeme světu a v některých případech viditelně usilujeme vyniknout nad světské lidi ve vrtošivé výzdobě, pak kázání pravdy bude mít jen malý, ne-li žádný účinek. Kdo uvěří vznešené pravdě na přítomnou dobu, když ti, kteří pravdu již vyznávají, protiřečí víře svými skutky? Nebeské průduchy nám nezavřel Bůh, nýbrž naše vlastní přizpůsobování se zvykům a způsobům světa. *5T 206.2*

Třetí anděl ze 14. kapitoly Zjevení je představen v rychlém letu prostředkem nebes, volající: „*Tu jsou ti, kteříž ostříhají přikázání Božích a víry Ježíšovy.*“ Zde je zobrazena povaha díla Božího lidu. Mají tak významné poselství, že je zobrazuje let při šíření zvěsti tomuto světu. Ve svých rukou drží chléb života pro hladovějící svět. Kristova láska je nutí. Toto je to poslední poselství. Více jich nebude, žádné další pozvání milosti nemá být dáno, vykoná-li toto poselství své dílo. Jaké poslání! Jaká zodpovědnost spočívá na všech, aby zvěstovali milostivé pozvání. „*Duch a nevěsta praví: Pojd'. Kdo to slyší, řekni také: Přijď. Ať přijde žíznlivý a kdo chce, ať nabere vodu života zdarma.*“ (Zj 22,17) *5T 206.3*

Každý kdo slyší, má říci: „Přijď.“ Nejen kazatelé, nýbrž lid. Všichni se mají zapojit do tohoto pozvání. Nejen svým vyznáním, nýbrž svým charakterem i zevnějškem mají všichni působit přesvědčivým vlivem. Byli učiněni důvěrníky světa, vykonavateli vůle Toho, který dal lidem svatou pravdu. Kéž by si všichni uvědomili důstojnost a slávu svého, Bohem jim svěřeného poslání. *5T 207.1*

23. Boží pečeť

„Potom zavolal hlasem velikým, tak že jsem slyšel, řka: Přistupte hejtmané k tomuto městu a jeden každý se zbrojí svou hubicí v ruce své.“ 5T 207.2

„A zvolal na muže toho oděného rouchem lněným, při jehož bedrech byl písařský kalamář. I řekl jemu Hospodin: Přejdi prostředkem města, prostředkem Jeruzaléma, a znameney znamením na čele muže ty, kteříž vzdychají a nařikají nade všemi ohavnostmi dějícími se uprostřed něho. Oněmno pak řekl tak, že jsem slyšel: Projděte skrze město za ním a bijte; neodpouštěj oko vaše, aniž se slitovávejte. Starce, mládence i pannu, maličké i ženy mordujte do vyhubení, ale ke všelikému muži, na němž by bylo znamení, nepřistupujte a od svatyně mé počňte. Takž začali od mužů těch starších, kteříž byli před chrámem.“ (Ez 9,1.3-6) 5T 207.3

Ježíš hodlá opustit trůn milosti nebeské svatyně, obléct šat pomsty a vylít svůj hněv v soudech nad těmi, kteří nechali božské světlo bez povšimnutí. *„Nebo že ne ihned ortel dochází pro skutek zlý, protože vroucí jest k tomu srdce synů lidských, aby činili zlé věci.“* (Kaz 8,11) Místo toho, aby byli dotčeni trpělivostí a shovívavostí, kterou má s nimi Pán, takoví, kteří se Boha nebojí a nemilují pravdu, zatvrzují svá srdce na své špatné cestě. Ale i Boží trpělivost má hranice a mnozí je překračují. Pošlapali je a proto Bůh pro svou čest musí zasáhnout. 5T 207.4

O Amorejských Pán praví: *„A čtvrté pokolení sem se navrátí, neboť ještě není doplněna nepravost Amorejských.“* (Gn 15,16) Ačkoliv tento národ svou modloslužbou a svou zkažeností byl nápadný, nenaplnil ještě míru svých nepravostí, proto Bůh ještě nechtěl dát rozkaz, aby byl konečně zničen. Boží moc se ještě měla projevit zvláštním způsobem, aby neměli žádné omluvy. Soucitný Stvořitel byl ochoten být shovívavý k jejich nepravosti až do čtvrtého pokolení. Kdyby ale potom nenastala žádná změna k lepšímu, měly národ postihnout jeho soudy. 5T 208.1

S neomylnou přesností Nekonečný ještě zapisuje skutky oněch národů. Dokud nabízí svou milost s výzvou k pokání, zůstává účet otevřený. Když ale číslce dosáhnou určité výše, kterou Bůh stanovil, začíná úřad jeho hněvu. Bilance je sestavena. Boží trpělivost je u konce. Národy již nejsou ospravedlňovány milostí. 5T 208.2

Prorokovi, který sledoval průběh světových dějin, bylo to ukázáno ve vidění. Národy našich století přijímaly důkazy bezpříkladného milosrdenství. Dostalo se jim nebem vybraných požehnání, ale vzrůstající pýcha, žádostivost, modlářství, pohrdání Bohem a zjevný nevděk, jsou psány proti nim na jejich dlužním účtu. Lehkovážně uzavírají svůj účet u Boha. 5T 208.3

Co mnou zachvívá je skutečnost, že takoví, kteří přijali největší důkazy milosti, byli nakaženi vzrůstající nepravostí. Pod vlivem nespravedlivých v jejich okolí, dokonce mnozí vyznavači pravdy zhostejněli a byli přemoženi silnými proudy zla. Všeobecné pohrdání, kterého se dostává pravé zbožnosti a svatosti, přivádí takové, kteří nejsou v těsném spojení s Bohem k tomu, že ztrácejí účtu k Jeho zákonu. Kdyby šli za světlem a ze srdce poslouchali pravdu, svatý zákon by se jim jevil mnohem vzácnější, navzdory tomu že je jím tak pohrdáno. Pohrdání božským zákonem je zřetelnější a tím se také zvýrazňuje dělicí čára mezi jeho plniteli a světem. U jedné třídy přibývá lásky k božským příkazům tou měrou, jakou u druhých roste pohrdání jimi. 5T 209.1

Krise se rychle blíží. Rychle vzrůstající čísla ukazují, že čas Božího navštívení stojí přede dveřmi. Ačkoliv nemá radost z trestání, trestat přece bude a sice brzy. Ti, kteří krácejí ve světle, uvidí znamení blížícího se nebezpečí. Ale nesmějí žít v klidném, lhostejném očekávání zkázy a sami se těšit nadějí, že v den navštívení bude Bůh chránit svůj lid. Velký omyl. Měli by si ujasnit, že je jejich povinností horlivě působit na záchranu druhých a přitom se silnou vírou vyhlížet Boží pomoc. *„Mnoho může modlitba spravedlivého opravdová.“* (Jk 5,16) 5T 209.2

Kvas zbožnosti ještě zcela nepozbyl svoji sílu. Když nebezpečí a malomyslnost církve jsou největší, malá skupina, jež stojí ve světle, bude lkát a plakat nad ohavnostmi, jež se dějí v zemi. A především jejich modlitby za církve se budou vznášet k nebi, protože její členové žijí po způsobu světa. 5T 209.3

Vážné modlitby těchto několika věrných nebudou marné. Když Pán přijde jako Mstitel, projeví se také jako Ochránce všech, kteří si uchovali víru v její čistotě a sami sebe zachovali neposkvrněné od světa. Pro tento čas Bůh zaslíbil, že pomstí své vyvolené, kteří dnem i nocí k němu volali a které udržoval ve víře. *5T 210.1*

Rozkaz zní: „*Přejdi prostředkem města, prostředkem Jeruzaléma a znamenej znamením na čele muže ty, kteříž vzdychají a nařikají nade všemi ohavnostmi, dějícími se uprostřed něho.*“ (Ez 9,4) Tito lkající a plačící si velice vážili Slova života; napomínali, radili a snažně prosili. Někteří z těch, kteří zneuctili Boha, prokazovali lítost a pokořovali před Ním svá srdce. Ale sláva Páně odešla od Izraele; ačkoliv mnozí z nich si zachovali formu pobožnosti, scházela jim přece Boží síla a Jeho přítomnost. *5T 210.2*

V době, kdy se projeví Jeho spravedlivé rozhořčení, tito pokorní a zbožní následovníci Kristovi se budou od ostatních na světě lišit duševní úzkostí, která se ukáže v nářku a pláči, napomínání a varování. Mnozí se pokusí zamaskovat vzrůstající se zlo a omlouvat všude vládnoucí bezbožnost. Naproti tomu ti, kteří horlí pro Boží čest a mají lásku k lidem, nebudou se snažit zachovat klid, aby si získali něčí přízeň. Jejich zbožné duše se dnem i nocí trápí nad ohavnými skutky a řečmi bezbožných. Jsou bezmocní proti strhujícímu proudu nepravosti a to je příčinou jejich zármutku a obav. Truchlí před Bohem, protože vidí jak je vírou pohrdáno rovněž v domovech těch, kteří obdrželi veliké světlo. Lkají a rmoutí své duše, protože nacházejí v církvi pýchu, lakomství, sebelásku a téměř každý způsob podvodu. Boží Duch který pohotově kárá je pošlapáván, zatímco satanovi služebníci jásají. Bůh je zneuctěn a pravda je neúčinná. *5T 210.3*

Všichni, kteří se nermoutí ani nad svým vlastním duchovním úpadkem, ani netruchlí nad hříchy druhých, neobdrží Boží pečeť. Pán uložil svým poslům, kteří nesou vražedné zbraně ve svých rukou: „*Projděte skrze město za ním a bijte, neodpouštěj oko vaše, aniž se slitovávejte. Starce, mládež i pannu, maličké i ženy mordujte do vyhubení, ale ke všelikému muži, na němž by bylo znamení, nepřistupujte a od svatyně mě začněte. Takž začali od mužů těch starších, kteříž byli před chrámem.*“ (Ez 9,5-6) *5T 211.1*

Zde vidíme, že církev – svatyně Páně – bude první, která pocítí Boží hněv. Staří lidé, kterým udělil Bůh veliké světlo a měli by být strážci duchovních zájmů lidu, zklamali kladenou v ně důvěru. Zaujímají stanovisko, že nepotřebujeme očekávat zázraky a nápadné projevy Boží moci jako za dřívějších dnů. Časy se změnily. – Tato slova je posilují v jejich nevěře a říkají: Pán nebude konat ani dobré ani zlé. On je příliš milosrdný než aby navštívil svůj lid v soudu. Tak „pokoj a bezpečnost“ stane se heslem oněch lidí, kteří nechtějí, aby hlas jejich zazněl jako trouba, aby ukázali Božímu lidu jeho přestoupení a domu Jákovovu jeho hříchy. Tito nemí psi, kteří nechtějí štěkat, pocítí spravedlivou odplatu uraženého Boha. Muži, panny a malé děti všichni zahynou. *5T 211.2*

Ohavnosti, nad nimiž věřící lkají a pláčou, byly vesměs takové, že je mohly uvidět přirozené oči. Nestaly se zjevnými ony daleko horší hříchy, jež vyvolaly horlení svatého a čistého Boha. Veliký znalec srdcí zná každý hřích, který je tajně páchan nástroji nepravosti. Tito lidé se v Boží shovívavosti cítí víc a více bezpeční ve svém podvodu a říkají, že Pán to nevidí, a pak jednají jako-by Bůh ze země odešel. Ale on odhalí jejich pokrytectví a hříchy které tak pečlivě skrývali, oznámí před druhými. *5T 211.3*

Žádná převaha hodnosti, důstojnosti, nebo světské moudrosti, žádné postavení v posvěcené službě, nemůže uchránit lidi od toho, aby obětovali zásady, jestliže se spoléhají na svá vlastní, klamná srdce. Takoví, na které se pohlíželo jako na důstojné a spravedlivé, se ukážou jako strůjci spiknutí a jako příklady lhostejnosti a zneužívání Boží milosti. Jejich zlou cestu Bůh nebude déle trpět a bude ve svém hněvu s nimi jednat bez milosrdenství. *5T 212.1*

Jen nerad Pán odvolává svou přítomnost od těch, kteří byli požehnáni velkým světlem a kteří ve své službě jiným pocítovali moc Slova. Byli kdysi Jeho věrnými služebníky, obdaření přízní Jeho přítomnosti a Jeho vedením, ale odvrátili se od Něho a zavedli také jiné do bludu a proto propadli Boží nelibosti. *5T 212.2*

Den Boží odplaty je bezprostředně před námi. Boží pečeť bude vtisknuta na čelo jen těm, kteří pláčou a nařikají nad ohavnostmi, jež se dějí na zemi. Ti, kteří se kloní k světu, kteří jedí a pijí s

opilci, takoví budou jistě zničeni se služebníky nepravosti. „*Oči Páně na spravedlivé a uši jeho k prosbám jejich, ale zuřivý obličej Páně na ty, kteříž činí zlé věci.*“ (1 Pt 3,12) ^{ST 212.3}

Způsob našeho vlastního jednání rozhodne, jestli dostaneme pečeť živého Boha, anebo budeme srazeni ničivými zbraněmi. Již několik málo kapek hněvu Božího dopadlo na zemi; ale až sedm posledních ran z jeho koflíku hněvu budou nesmíšený vylity, potom bude navždy pozdě hledat pokání a útočiště. Potom již žádná smířící krev nesmyje skvrny hříchu. ^{ST 212.4}

„*Toho času postaví se Michal, kníže veliké, kterýž zastává synů lidu tvého, a bude čas soužení, jakéhož nebylo, jakž jest národ, až do toho času; toho, pravím, času vysvobozen bude lid tvůj, kdokoli nalezen bude zapsaný v knize.*“ (Da 12,1) Když přijde tento čas soužení, je rozhodnuto o každém případě. Od té chvíle již není žádný čas zkoušky a žádná milost pro ty, kdo ji zavrhl. Pečeť Boží je vtisknuta jeho lidu. Těch málo zbývajících, kteří nejsou schopni sami se bránit ve smrtelném boji s mocnostmi světa, vedenými drakem, ti najdou útočiště u Boha. Nejvyšší pozemské moci vydaly nařízení, že lidé pod trestem pronásledování a smrti mají se klanět šelmě a přijmout její znamení. Kéž Bůh potom pomáhá svému lidu, neboť co může vykonat v takovém hrozném zápasu bez Jeho přispění! ^{ST 212.5}

Zmužilost, duševní sílu, víru a bezpodmínečnou důvěru v Boží záchrannou moc neobdržíme v jednom okamžiku. Tyto nebeské půvaby jsou nabývány jen zkušenostmi po létech. Životem svatého úsilí a statečnou oddaností pravdě, dítky Boží zpečetily svůj osud. Obklopeny nesčíslnými pokušeními, věděly, že musí statečně odolávat, nebo že by podlehly. Byly si toho vědomy, že musí zdolat velkou úlohu a že kteroukoliv hodinu mohou být odvolány z boje. A kdyby ukončily svůj život a nesplnily své dílo, pak by to pro ně znamenalo věčnou ztrátu. Dychtivě přijímaly světlo z nebes, jako je obdrželi první učedníci ze rtů Ježíšových. Když první křesťané byli zahrnuti do hor a na pouště, když v žalářích umírali hladem, zimou a na mučidlech, když se mučednictví jeví jako jediná cesta z jejich trápení, pak se ale přece radovali, že byli hodni trpět pro Krista, který za ně byl ukřižován. Jejich důstojný příklad bude pro Boží lid, na který má přijít čas nebyvalého soužení, útěchou a povzbuzením. ^{ST 213.1}

Ne všichni vyznavači, kteří zachovávají sobotu, budou zapečetěni. Mezi nimi jsou mnozí, kteří dokonce přinášejí jiným pravdu a sami však neobdrží Boží pečeť na svá čela. Dostalo se jim mnoho světla, znali Mistrovou vůli, rozuměli všem podrobnostem naší víry, ale nevykazovali tomu odpovídající skutky. Ti, kteří byli tak obeznámeni s proroctvím a s poklady božské moudrosti, měli uvést v život svou víru. Bývali by museli vést svou domácnost tak příkladně, aby svým dobře spořádaným životem mohli světu ukázat vliv pravdy na lidská srdce. ^{ST 213.2}

Jim však chyběla horlivost a zbožnost a proto nedosáhli vysokého stavu víry. Takto způsobili, že také jiní byli spokojeni se svým stavem. Lidé omezené schopnosti úsudku nevidí vždycky, že se bez odporu vydávají v nebezpečí, vezmou-li si za vzor ty, kteří jim tak často otvírali poklady Slova Božího. Ježíš je tím jediným pravým vzorem. Každý musí nyní na kolenu před Bohem s pokorným, učenlivým srdcem dítěte prozkoumat Bibli, chce-li vědět, co Pán od něho žádá. Kdyby měl kazatel kdovíjak vysoké postavení a byl obdařený milostí Boží, jestliže zanedbá kráčet v Bohem mu daném světle, jestliže se odmítne učit jako malé dítě, vstoupí na cestu temnoty a satanových podvodů a druhé povede toutéž cestou. ^{ST 214.1}

Nikdo z nás neobdrží Boží pečeť, když naše povahy vykazují ještě skvrny nebo vrásky. Zůstane na nás, abychom své chyby vymýtili a vyčistili chrám duše od všelikého znečištění. Pak na nás spadne pozdní déšť, jako na učedníky jarní déšť o letnicích. ^{ST 214.2}

My jsme velmi snadno spokojeni s tím, čeho jsme dosáhli. Připadáme si bohatí a obdaření statky a nevíme, že jsme „*bídni, a mizerní, i chudí, i slepí, i nazi*“ (Zj 3,17). Proto je nyní načas, abychom dbali napomenutí věrného svědka. „*Radím, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zpružovaného, abys byl bohatý, a roucho bílé, abys oblečen byl a neukazovala se hanba nahoty tvé. A oči svých pomaz kollyrium, abys viděl.*“ (Zj 3,18) ^{ST 214.3}

V tomto životě jsme vystaveni těžkým zkouškám a musíme přinášet velké oběti, ale Kristův pokoj je nám odměnou. Nacházíme dnes tak málo sebezapírání, tak málo ochoty trpět pro Krista, že kříž téměř zcela upadl v zapomenutí. Chceme-li jako vítězové sedět na Jeho trůnu, pak musíme také být účastníky Jeho utrpení. Dokud si volíme lehkou cestu uspokojení sami se sebou a bojíme se se-

bezapírání, nestane se naše víra nikdy pevnou a my nejsme sto okusit ani Ježíšův pokoj, ani radost, která přichází z vědomě získaného vítězství. Nejvznešenější ze zástupu vykoupených, kteří stojí v bílém rouchu před trůnem Božím a Beránkovým, byl zkoušen v boji přemáhání, nebo přišli z velikého soužení. Ti, kteří raději ustupují okolnostem, místo aby se účastnili tohoto boje, nebudou vědět, jak mají obstát v onen den, kdy se každá duše octne v úzkosti. Ani Noe, Job a Daniel by nemohli zachránit syna nebo dceru, neboť každý bude zachraňovat svou spravedlností jen svou vlastní duši. *5T 215.1*

Nikdo nesmí říci, že jeho případ je beznadějný, že on nemůže vést život křesťana. O každého člověka je Kristovou smrtí dalekosáhle předem postaráno. V době nouze je Ježíš naším všudypřítomným pomocníkem. Volej jen k němu ve víře, on zaslíbil, že tvé prosby uslyší a zodpoví. *5T 215.2*

Jak skvělé je to přece s živou, činnou vírou. My ji potřebujeme, musíme ji bezpodmínečně mít nebo budeme v den pokušení slabí a neosvědčíme se. Temnota, která pak zahálí naši cestu, nesmí nás zmalomyslnět nebo dohnat k zoufalství. Ona je závojem, kterým Bůh kryje svou slávu, aby nám propůjčil hojné požehnání. Měli bychom to vědět ze své zkušenosti v minulosti. Onoho dne, kdy se Bůh vypořádá se svým lidem, bude jim tato zkušenost zdrojem útěchy a naděje. *5T 215.3*

Právě teď musíme vynaložit vše, abychom sebe i své děti zachovali neposkvrněné od světa. Právě teď musíme vyprat svůj oděv a vybělit jej v krvi Beránkově. Právě teď musíme procitnout a rozhodně usilovat o formování svého charakteru. „*Dnes uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých.*“ (Žd 3,7.8.15) Jsme v nanejvýš kritickém postavení, i když bděle čekáme na zjevení našeho Pána. Svět leží v temnotě. „*Ale vy, bratři, nejste ve tmě, aby vás ten den jako zloděj zachvátil.*“ (1 Te 5,4) Bůh chce čekajícím a toužícím duším proměnit tmu ve světlo, smutek v radost, On je chce ze soužení přivést do pokoje. *5T 215.4*

Čím pomáháte vy, bratři, v tom velikém díle přípravy? Ti, kteří pěstují spojení se světem, přijmou jeho ráz a připravují se na znamení šelmy. Takovým, kteří sobě nedůvěřují, ale před Bohem se pokořují a své duše očišťují poslušností pravdy, bude naproti tomu vštípena nebeská povaha. Ti se připravují, aby přijali pečeť Boží na svá čela. Jakmile bude dán rozkaz, aby byli opatřeni znamením, zůstane jejich charakter na věky čistý a neposkvrněný. *5T 216.1*

Dnes je doba přípravy. Nikdy nebude vtisknuta pečeť Boží na čelo nečistého, nikdy na čelo ctižádostivého muže nebo světačky, nikdy na čelo falešného muže nebo podvodné ženy. Ten, kdo obdrží tuto pečeť, musí jako uchazeč o nebe být před Bohem bez poskvrny. Vzhůru, milí bratři a sestry. Já mohu nyní jen krátce psát o tomto předmětu a obrátit vaši pozornost na nutnost přípravy. Bádejte sami v Písmě svatém, abyste lépe poznali slavnostní ráz této hodiny. *5T 216.2*

24. Výzva

(Tato výzva byla napsána v Healdsburgu, v Kalifornii, 30. května 1882 a měla být přečtena na stanovém shromáždění. Představuje varování a poučení, které pisatelka, nejsouc osobně přítomná, cítila za potřebné napsat církvi. Nyní ji zde otiskujeme užitku těch, kteří se nezúčastnili tohoto shromáždění, jako i všem, kteří chtějí mít toto poselství trvale zaznamenáno.)

Jsem zarmoucená, přemýšlím-li o našem postavení jako lidu. Pán nám nezavřel nebe, nýbrž naše ustavičná neposlušnost nás odloučila od Boha. Pýcha, žádostivost a milování světa žily v našem srdci bez bázně, že budeme zavrženi a odsouzeni. Vážné a troufalé hříchy byly mezi námi, a přece se má všeobecně za to, že církev vzkvétá, žije v pokoji a duchovním blahu. *5T 217.1*

Církev se odvrátila od následování Krista, svého Vůdce a neochvějně se vrací do Egypta. Jen málokdo si uvědomuje vlastní nedostatek duchovní moci a děsí se toho. Pochybnosti, ba i nevěra ve svědectví Ducha Božího všude nakvašují naše sbory. Bylo to satanovo přání. Kazatelé, kteří zvěstují sebe místo Krista si to také přejí. Svědectví se nečtou a nejsou oceněna. Bůh k vám mluvil. Světlo zářilo z Jeho Slova i ze Svědectví a obojí bylo zlehčeno a zanedbáno. Výsledek je zřejmý v nedostatku čistoty, odevzdanosti a hluboké víry mezi námi. *5T 217.2*

Každý nechť se ptá ve svém srdci: „Jak jsme se dostali do tohoto stavu duchovní slabosti a nesouladu? Nepřivolali jsme sami na sebe Boží hněv, protože naše činy neodpovídají naší víře? Nehledali jsme raději přátelství a pochvalu světa než přítomnost Krista a důkladné poznání jeho vůle?“ Přezkoumejte svá srdce, posuďte své vlastní jednání. Zvažte, jaké přátelství volíte. Spolčujete se s moudrými, anebo se ochotně přátelíte se světskými společníky, lidmi, kteří se nebojí Boha a neposlouchají evangelium? *5T 217.3*

Máte ze své rekreace mravní a duchovní sílu? Povede vás k čistšímu smýšlení a činům? Nečistota je dnes velmi rozšířena i mezi vyznávajícími následovníky Krista. Vášeň není ukázněna; nízké žádosti sílí, zatímco mravní síly stále slábnou. Mnozí se dychtivě zúčastňují světských znemravňujících zábav, které Boží Slovo zakazuje. Tím se odlučují od Boha a sami se řadí mezi milovníky světských rozkoší. Hříchy, které zničily předpotopní obyvatele a jejich města, existují dnes nejen mezi bezvěrci, nejen mezi všeobecnými vyznavači křesťanství, nýbrž i mezi takovými, kteří vyznávají, že očekávají příchod Syna člověka. Kdyby vám Bůh představil tyto hříchy jak je vidí On, zastyděl by jste se a zděsili se jich. *5T 218.1*

Co způsobilo tento strašný stav? Mnozí přijali teorii pravdy a nebyli skutečně obráceni. Vím o čem mluvím. Několik málo věřících pociťuje pravý zármutek nad hříchem. Jsou hluboce a důkladně přesvědčeni o zkaženosti, neobrácené přirozenosti. Kamenné srdce nebylo zaměněno na srdce masité. Málokdo je ochoten padnout na Skálu a rozbít se. *5T 218.2*

Nezáleží kde jste nebo jaký byl váš život, můžete být zachráněni pouze způsobem, který stanovil Bůh. Musíte činit pokání, musíte bezmocně padnout na Skálu, Ježíše Krista. Musíte si uvědomit, že potřebujete Lékaře a ten jediný lék na hřích – krev Ježíše Krista. Tento lék lze získat pouze pokáním před Bohem a vírou v našeho Pána, Ježíše Krista. Toto dílo čeká ještě na mnohé, kteří vyznávají, že jsou křesťané ba dokonce, že jsou Kristovi služebníci. Jako kdysi farizeové, mnozí z vás si neuvědomují potřebu Spasitele. Jste soběstační, sebevědomí. Kristus řekl: „Nepřišel jsem volat spravedlivé, ale hříšné ku pokání.“ Kristova krev pomůže jedině těm, kteří si uvědomují, že potřebují její očištnou moc. *5T 218.3*

Jaká nedostížitelná láska a soucit je v tom, že ačkoli jsme neměli žádný nárok na Boží milost, Kristus ochotně vzal na sebe úkol našeho vykoupení! Avšak náš veliký Lékař požaduje od každé duše neochvějnou odevzdanost. Nikdy nemůžeme rozhodovat sami za sebe. Kristus musí naprosto ovládnout naši vůli i jednání. *5T 219.1*

Mnozí si neuvědomují svůj stav a své nebezpečí. V povaze a způsobu Kristovy práce mnohé odporuje všem světským zásadám i pýše lidského srdce. Ježíš od nás požaduje, abychom se Mu cele svěřili a důvěřovali Jeho lásce a moudrosti. *5T 219.2*

Můžeme si jako Nikodém namlouvat, že naše mravní povaha je bezúhonná a že se nemusíme kořit před Bohem jako obyčejní hříšníci. My se však musíme spokojit s tou „cestou do života“, po níž jdou k Němu i největší z hříšníků. Musíme se vzdát vlastní spravedlnosti a prosit, aby nám byla připočtena Kristova spravedlnost. Svou sílu musíme přijímat jediné od Krista. Vlastní já musí zemřít. Musíme uznat, že vše co máme, pochází z nesmírného bohatství Boží milosti. Řečí našeho srdce nechť je: „*Ne nám Hospodine, ne nám, nýbrž jménu svému vzdej čest pro své milosrdenství a pro pravdu svou.*“ (Ž 115,1) ST 219.3

Pravá víra má za následek lásku a po lásce následuje poslušnost. Všechny síly a touhy obráceného člověka přicházejí pod kontrolu Krista. Jeho Duch je obnovující mocí, proměňující k božskému obrazu všechny, kteří Ho chtěli přijmout. Se zármutkem musím říci, že tuto zkušenost chápe však jen málokdo z vyznavačů pravdy. Mnozí jdou svou vlastní cestou a povolují svým hříšným touhám, vyznávající přitom, že jsou Kristovými učedníky. Nikdy nepodřídili svá srdce Bohu. Zanedbali si opatřit olej milosti do svých nádob a lamp, tak jako bláznivé panny. Moji bratři, říkám vám, že veliké množství vyznavačů pravdy ba i jejich zvěstovatelů, jsou zotročeni hříchem. Nízké vášně poskvňují mysl a porušují duši. Někteří žijí v nejodpornější nepravosti, vypůjčili si jen nebeské roucho, aby mohli účinněji sloužit satanu. ST 219.4

„Každý, kdo se narodil z Boha, nečiní hřích.“ Uvědomuje si, že je vykoupen Kristovou krví a vázán nejslavnějšími sliby oslavovat Boha svým tělem i duchem, což je obojí Boží. Přemohl lásku k hříchu i k vlastnímu já. Denně se táže: „Čím se odplatím Hospodinu za všechna dobrodíní jeho mně prokázaná?“ „Pane, co chceš, abych činil?“ Pravý křesťan nikdy nebude naříkat, že mu Kristovo jho zraňuje šíji. Službu Ježíši pokládá za opravdovou svobodu. Boží Zákon je pro něj rozkoší. Místo, aby se snažil snížit Boží přikázání a chtěl je přizpůsobit svým nedostatkům, neustále se snaží dosáhnout úroveň dokonalosti. ST 220.1

Takovou zkušenost musíme získat, chceme-li být připraveni na den Hospodinův. Nyní, když ještě trvá doba milosti a je ještě slyšet hlas milosti, je čas, abychom odvrhli své hříchy. Zatímco mravní temnota příkrývá zemi jako pohřební příkrov, světlo Božích praporečnicků musí zářit jasněji a ukázat rozdíl mezi nebeským světlem a satanskou temnotou. ST 220.2

Bůh se cele postaral, abychom dokonale stáli v Jeho milosti, nemajíc v ničem nedostatku, očekávajíc zjevení našeho Pána. Jste připraveni? Jste přiděni svatebním rouchem? Toto roucho nikdy nepřikryje podvod, nečistotu, zkaženost a pokrytectví. Boží oko vás pozoruje. Ono postihuje myšlení i záměry srdce. My můžeme skrýt své hříchy před lidským zrakem, nic však nemůžeme skrýt před svým Tvůrcem. ST 220.3

Bůh neušetřil vlastního Syna, nýbrž Ho vydal na smrt pro naše přestoupení a vzkřísil Ho pro naše ospravedlnění. Skrze Krista smíme přinášet své prosby k trůnu milosti. Skrze Něho můžeme přijmout všechna duchovní požehnání tak nehodní, jací jsme. Přicházíme k Němu, abychom měli život? ST 221.1

Jak poznáme z vlastní zkušenosti Boží dobrotu a Jeho lásku? Žalmista nám neříká: „Slyšte a poznejte, čtěte a poznejte, nebo věřte a poznejte“, nýbrž: „*Okuste a vizte, jak dobrý je Hospodin.*“ Místo spoléhání na slova jiných, zkuste sami. ST 221.2

Zkušenost je znalost odvozená z pokusu. Náboženství zkušeností je to, co nyní nejvíce potřebujeme. „*Okuste a vizte, jak dobrý je Hospodin.*“ Někteří – ba přemnozí – znají náboženskou pravdu jen teoreticky, nikdy však nepocítili obnovující moc božské milosti ve svém srdci. Tito lidé jsou vždy pomalí k tomu, aby dbali na varovná, káravá a poučná svědectví Ducha Svatého. Věří v Boží hněv, nevynakládají však žádné úsilí, aby mu unikli. Věří v nebesa, nepřinášejí však žádnou oběť, aby je dosáhli. Věří v hodnotu duše, i to, že čas vykoupení provždy končí. Přece však zanedbávají nejvzácnější příležitosti smířit se s Bohem. ST 221.3

Mohou číst Bibli, avšak její varování je neprobouzí a její zaslíbení je nevábí. Schvalují dobré, a přece jdou cestou, po níž jím Bůh zakázal jít. Znají útočiště, nevcházejí však do něj. Znají lék proti hříchu, ale neužívají ho. Vědí co je správné, nemají v tom ale žádnou zálibu. Všechno jejich poznání jen zvýší jejich odsouzení. Nikdy neokusili a ze zkušenosti nepoznali, že Pán je dobrý. ST 221.4

Stát se Kristovým učedníkem znamená zapřít se a následovat Ježíše v dobách dobrých i zlých. Málokdo to dnes koná. Mnozí falešně prorokují a lidé to mají rádi; co však s tím nakonec bude? Jaké bude rozhodnutí, když jejich dílo se všemi důsledky bude zvažovat Bůh? *ST 222.1*

Život křesťana je boj. Apoštol Pavel praví o tom, jak zápasí s knížatstvy a mocnostmi, bojujíc ten dobrý boj víry. Dále říká: „*Ještě jste se až do krve nezprotivili, proti hříchu bojujíte.*“ Ó, nikoli. Hřích se dnes pěstuje a omlouvá. Ostrý meč Ducha, Boží Slovo, neproniká do duše. Změnilo se náboženství? Ochablo satanovo nepřátelství vůči Bohu? Náboženský život měl kdysi plno překážek a vyžadoval sebezapření. Dnes je to všechno velice snadné. Proč je tomu tak? Vyznávající Boží lid udělal kompromis s mocnostmi temnosti. *ST 222.2*

Musí nastat oživení přímého svědectví. Cesta k nebi není dnes o nic snazší než v době našeho Spasitele. Všechny své hříchy musíme odstranit. Každá oblíbená choutka, která překáží našemu náboženskému životu musí být přemožena. Pravé oko nebo pravá ruka musí být obětována, zavádí-li nás k potupě. Jsme ochotni vzdát se i vlastní moudrosti a přijmout nebeské království jako malé dítě? Jsme ochotní rozloučit se samospravedlností? Jsme ochotní vzdát se svých oblíbených světských společníků? Jsme ochotní obětovat souhlas lidí? Věčný život má nekonečnou cenu. Vynaložíme úsilí a přineseme oběť přiměřenou hodnotě cíle, který máme dosáhnout? *ST 222.3*

Každé společenství které tvoříme, třeba že je jakkoli krátké, zanechává na nás určitý vliv. Do jaké míry se oddáme tomuto vlivu, rozhodne stupeň důvěrnosti, stálost vzájemných rozhovorů a naše láska a úcta k tomu, s nímž se stýkáme. Podobně i známost s Kristem a společenství s Ním nám pomáhá být podobnými Jemu, Tomu bezvadnému Vzor. *ST 222.4*

Společenství s Kristem – jak nevýslovná hodnota! Z takového společenství se smíme přednostně těšit, chceme-li Ho vyhledávat, chceme-li pro to přinést nějakou oběť. Když první učedníci slyšeli Kristova slova, uvědomili si, že Ho potřebují. Hledali, našli a následovali. Byli s Ním v domě, u stolu, v komůrce i na poli. S Ním byli jako žáci s učitelem a denně přijímali z Jeho rtů naučení svaté pravdy. Vzhlíželi k Němu jako služebníci na svého Pána, aby poznali svou povinnost. Sloužili Mu ochotně a radostně. Následovali Ho jako vojáci jdou za svým velitelem, bojující dobrý boj víry. „*I ti, kteříž jsou s ním, povolání, a vyvolení, a věrní.*“ (Zj 17,14) *ST 223.1*

„*Kdo praví, že v něm zůstává, ten má, jakž on chodil, tak choditi.*“ (1 J 2,6) „*Jestliže pak kdo Ducha Kristova nemá, ten není jeho.*“ (Ř 8,9) Toto přizpůsobení se Ježíši svět nepřehlédne. Ono je předmětem pozornosti a poznámek. Křesťan si nemusí uvědomovat tuto velkou změnu, neboť čím víc se povahou podobá Kristu, tím skromněji bude hodnotit sebe, zato však nezůstane bez povšimnutí ve svém okolí. Ti, kdo měli tu nejhlubší zkušenost v Božích věcech, jsou daleko od pýchy a sebevyvyšování. Co nejskromněji smýšlejí o sobě a mají nejvznešenější představy o slávě a vznešenosti Krista. Uvědomují si, že i nejmenší místo v Jeho službě je pro ně příliš čestné. *ST 223.2*

Mojžíš nevěděl, že jeho tvář zářila jasně, mučivým a hrozným pro ty, kteří neměli takové obecnství s Bohem jako on. Pavel velice skromně smýšlel o svém pokroku v křesťanském životě. Říká: „*Ne že bych již dosáhl, aneb již dokonalým byl.*“ (Fp 3,12) O sobě mluví jako o „prvním z hříšníků“. A přece Pán vysoce poctil Pavla. U vytržení ducha dostal se do třetího nebe a tam mu byla zjevena Boží sláva, kterou nemohl vyličit. *ST 223.3*

O Janu Křtiteli se vyjádřil náš Spasitel jako o největším z proroků. A přece jaký protiklad mezi mluvou tohoto Božího muže a mezi těmi, kteří vyznávají, že jsou služebníky kříže. Na otázku zda sám je Kristus, řekl Jan o sobě, že není ani hoden rozvázat řemínky na obuvi svého Mistra. Když mu jeho učedníci zarmouceně říkali, že pozornost lidu se obrací na nového učitele, Jan jim připomněl, že chtěl být jen předchůdcem toho Zaslíbeného. Kristu jako Ženichu patří první místo v lásce Jeho lidu. „*Přítel pak ženicha, kterýž stojí a slyší ho, radostí raduje se pro hlas ženicha. Protož ta radost má naplněna jest. On musí růsti, já pak menšiti se. Kdož s hůry přišel, nade všechny jest.*“ (J 3,29-31) „*Kdož přijímá svědectví jeho, zpečetil to, že Bůh pravdomluvný jest.*“ (J 3,33) *ST 224.1*

Dílo dnes potřebuje takové pracovníky. Tak svaté dílo se obejde bez soběstačnosti, závisti, žárlivosti, kritizování a odhalování chyb. Tyto vlastnosti by se neměly trpět v kazatelské službě, i když snad tito lidé zdánlivě vykonali něco dobrého. Bůh nemá nedostatek lidí nebo prostředků. On pozývá pracovníky věrné a věřící, čisté a svaté, ty, kteří si uvědomili svou potřebu smírcí Kristovy krve a posvěcující milosti Jeho Ducha. *ST 224.2*

Moji bratři, Bůh je zarmoucen nad vaší závistí, žárlivostí, vaší zatrpklostí a neshodou. Ve všem tom následujete satana a ne Krista. Vidíme-li muže pevné v zásadách, nebojácné v povinnosti, horlivé v díle Božím a při tom pokorné, tiché, zdvořilé a trpělivé ve všem, pohotové odpustit, laskavé k duším, za které Kristus zemřel, nemusíme se ptát: jsou to křesťané? Oni neomylně svědčí, že bývali s Ježíšem a učili se u Něho. Projevují-li se u lidí opačné rysy, jsou-li pyšní, marniví, lehkomyšní, světsky smýšlející, lakomí, nelaskaví a všeteční, pak nám nikdo nemusí říkat, s kým mají společenství, kdo je jejich nejlepším přítelem. Nemusí věřit v kouzla, přesto však mají obecenství se zlým duchem. *ST 224.3*

Těmto lidem chci říci: „*Nechlubte se a neklamte proti pravdě. Není ta moudrost šůry sestupující, ale jest zemská, hovadná, ďábelská. Nebo kdež jest závist a rozdráždění, tu i roztržka i všeliké dílo zlé. Ale moudrost, kteráž jest s hůry, nejprve zajisté jest čistotná, potom pokojná, mírná, povolná, plná milosrdenství a ovoce dobrého, bez rozsuzování a bez pokrytectví. Ovoce pak spravedlnosti v pokoji rozsívá se těm, kteříž pokoj působí.*“ (Jk 3,14-18) *ST 225.1*

Když se farizejové přišli k Janovi křtít, tento nebojácný kazatel spravedlnosti jim řekl: „*Pokolení ještěřčí, i kdo vám ukázal, kterak byste utéci měli budoucího hněvu? Protož neste ovoce hodné pokání.*“ (Mt 3,7.8) Tyto lidi pobízely k Janovi hanebné pohnutky. Byli to lidé nesprávných zásad a zkažených zvyků. A přece neměli žádné představy o svém pravém stavu. Plni pýchy a ctižádosti neváhali použít jakékoli prostředky, aby se vyvýšili a posílili svůj vliv u lidu. Přišli, aby je Jan pokřtíl, aby mohli lépe provádět své záměry. *ST 225.2*

Jan četl jejich pohnutky a vyčítavě se jich zeptal: „Kdo vám ukázal, kterak byste utéci měli budoucímu hněvu?“ Kdyby slyšeli Boží Slovo, mluvící k jejich srdcím, byli by to dosvědčili ovocem pokání. Takové ovoce však nebylo vidět. Oni slyšeli varování pouze jako lidský hlas. Okouzlena je moc a otevřenost Janových proslovů, avšak Duch Boží nepřesvědčil jejich srdce a jako jistý výsledek nepřinesli ovoce k věčnému životu. Nepodali žádný důkaz o změně srdce. Jan chtěl, aby pochopili, že bez proměňující moci Ducha Svatého jim nepomůže žádná vnější ceremonie. *ST 225.3*

Výčitka tohoto proroka se vztahuje i na mnohé v naší době. Nemohou odolat jasným a přesvědčivým důvodům pravdy, přijímají ji však spíš jako výsledek lidského uvažování, než jako dar Božího zjevení. Nemají pravou představu o svém hříšném stavu, neprojevují žádnou skutečnou zdrčenost srdce, nýbrž jako farizejové cítí, že je to z jejich strany veliká blahosklonnost, přijmou-li pravdu. *ST 226.1*

Nikdo není dále od nebeského království než samospravedliví formalisté, naplnění pýchou nad svými vlastními výsledky, zatímco jsou cele zbaveni Ducha Kristova, zatímco je ovládá závist, žárlivost, touha po chvále a popularitě. Patří do téže třídy, kterou Jan označil jako pokolení ještěřčí, děti toho bezbožníka. Takoví lidé jsou mezi námi nepozorováni a bez podezření. Slouží satanovu dílu účinněji než nejhorší vyvrhel, neboť tento nezakrývá svůj pravý charakter a zjevuje čím je. *ST 226.2*

Bůh žádá ovoce hodné pokání. Bez takového ovoce naše vyznání víry nemá cenu. Pán může vzbudit pravé věřící mezi těmi, kteří nikdy neslyšeli Jeho jméno. „*Nemyslete, že můžete říkat sami u sebe: Otce máme Abrahama. Neboť pravím vám, že může Bůh z kamení tohoto vzbudit syny Abrahamovi.*“ (Mt 3,9) *ST 226.3*

Bůh není závislý na lidech neobrácených v srdci a životě. Nikdy neupřednostní žádného člověka, který páchá nepravost. „*A již jest i sekera k kořenu stromů přiložena. Každý tedy strom, kterýž nenese ovoce dobrého, vyřát a na oheň uvržen bývá.*“ (Mt 3,10) *ST 226.4*

Ti, kteří chválí a lichotí kazateli a přitom zanedbávají dílo spravedlnosti, dávají neomylný důkaz, že jsou obráceni ke kazateli a ne k Bohu. Ptáme se: „Kdo vám ukázal, kterak byste utéci mohli budoucího hněvu?“ Byl to hlas Ducha svatého anebo pouze hlas člověka, od něhož jste slyšeli Boží poselství? Ovoce bude svědčit o povaze stromu. *ST 227.1*

Žádné vnější formy nás nemohou očistit; žádné nařízení vydávané i nejsvětějšími lidmi nemohou nahradit křest Ducha svatého. Na srdci musí vykonat své dílo Boží Duch. Všichni, kteří neokusili Jeho obnovující moc jsou plevou mezi obilím. Náš Pán má věječku ve své ruce a důkladně pročistí své humno. Přicházející den udělá rozdíl „*mezi tím, kdo slouží Bohu, a tím, kdo mu neslouží*“ (Mal 3,18). *ST 227.2*

Duch Kristův bude zjevný ve všech, kdo se narodili z Boha. Hádky a napětí nemohou vznikat mezi těmi, které ovládá Jeho Duch. „*Očistě se vy, kteříž nosíte nádoby Hospodinovo.*“ (Iz 52,11) Církev zřídka kdy dosáhne vyššího postavení, než mají její kazatelé. Potřebujeme obrácené kazatele a obrácený lid. Pastýři, kteří dohlížejí na duše jako ti, kteří musí za ně vydat počet, povedou stádo po stezkách pokoje a svatosti. Jejich úspěch v tomto díle bude úměrný vlastnímu růstu v milosti a poznání pravdy. Jsou-li učitelé posvěceni duší, tělem i duchem, pak mohou vštěpovat lidu význam takového posvěcení. *5T 227.3*

Mluvit o náboženských věcech náhodně, modlit se za duchovní požehnání bez skutečného hladu duše a živé víry, málo pomůže. Udivený zástup, který se tísnil kolem Ježíše, si neuvědomoval životní sílu tohoto doteku. Když však ubohá, trpící žena, ve své veliké nouzi vztáhla svou ruku a dotkla se okraje Ježíšova roucha, pocítila ozdravnou moc. Byl to dotek víry. Kristus postřehl tento dotek a rozhodl se poučit všechny své následovníky příštích dob. Věděl, že z Něho vyšla síla, obrátil se k zástupu a řekl: „*Kdo se dotekl mého roucha?*“ Jeho učedníci udivení touto otázkou, řekli: „*Vidíš, že tě zástup tiskne, a praviš: Kdo se mne dotekl?*“ (Mk 5,31) *5T 227.4*

Ježíš upřel svůj pohled na tu, která to udělala. Byla ustrašená a přece velice šťastná. Překročila snad svou povinnost? U vědomí, co se s ní stalo, přišla celá rozechvělá, padla k Jeho nohám a řekla Mu celou pravdu. Kristus ji to nevyčítal. Ušlechtil ji řekl: „Jdi v pokoji, a buď zproštěna od trápení svého.“ *5T 228.1*

Tu byl naznačen rozdíl mezi náhodným dotekem a dotekem víry. Modlitba a kázání bez živé víry v Boha jsou marné. Jedině dotek víry nám otvírá Boží pokladnu moci a moudrosti. A tak, prostřednictvím hliněných nádob, Bůh dělá divy své milosti. *5T 228.2*

Tato živá víra je snad naší největší potřebou. Musíme vědět, že Ježíš v nás skutečně žije, že Jeho Duch očisťuje a zušlechťuje naše srdce. Jaké dílo mohou uskutečnit Kristovi kazatelé, mají-li pravou víru! Jaké ovoce by se objevilo k Boží slávě! *5T 228.3*

Co vám milí bratři mám říci, abyste se probudili ze své tělesné bezpečnosti? Vaše nebezpečí mi byla ukázána. V církvi jsou věřící a nevěřící. Kristus představuje obojí ve svém podobenství o vinném kmenu a ratolestech. Napomíná své následovníky: „*Zůstaňte ve mně, a já v vás. Jakož ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmenu, takž ani vy, leč zůstanete ve mně. Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně, a já v něm, ten nese ovoce mnohé, nebo beze mne nic nemůžete učiniti.*“ (J 15,4,5) *5T 228.4*

Je velký rozdíl mezi předstíraným a skutečným spojením s Kristem ve víře. Vyznání pravdy přivádí lidi do církve, ale to nedokazuje, že mají potřebné spojení s živým kmenem. Máme pravidlo, dle něhož je možno rozeznat pravé učedníky od takových, kteří sice tvrdí, že jsou následovníky Kristovými, ale nevěří v Něho. Ti první nesou ovoce, ti druhí nikoliv. Ti první jsou často podrobeni vinařskému noži Božímu, aby přinášeli více ovoce. Ti druhí jsou jako uschlé ratolesti oddělení od živého vinného kmene. *5T 228.5*

Obávám se velmi, abychom si uchránili živé svědectví a uchovali církev od nevěřících. Můžeme si představit užší, důvěrnější poměr ke Kristu, než je vyjádřen slovy: „*Já jsem vinný kmen a vy ratolesti.*“ (J 15,5) Vlákna révy jsou téměř jedno z vláken vinného kmene. Přetékání života, síly a plodnosti z kmene do ratolestí se děje bez překážky a neustále. Kořen posílá své živiny do větve. Tak je také vztah věřícího ke Kristu. Zůstává v Kristu a dostává svou potravu od Něho. *5T 229.1*

Jen uplatňováním osobní víry můžeme založit tento duchovní vztah. Tuto víru musíme stavět nadevšecko, docela se na ní spolehnout a skrze ni být posvěceni. Naše vůle se musí úplně podrobit božské vůli. Naše city, touhy, sklony i naše uctívání má zcela směřovat k podpoře Kristova království a ke cti jeho věci, protože se nám neustále dostává jeho milosti a Kristus za ni očekává náš vděk. *5T 229.2*

Když toto důvěrné spojení a společenství je vytvořeno, jsou naše hříchy vloženy na Krista a jeho spravedlnost je nám připočtena. „*On byl za nás učiněn hříchem, abychom my byli učiněni spravedlností Boží v něm.*“ (2 K 5,21) Skrze Něho máme přístup k Bohu a budeme přijati v Milovaném. Kdo slovem nebo skutkem křivdí věřícímu, zraňuje tím Ježíše. Podá-li někdo učedníku číši studené vody, protože on je dítkem Božím, Kristus na to pohlíží jako na darované Jemu. *5T 229.3*

Když se Kristus chystal rozloučit se svými učedníky, dal jim onen krásný obraz svého vztahu k věřícím. Ukázal jim úzké spojení se sebou, díky kterému mohli dále vést svůj duchovní život, až jim Jeho viditelná přítomnost bude odňata. Aby jim tu představu učinil opravdu působivou, vybral vinný kmen jako nejvhodnější a nejpůsobivější obraz. *ST 230.1*

Židé se vždy dívali na vinnou révu jako na nejušlechtlejší rostlinu a jako příklad vši síly, všeho výtečného a plodivého. „Vinný kmen“, chtěl jim náš Pán, jak se zdá říci, „kterého si tak vysoce ceníte, jest obraz. Ve skutečnosti jsem to já; já jsem ten pravý vinný kmen. Tak, jak si lidé váží této rostliny, tak vy, jako hříšníci, byste si měli vážit Mně, nade všechny věci na zemi. Ratolest oddělená od vinného kmene nemůže žít, rovněž tak vy nemůžete žít, nezůstanete-li u mne.“ *ST 230.2*

Všichni Kristovi následovníci mají tak hluboký zájem o toto naučení, jaký měli učedníci, kteří naslouchali Jeho slovům. Odpadnutím se člověk odcizil Bohu. Odloučení je veliké a strašné. Kristus však učinil opatření, aby nás připoutal k sobě. Moc zla je tak vetkána do lidské přirozenosti, že žádný člověk nemůže zvítězit, není-li spojen s Kristem. Tímto spojením získáváme mravní a duchovní sílu. Máme-li Ducha Kristova, budeme přinášet ovoce spravedlnosti, ovoce, které bude ke cti a požehnání lidem a k slávě Boží. *ST 230.3*

Otec je Vinař. Dovedně a milostivě štěpí každou rodící větev. Ti, kteří dnes mají podíl na Kristově utrpení a pohanění, budou pak účastni Jeho slávy. On „se nebude stydět nazývat je bratřími“. Jeho andělé jim slouží. Podruhé přijde jako Syn člověka. Aj, v slávě svého ztotožnění se s lidstvem. Těm, kteří se s Ním spojili říká: „*I zdaliž se může zapomenouti žena nad nemluvnátkem svým, aby se neslitovala nad plodem života svého? A byť se pak ony zapomněly, já však nezapomenu se na tě. Aj, na dlaních vyryl jsem tě, zdi tvé jsou vždycky přede mnou.*“ (Iz 49,15-16) *ST 230.4*

Jak úchvatné přednosti jsou nám nabídnuty. *ST 231.1*

Chceme vynaložit opravdovější úsilí, abychom vytvořili toto spojení s Kristem, jímž jedině lze tato požehnání dosáhnout? Chceme skoncovat s hříchem pomocí spravedlnosti a zbavit se svých nepravostí obrácením se k Pánu? Pochybnosti a nevěra jsou široce rozvětveny. Kristus se ptal: „*Když přijde Syn člověka, zdaliž nalezne víru na zemi?*“ (L 18,8) Musíme pěstovat živou, aktivní víru. Vytrvalost naší víry je podmínkou našeho spojení. *ST 231.2*

Spojení s Kristem živou vírou je trvalé, každé jiné spojení musí přestat. Kristus si nás první vyvolil, zaplatil nekonečnou cenu za naše vykoupení. A pravý věřící si volí Krista jako prvního i posledního a Toho nejlepšího ve všem. Toto spojení nás však něco stojí. Je to spojení naprosté závislosti, do něhož musí vstoupit pyšný člověk. Všichni, kteří tvoří toto spojení, musí si uvědomit svou potřebu výkupné krve Kristovy. Musí mít nové srdce. Musí podřídit svou vůli vůli Boží. Bude to boj s vnějšími i vnitřními překážkami. Odtrhnout se, jakož i úsilí připoutat se, je bolestivá práce. Pýcha, sobectví, marnivost, svěťáctví – hřích ve všech svých podobách – musí být přemožen, chceme-li vejít do spojení s Kristem. Důvod, proč mnohým lidem křesťanský život připadá tak žalostně těžký, proč jsou tak těkaví a nestálí je takový, že se sami chtějí připoutat ke Kristu, aniž by se nejdříve odpoutali od svých oblíbených model. *ST 231.3*

Jakmile bylo navázáno spojení s Kristem, lze ho dále zachovat pouze opravdovou modlitbou a neúnavným úsilím. Musíme odolávat, musíme se zapírat, musíme vítězit nad sebou. Skrze milost Kristovu, odvahu, víru a bdělost můžeme získat vítězství. *ST 231.4*

Věřící se stávají jedno v Kristu, avšak jedna větev nemůže udržovat při životě druhou. Pokrm musí přicházet ze živého spojení s Vinným kmenem. Musíme si uvědomovat svou naprostou závislost na Kristu. Musíme žít vírou v Syna Božího. To je smysl napomenutí: „*Zůstaňte ve mně.*“ Život jímž žijeme v těle, není kvůli lidem, ne abychom se líbili nepřítelům našeho Pána, nýbrž abychom sloužili a ctili Toho, který nás miloval a sám sebe vydal za nás. Pouhý souhlas s tímto spojením bez citů odpoutaných od světa, jeho radovánek a jeho zábav jen utvrzuje srdce v neposlušnosti. *ST 231.5*

Jako lidu nám žalostně chybí víra a láska. Naše úsilí je naprosto slabé pro nebezpečné časy, v nichž žijeme. Pýcha a povolnost vlastnímu já, bezbožnost a nepravost, jímž jsme obklopeni, mají na nás vliv. Jen málokdo si ujasní, jak je důležité vyhýbat se pokud jen možno všem stykům, které jsou na škodu životu víry. Při volbě svého okolí jen málokdo staví na první místo duchovní vzrůst. *ST 232.1*

Rodiče s dětmi houfně proudí do měst, protože se domnívají, že si tam lehčeji vydělají na živobytí než na venkově. Děti, které nejsou právě ve škole, nemají žádné zaměstnání a vyrůstají na ulici.

Od špatných kamarádů přijímají výstřední a neřestné návyky. Rodiče to všechno vidí, ale protože oprava jejich chyby vyžaduje oběť, tak děti zůstávají tam kde jsou, až satan nad nimi získá úplnou nadvládu. Raději obětujte všechny světské ohledy, než abyste ohrozili drahocenné duše, jež jsou svěřeny vaší péči. Budou na ně dotírat pokušení a měly by být poučeny, jak se s nimi setkat. Je vaší povinností znemožnit každý vliv, zanechat každý zvyk a přerušit každý svazek, který by vás a vaši rodinu chtěl zadržet od toho, abyste se docela svobodně, poctivě a ze srdce oddali Bohu. *ST 232.2*

Místo přelidněného města si vyhledejte tiché místo, kde vaše děti, pokud je to možno, jsou chráněny před pokušením a tam je uče a vychovávejte na užitečné lidi. Prorok Ezechiél vypočítává důvody, jež byly příčinou hříchů a zániku Sodomy následovně: „*Pýcha, sytost chleba a hojnost pokoje. To ona majíc i dcery její, ruky však chudého a nuzného neposilňovala.*“ (Ez 16,49) Všichni, kteří chtějí uniknout osudu Sodomy, musí se vyhýbat životu, který přivodil Boží soud na toto neřestné město. *ST 232.3*

Milí bratři, nevážíte si požadavků Božích, protože opomíjíte zasvětit sebe a své dítky Jemu. Mnozí z vás se ukolébávají falešnou jistotou, jsou docela zabráni svými sobeckými sklony a dávají se vábit pozemskými poklady. Nebojíte se zla. Nebezpečí se vám zdá daleko. Ke své věčné škodě budete zle zklamáni, jestliže neprocitnete a v hluboké lítosti a pokoře se nevrátíte k Bohu. *ST 233.1*

Stále a stále mluví k vám hlas z nebe. Chcete jej uposlechnout, chcete dbát rady Věrného Svědka, hledat zlato ohněm třibené, obléci bílý šat a koupit si mast na oči? Zlato je víra a láska. Bílý šat je spravedlnost Kristova, mast na oči je duchovní rozeznávací schopnost, která vás činí schopnými, abyste poznávali satanovy úskoky a vyhýbali se jim, abyste spatřovali hříchy a ošklivili si je a abyste chápali pravdu a poslouchali ji. *ST 233.2*

Smrtelný spánek světa ochromuje vaše myšlení. Hřích se vám již nejeví odporný, poněvadž jste satanem oslepeni. Boží soudy budou brzy vylity na zemi. „*Zachovej život svůj*“ (Gn 19,17), zní výstraha anděla Božího. Ale jiné hlasy praví: „Nerozčilujte se, není žádného důvodu ke zvláštní obavě.“ Ti, kteří na Sionu zpohodlněli, volají „pokoje a jistota“, kdežto nebe hlásá, že rychlé zničení, jež zachvátí přestupníky, stojí přede dveřmi. Mladí, lehkomyšní a prostopášní pokládají tuto výstrahu za plané řeči a s žertem se odvracejí. Rodiče jsou ochotní si myslet, že jejich děti jsou již na pravé cestě a pohodlně spí dále. Tak tomu bylo také při zániku starého světa a když Sodoma a Gomora byly stráveny ohněm. V noci před jejich zničením hýřila města v rozkoších. Posmívali se Lotovi za jeho obavy a varování. Ale právě tito posměvači zahynuli pak v plamenech. Právě v tuto noc zavřely se navždy dveře milosti před bezstarostnými, neřestnými obyvateli Sodomy. *ST 233.3*

Bůh drží osud lidí ve své ruce. Nenechá stále tropit ze sebe posměch a se sebou žertovat. Jeho soudy již jdou zemí. Prudká, strašná bouře zanechává za sebou zkázu a smrt. Ničivé požáry pustoší osamělé lesy a lidnatá města. Bouře a ztroskotání očekávají cestující na moři. Úrazy ohrožují všechny cestující na zemi. Vichřice, zemětřesení, meč a hladovění se střídají rychle za sebou. Přesto jsou lidská srdce zatvrzelá. Nerozeznávají varovný Boží hlas. Nechtějí vyhledat jediné útočiště před nastávající bouří. *ST 234.1*

Mnozí, kteří byli postaveni na hradby Sionu, aby orlím zrakem vyslídili blížící se nebezpečí a pozdvihli svůj varovný hlas, sami usnuli. Právě ti, kteří měli být v hodině nebezpečí nejčinnější a nejbdělejší, zanedbávají svou povinnost a berou tím krev jiných lidí na sebe. *ST 234.2*

Moji bratři, varujte se zlého a nevěrného srdce. Boží slovo je jasné a důsledné ve svých omezeních, ono zasahuje vaši sobeckou shovívavost, proto ho neposloucháte. Svědectví Jeho Ducha obrací vaši pozornost k Písmu. Ukazuje vám vaše povahové kazy a kárá vaše hříchy, proto je zanedbáváte. A abyste ospravedlnili své tělesné, pohodlné milující jednání, začínáte pochybovat, zda Svědectví pochází od Boha. Kdybyste chtěli poslouchat jejich naučení, byli byste ujištěni o jejich božském původu. Pamatujte, vaše nevěra nepodvrátí jejich pravdivost. Jsou-li od Boha, obstojí. Ti, kdo usilují snížit víru Božího lidu v tato Svědectví, která byla v církvi za posledních třicet šest let, bojují proti Bohu. Nezlehčujete a neurážíte nástroj, nýbrž Boha, který k vám mluvil v těchto varovných výzvách a napomenutích. *ST 234.3*

V naučeních, které náš Spasitel dal svým učedníkům, jsou slova napomenutí obzvlášť pro nás: „*Pilně se pak varujte, aby snad nebyla obtížena srdce vaše obžerstvím a opilstvím a pečováním o*

tento život a v náhle přikvačil by vás ten den.“ (L 21,34) Bděte, modlete se, pracujte – to je pravý život víry. „Bez přestání se modlete“, buďte dále modlitebně zacílení na příchod svého Pána. *ST 235.1*

Strážci jsou odpovědní za stav lidu. Otevíráte-li dveře pýše, žádostivosti, pochybování a jiným hříchům, důsledkem bude hádka, nenávist a každé zlé dílo. Tichý a pokorný Ježíš chce vstoupit jako váš host, vy se však bojíte vpustit Ho dovnitř. On mluví k nám ze Starého i Nového zákona. On nás stále oslovuje svým Duchem a svou prozřetelností. Jeho naučení jsou určena k tomu, aby lidi učinila věrnými Bohu i mezi sebou. *ST 235.2*

Ježíš vzal na sebe lidskou přirozenost, aby dal lidem úplný a dokonalý vzor. On nás chce učinit takovými, jakým je sám, věrnými v každém záměru, citu a myšlence – věrnými v srdci, v duši i v životě. Toto je křesťanství. Naše padlá přirozenost musí být očištěna, zušlechtěna, posvěcena poslušností k pravdě. Křesťanská víra nikdy nebude v souladu se světskými zásadami. Křesťanská poctivost je v protikladu všemu podvodu a přetvářce. Člověk, který nejvíc pěstuje Kristovu lásku, který nejdokonaleji odráží Spasitelův obraz, je před Bohem nejvěrnější, nejušlechtilejší, nejčestnější člověk na zemi. *ST 235.3*

25. Křesťanská jednota

„Prosím pak vás, bratři, skrze jméno Pána našeho Jezukrista, abyste jednotejně mluvili všichni, a aby nebylo mezi vámi roztržek, ale buďte spojeni jednotejnou myslí a jednotejným smyslem.“ (1 K 1,10) 5T 236.1

V jednotě je síla, rozdělení oslabuje. Kdyby všichni, kteří věří přítomné pravdě byli jednotní, pak by působili citelným vlivem. Satan to dobře chápe. Nikdy dříve nebyl tak rozhodný jako dnes, aby pravdu Boží učinil nepůsobivou tím, že v lidu Božím rozněcuje roztrpčení a nesvornost. 5T 236.2

Svět je proti nám, velké církve jsou proti nám, brzy budou proti nám také zemské zákony. Jestliže kdy byl čas, v němž lid Boží by se měl semknout, tak je to nyní. Bůh nám pro tuto dobu svěřil zvláštní pravdy, abychom s nimi seznámili svět. Poslední poselství milosti se nyní hlásá. Máme co činit s muži a ženami, kteří propadli soudu. Jak bychom měli být opatrní ve všech slovech a skutcích a přesně následovat náš veliký Vzor, aby náš příklad vedl lidi ke Kristu. S jakou pečlivostí bychom měli usilovat o to, abychom pravdu podávali jiným tak, že oni sami budou pohnuti její krásou a prostotou, aby ji přijali. Když naše charaktery budou svědčit o její posvěcující síle, budeme pro druhé nikdy nehasnoucím světlem – živými listy, které jsou známy všem lidem a budou jimi čteny. Za žádných okolností podporováním nejednoty, neshodami a spory nesmíme popřát místa satanu. 5T 236.3

V poslední modlitbě před svým ukřižováním to bylo zvláštní přání našeho Spasitele, aby mezi jeho učedníky panovala jednota a láska. Přes muka kříže, která mu nastávala, platila jeho starost ne o sebe, nýbrž o ty, které zanechával, aby pokračovali na zemi v Jeho díle. Čekali je nejtěžší zkoušky, ale Ježíš viděl, že největší nebezpečí jim hrozí v rozštěpení a zahořklosti. Proto se modlil: 5T 236.4

„Posvětiž jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest. Jakož jsi mne poslal na svět, i já jsem je poslal na svět. A já posvěcuji sebe samého za ně, aby i oni posvěceni byli v pravdě. Ne za tyto pak toliko prosím, ale i za ty, kteříž skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mne. Aby všichni jedno byli, jako ty Otče ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal.“ (J 17,17-21) 5T 237.1

Tato Kristova modlitba zahrnuje všechny jeho následovníky až do konce dnů. Náš Spasitel předvídal zkoušky a nebezpečí svého lidu. Všimá si velmi dobře různosti mínění a rozkolů, které jeho církev znepokojují a oslabují. Dívá se na nás shůry s hlubší účastí a něžnějším soucitem než pozemští rodiče na svéhlavé, trpící dítě. Vybízí nás, abychom se učili od Něho. Prosí nás, abychom otevřeli svá srdce Jeho lásce. Slíbil, že bude naším pomocníkem. 5T 237.2

Když Kristus vstupoval na nebesa, zanechal své dílo na zemi v rukou svých služebníků, pomocných pastýřů: *„A on dal některé zajisté apoštoly, některé pak proroky, jiné evangelisty, jiné pak pastýře a učitele, pro spořádání svatých, k dílu služebnosti, pro vzdělání těla Kristova, až bychom se sběhli všichni v jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova.“* (Ef 4,11-13) 5T 237.3

Když Spasitel rozeslal své služebníky, propůjčil lidem schopnosti, neboť jimi sděloval světu poselství o věčném životě. Tyto prostředky určil Bůh, aby svaté učinil dokonalými v poznání a v pravé svatosti. Služebníci Kristovi mají nejen hlásat pravdu, oni mají také bdít nad dušemi, neboť z toho musí Bohu klást účty. Mají kárat, ukazovat správnou cestu a se vši shovívavostí a moudrostí napomínat. 5T 237.4

Všichni, kteří rostli prací služebníků Božích, měli by se podle svých schopností s nimi spojit v práci na zachraňování duší. To je úkolem všech opravdu věřících, jak kazatelů, tak členů církve. Stále by měli mít před očima vznešený cíl a snažit se vyplnit své místo v církvi a spolupracovat se všemi spořádaně, svorně a v lásce. 5T 238.1

Křesťanství není ani sobecké ani úzkoprsé. Jeho základní myšlenky září všemi směry. Kristus je představil jako jasné zářící světlo, jako konzervující sůl, jako přeměňující kvas. Horlivě, vážně a oddaně budou Boží služebníci usilovat o to, aby zvěstovali pravdu v blízkém okolí i vzdálených

místech. Kromě toho však také nikdy neopomenou snažit se o sílu a jednotu církve. Pečlivě budou na to dbát, aby se za příznivých okolností nevzloudily různice a rozkoly. *ST 238.2*

Nedávno povstali i mezi námi lidé, kteří tvrdí, že jsou služebníci Boží, jejich práce je ale na újmu jednotě, kterou náš Pán založil v církvi. Mají vlastní plány a pracovní metody. Chtěli by v církvi zavádět změny, které se hodí k jejich představám o pokroku a domýšlejí se, že takovým způsobem docílí velkých úspěchů. Tito lidé by potřebovali být v Kristově škole spíše žáky než učiteli. Jsou stále v neklidu, usilují o to, aby někde něco velkého vykopali, něco, co jim přinese úctu. Potřebovali by pochopit nejprospěšnější ze všeho učení: pokoru a víru v Ježíše. Někteří pozorují své spolupracovníky a snaží se horlivě ukázat na jejich chyby. Místo toho by měli spíše vážně usilovat o to, aby se sami připravili na nastávající veliký boj. Spasitel je vybízí: *„Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem a naleznete odpočinutí duším svým.“* (Mt 11,29) *ST 238.3*

Učitelé pravdy, misionáři a církevní činovníci by mohli konat dobré dílo pro svého Mistra, kdyby se jen poslušností chtěli očistit pro pravdu. Každý živý křesťan bude nesobeckým Božím pracovníkem. Pán nám udělil poznání své vůle, abychom se stali pro druhé zdrojem světla. Když Kristus zůstane v nás, nemůžeme jinak, než být činní pro Něho. Je nemožné, abychom se těšili Boží přízni, dobrodiní Spasitelovy lásky a přece byli lhostejní vůči nebezpečí takových, kteří umírají v hříších. *„V tom bývá oslaven Otec můj, když ovoce nesete hojně.“* (J 15,8) *ST 238.4*

Pavel důtklivě prosil Efezské, aby chránili jednotu a lásku: *„Prosím tedy vás já vězeň v Pánu, abyste chodili tak, jakž hodné jest na to povolání, kterýmž povolání jste, se vši pokorou, tichostí, i snášenlivostí, snášejíce se vespolek v lásce, usilujíce zachovávat jednotu Ducha v svazku pokoje. Jedno jest tělo a jeden Duch, jakož i povolání jste v jedné naději povolání svého. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, kterýž jest nade všechno, i ve všech vás.“* (Ef 4,1-6) *ST 239.1*

Apoštol napomíná své bratry, aby svým životem dávali najevo sílu pravdy, kterou jim podával. V něžnosti a dobrotě, v trpělivosti a lásce měli svým příkladným životem zjevovat charakter Kristův a požehnání jeho vykoupení. Je jen jedno tělo a jeden Duch, jeden Pán, jedna víra. Jako údy Kristova těla budou všichni věřící oživeni tímto Duchem a toutéž nadějí. Rozdělení v církvi působí hanbu křesťanství před světem a nabízí nepřátelům pravdy příležitost, aby svůj způsob života ospravedlňovali. Napomínání Pavlova nebyla psána jen pro církev jeho dnů. Bůh chtěl, aby byla poslána i nám. Co tedy učiníme, abychom zachovali jednotu ve svazku pokoje? *ST 239.2*

Když byl vylitý Duch svatý na prvotní církev, bratři se mezi sebou milovali. *„Přijímali pokrm s potěšením a sprostností srdce, chválíce Boha, a milost majíce u všeho lidu. Pán pak přidával církvi na každý den těch, kteříž by spaseni byli.“* (Sk 2,46.47) Tito prostí křesťané byli počtem nepatrní, neměli ani bohatství ani vážnost a přece působili mohutným vlivem. „Světlo světa“ zářilo z nich. Byli postrachem zločinců, kterým byla známa jejich povaha a jejich učení. Proto byli bezbožnými nenáviděni a pronásledováni až na smrt. *ST 239.3*

Měřítka zbožnosti je dnes totéž jako za dnů apoštolů. Ani zaslíbení, ani Boží požadavky neztratily nic na své síle. Ale v jakém stavu se nachází lid, který praví, že vyznává Boha, v porovnání s prvním křesťanstvím? Kde jsou Duch a síla Boží, které tehdy provázely kázání evangelia? Ach, *„jak tě zašlo zlato, změnilo se ryzí zlato nejvýbornější“* (Pl 4,1)! *ST 240.1*

Pán pěstuje svou církev jako vinný kmen v úrodné zemi. Z nejněžnější péčí ji živí a ošetřuje, aby nesla ovoce spravedlnosti. Praví: „Což ještě činěno býti mělo vinici mé, ježto bych jí neučinil?“ Ale tento vinný kmen z Božího pěstování skláněl se k zemi a ovinul své úponky na lidské podpěry. Jeho ratolesti rozkládaly se široko daleko, ale nesl ovoce planého vinného kmene. Pán vinice praví: *„Proč, když jsem očekával, aby nesla hrozny, plodila plané víno?“* (Iz 5,4) *ST 240.2*

Pán propůjčil své církvi velká požehnání. Spravedlnost žádá, aby tyto dary vrátila s úroky. Protože přibýlo pokladů pravdy, které jí byly svěřeny, vzrostly také její povinnosti. Ale místo toho, aby se na základě těchto darů zlepšovala a přibližovala k dokonalosti, odvrátila se od toho, čeho dosáhla ve své dřívější zkušenosti. Změna jejího duchovního stavu přišla ponenáhlu a téměř nepozorovaně. Když začala usilovat o uznání a přátelství světa, zmenšila se její víra, její horlivost ochabla a její vroucí oddanost ustoupila mrtvé formalitě. Každý krok blíže ke světu byl krokem pryč od Boha. Když byla pěstována pýcha a světská ctižádost, Kristův Duch ustoupil, a soupeření a spory ovládly církev, aby ji rozvracely a oslabovaly. *ST 240.3*

Pavel píše svým bratřím v Korintu. Vy jste ještě tělesní. *„Nebo poněvadž je mezi vámi nenávisť, svárové a různice, zdaž ještě tělesní nejste a podle člověka nechodíte?“* (1 K 3,3) Není možné, aby myšlení rozvrácené nenávisť, závistí a spory, bylo schopné pochopit duchovní pravdy Božího slova v jeho hloubce. *„Tělesný člověk nechápe těch věcí, kteréž jsou Duchu Božího, nebo jsou jemu bláznovství, aniž jich může poznat, protože ony duchovně mají rozsuzovány býti.“* (1 K 2,14) Nemůžeme správně pochopit, nebo ocenit Boží zjevení bez pomoci Ducha, který nám tato slova dal. *5T 241.1*

Kdo je povolán k tomu, aby bděl nad duchovními zájmy církve, měl by se snažit, aby byl dobrým vzorem a nedával podnět k závisti, žárlivosti nebo nedůvěře. Proto stále projevujte ducha lásky, úcty a zdvořilosti, kterého si také přejete podporovat u svých bratří. Všimněte si také pečlivě poučení Božího slova. Zabrzdíte každý projev nepřátelství nebo nepřívětivosti, vyplejte plevel za trpkosti. Vznikne-li mezi bratřimi mrzutost, pak se řiďte příkazem Spasitele! Usilujte všemožně, aby nastalo smíření. Setrvají-li však strany tvrdošíjně ve svém sporu, pak by jim mělo být pozastaveno členství, než se zase dohodnou. *5T 241.2*

Uloží-li Bůh církvi zkoušky, ať zkoumá každý člen, nemá-li se hledat u něho samého příčina potíží. Duchovní pýcha, přání poroučet, ctižádostivá touha po vyznamenání nebo po postavení, nedostatek sebeovládání, trpění vášní nebo předsudků, nestálý nebo chybějící úsudek mohou znepokojoval církve, anebo rušit její pokoj. *5T 241.3*

Často mluvkové způsobují těžkosti a otravují svými šeptanými narážkami bezelstné mysli a rozlučují nejlepší přátele. Žel, že mnozí podporují tyto strůjce zla v jejich špatnostech, když jim otevřenými ušima a zlým srdcem přisvědčují a říkají: „Vypravuj nám něco – my již to povíme dále.“ Kristovi následovníci, nesnášejte tento hřích ve svém středu. Nikdo z křesťanských rodičů by neměl dovolit, aby se v kruhu jeho rodiny opakoval klep, anebo se činily poznámky, aby se opovrhovalo členy církve. *5T 241.4*

Křesťané by měli považovat za náboženskou povinnost potlačování ducha závisti a žárlivosti. Měli by mít radost z lepší pověsti nebo z většího úspěchu svých bratří, i když vlastní charakter a vlastní práce se zdánlivě ocitají ve stínu. Právě pýcha a ctižádost, které satan živil ve svém srdci, jej vyobcovaly z nebe. Toto zlo se hluboce zakořenilo v naší padlé povaze a jestliže je nevytrháme, zastíní všechny dobré a ušlechtilé vlastnosti; závist a svár zplodí ovoce zkázy. *5T 242.1*

Usilujme více o pravou zbožnost než o velikost. V kom žije Kristův duch, ten bude o sobě smýšlet skromně. Bude nesobecky působit pro čistotu a rozkvět církve a bude ochoten vzdát se svých vlastních náklonností a přání, než aby byl příčinou rozbroje mezi bratřimi. *5T 242.2*

Satan stále usiluje rozdmýchat v Božím lidu nedůvěru, odcizení a zlobu. Často máme pocit, že naše právo je porušeno, ačkoliv ve skutečnosti nemáme k tomu žádný důvod. Kdo sebe miluje více než Krista a jeho dílo, ten bude klást své vlastní zájmy na první místo a chopí se skoro každého pomocného prostředku, aby se hájil a bránil. Když se cítí uražen svými bratřimi, jde dokonce k soudu, místo aby uposlechl Spasitelova předpisu. Pýcha a sebeúcta brání i mnohým, kteří se zdají být svědomitými křesťany, aby osobně šli k těm, které pokládají za bloudící, aby s nimi o záležitosti promluvili v Kristově duchu a jeden za druhého se modlili. Slovní spor, hádky a právní spory mezi členy církve jsou hanbou pro věc pravdy. Kdo jde takovou cestou, vystavuje církev posměchu nepřátel a mocností temna dává podnět k jáso. Znova rozdírá Kristovy rány a vydává ho veřejnému posměchu. Kdo si neváží autority církve, pohrdá Bohem, který ji církvi dal. *5T 242.3*

Pavel píše Galatským: *„Ó, by také odřezáni byli, kteříž vás nepokojí. Nebo vy v svobodu povoláni jste bratři, toliko abyste pod zámyslem té svobody nepovolovali tělu, ale skrze lásku posluhujete sobě vespolek. Nebo všecken zákon v jednom slovu se zavírá, totiž v tom: Milovat budeš bližního svého jako sebe samého. Pakli se vespolek koušete a žerete, hleďte, abyste jedni od druhých zkaženi nebyli. Ale pravím: Duchem chodte a žádosti těla nevykonáte.“* (Ga 5,12-16) *5T 243.1*

Falešní učitelé přinesli Galatským učení, jež odporovalo Kristovu evangeliu. Pavel se snažil odhalit a opravit tyto bludy. Velmi si přál, aby tito falešní učitelé byli vyloučeni z církve, ale jejich vliv zachvátil tak mnoho členů církve, že podniknout něco proti nim mu připadalo nebezpečné. Bylo tu nebezpečí, že nastanou spory a rozluka, které by mohly zničit duchovní zájem církve. Proto se Pavel pokusil vstřípit svým bratřím, jak je to důležité, když se snažíme v lásce druhému po-

máhat. Vysvětlil jim, aby všechny požadavky zákona, které vytyčují naše povinnosti vůči bližnímu, se plnily ve vzájemné lásce. Varoval je, aby netrpěli nenávist a spory, aby se nedělili ve strany a navzájem se nekousali a nepožírali jako nerozumná zvířata. Tím by na ně přišlo časné neštěstí a věčná záhuba. Byla jen jedna možnost, jak se uchránit těchto hrozných věcí a tou byla, jak jim apoštol důrazně nakazoval: „*Duchem chod'te.*“ Na stálých modlitbách musí hledat vedení Ducha svatého, který by je vedl k lásce a jednotě. *5T 243.2*

Dům, v němž není jednota, nemůže obstát. Když se křesťané hašteří, satan vnikne aby vládl. Jak často měl v církvi úspěch zničením míru a svornosti! Jaké prudké spory, kolik hořkosti a nenávisti rozpoutala mnohdy nepatrná maličkost! Kolik nadějí bylo zničeno, jak mnoho rodin rozvráceno nejednotou a hádkou! *5T 244.1*

Pavel napomíná své bratry, aby ve snaze kárat chyby jiných, sami nepáchali velké hříchy. Výstražně poukazoval, že nenávist, žárlivost, hněv, svár, vzpoura, odpadnutí od víry a závist jsou právě tak skutky těla jako smyslnost, cizoložství, opilství a vražda a že viníkům rovněž zavírají bránu nebes. *5T 244.2*

Kristus praví: „*A kdož by koli pohoršil jednoho z těchto maličkých, věřících ve mne, mnohem by mu lépe bylo, aby byl zavěšen na hrdlo jeho žernov mlýnský a vržen byl do moře.*“ (Mk 9,42) Kdo úmyslným podvodem nebo špatným příkladem svede Kristova učedníka, prohřeší se těžkým hříchem. Kdo jej učiní předmětem pomluvy nebo posměchu, uráží Ježíše. Náš Spasitel zaznamená každou křivdu učiněnou jeho následovníkům. *5T 244.3*

Jak byli potrestáni ti, kteří před věky pohrdali tím, co si Bůh vyvolil jako svaté? Balsazar a jeho tisíce členná družina znesvětili svaté nádoby Jehovovy a chválili babylonské modly. Ale Bůh, kterému se protivili, byl svědkem bezbožné scény. Uprostřed jejich rouhačského veselí se objevila bledá ruka a psala tajemné znaky na stěně paláce. Král a jeho dvořané plni hrůzy slyšeli svůj ortel prostřednictvím služebníka Nejvyššího. *5T 244.4*

Ať ti, kteří mají radost z osočování a ponižování Kristových služebníků, uváží, že Bůh je svědkem jejich skutků. Jejich pomlouvačný útok neznesvěcuje neživé nádoby, nýbrž charakter lidí, které Kristus vykoupil svou krví. Ruka, která v paláci Balsazarově psala na stěnu písmo, vede svědomitě zprávu o každé nespravedlnosti nebo útisku Božího lidu. *5T 244.5*

Svaté dějiny obsahují příléhavé příklady, jak Pán bdí se žárlivou péčí nad svými nejslabšími dítkami. Když Izraelští putovali po poušti, slabí a unavení, kteří na cestě zůstali vzadu, byli zákeřně a ukrutně Amalechitskými napadeni a pobiti. Později Izrael vedl válku s Amalechitskými a porazil je. „*Mluvil potom Hospodin k Mojžíšovi: Vepiš to do knih na památku a pilně to vkládej do uší Jozue, že do konce vyhladím památku Amalechovu všudy pod nebem.*“ (Ex 17,14) Krátce před svou smrtí opakoval Mojžíš rozkaz, aby jej potomstvo nezapomnělo: „*Pamatuj na to, což učinil Amalech na cestě, když jste šli z Egypta: Kterak vyšed tobě v cestu, zadní houf tvůj všech mdlých, kteří šli za tebou, pobil, když jsi ty byl zemdlý a ustálý a nebál se Boha. Protož... vyhladiš památku Amalecha pod nebem; nezapomínej na to.*“ (Dt 25,17-19) *5T 245.1*

Jak se má Bůh, který již ukrutnost pohanského národa tak tvrdě trestal, zachovat k těm, kteří se počítají k Jeho lidu, ale potírají své vlastní bratry, kteří jako pracovníci v Jeho díle se unavili a zemdleli. Satan získá velkou moc nad všemi, kteří se přenechali jeho vládě. Právě velekněží a starší náboženští učitelé lidu – pudili vražedný zástup od soudního domu na Golgotu. Také dnes jsou mezi křesťany dle jména lidé, kteří jsou naplněni týmž duchem, jenž volal po ukřižování našeho Spasitele. Nechť zločinci myslí na to, že svědek všech jejich činů, svatý Bůh, jenž nenávidí hřích, žije. On přinese na soud všechny jejich skutky, i ty skryté. *5T 245.2*

„*Povinni pak jsme my silní, mdloby nemocných snášeti a ne sami sobě se líbiti. A protože jeden každý z nás bližnímu se lib k dobrému pro vzdělání. Nebo i Kristus ne sám sobě se líbil.*“ (Ř 15,1-3) Protože Kristus měl soucit s námi v naší slabosti a hříšnosti a pomáhal nám, tak máme i my s jinými pociťovat soucit a pomáhat jim. Mnozí jsou zmateni pochybnostmi, trápeni nemocí, slabí ve víře a neschopni chápat neviditelné. Ale přítel, kterého mohou vidět, který na Kristově místě k nim přichází jako spojovací člen, může jejich chvějící se víru upevnit. To je požehnaná práce! Nedejme se zdržet ani pýchou ani sobectvím a dobro, jež můžeme konat, dokonejme ve jménu Kristově a s milujícím, něžným duchem. *5T 245.3*

„Bratři, by pak byl zachvácen člověk v nějakém pádu, vy duchovní napravte takového v duchu tichosti, prohlédaje sám k sobě, abys i ty nebyl pokoušen. Jedni druhých břemena neste a tak plňte zákon Kristův.“ (Gal 6,1.2) Zde je nám opět a opět stavěna před oči naše povinnost. Jak mohou takzvaní vyznavači Kristovi nakládat tak lehkovážně s inspirovaným nařízením? Nedávno obdržela jsem dopis, ve kterém je mi vypravováno, jak bratr porušil svou povinnost mlčení. Ačkoliv to byl nevýznamný případ, jenž se stal před lety a sotva stál za to, aby se na něj vzpomínalo, přece pisatelka zjistila, že její důvěra k onomu bratru byla navždy zničena. Kdyby život oné sestry, hledíc na zpět, nevykazoval žádné větší chyby, pak by to byl skutečně div, neboť lidská povaha je velmi slabá. Žila jsem a ještě žiji ve společenství s bratry a sestrami, kteří se provinili těžšími hříchy a kteří své hříchy ani nyní tak nevidí, jak je vidí Bůh. Ale Pán má trpělivost s těmi lidmi, proč bych ji neměla mít i já? On ještě způsobí, že Jeho Duch tak osvítl jejich srdce, aby se jim hřích jevil jako Pavlovi – příliš hříšný. *ST 246.1*

Velmi špatně známe své vlastní srdce a jen velmi slabě pocítujeme vlastní potřebu Božího milosrdenství. Proto tak málo pěstujeme onen něžný soucit, který měl Ježíš s námi a který bychom měli mít k sobě navzájem. Pamatujeme, že bratři a sestry jsou slabí, bloudící smrtelníci jako my. Dejme tomu, že se bratr v nerozváznosti dal překvapit pokušením a v protikladu ke svému obvyklému jednání se dopustil nějaké chyby. Jak se máme vůči němu zachovat? Známe z Bible, že mužové, které Bůh použil pro velké a dobré činy, spáchali těžké hříchy. Pán nejde mimo, aniž by nepokáral, ale také nezavrhně své služebníky. Když litovali, pak jim milostivě odpustil, zjevil jim svou přítomnost a nadále působil skrze ně. Necht' ubozí, slabí smrtelníci uváží, kolik shovívavosti a soucitu potřebují od Boha a od svých bratří a sester. Ať se neopovažují jiné soudit a zatracovat. Všimněte si apoštolova poučení: *„Vy duchovní napravte takového v duchu tichosti, prohlédaje sám k sobě, abys i ty nebyl pokoušen.“* (Ga 6,1) Může se stát, že upadneme do pokušení a budeme mít zapotřebí veškerou shovívavost, kterou máme mít zde s viníky. *„Nebo kterýmž soudem soudíte, tímž budete souzeni a kterou měrou měříte, bude vám zase odměřeno.“* (Mt 7,2) *ST 246.2*

Apoštol připojuje výstrahu těm, kteří se považují za samostatné a důvěřují sami sobě: *„Nebo zdá-li se komu, že by něco byl, nic nejso, takového vlastní jeho mysl svádí... Nebo jeden každý své břímě ponese.“* (Ga 6,3.5) Kdo si myslí, že své bratry předčí v úsudku a zkušenosti, pohrdá jejich radou a jejich zkušeností, dokazuje tím, že je zaujat nebezpečným klamem. Srdce je klamné. Člověče, zkoušej svůj charakter a svůj život biblickým měřítkem. Slovo Boží vrhá neklamné světlo na životní cestu člověka. Přes mnohé vlivy, které člověka odvracejí a matou, všichni, kteří upřímně prosí Boha o moudrost, najdou správnou cestu. Nakonec musí každý člověk sám za sebe stát nebo padnout bez ohledu na mínění svých přátel nebo protivníků, bez ohledu na lidský úsudek, ale přiměřeně svému pravému charakteru před Boží tváří. Církev může varovat, radit a napomínat, ale nemůže nikoho nutit, aby volil správnou cestu. Kdo setrvá v pohrdání Božím slovem, musí sám na sobě nést břímě hříchu, sám se zodpovídat před Bohem a vzít na sebe následky svého způsobu jednání. *ST 247.1*

Pán nám dal ve svém Slově přesné a srozumitelné pokyny, jejichž poslušností můžeme v církvi zachovat jednotu a soulad. Bratři a sestry, dáváte pozor na tato důrazná napomenutí Ducha? Jste čtenáři Bible a zároveň činiteli slova? Snažíte se uvést v život Kristovu modlitbu o jednotu jeho následovníků? *„Bůh pak snášenlivosti a potěšení dej vám být jednomyslnými podle Jezukrista, abyste jednomyslně jedněmi ústy oslavovali Boha...“* (Ř 15,5.6) *„Dokonali buďte, potěšujte se, jednostejně smýšlejte, pokoj mějte a Bůh lásky a pokoje bude s vámi.“* (2 K 13,11) *ST 248.1*

Svědectví pro církev číslo 32

26. Dílo kazatele evangelia

Je mnoho věcí, které by měly být napraveny ve sdružení Horní Kolumbie a Severní Pacifik. Stvořitel očekával, že tamější bratři budou přinášet ovoce podle světla a předností, které jim dal, ale byl zklamán. Dal jim veškeré výhody, oni však nerostli v pokoře, zbožnosti a laskavosti. Svůj život neusměrnili, neprojevili povahu a nepůsobili tím vlivem, který by co nejvíc poctil jejich Stvořitele, zušlechtil je samé a učinil je požehnáním pro jejich spolubližní. Rádi jdou svou vlastní cestou a hledají své vlastní pohodlí, slávu a bohatství a své vlastní potěšení buď celkové, nebo v jeho rafinovaných formách. Jestliže se ženeme cestou světa a držíme se vlastních pokřivených názorů, může z toho vzejít něco dobrého? Což Bůh, který učinil člověka, neočekává od nás něco lepšího? *ST 249.1*

„Bud'te tedy následovníci Boží, jakožto synové milí.“ (Ef 5,1) Křesťané se musí podobat Kristu. Měli by mít téhož ducha, působit tímtež vlivem a mít tutéž mravní dokonalost jako On. Modláři a lidé zkaženého srdce musí činit pokání a obrátit se k Bohu. Lidé pyšní a samospravedliví musí snížit sebe sama, a stát se kajícími, poddajnými a pokornými v srdci. Světsky smýšlející musí srdce odpoutat od odpadků světa, k nimž lnou a musí přilnout k Bohu. Musí začít duchovně smýšlet. Nepoctiví a nespravedliví se musí stát spravedlivými a věrnými. Ctižádostiví a chtiví se musí skrýt v Ježíši a hledat Jeho slávu, ne svou. Musí opovrhovat vlastní svatostí a ukládat si svůj poklad v nebi. Ten kdo se nemodlí, musí si uvědomit potřebu soukromé i rodinné modlitby a musí s velikou opravdovostí přinášet své prosby Bohu. *ST 249.2*

Jako ctitelé pravého a živého Boha měli bychom přinášet ovoce odpovídající světlu a přednostem, jimž se těšíme. Mnozí uctívají modly místo Pána nebes a země. Všechno co člověk miluje a nač spoléhá, místo aby miloval Pána a důvěřoval cele v Něho, stává se modlou a takto je to zaznamenáno v nebeských knihách. I požehnání se často obrátí ve zlořečenství. Sklony lidského srdce, posílené cvikem, jsou někdy zvráceny a stávají se osidlem. Je-li někdo kárán, vždy se najdou takoví, kteří s ním cítí. Naprosto přehlíží skutečnost, jaká škoda byla způsobena Božímu dílu nesprávným vlivem toho, jehož život a charakter se žádným způsobem nepodobají nebeskému vzoru. Bůh posílá své služebníky s poselstvím k lidu, který se prohlašuje za Kristovy následovníky. Avšak někteří jsou jen podle jména Božími dětmi a zavrhnou varovné poselství. *ST 250.1*

Bůh obdivuhodným způsobem obdařil člověka rozumovými schopnostmi. Ten, který uzpůsobil strom, aby přinášel mnoho dobrého ovoce, uschopnil člověka k tomu, aby přinášel hojnost vzácného ovoce spravedlnosti. Postavil člověka do své zahrady, něžně o něj pečoval a proto očekává, že přinese ovoce. V podobenství o fíkovém stromu Kristus říká: *„Aj, po tři léta přicházím, hledaje ovoce na tom fíku, ale nenalézám.“* (L 13,7) Více než dva roky majitel hledal ovoce, které právem očekával od těchto sdružení, co však našel? Jak úzkostlivě pozorujeme oblíbený strom nebo rostlinu v naději, že odmění naši péči a vypučí, rozkvetne a přinese ovoce, a jak býváme zklamáni, když zjistíme, že nemá nic než listí. O kolik větší úzkost a lásku věnuje nebeský Otec duchovnímu růstu těch, které učinil ke svému obrazu a pro něž se tak hluboce ponížil, že dal svého Syna, aby je mohl povýšit, zušlechtil a oslavit. *ST 250.2*

Pán má své povolání služebníky, které posílá k lidem v jejich bloudění a pádech. Jeho poslové mají přinášet jasné svědectví a probouzet lidi z jejich spánku a otvírat jim vzácná Slova života, svatá Písma, aby jim rozuměli. Tito kazatelé nemají být jen kazateli, nýbrž služebníky, světlonoši, věrnými strážci, kteří budou vidět hrozící nebezpečí a varovat lid. Kristu se musí podobat svou opravdovou horlivostí, důmyslným taktem, svým osobním úsilím, zkrátka celou svou službou. Mají mít živé spojení s Bohem a mají tak poznat proroctví a praktické rady Starého a Nového zákona, že budou přinášet z pokladu Božího slova nové i staré věci. *ST 251.1*

Někteří z těchto služebníků dělají chybu v přípravě svých proslovů. Připravují každou maličkost s takovou přesností, že nedávají Pánu příležitost, aby je vedl a ovlivnil jejich mysl. Každý bod je ustálen, trvale zasazen a nemohou se uchýlit od vyznačeného plánu. Budou-li takto pokračovat, stanou se omezenými, úzkoprsými ve svých náhledech a brzy zůstanou bez života a síly jako pahorky Gelboe bez rosy a deště. Musí otevřít svou duši a nechat Ducha svatého zmocnit se jejich

myšlení. Je-li všechno předem připraveno a oni se domnívají, že se nemohou uchýlit od těchto připravených projevů, účinek je jen o málo lepší než z přečteného kázání. *ST 251.2*

Bůh chce, aby jeho služebníci cele záviseli na Něm, současně však chce, aby byli důkladně vybaveni pro každé dobré dílo. Ve všech shromážděních se nedá o tomtéž předmětu mluvit stejně. Duch Boží, dovolíme-li mu konat jeho dílo, vnukne nám vhodné myšlenky, které se hodí pro případy těch, jež potřebují pomoc. Avšak vlažné, formální projevy mnohých, kteří vstupují za kazatelnu, mají jen velice málo živé moci Ducha svatého. Zvyk přednášet takové proslovy nakonec zničí kazatelovu působnost a schopnost. Toto je jeden z důvodů, proč úsilí pracovníků ____ a ____ nebyl úspěšnější. Bohu bylo jen málo dovoleno působit na mysl za kazatelnou. *ST 251.3*

Další příčinou neúspěchu v těchto sdruženích je, že lid, k němuž jsou Boží služebníci posláni, chce přizpůsobovat jejich myšlenky podle svých a vkládat do jejich úst slova, která by měli mluvit. Boží strážcové nesmí studovat, jak se mají líbit lidu, ani naslouchat jeho slovům a pronášet je, nýbrž musí naslouchat tomu, co říká Pán, svému lidu. Spoléhají-li na proslovy připravené již před mnohými léty, promeškají příležitost pojednávat o potřebách současnosti. Měli by mít otevřené srdce tak, aby Pán mohl ovlivnit jejich mysl a pak budou moci přinést lidu čerstvou, převrácenou pravdu z nebes. Pánu se nelíbí ani omezení kazatelů, kteří věnují Bohem jim dané síly jen chvilkovým věcem a nerostou v Božské moudrosti k plné postavě mužů v Ježíši Kristu. On chce, aby jeho kazatelé byli velkomyslní a měli pravou mravní odvahu. Takoví lidé budou připraveni na opozici a překonávání překážek, budou vést stádo Boží a nebudou v jeho vleku. *ST 252.1*

Úsilí strážců je všeobecně doprovázeno příliš malou přítomností Ducha a moci Boží. Duch, kterým se vyznačovalo ono obdivuhodné shromáždění ve Dni letnic, má projevit svou moc na lidech, kteří stojí mezi životem a smrtí jako Boží vyslanci. Moc, která tak mocně probudila lid v hnutí roku 1844 bude opět zjevena. Třetí andělské poselství se nebude šířit šepotem, nýbrž hlasitým voláním. *ST 252.2*

Mnozí vyznavači velikého světla chodí ve světle svých vlastních jiskřiček. Je nutné, aby se jejich rtů dotkl žhavý uhel z oltáře, aby mohli šířit pravdu jako inspirovaní mužové. Příliš mnozí přicházejí na kazatelnou s mechanickými proslovy, které nemají ani trochu nebeského světla. *ST 252.3*

Ve službě všech denominací je příliš mnoho vlastního já a příliš málo Ježíše. Pán používá pokorné lidi pro zvěstování svého poselství. Kdyby Kristus přišel v majestátu Krále s pompou, která doprovází zemské mocnáře, mnozí by ho přijali. Avšak Ježíš Nazaretský neoslňoval smysly vnější slávou a neučinil si z toho základ svého uctívání. Přišel jako pokorný člověk, aby byl Učitelem, Příkladem a rovněž Vykupitelem lidského pokolení. Kdyby podněcoval okázalost, kdyby přišel v doprovodu knížat země, jak by mohl mluvit o pokoře? Jak by mohl přinést tak žhavé pravdy, jaké obsahuje Jeho kázání na hoře? Jeho příklad byl takový, aby Jej mohli následovat všichni Jeho učedníci. Kde by byla naděje ponížených v životě, kdyby přišel v povýšenosti a byl na zemi jako král? Ježíš znal potřeby světa lépe než lidé sami. Nepřišel jako anděl, oděn nebeskou slávou, nýbrž jako člověk. A přece Jeho pokoru doprovázela vnitřní moc a velikost jež budila bázeň, zatímco Jej milovali. Třebaže měl takový příjemný a skromný zevnějšek, pohyboval se mezi nimi s důstojností a mocí nebeského Krále. Lid byl udiven a v rozpacích. Snažili si to vysvětlit, protože se však nechtěli vzdát svých představ, povolili pochybnostem a lnuli ke starému očekávání Spasitele přicházejícímu v pozemské vznešenosti. *ST 253.1*

Když Ježíš pronesl kázání na hoře, Jeho učedníci se shromáždili kolem Něho a zástup naplněn zvědavostí, také se tísnil jak jen mohl. Očekávali něco zvláštního. Hladové tváře a naslouchavý postoj svědčily o hlubokém zájmu. Zdálo se, že pozornost všech je upřena na mluvícího. Jeho oči zářily nevýslovnou láskou a nebeský výraz tváře dodával význam každému jeho slovu. Nebeští andělé byli v tomto naslouchajícím zástupu. Byl tu také nepřítel duší se svými zlými anděly připraven odporovat, pokud bylo možno, vlivu nebeského Učitele. Pravdy tu zvěstované přicházely od věků a byly světlem uprostřed všeobecné temnoty bludu. Mnozí v nich našli to, co duše nejvíc potřebovala – jistý základ víry a života. Avšak v těchto slovech, promluvených nejslavnějším Učitelem jakého svět znal, není žádná okázalost lidské výmluvnosti. Jazyk je jasný a myšlenky a věty se vyznačují největší prostotou. Chudí, neučení i nejprostší lidé jim mohou rozumět. Pán nebes v milosti a lásce oslovoval duše, které přišel zachránit. Učil je jako ten, kdo má moc, zvěstuje slova věčného života.

ST 253.2

Všichni by měli co nejdůsledněji napodobovat tento vzor. I když nemohou mít ono vědomí moci jaké měl Ježíš, mohou se spojit s pramenem síly tak, že Ježíš může přebývat v nich a oni v Něm; tak Jeho Duch a Jeho moc bude v nich zjevena. *ST 254.1*

„*Chodíme ve světle, jako on jest v světle.*“ (1 J 1,8) Přízemnost a sobectví nás oddělují od Boha. Nebeská poselství jsou takové povahy, že budí odpor. Věrné svědectví pro Krista a pravdu kárájí hřích. Jejich slova se budou podobat kladivu na rozrážení lehkovážného srdce. Neustále potřebujeme opravdové, rozhodné, varovné poselství. Bůh chce mít muže, kteří si věrně plní svou povinnost. V pravý čas posílá své věrné posly konat dílo podobné dílu Eliášovu. *ST 254.2*

Kazatelé jako vychovatelé

Situace ve ____ je velice žalostná. To, co se Pánu zalíbilo mi zjevit, se mně bolestně dotýká. Kdokoliv bude pracovat zde nebo v ____, bude mít těžkou práci a musí nést těžké břímě, neboť dílo nebylo věrně konáno a zůstalo nedokončeno. A toto je ještě těžší, protože neúspěch nelze cele přičíst světáctví a nedostatku lásky k Ježíši a pravdě na straně lidí, nýbrž mnohé z toho leží před dveřmi kazatelů, kteří i když mezi tímto lidem pracovali, zřejmě ve své práci neuspěli. Neměli misijního ducha, neuvědomovali si velikou potřebu důkladného vzdělání lidu ve všech odvětvích díla, na všech místech, kde pravda získala půdu. Dílo konané důkladně pro jedinou duši je vykonáno pro mnohé. Kazatelé si to však neuvědomovali a nevychovali osoby, které mohly stát pevně a obhajovat pravdu a vychovávat a vzdělávat jiné. Tato chatrná, ubohá a polovičatá práce se Bohu nelíbí. *ST 254.3*

Kazatel se může těšit z kázání, neboť to je příjemná část díla a poměrně snadná. Žádný kazatel by však neměl být měřen podle řečnických schopností. To těžší přichází pak, když odchází z kazatelny a musí zalévat zaseté símě. Probuzený zájem by mělo následovat osobní úsilí – navštěvování, biblické hodiny, poučování o tom, jak zkoumat Písmo, modlitby v rodinách a s lidmi kteří mají zájem, snaha prohloubit dojem učiněný na srdce a svědomí. *ST 255.1*

Jsou mnozí, kteří nemají žádnou touhu obeznámit se se svými nevěřícími sousedy a s lidmi, s nimiž přicházejí do styku a nepokládají si to za povinnost přemáhat tuto lhostejnost. Pravda, kterou zvěstují a láska Ježíšova by jim měla pomoci zvítězit nad těmito pocity. Měli by pamatovat, že s těmi muži a ženami se musí setkat u soudu. Zamlčeli některá slova, která měli vyřknout? Cítili dostatek zájmu o duše, aby je varovali, napomínali, modlili se za ně a vynaložili všechno úsilí, aby je získali pro Krista? Spojili bystrý úsudek s horlivostí, dbali na pokyn apoštola: „*A nad některými zajistě lítost mějte, rozeznání v tom majíce. Jiné pak strašením k spasení přivozujte, z ohně je vychvacující, v nenávisti majíce i tu skrze tělo poškrvněnou sukni.*“ (Ju 22.23) *ST 255.2*

Všichni, kdo chtějí mít úspěch v kazatelské službě, musí konat dílo svědomitě. Prosím vás, drazí bratři, Kristovi služebníci, abyste se nezpronevěřili své vyznačené povinnosti vychovávat lid, by pracoval moudře a podporoval Boží dílo ve všech jeho různých odvětvích. Kristus byl vychovatelem a Jeho služebníci, kteří Ho představují, by měli být vychovateli. Pakliže nepoučují lid o jejich závaznosti vůči Bohu v desátcích a obětech, zanedbávají důležitou část díla, kterou jim svěřil jejich Mistr a v nebeské knize bude u jejich jmen napsaná poznámka: „Nevěrný služebník.“ Církev přichází k závěru, že kdyby tyto věci byly podstatně důležité, kazatel, kterého Bůh poslal zvěstovat celou pravdu, by jim všechno pověděl; mnozí jsou klidní a bezstarostní, zatímco zanedbávají svou povinnost. Jdou proti výslovným Božím požadavkům a výsledkem je, že jsou mdlí, bez života a bez účinku. Nepůsobí správným vlivem na svět a Kristus je představuje jako sůl bez chuti. *ST 255.3*

Skupiny světitelů soboty mohou být zřízeny na mnoha místech. Často to nebudou veliké skupiny, nesmíme je však zanedbávat, nesmíme je nechat umřít pro nedostatek patřičného osobního úsilí a vzdělání. Dílo bychom neměli opouštět předčasně. Přesvědčete se, zda jsou všichni moudří v pravdě, utvrzeni ve víře a zajímají-li se o každé odvětví díla, dříve než od nich odejdete na jiné pole. A pak jako apoštol Pavel, navštivte je často, aby jste viděli, jak pracují. Ó, ta nedbalá práce, jakou konají mnozí ti, kteří tvrdí, že byli posvěceni Bohem kázat Jeho Slovo, přivádí anděly k pláči. *ST 256.1*

Dílo by mohlo být ve zdravém stavu v každém misijním poli a ono bude, jestliže kazatelé budou důvěřovat Bohu a nedovolí, aby cokoli přišlo mezi ně a jejich dílo. Pracovníky potřebujeme víc, než kazatele, avšak toto obojí musí být sjednoceno. V misijním poli bylo dokázáno, že kazatel

může být jakýkoliv, zanedbá-li se pracovní část, pakliže nenaučí lid jak má pracovat, jak zařídit shromáždění, jak se zapojit do misijního úsilí, jak úspěšně zasáhnout lid, dílo téměř ztroskotá. Mnohé má být také vykonáno v odvětví sobotní školy, přiváděním lidí k uvědomění si jejich povinností a k tomu, aby vykonali svůj podíl. Bůh je vyzývá k tomu, aby pracovali pro Něho a kazatelé by měli usměrňovat jejich úsilí. *5T 256.2*

Zřejmá je však smutná skutečnost, že dílo v těchto polích by mělo být o celá léta vpředu s porovnáním s tím, kde je dnes. Nedbalost se strany kazatelů znechutila lidi, a nedostatek zájmu, obětavosti a ocenění za práci v díle ze strany lidu, znechutily kazatele. V nebeském záznamu máme zaznamenány dva roky zpoždění. Tento lid mohl udělat mnoho pro pokrok pravdy a záchranu duší pro Krista v různých místech a současně sám mohl vzrůstat v milosti a v poznání pravdy, kdyby byl všechny své příležitosti využil a co nejvíce získal z těchto příležitostí, kdyby nereptal a nenaříkal, nýbrž věřil a odvážně si počínal. Jen věčnost může ukázat, kolik bylo ztraceno za tyto roky – jak mnoho duší bylo ponecháno takovým jednáním na zahynutí. Škoda je příliš veliká, než abychom ji mohli odhadnout. Pán byl potupen. Způsob, jakým jsme si počínali poškodil dílo na dlouhá léta a jestliže spáchané omyly neuvidíme a nebudeme jich litovat, jistě se zopakují. *5T 257.1*

Vědomí těchto skutečností mi způsobilo nevýslovné starosti a zbavovalo mne spánku. Někdy se mi zdálo, že mi pukne srdce a zůstávala mi jen modlitba a hlasitý úzkostlivý pláč. Ó, jak jsem byla zarmoucena pro svého Spasitele! Jeho hledání ovoce na listnatých větvích fíkového stromu a jeho zklamání, když nenašel „nic než listí“, probíhalo velice živě před mým zrakem. Cítila jsem, že to nemohu tak nechat. Nemohla jsem být žádným způsobem smířena se zanedbáním povinností minulých let ze strany kazatelů a lidu. Obávala jsem se, že zlořečení, které postihlo fíkovník, může být údělem těchto nedbalých jednotlivců. Strašné zanedbání díla a naplnění poslání, které jim Bůh svěřil, riskuje ztrátu, kterou si nikdo z nás nemůže dovolit. Znamená to riskovat příliš strašné nebezpečí, než abychom se ho odvážili kdykoli v našich náboženských dějinách, obzvláště však nyní, kdy čas je krátký a tolik je třeba vykonat ve dni Boží přípravy. Celá nebesa jsou vážně zapojena do díla záchrany lidí; světlo přichází od Boha k Jeho lidu, určuje jeho povinnost, takže nikdo nemusí bloudit od správné cesty. Bůh však neposílá své světlo a pravdu, aby bylo zlehčováno a aby se s ním zahrávalo. Není-li lid pozorný, pak jeho vina je dvojnásobná. *5T 257.2*

Když Kristus přijížděl do Jeruzaléma, tak byl na úpatí Olivové hory přemožen pláčem a vzlykal při pohledu na Jeruzalém: „*Ó, kdybys poznalo i ty, a to aspoň v takový tento den tvůj, které by věci ku pokoji tobě byly, ale skryto jest to nyní před očima tvýma.*“ (L 19,42) Neplakal nad sebou, nýbrž nad těmi, kteří pohrdali Jeho milostí, dlouhoshovívavostí a trpělivostí. Cesta zatvrzelých a nekajících obyvatel zpusťovaného města se podobá postoji církvi a jednotlivců ke Kristu v současné době. Oni zanedbávají Jeho požadavky a pohrdají Jeho dlouhoshovívavostí. Je tu forma pobožnosti, je tu obřadná bohoslužba, jsou tu zdvořilostní modlitby; chybí však skutečná moc. Srdce není změkklé milostí, nýbrž je studené a necitlivé. Mnozí jsou jako Židé zaslepení nevěrou a neznají čas svého navštívení. Pokud se týká pravdy, měli veškeré výhody; Bůh je po celá léta vyzýval, varoval, káral, napomínal a poučoval ve spravedlnosti, avšak zvláštní usměrnění byla dána pouze na to, aby byla přehlížena a zařazena spolu s všedními věcmi. *5T 258.1*

Povinnost kárat milovníky peněz

Mnozí z řad věřících nejsou s ostatními spojeni vírou a zásadami. Dělají přesně totéž, co jim Ježíš nepřikázal – snaží se ukládat si své poklady na zemi. Kristus řekl: „*Neskládejte sobě pokladů na zemi..., ale skládejte sobě poklady v nebi... Nebo kdež jest poklad váš, tuť jest i srdce vaše.*“ (Mt 6,19-21) Tady je nebezpečí, které ohrožuje křesťany. Neposlouchají jasné Kristovy rady. Ne-projevují žádnou skutečnou víru a důvěru v Boha. Aby dosáhli bohatství, hromadí si těžkosti a starosti až je jejich mysl do toho téměř cele ponořena. Dychtí po zisku a jsou stále znepokojeni obavou, aby nic neztratili. Čím mají víc peněz a pozemků, tím víc po nich touží. „*Zpili se, ale ne vínem; potácejí se, ale ne od nápoje opojného.*“ (Iz 29,9) Jsou přetížení starostmi o tento život, které je opijí jako silný nápoj opilce. Sobectvím jsou tak zaslepeni, že pracují dnem i nocí, aby si zajistili poklady, které hynou. Jejich věčné zájmy jsou zanedbány; na tyto věci nemají čas. Důležité otázky pravdy se ztrácejí se zřetele jak o tom svědčí jejich slova, jejich plány a jejich jednání. Co na

tom, že duše kolem nich hynou ve svých hříších? To se jich tak dalece netýká, jako jejich pozemské poklady. Duše, za které Kristus zemřel musí hynout; oni nemají čas je zachraňovat. V plánování pozemského zisku projevují moudrost a dovednost, avšak tyto vzácné vlastnosti nejsou věnovány na získání duší pro Krista, pro budování Vykupitelova království. Což nejsou smysly takových lidí převrácené? Nejsou opiti opojnou číší světáctví? Což není rozum postaven stranou a sobecké cíle a záměry se nestaly vládnoucí mocí? Příprava na den Hospodinův a využití Bohem daných schopností na přípravu lidu pro onen den se pokládá za příliš nezajímavé a neuspokojivé. *5T 258.2*

Spasitel světa nabídl nejužitečnější zaměstnání, do něhož se mohou zapojit bohatí i chudí, učení i neučení. Všichni si mohou bezpečně odložit „*poklad kterýž nehyné v nebesích*“ (L 12,33). Investovat své síly na správné straně – to znamená dát své hřivny penězoměncům. *5T 259.1*

Ježíš ilustroval své učení příkladem hospodáře, kterého Pán velice upřednostnil. Pán požehnal jeho pozemky, aby bohatě zarodily a poskytl mu možnost projevit štědrost k jiným, ne do té míry požehnaným. Když však tento hospodář shledal, že jeho pozemky bohatě zarodily nad očekávání, nesnažil se pomoci chudým v jejich potřebách, nýbrž začal vymýšlet, jak by to všechno pro sebe uchoval. Když viděl, jak se nebeské dary shromažďují do jeho stodol, neprojevil vděčnost ke štědrému dárci a neuvážil také, že přírůstkem požehnání vzrostla také zodpovědnost. Svou čistě sobeckou povahou se ptal: „Co učiním? Nebo nemám, kde bych shromáždil úrody své.“ Poradil se svým lakomým srdcem a řekl: „*Toto učiním: Zbořím stodoly své a větších nastavím a tu shromáždím všechny své úrody i zboží své. A dám duši své: Duše, máš mnoho statku složeného za mnoha léta, odpočívej, jez, pí, měj dobrou vůli.*“ (L 12,17-19) Prostředky skutečné radosti a potěšení duše jsou činnost, sebeovládání, svaté záměry, avšak všechno to, co tento člověk s Božími dary hodlal udělat, duši jen ponižovalo. A jaký byl výsledek? „*Řekl jemu Bůh: Ó, blázne, této noci požádají duše tvé od tebe a to, cožs připravil, či bude? Takť jest, kdož sobě poklady shromažďuje, a není v Bohu bohatý.*“ (L 12,20-21) *5T 259.2*

Tento ubohý boháč měl veliký pozemský majetek, neměl však to pravé bohatství. Jak mnoho lidí je dnes odsouzeno z podobného důvodu. Proudý požehnání k nám přichází od Božího trůnu. Časná požehnání jsou daná. Nejsou však zužitkována k požehnání lidstva a k slávě Boží. Pán je náš milostivý dobrodinec. Přinesl světlo a nesmrtelnost, aby svítil skrze Ježíše Krista. Ano, skrze Ježíše Krista máme všechno své požehnání. Kéž by každý jazyk uznal toho velikého Dárce! Kéž každý hlas jasnými a radostnými tóny zvěstuje radostnou zvěst, že skrze Ježíše je nám otevřen budoucí nesmrtelný život a všichni byli pozváni, aby přijali tuto velikou laskavost. Všechny poklady nebes jsou nám dány na dosah, očekává se jen naše požádání. Můžeme být překvapeni, že tento chudý boháč byl nazván bláznem, protože se odvrátil od věčných pokladů, nesmírného daru nesmrtelného života, věčné tíže slávy a spokojil se s hynoucími, pozemskými statky? *5T 260.1*

Bůh zkouší lidi, některé jedním způsobem, druhé jiným. Některé zkouší tím, že je obdaří bohatstvím a jiné tím, že jim je odejme. Bohaté zkouší, zda budou milovat Boha, Dárce a svého bližního jako sebe sama. Užije-li člověk správně tato bohatství, Bůh je spokojen; může mu pak světit větší zodpovědnosti. Pán zjevuje, jak člověk oceňuje časnost a věčnost, zemi a nebe. Napomíná nás: „*Statku přibývalo-li by, nepřikládejte srdce.*“ (Ž 62,11) Má svou cenu, jestliže jej použijeme pro dobro jiných a k slávě Boží. Avšak žádný pozemský poklad nemá být vaším údělem, vaším bohem nebo vaším spasitelem. *5T 261.1*

Moji bratři, svět nikdy neuvěří tomu že opravdu věříte, dokud nebudete méně mluvit o časných věcech a více o hodnotách věčného života. Pán přichází, avšak mnozí věřící si neuvědomují, že ona událost je tak blízko. Nemohou upnout svoji víru na zjevené Boží záměry. Vládnoucí silou některých se stala vašeň vydělávání peněz a shromažďování pozemského bohatství zastínilo nebeský poklad. Věčné věci se ztratily se zřetele jako bezvýznamné, zatímco světáctví přišlo jako povodeň. Tou nejhlavnější otázkou je: Jak získat peníze? Lidé se chápou každé naděje na zisk. Zkoušejí tisíce plánů a nápadů, mezi nimi různé vynálezy a patentní práva. Někteří kopou v zemi, hledajíc vzácné kovy, jiní se zabývají bankovní činností, další upravují půdu, ale všichni mají na zřeteli jeden a tentýž cíl – vydělávání peněz. Jsou zmateni a dokonce i šílení v honbě za bohatstvím a přece odmítají vidět přednost věčného dědictví. *5T 261.2*

Když byl Kristus na zemi, setkal se s některými lidmi, jejichž představy horečnatě živila naděje světského zisku. Nikdy neměli klid, nýbrž ustavičně hledali něco nového a jejich výstřední očekávání se probouzelo, jen aby bylo zklamáno. Ježíš znal touhy lidského srdce, které jsou tytéž v každé době a obrátil jejich pozornost na jediné trvalé bohatství. Řekl: „*Podobno jest království nebeské pokladu skrytému v poli, kterýž nalezna člověk, skrývá, a radostí naplněn jsa pro něj, odchází a prodává všecko, co má, a koupí pole to.*“ (Mt 13,44) On mluvil lidem o převzácném pokladu, který je na dosah všech. Přišel na zem, aby usměrnil jejich smýšlení při hledání tohoto pokladu. Cesta je vyznačena. I ti nejchudší, kteří Jej chtějí následovat, budou bohatší než nejbohatší na zemi, kteří neznají Ježíše a budou učiněni stále bohatšími sdílením svého štěstí s jinými. ST 261.3

„*Neskládejte sobě pokladů na zemi, kdež mol a rez kazí a kdež zloději vykopávají a kradou. Ale skládejte sobě poklady v nebi, kdež ani mol ani rez nekazí a kdež zloději nevykopávají ani nekradou.*“ (Mt 6,19-20) Ti, kteří to činí, nic neztratí. Poklad, uložený v nebi, je jistý a je dán na náš účet, neboť Ježíš řekl: „*Skládejte sobě poklady v nebi.*“ Lidé mohou sít zde, žnou však ve věčnosti. ST 262.1

Je to tento věčný poklad, který Kristovi kazatelé mají předkládat, kamkoliv půjdou. Mají vyzývat lid, aby byl moudrý ve spasení. Nemají dovolit svět milujícím, sobě sloužícím vyznavačům ovlivnit jejich jednání a oslabit jejich víru. Není jejich posláním pomáhat jednotlivcům nebo sborům vynalézat způsoby, jak mohou zúžením plánů a omezením úsilí v Božím díle ušetřit peníze. Místo toho mají učit lidi, jak pracovat nezištně a být bohatými v Pánu. Měli by vychovat mysl, aby dovedla správně ocenit věčné věci a upřednostnit nebeské království. ST 262.2

Na těchto dvou polích potřebujeme lidi jako byl Kálef. V těchto sdruženích nesmí být děti, nýbrž mužové, kteří si budou počínat rozumně a nést zodpovědnosti, kteří nechají slyšet svůj hlas nad hlasy nevěrných, kteří dávají námitky, pochybnosti a kritiku. Veliké zájmy nemají být řízeny dětmi. Nerozvitý křesťan, zakrnělý v náboženském růstu, zbaven moudrosti shůry, není připraven na prudké zápasy, jimiž církev tak často musí procházet. „*Na zdech tvých, Jeruzaléme, postavím strážné, kteříž přes celý den i přes celou noc nikdy nebudou mlčeti.*“ (Iz 62,6) Nebude-li kazatel nebojácně zvěstovat celou pravdu, nebude-li mít své oči obrácené výlučně na Boží slávu a nebude-li pracovat pod vedením toho velkého Původce spasení, nepůjde-li kupředu, bez ohledu na kritiku a bude-li nakažen chválou, bude pokládán za nevěrného strážce. ST 262.3

Ve ____ jsou někteří, kteří by měli být muži a ne hochy. Měli by smýšlet nebesky a ne smyslně pozemsky, avšak jejich duchovní vidění bylo zatemněno. Spasitelova velká láska neuchvátila jejich duše. On vám má mnoho co říci, nyní byste to však nesnesli. Rostete jako děti a nemůžete chápat Boží tajemství. Když Bůh probouzí lidi k svému dílu, zpronevěřují se svému povolání, pakliže dovolí, aby se jejich svědectví utvářelo podle libovůle neposvěcených myslí. On připraví lidi pro tento čas. Budou to pokorní, bohabojní mužové, ne opatrní, vychytralí lidé, nýbrž mužové, kteří jsou mravně nezávislí a půjdou vpřed v Boží bázni. Budou to laskaví, ušlechtilí, zdvořilí lidé, neochvějně se přidržující správné stezky a zvěstující pravdu ve spravedlnosti, ať ji lidé poslouchají, nebo ne. ST 263.1

27. Křesťanský růst

Bylo mi ukázáno, že všichni, kteří znají pravdu a přece světským záležitostem věnují všechny své síly, jsou nevěrní. Světlo pravdy nedávají svítit na druhé svými dobrými skutky. Téměř všechny jejich schopnosti směřují k tomu, aby se stali důvtipnými, obratnými lidmi světa. Zapomínají, že Bůh jim dal jejich vlohy, aby je použili k podpoře Jeho díla. Kdyby byli věrní své povinnosti, mohlo by být výsledkem velké získání duší pro Mistra, ale jejich nedbalostí jsou mnozí ztraceni. Bůh vybízí všechny, kteří znají Jeho vůli, aby byli činiteli slova. Slabost, polovičatost a nerozhodnost podněcují satana k útoku. Kdo dopustí, aby vyrůstaly tyto charakterové rysy, zahyne bezmocně v zuřících vlnách pokušení. Každý, kdo vyznává jméno Božího Syna, je vyzýván, aby dozrál k plnému mužnému vzrůstu v Kristu, jenž je živou hlavou křesťanů. *ST 263.2*

Jako námořník potřebuje lodivoda k proplutí mělčinou nebo kolem úskalí, právě tak nás musí doprovázet průvodce mnoha úžinami života. Kde ale najdeme tohoto průvodce? Odkazujeme vás na Bibli, milí bratři. Vnuknutá Bohem, napsaná svatými lidmi, ukazuje velice jasně a přesně starým i mladým jejich povinnosti. Ona pozvedá mysl, uklidňuje srdce a dává duchu svatou radost a veselou mysl. Bible je dokonalé měřítko pro charakter. Ona je v každé situaci neomylným průvodcem až do konce životní dráhy. Vezmi ji jako svého rádce, jako směrnicí svého denního života. *ST 264.1*

Využij pečlivě každého prostředku milosti, aby Boží láska ve vás více a více rostla, „*k tomu, abyste zkušením rozeznat mohli užitečné věci od neužitečných, tak abyste byli upřímní a bez úrazu, až ke dni Kristovu. Naplnění jsouce ovocem spravedlnosti.*“ (Fp 1,10-11) Váš křesťanský život musí být pevný a silný. Můžete dosáhnout vysokého stavu, který je Bibli stanovený; musíte jej dosáhnout, chcete-li být Božími dětmi. Nemůžete nečinně stát; buď jdete vpřed nebo klesáte zpět. Musíte se obohatit duchovním poznáním, abyste „*mohli stihnouti se všechněmi svatými, kteraká by byla šírokost a dlouhost a hlubokost a vysokost a poznat přenesmírnou Kristovu lásku, abyste naplnění byli ve všelikou plnost Boží*“ (Ef 3,18-19). *ST 264.2*

Mnozí znají pravdu opravdu dobře a dovedou uvádět důkazy na její obranu, nečiní však nic pro zřízení Kristova království. Tu a tam je potkáme, ale neoznamují žádné nové svědectví osobní zkušenosti z jejich života víry. Nedovedou vyprávět o novém vítězství ve svaté válce. Místo toho pozorujeme tentýž starý stav, tytéž výrazy v modlitbě a v napomínání. Jejich modlitby nemají nový zvuk. Neprozrazují žádné větší pochopení pro božské věci, žádnou hlubší živou víru. Takoví lidé nejsou živými rostlinami v zahradě jejich Pána, jež vyhánějí čerstvé výhonky a nové listy, ani nedávají příjemnou vůni svatého života. Jsou křesťany bez růstu. Jejich zorné pole a jejich plány jsou omezené, nerostou v poznání a nerozmnožují poklad křesťanského vědění vlastními hodnotnými náhledy. Jejich síly nebyly v tomto směru použity. Oni nenaučili se pohlížet na lidi a věci tak, jak se na ně dívá Bůh. V mnohých případech neposvěcený soucit lidí zranil a Boží dílo velmi poškodil. Všeobecně rozšířená duchovní nečinnost je hrozná. Mnozí vedou formální křesťanský život a tvrdí, že jejich hříchy jsou jim odpuštěny, zatím jim však chybí pravé poznání Krista jako hříšníkům. *ST 264.3*

Bratři, chcete ubohý křesťanský růst, nebo byste chtěli v duchovním životě docílit zdravý pokrok? Kde je duchovní zdraví, tu je vzrůst. Boží dítko vyrůstá do plné zralosti v Kristu. Jeho zdokonalení není postavena žádná hranice. Je-li Boží láska živou zásadou naší duše, pak již nejsou žádné úzkoprsé, omezené názory. Výstrahy a napomínání dýchají láskou a věrností, koná se vážná práce a převládá ochota nést břemena a odpovědnosti. *ST 265.1*

Někteří nejsou ochotni k sebezapíravé práci. Mají-li převzít odpovědnost, stávají se netrpělivými. „K čemu potřebujeme vzrůst v poznání a zkušenosti?“ táží se. To přece vysvětluje všechno. Oni myslí, že jsou bohatí, mají dosyta a nepotřebují nic, kdežto Pán je označuje jako chudé, bídné, slepé a nahé. K nim praví věrný svědek: „*Radím, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý a roucho bílé, abys oblečen byl a neokazovala se hanba nahoty tvé. A oči svých pomaz kollyrium, abys viděl.*“ (Zj 3,18) Právě vaše převeliká samolibost ukazuje, že vám chybí všechno. Jste duchovně nemocní a potřebujete Ježíše jako svého lékaře. *ST 265.2*

V Písmě svatém jsou tisíce perel pravdy, jež zůstávají skryty povrchnímu čtenáři. Důl pravdy se nevyčerpá nikdy. Čím více zkoumáte Písmo s pokorným srdcem, tím větší bude vaše touha a tím ochotnějšími se stanete zvolat s Pavlem: „*Ó, hlubokosti bohatství i moudrosti i umění Božího! Jak jsou nezpytatelní soudové jeho a nevystižitelné cesty jeho.*“ (Ř 11,33) Každý den byste se měli z Písma něčemu novému naučit. Hleďte v něm skrytý poklad, neboť ono obsahuje slova věčného života. Modlete se o moudrost a pochopení, abyste porozuměli těmto svatým spisům. Budete-li to činit, odhalíte nové skvosty ve Slově Božím. Pocítíte, že jste obdrželi nové, vzácné světlo o předmětech pravdy a Písmo bude mít pro vás stále větší hodnotu. ST 266.1

„*Blízky jest den Hospodinův veliký, blízky jest a rychlý velmi zvuk dne Hospodinova.*“ (Sf 1,14) Ježíš praví: „*Aj, přijdu brzy.*“ Mějme stále na paměti tato slova a jednejme podle své víry, že příchod Páně je blízko a my jsme poutníci a cizinci na této zemi. Životně důležité síly Boží církve musí být činné ve veliké úloze sebeobnovení. Každý člen církve se musí stát činným Božím spolupracovníkem. „*Neboť skrze něho obojí máme přístup v jednom Duchu k Otci. Aj, již tedy nejste hosté a přichozí, ale spoluměšťané svatých a domácí Boží, vzdělání na základ apoštolský a prorocký, kdež jest gruntovní úhelný kámen sám Ježíš Kristus, na němž všechno stavení příslušně vzdělané roste v chrám svatý v Pánu. Na kterémž i vy spolu vzděláváte se v příbytek Boží, v Duchu svatém.*“ (Ef 2,18-22) Toto dílo musí být konáno v duchu svornosti, jednoty a pokoje. Pochybování, kritizování a nevěru bychom neměli připustit. ST 266.2

Sdružení v Horní Kolumbii a Severním Pacifiku jsou celá léta pozadu. Někteří, kdo by měli být silní a utvrzení v Kristu, jsou jako nemluvnata v chápání a ve zkušenostním poznání působení Ducha Božího. Po letech zkušeností jsou schopni rozumět pouze prvním zásadám z toho velikého systému víry a učení, které tvoří křesťanské náboženství. Nerozumní oně dokonalosti charakteru, která obdrží doporučení: „*Dobře, služebníče dobrý.*“ ST 266.3

Povinnost, štěstí, budoucí služba a konečně spása vašich duší, vyžadují od vás, bratři a sestry, abyste své náklonnosti zbavili spojení se vším pozemským a zkaženým. Bývá zde neposvěcený soucit, který má něco společného se sentimentální zamilovaností a je přízemní a smyslný. Pro mnohé z vás bude tu potřebí nemalého úsilí, abyste se s tím vypořádali a změnili svůj způsob života, neboť vy jste se nespojili se silou v Izraeli a proto všechny vaše schopnosti jsou oslabeny. Nyní jste důrazně vyzýváni, abyste pilně využívali každého prostředku milosti, aby se váš charakter proměnil a vy dosáhli plné zralosti v Kristu Ježíši. ST 267.1

Můžeme vybojovat velká vítězství, nebo ztratit nebe, když zápas nevyhrajeme. Tělesné srdce musí být ukřižováno, neboť je náchylné k mravní zkaženosti, jejíž konec je smrt. Jen životodárný vliv evangelia může člověku pomoci. Modlete se, aby mohutná síla Ducha svatého se svým oživujícím, uzdravujícím, proměňujícím vlivem jako elektrický proud protékala ochrnutou duší, a způsobila, aby se každý nerv zachvěl novým životem a opět dala vzniknout duchovnímu zdraví celého člověka z jeho mrtvého, pozemského, smyslného stavu. Tak se stanete podílníky božské bytosti a uniknete zkaženosti, která zlými žádostmi vládne světem a bude se ve vás zrcadlit Ježíšův obraz. ST 267.2

Desátky a oběti

Pán žádá, abychom mu v desátkách a obětech vrátili část toho požehnání, které nám propůjčil. Přijímá tyto oběti jako čin pokorné poslušnosti od nás a vděčné uznání našeho dluhu Jemu za všechna Jeho požehnání, z nichž se těšíme. Obětujme tedy ochotně a řekněme s Davidem: „*Od tebe jest zajisté všechno a i to z ruky tvé dali jsme tobě.*“ (1 Pa 29,14) Ponechat si víc než se patří, vede k chudobě. K některým je Pán dlouho shovívavý, ale vyzkouší a prozkoumá všechny; jeho zlořečenství však jistě postihne sobeckého, svět milujícího vyznavače pravdy. Bůh zná srdce. Každá myšlenka a každý záměr jsou odkryty Jeho zraku. Říká: „*Těch, kteříž mne ctí, poctím, kteříž pak mnou pohrdají, v pohrdání přijdou.*“ (1 S 2,30) On ví, koho požehnat a kdo si zasluhuje Jeho zlořečenství. Nikdy se nemýlí, neboť andělé zaznamenávají všechny naše činy i slova. ST 267.3

Když Boží lid měl vybudovat na poušti svatyni, byly nutné rozsáhlé přípravy. Byl posbírán vzácný materiál, mezi kterým bylo mnoho zlata a stříbra. Jako skutečný vlastník všech jejich pokladů, vyzval Pán svůj lid k obětem; přijal však pouze to, co mu bylo dáno dobrovolně. Lid obětoval

ochotně a Mojžíšovi bylo oznámeno: „*Mnohem více přináší lid, nežli potřebí jest k děláni díla, kteréž přikázal Hospodin dělati.*“ A celému shromáždění bylo ohlášeno: „*Ani muž, ani žena, žádný nepřinášej více oběti k svatyni. I zbráněno jest lidu, aby nenosili. Nebo měli potřeb hojně dosti k děláni všelikého díla, tak že zbývalo.*“ (Ex 36,5-7) 5T 268.1

Kdyby někteří lakomí lidé přišli na toto místo, s hrůzou by otevřeli své oči. Ptali by se jako Jidáš: „K čemu to všechno?“ „Proč neudělat všechno laciněji?“ Avšak svatyně neměla být k počtě člověka, nýbrž Boha nebes. On dal zvláštní pokyny, jak má být všechno učiněno. Lid měl být poučen, že On je bytostí vznešenou a majestátní a má být uctíván v bázni a třesení. 5T 268.2

Dům, kde je Bůh uctíván, by měl odpovídat Jeho povaze a majestátu. Existují malé sbory, které vždy budou malé, protože kladou své vlastní zájmy nad zájmy Božího díla. Zatímco sami mají vhodné domy a svou situaci stále vylepšují, spokojí se i s tím nejméně vhodným místem k uctívání Pána, kde má přebývat Jeho přítomnost. Diví se, že Josef a Marie byli nuceni se uchýlit do hospody a že Spasitel se tam narodil, ochotně však vynakládají pro sebe velkou částku svých peněz, zatímco dům modlitby je hanebně zanedbáván. Jak často říkají: „*Nepřišel čas, aby byl vybudován dům Hospodinův.*“ Pán jim však praví: „*Jest-liž vám čas, abyste vy seděli v domech svých taflovaných a dům tento pustý stál?*“ (Ag 1,2.4) 5T 268.3

Dům, kde se má Ježíš stýkat se svým lidem, měl by být čistý a přitažlivý. Je-li tu jen málo věřících, připravte čistý, i když skromný dům, posvěťte ho a pozvěte Ježíše, jako svého hosta. Jak hledí na svůj lid, který má všechno pohodlí, které si srdce žádá a ochotně se schází k bohoslužbám v bídné, nevhodné budově, nebo laciném, opuštěném bytě. Když pracujete pro své přátele, vynakládáte prostředky, abyste všechno kolem nich udělali pokud možno nejpůsobnější. Avšak Ježíše, který dal všechno pro vás, i svůj drahý život, který je Majestátem nebes, Králem králů a Pánem pánů, toho vedete na místo snad jen o něco lepší, než stáj, v níž se narodil. Což nebudeme hledět na tyto věci tak, jak na ně hledí Bůh? Neprozkoumáme své pohnutky, abychom viděli, jaká je naše víra? 5T 269.1

„*Ochotného dárce miluje Bůh*“ a ti, kdo Ho milují, dají štědře a radostně, mohou-li tím urychlit pokrok Jeho díla a rozšířit Jeho slávu. Pán nikdy nežádá, aby jeho lid obětoval víc než může, nýbrž podle své možnosti přijímá a žehná jejich obětmi díky. Nechť ochotná poslušnost a čistá láska poutají k oltáři každou oběť Pánu, neboť v takové oběti má zalíbení, zatím co oběti reptavé jsou pro Něj urážkou. Nemají-li sbory nebo jednotlivci srdce při svých obětech, nýbrž chtěli by omezit náklady šíření Božího díla a stěsnat ho svými omezenými náhledy, zjevně ukazují, že nemají živé spojení s Bohem. Nejsou zajedno s Jeho plánem a způsobem práce a on jim nepožehná. 5T 269.2

Budujeme pro Pána a musíme budovat na základě, který nám připravil. Nikdo nemůže budovat na vlastním základě, nezávisle na Božím plánu. Jsou tu lidé, které Pán povolával za rádce, lidé, které poučil a jejichž srdce, duše a život jsou posvěceny dílu. Tito lidé mají být váženi pro svou práci. Někteří budou chtít následovat své vlastní nezralé nápady, musí však přijmout radu a pracovat ve shodě se svými bratřími, jinak budou rozsévat pochybnost a nesoulad a s tím se neradi setkají u žně. Je Boží vůlí aby ti, kteří pracují na Jeho díle, byli podřízeni jeden druhému. Jeho bohoslužba musí být vedena důsledně, jednotně a uvážlivě. Bůh je náš jediný dokonalý pomocník. Zákony, které ovládají Jeho lid, jakož i zásady, které řídí jeho myšlení a činy, přijímají od Něho skrze Jeho Slovo a Ducha. Tam, kde se poslouchá a miluje Jeho slovo, Jeho dítky chodí ve světle a není žádná příležitost pro klopýtnutí. Nepřijímají nízkou úroveň světa, nýbrž pracují podle biblického stanoviska. 5T 270.1

Sobectví, které existuje mezi Božím lidem, Jej velice uráží. Písmo označuje žádostivost jako modloslužbu. Pavel říká: „*Ani lakomec, jenž jest modloslužebník, nemá dědictví v království Kristově a Božím.*“ (Ef 5,5) Chybou přemnohých je, že mají příliš malou víru. Jako boháč v podobenství chtějí vidět přebytky ve svých stodolách. Svět má být varován a Bůh chce, abychom cele pracovali v Jeho díle; avšak lidé mají tak mnoho práce na uskutečňování svých plánů jak získat peníze, že nemají čas šířit vítězství Kristova kříže. Nemají ani čas, ani chuť namáhat svůj mozek a vyvíjet úsilí pro Boží dílo. 5T 270.2

Bratři a setry, chci probudit ve vaší mysli nechuť k vašim současným omezeným představám o Božím díle a práci. Chci, abyste pochopili velkou oběť, kterou Kristus přinesl pro vás, když se stal chudým, abyste se Jeho chudobou mohli stát dědici věčného bohatství. Nepřivádějte anděly k pláči,

a ať si nemusí zakrývat tváře znechucení vaší lhostejností k věčné říši slávy, která je vám na dosah. Procitněte ze svého smrtelného spánku, probud'te všechny Bohem vám dané schopnosti a pracujte pro vzácné duše, pro něž Kristus zemřel. Tyto duše, přivedené do Kristova stáda budou žít po celé nekonečné věky věčnosti; vy chcete plánovitě vykonat co nejméně pro jejich záchranu? Tak jako onen muž s jednou hřivnou, zakopete své prostředky do země? Jako onen nevěrný sluha obviňujete Boha, že žne tam, kde nerozséval a sbírá tam, kde nerozdával? *5T 271.1*

Všechno, co jste a co máte, patří Bohu. Nechcete říci celým srdcem: „*Od tebe je zajisté všechno a i to z ruky tvé dali jsme tobě?*“ (1 Pa 29,14) „*Cti Hospodina ze statku svého a z nejpřednějších věcí všech úrod svých.*“ (Př 3,9) Pavel napomíná Korintské bratry ke křesťanské štědrosti takto: „*A protože jakž ve všech věcech jste hojní, u víře i v řeči i v známosti i ve všeliké snažnosti i v lásce své k nám, tak i v této milosti hojní buďte.*“ (2 K 8,7) Ve svém listě k Timoteovi říká: „*Bohatým tohoto světa prikazuji, ať nejsou vysokomyslní a ať nedoufají v nejistém zboží, ale v Bohu živém, kterýž dává nám hojnost všeho ku požívání. A ať dobře činí a bohatnou v dobrých skutcích a snadní ať jsou k udílení i přívětiví. Skládajíce sobě základ dobrý k času budoucímu, aby dosáhli věčného života.*“ (1 Tm 6,17-19) *5T 271.2*

Štědrost nám není tak vrozená, že bychom ji mohli probudit nahodile. Musíme ji pěstovat. Musíme se ochotně rozhodnout, že budeme Boha ctít vším, co máme a pak nesmíme dovolit, aby nás něco pokoušelo olupovat Ho o desátky a oběti, které Mu patří. Musíme moudře, soustavně a plynule konat skutky lásky lidem a projevovat vděčnost Bohu za Jeho štědrost k nám. Je to příliš svatá povinnost, než abychom ji přenechali náhodě nebo pocitům. Pravidelně bychom měli něco odložit na Boží dílo, aby nebyl oloupen podíl, na který si činí nárok. Loupíme-li Boha, loupíme také sami sebe. Vzdáváme se nebeského pokladu, abychom měli víc na této zemi? Toto je ztráta, kterou si nemůžeme dovolit. Žijeme-li tak, abychom měli Boží požehnání, pak Jeho žehnající ruka bude s námi v našich časných záležitostech; je-li však Jeho ruka proti nám, může zničit všechny naše plány a rozptýlit důkladněji, než my dovedeme shromažďovat. *5T 271.3*

Bylo mi ukázáno, že situace těchto dvou sdružení je skutečně žalostná; Bůh však má zde mnoho převzácných duší, nad nimiž pečlivě bdí a neopustí je, aby byly zklamány a svedeny. *5T 272.1*

28. Věrnost v díle Božím

Vzácná hřivna je ve sborech v Oregonském a Washingtonském území, a kdyby byla rozhojněna dobře řízenou prací, mohli být nyní pilní pracovníci v těchto sdruženích. Živá církev je vždy pracující církev. Pravda je moc a ti, kteří vidí její sílu, budou jí otevřeně a nebojácně hájit. Pravdu nutno uchopit rozumem, přijmout do srdce a její zásady vtělit do charakteru a pak tu musí být ustavičné úsilí získat jiné, aby ji přijali, neboť Bůh činí lidi zodpovědnými za užívání světla, které jim uděluje. *ST 272.2*

Pán vyzývá všechny svůj lid, aby použil schopnosti, které jim dal. Rozumové schopnosti by se měly rozvíjet do krajnosti, měly by být posíleny a zušlechtěny setrváváním na duchovních pravdách. Pakliže se mysl může zabývat téměř cele bezvýznamnými věcmi a běžnými záležitostmi každodenního života, pak podle jednoho z Jeho neměnitelných zákonů zeslábně, stane se povrchní a pobude duchovní moci. *ST 272.3*

Nastanou nám časy, kdy lidé budou vystaveni zkoušce a kdo je ve víře slabý, neodolá pokušení této nebezpečné doby. Veliké pravdy zjeveného Slova Božího se musí pečlivě zkoumat, neboť my všichni potřebujeme rozumnou znalost Božího Slova. Studium Bible a denním společenstvím s Ježíšem získáme jasné, správně formulované názory týkající se naší osobní odpovědnosti a k tomu obdržíme sílu, abychom v době pokušení mohli obstát. Či život je neviditelnými pouty spojen s Kristem, ten mocí Boží skrze víru zůstane zachráněn. *ST 273.1*

Věnujte věci Božího království více pozornosti, časným záležitostem naproti tomu méně. Kdyby světsky smýšlející učitel svého ducha cvičil v tomto směru, mohl by být s Božím slovem obeznámen právě tak, jak je nyní obeznámen se svým světským odborem. „*Ptejte se na Písmo*“, praví Kristus, „*neboť vy domníváte se v nich věčný život míti a tať svědectví vydávají o mně.*“ (J 5,39) Křesťan je vybízen, aby pilně četl Písmo a pravdy Božího Slova neustále zkoumal. Dobrovolná neznalost tohoto oboru ohrožuje život a charakter křesťana. Kalí rozum a kazí nejušlechtilejší síly. Tím proniká zmatek do našeho života. Naši členové církve musí rozumět živému Božímu Slovu. Musí si osvojit promyšlené znalosti zjevených základních pravd, které nás vyzbrojí pro to, co má přijít na naši zemi a uchrání nás, abychom nebyli sem i tam zmítáni každým větrem učení. *ST 273.2*

Na světě brzy nastanou velké změny. Potom bude každý jednotlivec potřebovat na zkušenosti založenou znalost Božích věcí. Je satanovým dilem, aby Boží lid zmalomyslně a kolísal ve víře. Různým způsobem se ho pokouší nepozorovaně zatahnout do pochybností a zpochybnit postavení, víru a plány těch, na které Bůh vložil odpovědnost a kteří se ji snaží horlivě vyplnit. I když je satan stále odrážen, přece obnovuje své útoky svými nástroji, kteří tvrdí, že jsou pokorní a bohabojní a kteří zdánlivě věří přítomné pravdě nebo se o ni zajímají. Od svých zjevných nepřátel mohou zastánci pravdy očekávat prudké a rozhořčené nepřátelství. Ale to není zdaleka tak nebezpečné jako skrytá pochybnost těch, kteří se pokládají za oprávněné odhalovat chyby v počínání Božích služebníků a jejich počínání zpochybnit. Oni jsou zdánlivě pokorní lidé, ale klamou sebe i jiné. V jejich srdcích doutná závist a nedůvěra. Oni podkopávají víru členů církve v ty, které Bůh vyvolil pro své dílo a ke kterým by naopak měli mít důvěru. Jsou-li za své počínání káráni, považují to jako osobní urážku. Ačkoliv tvrdí, že konají Boží dílo, ve skutečnosti pomáhají nepříteli. *ST 273.3*

Bratři, nikdy nedovolte, aby myšlenka kohokoliv zneklidnila vaši víru pokud se týče pořádku a souladu, jaký by měl být v církvi. Mnozí z vás nevidí všechno jasně. Pokyny týkající se pořádku služby ve svatyni byly zaznamenány proto, aby se z toho poučili všichni obyvatelé země. Byli vybráni lidé k vykonávání různých činností při vztyčování a rozebírání svatostánku, a kdyby někdo lehkomyšlně nebo lhostejně sáhl na dílo určené někomu jinému, měl být usmrcen. Dnes sloužíme témuž Bohu. Trest smrti byl však zrušen; v opačném případě by nebylo tolik lhostejnosti a nepořádku v práci na Jeho díle. Nebeský Bůh je Bohem pořádku a žádá ode všech Jeho následovníků, aby dodržovali pravidla a směrnice a zachovávali pořádek. Všichni by měli dokonale rozumět Božímu dílu. *ST 274.1*

Není bezpečné pěstovat v srdci pochybnost třeba jen na chvíli. Símě pochybnosti, které zasel faraón, když zavrhl první zázrak, mohlo vzklíčit a přineslo tak bohatou žeň, že všechny další zázraky nemohly ho přesvědčit o jeho nesprávném jednání. Šel dál svou vlastní cestou z jedné pochybnosti do druhé a jeho srdce bylo čím dál zatvrzelejší, až nakonec musel hledět na studené mrtvé tváře prvorozených. *5T 274.2*

Bůh pracuje a my nekonáme ani polovinu toho, co musí být vykonáno, abychom připravili lid, který by obstál v den, kdy Syn člověka bude zjeven. Běda člověku, který se i co nejméně snaží překážet dílu, které koná Bůh. Musíme pracovat pro jiné, musíme se usilovat oslabit lásku bratří k jejich pozemským majetkům, neboť mnozí prodají své prvorozenství věčného života za časné přednosti. O kolik lépe by bylo, kdybychom je povzbudili, aby si svůj poklad odkládali v nebesích, než nařikavě trousili slova: „Jen peníze, peníze tito lidé ustavičně žádají a jimi se obohacují.“ Jak to lahodí svět milujícím vyznavačům, jak je posílena jejich odvaha zadržet od Boha částku, která patří Jemu a která Mu má být vrácena v desátech a obětech! Zlořečení Hospodinovo spočine na těch, kteří Mu nevracejí, což Jeho jest. Pracujme v souladu s Bohem. Jeho služebníci mají nést poselství milovníkům peněz. Proč by nenesli důkladné svědectví ohledně přinášení všech desátků do pokladnice, když jim sám Hospodin dal příklad? *5T 274.3*

Kristovo náboženství si podrobuje sobeckého ducha a proměňuje mysl a city. Ponižuje pýchu člověka, aby jediné Bůh mohl být vyvýšen. A právě toto chybí bratru A. Potřebuje praktickou víru v Boha. Potřebuje vidět a cítit slávu služby Kristu, potřebuje vyvýšit zásady a povznést křesťanský prapor, potřebuje si vyzbrojit mysl bohatými zaslíbeními, napomenutími, radami a varováním Božího Slova. Potřebuje vidět jakou důležitost má víra a odpovídající skutky, aby mohl otevřeně představovat doma, v církvi i ve svém zaměstnání čistý a vznešený charakter náboženství. Měl by se spojit s Kristem, aby měl duchovní sílu. Jeho spojení se světem a vlivy odporujícími duchu pravdy, mají větší moc nad ním, než Kristův duch. Tu je jeho nebezpečí a on nakonec ztroskotá nezmění-li své jednání a nebude-li pevně spojen s pramenem světla. *5T 275.1*

Kdyby byl jeho zájem o duchovní věci tak veliký jako o věci toho světa, jeho posvěcení Bohu by bylo úplné, osvědčil by se jako pravý Kristův učedník a Bůh by přijal a použil hřivny, které jsou nyní cele ve službě světu. V Božím díle jsou požadovány tytéž schopnosti, které jsou věnovány získávání majetku. Potřebujeme správce v každém odvětví Jeho díla, aby bylo šířeno důrazně a spořádaně. Má-li někdo takt, pilnost a nadšení, bude mít úspěch v časném zaměstnání. A tytéž ctnosti posvěceny Božím dílu budou dvojnásob užitečné, protože Boží moc se spojí s lidským úsilím. Nejlepší plány, ať už v časných nebo duchovních záležitostech se neosvědčí, pakliže jejich provedení je svěřeno nezkušeným, neschopným rukám. *5T 275.2*

Ti, kdo pohřbívají své hřivny v tomto světě, nelíbí se Bohu. Všechny jejich síly jsou věnovány získávání majetku a touha shromážďovat se stává vášní. Bratr A je muž aktivní, je pyšný v provádění světských plánů. Kdyby Božím dílu věnoval též zájem, takt a snahu, jak mnohem větší, ušlechtilější výsledky by dosáhl. Výchova získaná ve světském zaměstnání nebude mít tu nejmenší přednost v budoucím životě, neboť v nebi již nebude žádné takové zaměstnání. Pakliže jsou Bohem dané schopnosti použity k Jeho slávě, k budování Jeho království, pak dosáhnete vzdělání, s nímž lze jít i do nebe. *5T 276.1*

Jaké je naše postavení ve světě? Žijeme v čekací době. Tuto dobu nemáme však promarnit v abstraktním odevzdání. Nutno spojit očekávání a bdění s bdělou prací. Svůj život nemáme věnovat jen shonu a plánování věcí tohoto světa a zanedbávat osobní zbožnost a službu, kterou požaduje Bůh. I když nemáme být líní v zaměstnání, měli bychom být duchem vroucí a sloužit Pánu. Lampu duše musíme pozvednout a musíme mít olej milosti ve svých nádobách a lampách. Musíme se vši opatrností zamezit duchovnímu úpadku, aby nás Hospodinův den nezastihl jako zloděj. Ten den nemá být oddalován, je blízko a nikdo by neměl říkat ani ve svém srdci, tím méně svými skutky: „Pán odkládá se svým příchodem“, aby jeho díl nebyl s pokrytci a nevěrci. *5T 276.2*

Viděla jsem, že Boží lid je ve velikém nebezpečí. Mnozí ulpívají na zemi. Jejich zájem a láska se soustřeďují na svět. Jejich příklad není správný. Svět je sveden jednáním mnohých, kteří vyznávají veliké a ušlechtilé pravdy. Velikost naší zodpovědnosti se měří podle přijatého světla a darů milosti. Nejtěžší zodpovědnost spočívá na pracovnících, jejichž hřivny, prostředky, příležitosti a

schopnosti jsou největší. Bůh vyzývá bratra A, aby změnil své jednání, použil své schopnosti k Boží slávě a nesnižoval je k bezvýznamným světským zájmům. Nyní je den zodpovědnosti, brzy přijde den účtování. *ST 277.1*

Byl mi představen bratr A jako zástupce třídy, která je v podobné situaci. Nikdy nebyli lhostejní k té nejmenší světské příležitosti. Usilovným obchodním jednáním a úspěšnými investicemi, obchodováním ne s librami, nýbrž s drobnými haléři získali majetek. Přitom však vzdělávali schopnosti, které jsou v rozporu rozvojem křesťanského charakteru. Jejich život žádným způsobem nepředstavuje Krista, protože milují svět a jeho zisk více, než Boha a pravdu. „*Miluje-li kdo svět, není lásky Otcovy v něm.*“ (1 J 2,15) *ST 277.2*

Všechny lidské schopnosti patří Bohu. Přizpůsobování se světu a láska k němu jsou v Jeho Slově důrazně zakázány. Pocítí-li srdce moc proměňující Boží milosti, pak to povede člověka, dosud světsky smýšlejícího ke každému dobrému skutku. Ten, kdo je v srdci rozhodnut odkládat si poklad ve světě, „upadne do pokušení a osidla, jakož i do mnoha pošetilých a škodlivých vášní, které stahují lidi do záhuby a ztracení. Neboť milování peněz je kořenem všeho zla, základem všeho lakomství a světáctví, čehož se někteří dopustili, zabloudili od víry a obtížili se mnohým zármutkem.“ *ST 277.3*

Každý člen církve by měl cítit svatou povinnost přísně střežit zájmy Božího díla. Jednotliví členové církve jsou odpovědní za její rozháraný, znechucující stav, jímž jsou zneuctěny ty nejsvětější pravdy, jaké kdy byly člověku svěřeny. Tuto situaci nic neomlouvá. Ježíš poskytl každému cestu k moudrosti, milosti a moci. On je náš příklad ve všem a nic by nemělo odvrátit naši mysl od hlavního cíle v životě, jímž je mít Krista v duši, který utváří a podrobuje si srdce. Je-li tomu tak, každý člen církve, každý vyznavač pravdy bude Kristu podobný povahou, slovy i činy. *ST 278.1*

Někteří nositelé světla, jejichž srdce bylo obšťastněno vzácným světlem pravdy, zapřeli pravdu připodobňováním se světu. Ztratili tak ducha sebeobětavosti a moci pravdy a své štěstí upnuli na nejisté pozemské věci. Jsou ve velikém nebezpečí. Tím, že se kdysi těšili ve světle, budou ponecháni v naprosté temnotě, pakliže okamžitě nepřijmou paprsky, které je osvěcují a nenavrátí se k Pánu s pokáním a vyznáním. Žijeme v nebezpečných dnech, kdy blud a svody zotročují lid. Kdo bude varovat svět, kdo jim ukáže lepší cestu, nebudou-li ti, kdo měli světlo pravdy, posvěcení touto pravdou a nenechají-li toto světlo zářit, aby jiní mohli vidět jejich dobré skutky a slavit Boha? Přeji si, abych mohla všechny upozornit na nebezpečí, že mohou ztratit nebesa. Stát se členem církve je jedna věc a být spojen s Kristem je úplně něco jiného. Ne všechna jména zaznamenaná v církevních knihách jsou zaznamenaná v Knize života Beránka. Mnozí, i když zdánlivě upřímně věřící, neudržují živé spojení s Kristem. Jejich jména jsou zapsána v knize, avšak vnitřní dílo milosti nebylo v srdci provedeno. V důsledku toho nejsou šťastní a stěží slouží Bohu. *ST 278.2*

„*Jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni.*“ Pamatujte, že vaši bratři jsou omylní jako vy, pohlížejte tedy na jejich omyly a poblouznění tak slitovně a shovívavě, jak si sami přejete, aby se oni chovali k vám. Není nutno je střežit a jejich nedostatky vystavovat na odiv světu. Ti, kdo se k tomu odvažují, posadili se na soudnou stolicí a stali se soudci, zatímco zanedbali zahrádku svého vlastního srdce a dovolili vyrůst jedovatému býlí. *ST 278.3*

Každý z nás osobně máme své záznamy v nebesích. Charakter každého je vážen na váhách svatyně. Všichni by měli co nejvážněji toužit po tom, aby žili pokorně a pečlivě, aby zanedbáním služby světu neztratili Boží milost a všechno, co má cenu. Každá nehoda, všechny různice a vyhledávání chyb má zůstat stranou se vším nesprávným mluvením a trpkostí; měli bychom pěstovat láskavost, lásku, slitování jednoho k druhému, aby Kristova modlitba o jednotu učedníků, jako On je jedno s Otcem, mohla být vyslyšena. Soulad a jednota církve jsou pověřovací listiny, které představují světu, že Ježíš je Božím Synem. Právě obrácení vždy povede k pravé lásce k Ježíši a všem, za něž zemřel. *ST 279.1*

Požehnáno bude úsilí každého, kdo koná všechno co může pro Pána a kdo věrně a opravdově koná dobro svým bližním. Člověk může účinně sloužit Bohu i když není hlavou nebo srdcem Kristova těla. Služba rukou a nohou, představená v Božím Slově, jakkoli nepatrná, přece je důležitá. Ne velikost práce, nýbrž láska s jakou ji konáme a pohnutka, která je základem činu, to rozhoduje o její ceně. Máme konat dílo pro své bližní a pro ty, s nimiž pracujeme. Nemůžeme libovolně skončit s

trpělivým modlitebním úsilím pro duše, dokud je někdo mimo bezpečného korábu. V tomto boji není přestávka. Jsme Kristovými bojovníky a jsme zavázáni bdít, aby nepřítel nezískal přednostní postavení a duše pro sebe, které by mohly být získány pro Krista. *ST 279.2*

Den svěřené nám důvěry a zodpovědnosti patří nám, pro Pána máme vykonat dílo. Sbor ve _____ postupně chladl a ztrácel duchovní život. Mnoho je třeba vykonat pro jeho jednotlivé členy. Jejich cestu osvětlovalo velké světlo. Za to budou zodpověděni. Kristus řekl: „*Vy jste světlo světa*“, „*vy jste sůl země*.“ Potřebují hlubší dílo milosti ve svých srdcích. Dřív, než jim Bůh může požehnat, musí dojít k reformaci. Je tu mnoho formálních vyznavačů. Sobecká honba za ziskem zastíní nebeské dědictví. Pakliže nebeské království budeme stavět na prvním místě, ušlechtilá jednota bude vyzařovat v životě a v charakteru. Toto je to, co bratr A potřebuje, chce-li působit dobrým vlivem. Rád manipuluje s penězi a rád vidí, když jich takovým, nebo jiným způsobem přibývá. Jeho mysl a city jsou pohříženy ve světských zájmech. Je opojen pečováním o tento život, to znamená, že je tak pohřížen ve svém zaměstnání, že nemůže rozumně a moudře přemýšlet o Božích věcech; jeho vidění je zastíněno láskou k penězům. Pravda by měla proniknout hluboko do srdce a přivést ovoce v jeho soukromém i veřejném životě. *ST 280.1*

Bratr A omlouval svoji neúčast na denním studiu Písma tím, že je zaměstnán. Avšak i tomu, kdo je tísněn obchodními starostmi, bude Písmo pramenem síly a bezpečí. Takový člověk potřebuje víc světla z Božího Slova, jeho rad a napomenutí, než ten, kdo není v tak nebezpečném postavení. Kdyby bratr A uplatnil tutéž prozíravost a obchodní takt v Božích věcech, jaké věnoval světským zájmům, dosáhl by skutečně požehnaných výsledků. Domnívá-li se, že Bůh je s ním spokojen, když svoje hřívný a svoji energii téměř úplně věnuje službě mamonu, strašně se mylí. Kristus řekl: „*Žádný nemůže dvěma pánům sloužit. Neb zajisté jednoho nenáviděti bude a druhého milovati, aneb jednoho přidržeti se bude a druhým pohrdne. Nemůžete Bohu sloužit i mamonu*.“ (Mt 6,24) Bude-li bratr A i nadále podřizovat věčné věci světským zájmům, jeho láska k hromadění bude ustavičně vzrůstat, dokud neovládne zásadovost a bude tak oslepen bohem tohoto světa, že nebude s to rozeznat mezi svatým a obecným. *ST 280.2*

Bratr A má silný vliv na mysl svých bratří; dívají se velkou měrou jeho pohledem. On potřebuje duchovní zdraví a moudrost v Božích věcech. Měl by začít projevovat zájem a oddanost nebeským věcem, a tak vycvičit své schopnosti, aby mohly sloužit v Božím díle. Potřebuje výzbroj spravedlnosti, s níž bude odrážet útoky nepřítele. Není možné, aby dosáhl spasení, nebude-li rozhodná změna v cílech a záměrech jeho života, nebude-li se sám ustavičně cvičit v duchovních věcech. *ST 281.1*

Bůh vyzývá jednotlivé členy církve v těchto dvou sdruženích, aby se probudili a obrátili. Bratři, vaše světáctví, vaše nedůvěra a vaše reptání vás přivedly do takové situace, že bude pro kohokoli krajně těžké mezi vámi pracovat. Zatímco váš předseda zanedbal své dílo a nesplnil svou povinnost, váš postoj mu nikterak nedával povzbuzení. Ten, kdo má určitou autoritu, měl by si počínat jako Boží muž. Kárat, napomínat, povzbuzovat podle případu, ať už byste přijali nebo zavrhlí jeho svědectví. On se však snadno nechal znechutit a nechal vás bez pomoci, kterou věrný Kristův kazatel měl dát. Nedokázal držet krok s projevující se Boží prozřetelností, neukazoval vám vaši povinnost a nevychoval vás pro potřeby doby; avšak nedbalost kazatele by vás neměla znechutit a vést vás k omlouvání sebe sama pro zanedbání povinností. Na vaší straně je o to větší potřeba energie a věrnosti. *ST 281.2*

Slibovat a neplatit

Někteří z vás zakopávají o vlastní sliby. Duch Boží přišel do shromáždění v _____, jako odpověď na modlitbu a když vaše srdce byla obměkčena jeho vlivem, slibovali jste. Zatímco proudy spasení vnikaly do vašich srdcí, cítili jste, že musíte následovat příklad Toho, který šel a dobře činil a který dobrovolně dal svůj život jako výkupné za člověka z hříchu a ponížení. Za působení nebeského inspirujícího vlivu jste viděli, že sobectví a světáctví se neshoduje s křesťanským charakterem a že nemůžete žít sami pro sebe a tak se podobat Kristu. Když však vliv Jeho hojné lásky a milosrdenství nebyl tak výrazně cítit ve vašich srdcích, zadrželi jste své oběti a Bůh zadržel své požehnání. *ST 281.3*

Někteří se dostali do těžkostí. Úroda zklamala, takže nemohli splnit své sliby a někteří upadli ještě do tísnivějších okolností. Pak ovšem nikdo nečekal, že něco obětují. Kdyby však nereptali a neodvolávali své sliby, Bůh by jim požehnal a pomohl, aby každý mohl zaplatit, co slíbil. Nečekali ve víře a nedůvěřovali, že Bůh otevře cestu, aby mohli splnit své sliby. Někteří mají prostředky po ruce, a kdyby měli tutéž ochotnou mysl jako když slibovali a ochotně by dali Bohu v desátcích a obětech to, co jim k tomuto účelu půjčil, byli by velice požehnáni. Satan však přišel se svými pokušeními a vedl některé k pochybnostem nad pohnutkami a duchem, který vedl Božího služebníka k tomu, aby vyzýval k obětavosti. Někteří si mysleli, že byli oklamáni a podvedeni. V duchu odvolali své sliby a cokoliv pak vykonali, bylo vykonáno s nechutí a proto neobdrželi žádné požehnání. ^{5T 282.1}

Člověk, jemuž byla v podobenství o hřivnách svěřena jedna hřivna, projevil reptavého ducha a skryl své prostředky tak, že Pán z nich nic neměl. Když Pán žádal vyúčtování od svého šafáře, omluvil svoji nedbalost obviněním svého Pána. „*Pane, věděl jsem (vyznává, že zná svého Pána), že jsi člověk přísný, žna, kde jsi nerozsíval a sbíraje, kde jsi nerozsypal. I boje se, že všechno mé úsilí nebude mé, nýbrž že ho požádáš, odešel jsem a skryl hřivnu tvou v zemi. A, teď máš, což tvého jest. A odpovídaje pán jeho, řekl mu: Služebníče zlý a lenivý, věděl jsi, že žnu, kde jsem nerozsíval a sbírám, kdež jsem nerozsypal. Protož měl jsi ty peníze mé dát penězoměncům a já přijda, byl bych vzal, což je mého s požitkem. Nu vezměte od něho tu hřivnu a dejte tomu, kterýž má deset hřiven. Nebo každému majícímu (kdo správně užíval mé jmění) bude dáno a bude mít více (neboť mu mohu svěřit s vědomím, že správně použije co jsem mu propůjčil), od nemajícího (který mi ze strachu nedůvěřoval) pak i to, což má, bude odňato. (Odejmu od něho i to, co pokládá za své; ztratil veškerou důvěru; vezmu od něho hřivny a dám je tomu, kdo je zužitkuje). A toho neužitečného služebníka uvrzte do těch temností zevnitřních. Tam bude pláč a skřípění zubů.*“ (Mt 25,24-30) ^{5T 282.2}

Duch projevený bratřími ohledně jejich slibů, velice urážel Boha. Kdyby viděli, jak se dílo zdárně rozmáhá v polích, do nichž jsme vstoupili, jinak by smýšleli. Nikdo je nepodvedl a obvinění z podvodu, které pronesli, bylo proti Duchu Božímu a ne proti služebníku. Kdyby si bratr A v tomto směru správně počínal, kdyby pěstoval ducha, který jej ovlivnil ke slibu, nepocítil by takovou neochotu investovat do Božího díla. On však přemýšlel, kolik by mohl vykonat se svými prostředky, kdyby je investoval do světských podniků. Lakomství, světáctví a žádostivost jsou povahovými kazy, které jsou překážkou křesťanských vlastností. Apoštol řekl: „*Obcování ved'te bez lakomství, dosti majíce na tom, což máte. On zajisté řekl: Nikoli nenechám tebe, aniž tě opustím.*“ (Žd 13,5) ^{5T 283.1}

Bylo zřejmé, že mnozí z těch, kteří slibovali, neměli žádnou víru a sami se cítili poškozeni. Mluvili o tom, přemýšleli o tom, až jim to vypadalo jako skutečnost. Domnívali se, že neměli pomoci Generální konferenci a tvrdili, že potřebují prostředky pro vlastní pole. Pán pracoval pro ně podle jejich omezené víry. Satan, který držel jejich mysl ve svodu, vedl je k tomu, že si mysleli, že udělali velikou věc, když poslali prostředky Generální konferenci, zatímco průzkum skutečnosti ukázal, že jim pořád chybí značný obnos vrátit Generální konferenci, aby se to krylo s obnosem, který byl vyplacen tím, že jim byli poslání pracovníci a že jim bylo různým způsobem pomoheno začít dílo a šířit ho vpřed. A přece tito lidé byli uražení, nespokojení, nešťastní a odpadli od Boha, protože se domnívali, že konají tak veliké věci. To svědčí jen o tom, jak strašný klam může postihnout mysl, není-li pod zvláštním dohledem Božího Ducha. Jejich pochybování, jejich podezírání, jejich předsudky vůči Generální konferenci všechny podnítil satan. Na světě je jedno Boží dílo. Každé odvětví tohoto díla se soustřeďuje v Kristu. Žádná část pole není nezávislá na zbytku. ^{5T 283.2}

Drazí bratři, dovolili jste, aby satan vnikl do vašich srdcí a on nikdy nebude úplně přemožen, dokud nebudete činit pokání ze svých bezbožných pochybností a nesplněných slibů. Bylo opovrhuto polem Páně a byl obviněn z toho, že lid uvádí do nepatřičné tísně. Počinání bratra B se nelíbilo Bohu, protože nepřinášel rozhodné svědectví proti všemu podobnému zlu a neukázal vám váš hřích, jaký ve skutečnosti byl. ^{5T 284.1}

„*Když bys učinil slib Bohu, neprodlévej ho splnití, nebo nemá libosti v bláznech. Cokoli slibiš, splň. Lépe jest, abys nesliboval, než abys slibě, neplnil. Nedopouštěj ústům svým, aby k hříchu přivodila tělo tvé, aniž říkej před andělem, že to jest poblouzení. Proč máš hněvat Boha řečí svou, kterýž by na zkázu přivedl dílo rukou tvých?*“ (Kaz 5,4-6) ^{5T 284.2}

Zde je tato záležitost představena v pravém světle. Vaše práce byla konána před Božím andělem. Vaše slova neslyšeli jen lidé, nýbrž naslouchal jim Boží anděl a můžete být překvapeni, že Bůh se na vás hněvá? Můžete se divit, že vám nepožehnal a nepomohl, abyste mohli dostat svým slibům? Když jste byli nespokojení a ještě reptali a nedostáli svým slibům, a mysleli si, že Boží služebníci vás zklamali a vynutili od vás sliby, že nekonali správně, nepřítel jásal. Kdybyste své jednání viděli v pravém světle, nikdy byste se to ani náznakem nesnažili omlouvat. *5T 284.3*

Pečlivě dbejte na svá slova, když chcete snížit vliv Božích poslů. Snad se od vás někdy žádalo příliš mnoho. Když však světlo a láska Ježíšova osvětluje srdce Jeho následovníků, nebude tu žádná příležitost vyzývat je k službě a žebrat od nich prostředky. Budou-li jedno s Ježíšem a uvědomí-li si, že nejsou sami svoji, že jsou koupeni za cenu a proto jsou vlastnictvím Páně, a že všechno co mají je jim jako šafářům svěřeno, ochotným srdcem a neochvějnou věrností vrátí Bohu to, co je Jeho. Pán nepřijme oběť dávanou neochotně a s reptáním. Při vašem dnešním smýšlení by nebylo správné konat další sliby. Zotavíte-li se z tohoto osidla nepřitele, vyplníte-li trhlinu, kterou jste udělali a uvědomíte-li si, že potřeby Božího díla jsou tak ustavičné jako Jeho dary lidem, vaše skutky budou odpovídat vaší víře a vy obdržíte bohaté požehnání od Pána. *5T 285.1*

29. Vliv nevěry

Sbor ve ____ velice odpadl od Boha. Přestal duchovně růst. Každý jednotlivý člen sboru má své vlastní těžkosti a znechucení které musí nést, ty by však byly snesitelnější, kdyby členové žili k Boží chvále a nezeslabovali jiné ve sboru. Každý by měl sbor posílit a ne jej oslabovat. Bratr C nezaújal takový postoj, aby posílil svoji víru a víru sboru. Spolu s nepřitelem znechucoval a oslaboval. Satan ustavičně podněcuje nevěru. Zaznamenává chyby a selhání Kristových vyznavačů a vytýká to Božím andělům. Je žalobníkem bratří a k této práci ztrhne tolik lidí, kolik jen bude moci. Ti, kteří se rozhodli čistit zahradu svého bratra, místo aby vytrhali plevel z vlastního pozemku, jistě naleznou na své půdě tolik plevele, že každá vzácná bylina bude udušena. *5T 285.2*

Bratr C není světlem světa. Ó, ne, je temnotou. Věčnost zjeví skutečnost, že jeho neuvážená slova zasela sítě pochybnosti, nejistoty a vyhledávání chyb v mnohé mysli, že jeho vliv odvrátil mnoho duší od pravdy. Ochotně se stal nástrojem temnoty k šíření pochybnosti a znechucení mezi lidem. Nelíbí se Pánu. Jeho duše je čím dál, tím méně povolná vlivu Božího Ducha. Má jen slabou víru a jak by to jinak mohlo být, když svými slovy ustavičně nedůvěru podněcuje? Zatímco šíří pochybnosti, místo aby paprsky, převzácnými paprsky světla nechal osvěcovat jiné, svým dílem pomáhá nepříteli. Tento duch činí z něho téměř nevěřícího a jestliže se celkově nezmění, nakonec se jím stane. *5T 286.1*

Bratr C mluví a jedná bezmyšlenkovitě. Prázdná slova, za něž musí vydat v den Hospodinův počet, plynou téměř ustavičně z jeho rtů. Staví se na půdu nepřítel a v důsledku toho nemá Kristova ducha. Jednoho dne pozná, že se dopustil velikého omylu, že promarnil vzácné, zlaté chvíle, které mohl použít k očištění vlastního srdce. Hledal nedostatky u jiných, žil z jejich omylů a to se rovná duchovnímu hladu. Každé probuzení umožňuje příliv takových duší do církve, které nejsou opravdově obráceny. Formálně vyznávají pravdu, nejsou však posvěceny jejím požehnaným vlivem. Zbaveny milosti, jsou tvrdé, sobecké a nepovolné. Takoví lidé jsou vždy nespolehliví. Vždy budou konat a mluvit to, co odporuje naší víře. Sbor, který nese takové břímě, zaslouží soucit. Svět stojí proti církvi a satan a jeho andělé ustavičně proti ní bojují. Proto nedostatky těchto ubohých členů trápí ty, jež mají zdravou víru. *5T 286.2*

Ti, kdo věří pravdě, by měli být rozhodnuti pomáhat a ne překážet těm málo duším ve ____, které zápasí proti znechucení. Každý člen sboru by měl horlivě dbát na to, aby nepřátelé naší víry nemuseli jásat nad jejím bezduchým, padlým stavem. Někteří promarnili svůj vliv, zatímco při malém sebezapření, opravdovosti a horlivosti by mohli být mocí na straně dobra. Tato horlivost nebude mít význam bez úsilí, bez opravdových zápasů. Kdyby jen tři věrné duše byli ve ____ sboru spojení s Bohem, byli by živými nositeli světla a Pán by byl přidal k jejich počtu. Pán povolal ty, kteří měli nést korouhev ve _____. Někteří se odstěhovali, někteří zemřeli a někteří duchovně odumřeli; jejich služby patří satanu. Neuvědomují si, že co nevidět přijde den, kdy bude zvažován jejich záznam v nebeských knihách a kdy se projeví druh práce jednoho každého člověka. *5T 287.1*

Pamatujme, že každý musí být souzen podle svých skutků. Když v onen veliký den konečného zúčtování bude před tebou otevřen záznam tvého života, můj pochybující, nedůvěřivý, obviňující bratře, jak obстоjíš? „*Rozmohla se proti mně slova vaše, praví Hospodin, avšak říkáte: Což jsme mluvili proti tobě? Říkáte: Daremná jest věc sloužiti Bohu a jaký zisk, budeme-li ostríhati nařízení jeho a budeme-li choditi zasmušile, bojíce se Hospodina zástupů?*“ (Mal 3,13-14) Tak mluvilo vaše srdce a „*z hojnosti srdce ústa mluví*“ (Mt 12,34). Podle svých slov jsou odsouzeni nebo ospravedlněni. Obžalovávání bratří je dílo, do něhož se satan pustil po svém pádu. Vy jste znechucovali církve, která měla v nejlepším případě jen málo odvahy. Předkládali jste pravdu téměř v každém pochybném světle. To je cíl satanova úsilí. Nemáte žádný důvod chlubit se svými slovy, neboť v den, kdy každý člověk obdrží odměnu podle skutků vykonaných v těle, uvidíte zmatené, zahanbené a zoufalé tváře. *5T 287.2*

Tvá žena slyšela tvé zaslepené vyjádření a velkou měrou své myšlenky usměrnila podle něho. Bázeň Hospodinova vám oběma téměř zcela chybí. Rozséváte nyní sítě nevěry a ona co nevidět

přinese bohatou žeň a jistě s ní nebudete nijak spokojeni. Propůjčili jste se za nástroje nepříteli a vedli jste duše k pochybování a nevěře. Celé vaše dílo odvádělo od Krista. Chlubíte se bystrostí, svou schopností zmást mysl. Domníváte se, že je to znamení inteligence. Je to však tentýž druh inteligence, jakou má kníže temnosti a obdržíte tutěž odměnu, jako on za svou intenzivní činnost a bystrost. Nevěra, zlehčování zbožnosti a pravého náboženství je směr dnešní doby. Toto je satanův plán a jestliže vy podlehnete nevěře, jste zajatci jeho plánů a budete konat jeho dílo. *ST 288.1*

Tvoje žena bude mít těžký boj, aby zvítězila nad úklady nepříteli, aby přemohla své vlastní povahové nedostatky a všechny své síly podřídila Boží vůli, stavíc se pevně na základ věčné pravdy. Ona není přirozeně zbožná a tys ji vyličil věci v tak nejistém světle, že je ponechaná bez kotvy. Nenachází žádnou skutečnou útěchu ve víře a naději, neboť nemá rozumné poznání pravdy. Velice je zasažena ovzduším nevěry které vdechuje a bude-li ztracena, krev její duše bude na tvých šatech.

ST 288.2

Satanovo dílo konáš zrovna tak, jako kdokoli z jeho zjevných pomocníků. Pochybnosti, které jsi zasel do mnohých myslí, přinesou ovoce. Tvoje žeň dozrává ke konečné sklizni. Budeš se jí pak chlubit? Můžeš se obrátit k Pánu, můžeš najít odpočinutí v Něm. Tys však tak dlouho pěstoval kritiku, překrucování a vyvrácení všeho ve falešném světle, že si to vyžádá vážnou modlitbu a ustavičnou bdělost, abys prolomil zvyk, který se stal tvou druhou přirozeností. Mé srdce lká nad tebou a nad tvou rodinou. Pán s tebou není spokojen, denně je zarmucován. Musíš být důkladně obráceným, změněným člověkem, jinak nikdy nebudeš mít vzácný dar věčného života. *ST 288.3*

30. Svůdnost hříchu

Bratr D mi byl představen v práci, bez níž by se při soudu nejraději obešel. Není přesný ve všech bodech učení a tvrdošíjně trvá na svých mylných stanoviscích. Je žalobníkem bratří. Nejen, že smýšlel zle o těch, které Bůh povolal za předsedy do svého díla, nýbrž šířil tyto zlé zprávy i mezi jiné. Nezařídil se podle biblického pravidla a neradil se s vedoucími bratřími, a přece nachází chyby u všech. 5T 289.1

Lidé ho omlouvají takto: „Bratr D je přece tak hodný člověk. Je to vzor laskavosti a srdečnosti a ochotný pomocník všude.“ Bratr D má mnoho skvělých povahových vlastností. Nemá veliké řečnické schopnosti, ale může se stát opravdovým, věrným pracovníkem. Nepřítel vnikl pomocí jeho domýšlivosti. Kdyby si nebyl o sobě myslel víc než měl, nikdy by si nedovolil tupit své bratry, jak to udělal. Tím, že libovolně sbíral a opakoval falešné zprávy, dostal se mezi lid a poselství, které dal Bůh svým kazatelům nést lidu, aby ho připravil pro Hospodinův den. Kvůli svým dobrým vlastnostem se stal ještě nebezpečnější, neboť ty mu propůjčily vliv. Lid si myslel, že to co řekl, je všechno pravda. Kdyby byl nemravný nebo hádavý člověk, nezískal by důvěru tak mnohých. 5T 289.2

Způsob práce bratra D však zasluhuje pokárání, neboť je urážkou Boha. Kdyby své pocity projevil nezastřeně, kdyby veřejně řekl to, co mluví v soukromí, nemohlo by nikoho ani napadnout poslat ho do misijní práce ve sdružení. Pracuje-li z jeho pověření, bratří právem předpokládají, že jeho názory jsou správné. A tímto pověřením byl jeho vliv mocí zla. Někteří by nikdy nepodezírali své bratry anebo o nich zle smýšleli, nebýt jeho slov. Mysl mnohých vedl tak, že by to končilo v odboji a ztrátě duší. Toto je dílo zbavené masky, které konal náš dobrý bratr. 5T 290.1

Bůh mi to představil v pravém světle. Srdce bratra D není upřímné. Je poskvrněno trpkostí, hněvem, závistí a podezíráním a musí být očištěno. Nezmění-li naprosto své jednání, brzy odpadne. *„Láska je trpělivá, dobrotivá, láska nezávidí, láska není všetečná, nenadýmá se. V nic neslušného se nevydává, nehledá svých věcí, nevzpouzí se, neobmýšlí zlého. Neraduje se z nepravosti, ale spolu raduje se pravdě. Všecko snáší, všemu věří, všeho se naděje, všeho trpělivě čeká.“* (1 K 13,4-7) 5T 290.2

Předpokládejme, že bratr D vede lid k pochybování a zavržení svědectví, které Bůh dával svému lidu během minulých 38 let. Předpokládejme, že lidem namlouvá, že vedoucí tohoto díla jsou pleticháři, nepoctiví lidé, svádějící lid. Jak veliké a dobré dílo udělal? Je to dílo přesně podobné dílu Chorého, Dátana a Abirona a u všech, které ovlivnil, bude výsledek katastrofální. Domníval se, že se nemůže mýlit, nese však jeho dílo znamení nebe? Nikoli. Bratr D pěstoval samospravedlivého ducha, který ho téměř zničil. Necht' se shodne se svými bratřími a má-li s nimi těžkosti ohledně jejich jednání, necht' ukáže, v čem spočívá jejich hřích. 5T 290.3

Když se v nebi probudila v satanovi nespokojenost, nešel se svou stížností k Bohu nebo ke Kristu, ale šel k andělům, kteří ho považovali za dokonalého a vysvětloval jim, že předností, kterou Bůh dává Kristu, jemu ukřivdil. Výsledkem tohoto falešného vyličení bylo, že třetina andělů ze soucitu se satanem ztratila svou bezhříšnost, své vysoké postavení a svůj šťastný domov. Nyní satan ponouká lidi, aby v díle žárlivosti a nedůvěry, které začal v nebi, pokračovali na zemi. 5T 291.1

Když Ježíš byl na zemi, Židé mu byli jako špehové ustavičně v patách. Sbírali každou falešnou zprávu a obviňovali Ho z jednoho zločinu po druhém. Ustavičně se snažili odvrátit od Něho lid. Bylo jejich jednání správné? Pakliže bylo, pak bratr D nezhřešil, neboť koná podobné dílo. Nyní může zlomit nástrahy satanovy; může přemoci ducha, který ho vede k sebevyvyšování nad jeho bratry. Necht' se učí tichosti a usiluje vážít si jiných více než sebe. Bude-li pracovat věrně a podle Boží vůle, uslyší z úst Mistra líbezná slova: *„Dobře, služebníče věrný.“* Jestliže však zavrhuje dílo Božích služebníků, jde-li svou vlastní cestou a lpí-li na svých představách, jeho víra jistě ztroskotá. Bůh nešel kolem svého lidu a nevybral si jen tu a tam jednotlivého člověka, aby toliko jemu světil svou pravdu. On nedá jednomu člověku nové světlo, jež je v rozporu k ustálené víře církve. Při každé reformaci vystupovali lidé a takovým tvrzením. Pavel varoval církev své doby: *„A z vás samých povstanou muži, kteříž budou mluvit převrácené věci, aby obrátili uředníky po sobě.“* (Sk 20,30)

Největší zlo přichází Božimu lidu od těch, kteří vyšli z jeho středu a mluví převrácené řeči. Skrze ně dostává pravda špatnou pověst. *ST 291.2*

Nikdo nebuď sebou tak jist, jakoby mu Bůh poskytl zvláštní poznání, jež přesahuje znalosti jeho bratří. Kristus sídlí mezi svým lidem. O věřících se praví, že jsou „*vzdělaní na základ apoštolský a prorocký, kdež je gruntovní úhelný kámen sám Ježíš Kristus. Na němž všechno stavení příslušně vzdělané roste v chrám svatý v Pánu. Na kterémž i vy spolu vzděláváte se v příbytek Boží, v Duchu svatém.*“ (Ef 2,20-22) „*Prosím tedy vás já vězeň v Pánu, abyste chodili tak, jakž hodné jest na to povolání, kterýmž povolání jste, se vši pokorou, tichostí i s snášenlivostí, snášejíce se vespolek v lásce. Usilujíce zachovávat jednotu Ducha v svazku pokoje. Jedno je tělo a jeden Duch, jakož i povolání jste v jedné naději povolání svého. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, kterýž jest nade všechno a skrze všechno i ve všech vás.*“ (Ef 4,1-6) *ST 291.3*

To, co bratr D nazývá novým poznáním, je zdánlivě nevinné. Také to nepůsobí dojmem, jakoby někomu z toho mohla vzniknout škoda. Ale, bratři a sestry, to je satanova lest, jeho vražený klín. On stále takto pokouší. Někdo se chopí nové, podnětné myšlenky, jež zdánlivě neodporuje pravdě. Mluví o ní, prodlévá u ní, až se mu jeví jako hodnotná a důležitá, neboť satanův vliv je tak veliký, aby vzbudil toto zdání. Nakonec to bude vše ovládající myšlenka, kolem níž krouží všechno a pravda je vykořeněna ze srdce. *ST 292.1*

Sotvaže vznikly tyto zvláštní myšlenky v jeho duchu, bratr D začíná ztrácet víru a uvádí v pochybnost dílo Ducha, které se tak mnoho let projevovalo v našem středu. On není člověkem, který by své myšlenky nepovažoval za zvláštní světlo a nesděloval je jiným. Je proto nebezpečné povolit jeho vlivu, jehož působením se mohou zachvát myšlenky jiných. To by byly dveře, kterými by satan mohl podloudně vpravit četné bludy, aby odváděl od důležité pravdy na tuto dobu. Bratři a sestry, jako Kristova poslankyně vás varuji, chraňte se před takovými podružnými otázkami, jejichž účelem je odvádět od pravdy. Blud není nikdy neškodný. Nikdy neposvěcuje, ale neustále přináší zmatek a tříštění. Je stále nebezpečný. Nepřítel má velikou moc nad lidmi, kteří nejsou důkladně opevněni modlitbou a utvrzeni v biblické pravdě. *ST 292.2*

Pro ty, kteří mají světlo pravdy, jsou přichystány tisíce zamaskovaných pokušení. Proto jediná ochrana pro nás všechny je v tom, abychom nepřijímali žádné nové učení a žádný výklad Písma, dokud jsme to dříve nepředložili zkušeným bratřím. Předložme jim to s pokorným, přístupným duchem a s vážnou modlitbou. A když oni v tom neuvidí žádné nové poznání, pak se podrobite jejich úsudku, neboť „*spomožení je ve množství rádců*“ (Př 11,14). *ST 293.1*

Satan viděl v bratru D rysy, které by mu umožnily získat výsadní postavení. „*Jde kníže tohoto světa*“, řekl Kristus, „*ale nemá nic na mně.*“ (J 14,30) Zatím však co projevoval velikou pokoru, bratr D se příliš vyvyšoval. Po celá léta živil pocit, že jeho bratři jej neoceňují a vyjádřil tyto pocity jiným. Satan u něj našel ješitnost, na níž může úspěšně navázat. *ST 293.2*

Toto je doba krajního nebezpečí jak pro bratra D tak i pro mnoho jiných. Boží andělé se dívají na tyto duše s hlubokým zájmem a satan se svými anděly netrpělivě čekají, jaký úspěch budou mít jejich plány. Toto je krize v životě bratra D. Zde se rozhodne buď pro časnost nebo pro věčnost. Bůh jej miluje a tato zkušenost může být pro něj velice cenná. Jestliže cele odevzdá své srdce Bohu a přijme-li celou pravdu, bude neúnavným pracovníkem. Bůh bude působit skrze něho a může vykonat mnoho dobrého. Musí však pracovat v souladu se svými bratřími. Musí překonat přecitlivělost a naučit se snášet těžkosti jako ctný rytíř Kristova kříže. *ST 293.3*

Satan neustále pracuje, ale jen málokdo má představu o jeho horlivosti a potměšilosti. Boží lid musí být připraven odolat úskočnému nepříteli. Takového odporu se satan bojí. On zná lépe než my hranice své moci a ví, jak snadno může být přemožen, jestliže se proti němu postavíme a vzdorujeme mu. Ten nejslabší věřící je pomocí Boží síly pro satana a jeho andělské vojsko víc, než vyrovnaný bojovník, a kdyby došlo ke zkoušce, mohl by převahu své moci dokázat. Proto je satanův krok nehlučný, jeho pohyby jsou nenápadné a jeho útoky maskované. On se neodvážá ukázat otevřeně, aby neprobudil dřímající síly křesťanů, aby se neutíkali v modlitbě k Bohu. *ST 293.4*

Nepřítel se připravuje na své poslední tažení proti církvi. Tak se dokáže zamaskovat, že málokdo věří v jeho existenci a ještě méně se jich dá se přesvědčit o jeho úžasné činnosti a moci. Z velké části zapomněli na jeho minulost a při jeho nových výpadech nepoznávají jej, starého hada, jako

svého nepřítele, nýbrž vidí v něm přítele, který jim chce prokázat dobro. Zatímco se chlubí svou nezávislostí, pod jeho zaslepujícím a okouzlujícím vlivem povolují nejhorším pudům lidského srdce a ještě si myslí, že Bůh je vede. Kdyby se však mohly otevřít jejich oči, aby poznali svého vůdce! Viděli by pak, že slouží ne Bohu, nýbrž nepříteli vši spravedlnosti. Pochopili by, že jejich domnělá nezávislost je jedněmi z nejtěžších pout, jaké může satan položit jejich nevyrovnaným myslím. *ST 294.1*

Člověk je satanovým zajatcem a od přírody nakloněn poslouchat jeho rady a rozkazy. Nemá v sobě žádnou sílu, aby účinně odporoval zlu. Jen když Kristus skrze živou víru v něm přebývá, ovlivňuje jeho přání a silou shůry ho vyzbrojuje, může se člověk odvážit protivit se takovému hroznému nepříteli. Každý jiný obranný prostředek je úplně marný. Avšak skrze Krista mohou být satanově moci určeny hranice. To je významná pravda, kterou by měli pochopit všichni. Satan je nepřetržitě činný a chodí sem a tam po zemi, hledá, koho by pohltit. Ale vážná modlitba víry zmaří jeho nejsilnější úsilí. Proto vezměte „*štít víry*“, bratři a sestry, „*kterýmž byste mohli všechny šípy ohnivé nešlechetníka toho uhasiti*“ (Ef 6,16). *ST 294.2*

Naši nejhorší nepřátelé usilují zničit vliv strážců na hradbách Sionu. Satan působí skrze své nástroje. Vyvíjí na zemi vážné úsilí. Pracuje plánovitě v plné dohodě se svými pomocníky. Nevěra se šíří po celé zeměkouli a dotýká se také Boží církve. Její vliv má podkopat důvěru k práci Božího Ducha. Tato síla je již zde a tajně působí. Buďte opatrní, abyste nepravdivými zprávami, kritizováním a rozhodnou opozicí nestali se pomocníky nepřítele Boha a lidí. *ST 294.3*

Lstivým způsobem a neviditelnými cestami se satan snaží posílit svůj vliv, staví do cesty lidu Božího překážky, aby se lidé nevysvobodili z jeho moci a neshromáždili se pod Kristovou korouhví. Podvodem se snaží vylákat duše ze společenství s Kristem a kdo není zakotven v pravdě, jistě upadne do jeho osidel. Koho nemůže svést ke hříchu, toho pronásleduje, tak jako Židé pronásledovali kdysi Krista. *ST 295.1*

Satanovým úmyslem je zneuctit Boha a on používá každého neposvěceného člověka, aby vykonal svůj úmysl. Tyto zaslepené nástroje nevidí co činí, až jsou tak hluboko zapleteni do hříchu, že si myslí, že jejich veškerá námaha pro to, aby začali znovu, je marná. Tak dávají v sázku všechno a setrvávají na cestě přestoupení až k hořkému konci. *ST 295.2*

Satan doufá, že ostatky Božího lidu zatahne do všeobecné záhuby, která čeká tento svět. Čím se více blíží opětný Kristův příchod, tím rozhodnější a odhodlanější je ve svém úsilí, aby je přemohl. Povstanou mužové a ženy a budou tvrdit, že mají nové poznání nebo zjevení, jež směřuje k tomu, aby podkopalo víru v základní pravdy. Jejich učení nijak neobstojí ve zkoušce skrze Boží slovo a přece lidé podlehnou jejich klamům. Kolují falešné zprávy a mnozí upadají do této léčky. Lidé věří těmto pověstem, znetvořené je šíří dál a přijímají tak pojící článek k arcipodvodníkovi. Tento duch se neprojevuje vždycky otevřeným odmítnutím Božího poselství, ale vyslovená nevěra se projevuje mnohými způsoby. Každá falešná představa živí a upevňuje tuto nevěru a vede mnohé duše falešným směrem. *ST 295.3*

Nemůžeme být dost bdělí vůči každé formě bludu, neboť satan se nepřetržitě pokouší odvádět lidi od pravdy. Naplňuje je představou jejich vlastní soběstačnosti a přesvědčuje jako bratra D., že originalita je velice žádoucím darem. Bratr D se musí naučit, že pravda je dokonalejší. Satan těží z jeho nevědomosti v tomto ohledu a odtud to nebezpečí. Jeden člověk, kterého bylo těžké přesvědčit, že postavil své nohy na špatnou cestu, byl odsunut stranou, a mnoho lidí myslících si, že jdou za následovníkem Kristovým, bylo podvedeno, jakmile se obrátil zády ke svému Spasiteli. *ST 296.1*

V srdci bratra D sídlí pýcha a bude mu krajně těžké ustoupit. Neodevzdá-li se plně Kristu, nepřítel bude i nadále pracovat skrze něho. Nezaujme-li ihned rozhodné postavení, obávám se, že ho nikdy nezaujme. *ST 296.2*

Sbory ve ____ převzaly těžkou zodpovědnost. Plný důsledek práce, kterou konaly, bude znám jedině u soudu. Bratři, potřebujete nebeskou moudrost, neboť hřích má mnoho tváří. Klopýtáte jako slepí pro nedostatek duchovního vidění. Kdybyste měli jediný cíl, tak by ve vašem sdružení byla ohromná moc. Přišlo však to, čeho jsem se nejvíce obávala. Mělo být uděláno dílo, které zůstalo nevykonáno. Skupiny které jsem viděla, měly být probuzeny jako důsledek dobře usměrněného úsilí. Kde jsou modlitebny, které měly být vybudovány? Vaše nevěra zdržela práci. Sami jste neudělali poměrně nic a když někdo jiný chtěl dělat, stáli jste mu v cestě, aby nemohl úspěšně pracovat. *ST 296.3*

Někteří jsou velice pomalí a ještě se tím chlubí. Avšak tato lenost je povahovým kazem, jímž by se nikdo neměl chlubit. Učiňte pevné rozhodnutí být pohotovými a s Boží pomocí budete mít úspěch. Necht' je vaše posvěcení úplné. Odevzdejte svůj majetek a přátele na Boží oltář a je-li srdce připraveno přijmout nebeský jas, zářivé paprsky od Božího trůnu osvětlí vaši duši a probudí všechny její dřímající síly. *5T 296.4*

Někteří lidé nemají pevný charakter. Podobají se tmelu a lze je jakkoli formovat. Nemají určitou formu a tuhost a nejsou na světě k ničemu užitečnému. Tato slabost, nerozhodnost a neúčinnost musí být přemožena. Pravý křesťanský charakter má určitou nezdolnost a nelze ho utvářet a zdolat nepřátelskými okolnostmi. Lidé musí mít mravní páteř a poctivost, která se nedá získat lichocením, úplatky nebo zastrašováním. *5T 297.1*

Velice se obávám o církev. Jak to Pavel vyjádřil: „*Bojím se, aby snad, jakž onen had svedl Evu chytrostí svou, tak nebyly porušeny mysli vaše od sprostnosti, kteráž je v Kristu.*“ (2 K 11,3) Pavel pak vysvětluje, že se to děje prostřednictvím zkažených učitelů, kdy nepřítel ohrožuje víru církve. Říká: „*Neboť takoví falešní apoštolé jdou dělníci lstiví, proměňující se v apoštoly Kristovy. A není div. Nebo i sám satan proměňuje se v anděla světlosti. Protož není to tak velká věc, jestliže i služebníci jeho proměňují se, aby se zdáli býti služebníci spravedlnosti...*“ (2 K 11,13-15) *5T 297.2*

Čím víc se dovídáme o prvních dobách křesťanské církve a vidíme s jakou úskočností satan usiloval o to, aby oslabil a zničil, tím lépe budeme připraveni odolávat jeho klamům a čelit přicházejícím nebezpečím. Jsme v době, kdy přijdou soužení, jaká svět dosud neviděl. „*Běda těm, kteříž přebývají na zemi a na moři, nebo ďábel sstoupil k vám, maje hněv veliký, věda, že krátký čas má.*“ (Zj 12,12) Bůh však stanovil meze, které satan nemůže překročit. Naše víra je touto překážkou a budujeme-li ve víře, budeme bezpeční, když se budeme přidržovat toho Mocného. „*A poněvadž jsi ostříhal slova trpělivosti mé, i já tebe ostříhati budu od hodiny pokušení, kteráž přijíti má na všecken svět, aby zkušeni byli obyvatelé země.*“ (Zj 3,10) *5T 297.3*

31. Kritizování kazatelů

Jeden omyl vede k druhému. Naši bratři se musí naučit jednat moudře a ne náladově. Pocit nesmí být měřítkem. Zanedbání povinností a pěstování nesprávného soucitu, bude následkem zanedbání pravého ocenění těch, kteří budují Boží dílo. Ježíš řekl: „*Já jsem přišel ve jménu Otce svého a nepřijímáte mne. Kdyby jiný přišel ve jménu svém, toho přijmete.*“ (J 5,43) ST 298.1

Mnozí nehledí na kázání jako Kristův určený způsob vzdělávání Jeho lidu, jež z toho důvodu má být vysoce oceňováno. Neuvědomují si, že kázání znamená pro ně Boží Slovo a nehodnotí to cenou promluvené pravdy, nýbrž soudí to jako řeč nějakého právníka u soudu – okázale a dovedně zdůvodněnou a stylisticky vytříbenou. Kazatel není neomylný, Bůh ho však poctil tím, že ho povolal za svého posla. Nasloucháte-li mu jako tomu, kdo není pověřen shůry, nebudete si vážit jeho slov a nepřijmete je jako Boží poselství; Vaše duše se nebudou sytit nebeskou mannou, povstanou pochybnosti ohledně některých věcí, které se nelíbí přirozenému srdci a zasednete na soudní stolec nad kázáním, jako byste to dělali nad proslovem přednášejícího nebo nějakého politického řečníka. Jakmile shromáždění končí, jste připraveni s některými připomínkami nebo posměšnými poznámkami, čímž dáváte najevo, že poselství jakkoli pravdivé a potřebné, nebylo vám k žádnému užitku. Neceníte si ho, uvykli jste si kritizovat, nacházet chyby a vybírat si; zavrhuje snad právě to, co nejvíc potřebujete. ST 298.2

Je příliš málo úcty k svatým věcem i ve sdružení Horní Kolumbie a Severního Pacifiku. Pověřené Boží nástroje jsou téměř cele ztraceny ze zřetele. Bůh neustanovil žádnou novou metodu na získávání synů lidských. Pakliže nepřijímají nebem určené prostředky na pokárání svých hříchů k napravení jejich bludů a k ukázání povinnosti, není cesty jak je zasáhnout jakýmkoli nebeským způsobem. Jsou ponecháni v temnotě a polapeni nepřitelem. ST 298.3

Služebník Boží má příkaz: „*Volej vším hrdlem, nezadržuj, jako trouba povyš hlasu svého a oznam lidu mému převrácenost jejich a domu Jákovovu hříchy jejich.*“ (Iz 58,1) Pán říká o těchto lidech: „*Každého dne mne hledají a znáti cesty mé jsou chtiví, jako by byli národ, kterýž spravedlnost činí...*“ (Iz 58,2) Je zde lid, který žije v sebeklamu, je samospravedlivý, samolibý, a kazatelé mají přikázáno volat hlasitě a ukázat mu jeho přestoupení. Ve všech dobách bylo toto dílo pro Boží lid konáno a dnes je mnohem potřebnější, než kdykoli před tím. ST 299.1

Slovo Hospodinovo přišlo k Eliášovi; nechtěl být Hospodinovým poslem, byl však osloven. Bůh vždy měl lidi, jimž svěřil své poselství. Jeho Duch působí na jejich srdce a nutí je mluvit. Povzbuzení svatou horlivostí a Božským vybídnutím, začínají konat svou povinnost bez chladné vypočítavosti a bez ohledu na důsledky promluveného Slova, které Pán lidu poslal. Avšak Boží služebník brzy poznává, že něco riskoval. Zjišťuje, že sám i se svým poselstvím je předmětem kritiky. Jeho způsoby, jeho život, jeho vlastnictví, to všechno podléhá dohledu a stává se předmětem poznámek. Jeho poselství je rozpitváváno a zavrhováno nejlibovolnějším a neposvěceným duchem, jak to lidé ve svém omezeném úsudku uznají za vhodné. Vykonal poselství to dílo, které jím zamýšlel udělat Bůh? Nikoli, zřejmě nesplnilo, protože srdce posluchačů nebyla posvěcena. ST 299.2

Není-li tvář kazatele z kamene, nemá-li nezdolnou víru a odvahu, není-li jeho srdce silné ustavičným společenstvím s Bohem, pak začne utvářet své svědectví podle libosti neposvěcených uší a srdcí těch, jimž ho zvěstuje. Ve snaze vyhnout se kritice, již je vystaven, odděluje se od Boha, ztrácí vědomí božské přízně a jeho svědectví se stává nudné a bezduché. Zjišťuje, že jeho odvaha a víra ochabla a jeho práce je bezmocná. Svět je plný lichotníků a pokrytců, kteří povolili touze líbit se, avšak věrných mužů, kteří nehledají vlastní zájem, nýbrž příliš milují své bratry, než aby u nich snesli hřích, těch je opravdu málo. ST 299.3

Satanovým záměrem je zpřetrhat všechno spojení mezi Bohem a Jeho lidem, aby mohl uplatnit své svůdné zločiny, aniž by je někdo před tímto nebezpečím varoval. Může-li přivést lidi k tomu, aby nedůvěřovali poslu, anebo zbavit poselství vši svatosti, ví, že se nebudou cítit nijak vázáni dbát na Boží Slovo k nim promluvené. A když je světlo dá stranou jako temnota, satan dosáhl svého cíle.

ST 300.1

Náš Bůh je žárlivý Bůh, Jemu se nikdo nebude posmívat. Ten, který činí všechny věci podle své vůle, ten uvedl lidi do různých okolností, určil jim povinnosti a zvláštní pravidla, týkající se času, v němž žijí a podmínek, v nichž se nacházejí. Kdyby si vážili daného jim světla, jejich schopnosti by byly velice rozmnoženy a zušlechťeny a rozšiřující se přehled pravd by se před nimi otevřel. Tajemství věčných věcí a obzvláště obdivuhodná Boží milost jak je zjevena v plánu vykoupení, byla by odkryta jejich mysli, neboť duchovní věci je nutno chápat duchovně. *5T 300.2*

Nikdy nesmíme zapomínat na to, že Kristus učí prostřednictvím svých služebníků. Lidé mohou být obráceni i bez kázání. Tam, kde jsou lidé zbaveni každého prostředku milosti, tam působí Duch Boží a přesvědčuje o pravdě přečteného Slova; avšak Bohem určeným prostředkem k zachraňování duší je „*bláznové kázání*“ (1 K 1,21). Ačkoliv jsou to jen lidé všelijak křehcí, přece jsou to Boží poslové a drahý Spasitel je zarmoucen, když jejich úsilí má jen nepatrný účinek. Každý kazatel, který odchází do rozsáhlého pole, měl by zvelebit svůj úřad. Měl by se snažit nejen přivést lidi k poznání pravdy, nýbrž měl by pracovat jako Pavel: „...*Napomínající všelikého člověka a učíce všelikého člověka ve vši moudrosti, abychom postavili každého člověka dokonalého v Kristu Ježíši.*“ (Ko 1,28) *5T 300.3*

Člověk má být považován pouze za Božího vyslance a jen jako takový uctíván. Vychvalování člověka se Bohu nelíbí. Poselství které přináší, má být porovnáno se svědectvím Písma. „*K zákonu a svědectví! Pakli nechtí, nechat' mluví vedle slova toho, v němž není žádné záře.*“ (Iz 8,20) Avšak Boží slovo nesmí být posuzováno lidským měřítkem. Ukáže se, že ti, jejichž mysl je přízemní, ti, kteří mají omezenou křesťanskou zkušenost a jen málo vědí o Božích věcech, jsou právě ti, kteří mají nejméně úcty k Božím služebníkům a nejmenší úctu k poselství, které jim přikazuje zvěstovat. Naslouchají pronikavé přednášce a jdou do svých domovů rozhodnutí zasednout jako soudci nad nimi a dojem mizí z jejich mysli jako ranní rosa před sluncem. Pakliže kázání je citové, zasáhne city, ne však srdce a svědomí. Výsledky takového kázání nemají žádné trvání, nýbrž často získávají srdce lidu a vyvolávají sympatie vůči člověku, který se jim líbí. Zapomínají, že Bůh řekl: „*Přestaňte doufat v člověka, jehož dýchání v chřípích jeho jest.*“ (Iz 2,22) *5T 301.1*

Ježíš očekává s velkou touhou, aby odhalil před svým lidem slávu, která bude doprovázet jeho druhý příchod a přenesl je k obdivování příbytků slávy. Tam budou zjeveny všechny divy. Dlouhé údobí života modlitby a zkoumání, zanechá mnoho nevybádaného a nevysvětleného. To však, co nevíme nyní, bude potom zjeveno. Dílo vyučování započaté zde, bude pokračovat po celou věčnost. Beránek, vedoucí zástupy vykoupených k pramenům vod živých, udělí bohaté zásoby poznání, odhalí tajemství se skutcích a prozřetelnosti Boží, které nikdy nebyly pochopeny. *5T 301.2*

Žádným zkoumáním nemůžeme nikdy vypátrat Boha. On neodhaluje své plány všetečným a slídivým myslím. Nesmíme se pokoušet svatokrádežnou rukou nadzvedat oponu, za níž se skrývá Jeho majestát. Apoštol volá: „... *Jak jsou nezpytatelní soudové jeho a nevystižitelné cesty jeho.*“ (Ř 11,33) Je to důkaz Jeho milosti, že je skryta Jeho moc, že je zahalen hroznými oblaky tajemství a neproniknutelnosti, neboť nadzvednout oponu, která zahaluje Božskou přítomnost, znamená smrt. Žádná smrtelná mysl nemůže proniknout tajemství, v němž přebývá a působí ten Všemohoucí. Nic víc nemůžeme pochopit z Jeho jednání s námi a z pohnutek, které Jej pudí, než co On sám uzná za vhodné nám zjevit. Všechno řídí spravedlivě a my nemáme být nespokojeni a nedůvěřiví, nýbrž sklonit se v uctivé odevzdanosti. On nám zjeví tolik ze svých záměrů, kolik smíme poznat pro naše dobro, a dále musíme důvěřovat všemohoucí ruce a srdci, které překypuje láskou. *5T 301.3*

32. Potřeba věrnosti a vytrvalosti

Stav církve v ____ je vzdálen toho, jaký by měl být. Nenastane-li rozhodná změna, zvadne a zanikne. Je tu příliš mnoho obviňování; mnozí se poddávají pochybnostem a nevěře. Ti, kteří mluví o víře a pěstují víru, budou víru mít, avšak ti, kteří pěstují pochybnosti a mluví o nich, sklízí nedůvěru. 5T 302.1

Kazatelé mnoho zanedbali vůči svým posluchačům; nezdůrazňovali nutnost věrnosti. Nevzdělávali církev ve všech bodech pravdy a povinnosti, nepracovali horlivě, aby je uvedli do práce a zaujali je v každém odvětví Božího díla. Bylo mi ukázáno, že kdyby církev byla náležitě vychována, byla by mnohem dál, než je dnes. Lhostejnost kazatelů vedla lid k nedbalosti a k nevěrnosti. Neuvědomovali si svoji osobní zodpovědnost, nýbrž vymlouvali se na nedostatečnou pastýřskou práci kazatelů. Bůh však nepřijímá tuto výmluvu. Kdyby neměli Písmo, nebyli varováni, kárání a z nebes žádáni uvědomit si svou povinnost, bylo by méně odsouzení. Pán však radil a poučoval; povinnost každého jednotlivce byla tak jasná, že se nikdo nemusí mýlit. 5T 302.2

Bůh dává světlo, aby vedlo ty, kteří poctivě touží po světle a po pravdě. Není však Jeho záměrem odstranit všechny příčiny nejistoty a pochybování. On dává dostatečný důkaz, o němž lze víru opřít a pak žádá lidi, aby přijali tento důkaz a uplatnili víru. 5T 303.1

Ten, kdo bude studovat Písmo pokorně a učenlivě, pozná v něm jistého vůdce, neklamně ukazujícího cestu života. Bratři a sestry, jaký význam bude mít vaše studium Písma, nebudete-li do života uvádět jeho pravdy? Ta svatá kniha neobsahuje nic, co není podstatně důležité; nic není zjeveno, co nemá nějakou souvislost ve vašem skutečném životě. Čím hlubší je naše láska k Ježíši, tím vyšší bude zájem o to Slovo jako hlas Boží, mluvící přímo k nám. 5T 303.2

Sbor ve ____ stojí na satanově začarované půdě, a je zde nezbytné důkladné obrácení. Nutné je osobní úsilí. Bohaté zaslíbení Písma platí těm, kteří berou svůj kříž a denně se zapírají. Každý kdo upřímně touží být žákem v Kristově škole, bude pěstovat duchovní smýšlení a přijme každý prostředek milosti; v tomto sboru však byly příležitosti a přednosti zneváženy. Někdo může být schopen veřejně promluvit jen několik málo slov a jen velmi málo vykonat na vinici Páně, má však povinnost něco říci a má mít zájem něco dělat. Každý člen by měl pomáhat posilovat a udržovat sbor. Avšak v mnoha případech jsou jeden nebo dva, kteří mají věrného ducha, jímž se v dávné době vyznačoval Kálef, a těm je dovoleno nést břímě zodpovědnosti, zatímco ostatní se vyhýbají jakékoli zodpovědnosti. 5T 303.3

Kálef byl věrný a pevný. Nevychloubal se, nevystavoval na odiv své zásluhy a dobré skutky, avšak jeho vliv byl na straně spravedlnosti. A jaká byla jeho odměna? Když Bůh oznamoval své soudy proti lidem, kteří odmítli poslechnout Jeho hlas, řekl: „*Ale služebníka svého Kálefa, (nebo v něm byl jiný duch a cele následoval mne,) uvedu jej do země, do kteréž chodil, a símě jeho dědičně obdrží ji.*“ (Nu 14,24) Zatímco pomluvači a reptáči zahynuli na poušti, věrný Kálef měl domov v zaslíbené zemi. Hospodin říká: „*Nebo těch, kteříž mne ctí, poctím.*“ (1 S 2,30) 5T 303.4

Anna se modlila a doufala, že ve svém synu Samuelovi dala Božímu Izraeli nejvzácnější poklad – užitečného muže s dobře vytvořeným charakterem, toho, který byl pevný jako skála, když se jednalo o zásady. 5T 304.1

V Joppen byla Dorkas, jejíž dovedné prsty byly usilovnější, než její jazyk. Věděla, kdo potřebuje vhodný oděv a kdo potřebuje soucit a ochotně posloužila potřebám obou skupin. Když Dorkas umřela, sbor v Joppen pocítil její ztrátu. Není divu, že ji oplakávali a naříkali, anebo že horoucí slzy padaly na mrtvé tělo. Měla tak velikou cenu, že mocí Boží byla přivedena zpět ze země nepřítele, aby její dovednost a energie mohly být ještě požehnáním pro jiné. 5T 304.2

Taková trpělivost, zbožnost a vytrvalá věrnost, jakou měli tito svatí Boží, je velice vzácná a přece bez nich nemůže církev vzkvétat. Je potřebná ve sboru, v sobotní škole a ve společnosti. Mnozí se scházejí v církevním společenství s vlastními neovládanými povahovými rysy a v kritické situaci, kdy je potřebný silný duch plný naděje, podléhají znechucení a přenášejí břemena na sbor. Neuvědomují si, že to je nesprávné. Dílo nepotřebuje takové lidi, neboť jsou nespolehliví, avšak vž-

dy jsou zapotřebí stateční bohobojní pracovníci, kteří nebudou ochabovat, když přijde protivenství.

ST 304.3

Ve sboru ____ jsou někteří, kteří budou příčinou nepokoje, neboť nikdy nebyli přivedeni do souladu s Kristovou vůlí. Bratr E bude velikou překážkou tomuto sboru. Může-li mít vedoucí postavení, je spokojen. Nemůže-li být prvním, pak je pořád na nesprávné straně. Jedná pudově. Nechce táhnout za jeden provaz, nýbrž pochybuje a zastává opačná stanoviska, protože je to v jeho povaze vyhledávat chyby a obviňovat své bratry. Zatímco tvrdí, že je velice horlivý pro pravdu, oddaluje se od těla církve. Nemá dostatečnou mravní sílu, zakořeněnou a upevněnou ve víře. Svaté zásady pravdy se nestaly součástí jeho přirozenosti. Není spolehlivý a Pánu se nelíbí. ST 304.4

Bratr a sestra E nedbali usměrnění Božího slova při výchově svých dětí. Dětem bylo dovoleno vládnout doma velikou měrou, přicházely a odcházely jak se jim líbilo. Nebudou-li zcela jinak usměrněny, budou v řadách nepřítele. Budou bojovat proti pořádku, kázni a podřízenosti. Děti takto ponechané vlastní vůli nejsou šťastné, a tam kde je rodičovská autorita zlehčována, autorita Boží nebude respektována. ST 305.1

Dílo rodičů je vážné a posvátné, mnozí si to však neuvědomují, protože jejich oči oslepil nepřítel vši spravedlnosti. Jejich dětem je dovoleno vyrůstat bez kázně, bez zdvořilosti, chovají se drze, sebedůvěřivě, nevděčně a nesvatě, zatímco by pevná, rozhodná kázeň, v níž byly spravedlnost a milosrdenství spojeny s trpělivostí a sebeovládáním, přinesly obdivuhodné výsledky. ST 305.2

Bratr E musí mít proměňující milost. Není to pro něho bezpečné, když si ponechává své přirozené povahové vady. Proto musí proti nim ustavičně bojovat. Nebude-li žít bdělým modlitebním životem, nebude vyrovnaný, a proto je zde nebezpečí, že pravda bude brzděna, nesprávně představena a jeho vlivem znevážena. Měl by být pečlivý, aby se probudil u nevěřících předsudky, které nelze nikdy odstranit. ST 305.3

V lidské přirozenosti je tendence uhýbat do krajnosti a z jednoho extrému zacházet do druhého, zcela opačného. Mnohé ovládá fanatismus. Spaluje je žhavá horlivost, která je mylně pokládána za náboženství, avšak povaha je pravou zkouškou učenictví. Mají Kristovu tichost? Mají jeho pokornou a milou ochotu? Je chrám duše zbaven pýchy, hrubosti, sobectví a posuzovačnosti? Pakliže ne, nevědí, čího jsou ducha. Neuvědomují si, že pravé křesťanství spočívá v přinášení mnohého ovoce k Boží slávě. ST 305.4

Jiní jdou do krajnosti ve svém přizpůsobování se světu. Mezi nimi a světskými lidmi není jasná, dělicí čára. Pakliže jsou v jednom případě lidé odpuzováni od pravdy tvrdým, kritickým a odsuzovacím duchem, tu jsou vedeni k závěru, že vyznávající křesťan je zbaven zásad a nic neví o změně srdce nebo charakteru. „*Tak svět světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích*“ (Mt 5,16), jsou slova Kristova. ST 306.1

Mnozí nemají správnou představu o tom, co tvoří křesťanský charakter a jejich život je urážkou pravdy. Kdyby byli důkladně obráceni, nerodili by trní a bodláčí, nýbrž bohaté hrozny převzácného ovoce Ducha: „*Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, středmost.*“ (Ga 5,22) Velikým nebezpečím je zanedbávání díla v srdci. Mnozí se spokojují sami se sebou, myslí si, že formální zachovávání Božského zákona postačí, zatímco nejsou obeznámeni s Kristovou milostí a On nepřebývá skrze víru v jejich srdcích. ST 306.2

Kristus říká: „*Beze mne nic nemůžete učiniti.*“ (J 15,5) Avšak s Jeho Božskou milostí, působící společně s naším lidským úsilím, můžeme udělat všechno. Jeho trpělivost a tichost ovládat povahu, rozšíří vzácné paprsky, které osvěćují a vyjasňují cestu k nebesům. Pozorováním a napodobováním Jeho života budeme obnoveni k Jeho obrazu. Sláva nebes bude zářit v našem životě a budeme ji odrážet na jiné. U trůnu milosti máme najít pomoc, potřebnou k takovému životu. Toto je pravé posvěćení a po jakém vyšším postavení mohou smrtelníci toužit, než po spojení s Kristem, jako je větev spojena s kmenem? ST 306.3

Viděla jsem obraz, na němž byl volek mezi pluhem a oltářem, s nápisem: „Připraven pro obojí“ – ochoten dát se zapřáhnout k pluhu, anebo být obětován na oltáři. Toto je postavení, jaké má Boží dítě vždy zaujmout; ochotně jít za hlasem povinnosti, zapřít se a obětovat se pro dílo pravdy. Křesťanská církev byla založena na zásadách oběti. Kristus říká: „*Chcete-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe sám a vezmi kříž svůj a následuj mne.*“ (Mt 16,24) On žádá celé srdce, celou lásku. Projevy horlivosti, opravdovosti a nesobeckého úsilí, které věnovali Jemu odevzdání následovníci světu,

měly by zapálit naši horlivost a nést nás k napodobování jejich příkladu. Právě náboženství dává opravdovost a stálost záměru, který utváří charakter na božský obraz a pomáhá nám všechno pokládat za ztrátu v porovnání se svrchovaností Kristovou. Tato prostota záměru se osvědčí jako živel ohromné síly. *5T 307.1*

Máme větší a slavnostnější pravdu, než jaká kdy byla svěřena smrtelníkům a jsme zodpovědní za způsob, jak s ní naložíme. Každý z nás by měl být horlivým zachráncem duší. Měli bychom projevit moc pravdy, působící v našich srdcích a povahách a přitom vykonávat všechno, aby si ji i jiní zamilovali. Přivést hříšníka ke Kristu znamená pozvednout, zdůstojnit a zušlechtit celý jeho charakter a učinit ho požehnáním v domově, ve společnosti i v církvi. Cožpak to není dílo, které je hodné našeho nejušlechtilejšího úsilí? *5T 307.2*

I málo nadaní lidé věrně zachovávající svá srdce v Boží lásce, mohou přivést mnoho duší ke Kristu. Harlan Page byl chudobným mechanikem obyčejných schopností a omezeného vzdělání, avšak jeho hlavním cílem bylo sledovat rozmach Božího díla. A jeho úsilí bylo korunováno významnými úspěchy. Pracoval pro spasení svých spolubližních soukromým rozhovorem a opravdovou modlitbou. Zřizoval modlitební shromáždění, organizoval nedělní školy a rozdával traktáty a jiné náboženské čtení. A na své smrtelné posteli se stínem věčnosti, spočívajícím na jeho tváři, mohl říci: „Vím, že všechno to je z Boží milosti a ne skrze nějaké zásluhy kohokoliv, že jsem to učinil. Domnívám se, že mám důkaz, že více než sto duší bylo obráceno k Bohu mým osobním úsilím.“ *5T 307.3*

Každý člen církve by měl být poučen o pravidelném systému práce. Od všech se žádá, aby něco pro Pána vykonali. Mohou zaujmout lidi čtením, mohou mluvit a modlit se s nimi. Kazatel, který bude vychovávat, kárat a vést armádu horlivých pracovníků, získá zde slavné vítězství a čeká ho bohatá odměna, když se setká u bílého trůnu s těmi, kteří byli zachráněni jeho vlivem. *5T 308.1*

„Dělej něco, čiň to hned a konej to ze všech sil.
Dlouhou nečinností klesá i křídlo anděla. A Bůh
sám by v nečinnosti blažen nemohl být.“ *5T 308.2*

Jakmile sbor v ____ přišel k poznání pravdy, jeho členové měli být užiteční v dobrých skutcích a měli mít vliv, který by je učinil mocí na straně pravdy, kdyby projeвили patřičnou opravdovost, horlivost a lásku. Byli však lhostejní, chladli a mrtvěli. Někteří navštěvovali společná shromáždění a přinášeli s sebou spíše ovzduší světa, než ovzduší nebes. Církev nebyla připravena odpovědět na úsilí, které bylo pro ni vykonáno. V jejich současném stavu nemohou vidět ani si uvědomit potřebu spolupráce ze své strany a jejich nedostatek opravdovosti a posvěcení znechutil kazatele. Místo jejich lhostejnosti mělo tu být vědomí osobní zodpovědnosti. Tento sbor nikdy nebude prospívat, dokud jeho členové nezačnou usilovat o nápravu ve svém vlastním srdci. Mnozí vyznavači víry jsou snadno spokojeni, dosáhnou-li určitý stupeň sebezapření a reformy, nevidí potřebu jít dál. Proč je tu taková ospalost? Na tomto břehu nemáme kdy na loudavou chůzi. Nikdo z nás by se neměl spokojit se současným duchovním stavem. Nikdo nežije v souladu se svými možnostmi, nebude-li vykazovat neustálý pokrok. Musí stoupat vzhůru, stále vpřed. To je přednost každého křesťana – růst až do plné postavy Ježíše Krista. *5T 308.3*

Jak mnoho poučení a osobní zbožnosti potřebuje ten drahý lid v ____ Jak mnoho potřebuje pastorační práce. Nekoná však podle svého poznání. Bratři, Bůh vás vyzkouší, a někteří se ukážou jako sláma a někteří jako vzácné pšeničné zrna. Nepodléhejte moci pokušitele. Přijde jako silný, ozbrojený muž; nedejte mu však žádnou příležitost. Odvážně splňte povinnost a bojujte o každý kousek území. Místo ustupování, jděte vpřed. Místo abyste slábli a ztráceli odvahu, ozbrojte se do boje. Bůh vás volá, abyste ze všech svých sil bojovali proti hříchu v každé podobě. Oblečte se v plnou Boží výzbroj a své oko pevně upřete na Vůdce svého spasení, protože před vámi je nebezpečí. Nenásledujte falešné barvy, nýbrž sledujte prapor Jeho svaté víry a buďte tam kde vlaje, i kdyby to bylo v nejtěžším boji. Brzy bude boj ukončen a vítězství bude dobyt. A budete-li věrní, budete víc než vítězi, skrze Toho, který si vás zamiloval. Vzácná cena, věčná tíž slávy, bude vaše. *5T 309.1*

33. Hříšnost naříkavosti

Drazí přátelé,

bylo mi ukázáno, že jako rodina okoušíte mnoho zbytečného neštěstí. Bůh nechtěl, abyste byli ubohými, vy jste však odvrátili svou mysl od Ježíše a soustředili se příliš na sebe. Velký hřích naší rodiny spočívá v tom, že zbytečně naříkáte nad Boží prozřetelností; váš nedostatek poddání se, je v tomto ohledu je skutečně ohromující. Zveličili jste malé těžkosti a mluvili jste příliš znechuceně. Máte zvyk nad vším kolem sebe naříkat a bez příčiny se dělat nešťastnými. Vaše stálé naříkání vás odlučuje od Boha. *ST 309.2*

Měli byste utéci ze satanovy začarované půdy a nedovolit, aby se vaše mysl zpronevěřila Bohu. Skrze Krista můžete a měli byste být šťastní, měli byste si zvyknout ovládat sebe. Vaše myšlení musí být podřízeno Boží vůli a vaše pocity pod kontrolou rozumu a náboženství. Svou představivost nemáte proto, abyste ji dovolili bloudit bez jakéhokoliv cíle. Musíte ji krotit a usměrnit. Je-li myšlení nesprávné, pocity budou zlé. Myšlení a citění spolu vytváří mravní charakter. Domníváte-li se, že jako křesťané nejste povinni krotit své myšlení a city, býváte svedeni vlivem zlých andělů, říkáte si o jejich přítomnost a jejich dohled. Pakliže povolujete svým dojmům a myšlenkám jít cestou podezírání, pochybování a naříkání, budete mezi nejnešťastnějšími smrtelníky a váš život ztroskotá. *ST 310.1*

Drahá sestro F, máš chorobnou představivost a zneuctíváš Boha tím, že dovoluješ svým pocitům, aby cele ovládaly tvůj rozum a soudnost. Máš umíněnou vůli, která ovlivňuje mysl, aby reagovala na tělo, poškozovala krevní oběh a tísnila některé orgány, čímž je zdraví obětováno pocitům. *ST 310.2*

Dopouštíš se omylu, který nebude-li napraven, neskončí jen tím, že tě připraví o tvé štěstí. Nejenže si sama škodíš, nýbrž poškozuješ i ostatní členy své rodiny a obzvláště svou matku. Ona je velice nervózní a vrcholně citlivá. Jestliže jedno z jejich dětí trpí, je zmatená a téměř zbavena smyslu. Duševně je vykořelejována častými hysterickými záchvaty, jichž musí být svědkem a veliké neštěstí postihuje všechny kolem tebe. A přece jsi schopna ovládnout svou představivost a přemoci tyto nervové záchvaty. Máš sílu vůle a měla bys ji použít. Tys to však neudělala, ale dovolila jsi, aby tvá předrážděná představivost ovládla rozum. V tomto ohledu jsi zarmoutila Božího Ducha. Kdybys neměla moc nad svými pocity, pak by to nebyl hřích, avšak takto se poddáváš nepříteli, to je něco jiného. Tvá vůle musí být posvěcena a odevzdána do Boží vůle, místo toho, aby byla namířena proti ní. *ST 310.3*

Moji drazí přátelé, místo abyste se snažili přemoci nemoc, vy ji hýčkáte a povolujete její moci. Měli byste přestat užívat léky a pečlivě zachovávat zdravotní zákony. Dbáte-li o svůj život, měli byste jíst hodnotnou stravu připravenou nejprostším způsobem a mít více tělesného pohybu. Každý člen rodiny potřebuje blahodárné účinky zdravotní reformy. Jednou provždy byste měli skoncovat s užíváním léků; zatímco neodstraňují žádnou nemoc, oslabují organismus a zbavují ho odolnosti vůči nemocem. *ST 311.1*

Člověk žije ve světě zármutku, starostí a zmatků. Je tu na zkoušku jako Adam a Eva, aby rozvinul správný charakter a vyvodil soulad z nepořádku a zmatku. Máme co dělat, abychom vykonali to podstatně důležité pro štěstí své i jiných. A z mnohého se smíme těšit. Skrze Krista jsme spojeni s Bohem. Jeho milosrdenství nás ustavičně zavazuje. Máme si uvědomit nehodnost jeho přízně, stále máme ocenit i tu nejmenší z nich. *ST 311.2*

Za všechno co máte a jste, drazí přátelé, dlužíte Bohu. On vám dal schopnosti, které se do jisté míry podobají těm, které má On sám. A vy byste měli usilovně pracovat, abyste rozvinuli tyto schopnosti. Ne proto, abyste se líbili sami sobě vyvyšovali se, nýbrž abyste oslavili Jeho. Nezužitovali jste své přednosti k tomu nejlepšímu. Měli byste se vzdělávat k nošení zodpovědností. Musíme rozvíjet své rozumové schopnosti; necháme-li je v nečinnosti, zakrní. *ST 311.3*

Tato země patří Pánu. Zde můžeme vidět, že příroda živá i neživá poslouchá Jeho vůli. Bůh stvořil člověka jako vyšší bytost, on jediný byl zformován dle Božího obrazu a on je schopen být

účastníkem božské přirozenosti, spolupracovat se svým Stvořitelem a provést Jeho plány. A on jediný bojuje proti Božím záměrům. *5T 311.4*

S jakou obdivuhodnou krásou bylo všechno v přírodě utvořeno. Všude vidíme dokonalé dílo velkého Mistra – Umělce. Nebesa zvěstují jeho slávu a země formovaná pro štěstí člověka mluví k nám o jeho čisté lásce. Její povrch není monotónní rovina, nýbrž veliká, odvěká horstva vlní zemský povrch. Jiskřivé bystřiny a úrodná údolí, krásná jezera, široké řeky a bezbřehý oceán. Bůh posílá rosu a déšť, aby zavlažovaly žíznivou zemi. Vánky, očistně a chladivě ozdravující ovzduší ovládá Jeho moudrost. On postavil slunce na nebesích na znamení údobí dne i noci a jeho skvělé paprsky dávají světlo a teplo zemi a působí růst vegetace. *5T 312.1*

Obracím vaši pozornost k těmto požehnáním hojné Boží ruky. Necht' svěží sláva každého nového jitra probouzí chválu ve vašich srdcích za tyto projevy jeho laskavé péče. Zatím však, co náš laskavý nebeský Otec dal nám tak mnoho věcí k našemu štěstí, dá nám také i to skryté požehnání. On rozumí potřebám padlého člověka. A i když na jedné straně dal nám přednosti, na druhé straně jsou tu svízelné okolnosti, které v nás mají podnítit všechny dané nám schopnosti k činnosti. Tyto rozvíjí trpělivé usilování, vytrvalost a odvahu. *5T 312.2*

Je tu zlo, které člověk může zmenšit, nikdy je však nemůže odstranit. Má přemáhat překážky a formovat své okolí, místo aby byl jimi formován sám. Má možnost uplatnit své hřivny a ze zmatku vyvodit pořádek a soulad. V tomto úsilí mu může pomoci Bůh, bude-li o Jeho pomoc žádat. S pokusem a s těžkostmi nemusí bojovat vlastní silou. Pomoc nám přinesl Ten, který má moc. Ježíš opustil královské síně v nebesích, trpěl a zemřel na světě poníženém hříchem, aby poučil člověka, jak projít zkouškami života a zvítězit nad jeho pokušeními. Zde máme Vzor. *5T 312.3*

Zvážíte-li dobrodiní nebeského Otce vůči svému stvoření, necítíte se zahanbeni pro své nevděčné nařikání? Na řadu let vám propůjčil dceru a sestru, až jste ji začali pokládat za svou vlastní a pociťovali jste, že máte právo na tento dobrý dar. Bůh slyšel vaše nařikání. Když se objevil nějaký mrak, zdálo se, že jste zapomněli, že slunce někdy svítilo a jakoby vždy byly mraky a temnota kolem vás. Bůh vám poslal utrpení a odloučil vás od vašeho pokladu, abyste dokázali rozeznat mezi štěstím a opravdovým zármutkem. Nepokořili jste však své srdce před Ním a nečinili pokání z velikého hříchu nevděčnosti, který vás odloučil od Jeho lásky. Jako Job jste cítili, že máte důvod k žalu a nechtěli jste se dát potěšit. Bylo to moudré? Víte, že smrt je mocí, již nikdo neodolá. Vy jste však téměř úplně znehodnotili svůj život svým nemístním zármutkem. Vaše pocity byly jen o něco menší, než otevřený odboj vůči Bohu. Viděla jsem vás, jak setrváváte ve svém zármutku a oddáváte se podrážděnosti, až vaše hlučné projevy zármutku vedly anděly k tomu, že zakrývali své tváře a odvraceli je od této scény. *5T 312.4*

Když jste se takto oddávali svým pocitům, vzpomněli jste si, že máte v nebesích Otce, který za vás dal svého jednorozného Syna na smrt, aby tato nemusela být věčným spánkem? Vzpomněli jste si, že Pán života a slávy prošel hrobem a ozářil ho svou přítomností? Milovaný učedník říká: „Napiš: Blahoslavení jsou od této chvíle mrtví, kteří v Pánu umírají. Duch zajisté dí jim, aby odpočinuli od svých prací a jejich skutky jdou za nimi.“ Apoštol dobře věděl co mluví, když tato slova psal. Když se však oddáváte neovladatelnému zármutku, je vaše jednání přiměřené útěše, jakou vyjadřují? *5T 313.1*

Pán je milostivý, lítostivý a věrný. Dovolil, aby jeden člen z vašeho rodinného kruhu, ten nejnevinnější a nejlépe připraven, odpočinul před nebezpečími posledních dnů. Ó, neuzavírejte své duše před zpěvem a potěšením, nařikajíc, jako kdyby nebylo žádného vzkříšení z mrtvých, nýbrž chvalte Boha, že ona už nemusí čekat na smrt, nemusí trpět, nemusí se rmoutit. Odpočívá v Ježíši až do dne, kdy dárce života povolá své svaté zesnulé k slavné nesmrtelnosti. *5T 313.2*

F má konat dílo a z Boží milosti ovládat své pocity. Ví, že není v nebesích, nýbrž na světě, kde kraluje smrt a kde naši milovaní jedinci mohou nám být každou chvílí odňati. Měla by si uvědomit, že velikým úkolem života je připravit se pro lepší svět. Pakliže správně rozumí věčnému životu, to jí neznehodnotí pro život v tomto světě a ušlechtilé snášení životních úkolů, nýbrž pomůže jí při sebezapíravém a sebeobětavém vykonávání povinností. *5T 314.1*

Jako rodina jste mluvili o temnotě a nařikání, až jste se změnili v týž obraz. Zdá se, že jste působili na city jeden druhého, až jste probudili nervózní podrážděnost a prožívali jste temné, smutné

a neutěšené chvíle. Vaše naříkání však nepřivábilo anděly kolem vás. Nezměníte-li své jednání, Bůh přijde ještě blíž k vám a bude s vámi jednat v soudu. Není čas, abyste přinášeli obět' díky ve svém domě a s radostí spočítali požehnání, jež vám dal? *5T 314.2*

Moc pravdy by měla stačit, aby udržela a potěšila v každém soužení. Kristovo náboženství zjevuje svou pravou hodnotu tím, že uschopňuje svého vlastníka vítězit nad soužením. Choutky, vášně a city uvádí pod kontrolu rozumu a svědomí, kárá myšlenky a správně je usměrňuje. Jazyk pak nebude zneuctívat Boha hříšným naříkáním. *5T 314.3*

Náš Stvořitel uplatňuje oprávněný požadavek rozhodovat o stvoření svých rukou. On má právo vládnout jak chce, a ne jak se to líbí člověku. On však není krutým soudcem, nelítostným, panovačným věřitelem. Je zdrojem lásky, Dárcem nesčíslných požehnání. Mělo by to způsobit váš nejhlubší zármutek, že jste přehlédli takovou lásku a neměli vděčnost a chválu ve svém srdci pro obdivuhodnou dobrotu Boží. My si nezasloužíme všechno Jeho dobrodiní, ustavičně nám je však prokazuje přes všechnu naši nehodnost a krutou nevďěčnost. Přestaňte proto naříkat jako kdybyste byli služebníky tvrdého otrokáře. Ježíš je dobrý. Chvalte Ho. Chvalte Toho, který je vaší oporou a vaším Bohem. *5T 314.4*

34. Chvalte Hospodina

„*Všeliký duch chval Hospodina.*“ (Ž 150,6) Zamyslel se už někdo vážně nad tím, za co všechno bychom Mu měli být vděční? Pamatujeme na to, že Hospodinova milost je nová každého jitra, a že Jeho věrnost nepřestává? (Pl 3,23) Uznáváme svou závislost na Něm a děkujeme Mu za všechnu Jeho dobrotivost? Naopak, příliš často zapomínáme, že „*všeliké dání dobré a každý dar dokonalý shůry jest sestupující od Otce světla*“ (Jk 1,17) ST 315.1

Jak často zdraví lidé zapomínají na podivuhodnou milost, kterou přijímají dennodenně a každý rok. Žádnou obět' chvály nepřinášejí Bohu za všechna Jeho dobrodíní. Když však přijde nemoc, vzpomenu si na Boha. Mocná touha po uzdravení je žene k horlivé modlitbě a je to správné. Bůh je naším útočištěm v nemoci i ve zdraví. Mnozí Mu však nesvěřují své záležitosti, zhoršují ještě svou slabost a nemoc přílišným trápením se nad sebou. Kdyby si přestali stěžovat a povznegli se nad sklíčenost a smutek, dřív by se uzdravili. Vděčně by měli pamatovat na to, jak dlouho se těšili z daru zdraví a kdyby jim bylo znovu dáno, neměli by zapomenout, že jsou svému Stvořiteli znovu zavázáni. Když Ježíš uzdravil deset malomocných, jen jeden se vrátil Mu poděkovat. Nejednejme jako těch devět bezmyšlenkovitých, jejichž srdce se nedotklo Boží milosrdenství. ST 315.2

Bůh je láska. Stará se o to, co stvořil. „*Jakož se slitovává otec nad dětmi, tak se slitovává Hospodin nad těmi, kteříž se ho bojí.*“ (Ž 103,13) „*Pohled'te, jakou lásku dal nám Otec, totiž aby chom synové Boží slouli.*“ (1 J 3,1) Jaký je to nádherný dar, že se smíme nazývat syny a dcerami Nejvyššího, dědici Božími a spoludědici Ježíše Krista. Proto zanechejte reptání a netrapte se nad tím, že život není bez zklamání a protivenství. Určil-li Bůh ve své prozíravosti pro nás zkoušky, pak vezměme kříž a vypijme hořký kalich ve vědomí, že nám jej Otcova ruka podává. Důvěřujme Mu v temnotě právě tak, jak mu důvěřujeme ve světle. Nemůžeme věřit, že vše, co nám dává, je nám prospěšné? „*Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal jej, i kterakž by tedy nám s ním všech věcí nedal?*“ (Ř 8,32) Jak se můžeme zdráhat, i v noci utrpení pozvednout srdce a hlas s vděčností a chválou, když pomyslíme, že svou lásku k nám dosvědčil na kříži na Golgotě? ST 315.3

Jaké téma k přemýšlení je Ježíšova obět' za ztracené hříšníky! „*On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřen pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na něj vložena a zsinlosti jeho lékařství nám způsobeno.*“ (Iz 53,5) Jak můžeme požehnání, která jsou nám poskytována správně ocenit? Mohl by Ježíš ještě víc trpět? Mohl nám získat větší požehnání? Nemělo by změkknout to nejtvrďší srdce při pomýšlení, že On za nás opustil štěstí a slávu nebes a vytrpěl chudobu a hanbu, ukrutné protivenství a strašnou smrt? Kdyby nám svou smrtí a svým zmrtvýchvstáním neotevřel dveře naděje, nezbyvalo by nám nic než hrůza temnoty a bída zoufalství. Ve svém nynějším omilostněném a požehnaném stavu nedovedeme si vůbec představit, z jaké hlubiny jsme byli zachráněni. Nemůžeme posoudit, jak mnohem těžší by byla naše protivenství, jak mnohem větší by byla naše utrpení, kdyby nás Ježíš nebyl uchopil svými soucitnými rukama milosrdenství a lásky a nepozvedl. ST 316.1

My se smíme radovat a veselit v naději, neboť máme Přímluvce v nebeské svatyni, který nás zastupuje. Jeho zásluhou máme odpuštění a pokoj. On zemřel, aby smyl naše hříchy, oblékl nás svou spravedlností a připravil nás pro společenství v nebi, kde na věky smíme přebývat ve světle. Milí bratři a sestry, kdyby vás satan chtěl naplnit malomyslností, trudnomyslností a pochybnostmi, odolávejte jeho našeptávání. Poukažte na Ježíšovu krev, která očišťuje ode všech hříchů. Sami se nemůžete osvobodit z moci pokušitele, ale on se zachvěje a uteče, když důrazně poukážete na zásluhy drahocenné krve Ježíšovy. Nechcete vděčně přijmout Ježíšova požehnání? Nechcete přijmout kalich spasení, který vám podává a vzývat jméno Páně? Nemějte nedůvěru k Tomu, který vás povolal z temnoty do svého podivuhodného světla. Srdci soucitného Spasitele nepřidávejte ani na okamžik bolesti svou nevěrou. On pozoruje s největší účastí váš pokrok v životě víry. On vidí vaše opravdové úsilí. On pozoruje vaše zklamání a vaše navrácení, vaše naděje a vaše obavy, vaše boje a vítězství. ST 316.2

Budou se všechny naše náboženské zkušenosti skládat jen z proseb a přijímání? Máme vždy myslet jen na svá přání a nikdy na dobrodiní, která dostáváme? Můžeme přijímat Boží smilování a nikdy mu za ně neděkovat, nikdy ho nevelebit za to, co na nás učinil? Nemodlíme se nikterak příliš mnoho, ale jsme příliš šetrní v díkůčinění. Kdyby Boží milost vzbuzovala více chvály a díky, byla by naše modlitba účinnější. Měli bychom přebytek Boží lásky a pocíťovali bychom více, zač bychom Mu mohli děkovat. Kdo si naříká, že Bůh nevyslýchá jeho modlitby, ten ať změní své nynější jednání a spojí chválu se svou prosbou. Když budete uvažovat nad Jeho dobrotou a slitováním, porozumíte, že On přihlíží k vašim potřebám. *5T 317.1*

Modlete se, modlete se opravdově a bez ustání, ale nezapomínejte děkovat. Každému Božímu dítěti se sluší, aby ocenilo Ježíšův charakter. Můžete Pána oslavovat, můžete poukazovat na sílu Jeho pomáhající milosti. Jsou mnozí, kteří si neváží ani veliké Boží lásky, ani Ježíšovy božské soustrasti. Tisíce se dívají s podceňováním na neporovnatelnou milost zjevenou ve vykupitelském plánu. Všichni, kteří jsou účastníky tohoto velkého vykoupení, nejsou v tom bez chyby. Nepěstují vděčnost. Vykupitelský plán je jedním z hlavních námětů, které touží andělé prozkoumat a po celou věčnost bude pro vykoupené předmětem zkoumání a oslavování. Není tedy již nyní hoden pečlivého uvažování a studia? Neměli bychom srdcem a ústy velebit Boha za „*divné skutky jeho před syny lidskými*“ (Ž 107,8)? *5T 317.2*

Chvalte Boha v církvi jeho věřících. Když izraelitům před věky bylo hlášáno slovo Páně, zněl rozkaz: „*I řekne všecken lid: Amen.*“ Když truhla smlouvy byla nesena do města Davidova a zazněl žalm radosti a vítězství, pravil všecken lid: „*Amen, i Halelujah.*“ (1 Pa 16,36) Tato vroucí odpověď dokazovala, že rozuměli vyslovenému slovu a že se účastnili velebení Boha. *5T 318.1*

V našich bohoslužbách vládne ještě příliš mnoho formality. Pán by chtěl služebníky, kteří hlásají slovo v síle Jeho svatého Ducha. Tu by sbor neměl před nimi sedět v ospalé lhostejnosti, upřeně hledět do prázdna a mluvené ponechat bez odpovědi. Dojem, který tímto vzniká u nevěřících, není příznivý pro křesťanství. Tito neteční, lhostejní křesťané dle jména, netrpí nedostatkem ctižádosti ve světském zaměstnání; věci věčné hodnoty se jich ale hlouběji nedotýkají. Hlas Boží ústy Jeho poslů může být blahodárným zpěvem, ale jejich svaté výstrahy, napomínání a povzbuzování zůstávají všechny nepovšimnuty. Duch světa je ochromil. Pravdy Božího slova jsou hlášány hluchým uším a tvrdým, necitlivým srdcím. Musíme mít bdělé a činné sbory, které povzbuzují kazatele, podporují je a pomáhají jim při zachraňování duší. Kde sbor chodí ve světle, tam budou vždy radostné, srdečné ohlasy a slova plná radostného velebení. *5T 318.2*

Náš Bůh, Stvořitel nebe a země, prohlašuje: „*Kdož obětuje obět' chvály, ten mne uctí...*“ (Ž 50,23) Celé nebe jednotně oslavuje Boha. Naučme se tuto píseň andělů již nyní, aby jsme ji mohli zpívat, když se připojíme k jejich vznešeným zástupům. Říkejme se žalmistou: „*Chváliti budu Hospodina dokud jsem živ, žalmy zpívati Bohu svému, dokud mne stává.*“ (Ž 146,2) „*I budou tě oslavovati národové, ó Bože, oslavovati tě budou všichni lidé.*“ (Ž 67,4) *5T 318.3*

35. Zodpovědnost rodičů

Rodiče jsou do velké míry zodpovědní za utváření charakteru svých dětí. Měli by usilovat o určitou symetrii a úměrnost. Je jen málo duševně vyrovnaných dětí, protože rodiče hříšně zanedbávají své povinnosti podněcovat slabé rysy a potlačovat silné. Nepamatují, že jsou co nej-slavnostněji zavázáni bdít nad sklony svých dětí, je to jejich povinnost vychovávat své děti ke správným zvykům a zdravému myšlení. *5T 319.1*

Rodiče někdy čekají, že Pán učiní to, co bylo svěřeno jim. Místo, aby náležitě brzdili a kontrolovali své děti, hýčkají je a povolují jim a uspokojují jejich vrtochy a choutky. Když tyto děti vycházejí ze svých domovů, pak jdou s charakterem pokřiveným sobectvím, neovládanými sklony a svévolí, jsou nezdvořilé a neuctivé ke svým rodičům, nemilují pravdu a nemají úctu k Bohu. Výrostci s rysy, které jsou doživotní kletbou jim samým i ostatním. Člověk je vším možným, ne však šťastným, jestliže tato zlá semena neshody, sobectví, závisti, vášně a svévole mohou růst v zanedbané zahradě duše. *5T 319.2*

Rodiče by neměli projevit žádnou stranickost, nýbrž ke všem svým dětem být laskavými, měli by pamatovat, že jsou vykoupeny Kristovou krví. Děti napodobují své rodiče a proto by se mělo velice dbát na to, aby jim byly předkládány správné vzory. Rodiče, kteří jsou doma milí a laskaví a zároveň jsou stálí a rozhodní, uvidí tytéž rysy povahy u svých dětí. Jestliže jsou přímí, poctiví a čestní, jejich děti se jim budou naprosto podobat. Pakliže uctívají a vzývají Boha, jejich děti, vychovány tímto způsobem, nezapomenou Mu také sloužit. *5T 319.3*

Často se stává, že rodiče nejsou pečliví v tom, aby své děti obklopili správnými vlivy. Při volbě domova myslí více na své světské zájmy, než na mravní a společenské ovzduší, a děti vytvářejí přátelství nepříznivá rozvoji duchovního života a formování pravého charakteru. Rodiče pak dovolí, aby svět natolik zaujal jejich čas, sílu a myšlení, že když nastane sobota, zastihne je tak naprosto vyčerpané, že nemají co Bohu přinést v Jeho svatém dni, žádná příjemná služba nezdobí domov, aby sobota byla pro jejich děti potěšením. Zřídka kdy je navštíví kazatel, protože se sami postavili mimo dosah náboženských předností. Do duší se vkrádá lhostejnost. Děti jsou nakaženy špatnými zprávami a něžnost duše, kterou kdysi pociťovali, je pryč a je zapomenuta. *5T 320.1*

Rodiče, kteří odsuzujete Kananejské za to, že své děti obětovali Molochovi, co konáte vy? Přinášíte nejvzácnější oběť svému bohu – mamonu, a pak, když vaše děti vyrůstají a nepociťují lásku a také samy ji nemají v povaze, když páchají zřejmou bezbožností a mají sklon k nevěře, děláte zodpovědné náboženství které vyznáváte, že nebylo schopné je zachránit. Žnete to, co jste zaseli – výsledek vašeho sobeckého milování světa a zanedbání prostředků milosti. Odstěhovali jste své rodiny na místa pokušení a archu Boží, vaši slávu a záštitu jste nepokládali za podstatně důležitou. Pán nemohl učinit zázrak, aby zachránil vaše děti před pokušením. *5T 320.2*

Vy, kteří vyznáváte, že milujete Boha, berte Ježíše kamkoli jdete a jako starodávni patriarchové postavte oltář Hospodinu, kdekoli se utáboříte. V tomto směru je nutná reformace – reformace do hloubky a do šířky. Rodiče potřebují reformu a potřebují ji i kazatelé, aby Pán byl v jejich domácnostech. Oni potřebují vybudovat zpustošená místa na Sionu, vztyčit jeho brány a zesílit jeho zdi na obranu lidu. *5T 320.3*

V této době musí být vykonáno naléhavé dílo a rodiče by měli vychovávat své děti, aby na tom měli podíl. Mardocheova slova, promluvená k Ester se mohou vztahovat na lidi i mládež dneška: „*Kdo ví, ne pro tento-lis čas přišla k tomu království?*“ Mladí lidé by měli získávat pevnost charakteru, aby mohli být připraveni pro užitečný život. Daniel a Josef byli mládenci s pevnými zásadami, které Bůh mohl použít k vykonání svých záměrů. Povšimněme si jejich života a uvidíme, jak jim Bůh pomáhal. Josef zažil nejruznější svízele a těžkosti, které vyzkoušely jeho odvahu a přímou v plném rozsahu. Poté, co byl prodán do Egypta, byl nejdříve oblíbený a pověřený velikými zodpovědnostmi, náhle však byl bez jakékoliv viny nespravedlivě obviněn a uvržen do vězení. Není však znechucený. Důvěřuje Bohu a záměr jeho srdce, čistota jeho pohnutek vychází najevo. Boží oko na

něm spočívá, vede ho Božská ruka a brzy ho vidíme vycházet z vězení a vystupovat na Egyptský trůn. *ST 321.1*

Josefův pestrý život nebyl výsledkem náhody, byl veden Boží prozřetelností. Ale jak mu bylo umožněno udělat takový záznam stálosti povahy, bezúhonnosti a moudrosti? Byl to výsledek pečlivé výchovy v raném věku. Vždy bral více v úvahu povinnosti, než záliby a čistota a prostá důvěra chlapce přinesla ovoce mužných činů. I nejskvělejší vlohy nemají žádnou cenu, jestliže nejsou zdokonalovány. Sklon k pracovitosti a sílu povahy musíme získat zušlechťováním. Vznešené mravní rysy a skvělé duchovní ctnosti nejsou dílem náhody. Bůh dává příležitosti, úspěch závisí na jejich použití. Možnosti které nabízí Prozřetelnost, musíme rychle rozeznat a dychtivě se jich chopit. *ST 321.2*

Mladí lidé, chcete-li být silní, poctiví a moudří jako Josef a Daniel, studujte Písmo. Rodiče, chcete-li vychovat své děti k službě Bohu a pro užitečný život ve světě, pak necht' je Písmo vaší učebnicí. Ono upozorňuje na satanovy úskoky. Ono významně pozvedá lidské pokolení, je výstrahou i korektorem mravního zla, umožňuje nám rozeznat mezi pravdou a lží. Necht' se doma nebo ve škole učíme cokoliv, Bible jako veliký vychovatel by měla být na prvním místě. Dáme-li mu toto místo, Bůh je poctěn a Jeho působení se projeví v jednání vašich dětí. V této svaté knize je bohatý důl pravdy a krásy a rodiče musí klást vinu sami sobě, pakliže ji svým dětem neučiní co nejzajímavější. *ST 321.3*

Výchova pro mnohé znamená jen knižní znalosti, avšak „*počátkem moudrosti je bázeň Hospodina*“. Pravým cílem výchovy je obnova Božího obrazu v duši. Prvním a nejvýznamnějším poznáním je poznání Krista a moudří rodiče budou pamatovat na tuto skutečnost u svých dětí. Je-li některý úd zlomen nebo poškozen, rodiče zkusí všechny prostředky, které jim diktuje láska a moudrost k uzdravení postiženého údu. Je to správné a je to jejich povinností, Pán však žádá použít ještě větší takt, trpělivost a vytrvalé úsilí při léčbě duševních ran. Otec, který není svým dětem křesťanským učitelem, vzorem, a přítelem, poutajícím je k svému srdci silnými pouty posvěcené lásky, mající však svůj základ ve věrně splněné povinnosti – není hoden toho jména. *ST 322.1*

Rodiče mají veliký a zodpovědný úkol a právem se mohou ptát: „Kdo je k tomu způsobilý?“ Bůh však zaslíbil dát moudrost těm, kteří o ni s vírou žádají a On udělá, jak řekl. Má zalíbení ve víře, která Ho bere za slovo. Augustinova matka se modlila za obrácení svého syna. Neměla žádný důkaz, že Duch Boží zasáhne jeho srdce, nebyla však znechucena. Položila svůj prst na text představující před Boha Jeho vlastní slova a prosila jak jen matka dovede prosit. Její hluboká pokora, její vážné naléhání, její neochvějná víra zvítězily a Hospodin jí dal touhu jejího srdce. I dnes je tak pohotový slyšet prosby svého lidu. „Jeho ruka není ukrácena, aby nemohla zachránit, ani jeho ucho obtíženo, aby nemohlo slyšet“ a budou-li Ho křesťanští rodiče hledat se vši vážností, naplní jejich ústa poučením a pro své jméno jim mocně pomůže při úsilí o obrácení jejich dětí. *ST 322.2*

36. Výchova dětí

Drahý bratře a sestro G,

jsem zneklidněna ohledně vašeho případu. Vidím nebezpečí, která podle všeho jste si nikdy neuvědomili. Zvážili jste promyšleně a na modlitbách svou povinnost k dětem, za jejichž příchod na svět jste vzali zodpovědnost? Pomysleli jste, zda tyto děti dostávají od vás výchovu, která je povede k uctívání jejich Stvořitele ve dnech jejich mladosti? Uvážili jste, že zameškáte-li učit je úctě k vám, jako otcí a matce a odolávat vaší autoritě, vychováváte je k neuctívání Boha? Pokaždé, když jim dovolujete pošlapávat vaši autoritu a jejich vůlí ovládat vaši, podporujete vadu, která je bude provázet celým jejich životem a naučí je přehlížet a pošlapávat božskou autoritu. *5T 323.1*

Měli byste si rozřešit otázku: „Rozšiřuji rodinu o děti, abych posílil vliv a řady mocnosti temnosti anebo proto, abych je vychoval pro Krista?“ Neovládáte-li své děti a neutváříte-li jejich povahy podle Božích požadavků, pak čím méně utrpí vaši porušenou výchovou, tím lépe pro vás jako rodiče a tím lépe i pro společnost. Nemohou-li být děti vychovány od svého dětství moudrou a rozumnou, svědomitou a inteligentní matkou, spravující svůj dům v bázni Boží, utvářející a formující jejich povahy podle měřítka spravedlnosti, pak je hříchem rozšiřovat rodinu. Bůh vám dal rozum a žádá, abyste ho použili. *5T 323.2*

Měli byste se cítit zavázáni trpělivým, vytrvalým úsilím a vážnou vroucí modlitbou tak utvářet charakter svých dětí, aby byly požehnáním v domově, požehnáním v církvi a požehnáním ve společnosti. Nedostanete žádnou pochvalu za své dílo, dovolíte-li svým dětem, aby byly ovládány nepřítelem vši spravedlnosti; odměna je slíbena za poctivé utváření jejich charakteru podle Božího vzoru. Zanedbáte-li toto dílo, tak dalekosáhlé ve svých důsledcích, protože momentálně je to pro vás mnohem příjemnější, a vaše děti vyrostou mravně deformovány, protože jejich nohy jsou na široké cestě k smrti, může Bůh ohodnotit vaše dílo jako dobré? Ti, kteří nemohou poučit sama sebe a pracovat moudře ze všech sil při výchově svých dětí pro Ježíše, neměli by se rozhodovat vzít na sebe zodpovědnost rodičů. *5T 324.1*

Matky musí být ochotné a dokonce nedočkavé, aby získaly způsobnost pro jejich důležité poslání – rozvíjet charakter svých dětí, vést, poučovat a usměrňovat své křehké svěřence. Otcové a matky by měli být v této práci jednotní. Slabost při požadování poslušnosti, nezdravá láska a soucit – falešná představa, že povolnost a nebrzdění je moudré – tvoří výchovný systém, který zarmucuje anděly, těší však satana, neboť přivádí stovky a tisíce dětí do jeho řad. Tady je důvod, proč oslepuje oči rodičů, zatemňuje jejich smysly a mate jejich myšlení. Oni vidí, že jejich synové a dcery nejsou příjemní, laskaví, poslušní a pečliví a přece hromadí děti ve svých domovech, aby zničili jejich život, naplnili jejich srdce žalem a zvětšili počet těch, které satan používá ke svádění duší do záhuby. *5T 324.2*

Ó, kdy budou rodiče moudří? Kdy poznají a uvědomí si, co zameškali tím, že zanedbali požadovat poslušnost a úctu podle rad Božího slova? Výsledky této uvolněné výchovy vidíme u dětí jdoucích do světa, z nichž se pak stávají zakladatelé vlastní rodiny. Jen zvětňují omyly svých rodičů. Jejich vadné vlastnosti mají volné pole působnosti a přenášejí na jiné nesprávné záliby, zvyky a nálady, které jim bylo umožněno vypěstovat. Tak se staly kletbou, místo požehnáním společnosti. *5T 324.3*

Protože mužové a ženy neposлуouchají Boha, nýbrž jdou podle svých cest a následují vlastní zvrácenou představivost, satanu je dovoleno rozvinout v jejich rodinách svůj pekelný prapor a dát pocítit svou moc prostřednictvím nemluvnat, dětí a mládeže. Jeho hlas a vůle je vyjádřena v neukázněné vůli a porušeném charakteru dětí, skrze něž vykonává svou zotročující moc a provádí své plány. Bůh je zneuctěn těmito zvrácenými povahami, které vylučují úctu k Němu a poslouchají satanovo našeptávání. Hřích rodičů, kteří takto dovolí satanu vítězit, přesahuje naše chápání. Zasévají símě, které přinese trní a bodláčí a udusí každou dobrou rostlinu nebeského původu; výsledek žně odhalí až samotný soudný den. Jak smutné je však pomyšlení, že když život a jeho omyly jsou přehlíženy ve světle věčnosti, bude příliš pozdě na to, aby tento pohled měl jakýkoli smysl. *5T 325.1*

Naprosté zanedbání výchovy dětí pro Pána zvěčnilo zlo a uvrhlo do řad nepřátel mnoho lidí, kteří při uvážlivé péči mohli být Kristovými spolupracovníky. Falešné představy a nerozumná, neusměrněná láska pěstovaly rysy, které učinily z dětí nelaskavé a nešťastné lidi, otrávil životy rodičů a rozšířily jejich škodlivý vliv z pokolení na pokolení. Každé dítě, jemuž je dovoleno jít podle vlastní cesty, nebude uctívat Boha a přinese otcí i matce hanbu. Světlo zářilo z Božího slova a svědectví jeho Ducha tak, že nikdo nemusí bloudit, pokud jde o jeho povinnost. Bůh žádá od rodičů, aby své děti vedli k tomu, aby Ho poznávali a vážili si Jeho požadavků. Mají vychovávat své maličky jako mladší členy Boží rodiny, aby měly krásný charakter a milou povahu, aby byly uzpůsobeny svítit v nebesích. Zanedbáváním svých povinností a neomezováním svých dětí v konání zla zavírají rodiče dětem brány Božího města. *5T 325.2*

Tyto skutečnosti je nutné rodičům zdůrazňovat; musí si je uvědomit a chopit se dlouho zanedbávaného úkolu. Rodiče, kteří vyznávají lásku k Bohu, nekonají Jeho vůli, protože náležitě netrestají a neusměrňují své děti. Tisíce jich vyrůstá s pokřiveným charakterem, s uvolněnými mravy a nepatrnou průpravou pro praktické povinnosti života. Se svými podněty, se svým časem a svými duševními silami mohou nakládat podle svého uvážení. Ztráta pro Boží dílo v těchto zanedbaných talentech leží u dveří otců a matek; jakou omluvu dají Tomu jehož jsou šafáři, které On sám pověřil svatou povinností připravit duše jim svěšené, a zdokonalit všechny jejich schopnosti k oslavě jejich Stvořitele? *5T 326.1*

Mojí drazí, bratře a sestro! Kéž Pán otevře vaše oči a probudí vaši mysl, abyste mohli vidět své nesplněné povinnosti. Ani jeden z vás nežije bezúhonně k slávě Boží. Projevujete velmi malé úsilí postavit se na stranu Ježíše a na obranu víry jednou dané svatým. Zanedbali jste svou povinnost v rodině a dokázali jste, že mládež svěšená do vaší péče není v bezpečí. Takto hledí Bůh na vaše dílo v domově, tak to stojí zaznamenáno v nebeských knihách. Mohli jste přivést mnohé k Ježíši, avšak váš nedostatek mravní odvahy učinil vás nevěrnými v každém ohledu. *5T 326.2*

Omyly ve vaší uvolněné domácnosti se odrazí v povahách vašich dětí. Nevychovali jste je k dodržování pokynů daných ve Slově Božím. Zlo vyplývající z vašich nesplněných povinností, stává se hluboce závažným. Sestra G nešíří správný vliv. Povolila silné vůli svých nesprávně smýšlejících dětí a povolovala jim k jejich škodě. Oba jste měli poučovat své děti od jejich útlého dětství, aby vás neovládaly ony, nýbrž aby poslouchaly vaši vůli. Kdyby sestra G dostala ve svém dětství náležitou výchovu, a kdyby byla ukázněná a vychovaná podle Božího slova, měla by sama jiný charakter a lépe by rozuměla povinnostem jí uloženým. Věděla by, jak vychovávat své děti tak, aby se jejich cesty líbily Bohu. Avšak chyby, které vyplynuly z její vlastní nesprávné výchovy, jsou opakovány na jejich dětech. A jaká bude jejich práce, mají-li být někdy hlavami svých vlastních rodin? Nejstarší může mít nějaké znalosti domácích povinností, ale v dalších věcech je pouhý nováček. *5T 326.3*

Při moudrém a pevném vedení by tyto děti mohly být užitečnými členy společnosti; takto jsou kletbou a pohanou našeho vyznání. Jsou marnivé, lehkovážné, tvrdohlavé a výstřední. Mají jen nepatrnou úctu ke svým rodičům a jejich svědomí je daleké citlivosti. Šly svou vlastní cestou a jejich přání ovládaly jejich rodiče, až je téměř nemožné probudit jejich mravní citlivost. Přirozené sklony rodičů, zvláště ty pochybné, se silně vyvinuly v dětech. Celá rodina, rodiče a děti jsou pod Božím dohledem a nikdo z nich nemůže doufat, že vstoupí do tichých příbytků blaženosti, nesplní-li své dlouho zanedbané povinnosti a nebudou-li v Kristově duchu budovat povahy podle Boží vůle. *5T 327.1*

Rodiče jsou zodpovědní za své dílo. Měli by moudře a rozhodně konat svou práci se vši věrností a ve správném duchu. Mají vychovávat své děti pro užitečný život rozvíjením hřiven, které jim dal Bůh. Nad nesplněním tohoto úkolu by se neměly zavírat oči, nýbrž mělo by to být věcí církevní kázně, protože to přinese zlořečenství Boží na rodiče a potupu a trpké zkoušky a těžkosti na církev. Mravní malomocenství, které narušuje těla a duše mladých, často vyplývá z nesplněné povinnosti ukáznit a brzdit mládež; nadešel nejvyšší čas, aby něco bylo učiněno, co by zabránilo jejímu pustošení. *5T 327.2*

Písmo dává vážné směrnice ohledně důležitého díla výchovy dětí: „*Slyš, Izraeli, Hospodin Bůh náš, Hospodin jeden jest. Protož milovati budeš Hospodina Boha svého z celého srdce svého a ze vsí duše své a ze vsí síly své. A budou slova tato, kteráž já prikazuji tobě dnes, v srdci tvém.*“ (Dt 6,4-6) Rodiče mají být sami spojení s Bohem; mají mít bázeň před Ním a znát Jeho vůli. Pak na-

stává jejich práce: „*A budeš je často opětovat synům svým a mluvit o nich, když sedneš v domě svém, když půjdeš cestou a lehaje i vstávaje. Uvážeš je za znamení na ruce své a jako náčelník mezi očima svýma. Napíšeš je také na veřejích domu svého a na branách svých.*“ (Dt 6,7-9) ST 328.1

Pán přikázal Izraelitům, aby neuzavírali sňatky s modloslužebnými okolními národy: „*Dcery své nedáš synu jejich a dcery jejich nevezmeš synu svému. Neboť by odvedla syna tvého od následování mne a sloužili by bohům cizím, pročez popudila by se prchlivost Hospodinova na vás a zahladila by tě rychle.*“ (Dt 7,3.4 „*Nebo ty lid svatý jsi Hospodinu Bohu svému; tebe vyvolil Hospodin Bůh tvůj, abys jemu byl lidem zvláštním, mimo všechny národy, kteréž jsou na zemi. Ne proto, že by vás více bylo nad jiné národy, připojil se k vám Hospodin a vyvolil vás, (nebo menší vás počet byl nežli jiných národů.) Ale proto, že miloval vás Hospodin a splnit chtěl přísahu, kterouž přísahal otcům vašim...*“ (Dt 7,6-8) ST 328.2

Zde jsou jasné směrnice, které platí do dnešní doby. Bůh k nám mluví v těchto posledních dnech a chce, abychom byli rozumní a poslušní. Bůh mluvil k Izraeli prostřednictvím svých služebníků: „*Neodejde kniha zákona tohoto od úst tvých, ale přemýšlovati budeš o něm dnem i nocí, abys ostríhal a činil všecko podle toho, což psáno jest v něm; nebo tehďáž šťastný budeš na cestách svých a tehďáž opatrný budeš.*“ (Joz 1,8) „*Zákon Hospodinův jest dokonalý, občerstvující duši, Hospodinovo svědectví pravé, moudrost dávající neumělým.*“ (Ž 19,8) „*Začátek učení tvého osvěcuje a vyučuje sprostné rozumnosti.*“ (Ž 119,130) „*Svíce nohám mým jest slovo tvé a světlo stezce mé.*“ (Ž 119,105) ST 328.3

Zde jsou povinnosti rodičů jasně vyloženy. Boží slovo má být jejich denním rádcem. Dává takové poučení, že rodiče nemusí bloudit při vychovávání svých dětí; nepřipouští však žádnou lhovost či nedbalost. Zákon Hospodinův má být udržován v paměti dětí jako velká mravní norma. Když vstávají a když lehají, když vycházejí i vcházejí, o tomto zákoně je máme poučovat jako o velkém životním pravidle a jeho zásady mají být vepsány do celé jejich zkušenosti. Mají být vedeny k tomu, aby byly poctivými, spolehlivými, střídavými, šetrnými a pilnými a milovaly Boha z celého srdce. To znamená vychovávat je podle rady Hospodinovy. To znamená vést jejich nohy na stezku povinnosti a bezpečí. ST 329.1

Mladí jsou nevědomí a nezkušení a láska k Písmu a jeho svaté pravdě nepřijde sama o sobě. Nebudou-li s velkou péčí kolem nich budovány ohrady, které by je chránily před satanovými svody, stanou se předmětem pokušení a nepřítel je zotročí podle své vůle. Ve svém raném věku mají být děti poučeny o požadavcích Božího zákona a o víře v Ježíše, našeho Vykupitele, očisťujícího je od veškeré poskvrny hříchu. Tuto víru musíme vštěpovat den co den napomínáním i příkladem. ST 329.2

Slavná zodpovědnost spočívá na rodičích. Jak jim může Pán požehnat, když zjevně zanedbává její svou povinnost? Děti lze formovat v mládí. Léta, kdy jejich srdce jsou jemná a schopná přijmout pravdu, míjejí, a jen málo času je věnováno jejich mravnímu vzdělání. Vzácná naučení pravdy a povinností by měla být denně vštěpována do jejich srdcí. Měly by poznávat Boha v Jeho stvořitelském díle. To bude mít větší cenu pro ně, než jakékoliv knižní vzdělání. ST 329.3

„*Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží.*“ (Mt 4,4) zní slova našeho Spasitele. Bludy v učení se množí a vemlouvají se s lstivostí hada do pozornosti lidí. Není bodu Písma, který by nebyl popírán. Veliké prorocké pravdy, zjevující nám naše postavení v dějinách světa byly zbaveny své krásy a moci duchovenstvem, které tyto důležité pravdy zatemnilo a učinilo nesrozumitelnými. V mnoha případech děti odcházejí od starých mezníků. Pán přikázal svému Izraelskému lidu: „*Když by se potom syn tvůj otázel tebe, řka: Co jsou to za svědectví a ustanovení i soudy, kteréž přikázal Hospodin Bůh náš vám? Tedy díš synu svému: Služebníci jsme byli Faraónovi v Egyptě, i vyvedl nás Hospodin z Egypta, v ruce silné. A činil Hospodin znamení a zázraky veliké a škodlivé v Egyptě proti Faraónovi a proti všemu domu jeho před očima našima. Nás pak vyvedl odtud, aby uvedl nás a dal nám zemi, kterouž s přísahou zaslíbil otcům našim. Protož přikázal nám Hospodin, abychom ostríhali všech ustanovení těchto, bojíce se Hospodina Boha svého, aby nám dobře bylo po všechny dny a aby zachoval nás při životu, jakž to činí i v dnešní den. A spravedlnost míti budeme, když ostríhati budeme a činiti všecka přikázání tato před Hospodinem Bohem svým, jakož přikázal nám.*“ (Dt 6,20-25) ST 330.1

Zde jsou zásady, které nemůžeme lhostejně přehlížet. Ti, kteří poznali pravdu a uvědomili si její důležitost a měli zkušenost v Božích věcech, mají vyučovat zdravému učení své děti. Měli by je obeznámit s velkými pilíři naší víry, důvody, proč jsme adventisty sedmého dne – proč jsme povoláni jako děti Izraele být zvláštním lidem, svatým národem, odděleným a odlišným od všeho ostatního lidu na tváři země. Tyto věci by měly být prostou řečí dětem vysvětleny, aby tomu snadno rozuměly. Postupně by se tato naučení měla přizpůsobovat jejich vyvíjejícímu se chápání, až by základy pravdy byly položeny široce a do hloubky. *5T 330.2*

Rodiče, vyznáváte, že jste Boží děti; jste však poslušnými dětmi? Konáte vůli svého nebeského Otce? Řídíte se Jeho pokyny anebo chodíte ve vlastním blikavém světle? Pracujete denně na porážení úskočného nepřítele, abyste zachránili své děti před jeho svody? Otevíráte jim převzácné pravdy Božího slova a vysvětluje jim důvody své víry, aby jejich mladé nohy byly postaveny na základech pravdy? *5T 331.1*

Písmo se svými vzácnými klenoty pravdy nebylo napsáno jen pro učené. Naopak, bylo určeno obecnému lidu a výklad tohoto obecného lidu za pomoci svatého Ducha nejlépe odpovídá pravdě, jaká je v Ježíši. Veliké pravdy, nutné ke spasení, jsou jasné jako polední den a nikdo se nesplete ani nezabloudí, kromě těch, kteří jdou podle vlastních nápadů, místo jasně zjevené Boží vůle. *5T 331.2*

37. Křesťanská trpělivost

Drahý bratře a sestro H,

ohledně vašich nynějších vztahů k církvi bych vám radila, abyste vykonali vše co můžete ze své strany, abyste se dohodli se svými bratřími. Pěstujte laskavého, smířlivého ducha a necht' žádný pocit odvety neovládá vaši mysl a srdce. Máme velice málo času na tomto světě a pracujeme přece pro časnost i pro věčnost. Pilně se snažte utvrdit své povolání a vyvolení. Dbejte na to, abyste se nedopustili žádného omylu ohledně vašeho zájmu o příbytek v Kristově království. Je-li vaše jméno zapsáno v Beránkově knize života, pak je s vámi všechno v pořádku. Buďte ochotní pečlivě vyznat své chyby a zanechat je, aby vaše omyly a hříchy mohly jít před vámi k soudu a byly vymazány. ^{ST 331.3}

Věřím, že usilujete o nápravu, necht' je však tato práce hlubší, důkladnější a opravdovější. Nesmíte zanedbat udělat něco, co udělat můžete. Chod'te pokorně s Bohem, uveďte své srdce do pořádku, přemáhejte vlastní já, abyste se vyhnuli každému satanovu svodu. Je-li srdce v souladu s Ježíšem a napodobujete-li onen Vzor svými slovy, duchem a chováním, vaše způsoby budou zušlechtěny, povzneseny a přesvědčí všechny, že nastala ve vás hluboká změna. Pak budete započtení mezi ctnostné a bohabojné následovníky Ježíšovy. ^{ST 331.4}

Můj bratře, máš velice poskvrněný záznam. Bůh a ty sám to dobře víte. Nikdo by se však víc netěšil než já, kdybych tě viděla, jak jdeš cestou Kristovou a setkala se s tebou v Božím království. Těžko rozumíme samým sobě, těžko správně poznáme vlastní povahu. Boží Slovo je jasné; často však jde o omyl, máme-li je použít sami na sebe. Je tu sklon k sebeklamu a k domněnce, že Jeho napomenutí a pokárání se mně nedotýkají. „*Nejlstivější jest srdce nade všechno a nejpřevrácenější. Kdo vyrozumí jemu?*“ (Jr 17,9) Lichocením vlastnímu já může být vetkáno do křesťanského citu a horlivosti. Sebeláska a sebedůvěra nás mohou ujišťovat, že jsme na správné cestě, zatímco jsme daleko od požadavků Božího slova. ^{ST 332.1}

Písmo je úplné, jasné a srozumitelné; charakter pravého Kristova učedníka je přesně vyznačen. Musíme zkoumat Písmo s pokorným srdcem, chvěť se nad Božím slovem, abychom žádným způsobem nebyli svedeni, pokud jde o naši pravou povahu. Musíme vynakládat vytrvalé úsilí, abychom mohli přemoci sobectví a sebedůvěru. Zkoumání vlastního já musí být důkladné, aby nebylo nebezpečí sebeklamu. Nepatrné sebezpytování při zvláštních příležitostech nestačí. Denně zkoumejte základ své naděje a pozorujte, zda skutečně jste v Kristově lásce. Buďte k sobě poctiví, neboť si zde nemůžete dovolit žádné nebezpečí. Spočítejte vydání, budete-li křesťany celým srdcem a pak vezměte výzbroj, studujte Vzor, hleďte na Ježíše a buďte jako On. Váš duševní klid, vaše naděje věčného spasení závisí na věrnosti v tomto ohledu. Jako křesťané jsme méně důkladní ve zkoumání sebe než v čemkoli jiném; není proto divu, že konáme tak malý pokrok v poznávání sebe. ^{ST 332.2}

Píšu vám tyto věci, neboť chci, abyste byli zachráněni. Nechci vás znechucovat, nýbrž zdůraznit vám více opravdového, důkladného úsilí. Sebeláska vás povede k povrchní práci při sebezkoumání; necht' však žádná marná naděje vás nepřipraví o věčný život. Nebudujte na omylech a bludech jiných, nýbrž mezi Bohem a vaší vlastní duší urovnejte důležitou otázku, na níž závisí váš věčný osud. ^{ST 333.1}

„*Člověk zajisté hledí na to, což jest před očima, ale Hospodin hledí k srdci.*“ (1 S 16,7) Lidské srdce se svými protichůdnými pocity radosti a smutku – bloudící, marnotratné srdce, je příbytkem tak mnohé nečistoty a klamu. On zná jeho pohnutky, jeho skutečné záměry a cíle. Jděte k Němu se svou duší tak poskvrněnou, jaká je. Jako žalmista, zpřístupněte její komůrky vševidoucímu Oku a zvolte: „*Vyzpytuj mne, Bože silný a poznej srdce mé; zkus mne a poznej myšlení má. A popatř, chodím-li já cestou odpornou tobě a ved' mne cestou věčnou.*“ (Ž 139,23.24) Poddejte své srdce, aby bylo očištěno a zušlechtěno; pak se stanete účastníky božské přirozenosti a uniknete porušenosti, která je na světě skrze žádostivost. „*Hotovi pak buďte vždycky k vydání počtu všelikému, kdož by od vás požádal zprávy z naděje té, kteráž jest v vás, a to s tichostí a s bázní.*“ (1 Pt 3,15) Kristův pokoj bude váš. Vaše jméno bude zaznamenáno v knize života, vaše vstupenka do nebe bu-

de mít královský podpis, o němž se nikdo na zemi neodváží pochybovat. Nikdo vás nemůže vyhnat od dveří Božího města, nýbrž budete mít volný přístup do královské přítomnosti a do Božího chrámu na výsosti. *ST 333.2*

Ještě několik slov tíží moji mysl. Chci, abyste byli spojeni s církví, ne proto, že pokládám všechny členy církve za dokonalé, ani ne proto, že vás pokládám za dokonalé. Bůh má vzácné jednotlivce ve své církvi, jsou také mužové a ženy, kteří jsou jako bodláčí mezi pšenicí. Pán však nepověřil ani vás ani nikoho jiného rozhodovat o tom, kdo je koukolem a kdo pšenicí. My můžeme vidět a odsuzovat chyby jiných a přitom mít větší chyby, které jsme si nikdy neuvědomili, které však ostatní jasně vidí. Bůh vás žádá, abyste dali světu a církvi dobrý příklad – život, který představuje Ježíše. Existují povinnosti, které je nutno vykonat a zodpovědnosti, které nutno splnit. Svět nemá dost pravých křesťanů, církev je potřejuje a společnost se bez nich neobejde. Kristus se modlil za své učedníky: „*Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od toho zlého.*“ (J 17,15) Ježíš ví, že jsme na světě vystaveni jeho pokušením. On nás však miluje a chce nás ozdobit vítězstvím nad zničujícími vlivy. Chce, abychom měli dokonalý charakter, aby naše poblouznění nebylo příležitostí mravní deformace jiných. *ST 333.3*

Vidíte, že vaši bratři nedosahují biblické úrovně, že mají chyby, a vy se obšírně zabýváte těmi chybami. Sytíte se jimi, místo abyste se sytili Kristem a hleděním se proměnili v jeho obraz. Nekritizujte však žádného, nestavte do protikladu své přesné jednání s nedostatky jiných. Můžete být v nebezpečí touhy napravovat jiné a dát jim cítit jejich nepravosti. Nedělejte to. Toto dílo vám Bůh nesvěřil. Neudělal vás církevními dráteníky. Mnohé věci vidíte v biblickém světle. Ačkoliv v některých bodech můžete mít pravdu, nešiřte dojem, že vaše stanovisko je vždy správné, neboť v mnoha bodech jsou vaše představy překroucené a neunesou kritiku. *ST 334.1*

Nesnažte se vyvýšit sebe, nýbrž uče se v Kristově škole tichosti a pokoje srdce. Víte, jaký byl Petrův charakter, jak výrazné byly jeho zvláštní rysy. Před svým velikým pádem byl vždy v popředí a počínal si diktátorsky, mluvil neuváženě z podnětu chvíle. Vždy byl hotov napravovat jiné a vyjadřoval svůj názor dříve, než jasně viděl sebe a to, co mluvil. Petr však byl obrácen a obrácený Petr byl velice odlišný od hněvivého a prudkého Petra. Zatímco si ponechal svůj dřívější zápal, Kristova milost usměrnila jeho horlivost. Místo, aby byl prchlivý, sebedůvěřivý a sebevyvyšující, byl klidný, učenlivý a uměl se ovládat. Pak mohl sytit beránky jakož i ovce Kristova stáda. *ST 334.2*

Můj bratře, čeká tě každý den velká práce. Musíš se stále snažit, abys krotil špatnou náladu a zlé sklony. Vyrostly s tebou a jedině Ježíš tě může posílit, abys je cele překonal. Považuj se za služebníka Ježíše Krista a snaž se mu být povahou podoben. Snaž se, abys byl jiným příjemný. Buď i v zaměstnání zdvořilý, laskavý a snášenlivý, projevuj Ježíšovu tichost a jeho Ducha. Žiješ mezi lidmi a musíš být trpělivý, laskavý a soucitný. Buď pozorný a překonávej sobectví. Taž se: „Čím bych mohl jiným prospět?“ Budeš-li jim chtít prokázat dobro i za cenu svého nepohodlí, budeš mít Boží požehnání. Láska, která tě povznesla od vášně a vznětlivosti, je duchovní a projevuje se ve slovech i činech. Křesťan musí mít posvěcenou něhu a lásku bez netrpělivosti a mrzutosti. Hrubé a drsné způsoby musí být zjemněny Kristovou milostí. *ST 335.1*

Můj bratře, má sestro, vzdělávejte se v Kristově škole. Duch hašteření doma i ve sboru musí přestat. Necht' jsou vaše srdce přitahována láskou k Božímu lidu. Srdce naplněná Kristovou láskou se nemohou nikdy příliš odcizit. Náboženství je láska a křesťanský domov je takovým domovem, kde kraluje láska, která se projevuje v promyšlených činech a něžné zdvořilosti. Nemluvte nikdy stroze. Rozumná pobožnost má být krásná a zajímavá. Milý bratře, buď zdvořilým křesťanem, neboť ty zásady, jimiž se vyznačuje rodinný život proniknou i do církve. Nedostatek zdvořilosti, okamžik nevrlosti, jediné hrubé, bezmyšlenkovité slovo může zmařit tvou pověst a uzavřít ti dveře do srdcí, jež už nikdy nezískáš. *ST 335.2*

Nyní jsem vám představila vaše nebezpečí a říkám vám, jsou vzácná vítězství, která smíte získat. Nikdo neužijme království nebeské, nebudeme-li mít mysl a ducha Kristova. Napodobujte proto Vzor doma při své práci i ve sboru. Nesnažte se poučovat jiné, či vidět, jak dalece se od nich můžete odlišovat, snažte se vidět, jak blízko můžete přijít k nim a do jaké míry můžete s nimi souhlasit. Čiňte všechno co můžete ze své strany pro zdokonalení křesťanského charakteru, odevzdejte své srd-

ce Bohu, aby ho utvářel podle své libosti. On vám pomůže, vím že pomůže. Kéž Bůh požehná vám a vašim drahým dětem a kéž se setkáme kolem bílého trůnu, to je moje modlitba. *5T 336.1*

38. Světská ctižádost

Můj drahý bratře I,

od té doby, co jsem tě potkala při táborovém shromáždění v Maine, jsem cítila, že není příliš pozdě, abys uvedl své srdce i dům do pořádku. Víím, že jsi byl osloven Božím Duchem a nyní je otázkou: Chceš jako odpověď na toto pozvání činit pokání, ochotně podřídít své srdce Pánu? Tvůj případ mi byl představen ve vidění, zatím však co jsi byl úplně pod nadvládou nepřítele duší, neměla jsem odvahu poslat ti poselství, jež mi dal Pán. Obávala jsem se, že ho zlehčíš a že svatý Duch nakonec bude zarmoucen. Nyní však cítím nutnost poslat ti toto svědectví, které ti bude buď vůní života k životu, anebo vůní smrti na smrt. *5T 336.2*

Nečti ho, pakliže jsi rozhodnut zvolit temnotu místo světla, sloužit mamonu místo Kristu. Pakliže skutečně chceš činit Boží vůli a jsi ochoten být zachráněn jeho určeným způsobem, pak čti toto poselství, nečti ho však proto, abys ho pomlouval a překrucoval, vysmíval a pohrdl jím, neboť v tom případě se ti stane vůní smrti na smrt a bude proti tobě svědčit na soudu. Dříve než začneš číst toto varovné poselství, jdi sám k Bohu a pros ho, aby zbavil tvého ducha vzdoru, odboje a nevěry a aby formoval a ovládl tvé kamenné srdce. *5T 336.3*

Nechápeme Boží velikost a majestát, ani si nepřipomínáme nezměrný odstup mezi Stvořitelem a stvořením, vytvořeným Jeho rukou. Ten, jenž sedí v nebesích a drží žezlo vesmíru, nesoudí podle našeho omezeného měřítka, ani nepočítá podle našich propočtů. Mýlíme se, pakliže se domníváme, že to, co je veliké pro nás, musí být veliké Bohu a že to, co je malé pro nás, musí být i pro Něho malé. Nebyl by o nic větší než jsme my, kdyby měl jen tytéž schopnosti. *5T 337.1*

Bůh nehledí na všechny hříchy jako na stejné přechýny; vina je odstupňována u Něho, jakož i u omezeného člověka. Avšak jakkoli malicherná může se zdát lidem ta či ona nepravost, žádný hřích není malicherný před Pánem. Hříchy, které člověk má sklon pokládat za nepatrné, mohou být právě ty, které Bůh pokládá za veliké zločýny. Pohrdáme pijanem a říkáme, že jeho hřích jej vyloučí z nebes, zatímco nikomu nevytýkáme pýchu, sobectví a lakomství. Bohu jsou však tyto hříchy obzvláště odporné. On „*se pyšným protiví*“. A Pavel nám říká, že lakomství je modloslužba. Ti, kdo jsou obeznámeni s odsouzením modloslužby v Božím slově, okamžitě postřehnou, jak urážející je tento hřích. *5T 337.2*

Bůh mluví skrze svého proroka: „*Opusť bezbožný cestu svou a člověk nepravý myšlení svá a nechť se navrátí k Hospodinu i slituje se nad ním a k Bohu našemu, neboť jest hojný k odpuštění. Nejsou zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé, praví Hospodin. Ale jakož vyšší jsou nebesa než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a myšlení má myšlení vaše.*“ (Iz 55,7-9) Potřebujeme mít jasný postřeh, abychom mohli měřit hřích měřítkem Páně a ne svým vlastním. Neberme za své pravidlo lidské názory, nýbrž Božské slovo. *5T 337.3*

Jsme na velikém bojišti života a nikdy nezapomínejme, že jsme osobně zodpovědní za výsledek tohoto boje, že i kdyby Noé, Daniel, Job byli na zemi, nemohli by zachránit ani syna ani dceru svou spravedlností. Ty jsi můj bratře na to nemyslel, nýbrž omlouval jsi své jednání, protože ses domníval, že tvoji bratři si nepočínali správně. Někdy jsi jednal jako rozmazlené, zhýčkané dítě a mluvil jsi o nevěře a pochybách, abys popudil jiné; avšak vyplatí se to? Je něco ve tvé rodině, církvi nebo ve světě, co by ospravedlnilo tvou lhostejnost k Božím požadavkům? Obstojí některá z tvých výmluv, když budeš stát před Soudcem vši země? Jak pošetile a hříšně bude vypadat tvé sobecké, lakotné jednání. Jak nezodpovědné se ti to bude zdát, žes mohl nechat světské názory a světský zisk, aby ti zastínily odměnu věrných – věčnou blaženost v Božím ráji. *5T 337.4*

Když jsi byl ve velikém tělesném utrpení a nebylo pro tebe naděje v lidské moudrosti, Pán se nad tebou slitoval a milostivě tě zbavil nemoci. Satan se tě snažil trápit a zničit a nakonec připravit o život. Avšak tvůj Spasitel tě znovu a znovu ochraňoval, abys nebyl vyťat, když tvé srdce bylo naplněno satanskou zuřivostí, a tvůj jazyk promlouval slova plná hořkosti a nevěry vůči Písmu a vůči pravdě, kterou jsi kdysi obhajoval. Když se satan dovolával tebe jako svého vlastnictví, Kristus od-

razil tvého krutého a zhoubného nepřítele slovy: „Ještě jsem neodvolal svého Ducha od něho. Má ještě dva kroky, aby překročil míru mého milosrdenství a lásky. Duše jsou výdobytkem mé krve. Potrestej tě Pán, satane, potrestej tě Pán.“ *5T 338.1*

Byla jsem uvedena zpět do tvého života. Byl jsi mi představen v době, kdy pravda našla ozvěnu ve tvém srdci. Duch Boží tě přesvědčil o cestě, kterou bys měl jít a tys měl před sebou zápas. Byl jsi prudkým, lstivým člověkem. Nekonal jsi jiným to, co bys chtěl, aby jiní konali tobě, nýbrž těžil jsi z nich kdekoli to bylo možné. Měl jsi bojovat těžký boj, abys podřídil vlastní já a umrtvil pýchu a jedině Boží milostí toho mohlo být dosaženo. Místo, abys provedl důkladnou reformaci, přijal jsi pravdu do záplatovaného obydlí svého charakteru, který nesnese zkoušku pokušení. Nezačal jsi hledat Boha zdrceným a potřeným srdcem a nenapravit jsi zlo. Kdybys to byl udělal, nebyl bys klopýtl a upadl do osidel nepřítele. Ve tvých pohnutkách byla směs sobectví, které jsi sám jasně neviděl. Světské zájmy, společenské postavení a poměrná úcta tě ovlivnily a rozhodly, abys nečinil opravdové, důkladné dílo před Bohem a lidmi. Úsilí o světskou úroveň zmařilo upřímnost a čistotu tvého křesťanského charakteru a tys nepřinesl ovoce pokání. *5T 338.2*

Zacheus řekl: „*Oklamal-li jsem v čem koho, navracuji to čtvernásob.*“ (L 19,8) Mohl ses aspoň vynasnažit o nápravu svých nespravedlivých činů vůči svým spolubližním. Nemůžeš napravit každý případ, neboť někteří z poškozených odešli do hrobu a proti tobě stojí zaznamenaná zpráva. V takových případech to nejlepší co můžeš udělat je, že přineseš oběť za hřích na Boží oltář, on ji přijme a odpustí ti. Kde však můžeš, měl bys učinit nápravu poškozeným jednotlivcům. *5T 339.1*

Kdyby nevěřící, s nimiž se stýkáš, viděli v tobě proměňující moc pravdy, měli by důvod ve prospěch křesťanství, jemuž by nemohli odporovat. Takto jsi mohl zrcadlit světu jasné, ostré světlo, místo toho jsi však šel do světa a přijal jeho ducha. Můj bratře, musíš se znovuzrodit. Pouhá forma křesťanství nemá ani tu nejmenší cenu. Je zbavena spásné moci a nemá žádnou obnovující sílu. Náboženství, které je omezeno jen na sobotní bohoslužbu, nevydává žádné paprsky světla jiným. Prosím tě, abys důkladně prozkoumal své srdce. Máš bojového, svárlivého ducha a místo, abys ho tlumil, ještě ho pěstuješ. Měl bys učinit rozhodnou změnu a pěstovat tichost, víru, pokoru a lásku. Tvá duše je v nebezpečí. Jistě budeš předmětem moci svých satanských svodů, nezastavíš-li se a nepostavíš-li se proti proudu světáctví a ctižádosti. Tvé styky se světem musí být změněny a musí dojít k rozhodnému rozloučení. Musíš se vzdát postavení které zaujímáš, neboť ono ti ustavičně otevírá dveře pokušení. Vyhni se politice, vyhýbej se sporům. Vyhýbej se každému zaměstnání, které by podněcovalo tyto rysy tvé povahy, které potřebují být spoutány a přemoženy. *5T 339.2*

Můj bratře, musíš vyvinout velké, rozhodné úsilí, jinak nikdy nebudeš s to zavrhnout skutky temnosti. Satan hledí na tebe jako na své vlastnictví. Nasloucháš-li svědectví Božích služebníků, jako při posledním stanovém shromáždění, jsi hluboce přesvědčen. Neodpovídáš však na působení Ducha Božího a dostaneš-li se mezi světské lidi, piješ z jejich ducha, jsi stržen světským proudem a nemáš mravní sílu odolávat jeho vlivu. Stáváš se jedním z milovníků světa a tvůj duch je horší než jejich, neboť ty se proto rozhoduješ dobrovolně. Lichotí ti lidská chvála a miluješ světské statky víc než Ježíše. Lásky k mamonu byla vetkána do každé tkáně tvé bytosti a dostala se na první místo. Vykořenit ji, se podobá vyloupnutí pravého oka, nebo uříznutí pravé ruky. Mluvím však k tobě, protože o tom něco vím. Nepřemůžeš-li tuto silnou lásku k penězům, bude tě to stát tvou duši a pak by ti bylo lépe, abys ses nebyl nikdy narodil. *5T 340.1*

„Nemůžeš sloužit Bohu i mamonu.“ Pokud miluješ a pěstuješ světského ducha, budeš mít dvojného ducha a budeš pochybovat a vyhledávat chyby u těch, kteří ti přinášejí poselství pravdy. Vysměješ se pravdě a staneš se falešným svědkem a žalobníkem bratří. Hřivny, které ti Bůh svěřil, abys je použil k Jeho slávě, použiješ proti Jeho dílu a poslání. Není žádný soulad mezi Kristem a Belialem. Ty sis už zvolil přátelství světa, proto jsi rozhodně na straně satanově. Tělesné srdce je v nepřátelství vůči Bohu a bude odporovat nejjasnějším důkazům pravdy. Bezbožní lidé nesnášejí světlo, které odsuzuje jejich nesprávné jednání. *5T 340.2*

Ty jsi otevřel své srdce pochybnosti a nedůvěře. Nikdy však nebudeš schopen být skutečným nevěrcem. Můžeš se chlubit, že nevěříš Bibli, ale vždy budeš křivě přísahat, neboť znáš lepší cestu. *5T 341.1*

Prosím tě, usiluj se vši vážností o věčný život. Zpřetrhej satanova tenata, odporuj jeho svodům. Toto nechť je řečí tvé duše: „Není nic ve vesmíru, čeho bych se tak bál, jako toho, že nepoznám

všechnu svou povinnost, nebo toho, abych ji poznal a nečinil.“ „Postav se za Ježíše“, to byla slova jistého umírajícího světce. Ano, bratře I, postav se za Ježíše. Rozhodnout se pro to vyžádá si všechno. Snad budeš muset změnit své postavení ve světě, avšak jméno, vyznamenání, postavení, jsou pro tebe osidlem, ohrožujícím tvou duši. Vypočítavá, světská moudrost se stále snaží odvrátit tě od Spasitele. Otevřená, vzdorovitá, rouhavá nevěra bude se snažit vyvrátit Jeho evangelium nejen z tvé duše, nýbrž ze světa vůbec. Postav se však za Ježíše. V přítomnosti svých příbuzných a přátel, ve všech svých vztazích v povolání, v každém svém společenství se světem, kdekoli, vždy a za všech okolností stůj za Ježíšem. *5T 341.2*

39. Láska mezi bratřími

Drazí bratři a sestry ve _____,

byla jsem velice zneklidněna ohledně vašeho postavení. Nemohla jsem spát a vstala jsem ve dvanáct hodin, abych napsala bratru J a vám jako sboru. Nevím, jaká by mohla být situace bratra J v současné době, kdyby jste zaujali správné křesťanské stanovisko vůči němu – takové stanovisko, jaké by každé Boží dítě mělo zaujmout v podobném případě. Někteří z vás nepochopí má slova, neboť vaše jednání vám brání posvěceně vidět. Dovolili jste, aby tvrdé, nepřátelské vztahy vůči němu zaujaly místo ve vašem srdci a omlouvali jste své lhostejné, ba pohrdavé jednání vůči němu. Zdůvodňovali jste to tím, že svou nevěrou a svým nesprávným jednáním určitě poškozoval církev a ohrožoval duše a že nesmíte s ním mít žádné společenství. Chcete však ve světle velikého Božího měřítka spravedlnosti kritiky zkoumat každé své slovo a každý svůj čin, který si můžete připomenout a srovnávat ho s Kristovým životem? Jestli jste konali Boží vůli, pak Jeho světlo a Jeho souhlas bude podporovat vaše úsilí a šťastně se vám povede. Přeji si, aby členové tohoto kdysi zdárného sboru jednotlivě začali opět budovat svůj vlastní dům. Uvidí-li své vlastní jednání ve správném světle, poznají, že se dopustili velikého omylu, když dovolili svému kritickému, farizejskému duchu, aby ovládl jejich jazyky a rozhodoval v jejich jednání s bratřími. Tato nekřesťanská unáhlenost vyloučila Ježíše ze sboru a vpustila ducha neshody. To vytvořilo předpoklady k souzení, odsuzování a nenávisti vůči těm, kteří nevidí věci tak, jak je vidíte vy. I když vaši bratři říkají a konají mnoho věcí, které vás skutečně poškozuji, chcete je odstrčit a říci: „Jsem světlejší než ty?“ 5T 341.3

„*Po ovoci poznáte je.*“ Kristus nebyl zjeven ve vašem jednání vůči těm, kteří byli mnohem blíže království nebes, než vy všichni. Pán vám ukázal na zlo, jehož se dopouštíte vůči Jeho dítkám, váš nedostatek milosrdenství a lásky, vaše rozhodnutí ovládnout mysl a usměrnit je podle vašeho vidění a když jste obdrželi světlo, jak jste se rozhodli? Připustili jste alespoň, že jste se mýlili anebo jste upřímně vyznali svůj omyl a pokořili svá pyšná srdce před Bohem? Zavrhli jste své způsoby a přijali jste Boží poučení? Šli jste ke každému, kterého jste zneklidnili a řekli jste: „Mýlil jsem se, zhřešil jsem proti tobě, odpusť mi, klesl jsem. Jednal jsem podle vlastního ducha, horlil jsem, avšak ne moudře. Byl to spíše duch Jehu, než tichost a pokora Kristova. Slovo Boží radí: *„Vyznávejte se pak jedni druhým z hříchů a modlete se jedni za druhé, abyste uzdraveni byli.*“ (Jk 5,16) Chceš se modlit za mne, aby mi Bůh odpustil to, čím jsem tě zarmoutil a ublížil ti?“ 5T 342.1

Jestliže vy, kteří jste zraňovali a odsuzovali, nebudete toho upřímně litovat, pak do vaší duše nikdy nevnikne světlo, pokoj a radost. Buďte pečliví, laskaví a něžní ke svým bratřím tou měrou, jak jste byli tvrdí, neodpouštějící a útoční. Vyznejte své chyby a učinite nápravu, pokud je to jen možné. Učiníte-li všechno ze své strany, pak můžete prosit Pána, aby učinil to, co nemůžete učinit vy – zahojit rány, které jste způsobili, odpustit vám a vymazat vaše přestoupení. Když je tak velká neochota vyznat zlo, které je odhalené a jasné před bloudícím, svědčí to o tom, že jsou spíše ovládáni svými vlastními nezkrotnými, neposvěcenými povahami, než Duchem Kristova evangelia. 5T 343.1

Vždy, když Pán skrze mne mluvil, tak mi řekl, že musíte vynaložit nejoprávněnější úsilí v horlivém pokání, neboť jste projevíli k bloudícím satanského ducha své povahy nejen chladným a lhostejným jednáním, nýbrž i nedbalostí a pohrdáním. Jsou-li opravdu v temnotě a konají-li to, co ohrožuje duši, měli byste projevit o ně větší zájem. Ukažte jim, že chcete být věrní zásadám a nechcete uhnout od spravedlnosti, ale že milujete jejich duše. Z vašich slov a činů nechť poznají, že nemáte mstivého a odvetného ducha, nýbrž v jejich zájmu obětujete své mínění a podřídíte vlastní já. Představte Ježíše, náš vzor, zjevte Jeho ducha pokaždé a za všech okolností a mějte takové smýšlení, jaké měl Ježíš Kristus. Vaše cesty nebyly Božími cestami, vaše vůle nebyla Boží vůlí. Vzácná rostlina lásky nebyla pěstována a zalévána rosou milosti. Sebeláska, samospravedlnost a samolibost uplatnily svou nadvládu. 5T 343.2

Co pro nás učinil Ježíš a co ustavičně činí pro každého z nás. Co máte, co jste nepřijali? Kristus řekl: „*Já jsem vinný kmen a vy ratolesti.*“ „*Každou ratolest, kteráž ve mně nenese ovoce, odřezuje a každou, kteráž nese ovoce, čistí, aby hojnější ovoce nesla.*“ (J 15,5.2) Větve nepodpírají kmen,

nýbrž kmen podpírá a vyživuje větve. Církev nepodpírá Krista, nýbrž Kristus svou životodárnou mocí podpírá církev. Nestačí být větví, musíme být ovocnými větvemi. Ježíš řekl: „*Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese ovoce mnohé.*“ Přinášíme-li jako ovoce hloží, pak je zřejmé, že nejsme větvemi živého Vinaře. *ST 344.1*

Život je vychovatel a dokud je křesťan na světě, bude se setkávat s nepřátelským působením. Bude zakoušet příkoří, která zkoušejí jeho mysl. Setká-li se s nimi v pravém duchovním postoji, pak se rozvinou jeho křesťanské ctnosti. Když příkoří a urážky klidně snáší, na hubování a tvrdé jednání vlídně odpovídá, pak tím dokazuje, že v jeho srdci přebývá Duch Kristův, že míza živého vinného kmene proudí do větví. V tomto životě jsme ve škole Kristově. V ní se máme učit, abychom se stali umírněnými a pokorného srdce. Den konečného vyúčtování nám odhalí, že všechna protivenství, se kterými jsme se setkávali, všechny obtíže a všechny nesnáze, které jsme museli vytrpět, byly praktickým poučením k používání křesťanských životních zásad. Jestliže je trpělivě snášíme, vyvíjí v nás povahu podobnou Kristově a odlišuje nás od lidí světa. *ST 344.2*

Jako Boží děti máme dosáhnout vysokého postavení; musíme být ušlechtilí, čistí, svatí a bez poskvrny. Ale toto nedosáhneme bez zušlechťovacího procesu. Jak by se mělo vykonat toto zušlechtění, kdyby nebylo přemáhání těžkostí a překážek, kdyby zde nebylo nic, co vyzkouší naši trpělivost a vytrvalost? Tyto zkoušky obohacují náš život velkým požehnáním. Mají posilovat naši odhodlanost k vítězství, a jako prostředek v Boží ruce nám mají pomáhat v přemáhání sebe samých. Nemají nám snad překážet, zatěžovat nás a zničit. *ST 344.3*

Naše povaha je podrobena zkoušce. Jsme-li opravdu ratoolestmi živého vinného kmene, Kristus v nás bude vidět. Budeme trpěliví, vlídní a plní odpuštění, radostní uprostřed nesnází a dráždění. Den co den a rok co rok vítězit nad sebou a vyrůstat k ušlechtilému hrdinství, to je ta nám přikázaná úloha. My ji ale nemůžeme plnit bez ustavičné Ježíšovy pomoci, bez pevné odhodlanosti, neměnného rozhodnutí, trvalé bdělosti a ustavičné modlitby. Každý prožívá svou osobní nesnáz a za usilování a v těžkostech jde svou cestou. Kdo se vyhýbá boji, ztrácí sílu k vítězství a radost nad velkým úspěchem. Nikdo nemůže pro nás vybojovat nebe, ani Bůh, jestliže my sami nevyvineme potřebné úsilí. Snažme se přece náš život zušlechtit a vymýtit neposvěcené, odpuzující charakterové rysy, jež nás činí tak nepodobné Ježíši! Zatímco Bůh v nás působí chtění i skutečné činění podle dobře libé vůle své, musíme pracovat v souladu s Ním. Kristovo náboženství přetváří srdce. Světsky smýšlejícího člověka vede k nebeskému smýšlení. Pod jeho vlivem stává se sobecký člověk nesobeckým, protože to odpovídá Kristovu charakteru. Nepoctivý intrikán stává se poctivým, takže se mu to stane druhou přirozeností, jednat s jinými tak, jak by chtěl, aby se jednalo s ním. Prostopášný se obrátí od necudnosti k čistotě. Zápasí o bezvadný způsob života, neboť evangelium Kristovo se mu stalo vůní života k životu. *ST 345.1*

Zatímco zkouška snad ještě nepřichází, nikomu nepřísluší, aby jiné odsuzoval a sebe sama měl za příkladného. Kristus je náš vzor, horlivě ho následujte. Můžete každou jednotlivost přítomné pravdy vyznávat ústy, nežijete-li podle ní, nebude vám nic platná. Nám nepřísluší jiné ztracovat, nýbrž měli bychom se navzájem milovat a modlit se jedni za druhé. Vidíme-li někoho, jak se od pravdy odchyluje, plačme nad ním, jako Kristus plakal nad Jeruzalémem. Podívejme se, co náš nebeský Otec praví ve svém slově o bloudících: „*By pak byl zachvácen člověk v nějakém pádu, vy duchovní napravte takového v duchu tichosti, prohlédaje sám k sobě, abys i ty nebyl pokoušen.*“ (Ga 6,1) „*Jestliže by kdo z vás pobloudil od pravdy a někdo by jej zase obrátil, věziž, že ten, kdož by odvrátil hříšníka od bludné cesty jeho, vysvobodí duši od smrti a přikryje množství hříchů.*“ (Jk 5,19.20) Jaká je to významná misijní úloha! Kolik křesťanského je tu pro ubohé, chybní smrtelníky, místo obviňování a ztracování těch, s nimiž nejsme plně stejného mínění! Přemýšlejme o tom, že Ježíš nás osobně zná, a že naše slabost vzbuzuje jeho soustrast. On ví o potřebách každého jednotlivého ze svých tvorů a zná skrytý, nevyslovený zármutek každého srdce. Je-li jednomu z maličkých, pro které zemřel, učiněna bolest, on to vidí a viníka volá k odpovědnosti. Ježíš je ten dobrý pastýř. On se stará o své slabé, neduživé, zbloudilé ovce a zná je všechny dle jména. Neštěstí každé ovce a každého beránka z Jeho stáda se dotýká Jeho srdce plného soucitné lásky. Každé volání o pomoc dolehne k Jeho uchu. Jeden z největších hříchů pastýřů Izraele je označen prorokem následovně: „*Neduživých neposilujete a nemocné nehojíte a zlámané neuvazujete a zaplašené zase ne-*

přivodíte a zahynuté nehledáte, ale přísně a tvrdě panujete nad nimi. Takže rozptýleny jsou, nemajíce pastýře a rozptýleny jsouce, jsou za pokrm všelijaké zvěři polní. Bloudí stádo mé po všech horách a na každém pahrbku vysokém, nýbrž po vší země širokosti rozptýleny jsou ovce stáda mého a není žádného, kdo by se po nich ptal, ani žádného, kdo by jich hledal.“ (Ez 34,4-6) 5T 345.2

Ježíš pečuje o každého tak, jakoby už nikdo jiný nebyl na povrchu země. Jako božstvo působí velikou silou v náš prospěch a jako náš nejstarší bratr podílí se na všech našich bolestech. Majestát nebes nevzdálil se od padlých, hříšných lidí. Nemáme velekněze, který by byl tak vyvýšený, aby s námi nemohl cítit, nýbrž takového, který byl ve všem tak pokoušen jako my, avšak nezhřešil. 5T 346.1

Jak odlišné od tohoto ducha jsou pocity lhostejnosti a pohrdání, jež dávali najevo někteří vůči bratru J a těm, kteří jsou jím ovlivněni! Byla-li kdy nutná proměňující Boží milost, pak je to v tomto sboru. Když soudili a ztratili bratra, tedy tím učinili něco, k čemu je Bůh nikdy nezmocnil. Tvrdost srdce, duch záliby v odsuzování a napominání, který by zničil osobitost a nezávislost, je spojen s jejich křesťanským životem a oni ze svých srdcí ztratili Ježíšovu lásku. Pospěšte si bratři a sestry, abyste tyto věci dostali ze svých srdcí dříve, než v nebi padne ortel: *„Kdo škodí, škod' ještě a kdo smrdí, smrd' ještě a kdo jest spravedlivý, ospravedlni se ještě a svatý posvěť se ještě.*“ (Zj 22,11) 5T 347.1

Ve svém křesťanském životě se setkáte s mnoha obtížemi i v církvi, ale snažte se, abyste své bratry nevychovávali příliš přísně. Neztracujte je, když upozorujete, že požadavkům Božího slova nevyhovují. Jestliže vás provokují, neoplácejte jim stejným způsobem. Mluví-li věci, které vás hněvají, přesto se nerozčilujte. U jiných vidíte mnoho, co se vám zdá jako nesprávné a chcete to odstranit. Začínáte vlastní silou pracovat na obnově, ale uchopili jste to za nesprávný konec. Usilujte o bloudící s pokorným srdcem, které Duch svatý zjemnil a ponechejte Pánu, aby působil skrze vás jako své nástroje. Uvrhněte své břímě na Ježíše. Pán se musí ujmout toho případu, kdy satan bojuje o duši. Co vy můžete činit, to se musí stát v pokoře a mírnosti, ale spleťtí záležitosti vložte do Božích rukou. Následujte pokynů Jeho Slova a přenechejte výsledek Jeho moudrosti. Když jste učinili všechno co jste mohli na záchranu vašeho bratra, pak se přestaňte namáhat a jděte klidně za jinými naléhavými povinnostmi. To již není vašim úkolem, nýbrž Božím. 5T 347.2

V těžkostech se nedejte přemoci netrpělivostí a nečiňte tím případ beznadějnější. Přenechejte Bohu, aby vám rozmotal zadrnuté nitky. On je dost moudrý, aby zápletky vašeho života dal do pořádku. On je zručný a opatrný. Nemůžeme vždycky pochopit Jeho úmysly. Proto musíme trpělivě vyčkávat jejich rozvinutí a nesmíme je překazit a zničit. On sám je zjeví v pravý čas. Usilujte o jednotu. Pěstujte lásku a hledejte soulad s Kristem ve všech věcech. On je zdrojem jednoty a síly. Ale vy jste neusilovali o křesťanskou jednotu, aby vaše srdce byla spolu spojena v lásce. 5T 348.1

Pro vás je ještě mnoho práce uvnitř i vně sboru. *„V tom bývá oslaven Otec můj, když ovoce neseťte hojné.*“ (J 15,8) Ovoce které plodíme, je jediným důkazem hodnoty stromu před světem. Ono je důkazem našeho učednictví. Jsou-li naše skutky takové, že my jako ratolesti vinného kmene plodíme vzácné hrozny, pak neseme tím před světem znamení synů a dcer Božích. Jsme živé listy, známé a čtené všemi lidmi. 5T 348.2

Nyní se obávám, že zanedbáváte napravovat, co jste v minulosti opomenuli a nesnažíte se stát živými, plodonosnými ratolestmi. Kdybyste jednali dle Boží vůle, přišlo by Jeho požehnání na církev. Ještě jste nebyli dost pokorní, abyste vykonali důkladnou práci odpovídající úmyslu Božího Ducha. Jste stále ještě samospravedliví a samolibí, místo abyste projevovali pokoru, lítost a kajícnost. Odstraňte z cesty každý kámen úrazu a *„přímé číňte kroky nohama svýma, aby co zkulhavělo, do konce se nevyvinulo, ale raději uzdraveno bylo*“ (Žd 12,13). Ještě si nemyslete, že jste zdraví a nepotřebujete lékaře, neboť vy potřebujete pomoc. Přijdete-li k Ježíši se zlomeným srdcem, pomůže a požehná vám, abyste mohli směle a plni síly vyjít do Mistrova díla s odvahou a energií. Nejlepším důkazem toho, že přebýváte v Kristu, je ovoce, které vydáváte. Nejste-li doopravdy s Ním spojeni, budou vás vaše poznání a vaše dary milosti jen odsuzovat. 5T 348.3

40. Vykupujeme čas

Drahý bratře J,

vstala jsem v noci ve dvanáct, abych ti napsala, protože jsem velice ustaraná. Jsem zneklidněna o tebe, neboť vím, že jsme blízko konce pozemských dějin a tvůj životní záznam není takový, jaký bys rád o sobě viděl v onen veliký den, kdy každý člověk obdrží odplatu podle svých skutků. *5T 349.1*

Můžeš si myslet, že jiní se dopustili nepravosti a vím to jako ty, že ve sboru se neprojevoval duch podobný Kristovu duchu, avšak pomůže ti to při soudu? Může dvojí nepravost dát jednu spravedlnost? I když jeden, dva nebo tři ve sboru se dopustili nepravosti, to nikterak nevymaže ani neomluví tvůj hřích. Ať už se rozhoduje jak kdo chce, tvé úsilí má uvést tvé srdce do pořádku. Bůh má k tobě určité požadavky, od nichž by tě nemělo nic odvést a neměl bys na ně zapomenout nebo je zanedbat, neboť Jemu je vzácná každá duše. *5T 349.2*

Moje srdce touží po těch, kteří klopýtli na temné hoře nevěry a chci jim pomoci. Ve sboru ve _____ je dobrý materiál, avšak členové nebyli Božím Duchem proměněni a nedostali se tam, kde by jejich světlo mohlo osvětlit svět. Někteří při nejlepších pohnutkách a skvělých schopnostech na-prosto zklamou, přijde-li na církev zkouška pro nedostatek lásky a milosrdenství, jimiž Kristus oplýval. Členové vidí bloudícího, a místo aby mu pomohli, straní se ho. Mají sklon k nepříjemným poznámkám a dotýkají se citlivých míst, kterým by se měli vyhnout. Vlastní já přichází ke slovu a oni utrpení a bolest ještě víc podněcují. Ať jsou jakkoli čisté jejich záměry, jejich úsilí konat dobro téměř vždy troskotá, není-li nakonec na škodu, neboť chybí Kristova láska a Jeho soucit. Měli by být dobrými lékaři, jsou však ubohými ošetřovateli. Nemají taktu, který se rodí z lásky. Kdyby ho měli, věděli by, jak mluvit správné slovo a konat správnou věc v pravý čas a na pravém místě. Jiní nemusí mít o nic upřímnější touhy počínat si správně, žádný hlubší zájem o Boží dílo, nemusí být o nic upřímnější a věrnější, jejich soucit o nic hlubší a jejich láska o nic teplejší a přece pro svou ušlechtilost a taktnost mají větší úspěch při získávání bloudících. *5T 349.3*

Pán chce, aby si Jeho lid počínal uvážlivěji než dosud a členové byli milosrdnější a nápomocnější jeden druhému. Je-li v srdci Kristova láska, každý bude něžně ohleduplný k potřebám jiných. Bratr nebude těžit z bratra v obchodních záležitostech. Nebude žádat nadměrný úrok vidí-li, že jeho bratr je v tísní, kde mu nutno pomoci. Ti, kteří chtějí těžit z tísně jiných, dokazují také, že nejsou ovládnuti zásadami Kristova evangelia. Jejich jednání je zaznamenáno v nebeské knize jako podvod a nepoctivost, a kdekoli vládnu tyto zásady, tam Hospodinovo požehnání nemá místo. Takoví lidé jsou podněcováni tím velikým nepřitelem spíš, než Duchem Božím. Ti však, kteří nakonec zdědí nebeské království, musí být proměněni Boží milostí. Musí být čisti v srdci a životě, a mít správný charakter. *5T 350.1*

Můj bratře, vidím tě ve velikém nebezpečí. Tvůj poklad je zde na zemi a tvé srdce je u něj. Avšak všechny prostředky, které může shromáždit, i kdyby to byly milióny, nestačí zaplatit výkupné za tvou duši. Nezůstávej tedy v nekajivosti a nevěře a nemať milostivé Boží záměry. Nevynucuj si z Jeho shovívavé ruky zničení svého majetku, nebo osobní utrpení. *5T 350.2*

Kolik je takových, kteří jdou cestou nutně vedoucí k navštívení takovým soudem. Den co den, týden po týdnu a rok za rokem žijí podle svých sobeckých zájmů. Jejich vliv a prostředky shromážděny Bohem jim danou dovedností a pilností, používají sami se svými rodinami bez pomyšlení na svého drahého Dobrodince. Nic se z toho nemůže dostat Dárci. Na život a jeho svěšené hřivny hledí vlastně jako na své vlastnictví a jestliže vrací Bohu tu část, na kterou si právem činí nárok, myslí si, že si tím svého Stvořitele zavázali. Nakonec je Jeho trpělivost s těmito nevěrnými šafaři vyčerpána a všechny jejich sobecké, světské kalkulace přivádí k náhlému konci. Ukazuje jim, že může rozptýlit to co shromáždili ke své vlastní slávě a že jsou bezmocní vzepřít se Jeho moci. *5T 350.3*

Bratře J., obracím se dnes k tobě jako vězni naděje. Uvědomuješ si, že tvé slunko přešlo již před nějakým časem poledne a nyní rychle zapadá? Přišel večer. Nevidíš prodlužující se stíny? Zůstává ti jen nepatrný čas, kdy můžeš něco vykonat pro sebe, pro lidstvo i pro svého Mistra. Zvláštní

dílo musíš vykonat v zájmu vlastní duše, máš-li někdy patřit mezi vítěze. Jak je to s tvým životním záznamem? Prosí Ježíš marně za tebe? Bude v tobě zklamán? Někteří z tvých druhů, kteří ti stáli po boku, byli již odvoláni. Věčnost zjeví, zda ztroskotali a nezískali věčný život, anebo byli bohatí v Bohu a získali „*přenesmírnou váhu věčné slávy*“ (2 K 4,17). Nemyslíš, že dlouhá Boží shovívavost k tobě tě volá k pokání a pokoření duše před Ním? *ST 351.1*

Tvou pozornost vyžadují ještě jiné závažné úvahy kromě tvého osobního spasení. V tak pozdní době, kdy tvé slunce brzy zajde za hory, máš vykonat veliké dílo pro své děti, které dovolily, aby je láska světa odloučila od Boha. Máš také nezachráněné příbuzné, sousedy a přátele. Byl tvůj příklad důsledný podle světla, které ti bylo dáno? Snažil ses tak pilně zachraňovat tyto vzácné duše s jakou pilností jsi shromažďoval pozemský poklad? Použil jsi své prostředky a vliv, svou moudrost, dovednost a všechno úsilí, abys tyto rozptýlené jednotlivce přivedl do Kristova stáda? Kdyby toto bylo tvým životním dílem, měl bys bohatou žeň duší a v Boží den bys obdržel bohatou odměnu. Pak bys kladl na pravý základ hodnotný a nehynoucí materiál. Místo toho jsi budoval z dříví, sena a strniště. To však bude všechno stráveno, když bude lidské dílo zkoušeno, jakého je druhu. *ST 351.2*

Tvůj život je prohrou. Byl jsi kamenem urážky hříšníkům. Říkali o tobě: „Jestliže náboženství, které vyznává tento člověk, je skutečně pravé, proč tak lpí na tomto světě? Proč svým jednáním nezjevuje Kristova ducha?“ Spěchej, můj bratře, dřív, než bude navždy pozdě, odstranit tento kámen úrazu z cesty hříšníků. Můžeš s radostí pohlédnout na svůj život anebo vliv, který jsi šířil? Chceš se nyní zamyslet nad svými cestami? Chceš se nyní vynasnažit o správný vztah s Bohem? Nevěřím, že by se tvé srdce nedalo oslovit a vím, že milující добрota a něžné Boží milosrdenství jsou zázračné. Máš malý čas zkoušky, chceš ho využít, dokud Ježíš předkládá svou krev před Otce? Milostivě zachoval tvůj život; byl však jako neplodný fíkovník, na němž rok co rok nebylo žádného ovoce kromě listů. Jak dlouho budeš pokračovat v oklamávání Mistra? Donutíš ho k výroku: „*Nikdy více nerod' se z tebe ovoce na věky.*“ (Mt 21,19) „*Vytni jej. Proč i tu zemi darmo kazí?*“ (L 13,7) Nečekej, až Pán vloží svou ruku na tebe a rozptýlí majetek, který jsi shromáždil. Pamatuj, že všechno tvé bohatství ti nedá ani jediný okamžik pravé jistoty a pokoje na tvém smrtelném lůžku. *ST 352.1*

Se vši vážností ti připomínám nutnost bezodkladně se navrátit k Pánu. Prosím tě, abys zklamal nepřítel. Udělej konec jeho kruté moci. Ve zbytku svého života usiluj o zcela jiný záznam v nebesích, za nějž by ses nemusel stydět, když budou knihy otevřeny a Soudce vynese rozsudek nad těmi, kteří zanedbali tak veliké spasení. *ST 352.2*

Pavel napomíná své efezské bratry, aby vykupovali čas, neboť dnové jsou zlé. Toto napomenutí se velice hodí na tebe. V jistém smyslu není možné vykoupit čas, neboť co jednou uplynulo, uplynulo navždy. Ty jsi však vyzýván k reformě, abys byl horlivým v dobrých skutcích tou měrou, jak jsi zanedbával svou povinnost. Obrat' se o sto osmdesát stupňů. Zdvojnásob svou pilnost, abys utvrdil své povolání a vyvolení. Zachovávej Boží přikázání a žij; ostříhej Jeho zákon jako zřítelnicí svého oka. Krajně využij každý okamžik v práci pro své věčné blaho a pro záchranu duší kolem sebe. Tím můžeš být zachráněn sám i ti, jimž víceméně sloužíš za příklad. Toto jsou pohnutky, nad nimiž by ses měl důkladně zamyslet. *ST 353.1*

Probud' se! Probud' se! Máš vykonat určité dílo a tvé slunce se rychle blíží k západu. Sil ti ubývá, avšak všechno, co ti ještě zůstává, každá tvá schopnost patří Bohu a měla by být použita se vši opravdovostí a nezištně k Jeho službě. Pracuj, dokud je ještě slunce na nebi, neboť „*přichází noc, kdy žádný nebude moci dělati*“ (J 9,4). *ST 353.2*

Přijď, můj bratře, přijď, jaký jsi, hříšný a porušený. Slož své břímě a viny na Ježíše a u víře se dožaduj Jeho zásluh. Přijď nyní, dokud trvá milost, přijď a vyznej; přijď s potřenou duší a Pán ti ochotně odpustí. Neodvažuj se zlehčit další příležitost. Naslouchej hlasu milosti, který nyní prosí, abys povstal z mrtvých, aby tě osvětil Kristus. Každá chvíle jakoby souvisela se zájmy neviditelného světa. Nechť tě tedy tvá pýcha a nevěra nevede stále dál k zavržení nabídnuté milosti. V opačném případě budeš na konec ponechán svému nářku: „*Pominula žeň, dokonalo se léto, a my nejsme vyproštěni.*“ (Jr 8,20) *ST 353.3*

Bdi v hluboké pokoře před Bohem. Od této chvíle se rozhodni, že patříš Pánu, vykonávaje veliké své povinnosti v důvěře v jeho veliké smíření. Učiň to a nebudeš se muset ničeho bát. Zbytek

cesty tvého života bude klidný a šťastný a získáš život věčný, který bude trvat tak dlouho, jak dlouho bude existovat Bůh. *5T 353.4*

Psala jsem ti to, protože jsem byla Božím Duchem puzena tak učinit, a protože mám hluboký zájem o tebe. Necht' se ani na chvíli tvé pocity nebouří proti mně, protože mne vedla láska ke tvé duši. Těšili jsme se z mnoha vzácných chvil v Boží službě, kdy naše srdce bylo obšťastněno jeho milostivým požehnáním. Jsou tyto doby provždy pryč? Snad se v tomto životě již nikdy nesetkáme; nemáme se však setkat ani tehdy, kdy vykoupení budou shromážděni kolem velikého bílého trůnu?

5T 354.1

41. Výroba vína a moštu

Milí bratři a sestry ve ____ sboru,

bylo mi ukázáno, že jako sbor nerostete v milosti a známosti pravdy. Není tu ono posvěcení Bohu, ona odevzdanost Jeho službě a ono nezištné úsilí o vybudování Jeho díla, které by z vás činilo zdárný a zdravý sbor. Nejste odevzdáni jeden druhému. Příliš mnozí mezi vámi se řídí svými vlastními názory a jdou za svými sobeckými plány a někteří na předních místech ve sboru mezi ně také patří. 5T 354.2

Bratr K. nemá svůj zrak obrácen výhradně na slávu Boží. Nevidí věci ve správném světle. Naslouchá satanovu našeptávání a radí se svým neposvěceným úsudkem, chápe se každého slova, které může použít na omluvu svého nesprávného jednání. Klame se, nevidí, že opouští Božího Ducha. Když se vydal touto cestou, nevěděl o jejích nebezpečích, ani si neuvědomil, kam ho zavede. Všichni, kdo krácejí touto cestou, by udělali dobře, kdyby své nohy okamžitě obrátili na bezpečnou cestu. 5T 354.3

Žijeme v době nestřídmosti a uspokojování chuti. Choutky milovníků ovocných vín jsou urážkou Boha. Spolu s ostatními jste se dali do práce, protože jste se neřídili světlem. Kdybys byl ve světle, nebyl bys to udělal, protože bys to nemohl udělat. Každý z vás, kdo se podílel na této činnosti, bude Bohem odsouzen, nezmění-li cele své zaměstnání. Musíte to brát vážně. Musíte hned začít dílo očišťování svých duší, abyste se zbavili odsouzení. 5T 354.4

Někteří z vás ve ____ vyvinuli obdivuhodnou horlivost při odsuzování „klubu červené stužky“. Pokud se týká touhy odsoudit zlo těchto společností, konali jste správně, když jste však jednali jako kdyby bylo zločinem mluvit vůbec v jejich zájmu anebo k nim projevit tu nejmenší dobrou vůli, zášli jste do krajnosti. Měli byste být důslední ve všem. Vy jste nenáviděli už i samotné jméno „klub červené stužky“, který nemá příchut' Ducha Kristova a vaše nenávisť nepomohla ani vám, ani nikomu jinému. 5T 355.1

Použili jste Svědectví, týkajících se směřování našeho lidu se společnostmi střídmosti ke škodě jejich duchovního zájmu a překroucením těchto svědectví jste utlačovali a zatěžovali duše. Takovýmto zacházením s daným světlem jste znevážili mé dílo. To však nebylo ani nejméně nutné a někteří z vás tu musí usilovat o nápravu. Chtěli jste udělat pro jiné železnou postel; jsou-li příliš krátkí, nutno je natáhnout; jsou-li příliš dlouzí, nutno z nich uříznout. „*Nesud'te, abyste nebyli souzeni.*“ 5T 355.2

I při svém rozhodném postoji proti aktivní účasti v díle abstinentních spolků, byste si mohli přece ponechat vliv nad ostatními a to v zájmu dobra, kdybyste byli poctivě jednali podle své víry, kterou vyznáváte. Avšak tím, že jste se pustili do výroby ovocného vína, velice jste poškodili svůj vliv a což je horší, potupili jste pravdu a ublížili své duši. Postavili jste překážku mezi sebou a dílem střídmosti. Vaše jednání vedlo nevěřící k pochybnostem o vašich zásadách. Nečinite „*přímé kroky nohama svýma, aby, což zkulhavělo, do konce se nevyvinulo, ale raději uzdraveno bylo*“ (Žd 12,13). 5T 355.3

Nechápu, jak ve světle Božího zákona se mohou křesťané s klidným svědomím pustit do pěstování chmele anebo výroby vína, či jiných opojných nápojů na prodej. Všechno to zboží, ovšem nezkažené lze dobře použít a může být k určitému požehnání, ale také se to může zneužít a být pokušením a kletbou. Jablečná i hroznová šťáva lze na dlouhou dobu konzervovat a použijeme-li je v nekvašeném stavu, nezbaví nás rozumu. Kdo však zpracovává jablka na víno pro trh, nedbá o jakost ovoce a ve mnoha případech získaná šťáva je ze zkaženého ovoce. Ti, kteří nechtěli použít nahnilá, poškozená jablka jiným způsobem, budou z nich pít nápoj a ještě si na něm pochutnají. Avšak mikroskop by ukázal, že tento příjemný nápoj se často nehodí pro lidský žaludek, i když je v čerstvém stavu. Jestli ho převaříme a pečlivě odstraníme nečistoty, pak je méně závadný. 5T 356.1

Často jsem slyšela, jak lidé říkají: „Vždyť je to jen sladký jablečný mošt! Je naprosto neškodný, ba zdravý.“ Celé litry ho nosí domů. Několik dnů je tento nápoj sladký, pak začíná kvasit. Ostrá příchut' mnohým lahodí a milovník sladkého vína nebo-li moštu není ochoten přiznat, že jeho oblíbený nápoj se někdy stane alkoholický nebo kyselý. Lidé se mohou právě tak opojit vínem a

moštěm, jako silnými lihovými nápoji a nejhorší opojení pochází právě z těchto takzvaných mírných nápojů. Tyto vášně jsou ještě zvrácenější, změna charakteru větší, rozhodnější a tvrdší. Několik litrů moštu nebo vína může probudit žádost po silnějších nápojích a v mnoha případech ti, kteří se stali opilci, si takto položili základ k pití. Pro některé osoby není nijak bezpečné mít víno anebo mošt doma. Zdědili chuť k dráždidlům, k nimž je satan ustavičně podněcuje. Jestliže se oddali jeho pokušením nezastaví se; chuť se dožaduje další povolnosti a je uspokojena k jejich záhubě. Mozek je zatemněn a oslaben, rozum už neovládne uzdu a je vydán na pospas žádosti. Chlípnost, smilstvo a zločiny téměř každého druhu jsou výsledkem povolnosti chuti po vínu a moštu. Věřící, který miluje tyto dráždidla a zvykne si je požívat, nikdy neroste v milosti. Začíná být hrubý a smyslný, nízké vášně ovládají jeho vyšší duševní schopnosti a nepěstuje ctnostný život. *5T 356.2*

Mírné pití je školou, v níž se lidé vzdělávají na opilce. Tak postupně satan odvádí od zásad střídmosti, tak vytrvale působí neškodné víno a mošt svým vlivem na chuť, že na cestu opilství vchází zcela nepozorovaně. Pěstuje se chuť po dráždidlech, nervový systém je vykořeněn. Satan zachovává mysl v jistém horečnatém neklidu a ubohá oběť v naději úplného bezpečí upadá, až jsou všechny překážky strženy a každá zásada obětována. Nejmnější rozhodnutí jsou podkopány, věčné zájmy nejsou dostatečně silné, aby udržely nízkou chuť pod dohledem rozumu. *5T 357.1*

Někteří nejsou nikdy skutečně opojeni, nýbrž vždy jsou pod vlivem moštu anebo kvašeného vína. Jsou rozpalení, myšlenkově nevyrovnaní, rozladění, celkově ve špatném stavu, neboť všechny ušlechtilé myšlenkové síly jsou zvrácené. Sklon k nemocem různého druhu, jako vodnatelnost, nemoci jater, nervová slabost a návaly krve do hlavy, jsou výsledkem užívání kvašeného moštu. Jeho používáním jsou mnozí trvale nemocní. Někteří umírají na tuberkulózu a jiní na mrtvici jen z tohoto důvodu. Někteří trpí nechutenstvím. Každá životní funkce je oslabena a lékaři jim říkají, že trpí na játra, zatímco, kdyby neotevřeli sud moštu a nikdy ho znovu nenaplnili, jejich poškozené životní síly by se zotavily. *5T 357.2*

Pití ovocných zkvašených moštů vede k používání silných nápojů. Žaludek ztrácí svou přirozenou sílu a je nutné něco silnějšího k povzbuzení jeho činnosti. Při jedné příležitosti, když jsme s manželem cestovali, byli jsme nuceni strávit několik hodin čekáním na vlak. Zatímco jsme čekali v čekárně, do vedlejší restaurace vstoupil červenolící, nafoukaný sedlák a silným, hrubým hlasem se ptal: „Máte prvotřídní koňak?“ Dostal kladnou odpověď a objednal si půl sklenice. „Máte pepřovou omáčku?“ „Ano“, zněla odpověď. „Dobrá, dejte mi dvě velké lžíce.“ Pak si ještě rozkázal dvě velké lžíce alkoholu navíc a k tomu „notnou dávku černého koření“. Muž, který mu to připravoval se zeptal: „Co s tou směsí uděláte?“ Sedlák odpověděl: „Doufám, že to pomůže.“ A přiložil plnou sklenici ke rtům a všechnu tuto pekelnou směs vypil. Tento člověk používal dráždidla, až úplně umrtvil jemnou sliznici svého žaludku. *5T 357.3*

Mnozí se při četbě pouсмějí nad takovýmto varováním před nebezpečím. Řeknou si: „Jistěže mi trochu vína nebo moštu nemůže uškodit.“ Satan si takové vyhlédl jako svou kořist, vede je krok za krokem, oni to nepozorují, až okovy zvyku a chutě jsou příliš silné a nelze je zpretrhat. Vidíme jakou moc nad lidmi má chuť po silném nápoji! Vidíme, jak mnozí lidé různého vyznání, významného postavení a skvělého nadání, lidé velikých ideálů a jemných citů, silných nervů a dobrého rozumu obětují všechno povolnosti chuti, až jsou sraženi na úroveň zvířat a v mnoha případech jejich pád začal používáním vína nebo moštu. *5T 358.1*

A když inteligentní mužové a ženy křesťanského vyznání tvrdí, že přípravou vína nebo moštu na prodej nevzniká žádná škoda, protože nezkažené nápoje nejsou opojné, je mi smutno u srdce. Vím, že tato věc má také druhou stranu, k níž nechťj přihlédnout, neboť sobectví zavřelo jejich oči před strašnými a zlými důsledky, které mohou vyplynout z používání těchto dráždidel. Nevím, jak naši bratři mohou uniknout hříchu a přitom se volně zaměstnávat pěstováním chmele, když vědí, k čemu se chmel používá. Ti, kdo pomáhají vyrábět tyto nápoje, které vytvářejí a podporují chuť na silná dráždidla, budou odměněni podle svých skutků. Jsou přestupníky Božího zákona a budou potrestáni pro hříchy, jichž se dopustili a k nimž svedli druhé v důsledku pokušení, která jim postavili do cesty. *5T 358.2*

Nechť všichni vyznavači přítomné pravdy a reformátoři jednají podle své víry. Jestliže někteří, jejichž jména jsou zapsána v církevní knize, vyrábí víno nebo mošt pro trh, měli by být důkladně

poučení a nepřestanou-li, měli by být dáni do církevní kázně. Ti, kteří se nechtějí rozloučit z touto prací, nejsou hodni toho, aby měli místo a jméno mezi Božím lidem. Máme být Kristovými následovníky. Své srdce a vliv musíme postavit proti každému nesprávnému způsobu. Jak se budeme cítit v den, kdy budou vylity Boží soudy, když potkáme lidi, kteří se našim vlivem stali opilci? Žijeme v předobrazném dni smíření a Bůh brzo rozhodne o našem případu. Jak obstojíme před nebeským soudem, pakliže naše jednání podněcovalo používání dráždivel, která převrací rozum a poškozují ctnost, čistotu a lásku Boží? *ST 359.1*

Zákoník se ptal Krista: „*Mistře, co dobrého čině, obdržím život věčný?*“ řekl mu: „*Co je psáno v zákoně? Jak čteš?*“ A odpověděl mu řekl: „*Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, ze vši mysli své a z celé duše své a ze všech sil svých a bližního svého jako sebe samého.*“ A řekl mu: „*Správně jsi odpověděl, čiň to a budeš živ.*“ V sázce je věčný život a Kristus nám říká, že ho můžeme získat. Vede nás k psanému Slovu: „*Jak čteš?*“ Cesta je vyznačena, máme milovat Boha nadevše a svého bližního jako sebe. Milujeme-li své bližní jako sebe, nebudeme prodávat nic, co jim může být osidlem. *ST 359.2*

Milovat Boha a bližního je křesťanská povinnost člověka. Zákon lásky je vepsán do srdce a Duch Kristův v něm přebývá a Jeho charakter se zjevuje v dobrých skutcích. Ježíš se stal chudým, abychom jeho chudobou zbohatli. Jaké oběti jsme proto ochotni přinést? Máme jeho lásku skrytou ve svém srdci? Milujeme své bližní jako Kristus miloval nás? Máme-li tuto lásku k duším, povede nás k tomu, abychom pečlivě zvážili, zda svými slovy, činy, nebo jakýmkoli vlivem nepokoušíme ty, kdo mají méně mravní síly. Neměli bychom kritizovat slabé a trpící, jak to ustavičně dělali farizeové. Měli bychom se však vynasnažit odstranit každý kámen úrazu z cesty svého bratra, aby to, co je chromé, neodvrátilo se z cesty úplně. *ST 359.3*

Jako lid vyznáváme, že jsme reformátoři a nositeli světla světu a věrnými Božími strážci, strážícími každý chod, jímž by satan mohl vejít se svými pokušeními a zvrátit chuť. Náš příklad a vliv musí mocně působit ve prospěch reformy. Musíme se zdržet všeho, co zatemní svědomí nebo podnítl pokušení. Nesmíme otevřít dveře, aby satan měl přístup k duši lidské bytosti stvořené k Božímu obrazu. Kdyby všichni bděli a věrně strážili malé otvory střídmeho požívání takzvaného neškodného vína a moštu, cesta k pití by byla uzavřena. V každém společenství je potřebné pevné rozhodnutí a vůle nedotýkat se, neochutnat a nemít nic společného, pak reforma střídmosti bude mocná, trvalá a důsledná. *ST 360.1*

Milování peněz vede lidi k zatvrzování svědomí. Snad by samy peníze mohly být přineseny do Boží pokladny. On však žádnou takovou oběť nepřijímá, neboť mu je ohavností. Byla získána přestupováním jeho zákona, který žádá, aby člověk miloval svého bližního jako sama sebe. Pro přestupníky není omluvou, řeknou-li, že když víno nebo mošt neudělá on, udělá ho někdo jiný a jeho bližní se může opít zrovna tak. Protože někdo jiný může přiložit svému bližnímu láhev ke rtům, odváží se křesťané poskvřít své roucho krví duší, a budou stahovat na sebe zlořečenství vyřknuto nad těmi, kteří toto pokušení kladou do cesty bloudícím lidem? Ježíš vyzývá své následovníky, aby se postavili pod Jeho prapor a pomáhali mařit skutky ďáblů. *ST 360.2*

Vykupitel světa, který dobře ví, jaký je stav společnosti v posledních dnech představuje jídlo a pití jako hříchy, které jsou kletbou této doby. Říká nám, že jako bylo za dnů Noé, tak bude i za příchodu Syna člověka. „*Žrali a pili, ženili se a vdávaly se, až do toho dne, když Noé vešel do korábu. A nevěděli, až přišla potopa a zachvátila všechny.*“ (Mt 24,38.39) Právě takový stav bude existovat v posledních dnech a ti, kdo věří těmto napomenutím, použijí nejkrajnější opatrnosti, aby nedělali to, co je nakonec přivede k odsouzení. *ST 361.1*

Bratři, hleďme na tuto otázku ve světle Písma a vynaložme všechno úsilí v zájmu střídmosti ve všem. Jablka a hrozny jsou Boží dary; můžeme je skvěle použít jako součást zdravé výživy, anebo mohou být zneužity nesprávným upotřebením. Pán již ranil hrozny a jablka kvůli hříšným způsobům člověka. Stojíme před světem jako reformátoři. Nedejme žádnou příležitost nevěrným nebo nevěřícím, aby hanili naši víru. Kristus řekl: „*Vy jste sůl země*“ ... „*světlo světa.*“ (Mt 15,13.14) Ukažme, že naše srdce a svědomí je pod proměňujícím vlivem Božské milosti a že náš život je ovládán čistými zásadami Božího zákona, i kdyby tyto zásady vyžadovaly obětování časných zájmů. *ST 361.2*

42. Sňatky s nevěřícími

Milá sestro L,

dověděla jsem se, že se zamýšlíš provdat za muže, který není tvé víry a obávám se, že jsi dost pečlivě neuvážila tento významný krok. Dříve než učiníš krok, jenž ovlivní tvůj celý budoucí život, naléhavě tě prosím, uvažuj o této věci důkladně a na modlitbě. Bude toto nové příbuzenstvo pro tebe zdrojem pravého štěstí? Bude ti pomáhat v životě víry? Bude se to líbit Bohu? Dáš tím dobrý příklad jiným? *5T 361.3*

Dříve než podá ruku k životnímu svazku, měla by se každá žena tázat, zdali ten, se kterým chce spojit svůj osud, je toho hoden. Jaká byla v minulosti jeho pověst? Je čistý jeho život? Je láska kterou vyjadřuje ušlechtilé, vznešené povahy, nebo je to pouhé vzrušení či nerozum? Má vlastnosti, které učiní ženu šťastnou? Najde ona v jeho náklonnosti opravdu pokoj a radost? Smí si uchovat svou osobitost nebo musí úsudek a svědomí podřídít moci svého muže? Jako Kristova následovnice nenáleží sama sobě, neboť je draze vykoupěna. Může především dostat požadavkům Spasitele? Zůstanou tělo a duše, myšlenky a smysly čisté a svaté? Tyto otázky jsou životně důležité pro každou ženu, která vstupuje do manželského svazku. *5T 362.1*

Domov potřebuje náboženství. Jen tak se může předejít bolestnému příkoří, jež tak často ztrpčuje manželský život. Jen tam kde vládne Kristus, je pravá, hluboká a nesobecká láska. Jen potom se duše úzce spojí a život se utváří v plném souladu. Boží andělé jsou pak v domě hosty a jejich svaté noční bdění posvěcuje manželskou komnatu. Nízká smyslnost je zapuzena. Myšlenky míří vzhůru k Bohu, k Němu se pozvedá modlitba srdcí. *5T 362.2*

Srdce člověka touží po lásce, ale tato lidská láska není dost silná, čistá nebo vzácná, aby nahradila Ježíšovu lásku. Jen ve svém Spasiteli může žena nalézt moudrost, sílu a milost, aby mohla nést starosti, nesnáze a odpovědnost života. Měla by si Ježíše vyvolit jako svou posilu a jako svého vůdce. Necht' se žena nejprve odevzdá Kristu, dříve než se oddá pozemskému příteli a nepouští se do žádného vztahu, který by s tím byl v rozporu. Kdo chce najít pravé štěstí, musí mít Boží požehnání na prvním místě. Neposlušnost Boha je příčinou neštěstí tak mnohých srdcí a domovů. Milá sestro, jestliže nechceš mít domov, z něhož stíny Boží ochrany jednou ustoupí, pak se neprovdej za nikoho, kdo je Božím nepřítelem. *5T 362.3*

Jako někdo, kdo očekává, že se setká se svými slovy u soudu, snažně tě prosím, abys uvážila plánovaný krok. Taž se sama sebe: „Nebude nevěřící muž odvádět mé myšlenky od Ježíše? On mi-luje zábavu víc než Boha. Nebude mne svádět, abych se těšila tím, co jemu působí zábavu?“ Stezka k věčnosti je strmá a drsná. Neber na sebe dodatečné břímě, jež zdržuje tvůj pokrok. Máš příliš málo duchovní síly a potřebuješ pomoc místo překážky. *5T 363.1*

Pán za starodávna poručil Izraeli, aby nevstupovali do manželství s modloslužebnými národy svého okolí. „*Nikoli nespřízníš se s nimi; dcery své nedáš synu jejich a dcery jejich nevezmeš synu svému.*“ Také byl dán důvod proč. Nekonečná Moudrost předpovídá následky takových sňatků a proto prohlašuje: „*Neboť by odvedla syna tvého od následování mne a sloužil by bohům cizím, pročť popudila by se prchlivost Hospodinova na vás a zahladila by tě rychle.*“ „*Nebo ty jsi lid svatý Hospodinu Bohu svému; tebe vyvolil Hospodin Bůh tvůj, abys jemu byl lidem zvláštním, mimo všechny národy, kteříž jsou na zemi.*“ „*I zviš, že Hospodin Bůh tvůj je Bůh, Bůh silný a pravdomluvný, ostříhající smlouvy a milosrdenství těm, kteříž ho milují a ostříhají přikázání jeho, až do tisícího kolena, oplacující tomu, kterýž ho nenávidí, v tvář jeho, tak aby zahladil jej. Nebudeť prodlévati; kdož ho nenávidí, v tvář jeho odplatí jemu.*“ (Dt 7,3.4.6.9.10) *5T 363.2*

V novém zákoně jsou podobně zakázány sňatky křesťanů s nevěřícími. Apoštol Pavel píše ve svém prvním listu Korintským: „*Žena přivázána je zákonem dotud, dokud její muž živ jest. Pakli by umřel muž její, svobodná jest; může se vdáti, za kohož chce, toliko v Pánu.*“ (1 K 7,39) Ve svém druhém listu píše: „*Netáhněte jha s nevěřícími. Nebo jaký je spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování světla s temnostmi? A jaké srovnání Krista s Beljálem? Aneb jaký díl věrnému s nevěrným? A jaké spolčení chrámu Božího s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jakž pověděl*

Bůh: Přebývati budu v nich a procházeti se a budu jejich Bohem a oni budou mým lidem. A protož vyjděte z prostředku jejich a oddělte se, praví Pán a nečistého se nedotýkejte a já přijmu vás. A budu vám za Otce a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.“ (2 K 6,14-18) 5T 363.3

Milá sestro, odvážíš se pohrdnout těmi jasnými a přesvědčivými směrnicemi? Jak můžeš, jako Boží dítě a Kristovou krví získaná poddaná jeho říše, spojit se s někým, kdo neuznává Ježíšovy požadavky a nedá se vést jeho Duchem? Příkázání, která jsem uvedla nejsou lidská, nýbrž Boží slova. I kdyby tvůj vyvolený druh byl v každém jiném ohledu hodný (on jim není), však poselství pro naši dobu přece nepřijal. On je nevěřící a tobě nebe zakázalo spojit se s ním. Tím důrazným příkázáním nemůžeš pohrdnout bez nebezpečí pro svou duši. 5T 364.1

Chtěla bych tě před tímto nebezpečím varovat, dříve než bude pozdě. Ty nasloucháš přívětivým, příjemným slovům a jsi nakloněna věřit, že všechno půjde dobře. Ale nepoznááš pohnutky, jež jsou příčinou těchto krásných řečí. Ty nevidíš v hloubi srdce skrytou zlobu. Nemůžeš nahlédnout za kulisy a poznat nástrahy, které ti klade satan. On by tě chtěl vylákat na cestu, která mu usnadní vystřelit na tě šípy pokušení. Neposkytni mu ani nejnepatrnější výhody. Když Bůh působí na myšlenky svých služebníků, satan pracuje pomocí dítek neposlušnosti. Není žádného souladu mezi Kristem a Beliálem. Ti dva se spolu neshodnou. Spojíš-li se s nevěřícím, odebereš se sama na satanovu půdu. Zarmucuješ Ducha Božího a pozbýváš Jeho ochrany. Můžeš si dovolit, abys v boji o věčný život měla proti sobě takovou strašnou přesilu? 5T 364.2

Ty snad řekneš: „Já jsem dala slovo, mám je teď vzít zpět?“ Odpovídám: „Jestliže jsi udělala slib, který je v odporu s Biblí, pak jej v každém případě a neodkladně odvolej a lituj v pokoře před Bohem zaslepenosti, která tě přivedla k tak ukvapenému slibu.“ Je mnohem lepší takové sliby v Boží bázni odvolat, než je dodržet a tím svého Stvořitele zneuctít. 5T 365.1

Pomysli, že můžeš získat nebe a vyhnout se otevřené cestě do záhuby. Bůh to myslí tak, jak to praví. Naším prarodičům zapověděl jíst ze stromu poznání. Jejich neposlušnost však otevřela stavidla bídy pro celý svět. Jestliže jednáme proti Bohu, bude On jednat proti nám. Jediná bezpečná cesta pro nás je, v každém případě uposlechnout všechny Jeho požadavky, neboť ony všechny mají svůj původ v nekonečné lásce a moudrosti. 5T 365.2

Nynější náklonnost k zjevnému světáctví, náklonnost neuznávat žádný vyšší požadavek nežli ten, který ukájí vlastní přání, je znamením posledních dnů: „*A jakož se dalo za dnů Noé*“, pravil Kristus, „*tak bude i za dnů Syna člověka. Jedli, pili, ženili se, vdávaly se až do toho dne, v kterémž Noé vešel do korábu i přišla potopa a zahladila všechny.*“ (L 17,26.27) Lidé tohoto pokolení se žení a vdávají se a pohrdají takto bezstarostně Božími požadavky jako za dnů Noemových. V křesťanství vládne úžasná a zároveň znepokojující lhostejnost vůči učení Božího slova o sňatcích křesťanů s nevěřícími. Mnozí, kteří tvrdí, že Boha milují a bojí se Ho, jdou raději za voláním vlastního srdce, než-li za radou nekonečné Moudrosti. V záležitosti, jež se týká zcela podstatně štěstí a blaha obou stran v tomto a budoucím světě, zanedbává se rozum, soudnost a Boží bázeň a uvolňuje se cesta slepému pudu a tvrdošíjně odhodlanosti. Mužové a ženy, kteří jinak jsou rozvázní a svědomití, uzavírají se každé radě. Jsou hluší vůči prosbám svých přátel, příbuzných a Božích služebníků. Projev výstrahy nebo prosby, aby byli opatrní, považují za drzé vměšování a přítel, který je tak věrný a činí námitky, je pokládán za nepřítele. Právě tak by to chtěl satan mít. Očaruje duši a omámí ji. Rozum a sebeovládání jsou vyloučeny a smyslnosti se povoluje uzda. Neposvěcené vášně nabývají nadvládu tak dlouho, až oběť procitne v životě bídy a otroctví. To není obraz fantazie, nýbrž vyličení skutečnosti. Bůh nepotvrdí žádné spojení, které důrazně zakázal. Po léta dostávám dopisy od různých lidí, kteří uzavřeli nešťastné manželství a odpor budící události líčené v nich postaćí, aby těžce dolehly na srdce. Není snadné rozhodnout, jakou radu dát těmto nešťastným, nebo jak bychom mohli ulehčit jejich tvrdý osud, ale jejich smutná zkušenost měla by být varováním pro druhé. 5T 365.3

V této době, kdy světové dějiny spějí ke svému konci a my vstupujeme do doby nebývalého soužení, bylo by nejlepší pro muže a ženy, aby se pokud možno uzavíralo méně sňatků. Především ale, když satan se lstivější nespravedlností pracuje prostřednictvím těch, kteří jsou ztraceni, ať křesťané vzdají se spojení s nevěřícími. Bůh mluvil. A všichni, kteří se ho bojí, podrobí se jeho moudrým, naléhavým rozkazům. Naše city, pudy a náklonnosti musí směřovat vzhůru k nebi, ne

dolů k zemi, nenacházet uklidnění ve smyslných myšlenkách a nízkém sebe ukájení. Je doba, že každý by se měl chovat tak, jako by měl stát před tváří Boha, který zkouší srdce. *5T 366.1*

Milá sestro, jako učednice Ježíšova by ses měla tázat, jaký vliv bude mít tvůj krok nejen na tebe, nýbrž i na druhé. Kristovi následovníci musí být spolupracovníky svého Mistra. Mají být, jak praví Pavel „*bez úhony a upřímní synové Boží, bez obvinění uprostřed národa zlého a převráceného. Mezi kterýmžto světem jako světla na světě.*“ (Fp 2,15) Nás mají osvitit jasné paprsky božské spravedlnosti. Ať se takřka v nezmenšené síle odrážejí našimi dobrými skutky a nikdy se nezakalí. Ať působíme vlivem, který vede vzhůru k nebi, abychom nikomu v našem okolí neškodili. *5T 366.2*

„*Vy svědkové moji jste*“ praví Ježíš, a my ve svém každodenním životě bychom se měli stále a stále tázat: „Jak dalece je dotčena vážnost Kristovy říše naším počínáním?“ Jsi-li skutečně Kristovou učednicí, budeš kráčet v jeho šlépějích, ať je to jakkoli bolestné pro tvé přirozené city. Pavel praví: „*Ale ode mne odstup to, abych se chlubil, jedině v kříži Pána našeho Jezukrista, skrze něhož je mi svět ukřižován a já světu.*“ (Ga 6,14) Ty sestro L., musíš sednout u Ježíšových nohou a od něho se učit jako kdysi Maria. Bůh žádá od tebe úplné odevzdání tvé vůle, tvých plánů a úmyslů. Tvým vůdcem je Ježíš. Hleď na Něho, důvěřuj Mu a nedej se ničím zadržet od posvěceného života, který jsi Bohu dlužna. „*Ale naše obcování jest v nebesích, odkudž i spasitele očekáváme Pána Jezukrista.*“ (Fp 3,20) Tvoje zbožnost buď taková, aby ji pocítili všichni, kteří žijí v okruhu tvého vlivu. Bůh očekává od tebe, abys ve všech věcech denního života vyhýbala se zlému ba i zdání zlého. Usiluješ o to? Ty máš nezlomný závazek, že svou svatou víru svým spojením s nepřáteli Pána nezneuctíš. Kdyby ses pokusila pohrdnout příkazy Božího slova, protože jiní tak učinili, tedy pamatuj, že tvůj příklad ovlivňuje druhé. Oni budou jednat podobně jako ty a tak zlo zasáhne větší okruh. Jestliže předstíráš, že jsi Boží dítě, bude mít tvá úchylka od Božích přikázání za následek ne-smírné neštěstí pro ty, kteří na tě hledí jako na vzor. *5T 367.1*

Záchrana duší je neustálým cílem těch, kteří žijí v Kristu. Ale čím jsi dala najevo, že vidíš slavné skutky toho, který tě vyvolal z temnoty? „*Probud' se ty, kdož spíš a vstaň z mrtvých 5T 368 a zasvíť se tobě Kristus.*“ (Ef 5,14) Setřes toto neblahé zaslepení, které ochromuje tvé smysly a duševní síly. *5T 367.2*

Jsou nám představeny nejsilnější pohnutky k věrnosti, ale také nejvznešenější odměny. Křesťané mají být představiteli Krista, syny a dcerami Božími. Oni jsou Jeho drahokamy, Jeho zvláštním pokladem. O všech, kteří zůstanou vytrvalí, praví: „*Budou se se mnou procházeti v bílém rouše, nebo jsou hodni.*“ (Zj 3,4) Kdo dospěje k branám věčné blaženosti, nebude považovat žádnou oběť kterou přinesl, jako příliš vysokou. *5T 368.1*

Kéž ti Bůh pomůže, abys obstála ve zkoušce a uchránila svou nevinnost. Uchop se ve víře pevně Ježíše. Nezklam svého Spasitele. *5T 368.2*

*St. Helena, Kalifornie,
13. února 1885*

43. Podpora misie ve městě

Drahý bratře M,

před několika dny jsem obdržela dopis, který jsi psal bratru N, kde uvádíš velice závažné námitky proti tomu, aby misie v ____ byla udržována vašim sdružením a říkáš, že ostatní sdružení ve všech polích by měly mít stejný zájem o tuto misi. Avšak jestliže tyto sdružení nemají nyní důležité misie podporovat ve svých krajích, není místa, kde takové misie by mohly být zřízeny? Jestliže vaše sdružení je žádáno vzít do své péče misi v ____ a udržovat ji pod dohledem Generální konference, zodpovědní lidé by si měli uvědomit, že je to důkaz, že bratři mají k nim důvěru a měli by říci: „Ano, přijímáme tuto svatou důvěru. Učiníme vše, co je v našich silách, aby misie prospívala a ukážeme, že důvěra našich bratří nebyla marná. Budeme žádat moudrost Boží, zapírat se a bude-li to nutné, přísně šetřit. Bůh podpoří vaše radostné plnění této povinnosti a učiní ho požehnáním pro vás spíš, než břemenem a překážkou díla ve vašem státě. *ST 368.3*

Ono veliké město je v temnotě a bludu a my jsme ho dlouho takto zanechali. Odpustí Pán tuto naši nedbalost? Jaký počet vydáme za muže a ženy, kteří zemřeli, aniž uslyšeli ozdravné, přítomné pravdy, a kteří by je byli přijali, kdyby jim světlo bylo přineseno? Jsem zneklidněna, že dílo ve ____ bylo tak dlouho odkládáno. Dílo, které se tam dnes koná, mohlo být vykonáno před léty a to s mnohem menším vydáním peněz, času a námahy. Přesto všechno nesmíme ho dnes zanedbat. Nepatrné počátky byly učiněny na velice hospodárném plánu a mnohem více bylo dosaženo, než se mohlo očekávat, uvážíme-li připravené možnosti. Musíme však usilovat o další zlepšení. Musí tu být místnost, kde lidé budou slyšet pravdu. Musí zde být prostředky na podporu pracovníků tohoto misijního pole, aby žili ne v pohodlí a přepychu, nýbrž v prostých a pohodlných podmínkách. Jsou to Boží nástroje a ani slovem ani činem bychom je neměli znechucovat. Naopak, posilňujme jejich ruce a povzbuzujme jejich srdce. *ST 369.1*

Ve vašem sdružení je dost prostředků pro úspěšné budování tohoto díla. Dovolíme snad knížeti temnoty, aby bez překážek ovládal naše veliká města, protože udržování misí něco stojí? Necht' ti, kdož chtějí následovat Krista, se plně zapojí do díla, i kdyby to mělo přesahovat hlavy kazatelů a předsedy. Ti, kdož u takové práce, jako je tato, řeknou: „*Prosím tebe, vymluv mne,*“ (L 14,18) měli by dát pozor, aby nebyli zbaveni své povinnosti pro tuto dobu i pro věčnost. Necht' křesťané, milující povinnost pozvednou každý haléř, který mohou a další pomoc necht' očekávají od Pána. On bude působit pomocí svědomitých mužů a žen a učiní, co oni nemohou. Bude jim sesláno nové světlo a moc, když použijí to, co mají. Nová vroucnost a horlivost pohne církví, když lidé uvidí, že se něčeho dosáhlo. *ST 369.2*

Těšíme se v duchu, díváme-li se co může být učiněno; stydíme se však před naším Stvořitelem při pomyšlení, jak málo jsme vykonali. Pastýři zanedbali Bohem jim svěřené zodpovědnosti; stali se úzkoprsými a nevěrnými, povzbuzovali neodpuštělnou zbabělost, zahálčivost a ziskuchtivost. Neuvedomují si velikost a význam díla. Potřebujeme muže, jejichž oči jsou pomazány, aby viděli a rozuměli nebeským záměrům. Teprve pak bude úroveň zbožnosti pozvednuta a budou zde skuteční misionáři připraveni i k oběti pro pravdu. V Boží církvi není místo pro sobectví a milování pohodlí. Jsou povoláváni jsou mužové a ženy, kteří vyvinou úsilí, aby pozvedli prapor pravdy v našich velkoměstech, na velikých křižovatkách cest. *ST 370.1*

Svět má být varován a my máme v pokoře pracovat tak, jak nám to Bůh umožňuje. Necht' se každý stát chopí této práce. Jaké právo mají lidé úzkého rozhledu a neposvěcených myšlenek říkat, co jejich sdružení udělá a co neudělá? Misie v ____ nebude ponechána zcela vašemu vedení. Kdyby však vaše sdružení mělo srdce k dílu, mohlo by udržet dvě takové misijní stanice a necítilo by žádné břemeno. Probud'te se bratři k dílu! Čas ztracený vaší nedůvěrou a nedostatkem odvahy je provždy ztracen. Necht' kazatelé pracují se vši opravdovostí a lidé s velikým srdcem, kteří milují Boha a zachovávají Jeho přikázání, přijdou na pomoc Hospodinu. Tímto způsobem církev bude připravena pro budoucí dílo, neboť jejich dobročinnost nikdy nesmí přestat. *ST 370.2*

Starší M. jako předseda ____ sdružení, tys projevil svým všeobecným jednáním, že nejsi hoden důvěry, která ti byla svěřena. Prokázal jsi svou konzervativností, že tvé myšlenky jsou úzkoprsé. Nevykonat jsi ani polovinu toho, co jsi mohl vykonat, kdybys měl pravého misijního ducha. Mohl jsi být mnohem schopnější a zkušenější, než jsi nyní; mohl jsi být mnohem lépe připravený úspěšně zvládnout toto posvátné a důležité poslání – dílo, které by ti dalo větší oprávnění pro všeobecnou důvěru našeho lidu. Avšak jako ostatní bratři kazatelé ve vašem státě, nepokračoval jsi vpřed podle možností, které ti otevírala Boží prozřetelnost. Neukázal jsi, že Duch svatý hluboce zapůsobil na tvé srdce, takže Bůh mohl promlouvat skrze tebe ke svému lidu. Pakliže v této krizi učiníš něco, co posílí pochybnosti a nedůvěru ve sborech tvého regionu, cokoliv co zabrání lidu pustit se celým srdcem do tohoto díla, Bůh tě bude za to činit zodpovědným. Dal ti Bůh neomylný důkaz toho, že bratři na vašem území jsou zbaveni zodpovědností přiložit své ruce k dílu v městě ____, zrovna tak, jak přikládal své ruce k dílu Kristus? Kdyby jsi stál ve světle, povzbudil bys tuto misi svou vírou. *5T 370.3*

Musíš mocnými doušky pít z pramene milosti a spasení, dřív než můžeš vést ostatní ke zdroji živých vod. Zastáváje úřad předsedy konference, se zkušeností a vlivem, jaký tento úřad dává, místo abys znechucoval lid, měl bys ho napomínat k novému úsilí, k nesení těžších zodpovědností. Zvláštní povinnosti spočívají na lidech v zodpovědném postavení; je třeba plnit naléhavé povinnosti, které by bylo pohodlné zanedbat. Když však pastýři zanedbávají povinnosti, kéž se Pán slituje nad ubohými ovci. *5T 371.1*

Tvoje dílo, milý bratře nesvědčí o tom, že sis uvědomil, že tvé povinnosti jsou svaté a závažné. Bylo mi ukázáno, že jsi schopen vykonat mnohem lepší dílo, než jaké jsi vykonat, a že Bůh od tebe žádá větší a lepší výkon. Požaduje poctivost a věrnost. Dílo záchrany duší je tím nejvznešenějším a nejušlechtlejším dílem, jaké kdy bylo svěřeno smrtelnému člověku. A nikdy bys neměl dovolit, aby mezi tebe a tuto svatou povinnost přišlo něco, co by odvádělo tvou mysl a mátló tvůj úsudek. Kdo stojí v zodpovědném postavení jaké zastáváš, měl by upřednostnit věčné zájmy a časné záležitosti dát na druhé místo. Jsi Kristovým vyslancem a měl bys povzbudit ty, které usměrňuješ, aby hledali vyšší duchovní sílu, žili světějším a čistějším životem. Ve svém úsilí zachránit duše od zahynutí, v úsilí vybudovat sbor v pravdě a spravedlnosti, bys měl užít takt, moudrost a moc, což je tvou předností skrze neustálé spojení s Bohem. Bůh to od tebe žádá, jakož i od každého jiného kazatele v tomto díle. Měl bys projevit věrnost svému ukřižovanému Vykupiteli tím, že budeš jednat jakoby sis uvědomoval, že máš slavnou povinnost, představit každého člověka dokonalého v Kristu Ježíši, člověka, kterému nic nechybí. *5T 371.2*

Ve tvém případě mohlo být velice mnoho uskutečněno svatým životem, vroucí modlitbou, pečlivým, vytrvalým plněním každé povinnosti. Mohl jsi udělat mnoho věrným varováním, napomínáním, káráním a laskavými výzvami. Je potřebná nejen síla rozumu, ale i moc srdce. Pravda, zvěstovaná jaká je v Ježíši Kristu bude působit. Chybí ti vroucí, činné, rodinné náboženství. Sobecké zájmy zatemnily tvou mysl a zvrátily tvůj úsudek, takže sis neuvědomil Boží požadavky. Potřebuješ odlehčit svou duši od světských zálib a záležitostí a obrátit svůj zrak výhradně na Boží slávu. *5T 372.1*

Brzy bude rozhodnuto o věčném osudu všech. Z Illinois, Wisconsin, Iowa a jiných sdružení by měly vyjít desítky kazatelů s vroucí horlivostí s posledním varovným poselstvím. A v takovéto době budou předsedové našich konferencí odcházet ze společné práce a odmítnou táhnout těžký náklad? Budou snad slovem i perem znechucovat ty, kteří chtějí pracovat? Všechno, co podnikají, aby podpořili lenost a nedůvěru, je zločinem nejvyššího stupně. Měli by povzbudit lid k pilnosti v díle Božím, aby vynaložil všechno úsilí pro spásu duší. Nikdy by však neměli zanechat v jejich mysli ani nejmenší dojem, že obětují příliš mnoho pro Boží dílo, anebo že se od nich vyžaduje víc, než je rozumné. V nebeském bojování musíme přinášet oběti. Nyní je náš pracovní čas, abychom se potýkali s těžkostmi a nebezpečími. Boží prozřetelnost říká: „Jděte vpřed“, ne zpět do Egypta; místo aby svědectví přizpůsobovali zálibám lidu, kazatelé by se měli snažit hledat způsoby, jak probudit ospalé. *5T 372.2*

Bratře M, ve tvém dopise jsem postřehla jistý odstín nevěry, nedostatek soudnosti a postřehu. Tvé postavení potvrzuje svědectví, které jsem dostala, že sdružení utváříš podle omezeného rozhledu a stále jsi v cestě jeho pokroku, protože jsi nepozvedl prapor pravdy. Uvedu zde několik odstav-

ců z tohoto svědectví, které bylo napsáno po dobu zasedání Generální konference v Battle Creeku v listopadu 1883: *5T 373.1*

„Náš rozhovor ohledně misie v ____ zanechal nepříjemný dojem v mé mysli. Nepokládej mě za přísnou v mých poznámkách ohledně této misie. Tys mluvil s velkým uspokojením o způsobu, jímž se toto dílo šířilo. Tys řekl, že bratr O a ti, kteří byli s ním, spolupracovali, byli ochotni udělat pro ně všechno možné, že měli nepatrný prostor, kde se připravovali, a že konali dobré dílo co nejvšestranněji. Tvé představy v tomto ohledu nejsou správné. Světlo, které nám dal Pán, vzácnější nad cenu stříbra a zlata, má svítit způsobem příznačným pro toto dílo. Bratři, kteří pracují v této misii, nejsou zbaveni lidských nemocí. A nebude-li se věnovat pozornost jejich zdraví, jejich práce bude velice zabrzděna. Ti, kdo stojí v čele konferenčního díla, neměli by připustit takovou situaci. Měli by vychovat lid k tomu, aby dal ze svých prostředků, aby pracovníci netrpěli nouzí. Jako na Božích šafářích spočívá na nich zodpovědnost a musí dbát na to, aby jeden nebo dva nepřinášeli všechnu oběť, zatímco ostatní si žijí v pohodě, jedí, pijí a odívají se bez pomyšlení na naše svaté poslání nebo povinnosti vůči dílu Božímu. *5T 373.2*

Bratře M bylo mi ukázáno, že toto dílo nevidíš správně a neuvědomuješ si jeho důležitost. Nepodařilo se ti vychovat lid v pravém duchu sebeobětování a odevzdanosti. Báls ses vyzvat k povinnosti bohaté lidi a když jsi udělal chabé úsilí správným směrem a oni se začali vymlouvat a u někoho nacházet malicherné chyby, ohledně spravování díla, domníval ses, že snad mají pravdu. Tato výmluva, která přispěla k jejich pochybnostem a nevěře, zapůsobila na tvé srdce a oni se odvrátili a naučili se odzbrojovat tvé úsilí. Zatímco šířili pochybnost ohledně svědectví, tys neučinil cos měl, abys vykořenil tyto náhledy. Měl jsi jim ukázat, že satan ustavičně podněcuje pochybnosti, žaloby a výčitky vůči bratřím, a že není bezpečné být v takové situaci. *5T 373.3*

Můj bratře, svým jednáním jsi nepovzbudil lidi, aby šli do kazatelské služby. Namísto toho, abys vydání díla snižoval na nejnižší hranici, je tvou povinností přivést myšlení lidu k tomu, aby pochopil, že „dělník je hoden své mzdy“. Sbory si potřebují uvědomit skutečnost, že je jejich povinností poctivě se chovat k Božímu dílu a nedovolit, aby vina nejhoršího loupení spočívala na nich; vina okrádání Boha v desátkách a obětech. Jestliže se dělá dohoda s pracovníky v Jeho díle, neměli by být nuceni přijmout nepatrnou odměnu proto, že v pokladně je nedostatek peněz. Mnozí byli tímto způsobem oloupeni o jejich náležitou mzdu a před Pánem je to právě takovým přestoupením, jako zadržet mzdu těch, kteří jsou zaměstnání v kterémkoli jiném obvyklém povolání. *5T 374.1*

Mnozí schopní lidé by rádi šli pracovat do různých našich sdružení. Nemají však odvahu, neboť potřebují prostředky na vydržování svých rodin. Je to nejhorší taktika – dovolit sdružení tiše stát, a neuspořádat si své řádné pohledávky. Na mnoha místech se to tak děje a kdykoliv se to děje, Bohu se to nelíbí. *5T 374.2*

Pakliže předsedové a jiní pracovníci našich sdružení upozorňují lid na povahu hříchu loupení Boha a jestliže mají pravého ducha oddanosti a odpovědnosti k dílu, Bůh učiní jejich úsilí požehnáním pro lid a bude vidět ovoce, jako výsledek jejich úsilí. Kazatelům se ve velké míře nepodařilo splnit svou povinnost takové práce se sbory. Kromě kázání je třeba vykonat ještě důležité dílo. Kdyby to bylo vykonáno jak si to Bůh přál, bylo by v poli mnohem více pracovníků, než jich je dnes. A kdyby kazatelé vykonali svou povinnost a vychovali každého člena, ať bohatého či chudého, aby dal Bohu podle toho, jak jim požehnal, pokladna by byla plná a mohli by z ní poctivě vyplatit pracovníkům to, co jim dílo dlužilo. A toto by velice pomohlo k rozšíření misijního díla ve všech územích. Bůh mi ukázal, že mnoho duší je v nebezpečí věčné zkázy v důsledku sobectví a světáctví; zodpovědní jsou strážníci, neboť zanedbali svou povinnost. To je stav, který satan rád vidí. *5T 374.3*

Všechna odvětví díla patří kazatelům. Není podle Boží vůle, aby někdo šel za nimi a podepíral jejich nedokončené dílo. Není povinností sdružení zaměstnávat další pracovníky, kteří by šli za nimi a sbírali uvolněná oka nedbalých pracovníků. Je povinností předsedy sdružení mít přehled o činnosti pracovníků a poučit je o věrnosti v těchto věcech; neboť žádný sbor nemůže vzkvétat, loupí-li Boha. Duchovní bída našich sborů je často důsledkem děsivě převládajícího sobectví. Sobecké, světské zájmy a plány se stavějí mezi duši a Boha. Lidé lnou ke světu, jakoby se báli, že jim unikne. Bůh nebude pečovat o ně. A tak se pokoušejí pečovat sami o sebe; jsou ustaraní, zneklidnění, zarmoucení. Starají o své veliké usedlosti a zvětšují svůj majetek. *5T 375.1*

Boží slovo mluví o *„najímání dělníků... jimž je zadržena mzda“* (Jk 5,4). Všeobecně se to vykládá v tom smyslu, že jde o bohaté lidi, kteří zaměstnávají služebníky a neplatí jim mzdu za jejich práci, to má však širší význam. Velice se to vztahuje na ty, kteří byli osvíceni Duchem Božím a přece nějakým způsobem pracují podle téže zásady, kterou tito lidé uplatňují při vyplácení pracovníků, tím, že jim dávají co nejnižší mzdu.“ 5T 375.2

Slavnostně tě varuji, aby sis nepočínal jako ti nevěrní vyzvědači, kteří šli prozkoumat zaslíbenou zemi. Když se tito vyzvědači vrátili z průzkumné cesty, shromážděný Izrael měl veliké naděje a netrpělivě očekával. Zpráva o jejich návratu šla od kmene ke kmeni a radostně byla uvítána. Lid spěchal v ústřety poslům, kteří vydrželi únavu chůze po strašných cestách a pod žhavým sluncem. Tito poslové přinesli ukázky ovoce, čímž předváděli úrodnost půdy. Shromáždění se potěšilo, že se zmocní tak skvělé země a pozorně naslouchali zprávě, která byla přinášena Mojžíšovi, aby jim ani slovíčko neuteklo. Vyzvědači začali: *„Přišli jsme do země, do kteréž jsi nás poslal, kteráž v pravdě oplývá mlékem a strdí a toto jest ovoce její.“* (Nu 13,28) Lid byl nadšen, dychtivě chtěl naslouchat Hospodinova hlasu a okamžitě jít obsadit zemi. 5T 376.1

Vyzvědači však pokračují: *„Než že lid jest silný, kterýž bydlí v zemi té, města také pevná jsou a veliká velmi, k tomu i syny Enakovy tam jsme viděli.“* (Nu 13,29) Nyní se scéna mění. Naděje a odvaha ustupují zbabělému zoufalství, když vyzvědači vyjadřují pocity svých nevěřících srdcí, která jsou naplněna znechucením, podníceným satanem. Jejich nevěra vrhá temné stíny na shromáždění a veliká Boží moc, tak často projevená ve prospěch vyvoleného národa, je zapomenuta. 5T 376.2

Lid je bez naděje ve svém zklamání a zoufalství. Zachvacuje je bolest a mísí se ze zmateným křikem davů. Kálef vidí situaci a staví se na obranu Božího Slova, konaje vše, co je v jeho silách, aby odporoval zlému vlivu nevěrných společníků. Lid se na chvíli ztišuje a naslouchá jeho nadějným a povzbudivým slovům týkajícím se dobré země. Neprotiřečí tomu, co bylo řečeno – zdi jsou vysoké, kamenité, silné. Zdůrazňuje však: *„Jdeme přece a opanujme zemi, nebo zmocníme se jí.“* (Nu 13,31) Deset mužů ho však přerušuje a líčí překážky zpočátku v temných barvách. Říkají: *„Nikoli nebudeme moci vstoupiti proti lidu tomu, nebo silnější jest nežli my.“* „Všechn lid, kterýž jsme viděli uprostřed ní, jsou muži postavy vysoké velmi. Také jsme tam viděly obry, syny Enakovy, kteříž jsou větší než jiní obrové, ježto se nám zdálo, že jsme proti nim jako kobylinky a taková jsme se i jim zdáli.“ (Nu 13,32-34) 5T 376.3

„Tehdy pozdvihlo se všechno množství, křičeli a plakal lid v tu noc.“ (Nu 14,1) Mužové, kteří tak dlouho snášeli převrácenost Izraele, velice dobře věděli, jaká bude další scéna. Odboj a otevřená vzpoura rychle následují, neboť satan měl plný průchod a lid byl jakoby bez rozumu. Zlořečili Mojžíšovi a Aronovi, zapomínali, že Bůh slyší jejich bezbožné řeči a že anděl, zahalený v oblačném sloupu Jeho přítomnosti, svědčí o jejich hrozném výbuchu hněvu. S trpkostí zvolali: *„Ó, bychom byli zemřeli v zemi Egypské, aneb na této poušti, ó bychom byli zemřeli! A proč Hospodin vede nás do země té, abychom padli od meče, ženy naše i dítky naše, aby v loupež byly? Není-liž nám lépe navrátiti se zase do Egypta? I řekli jeden druhému: Ustanovme sobě vůdce a vraťme se do Egypta.“* (Nu 14,2-4) 5T 377.1

V pokoře a zármutku Mojžíš a Aron padli *„na tváře své přede vším množstvím shromáždění synů Izraelských“* (Nu 14,5), nevěděli co činit, aby je odvrátili od jejich unáhlenosti a vášnivého zámeru. Kálef a Jozue se snažili utišit tuto vřavu. Roztržením svého roucha na znamení zármutku a pohrdání vtrhli mezi lid a jejich zvučné hlasy bylo slyšet nad bouří nářku a odbojné zloby: *„Země, kterouž jsme prošli a vyšetřili, jest země velmi velice dobrá. Bude-li Hospodin laskav na nás, uvede nás do země té a dá ji nám a to zemi takovou, kteráž oplývá mlékem a strdí. Toliko nepozdvihujete se proti Hospodinu, ani se bojte lidu země té nebo jako chléb náš jsou. Odešla od nich ochrana jejich, ale s námi jest Hospodin, nebojte se jich.“* (Nu 14,7-9) 5T 377.2

Falešná zpráva nevěrných vyzvědačů byla plně přijata a v důsledku toho celé shromáždění bylo tak svedeno, jak to chtěl satan. Boží hlas Jeho věrných služebníků zůstal bez povšimnutí. Zrádové vykonali své dílo. Celé shromáždění jako jedním hlasem volalo, aby Jozua a Kálefa ukamenovali. 5T 378.1

A nyní se mocný Bůh zjevil ve zmatku svého neposlušného, reptajícího lidu. *„Ale sláva Hospodinova ukázala se nad stánkem úmluvy všechněm synům Izraelským.“* (Nu 14,10) Jaká starost dolehla na Mojžíše a Arona a jak vážné byly jejich prosby, aby Bůh nezničil svůj lid! Mojžíš prosí

Hospodina o zázračný projev božské moci, která jméno Izraelského Boha učinila hrůzou jejich nepřátelům a žádá, aby nepřátelé Boha a Jeho lidu neměli příležitost jásat, říká: „*Proto že nemohl Hospodin uvést lidu toho do země, kterouž jim s přísahou zaslíbil, zmrdoval je na poušti.*“ (Nu 14,16) Hospodin vyslyšel Mojžíšovu modlitbu, prohlásil však že ti, kteří proti němu vedli odboj, ačkoli byli svědky Jeho moci a slávy, padnou na poušti a nikdy neužijí zemi, která jim byla slíbena za dědictví. O Kálefovi však řekl: „*Služebníka svého Kálefa, (nebo v něm byl jiný duch a cele následoval mne,) uvedu jej do země, do kteréž chodil a símě jeho dědičně obdrží ji.*“ (Nu 14,24) ^{ST 378.2}

Víra v Boha dodávala Kálefovi odvahu, a uchránila ho před strachem z lidí, dokonce před strachem ze silných obrů, synů Enakových a uschoptila ho, aby směle a neochvějně obstál i v obraně práva. Z téhož vznešeného zdroje mocného Velitele nebeských armád, musí každý věrný voják Kristova kříže obdržet sílu a odvahu zdolat překážky, které často vypadají jako nepřekonatelné. Hospodinův zákon je zbavován platnosti a ti, kteří by rádi konali svou povinnost, musí být vždy připraveni promluvit slova, která jim dává Bůh a ne slova pochybnosti, znechucení a zoufalství. ^{ST 378.3}

Bratře M, třebaže tě mnozí mohou podporovat zrovna tak, jak byli podporováni nevěrní vyzvědači, přece názory ve tvém dopise nejsou inspirovány Duchem Hospodinovým. Dávej pozor, aby tvá slova a tvůj duch nebyly podobné jejich a tvé dílo nepůsobilo zhoubně, podobně jako jejich. V dnešní době si nesmíme dovolit myšlenku nebo slovo nevěry, ani nesmíme podporovat službu sobě samým. Toto se dělo ve sdruženích Upper Columbia a North Pacific Conferences a za tím jsme tam pocítili do jisté míry zármutek, zmrtvění a znechucení, které zakusili Mojžíš a Aron, Kálef a Jozue. Snažili jsme se usměrnit proud tekoucí opačným směrem. Bylo to však za cenu svízelné práce, velkého znepokojení a vyčerpání mysli. Dílo reformy v těchto sdruženích bylo teprve v začátcích. Je to práce mnoha let, abychom přemohli ledy nedůvěry a podezírání. Satan měl velkou mírou úspěch při uskutečňování svých záměrů v těchto sdruženích, protože zde našel ty, které mohl použít jako své nástroje. ^{ST 379.1}

Bratře M, pro Krista a Jeho pravdu nenechávej dílo ve svém sdružení v takové situaci, že bude nemožné komukoliv kdo přijde po tobě uvést věci do pořádku. Lid získal nepatrný a omezený pohled na práci; sobectví bujelo a světáctví zůstalo bez pokárání. Vyzývám tě, abys učinil vše co je ve tvé moci a setřel nesprávný ráz, který jsi dal tomu sdružení, abys napravil smutné důsledky své zanedbané povinnosti a tak připravil pole pro jiného pracovníka. Neučiníš-li to, kéž Bůh se slituje nad pracovníkem, který přijde po tobě. ^{ST 379.2}

Předsedové sdružení by měli být lidé, jimž je možno cele svěřit Boží dílo. Měli by to být poctiví, nesobečtí, odevzdání, pracovití křesťané. Mají-li nedostatek těchto vlastností, pak sbory pod jejich péčí nebudou prospívat. Oni, mnohem více než jiní Kristovi služebníci, mají dávat příklad svatého života a nesobecké odevzdanosti zájmům Božího díla, aby ti, kteří na ně hledí jako na příklad, nebyli svedeni. V některých případech se snaží sloužit Bohu i mamonu. Nezapírají se, nepečují o duše. Jejich svědomí není citlivé. Nad ranami v Božím díle nejsou zarmoucení. Ve svém srdci váhají a pochybují nad Svědectvími Ducha Božího. Nenesou Kristův kříž, neznají žhavou Ježíšovou lásku. Nejsou věrnými pastýři stáda, na něž měli dohlížet; jejich záznam není takový, z něhož by měli radost v Hospodinův den. ^{ST 379.3}

Jak mnoho se požaduje od kazatele v jeho povolání strážce duší, který se má za ně zodpovídat! Jaká odevzdanost, jaká prostota záměru, jaká vznešená zbožnost by se měla projevit v jejich životě a povaze. Jak mnoho je ztraceno nedostatkem taktu a moudrosti při zvěstování pravdy jiným – kolik nedbalých jednání, drsných řečí a světáctví, které nijak nepředstavuje Ježíše a nepřináší vůni nebes. Naše dílo brzy skončí. Brzy bude v nebesích řečeno: „*Kdo škodí, škod' ještě a kdo smrdí, smrd' ještě a kdo jest spravedlivý, ospravedlní se ještě a svatý posvěť se ještě.*“ (Zj 22,11) V této slavnostní době je církev povolána bdít, protože satan je velice činný. Jeho nástroje vidíme všude, a přece kazatelé a lid jednají jakoby nevěděli o jeho záměrech a jako by byli ochromeni jeho mocí. Nechť se každý člen církve probudí. Nechť každý pracovník pamatuje, že vinice, na níž pracuje není jeho, nýbrž patří jeho Pánu, který odešel na dalekou cestu a po dobu své nepřítomnosti pověřil své sluhy, aby dohlédli na Jeho zájmy a měli by pamatovat, že bude-li nevěrný, musí vydat počet svému Pánu, když se vrátí. ^{ST 380.1}

Zatímco pochybující jednotlivci mluví o nemožnostech, zatímco se chvějí při pomýšlení na vysoké zdi a mocné obry, nechť věrní Kálefové, kteří mají „jiného ducha“ jdou kupředu. Spásná Boží pravda půjde vpřed k lidu, pakliže kazatelé a vyznavači nebudou stát v cestě jako nevěrní vyzvědači. Naše dílo je útočné. Něco musí být uděláno, aby svět byl varován. Nechť není slyšet žádný hlas, který by povzbuzoval sobecké zájmy a vedl k zanedbání misijních polí. Do práce se musíme pustit srdcem, duší i hlasem. Jak rozumové, tak i tělesné síly musí být probuzeny. Celá nebesa se zajímají o naše dílo a Boží andělé se stydí za naše chabé úsilí. *5T 380.2*

Jsem zneklidněna nad lhostejností našich sborů. Jako obyvatelé Merozu nepřišli Pánu na pomoc. Laičtí členové si žili v pohodě. Složili ruce v domnění, že zodpovědnost spočívá na kazatelích. Každému člověku Bůh určil jeho úkol, ne snad pracovat na vlastním obilném poli, nýbrž konat vážné, vytrvalé dílo pro záchranu duší. Bratře M, kéž Bůh nedovolí, abys ty nebo kterýkoli jiný kazatel uhasil onu jiskru pracovního nadšení, která existuje. Neměl bys ji raději roznítit svými slovy a vroucím zápalem? Pán nás učinil opatrovníky svého zákona, svěřil nám svatou a věčnou pravdu, která má být zvěstována jiným věrným varováním, napomínáním a povzbuzováním. Prostřednictvím železnic a parníků jsme spojeni s každou částí světa a máme přístup ke každému národu se svým poselstvím pravdy. Rozsévajme símě evangelijní pravdy při všech vodách, neboť nevíme zda prospěje to nebo ono, anebo zda obojí bude stejně užitečné. Pavel může plánovat a Apollo zalévat. Bůh jediný však dává vzrůst. *5T 381.1*

„Aniž rozsvěcují svíce a stavějí ji pod kbelec, ale na svícen a svítí všechněm, kteříž jsou v domě.“ (Mt 5,15) *„Nejste sami svoji, koupení jste za mzdu“* (1 K 6,19.20), za drahou krev Syna Božího. Nemáme právo žít sami pro sebe. Každý kazatel by měl být posvěceným misionářem, každý laik pracovníkem, používajícím své hřivny ve službě svého Pána, neboť aktivní štedrost je životním principem křesťanství. Zkušenost této zásady má přinést snopy Pánu žně, zatímco její nedostatek překáží Božímu dílu a brzdí cestu záchranu duší. *5T 381.2*

Kazatelé zanedbali posílit evangelijní dobročinnost. Patříčně nezdůrazňovali desátky a oběti. Lidé nejsou přirozeně nakloněni ke štedrosti, nýbrž k lakomství a sobectví. A satan vždy pohotově poukazuje na to, co lze získat, použijeme-li prostředky na sobecké záměry; těší se, když je může ovlivnit, aby zanedbali povinnost a oloupili Boha o desátky a oběti. V této věci není nikdo omluven. *„Každý z vás sám u sebe slož, schovaje podle možnosti.“* (1 K 16,2) Chudí i bohatí, mládenci i dívky a všichni výdělečně činní členové mají odložit určitou část na Boží požadavky. Duchovní prospěch každého člena církve záleží na osobním úsilí a přísné věrnosti k Bohu. Apoštol Pavel říká: *„Bohatým tohoto světa prikazuj, ať nejsou vysokomyslní, a ať nedoufají v nejistém zboží, ale v Bohu živém, kterýž dává nám hojnost všeho ku požívání. A ať dobře činí a bohatnou v dobrých skutcích a snadní ať jsou k udílení i přívětiví, skládajíce sobě základ dobrý k času budoucímu, aby dosáhli věčného života.“* (1 Tm 6,17-19) Od všech se požaduje, aby projevili hluboký zájem o Boží dílo v Jeho různých odvětvích a těžké neočekávané zkoušky dolehnou na ně, aby viděli, kdo je připraven přijmout pečeť živého Boha. *5T 382.1*

Všichni by si to měli uvědomit, že nejsou vlastníky, nýbrž šafáři a že přichází čas, kdy musí vydat počet za používání peněz svého Pána. V Božím díle budou potřebné prostředky. *„Od tebeť jest zajisté všecko a i to z ruky tvé dali jsme tobě.“* (1 Pa 29,14) Na různých místech mají být zřízeny školy, rozmnožovány publikace, budovány sbory ve velkoměstech a pracovníci vysláni nejen do měst, nýbrž i na cesty a mezi ploty. A nyní moji bratři, kteří věříte pravdě, máte příležitost. Stojíme skutečně na hranicích věčného světa. Očekáváme slavné zjevení se našeho Pána, noc již téměř po minula, den se přiblížil. Uvědomíme-li si velikost plánu vykoupení, budeme mnohem odváznější, sebeobětavější a odevzdanější než nyní. *5T 382.2*

Veliké dílo máme vykonat dřív, než naše úsilí bude korunovat úspěch. V našich domovech a sborech musí dojít k rozhodným reformám. Rodiče musí usilovat o záchranu svých dětí. Bůh bude podpírat naše úsilí, učiníme-li ze své strany vše co nám svěřil a k čemu nás připravil, avšak pro naši nevěru, svěťáctví a lenost, krví vykoupení duše ve stínu našich domovů umírají ve svých hříších a umírají bez varování. Bude satan vždy takto vítězit? Ó, nikoliv! Světlo zářící z golgotského kříže naznačuje, že má být vykonáno větší dílo, než naše oči dosud viděly. *5T 383.1*

Třetí anděl letící prostředkem nebe a zvěstující přikázání Boží a svědectví Ježíšovo, představuje naše dílo. Poselství neztrácí nic ze své síly za letu anděla, neboť Jan viděl jeho rozmach a moc, kdy celá země bude osvětlena jeho slávou. Směr přikázání zachovávajícího Božího lidu je vpřed a vzhůru. Poselství pravdy, které neseme, musí jít k národům, jazykům a lidu. Brzy bude zvěstováno mocným hlasem a země bude osvětlena jeho slávou. Připravujeme se pro toto veliké vylití Božího Ducha? 5T 383.2

V tomto díle zvěstování mají být použity lidské nástroje. Horlivost a energie musí být oživeny; hřivny, které nečinností rezaví, se musí zapojit do služby. Hlas, který říká: „Počkej, neber břemena, jež ti byla uložena“, je hlas zbabělých vyzvědačů. Nyní potřebujeme Kálefy, kteří půjdou vpřed – vůdce v Izraeli, kteří odvážnými slovy přinesou jasnou zvěst směřující k bezprostřední činnosti. Když sobecký, pohodlí milující, panikařský lid, bojící se vysokých obrů a nepřístupných zdí, žádá ústup, nechť zazní hlas Kálefův, i kdyby ustrašení jednotlivci stáli s kamením v rukou, připraveni ukamenovat je za jejich věrné svědectví. 5T 383.3

Nedovedeme rozeznat znamení doby? Nemůžeme vidět jak vážně satan pracuje a svazuje koukol do svazku a sjednocuje živly svého království, aby získal vládu nad světem? Toto dílo svazování koukolu se šíří mnohem rychleji než si představujeme. Satan nastavuje pravdě každou překážku. Snaží se vytvořit názorovou nejednotu, povzbudit světáctví a lakomství. Pracuje úskočně jako had a když se to zdaří, pak nasazuje krutost lva. Jedinou jeho radostí je zkáza duší, jediným jeho zaměstnáním je jejich zničení; budeme snad jednat jako kdybychom byli ochromeni? Budou ti, kteří vyznávají, že věří pravdě, naslouchat pokoušení tohoto zločinného nepřítele a zůstanou sobeckými, omezenými? Dovolí, aby jejich světské zájmy ochromily jejich úsilí o záchranu duší? 5T 383.4

Všichni, kdo vstoupí nebeskými branami, půjdou tam jako vítězi. Když se vykoupení shromáždí kolem Božího trůnu s palmami ve svých rukou a korunami na svých hlavách, bude známé, jaké vítězství získali. Bude jasné, jakou mocí satan ovlivňoval jejich mysl, jak k sobě připoutal ty, kteří si lichotili, že konají Boží vůli. Tak bude zřejmé, že jeho moci a úskočnosti nebylo lze úspěšně odolávat bez úsilí umocněného Boží pomocí. Člověk musí také vítězit nad sebou; jeho povaha, sklony a duch musí být podřízeny Boží vůli. Avšak spravedlnost a síla Kristova stačí pro všechny, kteří se dožadují Jeho zásluh. 5T 384.1

Nechť je tedy vynaloženo opravdové a rozhodné úsilí na poražení toho strašného nepřítele. Potřebujeme si vzít celou výzbroj spravedlnosti. Čas ubíhá a my se rychle blížíme konci doby své zkoušky. Budou naše jména zaznamenána v Beránkově knize života, anebo budeme mezi nevěrnými? Jsme v počtu těch, kteří se shromáždí kolem bílého trůnu a budou zpívat píseň vykoupených? V tomto zástupu nejsou chladní, povrchní jednotlivci. Každá duše to bere vážně, každé srdce oplývá díkuvzdáním za obdivuhodnou Boží lásku a vítěznou milost, která umožnila Jeho lidu zvítězit v boji proti hříchu. A zvučným hlasem zpívají píseň: „*Spasení jest od Boha našeho na trůnu sedícího a od Beránka.*“ (Zj 7,10) 5T 384.2

44. Pravý misijní duch

Pravý misijní duch je Duch Kristův. Spasitel světa byl velkým vzorem misionářů. Mnozí z jeho následovníků vážně a nesobecky pracovali v díle záchrany duší. Ale žádné úsilí člověka nelze srovnat se sebezapřením, obětí a ochotou našeho Vzorů. *5T 385.1*

Láska, kterou nám Kristus prokázal, je nesrovnatelná. S jakou oddaností pracoval! Jak často býval sám ve vroucí modlitbě na svahu hory nebo v ústraní zahrady, kde své úpěnlivé prosby „*s křikem velikým a slzami obětoval*“ (Žd 5,7). Jak vytrvale předkládal své prosby za hříšníky! Dokonce na kříži zapomněl na své vlastní utrpení ve své hluboké lásce k těm, které přišel zachránit. Jak studeně působí naše láska, jak slabě naše útrpnost ve srovnání s láskou a účastí našeho Spasitele! Ježíš dal sebe sama, aby zachránil lidské pokolení; a přece jak jsme hned ochotní se vymlouvat, jestliže máme všechno své Ježíšovi obětovat! Náš Vykupitel snášel namáhavé svízele, trpěl potupu a strasti. Byl odmítán, tupen a posmíván ve velkém díle, pro které přišel na zem. *5T 385.2*

Milí bratři a sestry, tažte se: který vzor budeme následovat? Já vám nepoukazuji na velké a dobré lidi, nýbrž na Vykupitele světa. Kdybychom měli pravého misijního ducha, museli bychom být proniknuti Kristovou láskou. Hleďme na Vůdce a Dokonavatele víry, studujme jeho charakter, pěstujme jeho ducha mírnosti a pokory a krácejme v jeho šlépějích. *5T 385.3*

Mnozí myslí, že misijní duch, schopnost misijně pracovat, je zvláštní dar, který je propůjčen kazatelům a několika málo členům církve, a že všichni ostatní jsou pouze diváky. Nikdy nebylo většího omylu. Každý pravý křesťan má misijního ducha, neboť být křesťanem znamená být podobným Kristu. Nikdo nežije sám sobě a „*kdo Ducha Kristova nemá, tent' není jeho*“ (Ř 8,9) Každý, kdo okusil sílu budoucího světa – ať je mladý nebo starý – je pohnut Duchem, který pudil Krista. Prvním podnětem obnoveného srdce je, aby také jiné přivedl ke Spasiteli. Kdo nemá tuto touhu, dokazuje, že svou první lásku ztratil. Proto ať zkoumá své srdce přesně ve světle Božího slova a opravdově dychtí po novém křtu Kristovým Duchem. Měl by prosit o hlubší pochopení té podivuhodné lásky, kterou k nám projevil Ježíš, když opustil království slávy a přišel na padlý svět, aby zachránil ztracené. *5T 385.4*

Na vinici Páně je práce pro každého z nás. Nesmíme ale hledat místo, které nám slibuje nejlepší radost a největší zisk. Pravá víra je prostá sobectví. Misijní duch je duchem osobní obětavosti. Máme vždy a všude pracovat pro Mistrovo dílo, až do posledního využití. *5T 386.1*

Jakmile je někdo obrácen, vznikne v srdci vážná touha, vypravovat příteli nebo sousedovi o vzácném světle, jež září z Písma svatého. Ve svém nesobeckém úsilí, aby jiné zachránil, stává se živým listem, který všichni lidé znají a čtou. Každodenním životem dokazuje, že se obrátil ke Kristu a stal se jeho spolupracovníkem. *5T 386.2*

V celku jsou adventisté sedmého dne štedří a vroucího srdce. Při hlásání pravdy na tuto dobu je možné se spoléhat na jejich silný a pohotový soucit. Jakmile jim poukážeme na vhodný předmět pro jejich štedrost a obrátíme-li se na jejich uznání a na jejich svědomí, můžeme si být vždy jisti srdečnou odpovědí. Jejich dary na podporu díla dosvědčují, že je to pro ně věcí pravdy. Jsou však zde i výjimky. Ne všichni, kteří tvrdí, že mají pravou víru, jsou opravdovými, upřímnými věřícími. To též platilo v době Kristově. Dokonce mezi apoštoly byl jeden Jidáš, tím ale není řečeno, že všichni projevovali tutéž povahu. Nemáme důvod k malomyslnosti, protože víme, že tak mnozí jsou oddáni věci pravdy a jsou ochotní na její rozšíření přinést velkorysé oběti. Přesto panuje stále ještě velký nedostatek a velká potřeba. Ještě je málo pravého misijního ducha. Všichni misijní pracovníci měli by cítit se svými bližními onu hlubokou účast, která spojuje srdce se srdcem v Ježíšově lásce. Proste opravdově o božskou pomoc a pracujte moudře, abyste získali duše pro Krista. Chladné a bojácné úsilí nedokáže nic. Je třeba, aby Duch Kristův sestoupil na prorocké syny. Pak budou dávat najevo takovou lásku k lidem, jak Ježíš sám ukázal svým životem. *5T 386.3*

Příčinu nepatrné horlivosti ve víře a nedostatečné vzájemné lásky ve sboru je třeba hledat v usínajícím misijním duchu. Jak málo se nyní mluví o Kristově příchodu, což bylo dříve předmětem uvažování a rozhovorů. Jeví se nevysvětlitelná nechuť, vzrůstající nepřekonatelný odpor k ná-

boženským rozhovorům; a místo toho je slyšet neužitečné, lehkovážné povídačky, a to dokonce mezi těmi, kteří se veřejně hlásí ke stoupencům Kristovým. *5T 387.1*

Moji bratři a sestry, netoužíte zlomit okouzlení, které vás drží? Chcete se probudit ze své těžkopádnosti, která je tak podobná smrtelné strnulosti? Pusťte se do práce, ať máte k tomu chuť, nebo ne! Vytrvalým, osobním úsilím přivádějte duše k Ježíši a k poznání pravdy! Při takové práci budete povzbuzeni a posíleni; práce vás oživí a upevní. Cvičením vám budou přibývat duchovní síly, takže s větším úspěchem budete také pracovat na svém vlastním spasení. Smrtelná ztrnulost zachvátila mnohé, kteří se přiznávají ke Kristu. Snažte se je probudit. Varujte je, prostě je, vlídně jim domlouvejte. Modlete se, aby působením něžné Boží lásky roztála a rozehrála se jejich ledová povaha. I když hned nechtějí slyšet, přesto není vaše námaha marná. Jestliže se snažíte být pozhénáním pro jiné, budete sami požeňáni. *5T 387.2*

Máme sice teorii pravdy, ale nyní musíme také vážně usilovat o její posvěcující moc. Neodvažuji se mlčet v této nebezpečné době. Je doba pokušení a sklíčenosti. Jsme obklopeni satanovými úskoky a měli bychom se úžeji semknout, abychom čelili jeho moci. Měli bychom být jedné mysli, hovořit právě o těch věcech a jako jedněmi ústy velebit Boha. Pak můžeme úspěšně připravovat obsáhlejší plány a pečlivou misijní práci využít každé nadání, jaké můžeme upotřebit v různých odvětvích díla. *5T 388.1*

Snahou misionářů šíří světlo pravdy své jasné paprsky na svět. Tisk je prostředek, který dojde k mnohým, k nimž není možno kazateli dojít. Mnoho práce by bylo možno učinit, kdyby se lidem nabídla bible v nezměněné formě. Neste proto Boží slovo ke všem dveřím, dávejte jeho jasné výrocky každému důrazně na vědomí, opakujte všem Spasitelův rozkaz: „*Ptejte se na písmo*“ (J 5,39) Napomínejte je, aby Bibli brali tak, jak je, aby úpěnlivě prosili o osvětlení shůry a pak, když světlo svítí, radostně přijímali každý drahocenný paprsek světla a nebáli se následků. *5T 388.2*

Pošlapaný Boží zákon musí být opět povýšen před lidmi. Jakmile se opravdově a pokorně obrátí k Písmu svatému, bude jim shůry odhaleno poznání podivuhodných věcí z Božího zákona. Významné pravdy, jež pověrami a falešným učením byly dlouho zatemněny, budou vysvítat z osvětlených stran svatého slova. Živé Boží slovo vydá své staré a nové poklady a přinese světlo a radost všem, kteří je chtějí přijmout. Mnozí budou probuzeni ze svého spánku. Vstanou jako z mrtvých a přijmou světlo a život, jak to může dát jedině Kristus. Boží děti ve víře pochopí nyní pravdy, které byly velkému rozumu uzavřeny. Je jim jasné zjeveno, co bylo zahaleno duchovnímu zraku nejučenějších vykladačů slova, protože oni jako saduceové před věky neznali Písmo a Boží moc. *5T 388.3*

Kdo zkoumá Bibli s upřímným úsilím, aby poznal a řídil se Boží vůlí, stane se moudrým ke spasení. Sobotní škola je důležitým odvětvím misijní práce, nejen tím, že mladým a starým dává poznání Božího slova, ale proto, že v nich probouzí lásku ke vznešeným pravdám a touhu po osobním studiu a především je učí, aby svůj život zařídili dle jeho svatých pouček. *5T 389.1*

Všichni, kteří si vybrali Boží slovo za směrnicí svého života, dostávají se spolu do úzkých vztahů. Bible je tím poutem, jež je spojuje. Kdo se ale neskloní před svatým slovem jakožto neomylnou směrnicí, nebude vyhledávat jejich společnost. Nebudou se moci sjednotit ve víře a v životě. Mezi nimi nemůže nastat soulad, jsou nesmiřitelní. Jako adventisté sedmého dne, nedbáme na zvyky a tradice, odvoláváme se na jasné „*tak praví Pán*“ a proto nemůžeme souhlasit s velkým množstvím, které učí lidskému učení a poslouchá lidské zákony. *5T 389.2*

Všichni, kteří se zrodili z Boha, budou Kristovými spolupracovníky. Oni jsou solí země. „*Jestliže sůl zmařena bude, čím bude osolena?*“ Když víra, kterou vyznáváme, neobnovuje naše srdce a neposvěcuje náš život, jak se má potom stát pro nevěřící zachraňující silou? „*K ničemuž se nehodí více, než aby byla ven vyvržena a od lidí pošlapána.*“ (Mt 5,13) Víra, která nevyzařuje do světa obnovující sílu, je bezcenná. Nemůžeme se, pokud se týká našeho spasení, na ni spoléhat. Čím dříve odložíme takovou víru, tím lépe, neboť je nepravá a bez síly. *5T 389.3*

Máme sloužit našemu nebeskému Vojevůdci a čelit každému protichůdnému vlivu, chceme-li být Božími spolupracovníky. Nám přidělenou úlohou je rozsévat sítě evangelia u všech vod. V tomto díle musí každý převzít určitou úlohu. Propůjčená nám mnohonásobná Kristova milost ustanovuje nás za správce darů, které musíme rozmnožit, když je přineseme směnárníkům, aby Mistr až je požádá zpět, mohl obdržet své vlastnictví s úroky. *5T 389.4*

45. Misijní mládež

Mladí lidé, toužící vstoupit do pole jako kazatelé, kolportéři, nebo bibliční pracovníci, měli by předně obdržet jistý stupeň rozumové výchovy, jakož i zvláštní přípravu pro své povolání. Lidé ne-vzdělání, nevycvičení a nezušlechtění, nejsou připraveni vstoupit na misijní pole, na kterém mocné vlny nadání a výchovy bojují o pravdu Božího slova. Nemohou také úspěšně čelit nezvyklým formám společného bludu náboženského i filozofického, aby vyložili, co si žádá poznání vědecké, jakož i pravda Písma svatého. *ST 390.1*

Obzvláště ti, kteří mají na zřeteli kazatelskou službu, měli by si uvědomit důležitost biblické výchovy kazatelského vzdělání. Do této služby by měli vstupovat celým srdcem a po dobu studia by se měli učit od velikého učitele tichosti a pokoře Kristově. Smlouvu zachovávající Bůh zaslíbil, že odpoví na modlitbu vyjitím Ducha na žáky Kristovy školy, aby se mohli stát kazateli spravedlnosti. *ST 390.2*

Namáhavé úsilí si vyžádá odstranění bludu a falešného učení z vědomí lidí, aby pravda Písma a jeho náboženství našlo místo v srdci. Školy jsme zřizovali jako Bohem určený prostředek na výchovu mladých mužů a žen pro různé odvětví misijní práce. Boží vůlí je, aby odtud nevycházelo jen několik, nýbrž mnoho pracovníků. Avšak satan rozhodnut zmařit tento záměr, často získal jednotlivce, které Bůh zamýšlel použít na užitečném místě ve svém díle. Mnozí by pracovali, kdyby byli zapojeni do služby a touto prací by zachránili své duše. Církev by si měla uvědomit svou velkou zodpovědnost, uzavírá-li světlo pravdy a omezí-li Boží milost svými vlastními úzkými hranicemi, zatímco by měla bezmezně použít prostředky i vliv na vyslání schopných lidí do misijního pole. *ST 390.3*

Stovky mladých lidí by se měly připravit pro dílo rozsévání semene pravdy při všech vodách. Potřebujeme muže, kteří rozšíří vítězství kříže, lidi, kteří vytrvají ve znechucení a nedostatku, kteří budou mít horlivost, rozhodnost i víru, nutně potřebnou v misijním poli. *ST 391.1*

Naše sbory jsou povolány k tomu, aby se chopily tohoto díla s větší opravdovostí, než jakou projevíly dosud. Každý sbor by se měl zvlášť postarat o výchovu svých misionářů a tím pomoci splnit veliký příkaz: „*Jdouce po všem světě, kaďte evangelium všemu stvoření.*“ (Mk 16,15) Moji bratři, mýlili jsme se a hřešili tím, že jsme si dali příliš malý cíl. V misijních polích by mělo být mnohem více pracovníků. Jsou mezi námi ti, kteří bez námahy a otálení v učení se cizímu jazyku mohou se připravit na zvěstování pravdy jiným národům. V prvotní církvi byli misionáři zázračně obdařeni poznáním známosti jazyků, v nichž měli zvěstovat nevystihla Kristova bohatství. A byl-li Bůh ochoten takto pomáhat svým služebníkům tehdy, chceme snad pochybovat o tom, že Jeho požehnání může provázet naše úsilí a připravit ty, kteří přirozeně znají cizí jazyky a kteří za správného povzbuzení by mohli nést svým spoluobčanům poselství pravdy? Mohli jsme mít víc pracovníků v cizích pracovních polích, kdyby ti, kteří vstoupili do těchto polí, se chopili každé hřívný, kterou měli k dispozici. Někteří však odmítali pomoc, jestliže nepřicházela právě podle jejich představ a plánů. A jaký je výsledek? Kdyby naši misionáři byli nemocí nebo smrtí odvoláni ze svého pracoviště, kde jsou připraveni ti, kteří by nastoupili na jejich místo? *ST 391.2*

Ani jeden z našich misionářů důkladně nepoužil všechny své hřívný. Ztratilo se tím mnoho času. Těšíme se z dobré práce, vykonané v cizích zemích, ale kdybychom přijali jejich pracovní metody, mohlo být dosaženo desetkrát, nebo dvacetkrát víc. Příjemnou obět by přinesli Ježíši mnohé duše zachráněné z otroctví bludu. *ST 391.3*

Každý, kdo přijímá světlo pravdy, měl by být poučen, jak nést světlo jiným. Naši misionáři v cizích zemích by měli vděčně přijmout každou pomoc, každý prostředek jim nabízený. Ochotně musejí něco riskovat, něčeho se odvážit. Bohu se nelíbí, když odkládáme současné příležitosti ke konání dobra v naději, že v budoucnu vykonáme nějaké větší dílo. Každý by měl následovat vedení Boží prozřetelnosti, neradit se se sobeckými zájmy a nespolehat cele na svůj vlastní úsudek. Někteří mohou vidět nezdar tam, kde Bůh zamýšlí úspěch, mohou vidět jen obrovská, hrazená města, zatímco jiní bystřejším zrakem vidí také Boha a anděly připravené dát vítězství Jeho pravdě. *ST 392.1*

V některých případech může být nutné, aby se mladí lidé naučili cizím jazykům. Mohou to udělat s nejlepším úspěchem při styku s lidmi a současně věnovat část každého dne studiu jazyka. Toto by se však mělo konat pouze jako nevyhnutelný přípravný krok k výchově takových, kteří jsou sami v misijních polích a kteří se mohou náležitou výchovou stát pracovníky. Je podstatně důležité, abychom povzbuzovali do služby ty, kteří mohou různé národy oslovit jejich mateřským jazykem. Je to veliké vypětí, učí-li se člověk středního věku nějakému cizímu jazyku a při veškerém jeho úsilí bude pro něj téměř nemožné, aby mluvil tak pohotově a správně, a byl přitom úspěšným pracovníkem. *5T 392.2*

Nemůžeme si dovolit, abychom domácí misijní pole zbavili středně starých a zralých kazatelů a poslali je do vzdálených polí, aby tam pracovali v díle, pro nějž nejsou připraveni a jimž žádná výchova nepomůže se přizpůsobit. Takto vyslaní lidé zanechávají prázdné místo, které nezkušení pracovníci nemohou zastat. *5T 392.3*

Církev se však může ptát, zda mladí lidé mohou spolehlivě plnit vážné zodpovědnosti při zakládání a spravování zahraniční misie. Odpovídám: Bůh touží po tom, aby byli tak vychováni v našich školách a ve spolupráci se zkušenými lidmi, aby byli připraveni pro různá užitečná odvětví tohoto díla. Musíme důvěřovat našim mladým lidem. Měli by být průkopníci v každém podnikání, kde nutno vynaložit námahu a přinášet oběť, zatímco přetížení Kristovi služebníci by měli sloužit jako poradci, povzbuzovat a být k požehnání těm, kdo konají nejtěžší dílo pro Pána. Boží prozřetelnost v důvěře povolala tyto zkušené otce na těžká, zodpovědná místa v jejich mládí, kdy ještě ani tělesně, ani rozumově nebyli plně rozvinuti. Rozsah jim svěřeného díla probudil jejich energii, jejich činnorodá práce v díle pomohla jejich duševnímu i tělesnému rozvoji. *5T 392.4*

Potřebujeme mladé lidi. Bůh je volá do misijních polí. Poměrně zbaveni starostí a zodpovědnosti jsou příznivěji situováni a lépe se mohou pustit do práce, než ti, kteří se musí starat o větší rodinu. Mladí lidé se mohou pohotověji přizpůsobit novému podnebí a nové společnosti a lépe mohou snést nepohodu a těžkosti. Taktem a vytrvalostí si mohou zjednat přístup k lidem, mezi nimiž žijí. *5T 393.1*

Sil přibývá cvikem. Všichni, kdo používají Bohem jim danou schopnost, rozhojní tyto své schopnosti, aby se posvětili Jeho službě. Ti, kdo v Božím díle nic neudělají, nebudou růst v milosti a známosti pravdy. Člověk, který by odmítl cvičit své údy, brzy by ztratil všechnu schopnost používat je. Tak křesťan, který nebude cvičit Bohem mu dané síly, nejen že neporoste v Kristu, nýbrž ztrácí sílu, kterou již měl – duchovně ochrne. Jen ti, kdo s láskou k Bohu a svým spolubližním se snaží pomáhat jiným, bývají zakořeněni a upevněni v pravdě. Opravdový křesťan nepracuje pro Pána nárazově, nýbrž ze zásady; ne jeden den nebo měsíc, nýbrž po celý život. *5T 393.2*

Jak má zářit naše světlo světu, když ne naším důsledným křesťanským životem? Jak má svět poznat, že patříme Kristu, nekonáme-li nic pro Něho? Náš Spasitel řekl: „*Po ovocích jejich poznáte je.*“ A dále: „*Kdož není se mnou, proti mně jest.*“ (Mt 7,16; 12,30) Mezi těmi, kdo do krajnosti svých schopností pracují pro Krista a těmi, kteří jsou ve službě nepřítele duší není neutrální pásmo. Kdo je líný na vinici Páně, nejen že nic nedělá, nýbrž je překážkou těm, kteří se snaží pracovat. Satan najde zaměstnání pro všechny, kteří se vši vážností neusilují o vlastní spasení a záchranu jiných. *5T 393.3*

Kristovu církev lze vhodně přirovnat k armádě. Život každého vojína je namáhavý, těžký a nebezpečný. Na každé straně jsou bdělí nepřátelé vedeni knížetem moci temna, který nikdy nedřímá a nikdy neopouští své místo. Kdykoli křesťan nebdí, tento mocný protivník zasahuje náhlý a prudký úder. Nebudou-li členové církve činní a bdělí, budou přemoženi jeho svody. *5T 394.1*

Co by se stalo, kdyby polovina vojáků v armádě byla líná, nebo spala namísto plnění svých povinností? Výsledkem by byla porážka, zajetí nebo smrt. Kdyby kdokoli unikl z rukou nepřítele, byl by pokládán za hodného odměny? Nikoli, jistě by byl okamžitě odsouzen k smrti. A je-li Kristova církev lhostejná a nevěrná, musí počítat s mnohem významnějšími důsledky. Spící armáda křesťanských vojáků – co může být hroznějšího! Jak postupovat vůči světu, který je pod kontrolou knížete temnosti? Ti, kdo zůstávají lhostejní ve dni boje, jako kdyby neměli žádný zájem a necítili žádnou zodpovědnost za výsledek boje, nechť raději změní svůj směr a okamžitě opustí řady. *5T 394.2*

Mistr vyzývá evangelijní pracovníky. Co odpoví? Všichni, kdo vstupují do armády, nemohou být generálové, kapitáni, velitelé, ba ani kaprálové. Všem nebyla svěřena péče a zodpovědnost vůd-

ců. Počítá se tu také s jinou těžkou prací. Někdo musí kopat zákopy a budovat opevnění, někdo musí stát na stráží a jiní nést poselství. Zatímco je jen málo velitelů, je potřeba mnoho vojáků tvořících armádu a přece její úspěch závisí na věrnosti každého vojína. Zbabělost nebo zrada jednoho člověka může přinést neštěstí celé armádě. *ST 394.3*

Chceme-li bojovat dobrý boj víry, každý z nás jednotlivě má pracovat se vší opravdovostí. Jde o věčné zájmy. Musíme vzít celou výzbroj spravedlnosti, musíme odolávat satanovi a pevně věřit zaslíbení, že uteče. Církev má vést útočný boj, vítězit pro Krista, zachraňovat duše z moci nepřítele. Bůh a svatí andělé jsou zaměstnáni tímto bojem. Líbit se máme jedině tomu, který nás povolal za vojíny. *ST 395.1*

Všichni mohou něco udělat v tomto díle. Nikdo nebude před Bohem bez viny, nebude-li pracovat se vší opravdovostí a nesobecky pro záchranu lidí. Církev by měla učit mládež slovem i příkladem, aby z nich byli Kristovi pracovníci. Mnozí naříkají nad svými pochybnostmi a nejistotou svého společenství s Bohem. Často to lze připsat tomu, že nic nečiní pro Boží dílo. Měli by se snažit pomáhat a být k požehnání jiným a jejich pochybnosti a nejistota by zmizely. *ST 395.2*

Mnozí z těch, kteří vyznávají, že jsou Kristovi následovníci, mluví a jednají jako by jejich jména byla velikou poctou pro dílo Boží a přitom nenesou žádnou zodpovědnost a nepřivádějí žádné duše k pravdě. Takové osoby žijí, jakoby od nich Bůh nic neočekával. Budou-li dále tímto směrem pokračovat, nakonec zjistí, že jsou bez Boha. *ST 395.3*

Ten, který určil „každému jeho dílo“ podle schopností, nikdy nezapomene odměnit věrně splněný úkol. Každý skutek věrnosti a víry bude korunován zvláštní Boží přízní a oceněním. Každému pracovníkovi zní zaslíbení: „*Sem i tam chodící lid s pláčem rozsívá drahé símě, ale potom přijde, s plésáním bude snášet snopy své.*“ (Ž 126,6) *ST 395.4*

46. Důležitost kolportérské práce

Mnohem více účinnější práce lze vykonat na poli kolportáže, než bylo dosud vykonáno. Kolportér by neměl spokojeně odpočívat, jestliže se trvale nezlepšuje. Měl by se důkladně připravit a nikdy se nespokojit se zaběhnutou frázovitostí; Pánu by měl dát příležitost, aby použil jeho úsilí a zapůsobil na mysl. Ježíšova láska, přebývající v jeho srdci, mu pomůže najít způsob, jakým se přiblíží k jednotlivcům a rodinám. *5T 396.1*

Kolportéři potřebují sebevýchovu a uhlazené jednání. Nejde však o afektované a vyumělkované způsoby světa, nýbrž příjemné vystupování, které je přirozeným důsledkem laskavého srdce a touhy napodobit Kristův příklad. Měli by pěstovat starostlivé a ohleduplné sklony – sklony přičinlivosti a prozíravosti – a měli by se snažit uctít Boha svým všestranným rozvojem. Ježíš přinesl nekonečnou oběť, aby je uvedl do správného vztahu k Bohu a ke svým spolubližním a Božská pomoc spojená s lidským úsilím jim pomůže dosáhnout vysoké úrovně. Kolportér by měl být čistý jako Josef, tichý jako Mojžíš a střídmy jako Daniel. Kamkoli pak půjde, bude ho provázet moc. *5T 396.2*

Počíná-li si kolportér nesprávně, mluví-li lživě a jedná úskočně, ztrácí respekt. Snad si neuvědomuje, že ho Bůh vidí a ví o každém jeho činu, že svatí andělé zvažují jeho pohnutky a naslouchají jeho slovům a že bude oceněn podle svých skutků. Avšak kdyby bylo možné ukrýt jeho nesprávné jednání před lidským i Božským pohledem, skutečnost, že on sám o tom ví, bude působit ničivě na jeho rozum i povahu. Jeden čin nerozhoduje o povaze, nýbrž protrhává přehradu a další pokušení vniká do svědomí snadněji až je nakonec vytvořen zvyk vytáček a nepoctivého jednání a takovému člověku nelze důvěřovat. *5T 396.3*

Příliš mnozí v rodinách i ve sboru si jen málo uvědomují do očí bijících nedůsledností. Jsou tu mladí lidé, kteří se vydávají za ty, kterými nejsou. Zdánlivě jsou poctiví a pravdiví, jsou však jako obílené hroby, zvenku pěkní, v jádru však zkažení. Srdce je poskvrněno, pošpiněno hříchem a takový je záznam v nebesích. V jejich mysli probíhal proces, který jim znecitlivěl jejich dřívější vědomí. Budou-li však jejich povahy váženy na vahách svatyně, budou označeny jako nedostatečné v onen veliký den Hospodinův; bude to neštěstí, jež dnes nemohou pochopit. Pravda, převládající neposkvrněná pravda má být součástí našeho charakteru. *5T 396.4*

Nechť si zvolíme kteroukoli cestu, cesta života je poseta nebezpečími. Jestliže pracovníci v kterémkoli odvětví díla stanou se lhostejnými a nepozornými ke svým věčným zájmům, utrpí velkou ztrátu. Pokušitel si k nim najde přístup. Připraví jim osidlo a uvede je na nejistou cestu. Jedině ti jsou v bezpečí, jejichž srdce je střeženo čistými zásadami. Budou se modlit jako David: „*Zdržuj kroky mé na cestách svých, aby se neuchylovaly nohy mé.*“ (Ž 17,5) Proti sobectví a porušení lidského srdce musíme vést ustavičný boj. Často se zdá, že bezbožní jsou šťastni na své cestě, avšak ti, kteří zapomínají na Boha, třeba i na hodinu nebo jen na chvíli, jsou v nebezpečí. Nemusí si uvědomovat své ohrožení, a také dřív než si je uvědomí, zvyk jako železné pouto, drží je v podřízení se tomu zlu, s nímž si zahrávali. Bůh opovrhne jejich jednáním a Jeho požehnání je nebude provázet. *5T 397.1*

Bylo mi, ukázáno, že mladí lidé se pouštějí do tohoto díla, aniž by byli spojeni s nebesy. Jdou cestou pokušení, aby projevili svou odvážnost. Usmívají se nad pošetilostí jiných. Znají pravou cestu, vědí, jak si mají počínat, jak snadno mohou odolat pokušení! Jak zbytečné myslet na jejich pád! Avšak neučinili Boha svým ochranným štítem. Satan má pro ně připravenou zrádnou léčku a oni sami se pak stávají hříčkou pošetilců. *5T 397.2*

Náš veliký nepřítel má pomocníky, kteří ustavičně číhají na nějakou příležitost, aby zničili duše, tak jako když lev pronásleduje svoji kořist. Vyhní se jim mladý muži, neboť i když se tváří jako tví přátelé, nepozorovaně tě zavádějí na nesprávné cesty a způsoby. Lichotí svými rty a slibují, že ti pomohou a povedou tě. Jejich kroky však směřují k peklu. Nasloucháš-li jejich radám, může to být rozhodující bod ve tvém životě. Jediná odstraněná zábrana ze svědomí, povolnost jednomu zlozvyku nebo jediné zanedbání naléhavé povinnosti, může být začátkem svůdné cesty, která tě zavede mezi ty, kdo slouží satanu, i když přitom můžeš stále vyznávat lásku k Bohu a jeho dílu. Nestřežený okamžik, jediný nesprávný krok může zvrátit celý proud tvého života nesprávným směrem. A snad

se nikdy nedovíš co způsobilo tvou zkázu, dokud nebude vyřčen výrok: „*Odejďte ode mne, činitelé nepravosti.*“ (Mt 7,23) 5T 397.3

Někteří mladí lidé vědí, že to, co jsem řekla, přesně popisuje jejich cestu. Jejich cesty nejsou skryty před Pánem, ačkoli mohou být skryty před nejlepšími přáteli nebo i před otcem a matkou. Mám malou naději, že někteří někdy změní své pokrytecké a falešné jednání. Jiní, kteří zbloudili, usilují o záchranu. Kéž jim drahý Ježíš pomůže, aby se pevně vzepřeli proti lžím a lichocením těch, kdo by chtěli oslabit jejich záměr spravedlivě si počínat, anebo kteří by chtěli naznačovat pochybnosti nebo nevěrecké názory, aby otráslí jejich vírou v pravdu. Mladí přátelé, neztraťte ani hodinu ve společnosti těch, kteří by vás chtěli zbavit způsobilosti pro čisté a svaté Boží dílo. Nečiňte nic před cizími lidmi, co byste nemohli konat před svým otcem a matkou anebo byste se styděli udělat to před Kristem a jeho svatými anděly. 5T 398.1

Někteří si mohou myslet, že tato opatření nejsou nutná pro světitele soboty, avšak ti, na něž se vztahují, vědí co myslím. Říkám vám, mladí lidé, bděte. Neboť nic nemůžete udělat, co by bylo skryto před anděly nebo před Bohem. Neuděláte žádný zlý skutek, aby tím nebyli jiní postiženi. Zatímco způsob vašeho jednání svědčí o tom, jaký materiál používáte při budování svého charakteru, máte také mocný vliv na ostatní. Nikdy neztrácejte ze zřetele tu skutečnost, že patříte Bohu, že vás vykoupil za velikou cenu a musíte mu vydat počet ze svěřených vám hřiven. Nikdo by neměl být kolportérem, jehož ruce jsou poskvrněny hříchem a jehož srdce není přímé před Bohem. Neboť takoví lidé jistě zneváží dílo pravdy. Ti, kteří pracují v misijním poli, musí být vedeni Bohem. Pečlivě by měli bdít, aby si správně počínali a pak se klidně a pevně přidrželi stezky spravedlnosti. Měli by být zásadní, neboť satan je vytrvale rozhodnut přemoci je. 5T 398.2

Došlo k omylu tím, že jsme nabídli předplacení našich časopisů pouze na několik týdnů, když jsme si náležitým úsilím mohli získat mnohem delší předplatné. Jedno celoroční předplatné má větší hodnotu než mnoho krátkodobých. Odebírá-li někdo časopis pouze na několik měsíců, zájem často končí tímto krátkým předplatným. Některé lidi obnoví své předplatné na delší dobu a tím se čas poněkud prodlouží a přináší nepatrný obnos zpět, zatím co při větším taktu a vytrvalosti mohli bychom dosáhnout celoročního předplatného. Začínáte příliš nízko, bratři. Při svém plánování užíváte malý rozhled. Do svého díla nevkládáte všechen takt a vytrvalost, jaký si zaslouhuje. V tomto díle je více těžkostí, než v některých jiných pracovních odvětvích, avšak získaná naučení, takt a kázeň vás připraví pro zvlášť užitečné pole, kde můžete lidem sloužit. Ten kdo se špatně učí, co se naučit má, kdo je v přístupu k lidem nedbalý a odměřený, projevoval by nedostatek taktu a porozumění v jednání s lidmi, kdyby šel do kazatelské služby. 5T 399.1

Někteří se spokojují krátkodobým předplatným a nesnaží se získat lidi pro dlouhodobé. Kolportéři by neměli pracovat nedbale a bez zájmu. Neuvědomují si, že jsou Božími pracovníky a že by je měla vést láska k duším, aby mužům a ženám všemožným úsilím objasnili pravdu. Prozetelnost a milost, prostředky a síla úzce souvisí. Konají-li pracovníci co mohou, Bůh pro ně učiní to, co sami pro sebe učinit nemohou. Nikdo však nemůže očekávat, že k úspěchu dojde vlastním nezávislým úsilím. Je zapotřebí pracovat a zároveň hluboce důvěřovat Bohu. 5T 399.2

V každém odvětví Božího díla je nutná šetrnost. Přirozený sklon mládeže v tomto věku je zanedbávat a přehlížet šetrnost a pokládat ji za lakomství a omezenost. Avšak šetrnost odpovídá nejširším a nejsmělejšímu rozhledu a názorům. Kde se nepraktikuje, nemůže být žádné pravé velkorysosti. Nikdo by si neměl myslet, že jej šetrnost anebo pozornost k malým věcem ponižuje. Po jistém známém zázraku Kristus řekl: „*Posbírejte ty droby ať nezhynou.*“ 5T 400.1

Pěknou sumu lze utratit na zaplacení hotelových poplatků, které nejsou vůbec nutné. Průkopníkům tohoto poselství je Boží dílo tak blízké, že zřídka kdy v nějakém hotelu jedí, i kdyby vydání stálo jen dvacet pět centů. Avšak mladí lidé všeobecně nejsou naučeni šetřit a proto všude následuje ztráta za ztrátou. V některých rodinách se tak hříšně utrácí, že by to při troše šetrnosti uživilo ještě další rodinu. Kdyby si naše mládež při cestování přesně zaznamenávala vydané peníze, položku za položkou, otevřely by se jí oči nad trhlinami. I když od nich nelze žádat, aby se zbavili teplého jídla, jak to na začátku dělávali pracovníci při svém tuláckém životě, přece se mohou naučit uhradit své skutečné potřeby s menším vydáním, než co dnes sami pokládají za nutné. Existují lidé, kteří žijí sebezapíravě, aby měli prostředky na Boží dílo. Pracovníci v díle nechtějí také žít sebezapí-

ravě a omezují svá vydání, nakolik je to jen možné. Naším pracovníkům by posloužilo studium dějin valdenských misionářů a následování jejich příkladné obětavosti a sebezapírání. *5T 400.2*

Máme vykonat veliké dílo pro Mistra, otvírat Boží slovo těm, kdož jsou v temnotě bludu. Mladí přátelé, počínejte si tak, jak se sluší na svaté povolání. Měli byste studovat Písmo a vždy být hotovi vydat počet z naděje, která je ve vás. Svou pravou křesťanskou důstojností dosvědčete, že máte pravdu a že je v zájmu lidu, aby ji slyšel. Je-li tato pravda vštípena v duši, projeví se ve tváři a v chování, v klidném a ušlechtilém sebeovládání a pokoji, jaký může mít jen křesťan. *5T 401.1*

Ti, kdo mají pravou pokoru a jejichž mysl byla osvícena pravdami skrytými v evangeliu, budou mít vliv, jaký lidé pocítí. Budou působit na lidská srdce a budou respektováni větším počtem, dokonce těch, kteří nemají žádné porozumění pro jejich víru. Pravdami Písma a našimi hodnotnými časopisy budou mít úspěch, neboť Pán jim bude otvírat cestu. Vnucovat však naše časopisy lidem zadarmo nebo pomocí prémie, nepůsobí trvale dobrým vlivem. Kdyby naši pracovníci šli a spoléhali na pravdy Písma, lásku ke Kristu a k duším ve svých srdcích, dosáhli by víc trvalých předplatitelů než dnes, když nabízejí prémie a nízké ceny. Výhody při zajišťování předplatného vzbuzují dojem, že nejde o skutečnou hodnotu. Výsledky by byly lepší, kdyby měl časopis jedinečnou úroveň a peníze věnované na prémie byly by použity na rozdání několika výtisků zdarma. Nabízíme-li prémii, někteří si vezmou časopis, kteří by ho jinak nevzali, avšak jiní ho odmítnou předplatit, neboť si myslí, že jde o spekulaci. Když však kolportér představí význam časopisu s prosbou k Bohu o úspěch a méně bude spoléhat na prémii, mnohé bude dosaženo. *5T 401.2*

V této době je chváleno a vyvyšováno to, co je bezcenné. Lidé požadují cokoli, co je senzační a co jde na odbyt. Země je zaplavena naprosto bezcennými publikacemi napsanými pouze pro výdělek, zatímco skutečně hodnotné knihy nejdou na odbyt a nejsou čteny. Ti, kteří se zabývají touto senzační literaturou v zájmu vyšších mezd, ztrácejí vzácnou příležitost konat dobro. Abychom obrátili pozornost mužů a žen a opravdu je zaujali hodnotnými knihami, které mají Písmo za svůj základ, bude nutné vybojovat mnohý zápas; a ještě větším úkolem bude najít posvěcené, bohabojné pracovníky, kteří se rozhodnou jít do kolportáže s těmito knihami za účelem rozšíření světla. *5T 401.3*

Pracovník, který má Boží dílo v srdci, nebude trvat na tom, aby dostal co nejvyšší mzdu. Nebude tvrdit, jako někteří mladí lidé, že jejich úspěch je závislý na módním a elegantním vystupování a nejlepším hotelovém ubytování. To, co kolportér potřebuje, není bezvadný vzhled nebo teatrální vystupování, nýbrž ona přesnost a poctivost charakteru, která se odráží ve tváři. Laskavost a ušlechtilost se odrazí na tváři a ani zkušené oko nevidí klam a neodhalí žádnou okázalost. *5T 402.1*

Veliký počet kolportérů se pustil do práce, jejichž jediným prostředkem úspěchu jsou prémie. Jako pracovníci nemají žádné skutečné zásluhy. Nemají žádnou zkušenost v praktickém náboženství, mají tytéž choutky a záliby, jimiž se vyznačovali před tím, než se stali křesťany. Může o nich být řečeno, že Bůh není v jejich myšlení, nemá zůstávajícího místa v jejich srdcích. Jejich charakter a jednání se vyznačuje malicherností, přizemností, nízkostí, což svědčí proti nim a o tom, že jdou cestou vlastního srdce a podle vidění svých očí. Nebudou v životě uplatňovat sebezapírání, jelikož jsou rozhodnutí radovat se ze života. Nebeský poklad je nijak nevábí. Všechny jejich záliby jsou přizemní. Nesměřují vzhůru. Přátelé a příbuzní nemohou ovlivnit takové osoby, protože oni nepomýšlí na to, aby se rozešli se zlem a vyvolili si dobro. *5T 402.2*

Čím méně důvěřujeme těmto lidem, jichž není málo, nýbrž mnoho, tím lépe bude stát dílo přítomné pravdy před světem. Naši bratři by měli projevit prozíravost při volbě kolportérů, nechtějí-li, aby pravda byla nesprávně pochopena a nesprávně představena. Všem opravdovým pracovníkům by měli dát dobrou mzdu. Obnos by však neměl být zvyšován, aby se kolportéři kupovali, neboť takové jednání jim škodí. Činí je sobeckými a marnivými. Snažte se nadchnout je duchem pravé misijní práce a pro vlastnosti nutné k úspěšné práci. Ježíšova láska v duši povede kolportéra k tomu, aby si uvědomil přednost smět pracovat při šíření světla. Bude zkoumat, plánovat a modlit se za dílo Boží. *5T 403.1*

Potřebujeme rozumné mladé lidi, kteří si váží rozumových schopností daných jim Pánem a pěstují je s krajní péčí. Cvičení rozšíří tyto schopnosti a není-li pěstování srdce zanedbáno, povaha bude dobře vyvážená. Prostředky k dosažení vyšší úrovně jsou na dosah všech. Necht' nikdo nezklameme Mistra tím, že mu při požádání ovoce podá listí. Rozhodný úmysl posvěcený Kristovou milostí

učiní divy. Ježíš a svatí andělé korunují úspěchem úsilí moudrých, bohabojných mužů, kteří konali vše, co bylo v jejich moci, aby zachránili duše. Tiše, pokorně, se srdcem překypujícím láskou se snaží získat duše pro zkoumání pravdy, zapojují se do biblických hodin, kde mohou. Tím budou rozsevat sítě pravdy při všech vodách a projevovat ctnost Toho, který je povolal ze tmy v předivné světlo své. Ti, kdo konají toto dílo ze správných pohnutek, konají důležité kazatelské dílo. Ne-projevují slabý, nerozhodný charakter. Jejich myšlení se prohloubí, jejich způsoby jsou jemnější. Neměli by klást žádné meze svému rozvoji, nýbrž denně víc, lépe a připraveněji konat dobré dílo. *ST 403.2*

Mnozí pracovníci v kolportáži nepřinášejí žádné oběti. Jako třída mají méně misijního ducha než pracovníci kterékoli jiné církve. Je-li cesta pro ně připravena a když mohou obdržet nejvyšší mzdu, pak jsou ochotni vstoupit do díla. Mnohá lákadla jsou předkládána kolportérům, aby se zabývali oblíbenými knihami; jsou jim nabízeny vysoké mzdy a mnozí odmítají pracovat i při nejvyšší mzdě na šíření knih pojednávajících o přítomné pravdě. Proto byly výhody zvýšeny, aby odpovídaly těm, jaké nabízejí jiní nakladatelé a proto vydání na šíření našich publikací mezi lid jsou velká. Mnozí kolportéři dostávají své peníze snadno a lehce je utrácejí. *ST 403.3*

Mezi lidem, vyznávajícím přítomnou pravdu není misijní duch odpovídající našemu vyznání. Chybí zvuk pravého zlata v charakteru. Křesťanský život je něco víc, než zač ho oni pokládají. Ne-spočívá v pouhé ušlechtilosti, trpělivosti, tichosti a laskavosti. Tyto ctnosti jsou podstatně důležité, je tu také však potřeba odvahy, síly, energie, vytrvalosti. Mnozí, kteří se chápou kolportérského díla jsou slabí, netrpěliví, bezduší a snadno znechuceni. Chybí jim energie. Nemají ony pozitivní, povahové rysy, které dávají člověku sílu něco v tomto ohledu udělat, nemají ducha a energii, který zapaluje nadšení. Kolportér pracuje v čestném povolání a neměl by si počínat, jako by se za to styděl. Chce-li mít úspěch, musí být odvážný a plný naděje. *ST 404.1*

Aktivní ctnosti musí být pěstovány právě tak, jako pasivní. Křesťan, vždy připraven na tichou odpověď, která odvrátí hněv, musí mít onu odvahu hrdinů, aby odolal zlu. S láskou, která všechno snáší, musí mít povahovou sílu, která učiní jeho vliv pozitivní mocí pro dobro. Víra musí být zapsána do jeho charakteru. Musí mít pevné zásady, musí mít ušlechtilého ducha nad vše nemístné podezírání. Kolportér nesmí být domýšlivý. Při svém styku s lidmi nesmí se chovat nápadně, mluvit o sobě jakkoli vychloubačně, neboť tímto jednáním by znechutil rozumné, citlivé lidi. Nesmí být sobecký ve svých zvycích a panovačný ve svém jednání. Mnozí se domnívají, že si nemohou najít čas, aby přečetli jedinou z desetitiseč knih, které jsou vydávány a přicházejí na trh. V mnoha případech, když kolportér oznámí své poslání, své srdce pevně zavírají a proto si jeho práce vyžaduje mnoho taktu a pokorného modlitebního ducha. Měl by být obeznámen s Božím Slovem a pohotovými slovy vyložit vzácnou pravdu a poukázat na velkou cenu čistého obsahu knih, které přináší. *ST 404.2*

Každý si může dobře uvědomit osobní zodpovědnost v tomto díle. Důkladně může uvážit, jak co nejlépe upoutat pozornost, neboť jeho způsob přednesu pravdy může rozhodnout o osudu duše. Zapůsobí-li příjemným dojmem, jeho vliv může být duši vůní života k životu a onen člověk, osvícen pravdou, může osvěcovat ostatní. Ledabylá práce s lidmi je nebezpečná. *ST 405.1*

Kolportérské dílo je Božím prostředkem přístupu k mnohým, kteří by se jinak k pravdě nedostali. Dílo je výborné, cíl vysoký a vznešený. V chování by měla být odpovídající důstojnost. Kolportér se setká s lidmi různého smýšlení. Potká se s nevědomými a hrubými, kteří neumějí ocenit nic, co jim nepřináší peníze. Toto nepovzbuzuje, nýbrž neměl by se jim vyhnout. Jeho dobrá přirozenost by neměla selhat; na každou spletitou situaci by měl hledět radostně a s nadějí. Setká se s lidmi sklíčenými, znechucenými, nebo rozbolavělými a v duchu raněnými. Bude mít mnoho příležitostí, aby k těmto lidem promluvil laskavá, odvážná, nadějná slova plné víry. Může být zdrojem osvěžení pro jiné, jestliže bude chtít, sám však musí čerpat ze Studnice živé pravdy. *ST 405.2*

Dílo kolportéra je důležitější než za jaké ho mnozí pokládali a při volbě lidí pro tuto službu musí být věnováno tolik péče a moudrosti jako při volbě kazatelů. Mladé lidi lze vychovat pro mnohem lepší práci, než jaká se konala i za menších vydání, než jaké obdrželi. Pozvedněme prapor a necht' sebezapíraví a sebeobětaví milovníci Boha a lidí vstoupí do armády pracovníků. Necht' přijdou neočekávajíc pohodlí, nýbrž aby byli stateční a odvážní za těžkostí i nesnází. Necht' přijdou ti, kteří dovedou vysvětlit naše publikace, neboť sami ocenili jejich hodnotu. *ST 405.3*

Kéž Pán pomůže každému do krajnosti uplatnit hřivny, které mu byly svěřeny. Ti, kdo pracují v tomto díle nestudují Písma, jak by ho měli studovat. Kdyby to tak dělali, jeho pozitivní obsah by se odrazil v jejich životě. Drazí bratři a sestry, ať cokoli konáte, dělejte to jako Pánu a udělejte to jak nejlépe dovedete. Nepřehlédněte přítomné zlaté příležitosti a necht' váš život není porážkou, zatímco sedíte a líně sníte o pohodlí a úspěchu v díle, pro které vás Pán nikdy neuzpůsobil. Dělejte dílo, které je vám nejbližší. Dělejte to, i v nebezpečí a těžkostech v misijním poli. Prosím vás však, nenaříkejte na těžkosti a oběti. Pamatujte na valdenské. Povšimněte si jaké plány vynalezli, aby světlo evangelia osvítilo zatemněnou lidskou mysl. Neměli bychom pracovat v naději na obdržení odměny v tomto životě, nýbrž se zrakem pevně upřeným k odměně na konci běhu. Nyní potřebujeme muže a ženy věrné jako magnetická jehla pólu – muže a ženy pracující na neurovnaných stezkách, kde nejsou odstraněny všechny překážky. *5T 406.1*

Popsala jsem čím by kolportéři měli být a kéž by Pán otevřel jejich mysl, aby pochopili tento předmět v jeho délce a šíři a uvědomili si svou povinnost představovat Kristův charakter svou trpělivostí, odvahou a neochvějnou poctivostí. Necht' pamatují, že ho mohou zapřít nedbalou, lehkovážnou a nerozhodnou povahou. Mladí lidé, vezmete-li tyto zásady do misijního pole, budete respektováni a mnozí uvěří pravdě, kterou zastáváte, neboť podle své víry žijete – neboť váš každodenní život je jako jasné světlo osvětlující všechny v domě. I vaši nepřátelé jakkoli bojující proti vašemu učení, budou vás respektovat; a jestliže jste toho dosáhli, vaše prostá slova budou mít moc přesvědčit každé srdce. *5T 406.2*

47. Vydavatelské dílo

S nakladatelstvím v Battle Creeku jsou a vždy budou spojeny mnohé těžkosti. Zde zřízené ústavy jsou Božími nástroji k dokončení Jeho díla na zemi. Z tohoto důvodu satan napíná důmysl, aby mohl překážet a omezovat. Přichází se svými pokušeními k mužům a ženám pracujícím v těchto ústavech, ať už na zodpovědných místech anebo při té nejskromnější práci a je-li možné, tak je zaplétá svými výmysly, že ztrácejí své spojení s Bohem, jejich úsudek je zmaten a nejsou s to rozoznat mezi správným a nesprávným. Ví, že jistě přijde čas, kdy bude zřejmé, jaký duch ovládal jejich život a je rád, když život těchto lidí svědčí proti nim a o tom, že nejsou Kristovými spolupracovníky. *ST 407.1*

Mnohým dospělým se nedostává toho, co tvoří ušlechtilý, mužný charakter. Bůh je nepokládá za muže. Nejsou spolehliví. Někteří z nich pracují v našich ústavech a mají vliv. Je to však škodlivý vliv, neboť zřídka kdy působí správně. Zatímco vyznávají zbožnost, jejich příklad ustavičně podněcuje nespravedlnost. Jejich myšlení a vyjádřená slova jsou protkána skepticismem a svých sil používají k zvrácení pravdy a spravedlnosti. Jejich mysl ovládá satan a působí skrze ně, aby demoralizoval a vyvolal zmatek. Čím jsou jejich způsoby líbivější a přitažlivější, čím bohatěji jsou obdařeni skvělými hřivnami, tím účinnějšími nástroji jsou v ruku nepřítele vši spravedlnosti, aby demoralizoval i všechny, kteří přicházejí pod jejich vliv. Je těžký a nevděčný úkol udržet tyto lidi, aby se nestali vládnoucí silou, neprovedli své vlastní záměry a nešířili nepořádek, ztráty a uvolněné zásady. *ST 407.2*

Mládež vystavena jejich vlivu není nikdy v bezpečí, nebudou-li ti, pod jejichž péčí jsou, krajně bdělými strážci a nebudou-li sami mít správné a pevné zásady. Je však smutnou skutečností, že v této době mnoho mladých lidí pohotově povoluje satanovu vlivu a odporuje Duchu Božímu. V mnoha případech se nesprávné zvyky tak pevně zakořenily, že sebevětší úsilí ze strany vedoucích, nemůže utvářet jejich povahy správným směrem. *ST 408.1*

Kdo je v nakladatelství na zodpovědném místě, nese těžké zodpovědnosti a není pro toto místo způsobilý, nezískává-li denně hlubší a spolehlivější křesťanskou zkušenost. Věčné zájmy by měly být na prvním místě a měli bychom uvítat každý vliv, který by napomáhal k božskému životu. Lidé, jimž Pán svěřil záležitosti svého díla, měli by být duchovně smýšlejícími lidmi. Neměli by zanedbávat náboženská shromáždění a také by neměli zapomínat na úkol, mluvit často jeden s druhým o svém náboženském životě a zkušenostech. Bůh je svědkem jejich svědectví; budou zaznamenána v Jeho pamětní knize a on pomůže svým věrným a „*slituji se nad nimi, jako se slitovává otec nad synem, kterýž mu slouží*“ (Mal 3,17). *ST 408.2*

Čelní představitelé nakladatelského díla by měli pamatovat na to, že jsou příkladem mnohým a měli by být věrní ve veřejné bohoslužbě právě tak, jak by chtěli mít věrného každého pracovníka v každém oddělení svého oddělení. Jsou-li jen příležitostně v domě Božím, pak se i ostatní budou vymlouvat na jejich lhostejnost. Tito příliš zaměstnaní lidé dovedou kdykoliv pohotově a rozumně mluvit o záležitostech zaměstnání, čímž dávají najevo, že své síly nepoužili v tomto směru nadarmo. Do svého díla vložili takt, moudrost a vědomosti. Je však důležité, aby jejich srdce, mysl a všechny schopnosti byly také vycvičeny pro věrnou službu v díle a v službě Bohu, aby byli s to ukázat cestu spasení skrze Krista výmluvným jazykem v Jeho prostotě. Měli by to být praví modlitelníci pevně spoléhající na Boha, mužové, kteří jako Abraham spravují svůj dům podle sebe a projeví zvláštní zájem o duchovní blaho všech pracovníků tohoto oddělení. *ST 408.3*

Spolehnout lze na ty, jimž je Kristus ve všem na prvním místě. Ti nebudou sebedůvěřiví, těm se náboženský zájem nestane zaměstnáním. Svěřil Bůh lidem svaté zodpovědnosti? Pak chtěl, aby si uvědomovali svou slabost a závislost na Něm. Není bezpečné, aby lidé lpěli na svém vlastním chápání, proto by měli denně hledat sílu a moudrost shůry. Bůh by měl být ve všech jejich myšlenkách; pak je všechny zločiny a úskoky starého hada nemohou svést k hříšnému zanedbání povinností. Proti tomuto nepříteli budou bojovat prostou zbraní Kristovou: „*Psáno jest*“ anebo ho odrazí slovy: „*Jdi za mnou satane!*“ *ST 409.1*

V napomenutí „*Bděte a modlete se*“ Ježíš naznačil jedinou bezpečnou cestu. Potřebná je bdělost. Naše vlastní srdce je svůdné. Jsme tísněni lidskou slabostí a křehkostí a satan je připraven zničit nás. My nemusíme bdít, avšak náš protivník není nikdy líný. Známe jeho neúnavnou bdělost; nespíme jako ostatní, nýbrž „*bděme a strážliví budme*“ (1 Te 5,6). Musíme se stýkat se světským duchem a vlivem, ony však nesmí ovládnout naši mysl a srdce. *5T 409.2*

Když je činný člověk přiveden do styku se světem, bude mít těžkosti, soužení a úzkosti. Zjistí, že je zde tendence nechat světské myšlenky a plány zvítězit a že si to vyžádá myšlenkové úsilí a duševní ukázněnost, abychom si uchovali zbožného ducha. Božská milost však očekává na jeho požadavky a jeho veliká potřeba je mocným důvodem, který Boha přemůže. Pro tyto lidi Ježíš učinil zvláštní přípravu. Zve je: „*Pojďte ke mně všichni, kteříž pracujete a obtíženi jste a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem a naleznete odpočinutí duším svým. Jho mé zajisté jest rozkošné a břímě mé lehké.*“ (Mt 11,28-30) Ti, kdo mají společenství s Kristem, mají ustavičný odpočinek a pokoj. Proč tedy kráčíme sami a pohrdáme Jeho přátelstvím? Proč Ho nepřipouštíme do všech svých rad? Proč nepřicházíme k Němu ve všech svých zmatcích a neověříme si moc Jeho zaslíbení? *5T 409.3*

Svatý Duch osvěcuje naši temnotu. Poučuje naši nevědomost, ujímá se nás a pomáhá nám v našich mnohonásobných potřebách. Tato mysl však musí ustavičně prahnout po Bohu. Dovolíme-li, aby chlad a svěťáctví vniklo do našeho srdce, pak toto srdce nebude modlitební a nebude mít odvahu hledět na Toho, který je pramenem síly a moudrosti. Modlete se proto, drazí bratři a sestry, „*pozdvihující čistých rukou, bez hněvu a bez roztržitosti*“ (1 Tm 2,8) Přinášejte své prosby k trůnu milosti a spoléhejte na Boha každou hodinu a každou chvíli. Kristova služba upraví všechny vaše vztahy k Vaším bližním a učiní váš život užitečným v dobrých skutcích. *5T 410.1*

Nechť si nikdo nepředstavuje, že sobectví, sebeúcta a povolování sobě se shodují s duchem Kristovým. Nemůžeme správně postihnout zodpovědnosti, které spočívají na každém skutečně obráceném muži a ženě. Synové a dcery nebeského krále se nesmí řídit podle zásad a způsobů světa. „*Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještě se neokázalo co budeme. Víme pak, že když se okáže, podobní jemu budeme, nebo viděti jej budeme tak, jakž jest. A každý, kdož má takovou naději v něm, očisťuje se, jakož i on čistý jest.*“ (1 J 3,2.3) Svět nás však nezná, neboť nezná Krista, našeho Mistrá. *5T 410.2*

V nakladatelství časopisu Review jsou potřební správcové, kteří budou správně představovat Ježíše a plán spasení. Bohu se nelíbí, používají-li všech svých sil ve světském podnikání nebo i v zaměstnání, týkajícím se vydavatelské práce a nečiní nic pro posílení své církve, vybudování jeho království. Práce pro Pána a pro spasení duší je nejvyšším a nejušlechtlejším povoláním, jaké lidé kdy mohli mít. Ztráty a zisky v tomto povolání mají velikou důležitost, neboť výsledky nekončí tímto životem, nýbrž sahají až na věčnost. *5T 410.3*

Bratři, nechť je jakékoli zaměstnání do něhož se pouštíte, jakýkoli pracovní úsek, jímž jste pověřeni, neste své náboženství s sebou. Boha a nebesa nemůžete vynechávat ze zkušeností a životního díla. Pracovníci v tomto díle by se měli mít na pozoru, aby se nestali jednostrannými lidmi a aby v jejich povaze nevynikal jen světský živel. V minulosti se mužové v nakladatelství dopustili rozhodných poklesků. Nesmýšleli duchovně a jejich vliv nesměřoval k nebeskému Kanánu, nýbrž zpět do Egypta. *5T 411.1*

Bratr P byl obdařen schopnostmi, které posvěceny Bohu, uschopnily by ho k velikému, dobrému dílu. Má bystrou mysl. Rozumí pravdě a požadavkům Božího zákona. V Kristově škole se však nenaučil tichosti a lásce, která by ho učinila spolehlivým mužem pro zodpovědné postavení. Byl zvážen na váhách svatyně a nalezen lehký. Dostal velké světlo ve varování a napomenutí, nedbal však na ně a neviděl potřebu změnit své jednání. Jeho příklad mezi pracovníky v nakladatelství neodpovídal jeho vyznání. Neprojevil pevný záměr; byl dětinským mužem a jeho vliv směřoval k tomu, aby odváděl od Krista a vedl k přizpůsobování se světu. *5T 411.2*

Kristův kříž byl představen bratru P, odvrátil se však od něho, neboť bylo nutné počítat s poháněním a pokáráním spíše, než s poctou a chválou světa. Ježíš ho opětovně vyzýval: „*Vezmi svůj kříž a následuj mne*“ a budeš mým učedníkem. (Mt 16,24) Jiné hlasy ho však odváděly světským směrem pýchy a ctižádosti. A on naslouchal těmto hlasům, protože jejich duch je libivější neobrá-

cenému srdci. Odvrátil se od Ježíše, odtrhl se od Boha a přijal svět. Byl povolán, aby představoval Krista a byl jasným světlem na světě, svaté povolání ale zradil. Mezi něho a Ježíše vstoupil svět a on měl světskou zkušenost, zatímco měl získávat zkušenost zcela opačného charakteru. Měl rozhodně světské záliby, náhledy a názory a v důsledku toho nebyl s to pochopit duchovní věci. *ST 411.3*

Úspěch bratra P v kazatelské službě, jakož i v nakladatelství, záležel na povaze, jakou měl mít. Namáhavé, vytrvalé úsilí bylo potřebné, aby při vcházení i vycházení před svými spolupracovníky nedal nesprávný příklad. Plán, který měl přijmout, způsob, jak si měl počínat, je v Božím slově jasně vyznačen. Kdyby dbal na ono Slovo, bylo by mu světlem na jeho stezce, které by vedlo jeho nezkušené nohy na bezpečnou cestu. Byla mu opětovně posílána svědectví Ducha Božího, a v nich mu bylo ukázáno, v čem se uchyluje z cesty Pánem vyznačené pro vykoupené, po které mají chodit. Varovala a žádala jej, aby změnil své počínání. Avšak jeho vlastní cesty se mu zdály být správné; šel za svými náklonnostmi a nedbal na dané světlo. Nebyl bezpečným rádcem. Nebyl spolehlivým člověkem ve vydavatelské, nebyl spolehlivým pastýřem, neboť chtěl odvádět ovce od stáda. Konal skvělé přednášky, ale mimo kazatelný nežil podle zásad, které zvěstoval. Tento způsob práce je urážkou Boha. *ST 412.1*

Spojení bratra P se světem bylo osidlem jemu i jiným. Mnozí klopýtnou nad takovými životy, jako je jeho. Takto získávají dojem, že první krůčky v novém životě – pokání, víra a křest – je všechno, co se od nich požaduje. Toto je však osudný omyl. Tvrdý zápas o vítězství nad sebou, o posvěcení a nebe, je zápas celoživotní. Z tohoto boje není úniku. Úsilí musí být ustavičné a vytrvalé. Křesťanskou jednotu musíme hledat s nezdolnou energií a hájit ji s odhodlaným úsilím. *ST 412.2*

Pravá křesťanská zkušenost rozvíjí a posiluje. Neustálý pokrok, rozmáhající se poznání a moc v Božím slově, je přirozeným výsledkem životního spojení s Bohem. Světlo svaté lásky bude zářit jasněji a jasněji, až do úplného rozednění. Bylo to předností bratra P mít podobnou zkušenost. Neměl však olej milosti v nádobě ve své lampě a jeho světlo pohaslo. Neučiní-li brzo rozhodnou změnu, dostane se tam, kde jej již žádné varování ani napomenutí nemůže oslovit. Jeho světlo se změní v temnotu a bude ponechán v zoufalství. *ST 413.1*

Důležitost šetrnosti

Bratr R má pro některá odvětví díla dobré schopnosti, které by ho uschopnily úspěšně sloužit v nakladatelství. Nevzdělával a neukáznul se však, aby byl důkladným, úspěšným správcem. Pod jeho vedením došlo k vážným nedbalostem. Byl tu nepořádek a dezorganizace, což mělo být okamžitě napraveno. Je mnoho malých záležitostí, souvisejících s jeho dílem, které zůstaly bez pozornosti a následkem toho jsou zde trhliny. Došlo ke ztrátám a plýtvání, jimž se bylo možno vyhnout. *ST 413.2*

Prošla jsem nakladatelstvím a bylo mi ukázáno, jak Boží andělé hledí na dílo konané v různých místnostech. V některých je stav lepší než v jiných, ale všech jsou věci, které by bylo možno napravit. V mnoha odvětvích dochází k trvalým ztrátám. Liknavost mnohých pracovníků je ztrátou pro nakladatelství a urážkou Bohu. Je smutné, že to tak je. Ježíš nám dal lekci šetrnosti. Říká: „*Zbeřte ty drobtý, které zůstaly, ať nezhytnou.*“ (J 6,12) Bylo by značně lepší nedělat tak rozsáhlé plány, musí-li z toho důvodu tak mnoho maličkostí zůstat bez povšimnutí. Neboť tyto maličkosti jsou jako šroubky, držící stroj před rozpadnutím. Boží slovo vyjasňuje povinnost, dává pravidla pro věrnou službu: „*Kdo jest věrný v mále i ve mnoze věrný jest. A kdož v mále jest nepravý i ve mnoze nepravý jest.*“ (L 16,10) *ST 413.3*

Bylo mi ukázáno, že v nakladatelství by měli být navíc zaměstnaní kompetentní lidé, aby pomáhali v řízení různých odvětví díla. Měli by být zaměstnaní lidé zkušení v obchodních záležitostech, kteří dovedou dílo moudře spravovat. Bylo by v minulosti lepší zaměstnávat lidi, kteří by dovedli dílo důkladně usměrňovat, lidi, kteří by byli důkladní, pohotoví a šetrní, i kdyby jim bylo nutné vyplatit dvojnásobnou mzdu, než jejich předchůdcům. Bratr R na dílo nestačí, nemá správný způsob jak napravovat zlo. Pouští se do toho, je však mnoho věcí, které by měly být okamžitě napravené a jsou naprosto zanedbané. Nakladatelství chyběl pečlivý hospodář, důkladně vzdělaný hospodář. Třikrát tolik se ztrácí, než by nás stal ten nejlepší, zkušený talent v tomto díle. *ST 414.1*

Velmi mnoho je ztraceno pro nedostatek způsobilého člověka, oprávněného, schopného a praktického, majícího přehled v různých odvětvích díla. Potřebujeme praktického tiskaře, obeznámené-

ho s každým odvětvím, s každým úsekem práce. Někteří lidé rozumí tisku, ale naprosto nedovedou řídit podnik. Jiní konají co mohou, jsou přesto však nezkušení a nerozumní ve vydavatelské činnosti. Jejich představy jsou příliš omezené. Nevědí, jak čelit potřebám díla a v důsledku toho nejsou schopni ocenit přednosti a nevýhody své práce. Mají také sklon nesprávně posuzovat, nesprávně počítat a nesprávně hodnotit. Byly zde ztráty v důsledku selhání vlastních rozpočtů a nevyužití příležitostí průbojné nakladatelské práce. V podobné instituci jako je tato, lze ztratit tisíce dolarů v důsledku špatných kalkulací nepovolaných osob. Bratr P má v určitém smyslu schopnost pochopit a náležitě ocenit zájmy nakladatelské práce, avšak jeho vliv poškozoval nakladatelství. ^{5T 414.2}

Někdo musí dbát na to, aby se mládeži dostalo během učení se řemeslu pohotové a náležité pozornosti. Zaměstnejme takového člověka, který dovede být trpělivým, laskavým a bystrým učitelem. Nestačí-li na tuto práci jeden člověk, přiberme další. Jestliže je dílo vykonáno věrně, zachrání nakladatelství mzdy všech lidí. Tito mladí lidé si vytvářejí návyky, které ovlivní celou jejich zkušenost. Jsou jako ve škole; ponecháme-li je, aby si své vědomosti sbírali podle toho, jak sami uznají za vhodné, pak celá jejich budoucí práce bude vykazovat kazy. Musí dostat základ důslednosti, poctivosti, pořádku a šetrnosti. Je krajně důležité, aby mladí lidé získávali správné návyky. Nejsou-li vedeni k tomu, aby byli poslušni určitých pravidel a nařízení, a aby byli důsledně přesní, důkladní, čistotní, pořádní a šetrní, stanou se ledabylými a povrchními. Tyto zlozvyky se jich pak obvykle drží po celý život. Snad mají nadání a mohli by ve své práci vyniknout a proto ukažme, že je důležité, aby správně uplatnili své síly. Musí být rovněž vedeni k šetrnosti, aby sesbírali i drobtý, aby nebylo nic ztraceno. ^{5T 415.1}

Lidé v odpovědném postavení by si neměli brát víc práce, než mohou důkladně, pohotově a dobře udělat. Chtějí-li aby si ti, kteří jsou svěřeni jejich péči utvářeli správné návyky, pak jim musí být vzorem. Veliká zodpovědnost spočívá na těchto vedoucích lidech, kteří svými zásadami a pracovním způsobem formují mládež. Měli by si uvědomit, že jejich poučování pracovním příkladem i náboženskou výchovou pomáhá těmto mladým vytvářet povahu. Pokrok se stal heslem. Mládež by měla být poučena, aby usilovala o dokonalost v kterémkoli pracovním odvětví. Jestli jsou v čele kteréhokoli úseku lidé nespolehliví, nešetrní, nevyužívající pilně svého času a nedbalí na svůj vliv, utvářejí jiné stejným způsobem. Jestliže se po napomenutí nezmění, měli by být zbaveni zodpovědnosti a nahrazeni odpovědnějšími lidmi. Pracovníci by měli být mnohem pilnější a věrnější, než jsou nyní. ^{5T 415.2}

První dojmy a prvotřídní ukázněnost těchto mladých pracovníků by měla být nejvyšší jakosti, neboť jejich povahy jsou utvářeny pro věčnost. Ti, kteří o ně pečují, měli by pamatovat, že mají velikou a vážnou odpovědnost. Měli by je formovat jako plastickou hlinu dřív, než ztverdne a znečitliví. Ať ohýbají mladý stromek, dokud se z něj nestane sukovitý, neohebný buk. Nechť usměřňují potůček dřív, než z něho bude mohutná řeka. Necháme-li je, aby si sami vybrali domov a přátele, někteří se rozhodnou dobře a jiní si zvolí nesprávné společníky. Nejsou-li vychováváni také nábožensky, snadno se stanou předmětem pokušení a jejich povahy budou mít sklon křivit se a jedním směrem uhýbat. Mládež, projevující úctu ke svatým věcem, se učí pod střechem vlastního domova dřív, než jim svět vtiskne své znamení – obraz hříchu, svodu a nepoctivosti. Lásce k Bohu se učí u rodinného oltáře, od otce a matky v raném dětství. ^{5T 416.1}

Nedostatek náboženského vlivu je smutně pociťován v našem ústředí. Mělo by zde být větší posvěcení, více duchovnosti, více praktického náboženství. Misijní práce konaná bohabojnými muži a ženami bude přinášet ty nejlepší výsledky. Jednání bratra R se nelíbí Bohu. Člověk na jeho místě by měl být odevzdaným, měl by být mezi prvními v náboženských záležitostech. Jeho jediným bezpečím je trvalé, živé spojení s Bohem a vědomí závislosti na NĚm. Bez toho nebude správně zastávat své postavení a šířit správný vliv v ústředí a mezi těmi, s nimiž v zaměstnání přichází do styku. ^{5T 416.2}

Viděla jsem také, že bychom měli důkladně prozkoumat způsob, jakým se v ústředí jedná s bratřími i s nevěřícími. Štědrost, čistota pravdy a pokoj jsou ovocem, které by tu mělo dozrávat. Pohnutky a činy by měly být důkladně prozkoumány a srovnávány s Božím zákonem. Tento zákon je jediným neomylným pravidlem, jímž můžeme usměrňovat jednání, jediným spolehlivým měřítkem čestnosti mezi lidmi. ^{5T 416.3}

Jednota práce

Pán chce, aby byla jednota mezi těmi, kteří spravují Jeho dílo v různých odvětvích. Ti, kteří spravují Jeho dílo na Pacifickém pobřeží i ti, kdo pracují na východní straně v Rocky Mountains, měli by stejně smýšlet a uvažovat – měli by být sjednoceni srdcem, plány i činy. Pán nechtěl, aby si lidé z kteréhokoliv oddělení pokládali za ctnost lišit se od svých bratří z jiného nakladatelství. Měli by si srovnávat poznatky, vyměňovat plány a názory. Jestliže dojde k nějakému zlepšení v jednom nakladatelství, necht' vedoucí o něm pouvažují a přijmou vylepšené plány a metody. V obou nakladatelstvích nutno provést veliká zlepšení. Správcové se musí mnohému naučit. Návrh, který se nejlépe osvědčí a přispěje k pokroku díla, má nás vést k tomu, abychom méně lpěli na vlastním chápání a učili se více tichosti a pokoře Kristově. Necht' nikdo z obou nakladatelství není tak sobecký a tak nepodobný Kristu, aby se přidržel vlastních plánů pro uspokojení vlastní cesty, bez ohledu na důsledky. *5T 417.1*

Ti, kdo pracují v našem vydavatelství v Battle Creeku, nejsou tím, čím měli být ani tím, čím by mohli být. Domnívají se, že jejich záliby, zvyky a názory jsou správné. Jsou ve stálém nebezpečí omezenosti žárlivého a kriticky nadřazeného postoje vůči nakladatelství Pacifik Press. Trpí se vzrůstání tohoto pocitu a je nebezpečí, že zmaří a překazí jejich vlastní zájmy, jakož i zájmy díla na Pacifickém pobřeží; a to jen proto, že převládají sobecké názory, které brání jasnému pochopení toho, co je pro jejich vlastní dobro, jakož i pro pokrok a budování Božího díla. Tyto nevraživé pocity odporují Kristovu duchu. Bohu se to nelíbí, chce aby to všechno bylo přemoženo. Dílo je jedno; vinice je veliké pole, na němž jsou Boží služebníci zaměstnaní v různých částech díla. Neměli by mít jiný cíl, kromě nezištné práce, varovat lhostejné a zachraňovat ztracené. *5T 417.2*

Lidé pracující v nakladatelství, sanatoriu nebo ve škole mohou být pokládáni za spolehlivé pouze tehdy, když se připodobňují Kristově povaze. Mnozí však mají zděděné povahové rysy, které nijak nepředstavují božský vzor. Mnozí zdědili jisté povahové defekty které nepřemohli, nýbrž je střezili jako vzácné zlato a vnesli je i do náboženského života. V mnoha případech tyto rysy zůstávají po celý život. Na jistou dobu nemusíme pozorovat žádnou zvláštní škodu, kvas však působí a při vhodné příležitosti se zlo samo projeví. *5T 418.1*

Někteří z těchto lidí s výraznějšími povahovými kazy mají silácké nezvratné názory a jsou nepovolní, zatímco by bylo křesťanské povolit názoru jiných, jejichž láska k pravdě je právě tak hluboká. Takoví lidé potřebují pěstovat opačné povahové rysy, naučit se vážit si jiných víc, než sebe. Budou-li pracovat v důležitém podniku, kde se velkoryse plánuje, měli by dbát na to, aby jejich zvláštní nápady a povahové rysy nepříznivě neovlivňovaly jiné. Pán viděl nebezpečí, které vyplyne, když o přípravě plánů rozhoduje mysl a úsudek jednoho člověka. V jeho inspirovaném Slově jsme nabádání k tomu, abychom se podřizovali jedni druhým, ctili a vážili si jiných víc, než sebe. Při plánování, které ovlivňuje Boží dílo, by se měly návrhy přednést radě složené z vybraných, zkušených mužů. Pro harmonický rozvoj je to v celém podnikání to nejdůležitější. *5T 418.2*

Lidé s různými temperamenty a povahovými kazy mohou vidět chyby jiných, zdá se však, že neznají své vlastní omyly. Necháme-li je uplatnit vlastní plány bez porady s jinými, dopustí se smutných omylů. Jejich představám schází širší rozhled. Lidská přirozenost obvykle podléhá sobectví a ctižádosti, která maří Boží dílo. Vlastní zájem nutno ztratit ze zřetele. Neměli bychom usilovat o to být prvními. Neměli bychom se stavět opodál Božích pracovníků, mluvit a psát omezeně o věcech, které nebyly kriticky a modlitebně prozkoumány a pokorně předloženy zasedání rady. *5T 418.3*

Rychle se přibližuje budoucí svět se svými neodvratnými a slavnými skutečnostmi – je tak blízko, tak nesmírně blízko a takový rozsah díla, které je nutno vykonat s tak přemnohými závažnými rozhodnutími, jež nutno provést – a přece ve vašich radách, předem utvořených názorech, sobeckých myšlenkách a plánech, prosvítají nesprávné, zděděné rysy povahy, kterým dovolujete, aby měly vliv. Měli byste si vždy uvědomit, že je hříchem jednat impulsivně. Neměli byste zneužívat svou moc a používat ji k prosazování vlastních zájmů, bez ohledu na důsledky vůči jiným, protože jste v postavení, které to umožňuje. Měli byste použít moc, která je vám svěřena jako posvátná důvěra, pamatovat, že jste služebníky nejvyššího Boha a musíte se na soudu setkat s každým rozhodnutím, které činíte. Jsou-li vaše činy nesobecké a směřují-li k slávě Boží, snesou těžkou zkouš-

ku. Ctižádost je smrtí duchovního pokroku, geniálnost bludná a lenost zločinná. Jen život, v němž se respektuje každá správná zásada, musí být ověřený úspěchem. *5T 419.1*

Mnozí z našich řad nenesou nebeskou pečeť. Na zasedání nepřicházíte jako lidé, kteří mají spojení s Bohem a mají myšlenky vedené Jeho milostivým soucitěm, ale jako lidé, kteří chtějí tvrdě prosadit vlastní plány a urovnat otázky podle vlastních představ. V každém odvětví díla je podstatně důležité mít Kristovu mysl a Jeho Ducha. Jste Božími pracovníky a musí vás ovládat zdvořilost a milost, jinak nemůžete představovat Ježíše. *5T 419.2*

Všichni, kdo jsou zaměstnáni v našich ústavech by si měli uvědomit, že budou požehnáním nebo kletbou. Mají-li být požehnáním, denně musí obnovovat svou duchovní sílu. Musí být účastníky božské přirozenosti a unikat porušenosti, která je ve světě skrze žádostivost. *5T 419.3*

Uprostřed starostí činného života je někdy těžké postřehnout vlastní pohnutky. Denně však máme pokrok buď v dobrém nebo ve zlém. Náklonnosti, nebo nechuť osobních pocitů chtějí ovládnout naše jednání a zaslepit náš zrak. Bylo mi ukázáno, že Ježíš nás miluje, je však zarmoucen, když vidí takový nedostatek moudrého rozsuzování, nedostatek pracovní přizpůsobivosti a moudrosti přistoupit k lidským srdcím a vžít se do pocitů jiných lidí. I když máme bdít před stálým nebezpečím při vytváření svazků s Kristovými nepřáteli, abychom nebyli jimi strženi, musíme se mít na pozoru, abychom nestáli zdaleka od těch, které náš Pán označuje za své. Říká: „Jelikož jste to učinili jednomu z těchto mých nejmenších bratrů, mně jste to učinili.“ Pakliže s opravdovým milujícím zájmem využíváme každou příležitost, abychom pomohli na nohy těm, kteří klopýtlí a padli, nežijeme nadarmo. Ve svém jednání nebudeme prchlíví, panovační a rozkazovační, nýbrž náš život bude vůní skryté Kristovy milosti. *5T 420.1*

Náš nebeský Otec žádá od svých služebníků podle toho, co jim svěřil a Jeho požadavky jsou moudré a spravedlivé. Nepřijme od nás méně, než požaduje. Všechny Jeho spravedlivé požadavky musíme důkladně splnit, jinak budou svědčit proti nám, když budeme zvážení na vahách a nalezení lehčí. Ježíš však pozoruje naše úsilí s nehlubším zájmem. Ví, že lidé se všemi lidskými slabostmi konají Jeho dílo a všímá si jejich pádů i znechucení s nejněžnějším slitováním. Pády a nedostatky mohou však být mnohem menší než jsou. Budeme-li jednat v souladu s nebem, sloužící andělé nám budou pomáhat a naše úsilí budou korunovat úspěchem. *5T 420.2*

Toto je veliký den přípravy a slavnostní dílo, konající se ve svatyni by měli mít ustavičně na paměti ti, kdož jsou zaměstnáni v různých našich ústavech. Neměli bychom dovolit, aby nám starosti povolání zaujaly mysl do takové míry, aby dílo v nebesích, které se týká každého jednotlivce, bylo přehlíženo. Slavné scény soudu, veliký den smíření, měl by být předkládán lidem a zdůrazněn jejich svědomí se vši vážností a mocí. Přemýšlení o svatyni nám dá správný pohled na význam současného díla. Jeho náležité ocenění povede pracovníky v nakladatelstvích k projevení větší energie a horlivosti, aby dílo bylo úspěšné. Nikdo by neměl být nedbalý, slepý k potřebám díla a nebezpečím, které ohrožují každou duši, každý by se však měl snažit být šířitelem světla. *5T 420.3*

Ve všech našich institucích je příliš mnoho vlastního já a velice málo Krista. Všechny oči by se měly obracet k našemu Vykupiteli, všechny povahy by měly být jako Jeho. On je Vzorem hodným následování, chceme-li dosáhnout vyrovnaný duševní život a souměrný charakter. Jeho život byl jako zahrada Hospodinova, v níž roste každý strom příjemný na pohled a přinášející dobré ovoce. Jeho duše byla naplněna všemi skvělými rysy charakteru, Jeho citlivost, dobrota a láska Jej vedly k náklonnosti s lidstvem. On byl Stvořitelem všech věcí, udržuje světy svou nekonečnou mocí. Andělé byli ochotni vzdávat Mu poctu a poslouchat Jeho vůli. A přece dovedl naslouchat žvatlání dítěte a přijmout jeho dětinskou chválu. Bral malé děti do své náruče a přitiskl je k svému velikému a laskavému srdci. V Jeho přítomnosti cítili dokonalý domov a nechtěli odejít z Jeho náruče. Zklamání a bídu lidstva nepokládal za maličkost a Jeho srdce bylo vždy dotčeno utrpením těch, které přišel zachránit. *5T 421.1*

Svět ztratil původní vzor dobra a upadl do všeobecného odpadnutí a mravní porušenosti a Ježíšův život byl životem pilného sebezapíravého úsilí o přivedení člověka zpět k jeho prvotnímu stavu tím, že mu vstúpil ducha božské štědrosti a nesobecké lásky. Ačkoli byl na světě, nebyl ze světa. Bylo pro Něj neustálým utrpením přicházet do styku s nepřátelstvím, zkažeností a nečistotou, kterou přivodil satan, ale měl vykonat určité dílo, aby člověka přivedl do souladu s Božským

plánem a zemi spojil s nebesy, nepokládaje žádnou oběť za příliš velikou k dosažení tohoto cíle. „Ve všem byl podobně pokoušen jako my.“ Satan Ho pohotově pokoušel na každém kroku, stíhaje Ho nejprudším pokušením. A přece „nezhřešil a v Jeho ústech nebyla nalezena lest.“ Nesl pokušení – trpěl podle dokonalosti své svatosti, ale kníže temnosti na Něm nic nenašel; ani jediná myšlenka ani pocit nepodlehly jeho pokušení. *5T 421.2*

Jeho učení přicházelo jako déšť; Jeho mluva osvěžovala ovzduší jako rosa. V Kristově povaze byl takový majestát, jaký se nikdy předtím neukázal padlému člověku a taková tichost, jakou člověk nikdy nedosáhl. Nikdy předtím nechodil mezi lidmi člověk tak ušlechtilý, čistý, štědrý a vědomý si své Božské přirozenosti, a přece tak prostý, tak plný dobrých plánů a záměrů s lidstvem. I když nenáviděl hřích, dovedl soucitně plakat nad hříšníkem. Nebyl samolibý. Majestát nebes se oděl pokorou dítěte. Toto je Kristův charakter. Jdeme v Jeho šlépějích? Drahý Spasiteli, jak uboze tě představují Tvoji následovníci! *5T 422.1*

48. Obchod a víra

Všichni zaměstnanci našich různých ústavů – nakladatelství, škol, nemocnic – měli by být v živém spojení s Bohem. Je zvláště důležité, aby vedoucí tohoto velkého odvětví díla byli muži, kteří na prvé místo kladou Boží království a jeho spravedlnost. Nejsou lidmi schopnými zastávat své postavení, jestliže se neradí s Bohem, ani nepřinášejí ovoce k jeho cti. Oni by měli vést takový život, který ctí jejich Stvořitele, je samé zušlechťuje a jejich bližním je k požehnání. Všichni máme přirozené vlohy, jež musejí být rozvíjeny nebo potlačeny, podle toho, jestli podporují růst v milosti a hloubku náboženského poznání, a nebo v tom zabraňují. ST 422.2

Zaměstnanci v Božím díle nemohou sloužit Jeho věci způsobem nedbalým, lhostejným, ale má to být služba nejlepší, s užitím náboženských předností, kterých požívají. Jsme jako stromy, jež jsou zasazeny v Boží zahradě a Bůh touží po ovoci, které smí právem očekávat. Jeho oko spočívá na každém z nás. On čte v našich srdcích a zná náš život. Je to slavnostně vážné vyšetřování, neboť se týká našich povinností a našeho určení; s jakou účastí bude vykonáno. Každý, jemuž jsou svěřeny svaté povinnosti, ať se táže: „Jak se mohu setkat se zkoumavým Božím okem? Je mé srdce očištěno ode vši zkaženosti? Nebo jsou předsíně chrámu mého srdce tak velice znesvěceny, tak naplněny kupci a prodavači, že Kristus již nenachází místo?“ Zmatek v obchodním životě, trvá-li nepřetržitě, způsobuje zakrnění našeho duchovního života a zbavuje nás přítomnosti Kristovy. I když lidé vyznávají pravdu, bez denního spojení s Bohem budou strženi ke skutkům, jež nás zarážejí. Činí rozhodnutí bez souhlasu s Boží vůlí. Pro naše vedoucí bratry není jistoty, řídí-li se dle vlastních pohnutek. Neboť nejsou-li spojeni s Kristem, nebudou jednat v souladu s Ním. Nejsou schopni vidět a chápat potřeby díla a satan je může ponoukat, aby zaujali postoj, který práci ztěžuje a překáží jí. ST 423.1

Moji bratři a sestry, rozvíjíte posvěcení? Je láska k duchovním věcem na prvním místě? Žijete v souladu s vírou a přemáháte svět? Navštěvujete veřejné bohoslužby? Je vás slyšet v hodině modlitby a zkušeností? Konáte domácí pobožnosti? Shromažďujete ráno a večer své děti a předkládáte Bohu jejich záležitosti? Poučujete je, jak se mají stát následovníky Beránka? Když jsou vaše rodiny bez víry, dokazujete tím svou nedbalost a nevěrnost. Jsou-li vaše děti lehkomyslné, neuctivé, bez lásky k shromáždění a pravdě, zatím co vy jste spojeni s Božím dílem, pak je to smutné. Taková rodina stojí proti Kristu a proti pravdě a Kristus praví „Kdo není se mnou, ten jest proti mně.“ Zanedbávání domácí pobožnosti a ledabylost ve výchově dětí se Bohu nelíbí. Jaké rozčilení by nastalo, kdyby jedno z vašich dětí spadlo do řeky a zápasilo s vlnami a hrozilo mu nebezpečí, že utone! Jak byste se namáhali, jak byste se vroucně modlili, s jakou vášní byste se snažili zachránit lidský život! Nyní však vaše děti žijí bez Krista, jejich duše ještě nejsou zachráněny. Snad jsou dokonce ještě hrubé a nezdvořilé, hanbou pro jméno adventistů. Hynou bez naděje a bez Boha ve světě a vy jste bezstarostní a lhostejní. ST 423.2

Jaký příklad dáváte svým dětem? Jaké poměry vládnou u vás doma? Vychovávejte své dítky k tomu, aby byly přívětivé, ohleduplné, zdvořilé a úslužné, ale především, aby si vážily náboženského života a pociťovaly význam Božích požadavků! Učte je, aby nezapomínaly na hodinu modlitby. Mějte je k tomu, aby vstávaly tak, aby se mohly účastnit rodinné pobožnosti. ST 424.1

Rodiče, kteří dávají Bohu nejpřednější místo ve své domácnosti a učí své děti, že bázeň Páně je počátek moudrosti, oslavují Boha před anděly a před lidmi tím, že představují světu pořádaný rodinný život, v němž převládá láska k Bohu a poslušnost jeho přikázání, místo povstání proti Němu. Kristus v jejich domově není cizincem. Jeho jméno je v rodině dobře známo a je ctěno a velebeno. Andělé rádi prodlévají v takové domácnosti, kde Bůh zaujímá nejvyšší postavení a děti jsou vedeny k tomu, aby ctily víru, bibli a Stvořitele. Takové rodiny se mohou domáhat zaslíbení: „*Ty, kteříž mne ctí, poctím.*“ (1 S 2,30) Z takového domova vychází otec za svou denní práci s duchem ovládaným důvěrným stykem s Bohem. Je křesťanem nejen svým vyznáním, nýbrž i svým životem v povolání a ve všech obchodních vztazích. Vykonává svou práci věrně u vědomí, že Boží oko na něm spočívá. ST 424.2

Také ve sboru je ho slyšet. Děkuje Bohu a povzbuzuje druhé, neboť on ve své víře roste a má denně nové zkušenosti. On je čilým církevním pomocníkem, který je činný ke cti Boží a ke spasení svých bližních. Zdálo by se mu, že je vinen a Bohem odsouzen, kdyby zameškal bohoslužby a tím by opomenul zdokonalit dary, jež ho činí schopným k lepší a úspěšnější službě na díle pravdy. *5T 425.1*

Bůh není oslaven, jestliže vlivní lidé jsou činní jen jako obchodníci a nedbají na své věčné zájmy, jež jsou mnohem trvalejší, ušlechtlejší a vznešenější než časné. Kde by se měl cvičit větší takt a největší obratnost ne-li u věcí, jež jsou nepomíjitelné a budou trvat na věčnosti? Bratři, rozvíňte své schopnosti pro službu Pánu! Dokažte projevít právě tolik taktu a dovednosti při zřizování Kristova království, jak vykazujete ve světském podnikání. *5T 425.2*

Je mi velmi líto, že panuje velký nedostatek upřímného zájmu o duchovní záležitosti ze strany mnohých hlav rodin. Někteří zřídka navštěvují bohoslužby. Dnes mají takovou výmluvu, zítra onu a potom zase jinou. Ale skutečný důvod je v tom, že o duchovní věci mají pramalý zájem. V takových rodinách se nepěstuje duch zbožnosti. Děti nejsou vychovávány v kázni a napomínání Páně. Tito muži nejsou tím, čím by měli být dle Boží vůle. Nepěstují živé spojení s Bohem, jsou čistě obchodníci. Schází jim smířlivý duch, mírnost, přívětivost a zdvořilost, takže jejich pohnutky jednání mohou se lehce vykládat nepříznivě a o dobrém, jež skutečně vlastní, se špatně mluví. Kdyby však mohli pochopit, jak urážlivý je jejich způsob jednání v Božích očích, pak by se úplně změnili. *5T 425.3*

Boží dílo mělo by být vedeno lidmi, kteří mají denně nové, živé zkušenosti. „*Beze mne*“, praví Kristus, „*nemůžete nic učiniti*.“ Nikdo z nás není jist před pokušením. Všichni zaměstnanci našich ústavů, jednot a misijních polí mohou být ujištěni, že jejich mocný nepřítel neustále usiluje, aby je odloučil od Krista, jejich síly. Čím odpovědnější je jejich postavení, tím zuřivější jsou satanovy útoky. Ví, že když je dovede k pohoršujícímu způsobu života, budou druzí následovat jejich příklad. Kdo se však neustále učí ve škole Kristově, může kráčet přímo vytyčeným směrem a satanovo úsilí, aby jej vyvedl z rovnováhy, bude úplně zmařeno. Pokušení není hřích. Ježíš byl čistý a svatý, a přece byl pokoušen ve všem jako my, ale takovou mocí, které by lidé nikdy neodolali. Ve svém úspěšném odporu zanechal nám zářící příklad, abychom následovali jeho šlépějí. Důvěřujeme-li sami sobě a jsme-li samospravedliví, padneme za oběť moci pokušení. Jestliže hledíme na Ježíše a důvěřujeme mu, pak voláme ku pomoci sílu, která na bojišti zvítězila nad nepřítelem a ví o východisku z každého pokušení. Utočí-li satan s celým houfem, musíme mečem Ducha bojovat s jeho pokušeními a Ježíš bude naším pomocníkem a vztyčí proti němu svou korouhev. Otec lži se třese, když se mu do obličeje s vášnivou silou mrští Boží pravda. *5T 425.4*

Satan všemožně usiluje, o to, aby odvedl lidi od Boha a má úspěch, když život víry se utápí v obchodních starostech, když jsou myšlenky tak zaujaty obchodem, že lidé nemají více času, aby četli v bibli, aby pěstovali tichou modlitbu a ráno a večer přinášeli oběť díků. Jen málokdo si ujasní úskoky arcipodvodníka! Mnozí nevědí nic o jeho úmyslech! Příliš brzy se vloudí světské myšlenky a nevěra, zvláště když se naši bratři a sestry dobrovolně nezúčastňují shromáždění, nectí Boha, nemyslí na Něj a nevolí si Ho za svého rádce a ochránce. Potom marnivá důvěra a světská chytrost zaujmou místo pokorné, důvěřivé víry. Často se pokušení považují za hlas Dobrého Pastýře, protože lidé se odloučili od Ježíše. Nejsou ani na okamžik jisti, nechovají-li v srdci správné zásady a nevnášejí-li je do každého obchodního jednání. *5T 426.1*

„*Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádej jí od Boha, kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá a bude dána jemu*.“ (Jk 1,5) Takové zaslíbení má větší hodnotu, nežli zlato, nebo stříbro. V každé těžkosti hledejte s pokorným srdcem Boží vedení. Jeho slovo je zárukou, že obdržíte milostivou odpověď. Jeho slovo nemůže klamat. Nebe a země pominou, ale Jeho slova nepominou. Důvěřujte Pánu a nebudete nikdy zahanbeni nebo potupeni. „*Lépe jest doufati v Hospodina, než naději skládati v člověku. Lépe jest doufati v Hospodina, nežli naději skládati v knížatech*.“ (Ž 118,8.9) *5T 427.1*

Ať zaujímáme v životě jakékoli postavení, bez ohledu na vykonávané povolání, musíme být dostatečně pokorní, abychom pocítovali potřebu pomoci. Musíme se cele spoléhat na učení Božího slova, ve všem uznávat Boží prozřetelnost a být věrní na modlitbách. Spoléháte-li se na svůj vlastní rozum, milí bratři a sestry, budete sklízet starost a zklamání. Důvěřujete-li Pánu celým srdcem, pak povede vaše kroky v moudrosti a vaše zájmy budou zajištěny v tomto i na onom světě. Potřebujete

světlo a poznání. Buď uposlechnete Boží rady nebo svého vlastního srdce. Buď budete kráčet ve slabém svitu svého vlastního světélka, nebo vezmete božskou plnost světla ze slunce spravedlnosti.

5T 427.2

Nejednejte z pohnutek světského chytráctví. Velkým nebezpečím pro naše obchodníky a nositele odpovědnosti je, že se odvracejí od Krista a hledají pomoc někde jinde. Petr by nemusel ukázat takovou slabost a pošetilost, kdyby se nepokoušel vlastní chytrostí vyhnout hanbě, posměchu, pronásledování a nadávkám. Jeho nejvyšší naděje vrcholila v Kristu, ale když ho viděli poníženého, vloudila se nevěra a pevně se usadila. Petr podlehl pokušení a lehkomyšlně zapřel svého Pána, místo aby mu v rozhodné hodině zachoval věrnost. 5T 427.3

Aby si vydělali peníze, odloučí se mnozí od Boha a nedbají na své věčné zájmy. Činí to podobně jako svěští lidé, kteří kuji plány bez Boha. To ale je urážkou Boha. On je sice srozuměn s tím, že dělají a provádějí plány, ale všechny obchodní věci měly by se konat ve shodě s velikým, božským mravním zákonem. Láska k Bohu a k bližním musí být znatelná v každodenním životě jak ve velkých tak i v nejnepatrnějších věcech. Je třeba ducha, který více vykoná, než toliko desátek z máty, kopru a kmínu. Není možné zanedbávat důležitější věci zákona – soud, milosrdenství a Boží lásku. Osobní svéráznost každého člověka, který je spojen s dílem, zanechává na něm své stopy. 5T 428.1

Jsou mužové a ženy, kteří pro Krista vše opustili. Jejich pozemské záležitosti, radost z přátel a rodiny mají pro ně menší význam, než záležitosti Božího království. Nedávali domy, pozemky, příbuzné a přátele, jakkoliv jim byli drazí na první místo a dílo Boží neumístili jen na místo druhé. Kdo takto jedná, kdo svůj život věnuje šíření pravdy, aby mnohé učinil Božími dětmi, má zaslíbení, že v tomto životě obdrží stonásobně a v budoucím světě k tomu věčný život. Ti, kdo jednají ze šlechetných, nezištných pohnutek, zasvěcují tělo, duši a ducha Bohu. Nebudou se vyvyšovat, necítí se oprávněnými převzít odpovědnost, ale nezděraají se nést břemena, neboť touží vykonávat vše, k čemu jsou schopni. Nemyslí na své pohodlí, ale jejich otázkou je: „V čem spočívá moje povinnost?“ 5T 428.2

Čím odpovědnější je postavení, tím více je nutné, aby z něho vycházel ten pravý vliv. Každý, koho si Bůh vyhlédl pro zvláštní úkol, stává se terčem satanovým. Četná a silná pokušení na něho dotírají, neboť náš bdělý nepřítel ví, že způsob jednání odpovědného člověka má na jiné utvářející vliv. Žijeme uprostřed nebezpečí posledních dnů a satan sestoupil ve velikém hněvu a ví, že má jen krátký čas. Působí se všemi svody nepravosti, ale nebe je otevřeno každému, kdo důvěřuje Bohu. Jediná záchrana pro nás je v tom, abychom se pevně uchopili Ježíše a nedali se ničím odloučit od našeho Pomocníka. 5T 428.3

Musíme se bát těch, kterým je zbožnost jen formou a kteří přesto jsou s dílem v obchodních stycích. Danou jim důvěru jistě zklamou. Dají se přelstít úklady pokušeitele a ohrožují Boží věc. Pokušení je velké, chtít vládnout sám a tak se vyvíjí domýšlivý, kritický duch, který ve mnoha případech postupuje bez soucitu a rozvahy vůči těm, se kterými se musí zacházet s ohleduplnou obezřetností. 5T 429.1

„*Cokoli rozsíval by člověk, to bude i žíti.*“ (Ga 6,7) Jakou setbu zaséváme? Jaká bude naše žeň pro časnost a věčnost? Každému člověku přidělil Mistr úlohu, odpovídající jeho schopnostem. Zaséváme setbu pravdy a spravedlnosti nebo setbu nevěry, nespokojenosti, nedůvěry a milování světa? Kdo zasévá špatné símě, může spatřit následky svého činu, může jich litovat a dosáhnout odpuštění. Ale mistrem poskytnuté odpuštění nemění rozhozenou setbu a z trní a bodláčí neučiní hodnotnou pšenici. On sám může být zachráněn jako ohněm, ale v době žně je vidět jedovaté býlí tam, kde by mohlo být pole porostlé vlnícím se žitem. Co bylo zaseto v lehkomyšlné nepozornosti, vykoná své smrtelné dílo. Tato myšlenka mne bolí a kormoutí mne. Kdyby všichni, kteří ujišťují, že věří pravdě, zasévají vzácné símě dobroty, lásky, víry a povzbuzení, na své cestě vzhůru by zpívali Bohu ve svém srdci písně, radovali se v jasných paprscích slunce spravedlnosti a v onen veliký den žni obdrželi by věčnou odměnu. 5T 429.2

49. Osidlo světského smýšlení

Drahý bratře a sestro O,

má duše je krajně zarmoucená pohlíží-li na váš případ. Moje mysl byla minulé noci těžce obtížena. Ve snu jsem vyprávěla s tebou bratře P. Tvé odloučení od Boha bylo tak zřejmé a tak jsi byl zaslepen ohledně svého skutečného stavu, že se zdálo, jako bych říkala slepému: „Prohlédni“, snažila jsem se tě přivést k tomu, abys postřehl své pravé postavení. *5T 430.1*

Nebyla jsem sto spát od třetí hodiny ráno a prosila jsem Pána o větší míru Jeho Ducha. Opětovaně jsem se ptala: Kdo je k tomu způsobilý? Neodvážuji se mlčet, když mi Pán dal světlo. Musím mluvit, i když to dělám s třesením, obávaje se, že poselství bude zavrženo, a že duše, jimž je adresováno, odejdou do větší tmy, než v jaké byly, když je světlo zastihlo. Musím přijít těsně k Ježíši. Vložila jsem svou ruku do Jeho s vážnou prosbou: „Ved' mne, řid' mne, nemám moudrost jít sama.“ Ježíš se zdá být velice blízko a já jsem hluboce dojata, že hodlá říci něco zvláštního pro svůj lid, obzvláště pro ty, kteří pracují slovem a učením. Je ochoten pomoci vám oběma, přijmete-li pomoc Jeho určeným způsobem. Nemohu k vám promluvit ani jediného povzbudivého slova, zatímco zůstáváte ve svém přítomném postavení. Kristova slova farizeům: „*Nechcete přijít ke mně, abyste život měli*“ (J 5,40) se vztahují na nás. *5T 430.2*

Přeji si, abychom vám mohli nějak pomoci, zatímco však zůstáváte ve světském proudu do něhož jste se dostali, co lze pro vás učinit? Milujete svět a svět miluje vás, protože pokud jde o praktickou zbožnost, není rozdíl mezi vámi a světskými lidmi. V jejich očích jste příjemní, módní, elegantní a dobří, shledávají při vás to, co se jim líbí. Chválili vás a mluvili vám příjemné věci a tak se jim podařilo povzbudit a potěšit vás a vy jste je opětovně povzbuzovali v jejich lhostejnosti k Božím požadavkům. Povzbudili jste je v jejich pýše a lásce k zábavám, neboť vaše činy říkaly hříšníkům: „Dobře to s tebou dopadne.“ Míšením se s dětmi toho světa se váš úsudek stává zvrácený a hříchy, které Bůh nenávidí, jsou malicherné a neškodné ve vašich očích. *5T 430.3*

Velice se obávám, že svou samospravedlností budujete kolem svých duší ohradu, kterou nic nezboří. Nebyli jste o nic blíže Bohu, nekonali jste víc Jeho skutků, nebyli jste víc proniknutí Jeho duchem, než vyznavači formálních církví. Neměli jste žádnou skutečnou představu o svatosti soboty a Bůh nepřijal vaše zachovávání Jeho svatého dne. Neměli jste pravé posvěcení a upřímné odevzdání. Žádným z vás Bůh nebyl poctěn, neznali jste Ho ze zkušenosti. Chodili jste daleko od Něho, takže je vám téměř cizincem. Duchovní věci nutno duchovně rozsuzovat, vy jste však tak dlouho pěstovali světské choutky a zvyky, že nebude snadné pro vás usměrnit vaši mysl opačným směrem. *5T 431.1*

Budete si uvědomovat: „Je to tvrdá řeč, kdo ji může slyšet?“ Svět však nemůže rozumět Božímu lidu. Není souladu mezi dětmi světla a dětmi temnosti. Pavel se ptá: „*A jaké srovnání Krista s Belialem? Aneb jaký díl věrnému s nevěrným? A jaké spolčení chrámu Božího s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jakž pověděl Bůh: Přebývati budu v nich a procházeti se, a budu jejich Bohem a oni budou mým lidem. A protož vyjděte z prostředku jejich a oddělte se, praví Pán a nečistého se nedotýkejte a já přijmu vás. A budu vám za Otce a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.*“ (2 K 6,15-18) Jan svědčí: „*Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještě se neokázalo co budeme. Víme pak, že když se okáže, podobní jemu budeme nebo viděti jej budeme tak, jakž jest. A každý, kdož má takovou naději v něm, očisťuje se, jakož i on čistý jest.*“ (1 J 3,2.3) Jakub se ptá: „*Což nevíte, že přízeň světa jest nepřítelkyně Boží? A protož kdo by koli chtěl býti přítelem tohoto světa, nepřitelem Božím učiněn bývá.*“ (Jk 4,4) *5T 431.2*

Ježíš řekl svým učedníkům: „*Milujete-li mne, přikázání mých ostříhejte. A já prositi budu Otce a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky, toho Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijíti. Nebo nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej, neboť u vás přebývá a v vás bude.*“ „*Kdož by měl přikázání má a ostříhal jich, on jest ten, kterýž mne miluje. A kdož mne miluje, milován bude od Otce mého a já jej budu milovati a zjevím jemu samého sebe. Řekl jemu Judas, ne onen Iškariotský: Pane, jakž jest to, že sebe nám zjeviti chceš a ne světu? Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Miluje-li mne*

kdo, slova mého ostríhati bude a Otec můj bude jej milovati a k němu přijdeme a příbytek u něho učiníme. Kdož nemiluje mne, slov mých neostříhá.“ (J 14,15-17.21-24) ^{ST 432.1}

Kristova slova nenachází žádnou ozvěnu ve vašich srdcích, neboť jste zaslepili své oči a zatvrdili svá srdce. V nebeské knize jste oba pokládáni za světské lidi. Vaše srdce je někdy zneklidněno, ne však natolik, aby vás to vedlo k pokání a změně vašeho jednání. Svět má vaše sympatie a jeho zvyky jsou vám příjemnější, než poslušnost nebeskému Učiteli. ^{ST 432.2}

Váš příklad, který dáváte svým dětem, se vůbec neshoduje s pravdou, kterou vyznáváte. Pravda neposvěcuje ani vás, ani je. Milujete sobecké radovánky a naučení vašim dětem, ať už slovem nebo příkladem, nebyla taková, aby je vedla k pokoře, tichosti a křesťanské pohotovosti. Formovali jste je podle světského měřítko. Když Ježíš otevře před vámi knihu záznamů, kde den po dni byly věrně zaznamenány vaše slova a činy, uvidíte, že život vás obou byl strašnou prohrou. ^{ST 432.3}

Nemohu říci, co pro vás učinilo vaše poslední zarmoucení. Jestli však mělo moc otevřít vaše oči a přesvědčit vaše duše, jistě to projevíte ve svém životě. Bez důkladného obrácení nikdy nemůžete přijmout korunu věčného života a vaše děti nikdy nebudou mít podíl v zástupu těch, kteří vybílili svá roucha v krvi Beránkově, neodučí-li se dřív tomu, co jste je naučili, co se stalo součástí jejich života a charakteru. Váš příklad je vedl k tomu, že náboženství se podobá rouchu, které může být obléknuto nebo svlečeno podle okolností nebo slušnosti. Nenastane-li naprostá změna ve vlivech, které na ně působí, toto lehké smýšlení o Božích požadavcích na nich ulpí. Nevědí, co tvoří křesťanský život, nenaučily se, co to je žít pravdou a nést kříž. ^{ST 432.4}

Kristus řekl: *„Jestliže vás svět nenávidí, vězte, že mne prvé než vás v nenávisti měl.“* (J 15,18) Zastávali jste názor, že důvod, proč je svět vůči nám tak nepřátelský, spočívá v tom, že jsme příliš nespolečenští, příliš skromní ve svém odívání a příliš odměření k zábavám; příliš se jej straníme jak v praktickém životě, tak i v učení. Domnívali jste se, že budeme-li se méně lišit a více se s nimi smísíme, jejich názory a dojmy o nás se důkladně změní. Avšak žádný větší omyl nemůže postihnout lidskou mysl. Kristus řekl: *„Byste byli ze světa, svět, což jest jeho, miloval by; že pak nejste z světa, ale já z světa vyvolil jsem vás, protož vás svět nenávidí. Pamatujte na tu řeč, kterouž jsem já mluvil vám: Není služebník větší nežli Pán jeho. Poněvadž se mně protivili i vám se protiviti budou; poněvadž řeči mé šetřili i vaši šetřiti budou. Ale toto všecko učiní vám pro jméno mé, nebo neznají toho, kterýž mne poslal.“* (J 15,19-21) ^{ST 433.1}

To jsou slova Toho, o Němž Jeho nepřátelé museli říci: *„Nikdy tak člověk nemluvil, jako tento člověk.“* (J 7,46) Slova lidí vyjadřují jejich vlastní lidské smýšlení, avšak Kristova slova jsou duch a život. Říká: *„Jestliže vy zůstanete v řeči mé, právě učedníci moji budete.“* (J 8,31) *„Kdo z Boha jest, slova Boží slyší.“* (J 8,47) Avšak tyto Boží výroky nemají žádné místo v srdci toho, kdo je ze světa a miluje jeho zábavy. ^{ST 433.2}

Bůh nám dal zvláštní směrnice, takže nikdo nemusí bloudit. Říká: *„Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží.“* (Mt 4,4) Vdechnutá pravda je *„užitečná k učení, k trestání, k napravování, k správě, kteráž náleží k spravedlnosti“* (2 Tm 3,16). Ne jediným slovem, ani mnoha slovy, nýbrž každým slovem vycházejícím z úst Božích, bude živ člověk. Nemůžete přehlížet jediné slovo, nebo jediné napomenutí které dal, jakkoli vám to může připadat bezvýznamné; buďte o tom jisti. *„Protož zrušil-li by kdo jedno z přikázání těchto nejmenších a učil by tak lidi, nejmenší slouti bude v království nebeském. Kdož by pak koli činil i učil, ten veliký slouti bude v království nebeském.“* (Mt 5,19) Kdokoli dobrovolně přestoupí jedno přikázání, nemůže v duchu a pravdě zachovávat žádné z nich. Může tvrdit, že vyjma několika málo úchylek, je zachovává všechny, ale jestliže dobrovolně přestupuje v jednom bodě, přestupuje je všechny. ^{ST 434.1}

Bratře a sestro P, zatímco vyznáváte křesťanství, zatemňujete určité hodnoty. Loupíte Boha o myšlení a posvěcení; loupíte Boha o vaše nadání a vliv. Vaše náklonnosti byly vám osidlem. Nešli jste za světlem, které Bůh milostivě dal ve Svědectvích a dělali jste věci, které bez pokání a nápravy z vaší strany vás vyloučí z nebe. Kdybyste dbali napomenutí Ducha svatého, kdyby jste byli silní v Bohu a daleko vpředu v křesťanské zkušenosti, měli byste zcela odlišný záznam v Jeho knihách. ^{ST 434.2}

Kristus říká: *„Kdož mnou pohrdá a nepřijímá slov mých, máť, kdo by jej soudil. Slova, kteráž jsem mluvil, ta jej souditi budou v nejposlednější den.“* (J 12,48) Jaká hanba a zmatek zastihne v onen den ty, kteří měli takové světlo a přednosti, kteří měli spasení na dosah v nekonečné oběti Sy-

na Božího a přece neuchopili tyto převzácné dary. Svým slovem nám Bůh nám ustavičně poukazuje na vznešenou a slavnou stezku spravedlnosti. Poutníci na této stezce nechodí ve tmě, neboť ji osvětluje Slunce spravedlnosti. Vy jste ji však zavrhlí, protože byla příliš daleko od světa. Sebeláska a sobecká ctižádost nemůže vejít úzkou bránou a kráčet úzkou, příkrou cestou. *ST 434.3*

V den konečného vyúčtování se ukáže, že Bůh zná jméno každého. Je neviditelným svědkem všeho našeho počínání v životě. „*Znám skutky tvé*“, praví ten, „*kterýž se prochází uprostřed těch sedmi svícňů zlatých*.“ (Zj 2,2.1) On ví, kterých dobrých příležitostí jsme si málo vážili a jak neúnavná byla úsilí dobrého Pastýře, aby našel ty, kteří šli po křivých cestách, aby je přivedl zpět na bezpečnou stezku pokoje. Opět a opět volal Bůh ty, kteří dychtí po rozkoších. Vždy znovu dává rozsvítit světlo svého slova nad jejich stezkou, aby mohli poznat nebezpečí a uniknout mu. Ale oni zůstávají na široké cestě, tropí žerty a šprýmy, až nakonec uplyne jejich doba milosti. Boží cesty jsou spravedlivé a přímé a když byl vynesena rozsudek nad těmi, kteří byli shledáni lehkými, pak každá ústa zmlknou. *ST 435.1*

Jak odlišné by to nyní bylo u vás obou, kdybyste v pravém světle viděli slávu a čest, která přichází od lidí. Oba žíznete více po slávě světa, než po vodě života. Představa, že mezi lidmi světa můžete být pokládáni za významné lidi, vás omámila a jejich slova uznání vás svedla. Oceníte-li správně věčné věci, pak úcta bohatých a učených nebude mít na vás žádný vliv. Necht' se pýcha projeví v jakékoli podobě, nebude žít ve vašem srdci. Vy jste však tak dlouho pili z nečistého proudu světáctví, že nevidíte lepší cestu k životu. *ST 435.2*

Bůh opětovně vztahuje svou ruku, aby vás zachránil poukazováním na vaše povinnosti a závazky. Tyto povinnosti mění povahu světla. Když světlo svítí, odhaluje a káráje do té doby neodhalené omyly, musí nastat odpovídající změna v životě i povaze. Omyly, které jsou přirozeným následkem duševní slepoty, nejsou již po jejich vytknutí hříchy z nevědomosti nebo omyly soudnosti; nebude-li zde rozhodná reforma v souladu s daným světlem, pak se stanou hříchy opovázlivými. Mravní temnota, která vás obkličuje, bude stále temnější. Vaše srdce bude stále tvrdší a vy budete v očích Božích velice nepříjemnými. Neuvědomujete si to veliké nebezpečí, v němž se nacházíte, nebezpečí v tom, že ve vašem případě světlo bude zastíněno a cele se zatemní. Přijmete-li světlo a budete-li podle něho žít, budete ukřižováni hříchu, opravdu mrtví světu, však živí pro Boha. Opustíte své modly a váš příklad bude spíš na straně sebezapírání, než povolování sobě. *ST 435.3*

Bratře a sestro P, kdybyste dbali na svědectví Ducha Božího, kráčeli byste nyní ve světle, v souladu s Božím lidem. Avšak vaše nevěra vás připravila o veliké dobro. Sestra P nepovstala proti Svědectvím, ani v ně neprojevila důvěru; nerespektovala je jako pocházející od Pána. Je ráda, když je její manžel ve světě chválen a ctěn. To lichotí její pýše, jež nikterak není malá. Každý z vás se může právem ptát: „Proč jsem tak pomalý při vycházení ze světa a rozhodnosti pro Krista? Proč bych měl milovat a ctít ty, o nichž vím, že nemilují Boha a neváží si Jeho požadavků? Proč bych si měl přednostně volit nepřátele svého Pána? Proč bych měl následovat jejich zvyky a být ovlivněn jejich názory?“ Nemůžete, moji drazí přátelé sloužit Bohu i mamonu. Musíte se bezvýhradně odevzat, jinak v blízké budoucnosti světlo, které osvětluje vaši stezku, pohasne a změní se v temnotu zoufalství. Jste na půdě nepřitele. Dobrovolně jste tam šli a Pán vás nebude chránit proti útokům nepřitele. *ST 436.1*

Ve svém přítomném stavu děláte mnohem větší zlo, než dobro, neboť máte formu zbožnosti a vyznáváte, že věříte pravdě, zatímco vaše slova a činy říkají: „Široká je brána a široká cesta“, která vede do života a „mnozí jdou po ní.“ Pakliže je váš život vyznáním Krista, pak můžeme opravdu říci, že svět šel za ním. Toto vyznání může být správné, máte však pokoru a lásku, tichost a odevzanost? „Kdokoli mne vyzná před lidmi“, svatým životem a dobrým obcováním, „toho vyzná Syn člověka před Božími anděly.“ Nikdo nemůže vyznávat Krista, nemá-li Kristovu mysl a Jeho Ducha. Nemůže dávat to, co nemá. Každodenní život musí být výrazem posvěcující moci pravdy a důkazem, že Kristus přebývá v duši skrze víru. Cokoliv odporuje ovoci ducha, anebo Božímu dílu při oddělování Jeho lidu od světa, je zapřením Krista, který praví: „*Kdož by mne pak zapřel před lidmi, zapřen bude před anděly Božími*.“ (L 12,9) *ST 436.2*

Krista můžeme zapírat svým světským obcováním a svou okázalou pýchou. Máte okruh přátel, kteří jsou osidlem vám i vašim dětem. Milujete jejich společenství. Spolčováním s nimi jste přivá-

děni k tomu, abyste sebe i své děti oblékali podle módy těch, kteří nemají na zřeteli žádnou Boží bázeň. Tím zjevujete, že máte přátelství ze světem. „*Mnohé mluvení nebývá bez hříchu.*“ (Př 10,19) Vede vás toto obcování s těmito lidmi do modlitební komůrky a k tomu, abyste žádali Božskou lásku a milost, anebo odvádí vaši mysl od Boha? A vaše drahé děti – co pro ně činí vaše zanedbání jejich věčných zájmů? Váš příklad je povzbudil, aby cestou života spěchali s bezohlednou domýšlivostí, anebo se slepou sebedůvěrou, nemaje žádných ustálených zásad, které by je usměřovaly. Nemají žádný vědomý respekt vůči sobotě, ani vůči Božím požadavkům v kterémkoli ohledu. Nemilují křesťanské povinnosti a odcházejí čím dál tím víc od Pramene světla, pokoje a radosti. *5T 437.1*

Bez víry není možné líbit se Bohu, neboť „*cokoli není z víry, hřích jest*“ (Ř 14,23). Víra, která se zde požaduje, není pouhý souhlas s učením víry. Je to víra, která je činná láskou a očišťuje srdce. Pokora, mírnost a poslušnost nejsou víra, nýbrž účinky, ovoce víry. Tyto křesťanské ctnosti musíte nabýt ve škole Kristově. Povaha a zásady nebe jsou vám neznámé. Jeho řeč je vám cizí. Duch Boží ještě prosí za vás. Ale mám vážnou, bolestnou pochybnost, zdali dbáte hlasu, který vás po léta napomínal. Doufám, že to činíte, abyste se obrátili a žili. *5T 437.2*

Myslíte, že je to příliš velká oběť, když své ubohé, nehodné já, darujete Ježíši? Chcete raději beznadějně otroctví hříchu a smrti, místo abyste se oddělili od světa a spojili se s Kristem páskou lásky? Ježíš stále žije, aby se nás zastal. To by mělo denně znovu probouzet vděčnost našich srdcí. Komu je zřejmá jeho vina a bezmocnost, ten může přijít takový jaký je a přijmout Boží požehnání. Zaslíbení patří tomu, kdo je u víře uchopí. Kdo je ale ve svých vlastních očích bohatý, počestný a spravedlivý, kdo vidí očima světa a nazývá zlo dobrem a dobro zlem, nemůže prosit a obdržet, protože nepociťuje potřebu. Považuje se za nasyceného, proto musí vyjít naprázdno. *5T 438.1*

Když se octnete v neklidu o svou duši a hledáte horlivě Boha, dá se vám najít. Nepřijímá však polovičatou lítost. Zřeknete-li se svých hříchů, je vždy ochoten odpustit. Nechcete se mu oddat právě teď? Chcete upřít svůj zrak na Golgotu a sebe se tázat: „Přinesl Ježíš tu oběť za mne? Snášel ponížení, potupu a pohanění a vytrpěl ukrutnou smrt na kříži, protože mne chce zachránit z utrpení viny a hrůzy zoufalství a učinit mne nevýslovně šťastným ve svém království?“ Pohlédněte na něho, kterého probodly naše hříchy a učiňte rozhodnutí: „Pane, ať náleží služba mého života cele Tobě. Nechci se již déle spojovat s Tvými nepřáteli. Nechci již odbojníkům půjčovat svůj vliv proti Tvému panství. Všechno co mám a čím jsem, je příliš nepatrné pro Toho, jenž mne tak miloval, že dal svůj život za mne – celé své božství za bloudícího hříšníka.“ Oddělte se od světa, postavte se docela na stranu Páně, pronikněte bojovně až k bráně města a dobudete nádherných vítězství. *5T 438.2*

Požehnaný je, kdo zachovává slova věčného života. Veden „Duchem pravdy“, bude uveden do veškeré pravdy. Svět ho sice nemiluje, nectí a nechválí, ale v očích nebes je drahocenný. „*Pohledte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli, proto svět nezná nás, že jeho nezná.*“ (1 J 3,1) *5T 439.1*

50. Odpovědnost lékaře

„*Počátek moudrosti jest bázeň Hospodinova.*“ (Př 9,10) Odborníci všech povolání potřebují božskou moudrost. Ale lékař, který se setkává s nejrůznějšími druhy lidí a nemocí, tuto moudrost obzvláště potřebuje. Má ještě větší zodpovědnost než kazatel. Je povolán za Kristova spolupracovníka a potřebuje neochvějně náboženské zásady a úzké spojení s Bohem, pramenem moudrosti. Jestliže od Boha přijímá rady, potom mu bude pomáhat ten Veliký Lékař, aby žádnému Božímu stvoření nesprávným zásahem neuškodil. Bude si počínat co nejbezpečněji. V zásadách bude neochvějný a přece ke všem laskavý a zdvořilý. Bude si vědom zodpovědnosti svého postavení a prakticky dokáže, že je veden čistými, nezištnými pohnutkami a touhou ve všem vyvýšit Kristovo evangelium. Takový lékař bude mít nebeskou důstojnost a bude účinným nástrojem při šíření dobra na zemi. A když si ho snad nebudou cenit ti, kteří nejsou spojení s Bohem, nebe si ho přece váží. V Božích očích je vzácnější než zlato, než čisté zlato z Ofir. 5T 439.2

Lékař by měl být přísně střízlivý člověk. Nesmírné je tělesné utrpení lidstva a on se potýká s nemocí ve všech jejich podobách. Ví, že mnohé utrpení, které se snaží odstranit, je důsledkem nestřídmosti a jiných forem sobecké povolnosti. Bývá povolán k mladým lidem, dospělým i starým, kteří si svou nemoc přivodili užíváním tabáku. Je-li rozumným lékařem, vystopuje nemoc i její příčiny. Není-li však sám osvobozen od užívání tabáku, bude jen váhavě poukazovat na tuto slabost a poctivě nevyloží svým pacientům jejich utrpení. Zanedbá zdůraznit mládeži nutnost přemáhat zvyk dřív, než se usídli. Holduje-li sám doutníkům, jak může vyložit nezkušené mládeži jejich škodlivé účinky, nejen pro ně samé, nýbrž i pro jejich okolí? 5T 439.3

Tabák se dnes užívá téměř všeobecně. Ženy i děti trpí, protože vdechují ovzduší znečištěné kouřem z fajfky a cigaret těch, kteří kouří. Ti, kdo žijí v tomto ovzduší, budou vždy trpět a kouřící lékař vždy předpisuje nějaký lék proti zlu, které by bylo nejlépe odstraněno zavržením tabáku. 5T 440.1

Lékaři nemohou věrně splnit své povinnosti k Bohu ani ke svým spolubližním, když zbožňují modlu ve formě tabáku. Jak odporný je nemocnému tabákový kouř! Jak se ho strani! Jak je to nedůsledné, když absolventi lékařských učilišť mající sloužit trpícímu lidstvu, ustavičně přinášejí škodlivá narkotika s sebou do pokoje nemocných pacientů. A přece mnozí žvýkají a kouří, až je krev zkažena a nervový systém nahlodán. V Božích očích je obzvláště urážlivé, když lékaři, schopní vykonat mnoho dobrého, přiznávají se k Boží pravdě na přítomnou dobu, jsou povolní tomuto nechutnému vlivu. Vztahují se na ně slova apoštola Pavla: „*Taková tedy majíce zaslibení, nejmilejší, očistíme se od všeliké poskvrny těla i ducha konajíce posvěcení v bázni Boží.*“ (2 K 7,1) „*Protož prosím vás, bratři, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v oběť živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou.*“ (Ř 12,1) 5T 440.2

Kuřáci nemohou být příkladnými pracovníky v abstinentsním díle, neboť ve svém povolání nejsou důsledně střízlivými lidmi. Jak mohou přemlouvat člověka ničícího si rozumové i životní síly pitím lihovin, když mají plné kapsy tabáku a sotva čekají, aby si mohli volně zažvýkat neb zakouřit a odplivnout, jak se jim líbí? Jak se mohou s jakoukoliv dávkou důslednosti vydávat za reformátory v otázkách zdraví a střídmosti, když jsou pod vlivem dráždivého tabáku? Chtějí-li mocně ovlivnit lid, aby přemohl lásku k dráždidlům, jejich slova musí být pronesena čistým dechem a čistými rty. 5T 441.1

Ze všech lidí na světě, by se lékař a kazatel měli řídit přísnou střídmostí. Blaho společnosti vyžaduje od nich naprostou zdrženlivost, neboť jejich vliv stále mluví pro, nebo proti mravní reformě a pozvednutí společnosti. Je svévolným hříchem ignorovat zákony zdraví nebo být k nim lhostejný, neboť tito lidé hledí na lékaře, jako na moudřejší, než jsou ostatní. Toto je obzvláště pravdou o lékařích, jemuž je svěřen lidský život. Očekává se od něho, že neholduje žádnému návyku, který oslabuje tělesné síly. 5T 441.2

Jak mohou někteří duchovní nebo lékaři holdující tabáku vychovávat své děti v bázni a kázni Boží? Jak mohou děti odrazovat od toho, co si sami dovolují? Konají-li dílo svěřené jim Vládcem vesmíru, budou protestovat proti nepravosti v každé podobě a v každé míře. Svou autoritou a

vlivem podepřou zásady sebezapírání a neochvějně poslušnosti Božích požadavků. Jejich cílem bude uvést své děti do nejvýhodnějších podmínek, aby jim opatřili štěstí v tomto životě a domov v Božím městě. Jak to může dokázat, když povoluje chuti? Jak může usměrňovat jiné k dalšímu pokroku, když sám upadá? *ST 441.3*

Náš Spasitel ukázal příklad sebezapření. Ve své modlitbě za své učedníky řekl: „*Já posvěcuji sebe samého za ně, aby i oni posvěceni byli v pravdě.*“ (J 17,19) Jestliže člověk, který přijímá tak vážnou zodpovědnost jako lékař, hřeší proti sobě tím, že se neřídí zákony přírody, pak bude sklízet důsledky svých vlastních skutků; obdrží spravedlivé rozhodnutí, proti němuž nebude žádné odvolání. Příčina plodí důsledky a v mnoha případech lékař, který měl mít jasný a bystrý myšlenkový postřeh a pevné nervy, aby rychle postřehl a přesně provedl potřebný zásah, je zneklidněný a mozek má omámen dráždidly. Jeho schopnost konat dobro je omezená. I jiné svede za sebou. Stovky lidí budou následovat příklad nestřídmého lékaře v domněnání, že jednají správně, když následují lékaře. V Hospodinův den se setká se záznamem vedle svého jména a bude povolán vydat počet za všechno, co dobrého mohl vykonat, avšak nevykonat, neboť svým dobrovolným jednáním oslabil své tělesné i duševní síly v zájmu sobecké povolnosti. *ST 442.1*

Není otázkou: co dělá svět?, nýbrž co dělají vyznavači, vidí-li rozšířené a převládající zlořčenství užívání tabáku? Budou se lidé, jimž Bůh dal moudrost a světil jim posvátné pravdy, řídit rozumem? Chtějí být tito zodpovědní činitelé pečující o trpící a ovlivňující je správným nebo nesprávným směrem, vzornými lidmi? Budou slovem i příkladem poučovat o poslušnosti zákonům, které ovládají lidské tělo? Když prakticky neuplatňují poznání zákonů ovládajících jejich vlastní bytost, jestliže dávají přednost povolnosti před zdravím duševním a tělesným, nehodí se, aby jim byly svěřovány životy jiných. Jsou zavázáni být čestnými vůči svému, Bohem jim svěřenému lidstvu, zbavenému otroctví jakékoli chuti nebo vášně. Člověk, který žvýká a kouří tabák, škodí nejen sobě, nýbrž všem, kteří přicházejí do okruhu jeho vlivu. Je-li nutné přivolat lékaře, pak bychom kuřáka měli pominout. Nebude bezpečným rádcem. Má-li nemoc svůj původ v užívání tabáku, bude v pokušení přerušovat a uvádět nějakou jinou příčinu, kromě té pravé, neboť nemůže odsoudit to, co sám denně provádí. *ST 442.2*

Existuje mnoho léčebných metod, avšak jen jednu schvaluje Bůh. Božími léky jsou jednoduché přírodní prostředky, které svými působivými účinky tělo ani příliš nezatěžují, ani neoslabují. Čerstvý vzduch a voda, hygiena, přiměřená strava, čistý život a pevná důvěra v Boha jsou léčiva, kvůli jejichž nedostatku umírají tisíce; a přece tyto léčebné prostředky jsou opomíjené, protože jejich náležité uplatnění si vyžaduje určité úsilí a to lidé neoceňují. Čerstvý vzduch, pohyb, čistá voda a vhodné, přívětivé prostředí, může si bez velkých vydání opatřit každý, zatímco léky jsou nákladné a přitom pro tělo škodlivé. *ST 443.1*

Práce křesťanského lékaře nekončí uzdravením těla; měl by se snažit vyléčit a zachránit člověka duševně. Nemusí vysvětlovat body pravdy, když jej o to lidé nežádají, může však trpícím ukázat na Krista. Slova božského Učitele jsou vždy vhodná. Pozornost pacientů by měl vždy obracet k novým svědectvím Boží milosti a lásky, na Jeho moudrost a dobrotu, projevenou v Jeho Stvořitelském díle. Potom může vést myšlenky od přírody k Bohu přírody a k nebesům, které Bůh připravil těm, kteří Jej milují. *ST 443.2*

Lékař by se měl umět modlit. Nejednou musí zvětšit utrpení, když chce zachránit život a nemocný, ať už křesťan nebo ne, se cítí jistěji, když ví, že jeho lékař opravdu věří v Boha. Modlitba probouzí v nemocných trvalou důvěru a když se jejich stav v pokorné důvěře modlitebně předkládá nebeskému Lékaři, více jim to pomůže, než všechny poskytnuté léky. *ST 443.3*

Satan je původce všeho utrpení a lékař bojuje proti satanově činnosti a moci. Stále více převládají duševní nemoci. Devět desetin neduhů, jimiž lidé trpí, mají svůj původ v nemocích mysli. Snad nějaká silná rodinná nesnáz hlodá na srdci a oslabuje jejich životní síly. Výčitky svědomí nad hříchem mnohdy podkopávají zdraví a rozrušují duševní rovnováhu. Také falešné učení víry jako o věčně planoucím pekelném ohni a nekonečných mukách bezbožníků – to je zkreslený obraz Boží pravdy – mají stejný účinek na citlivé mysli. Nevěřící zveličili tyto politováníhodné příklady, když šílenství přičítali na vrub náboženství. Je to hrubá pomluva, z které nebudou mít radost, když se s ní

zanedlouho setkají. Kristovo náboženství je daleké toho, aby bylo příčinou šílenství. Ono je naopak jedním z nejsilnějších léků, neboť podivuhodně působí na uklidnění nervů. ST 443.4

Lékař potřebuje více než jen lidskou moudrost a sílu, aby mohl pomáhat v četných spletitých případech nemocí srdce a mysli, v nichž je žádán o ošetření. Jestliže nic neví o moci Boží milosti, nemůže žádnému nešťastnému pomoci, ale utrpení snad ještě zhorší. Má-li ale pevnou oporu v Bohu, pak se mu podaří pomoci nemocné, pomatené mysli. Potom může své pacienty vést ke Kristu a učit je přinášet všechny své starosti a nesnáze k velkému Nositeli břemen. ST 444.1

Bůh předpověděl úzkou souvislost mezi hříchem a nemocí. Žádný lékař nemusí ani jeden měsíc vykonávat praxi, aby neviděl toho názorný příklad. Skutečnost může sám přehlížet, jeho myšlenky mohou být natolik zaujaty jinými věcmi, že jeho pozornosti to ujde. Ale chce-li to pozorovat a je-li upřímný, musí uznat, že hřích a nemoc jsou v poměru příčiny a účinku. Lékař by to měl včas zpozorovat a podle toho jednat. Získá-li důvěru postižených, když jejich utrpení vyléčil a zachránil je z pokraje hrobu, může jim objasnit, že nemoc byla následkem hříchu a že poražený starý nepřítel snaží se je svést k návykům, které ničí tělo i duši. Může je upozornit na to, jak je nutné sebezapírání a poslušnost zákonů života a zdraví. Obzvlášť mladým lidem by měl vštěpovat správné zásady. Bůh miluje své stvoření něžnou a silnou láskou. On určil přírodní zákony, ale tyto zákony nejsou žádnými svévolnými požadavky. Každé „nebudeš“ v přírodním nebo v mravním zákoně obsahuje určité zaslíbení. Jestliže uposlechneme, bude požehnání provázet naše kroky; a pokud neuposlechneme, přinese nám to nebezpečí a neštěstí. Boží zákony mají Boží lid přivést blíže k Bohu. On ho chce zachránit od zlého a vést ho, když se ochotně dá k dobru, ale bez násilí. Ne vždy poznáváme Boží plány, musíme Mu však důvěřovat a svoji víru dokázat skutky. ST 444.2

Je poměrně málo lékařů jež milují Boha, oproti těm kteří nevěří anebo jsou otevřeně bez vyznání. A těm prvním bychom měli dát přednost. Právem nemusíme důvěřovat bezbožnému lékaři. Dveře pokušení má otevřené, zlomyslný ďábel mu našeptává nízké myšlenky a činy a jen moc Boží milosti, může spoutat prudkou vášeň a ozbrojit člověka proti hříchu. Mravně zkaženým lidem nikdy nechybí příležitost zhoubně ovlivňovat mravně čisté duše. Jak však obstojí prostopášný lékař v den Hospodinův? Zatímco vyznává, že pečuje o nemocné, zpronevěřil se svatému poslání. Ponižil duši i tělo Božího stvoření a jeho nohy uvedl na stezku vedoucí do zahynutí. Jak strašné je svěřit naše milované do rukou nečistého člověka, který může otrávit mravy a zničit duši! Jak zhoubně působí přítomnost bezbožného lékaře u lůžka umírajícího! ST 445.1

Skoro denně se lékař setkává se smrtí. Jednou nohou jakoby stál na okraji hrobu. V mnohých případech důkladná znalost utrpení a smrti vede k bezstarostnosti a lhostejnosti k lidskému utrpení a bezohlednému ošetřování nemocných. Zdá se, že takoví lékaři nemají žádný soucit. Jsou drsní a hrubí a nemocní se jich bojí. Takoví lidé mohou trpícímu prokázat jen málo dobra, třebaže jsou jejich znalosti a dovednosti jakkoli velké. Když se ale láska a soucit, jak je Ježíš projevoval v zacházení s nemocnými, spojí se zručností lékaře, pak jeho přítomnost může být požehnáním. On se nebude dívat na svého pacienta jako na pouhý kus lidského mechanismu, nýbrž jako na duši, která může být buď zachráněna nebo ztracena. ST 445.2

Povinnosti lékaře jsou obtížné. Jen málokdo pochopí, jaké duchovní a tělesné námaze je vystaven. Všechny síly a schopnosti musí použít v boji proti nemoci a smrti. On ví, že často jen nešikovný pohyb ruky, mnohdy jen o vlas opačným směrem, může přivodit smrt nepřipravenému člověku. Jak velice potřebuje svědomitý lékař účast a modlitby Boží církve. Jeho požadavky, pokud se toho týká, nejsou menší, než-li požadavky nejzbožnějšího kazatele a misionáře. Často se mu nedostává potřebného spánku a žádoucího klidu a i duchovního požehnání v sobotu, častěji potřebuje denně novou, hojnou míru milosti, nebo pozbude svou oporu v Bohu a podlehe nebezpečí, že zapadne hlouběji do duchovní temnoty, než lidé jiných stavů. A přece musí často strpět neoprávněné výtky, stojí sám jako terč nejzuřivějších satanových útoků a nadto nepochopen a zrazen svými přáteli. ST 446.1

Mnozí vědí, jak namáhavé jsou lékařovy povinnosti a jak nepatrné jsou možnosti zotavení i v sobotu. Proto si nevybrali toto povolání za svůj životní úkol. Ale silný nepřítel se pokouší neustále ničit Boží dílo. Z té příčiny jsou povoláni nadaní a vzdělání lidé do boje proti jeho kruté moci. Potřebujeme ještě více poctivých lidí, kteří se zasvěť tomuto povolání. S neúnavným úsilím bychom se měli pokoušet získávat schopné lidi pro vzdělání se na toto povolání. Měli by to být lidé, jejichž

charaktery jsou založeny na čistém základě Božího slova – lidé s přirozenou energií, silou a vytrvalostí, která jim umožní dosáhnout vysoký stupeň dokonalosti. Ne každý se může stát úspěšným lékařem. Mnozí vzali na sebe povinnosti tohoto povolání v každém ohledu nepřipraveni. Nemají ani odpovídající vědomosti nebo potřebnou dovednost a takt, ani svědomitost a moudrost, které zaručují úspěch. *5T 446.2*

Lékař může mnohem více vykonat, když je také tělesně zdatný. Naopak, je-li neduživý, nevydrží úmornou námahu povolání. Churavý muž, člověk nemocný na žaludek nebo takový, který se nedokáže ovládat, není schopen ošetřovat různé druhy nemocí. Proto bychom neměli nikoho nabádat ke studiu medicíny, kdo by se mohl užitečně uplatnit v postavení s menší odpovědností, aniž by bylo zřejmé, že bude zdatným lékařem, neboť studium medicíny je spojeno s velkými náklady času a peněz. *5T 447.1*

Již mnohý sliboval, že se stane schopným lékařem a byl povzbuzován, aby se chopil studia medicíny. Ale někteří z těch, kteří začali toto studium jako křesťané, zachovávali jen nepřesně Boží zákon. Obětovali své zásady a pozbyli svou oporu v Boha. Pociťovali zřetelně, že čtvrté přikázání by nemohli zachovávat bez božské pomoci a také by nemohli čelit posměchu a vtipkování ctižádostivých a světských, povrchních pochybovačů a nevěrců. Na takový způsob pronásledování nebyli připraveni. Ctižádost je pudila, aby se ve světě dostali výše, ale zakopli o temné hory nevěry a stali se nespolehlivými. Pokušení všeho druhu se před nimi otevírala a neměli sílu k odporu. Někteří z nich se stali nepoctivci, chytrými pleticháři a upadli do těžkých hříchů. *5T 447.2*

V této době je ohrožen každý, kdo studuje medicínu. Častokrát jsou učitelé světskými mudrci a spolustudující nevěrci, v jejichž myšlenkách Bůh nemá místo, a takový člověk se nachází v nebezpečí, že bude ovlivněn tímto nevěreckým společenstvím medicíny. I přesto se stává, že jsou takoví, kteří ukončí studium medicíny a zůstanou věrni zásadám. Přerušovali své studium v sobotu a dokazovali, že je možno nabýt lékařského vzdělání a zároveň nezklamat očekávání těch, kteří vynakládají prostředky na jejich vzdělání. Jako Daniel ctil Boha a On je zachránil. Daniel se rozhodl, že nebude napodobovat zvyky královského dvora. Z královského pokrmu odmítl maso a víno. Od Boha očekával sílu a milost a Bůh mu dal více moudrosti, důvtipu a poznání, než měli hvězdáři, věštcí a čarodějníci babylonského království. Na něm se splnilo zaslíbení: „*Kteríž mně cti, poctím.*“ (1 S 2,30) *5T 447.3*

Mladý lékař má přístup k Danielovu Bohu. Z Boží milosti a moci může se stát ve svém povolání právě tak úspěšným, jako Daniel ve svém vysokém postavení. Bylo by velkým omylem považovat vědecké vzdělání za nejdůležitější a při tom zanedbávat duchovní zásady, které tvoří základ úspěšné praxe. Mnozí, kteří jsou ve svém povolání chváleni pro své schopnosti, se posmívají myšlence, že by měli spoléhat na Ježíše, jako na Dárce moudrosti. Kolik užitečné práce by však mohli vykonat tito mužové svými znalostmi, kdyby byli osvíceni světlem nebes. Oč větší by mohla být jejich síla, oč větší jistotu by mohli mít při řešení těžkých případů. Kdo žije v úzkém společenstvu s Lékařem duše i těla, může směle čerpat sílu z nebeských i pozemských zdrojů a může pracovat moudře, spolehlivě a s přesností, jakou nevěřící nedosáhne. *5T 448.1*

Ti, jimž byla svěřena péče o nemocné, ať už jsou lékaři nebo ošetřovatelé, měli by pamatovat, že jejich dílo musí obstát před pronikavým Božím pohledem. Není významnějšího misijního pole, než to, na němž pracuje věřící, bohabojný lékař. Není pole, kde by člověk mohl vykonat více dobra anebo získat více pokladů, které budou jednou zdobit korunu jeho slávy. Může přinést Kristovu milost jako příjemnou vůni do každého příbytku nemocných, do něhož vstupuje. Může přinést pravý, léčivý balzám hříšné duši. Může poukázat nemocnému a umírajícímu na Beránka Božího, který snímá hříchy světa. Neměl by naslouchat našeptávání, že je nebezpečné mluvit o věčných zájmech těm, jejichž život je ohrožen, aby se jejich stav nezhoršil. V devíti případech z desíti, poznání Spasitele odpouštějícího hříchy, zotavuje tělo i duši. Ježíš může omezit satanovu moc. Každá, hříchem nemocná duše může důvěřovat, že toto je lékař, který uzdraví tělo stejně dobře, jako duši. *5T 448.2*

Člověk zlomyslný a povrchní ve svém povolání se bude snažit vzbudit předsudky proti tomu, kdo věrně plní povinnosti svého povolání a bude se usilovat postavit mu do cesty překážky. Ale tyto zkoušky jen zjevují čistotu zlata charakteru. Kristus bude jeho útočištěm před zlými jazyky. Ačkoli jeho život může být těžký a sebezapíravý a v hodnocení světa může být jeho život zklamáním, před

Bohem to bude život úspěšný, a sám bude zařazený mezi Boží šlechtice. „*Ale ti, kteříž jiné vyučují, stkvíti se budou jako blesk oblohy a kteříž k spravedlnosti přivozují mnohé, jako hvězdy na věčné věky.*“ (Da 12,3) ^{5T 449.1}

51. Blížící se krize

„I rozhněval se drak na tu ženu a šel bojovat s jinými ze semene jejího, kteříž ostrhávají příkázání Božích a mají svědectví Ježíše Krista.“ (Zj 12,17) V blízké budoucnosti uvidíme, jak se tato slova naplní, když se protestantské církve spojí se světem a s papežskou mocí proti těm, kteří zachovávají Boží příkázání. Tentýž duch, který vedl v dřívějších dobách přívržence papežovy, přivede také protestanty k tomu, aby podobně postupovali proti těm, kteří zachovávají věrnost Bohu. *ST 449.2*

Církev a stát konají přípravy k budoucímu boji. Protestanti tajně pracují na tom, aby vyvýšili neděli, tak jak to učinili katolíci. V celé zemi (míněny USA) buduje papežství své hrdé mohutné stavby, v jejichž tajemných hlubinách se má opakovat dřívější pronásledování. Ve velkém měřítku je také připravena cesta oněm lživým zázrakům, jimiž by satan chtěl svádět i vyvolené, kdyby to bylo možné. *ST 449.3*

Nařízení proti Božímu lidu bude velmi podobné tomu, které vydal proti Židům král Xerxes v době Estery. Perský výnos pocházel ze zaujatosti Amanovy vůči Mardocheovi. Ne proto, že by mu Mardocheus ublížil, ale Mardocheus mu odpíral poctu, která náleží jen Bohu. Králova rozhodnutí proti Židům bylo dosaženo vymyšlenými důvody a nesprávným vyličením skutečností o tomto svérázném národu. Satan vymyslel plán, aby očistil svět od těch, kteří uchovávali poznání o živém Bohu. Ale jeho záměr byl zmařen mocí, která panuje mezi syny lidskými. Silní andělé byli pověřeni tím, aby chránili Boží lid. Záměry jejich nepřátel padly zpět na jejich vlastní hlavy. Protestantský svět dneška vidí v malé skupině světitelů soboty Mardochea u brány. Jejich charakter a chování dávají najevo úctu před Božím zákonem a jsou neustálou výčitkou těm, kteří setřásli Boží bázeň a pošlapali Jeho sobotu. Nevítaný vetřelec musí být nějakým způsobem odstraněn z cesty. *ST 450.1*

Tentýž násilnický duch, jenž v minulých dobách kul pikle proti věrným, se stále pokouší zbavit svět těch, kteří se bojí Boha a zachovávají Jeho příkázání. Satan by chtěl vzbudit nevoli proti skromné menšině, která svědomitě odmítá přijmout populární zvyky a ústní podání (tradici). Mužové s vysokým postavením a dobrým jménem budou spolupracovat s vyvrheli a ničemy a budou se radit proti Božímu lidu. Bohatství, schopnosti a vzdělání se spojí, aby Boží lid zahrnuli pohrdáním. Vladaři, duchovní vůdcové a členové církve se spojenými silami spiknou proti Božímu lidu. Slovem a písmem, výhrůzkami, hanou a posměchem se budou pokoušet zničit jejich víru. Falešnými představami a zlostnými provoláními budou podněcovat vášně davu. Protože nemohou předložit žádné „*tak praví Písmo*“ proti zastáncům biblické soboty, chopí se násilí, aby vyrovnali tento nedostatek. Aby si zajistili popularitu a přízeň, zákonodárci povolí žádosti o nedělní zákon. Kdo se Boha bojí, nemůže přijmout žádné nařízení, které by porušilo jedno z příkázání Desatera. Na tomto bojišti se odehrává poslední veliký zápas mezi pravdou a bludem; o jeho výsledku nejsme na pochybách. Tak jako za dnů Mardochea, Pán chce i dnes hájit své pravdy a svůj lid. *ST 450.2*

Opatřením, jež se přes urážku Božího zákona, sjednává platnost papežskému nařízení, odvrátí se úplně americký národ od spravedlnosti. Když pak protestantismus napřáhne svou ruku přes rozsedlinu, aby uchopil ruku římské moci, když nad propastí obejmě ruce spiritismu, když vlivem tohoto trojího spojení USA zavrhnou každou zásadu své ústavy, jakožto protestantská a republikánská vláda a učiní opatření ku hlásání papežských lží a bludů, tehdy můžeme vědět, že přišel čas pro neobyčejné satanovo působení. Konec je blízko. *ST 451.1*

Jako vpád římského vojska byl pro učedníky znamením nadcházející zkázy Jeruzaléma, tak toto odpadnutí může být pro nás znamením toho, že Boží trpělivost dosáhla vrcholu. Míra nepravosti Ameriky je naplněna a proto anděl milosti je připraven odletět, aby se již nikdy nevrátil. Pak Boží lid upadne do onoho stavu trápení a muk, který proroci popsali jako čas soužení Jákobova. Křik pronásledovaných věřících stoupá k nebi. Jako Ábelova krev volala ze země, tak zazní k Bohu křiky z hrobů mučedníků, z hlubin moře, z horských jeskyň a klášterních kobek: „*Až dokud, Pane svatý a pravý, nesoudíš a nemstíš krve naší nad těmi, kteříž přebývají na zemi?*“ (Zj 6,10) *ST 451.2*

Pán vykoná své dílo. Celé nebe je v pohybu. Soudce celé země přijde brzy, aby se postavil proti těm, kteří pohrdají Jeho autoritou. Pečeť vykoupení bude vtisknuta těm, kteří zachovávají Boží přikázání, kteří ctí Jeho zákon a zdráhají se přijmout znamení šelmy, nebo jejího obrazu. *ST 451.3*

Bůh zjevil, co se bude odehrávat v posledních dnech, aby Jeho lid byl připraven čelit útoku a hněvu protivníků. Ti, kteří byli varováni před přicházejícími událostmi, nemají v nečinnosti očekávat budoucí útok a utěšovat se tím, že Pán v den soužení bude chránit své věrné. Máme být lidmi, kteří před opětným příchodem svého Pána nesetrvávají v líném očekávání, ale právě proto s neochvějnou vírou horlivě pracují. Není čas na to, abychom své myšlenky zaměstnávali malichernými věcmi. Zatímco lidé spí, satan pracuje, aby vytvořil takové poměry, že Boží lid nenalezne ani spravedlnost ani milost. Nedělní hnutí si nyní v temnotě razí svou cestu. Jeho vedoucí skrývají svůj pravý úmysl a mnozí, kteří se připojili k tomuto hnutí nepoznají, kam tento spodní proud směřuje. Jejich vyznání je vlídné a zdánlivě křesťanské, ale jejich řeč bude zjevovat ducha draka. Je naší povinností konat vše, co je v naší moci, abychom odvrátili hrozící nebezpečí. Měli bychom usilovat o oslabení předsudků, abychom stáli před lidmi v pravém světle. Měli bychom jim ukázat, oč skutečně jde a takto nejúčinněji protestovat proti opatřením, jež mají omezovat svobodu svědomí. Měli bychom zkoumat v Písmě, abychom se mohli zodpovídat ze své víry. Prorok praví: „*Bezbožní zajiště bezbožnost páchatí budou, aniž co porozumějí kteří z nich, ale moudří porozumějí.*“ (Da 12,10)

ST 452.1

Ti, kteří mají skrze Krista přístup k Bohu, vidí před sebou důležité dílo. Nyní je čas uchopit ráme naší síly. Všichni kazatelé i věřící by si měli osvojit Davidovu modlitbu: „*Je čas, aby ses přičinil, Hospodine; zrušili zákon tvůj.*“ (Ž 119,126) „*Kněží, služebníci Hospodinovi, ať pláčí mezi sínci a oltářem a řeknou: Odpusť, ó Hospodine, lidu svému a nevydávej dědictví svého v pohanění.*“ (Jl 2,17) Bůh se vždy zastával svého lidu v jeho největší nouzi, když se zdálo, že je nejmenší naděje na odvrácení zkázy. Intriky zlých lidí, nepřátel církve, jsou podrobeny Jeho moci a vše ovládající prozřetelnosti. On může působit na srdce státníků, On může odvrátit hněv prudkých a nespokojených lidí, kteří jsou plni nenávisti proti Bohu, Jeho pravdě a Jeho lidu, tak jako změnil svůj tok řeky, když jim poručí. Modlitba pohne paží Všemohoucnosti. Nekonečný Tvůrce, který udržuje nebeské hvězdy v jejich dráze, jehož slovo ovládá vlny světového moře, ten se zastane svého lidu, jestliže k Němu ve víře volá. On zadrží mocnosti temna tak dlouho, až budou celému světu hlášána varovná poselství a ti, kteří na ně dbali, budou připraveni k boji. *ST 452.2*

Žalmista praví: „*Zajiště i hněv člověka chváliti tě musí a ostatek zuřivosti zkrotíš.*“ (Ž 76,11) Bůh chce, aby se zkušební kámen pravdy dostal na veřejnost, aby byl předmětem diskuzí a výkladů, i kdyby měl projít opovržením. Myšlení lidí se musí dostat do pohybu. Každá sporná otázka, každá námitka a každá pomluva bude v Boží ruce předmětem provokující pobídky ke zkoumání a vyburcování myslí, jež by jinak dřímaly. *ST 453.1*

Tak tomu bylo kdysi v dějinách Božího lidu. Poněvadž se tři Hebrejci zdráhali klanět velkému zlatému obrazu, jenž dal postavit Nabuchodonozor, byli vrženi do ohnivé pece. Bůh ale chránil své služebníky uprostřed plamenů. Pokus donutit je, aby se klaněli modlám, skončil projevem pravého Boha před shromážděnými knížaty a hodnostáři mohutné babylonské říše. *ST 453.2*

Tak tomu bylo i s výnosem, že se lid nesmí modlit k žádnému jinému bohu, jen ke králi. Když Daniel, věren svému zvyku, třikrát denně přinášel své modlitby k nebeskému Bohu, upozornil tím knížata a vladaře na své počínání. Zde měl příležitost mluvit sám za sebe a ukázat, kdo je pravým Bohem. Nyní mohl odůvodnit, proč se mají klanět toliko Bohu a mohl poukázat na povinnost vzdávat Bohu chválu a projevovat Mu oddanost. Danielovo zachránění ze lví jámy bylo dalším důkazem toho, že Bůh, kterému slouží, je pravým a živým Bohem. *ST 453.3*

Tak také zajetí apoštola Pavla neslo evangelium před krále, knížata a vladaře, kteří by je jinak nikdy nepoznali. Veškerá úsilí zadržet postup pravdy budou sloužit jen k tomu, aby se pravda šířila. Vznešenost pravdy se zřetelněji jeví z každého dalšího bodu, z něhož může být pozorována. Blud potřebuje maskování a utajení. Obléká se do andělských šatů, ale každý projev jeho skutečné povahy zmenšuje jeho vyhlídku na úspěch. *ST 453.4*

Lid, který Bůh učinil strážcem svého zákona, nesmí ukrývat Jeho světlo. Pravda musí být hlášána v temných místech světa. Překážkám se musí čelit a musí se přemáhat. Mohutné dílo se musí vykonat, a je svěřeno těm, kteří znají pravdu. Ti by měli úpěnlivě prosit Boha, aby jim nyní po-

máhal. Kristova láska musí pronikat jejich vlastním srdcem. Duch Kristův musí být na ně vylit a oni se musí připravit, aby mohli obstát na soudu. Když se sami Bohu zasvětí, bude jejich snahy provázet přesvědčivá síla, aby jiným vysvětlili pravdu a její poznání vnikne do mnohých srdcí. Nesmíme déle spát na satanově začarované půdě, ale musíme použít všech svých sil a využít každé přednosti, kterou nám darovala Prozřetelnost. Poslední varovné poselství má být zvěstováno „*lidem a národům, a jazykům, i králům mnohým*“ (Zj 10,11); a dáno je nám zaslíbení: „*A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.*“ (Mt 28,20) 5T 454.1

52. Církev světlem světa

Pán povolal svůj Izraelský lid a oddělil ho od světa, aby mu světil svatý odkaz. Učinil jej strážcem svého zákona a Jeho úmyslem bylo, aby prostřednictvím tohoto národa bylo zachováno lidstvu poznání Boha. Skrze ně mělo nebeské světlo ozářit temná místa země, jejich hlas měl volat všechny národy, aby zanechaly svou modloslužbu a sloužily pravému a živému Bohu. Kdyby zůstali věrni tomuto odkazu, zaujali by na světě silné postavení. Bůh by byl jejich záštitou, vyvýšil by je nad ostatní národy. Poznání Jeho pravdy by bylo jimi zjeováno a Bůh by je svým moudrým a svatým vedením udržoval jako příklad převahy své vlády nad každou formou modloslužby. *ST 454.2*

Ale oni nedodrželi smlouvu s Bohem. Následovali modloslužbu jiných národů. Místo aby oslavili jméno Stvořitele na zemi, svým způsobem života způsobili, že pohané Jím opovrhovali. Boží úmysl však přece musel být uskutečněn. Znamost jeho vůle se měla šířit na zemi. Bůh přivedl ruku utlačovatele na svůj lid, rozptýlil jej jako zajatce mezi národy. Mnozí z nich v soužení litovali svých přestupků a hledali Pána. Rozptýlení v zemích pohanů, šířili poznání o pravém Bohu. Zásady Božího zákona se dostaly do protikladu s mravy a zvyky národů. Modloslužebníci se snažili vyhladit pravou víru. Ve své prozíravosti Pán přivedl své služebníky, Daniele, Ezdráše a Nehemiáše před knížata a krále, aby těmto modloslužebníkům dal příležitost poznat pravdu. Dílo, jež Bůh chtěl nechat konat svůj lid ve vlastní zemi za příznivých poměrů, svou nevěrností zanedbali. Nyní je museli vykonávat v zajetí s velikými obtížemi a těžkostmi. *ST 455.1*

Jako před věky Bůh povolal národ Izraelský, tak v naší době Bůh povolal církev, aby byla světlem na zemi. Poselství prvního, druhého a třetího anděla jsou tím mocným mečem pravdy, kterým oddělil svou církev od ostatních církví a od světa, aby ji uvedl do svatého společenství se sebou. Učinil ji strážcem svého zákona a světil ji velké pravdy prorocství pro tuto dobu. Jako před věky světil svaté Boží výroky lidu Izraele, tak jsou tato poselství vydána církvi jako svatý odkaz, aby je zvěstovala světu. Tři andělé ze Zjevení 14. kapitoly představují lidi, kteří přijímají Boží poselství a jako Jeho poslové vycházejí, aby nesli varovný hlas po širé zemi. Kristus praví těm, kteří ho následují: „*Vy jste světlo světa.*“ (Mt 5,14) Ke každé duši, která přijímá Krista, volá kříž z Golgoty: „*Považ, jakou cenu má duše.*“ „*Jdouce po všem světě, kaďte evangelium všemu stvoření.*“ (Mk 16,15) Nic nesmí tomuto dílu překážet. Je tím nejdůležitějším dílem této doby, protože sahá až na věčnost. Láska, kterou Ježíš dal člověku na kříži, pohne každým, kdo Jej následuje. *ST 455.2*

Jen velmi málo z těch, kterým se dostalo poznání, konají dílo svěření jejich rukám. Je jen málo mužů neochvějně věrnosti, kteří neusilují o klid a pohodlí pozemského života. Kráčejí po každé jim se otevírající cestě, aby dali svítit světlu pravdy a sjednali platnost svatému Božímu zákonu. Ve světě panující hříchy nacházejí přístup do sborů a do srdcí těch, kteří si činí nárok být zvláštním lidem Božím. Mnozí obdrželi světlo pravdy a přesto působí takovým vlivem, který rozptyluje obavy světských lidí a křesťanů podle jména. I mezi těmi, kteří dle svého vyznání čekají na Pána, jsou lidé, kteří milují svět. Dychtí po bohatství a úctě. Tyto lidi míní Kristus, když prohlásil, že Boží den přijde jako osidlo na obyvatele země. Tento svět je jejich domovem. Jejich touhou je shromažďovat pozemské poklady. Postavili nákladné příbytky a vybavili je všemi vymoženostmi, odívají se k zábavám a otročí své chuti. Věci tohoto světa jsou jejich modlami a stojí mezi duší a Kristem, zatímco o hrozné a vážné skutečnosti, se kterou my máme co činit, mají jen nejasné a mlhavé představy. Tatož neposlušnost a totéž selhání jako kdysi v církvi Staré smlouvy je v daleko větší míře charakteristické pro lid, jemuž bylo dáno velké světlo posledního varovného poselství. Promarníme stejně jak oni své příležitosti a přednosti, až Bůh nechá na nás přijít útisk a pronásledování? Má být práce, která mohla být vykonána ve dnech pokoje a za poměrně příznivých okolností, vykonána až v době temna, pod tlakem zkoušek a pronásledování? *ST 456.1*

Církev je odpovědná za míru viny. Proč ti, kteří mají poznání, nesnaží se vážně toto poznání šířit dále? Vidí, jak blízko je konec. Vidí, jak široké masy lidí denně přestupují Boží příkazy, oni také vědí, že za tohoto stavu nemohou být tyto duše zachráněny. Přesto jim více záleží na jejich povolání, hospodářství, domech, obchodě, oděvu a na jejich stravě, než na duších mužů a žen, se kterými

se setkají u soudu. Ti lidé, kteří tvrdí, že jsou poslušní pravdě, jsou pohrouženi ve spánku. Nemohli by být takoví klidní, kdyby nespali. V jejich srdcích umírá láska k pravdě. Jejich příklad nepřesvědčí svět o tom, že mají lepší pravdu, než jakýkoli jiný národ na zemi. Právě tehdy, kdy by měli být silní a denně mít živou zkušenost s Bohem, jsou slabí a váhají, spoléhají na pomoc kazatele, zatímco by svým myšlením a svým citem, slovem i perem, svým časem i svými penězi měli sloužit jiným. ^{5T 457.1}

Milí bratři a sestry, mnozí z vás se omlouvají a vymlouvají, že nejsou schopni pracovat s druhými. Ale stvořil vás Bůh tak nezpůsobilými? Nevyvolali jste tuto neschopnost svou vlastní nečinností a svým vlastním rozhodnutím neučinili jste ji trvalým stavem? Nepropůjčil vám Bůh aspoň jednu schopnost, ne pro vaše vlastní pohodlí a uspokojení, ale pro Něho? Jste si vědomi závazku, který spočívá na vás, jakožto na vyvolených služebnících, abyste dokázali s tímto vám svěřeným kapitálem moudře a obratně hospodařit? Nezameškali jste příležitost, abyste rozmnožili své schopnosti k tomuto účelu? Je také pravda, že mnozí nechápou svou odpovědnost před Bohem. Láska, soudnost, paměť, prozíravost, takt, energičnost a každá jiná schopnost sloužily vlastnímu prospěchu. Ve službě zlu jste vyvinuli více moudrosti, než pro Boží dílo. Tím, že jste se horlivě zaměstnávali světskou činností a zanedbali Boží dílo, máte zkažené, oslabené, ba dokonce otupené schopnosti. ^{5T 457.2}

A přesto ještě chlácholíte své svědomí a říkáte, že nemůžete odvrátit minulost a získat zdatnost, sílu a obratnost, které byste mohli mít, kdybyste své schopnosti použili tak, jak to Bůh požadoval. Ale pamatujte na to, že Bůh vás požene k odpovědnosti za práci, kterou jste vykonali nedbale, nebo kvůli vaší nevěrnosti nevykonali vůbec. Čím více budete cvičit své schopnosti pro Pána, tím více se stanete výkonnějšími a dovednějšími. Čím těsněji se spojíte se Zdrojem světla a síly, tím více světla bude zářit na vás a tím více síly budete moci použít pro Boha. Jste odpovědní za všechny vám propůjčené schopnosti, které jste kvůli lásce ke světu nepěstovali. Když jste se stali Ježíšovými následovníky, slíbili jste, že budete sloužit Jemu a jen Jemu. On vám zaslíbil, že bude s vámi a bude vám žehnat, posilovat vás svým světlem, že vám propůjčí svůj pokoj a obdaří vás radostí ve svém díle. Jestliže jste tato požehnání nezakusili, buďte jisti, že je to následek vašeho vlastního jednání. ^{5T 458.1}

Mnozí lidé, aby nemohli být povoláni do války, si způsobili nemoc, jiní zase se zmrzčili a takto stali se neschopnými služby. To je názorný příklad, z něhož můžeme vidět, jak to mnozí dělají s Boží věcí. Nechali zakrnět své tělesné i duchovní síly a nyní jsou neschopní pro tak naléhavě potřebnou práci. ^{5T 458.2}

Dejme tomu, že byste dostali do rukou určitou částku peněz k tomu, neb onomu upotřebení, zahodili byste ji a prohlásili, že již nejste odpovědní za její použití. Domníváte se, že takovým způsobem byste si mohli ušetřit starosti? A přece si takto počínáte s dary, které vám Bůh dal. Kdo se pod záminkou neschopnosti vyhýbá práci pro druhé, zatímco je docela zabrán do světských věcí, ten tupí Boha. Masy lidí jdou do záhuby, naproti tomu ti, kteří dostali světlo pravdy, jsou jen hrstkou v boji proti celému vojsku zlého. A přece používají svých sil pro všechny myslitelné zájmy, jen ne tak, jak se učíme, aby zachránili duše od smrti. Je to pak div, že je církev slabá a bezmocná, a že Bůh může jen málo učinit pro svůj lid, který Ho vyznává? Stojí tam, kde On nemůže na něj a skrze něj působit. Máte odvahu nadále ponechávat Jeho požadavky bez povšimnutí? Chcete si ještě déle pohrávat s nejsvětějším odkazem nebes? Chcete říci s Kainem: „*Zdaliž jsem já strážným bratra svého?*“ (Gn 4,9) ^{5T 458.3}

Pamatujte, že vaše odpovědnost bude hodnocena ne podle vašich nynějších možností a schopností, nýbrž podle původně vám Bohem propůjčených sil a dle možnosti je zdokonalit. Otázka, kterou by si měl každý sám položit, nesmí znít, je-li nyní pro práci na Boží věci neschopen nebo nevytrénovaný, ale jak a proč se ocitl v tomto stavu a jak tomu lze odpomoci. Bůh nás nadpřirozenou cestou nevybaví vlastnostmi, které nemáme, ale když použijeme každé schopnosti, kterou máme, bude v nás působit a tyto schopnosti podporovat a posilovat. V nás dřímající a odedávna ochromené síly probudí a ožíví. ^{5T 459.1}

Dokud žijeme na světě, musíme se zabývat také světskými věcmi. Bude vždy nutné vyřizovat pozemské a čistě časné záležitosti. Nesmíme se však výlučně do nich zabrat. Apoštol Pavel nám dal bezpečné pravidlo: „*V pracích neleniví, duchem vroucí, Pánu sloužíce.*“ (Ř 12,11) Také každodenní povinnosti se musí věrně plnit, „*z té duše číňte*“, praví apoštol, „*jako Pánu*“ (Ko 3,23). Ať je

naše práce jakákoliv, práce doma nebo na poli, nebo duchovní činnost, budeme ji konat ke cti Boží, když Kristus je nám ve všem tím prvním, posledním a nejlepším. Kromě těchto světských povinností je každému Kristovu následovníku stanovena zvláštní úloha k výstavbě Jeho království. Tato úloha vyžaduje osobní úsilí o záchranu lidí. Tuto povinnost máme nejen jednou v týdnu plnit na místě pobožnosti, nýbrž v každé době a na každém místě. *ST 459.2*

Každý, kdo se připojí k církvi, slavnostně slibuje, že bude působit ku blahu církve a že této práci dá přednost před všemi světskými plány. Jeho úlohou je pěstovat živé společenství s Bohem, srdcem a duší se podílet na velikém vykupitelském plánu a svým způsobem života a povahou představovat převahu Božích přikázání nad návyky a řádem tohoto světa. Každá duše, která přijala Krista, se zavazuje, že bude konat vše, co je v jejich silách, aby jako duchovní pracovník byla ve službě Kristově účinná, horlivá a práce schopná. Kristus očekává od každého z nás, že splníme svou povinnost; ať toto je heslem v řadách Jeho následovníků. *ST 460.1*

Nemáme čekat, až budeme vyzváni k tomu, abychom udělili světlo, nebo až budeme naléhavě požádáni o radu a poučení. Kdo přijímá paprsky Slunce spravedlnosti, má svůj lesk vyzařovat pro každého ve svém okolí. Jeho náboženství má působit kladným a přesvědčivým vlivem. Jeho vroucí modlitby mají být tak naplněny Duchem svatým, že pohnou a přemohou duši. Ježíš praví: „*Tak svět světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích.*“ (Mt 5,16) Pro světského člověka by bylo lepší, kdyby se nikdy nesetkal s učitelem náboženství, než aby se ocitl pod vlivem takového, který sám nezakouší Boží sílu. Jaké nadšení by nás naplňovalo, jak velmi bychom pracovali, jak štedří a nesobečtí bychom byli, kdybychom si Krista vzali za vzor a Jeho život za směrnici! Jak neúnavně bychom pracovali, jaké vážné prosby o sílu a moudrost vystupovaly by pak k Bohu! Jak jinak by to vypadalo v srdcích, v rodinách, ve sborech a i ve světě, kdyby všechny vyznávající Boží děti považovaly Bohem uloženou službu za hlavní úkol svého života a s nezištnou oddaností pomáhaly! *ST 460.2*

Bdělost a věrnost byly v každé době očekávány od Kristových následovníků. Nyní, když stojíme těsně u prahu věčnosti, kdy je nám dáno jasné chápání pravdy a je přeneseno na nás tak důležité dílo, musíme svou píli zdvojnásobit. Každý musí spolupracovat až po nejkratnější hranici svých možností. Bratře, ty ohrožuješ svou vlastní blaženost, jestliže se nyní zdržuješ. Bůh tě požene k zodpovědnosti, jestliže Jím na tě vloženou úlohu nesplníš. Znáš pravdu? Pak ji podávej dále jiným. *ST 460.3*

Co mohu říci více, abych probudila naše sbory? Co mohu říci těm, kteří měli hlavní podíl na šíření posledního poselství? „Pán přichází“ – to máme dokazovat nejen svými rty, nýbrž svým životem a povahou. Ale jak mnozí z těch, kterým dal Bůh světlo a poznání, vliv a peněžní prostředky, jsou lidmi, kteří nemilují pravdu a neuvádějí ji v život. Oni tak hluboko vyprázdnili opojnou číši sobectví a světské lásky, že jsou opojeni starostmi tohoto života. Milí bratři, jestliže zůstanete jako dosud tak zahálčiví, tak světští a sobečtí, Bůh jistě přejde kolem vás a povolá jiné, kteří méně pomýšleli na sebe a na světskou čest a kteří se nezdráhají podobně jako jejich Mistr vyjít ze stanů a nést jeho pohanění. Dílo bude dáno těm, kteří si je vysoko cení a jsou ochotní je konat, kteří vplétají jeho zásady do každodenního života. Bůh si vyvolí pokorné muže, kteří raději oslavují Jeho jméno a podporují Jeho dílo, než aby hledali čest a uznání pro sebe. On vzbudí muže, kteří nemají tak obsáhlé světské vědomosti, ale jsou s Ním spojeni a hledají radu a sílu shůry. *ST 461.1*

Někteří naši vedoucí mužové mají sklony k pěstování ducha, jakého projevil apoštol Jan, když pravil: „*Mistře, viděli jsme jednoho, an ve jménu tvém d'ábly vymítá, kterýž nechodí s námi; i bránili jsme mu, protože s námi nechodí.*“ (Mk 9,38) Organizace a disciplína jsou důležité, ale nyní jsme ve velkém nebezpečí, že ztratíme prostotu evangelia. Potřebujeme se méně vázat na vnější formy, ale dát daleko více síly pravé zbožnosti. Pokud jeho život a jeho charakter jsou vzorné, nechejme každého, kdo chce pracovat, ať dle svých schopností pracuje. I když někdo nepoužívá přesně vašeho pracovního způsobu, neměli byste ho ani jedním slovem odsuzovat, nebo zbavovat odvahy. Když farizeové vyzvali Ježíše, aby umlčel děti, které pěly k Jeho chvále, Vykupitel pravil: „*Budou-li tito mlčeti, kamení hned bude volati.*“ (L 19,40) Předpověď musí být naplněna. Také za našich dnů se musí konat dílo. Práce se rozděluje na různé úseky, ať každý pracuje tam, kde to nejlépe umí. Muž jen s jednou hřívnou ji nemá zakopat do země. Každému člověku byla Bohem přidělena úloha odpovídající jeho duchovním silám. Komu byly propůjčeny hojnější schopnosti, ten ať se ne-

pokouší umlčet jiné s menší zkušeností a nepatrnějšími schopnostmi. Někdo jen s jednou hřivnou může získat lidi, které nemohli získat jiní se dvěma nebo pěti hřivnami. Velké a malé nádoby jsou stejně určeny, aby žíznicím duším dávaly vodu života. Kdo káže slovo, nemá položit ruku na nejprostšího pracovníka a říci: „Ty musíš konat právě tuto práci, anebo vůbec nesmíš spolupracovat.“ Ruce pryč, bratři. Nechte každého pracovat jeho vlastním způsobem, v jeho vlastní výzbroji. Nechte každého konat to, co svým prostým způsobem dovede vykonat. V tom posilujte jeho ruce. V těchto dnech nesmí panovat farizejství. Nechte Boha působit, skrze koho chce. Poselství musí jít vpřed. *5T 461.2*

Každý má svou věrnost Bohu dokazovat moudrým používáním jemu svěřeného kapitálu, netoliko v peněžním ohledu, nýbrž každým nadáním, jež slouží ke stavbě Jeho království. Satan použije všemožnou vynalézavost, aby zahnal pravdu od duší opředených bludem, avšak hlas pozvání a výstrahy je musí dostihnout. Kde nyní jen někteří slouží této úloze, měly by tisíce dávat najevo tutéž oddanost jako oni. Nikdy nebylo Božím úmyslem, aby se někteří členové církve vyhýbali práci v Jeho díle. „Jdi a pracuj na mé vinici“, zní příkaz Mistrův pro každého jeho následovníka. Dokud jsou na světě neobrácené duše, máme s největší opravdovostí účinně, horlivě a rozhodně usilovat o jejich záchranu. Kdo obdržel světlo poznání, má je sdílet s těmi, kteří je nemají. Nechopí-li se každý jednotlivý člen církve této práce, jeví se v tom nedostatek živého společenství s Bohem. Jejich jména jsou pak zaznamenána jako jména lenivých služebníků. Nemůžete poznat, z jakého důvodu není čilejší duchovní život v našich sborech? Jen proto, že nejste Kristovými spolupracovníky. *5T 462.1*

Bůh dal každému jeho dílo. Služme všichni Bohu, pak nás bude učit, jak máme pracovat a pro kterou práci jsme nejschopnější. Nikdo však nemá začít tím, že samostatně šíří nové názory. Každý spolupracovník má dbát na soulad s pravdou i s bratřími. V duchu spolupráce má každý ochotně přijímat rady. Ale nikdo nemá mít pocit, že se musí na každém kroku teprve otázat některého z vedoucích bratří, zda smí to neb ono učinit. Hledejte vedení ne u lidí, nýbrž u Boha Izraele. *5T 463.1*

Dílo, jež církev nevykonala v době pokoje a blahobytu, bude muset vykonat ve strašné zkoušce za nejnepríznivějších poměrů, které nejvíce zbavují odvahy. Přízpůsobení se světu utlumilo a zadrželo varovné poselství. Potom bude poselství rozšířeno za nejuživějšího odporu nepřátel víry. V té době se třída povrchních, kteří se nedají poučit a jejichž vlivem se postup díla neustále zpomaloval, zřekne víry a postaví se na stranu zapřísáhlých nepřátel Kristových, k nimž odedávna vnitřně náležela. Tito odpadlíci budou pak v nejrozhročenějším nepřátelství činit vše, co je v jejich moci, aby své dřívější bratry utiskovali, pomlouvali a vyvolávali proti nim rozhořčení. Tento den je bezprostředně před námi. Členové církve budou jednotlivě podrobeni zkoušce. Octnou se v takových poměrech, které je donutí, aby vydávali svědectví o pravdě. Mnozí budou mluvit před shromážděním rady nebo před soudními dvory, snad odkázáni jen sami na sebe. Pokud si opomenuli zajistit zkušenost, která by jim mohla pomoci v této tísní, nyní jsou vnitřně trápeni výčitkami svědomí, protože promarnili a zameškali příznivou příležitost. *5T 463.2*

Milí bratři a sestry, prosím vás, uvažujte o tom. Každý z vás musí něco učinit. Vaše nevěrnost a liknavost jsou zaznamenány jako dluh v nebeských knihách. Své síly a schopnosti jste nechali zeslábnout a zakrnět. Chybí vám zkušenosti a výkonnost, které byste mohli mít. Ale dříve, než bude navždy pozdě, prosím vás: Procitněte! Neotálejte déle! Den je téměř u konce. Večerní slunce chce právě před vašimi očima navždy zapadnout. Přesto můžete nalézt odpuštění, dokud Kristova krev za vás prosí. Vynaložte všechny síly duše a využijte těch málo zbývajících hodin k vážné práci pro Boha a své bližní. *5T 463.3*

Mé srdce je nanejvýš pohnuto. Slova nestačí vyjádřit mé pocity, když prosím za hynoucí duše. Mám prosit marně? Jako posel na místě Kristově, chtěla bych vás povzbudit k tomu, abyste pracovali jako nikdy předtím. Svou povinnost nemůžete svalit na jiné. Vaši práci nemůže vykonat nikdo jiný. Zadržíte-li své světlo, musí někdo vaši nedbalost zůstat ve tmě. *5T 464.1*

Věčnost leží před námi. Opona bude brzy odstraněna. Co učiníme a jaké jsou naše pocity z toho, že stojíme na tak významném a odpovědném místě a přece tolik vyhledáváme své pohodlí, zatímco duše kolem nás hynou? Otupěla tak vaše srdce? Nedovedeme pochopit, že máme pracovat pro záchranu jiných? Bratři, patříte k těm, kteří mají oči a přece nevidí, kteří mají uši a přece neslyší? Marně vám Bůh daroval poznání své vůle a marně vás stále a stále varoval? Věřte výkladům

věčné pravdy o tom, co brzy postihne zemi? Věříte, že Boží soudy se vznášejí nad lidstvem? Můžete přesto zůstat tak bezstarostnými a tak chtivými zábavy? *ST 464.2*

Pro Boží lid není nyní čas, aby si shromážďoval poklady na tomto světě a srdcem na nich lpěl. Není daleko doba, kdy jako kdysi učedníci budeme donuceni hledat útočiště na pustých a osamělých místech. Jako pro křesťany v Judstvu, bylo obležení Jeruzaléma římským vojskem signálem k útěku, tak pro nás bude výstrahou, když si USA přisvojí moc zákonitě vynucovat svěcení papežské soboty. Pak bude čas, abychom opustili velká města a byli připraveni opustit také menší města, abychom v ústraní a odloučenosti hor hledali domov. Také již dnes bychom neměli hledat nákladné byty, ale připravovat se na lepší, nebeskou vlast. Místo toho, abychom vydávali peněžní prostředky na ukojení vlastního já, měli bychom uvažovat, jak je hospodárně upotřebit. Každý dar, propůjčený nám Bohem, máme použít k Jeho cti, když sdělujeme světu varovné poselství. Bůh má ve městech práci pro své spolupracovníky. Naše, již založené misijní stanice se musí podporovat a nové zakládat. To vyžaduje nemalé peněžní prostředky, aby dílo úspěšně postupovalo. Musíme stavět modlitebny, abychom mohli pozvat lidi, aby slyšeli přítomnou pravdu. Právě proto nám Bůh svěřil kapitál, jako svým šafářům. Neukládejte své jmění do světských podniků, tím by se překáželo dílu. Ukládejte své peníze tam, kde je můžete upotřebit pro Boží věc. Posílejte před sebou své poklady do nebe. *ST 464.3*

Každý člen církve má sebe a všechno své jmění položit na Boží oltář. Více než kdy jindy, platí dnes Vykupitelovo napomenutí: „*Prodávejte statky své a dávejte almužnu. Dělejte sobě pytlíky, kteréž nevetšejí, poklad, kterýž nehyne v nebesích, kdež zloděj dojíti nemůže, aniž mol kazí. Nebo kdež jest poklad váš, tuť bude i srdce vaše.*“ (L 12,33.34) Kdo ukládá své peněžní prostředky do velkolepých domů, usedlostí nebo světských podniků, říká svým počínáním: „Bůh je nemůže dostat, potřebuji je pro sebe.“ Ten svou jedinou hřivnu zavázal do šátku a ukryl ji v zemi. Kdo takto jedná, má důvod k tomu, aby se měl na pozoru. Milí bratři, Bůh vám nesvěřil peněžní prostředky, aby nečinně ležely, anebo abyste je žárlivě utajovali nebo skrývali, nýbrž abyste je upotřebili na podporu Jeho díla, na záchranu duší od zkázy. Teď není čas na to, aby se peníze Páně ukládaly do vašich nákladných domů a velkolepých podniků, zatímco dílo trpí nedostatkem a je odkázáno na sbírky, protože Jeho pokladnice je zaplněna jen napolo. Pán není s těmi, kteří tak jednají. Pamatujte na to, že se rychle přibližuje den, kdy zazní: „*Vydej počet z vladařství svého.*“ (L 16,2) Což pak nemůžete rozeznat znamení doby? *ST 465.1*

Každý den, který uplyne, přibližuje nás tomu poslednímu dni. Jsme o rok blíže soudu a věčnosti než na počátku roku 1844 (psáno 1885). Přicházíme také blíž k Bohu? Jsme bdělí na modlitbách? Další rok nám daného času k práci se svinul do věčnosti. Každý den přicházíme do styku s muži a ženami, kteří jdou vstříc soudu. Každý den může znamenat pro mnohou duši rozhodný řez. Mnohý může být postižen rozhodnutím, jež určuje jeho věčný osud. Jakým vlivem jsme působili na naše spolupracovníky? Jaká úsilí jsme podnikli, abychom je přivedli ke Kristu? *ST 466.1*

Je to něco vážného zemřít, ale daleko vážnější je žít. Každá myšlenka, každé slovo a každý skutek našeho života se opět s námi setká. Co učiníme ze sebe v době přípravy, tím musíme zůstat po celou věčnost. Smrt znamená rozklad těla, ale ona nemění náš charakter. Opětný Kristův příchod nezmění naši povahu; on ji pouze navěky upevní, bez žádné změny. *ST 466.2*

Ještě jednou vyzýváme členy církve, aby byli křesťany a stali se podobnými Kristu. Ježíš pracoval, ale ne pro sebe, nýbrž pro jiné. Jeho práce přinášela ztraceným požehnání a záchranu. Jste-li křesťany, budete následovat Jeho příkladu. On položil základ a spolu s Ním máme stavbu postavit. Jaký materiál však přinášíme na ten základ? „*Jednoho každého dílo zjeveno bude. Den zajistě to ukáže; nebo v ohni zjeví se a jednoho každého dílo, jaké by bylo, oheň zprubuje.*“ (1 K 3,13) Když věnujete všechny své dary a schopnosti věcem tohoto světa, vaše životní dílo bude přirovnáno k dřevu, senu a strnisku a bude stráveno ohněm posledního soudu. Ale nesobecká práce pro Krista a pro budoucí život bude jako zlato, stříbro a drahokamy; je nehynoucí. *ST 466.3*

Milí bratři a sestry, prosím vás, procitněte ze smrtelného spánku. Je příliš pozdě, abyste síly ducha a těla upotřebili k ziskuchtivým účelům. Hleďte, aby poslední soud vás nenalezl bez jediného pokladu v nebi. Snažte se, abyste vítězství kříže nesli vpřed a duším přinášeli světlo pravdy. Pracujte na záchraně svých bližních, pak vaše dílo obстоjí ve zkoušce ohněm. *ST 466.4*

„*Zústane-li či dílo... vezme odplatu.*“ (1 K 3,14) Nádherná bude odplata, až se věrní pracovníci shromáždí kolem trůnu Božího a Beránkova. Když Jan jako smrtelník užírl Boží slávu, padl jako mrtev, nemohl snést ten pohled. Avšak když smrtelné oblékne nesmrtelné, budou vykoupení podobni Ježíši, neboť Ho budou vidět tak, jak je. Stojí před trůnem, to je pro ně důkazem, že byli přijati. Všechny jejich hříchy a přestoupení jsou vymazány. Nyní mohou hledět na nezahalenou nádheru Božího trůnu. Byli spoluúčastníky Kristova utrpení, pracovali spolu s Ním na plánu spasení a nyní sdílejí Jeho radost, že jejich spolupůsobením byly zachráněny duše, jež velebí Boha po celou věčnost. *5T 467.1*

53. Jozue a Anděl

Kdyby bylo možné odstranit závoj, který odděluje viditelný svět od neviditelného, mohly by Boží děti uvidět veliký boj, který se koná mezi Kristem s jeho svatými anděly a satanem s jeho zlým vojskem o vykoupení lidí. Pak by porozuměly, jak podivuhodně Bůh působí, aby zachránil duše z pout hříchu a jak neustále používá svou moc, aby je chránil před úskoky zlého. Potom by byli lépe připraveni čelit lstivým satanovým úkladům. Kdyby lidé, jakožto Kristovi spolupracovníci, viděli nesmírný rozsah a důležitost vykupitelského plánu a také velikost před nimi ležícího díla, byla by jejich srdce naplněna hlubokou úctou. Ve vědomí, že celé nebe se podílí na jejich vykoupení, byli by pokorní, ale také povzbuzení. 5T 467.2

Nanejvýš přesvědčivé a dojmavé znázornění satanova působení a působení Krista a moci našeho Prostředníka vítězího nad žalobníkem svého lidu, nacházíme v Zachariášově proroctví. Ve svatém vidění prorok uží velebně Jozue, jak v nečistém oděvu stojí před andělem Páně a úpěnlivě prosí Boha o milost pro svůj lid, jenž se nachází ve velikém soužení. Satan stojí po jeho pravici, aby mu odporoval. Protože Izrael byl vyvolen k tomu, aby na zemi uchovával známost Boha, byl od počátku své národní existence zvláštním cílem satanova nepřátelství, jenž byl rozhodnut zničit tento lid. Dokud Izraelité poslouchali Boha, nemohl jim satan uškodit; proto použil vši své moci a lsti, aby je svedl ke hříchu. Jsouce opředeni jeho pokušeními, přestupovali Boží zákon a tím byli odloučeni od zdroje své síly. Stali se kořistí svých pohanských nepřátel. Jako zajatci byli odvedeni do Babylona a museli tam zůstat mnoho let. Bůh je však neopustil. Posílal jim své proroky s pokáráním a výstrahou. Lid byl vyburcován a poznal svou vinu. Pokořili se před Bohem a s pravou lítostí se vrátili k Němu. Vtom jim Pán poslal povzbuzující poselství a prohlásil, že je chce vysvobodit ze zajetí a opět přijmout na milost. Právě tomu chtěl satan rozhodně zabránit. Zbytek Izraele se již vrátil domů a satan se snažil podnítit pohanské národy, které byly ovšem jeho nástroji, aby Izraelity docela zničili. 5T 467.3

Když Jozue pokorně vzýval Boha, aby splnil své zaslíbení, satan se mu opovážil odporovat. Poukazoval na to, že lid Izraele za svá přestoupení nesmí být zase přijat na Boží milost. Osoboval si je jako svou kořist a požadoval, aby byl dán do jeho rukou ke zničení. 5T 468.1

Velebně nemůže hájit sebe a svůj lid proti satanovým obviněním. Netvrdí, že Izrael je nevinen. Ve svém nečistém šatě, symbolu hříchu lidu, jímž je oděn jako jeho zástupce, stojí před andělem. Vyznává jejich vinu, ale poukazuje také na jejich pokornou lítost. Staví na milosti a odpuštění Vykupitele a ve víře se odvolává na Boží zaslíbení. 5T 468.2

Potom Anděl, kterým je sám Kristus, Spasitel hříšníků, umlčuje žalobce svého lidu a praví: „*Potresciž tě Hospodin, satane, potresciž tě, pravím, Hospodin, kterýž vyvoluje Jeruzalém. Zda-liž tento není jako hlaveň vychvácená z ohně?*“ (Za 3,2) Izrael byl dlouho v peci soužení. Plameny rozněcované satanem a jeho služebníky na jejich zničení je za jejich hříchy téměř strávily. Nyní však Bůh vztáhl svou ruku, aby Izraele vyvedl. Kde Jeho lid ukazuje lítost a pokoru, tam jej Spasitel ve svém slitování nepřenechá krutému násilí pohanů. „*Třtiny nalomené nedolomí a lnu kouřícího se neuhasí.*“ (Iz 42,3) 5T 469.1

Když přímluva Jozuova byla přijata, byl vydán rozkaz: „*Vezměte roucho to zmazané z něho.*“ A k Jozuovi mluví Anděl: „*Pohled, přenesl jsem z tebe nepravost tvou, oblékl jsem tě v roucha proměnná. ... I vstavili čepici pěknou na hlavu jeho a oblékli ho v roucha.*“ (Za 3,4.5) Jeho vlastní hříchy a hříchy lidu byly odpuštěny. Izrael byl oděn slavnostním šatem, Kristovou spravedlností, jež mu byla připočtena. Čepice, jež byla dána na hlavu Jozuovu, byla čepice, jakou nosili kněží a měla nápis „*svatost Hospodinu*“. Tím bylo vyjádřeno, že přes svá dřívější přestoupení nyní byl shledán hodným toho, aby sloužil před Bohem v Jeho svatyni. 5T 469.2

Potom, když mu anděl takto slavnostně propůjčil hodnost kněžství, pravil: „*Takto praví Hospodin zástupů: Jestliže po cestách mých choditi budeš a jestliže stráž mou držeti budeš, budeš-li také souditi dům a budeš-li ostržovati síni mých, dám zajisté to, abys chodil mezi těmito přistojícími.*“ (Za 3,7) Měl být poctěn jako soudce, nebo představený chrámu a chrámové služby. Měl sám v tom-

to životě chodit mezi služebnými anděly a konečně náležet k oslavenému zástupu kolem Božího trůnu. *5T 469.3*

„Slyš nyní, Jozue, knězi nejvyšší, ty i tovaryši tvoji, kteříž sedí před tebou: Ačkoli muži ti jsou za zázrak, aj, já však přivedu služebníka svého, Výstřelek.“ (Za 3,8) Zde je zjevena naděje Izraele. Vírou v přicházejícího Vykupitele dostalo se Jozuovi a jeho lidu odpuštění. Vírou v Krista byli opět přijati do Boží přízně. Budou-li chodit po jeho cestách a zachovávat jeho přikázání, měli být za své zásluhy „zázrakem“ a jako vyvolení nebes poctěni mezi národy země. Kristus byl jejich nadějí, jejich útočištěm, jejich ospravedlněním i vykoupením, tak jako také dnes je nadějí své církve. *5T 469.4*

Tak jako satan žaloval na velekněze Jozue a jeho lid, tak žaluje v každé době na ty, kteří hledají milost a Boží přízeň. Ve Zjevení je nazýván *„žalobník bratří našich, který žaloval na ně před obličejem Boha našeho dnem i nocí“* (Zj 12,10). Boj se opakuje o každou duši, která je vysvobozena z moci zlého a jejíž jméno je zapsáno v knize života Beránkova. Nikdo ze satanovy rodiny není přijat do Boží rodiny, aniž by vyvolal rozhodný odpor zlostníka. Satanovy žaloby na lidi, kteří hledají Pána, nejsou vyvolány z nelibosti nad jejich hříchy. On jásá nad jejich charakterem. Jen když přestupují Boží zákon, může získat nad nimi moc. Jeho žaloby pocházejí jedině z nenávisti proti Kristu. Vykupitelským plánem Ježíš láme satanovu moc nad lidmi a zachraňuje duše z jeho nadvlády. Veškerá nenávist a zloba arciodbojníka se probudí, vidí-li důkaz Kristovy nadvlády. S d'ábelskou mocí a lstí pracuje, aby mu vytrhl zůstatek synů lidských, jež přijaly Jeho vykoupení. *5T 470.1*

Zavádí lidi do pochybovačnosti a dává podnět k tomu, že pozbývají důvěry v Boha a odlučují se od jeho lásky. Svádí je, aby Boží zákon porušovali, a pak je požaduje jako své zajatce a Kristu upírá Jeho právo na ně. On ví, že když někdo Boha opravdově prosí o odpuštění a milost, také je obdrží. Proto člověku předhazuje hříchy, aby ho zmalomyslněl. Neustále něco vyhledává proti těm, kteří se snaží poslouchat Boha. I jejich nejlepší a nezištné služby uvádí jako hříšné a zkažené. Nesčetnými záměry a největší lstí a krutostí se snaží jim způsobit záhubu. Člověk sám nemůže čelit těmto žalobám. Stojí před Bohem v oděvu potřísněném hříchem a s vyznáním své viny. Ale Ježíš, náš právní zástupce, mluví působivou obhajovací řečí za ty, kteří pokáním a vírou svěřili mu ochranu svých duší. On zastupuje jejich věc a mocnými důkazy z Golgoty vyvrací žalobcovu tvrzení. Jeho dokonalá poslušnost Božího zákona až do smrti na kříži, Mu dala všechnu moc na nebi i na zemi. Nyní požaduje od svého Otce milost a smíření pro hříšné lidi. Žalobci svého lidu praví: *„Potresciž tě Hospodin, satane! Tito jsou vykoupeni mou krví, jako hlavně vychvácená z ohně.“* Kdo se ve víře spoléhá na Něho, tomu se dostane potěšujícího ujištění: *„Pohled, přenesl jsem z tebe nepravost tvou a oblékl jsem tě v roucha proměnná.“* Všichni, kteří oblékli roucho Kristovy spravedlnosti, budou stát před Ním jako vyvolení, věrní a pravdomluvní. Satan nemá moc je vyrvat z Kristovy ruky. Kristus nedopustí, aby duše, jež se v pokání a ve víře dovolává Jeho ochrany, upadla do rukou nepřítele. Jako záruku dal své slovo: *„Zdali sváže sílu mou, aby učinil se mnou pokoj, aby, pravím, učinil se mnou pokoj?“* (Iz 27,5) Zaslíbení dané Jozuovi, platí pro každého: *„Jestliže stráž mou držeti budeš... dám zajisté to, abys chodil mezi těmito přistojícími.“* (Za 3,7) Boží andělé jim stojí po boku již teď na tomto světě a oni budou nakonec mezi anděly, kteří obklopují Boží trůn. *5T 470.2*

Skutečnost, že uznaný Boží lid je představován jako stojící v nečistém šatě před Pánem, by měla všechny, kteří vyznávají Jeho jméno, podnít k pokoře a k vážnému zkoumání srdce. Kdo svou duši skutečně očistí poslušností pravdy, bude mít o sobě velmi skromné mínění. Čím více uvažují o neposkvrněném Kristově charakteru, tím silnější bude jejich touha, aby byli přetvořeni v Jeho obraz a tím méně čistoty nebo svatosti budou vidět v sobě. Zatím co máme poznávat svůj hříšný stav, musíme důvěřovat Kristu, jakožto naší spravedlnosti, našemu posvěcení a našemu vykoupení. Na satanovy žaloby nemůžeme nic odpovědět. Sám Kristus se nás může účinně zastávat. On je s to umlčet žalobcovy důvody, jež nespočívají na našich, nýbrž na jeho vlastních zásluhách. *5T 471.1*

Nesmíme se však nikdy spokojit s hříšným životem. Myšlenka, že každá charakterová vada a každá zvláštnost vaší bytosti, jež neodpovídá božskému vzoru, je pro d'ábla dveřmi, kterými může vniknout, aby křesťany zničil, by měla křesťany povzbudit k větší horlivosti a opravdovosti. Nadto každé selhání a každá chyba z jejich strany je pro pokušitele a jeho služebníky příležitostí, aby Krista káral. Máme vynaložit všechny své duševní síly, abychom se přemáhali a pohlížet na Ježíše, aby

učinil to, co sami nedokážeme. Ti, kteří budou kráčet s Kristem v bílém rouše, nemohou pěstovat žádné hříchy. Má nám být odňato ohyzdné roucho a propůjčeno roucho Kristovy spravedlnosti. Pokáním a vírou se staneme schopnými, abychom poslouchali všechna Boží přikázání a byli nalezeni před Ním bez poskvrny. Kdo jednou bude mít Boží zalíbení, je nyní sklíčený, vyznává své hříchy a skrze Ježíše, svého Přímluvce, opravdově prosí o odpuštění. Jeho pozornost je obrácena na Ježíše. Ježíš je středem jeho naděje a jeho víry. A když bude dán rozkaz: „*Vezměte roucho to zmazané z něho, a oblecte jej v roucha proměnná... nechť vstaví čepici pěknou na hlavu jeho*“, pak je připraven vzdát Ježíši všechnu čest za Jeho vykoupení. ST 472.1

Zachariášovo vidění o Jozuovi a andělovi se obzvlášť vztahuje na zkušenosti Božího lidu na konci velikého dne smíření. Církev ostatků se octne ve velké zkoušce a ve velkém soužení. Kdo zachovává Boží přikázání a má víru Ježíšovu, pocítí hněv draka a jeho vojska. Satan považuje svět za své vlastnictví, nabyt nadvládu nad odpadlou církví, ale je zde malý zástup, který se protíví jeho svrchovanosti. Kdyby jej mohl vyhladit ze země, bylo by jeho vítězství úplné. Tak jako působil na pohanské národy, aby zničil Izraele, tak v blízké budoucnosti pohne bezbožnými mocnostmi země, aby zničili Boží lid. Ode všech se bude požadovat, aby uposlechli lidských nařízení a přestoupili Boží zákon. Všichni, kteří chtějí být věrni Bohu a své povinnosti, budou ohrožováni a dáni do klatby. Budou „*zrazováni i od rodičů a od bratrů, od příbuzných i od přátel*“ (L 21,16). ST 472.2

Jejich jedinou nadějí je Boží milost, jejich jedinou záštitou je modlitba. Tak jako Jozue prosil před andělem, tak budou ostatky se zlomeným srdcem a s pevnou vírou v Krista prosit o odpuštění a záchranu. Jsou si plně vědomi hříšnosti svého života, cítí svou slabost a nehodnost, a když na sebe pohlédnou, chtějí by si zoufat. Pokušitel stojí u nich, aby je obžaloval, jako stál u Jozue, aby mu odporoval. On poukazuje na jejich ušpiněný oděv a na jejich charakterové vady. Připomíná jim jejich slabost a pošetilost, jejich hříchy a jejich nevděk, i to, že nejsou podobni Kristu a tím zneuctívají svého Vykupitele. Děsí duše myšlenkou, že jejich případ je beznadějný, a že skvrna jejich nečistoty se nikdy nedá smýt. Doufá, že zničí jejich víru tak, že oni povolí jeho pokušením, aby se odvrátili od Boha a přijali znamení šelmy. ST 473.1

Satan předkládá Bohu proti nim své žaloby; prohlašuje, že svými hříchy pozbyli božskou přízeň a domáhá se práva zničit je jako přestupníky. Říká, že oni právě tak jako on si zaslouží, aby byli vyloučení z Boží přízně. Říká: „To jsou tito lidé, kteří mají v nebi zaujmout moje místo a místo andělů, kteří jsou se mnou spojeni? Zachovávali předpisy Božího zákona, když předstírali, že jej poslouchají? Nemilovali vlastní já více než Boha? Nekladli své vlastní zájmy výše než Jeho službu? Nemilovali věci tohoto světa? Pohled’ na hříchy, které vtiskly pečeť jejich životům. Pohled’ na jejich sobectví, na jejich zlobu, na jejich nenávisť mezi sebou.“ ST 473.2

Boží lid se ve mnohém ohledu velmi provinil. Satan přesně zná hříchy, k nimž je svedl a představuje je v naprosto přehnaném světle. Praví: „Bůh chce mne a mé anděly zapudit ze své přítomnosti a odměnit ty, kteří se provinili týmiž hříchy? To Pane ve své spravedlnosti nemůžeš učinit. Pak tvůj trůn nebude založen na spravedlnosti a soudu. Spravedlnost vyžaduje jejich odsouzení.“ ST 474.1

Ale i když Kristovi následovníci zhřešili, přece se nepodrobili zlu. Odložili své hříchy a v pokoře a kajivosti hledali Pána. Božský Přímluvce za ně prosí. Ten, který jejich nevděčností byl nejvíce potupen, ten zná jejich hříchy, ale také jejich lítost. Praví: „Potresciž tě Hospodin, satane! Já jsem dal svůj život za tyto duše. Ony jsou vyryty do mých rukou.“ ST 474.2

Satanovy útoky jsou silné, jeho klamání hrozná, ale oko Páně bdí nad svým lidem. Jeho bída je veliká. Zdá se, že plameny ohnivé pece jej chtějí strávit. Ale Ježíš jej vynese jako zlato, které je v ohni tříbeno. Všechno pozemské na nich musí být odstraněno, aby z nich mohl dokonale vyzařovat Kristův obraz. Nevěra musí být přemožena, musí se rozvíjet víra, naděje a trpělivost. ST 474.3

Boží lid sténá a pláče nad ohavnostmi, jež se dějí na světě. Se slzami varují bezbožné před nastávajícím nebezpečím, když pošlapávají Boží zákon. S nevýslovnou starostí se pokořují před Pánem kvůli svým vlastním přestupkům. Bezbožní se posmívají jejich starosti. Jejich vážná napomenutí zesměšňují a dobírají si je pro jejich domnělou slabost. Ale úzkost a pokoření Božích dětí jsou neklamným důkazem, že opět získaly sílu a důstojnost svého charakteru, jež pozbyly následkem hříchu. Protože se opět přibližují Kristu a jejich oči jsou upřeny na Jeho dokonalou čistotu, rozpoznávají také zřetelně neobyčejnou zavržení- hodnost hříchu. Jejich kajivnost a jejich sebeponi-

žování jsou v Božích očích nekonečně cennější, nežli samolibý a pyšný duch těch, kteří nevidí žádný důvod ke smutku, kteří opovrhují Kristovým ponížením a vydávají se za dokonalé, ačkoliv přestupují svatý Boží zákon. Mírnost a pokora srdce jsou podmínky k dosažení síly a vítězství. Koruna slávy kyne těm, kteří se sklánějí u paty kříže: „*Blahoslavení lkající, nebo oni potěšení budou.*“ (Mt 5,4) ST 474.4

Věrní modlitebníci jsou takřka Bohem sevřeni. Oni sami nevědí, jak bezpečně jsou chráněni. Vladaři tohoto světa, popouzeni satanem, se je snaží zničit. Kdyby se jejich oči mohly otevřít, jako oči služebníka Elizeova v Dothain, uviděli by, jak se Boží andělé kladou kolem modlitebníků a svým leskem a svou nádherou zadržují zástupy vojsk temna. ST 475.1

Když se Boží lid pokoří před Bohem a prosí o čistotu srdce, je dán rozkaz: „*Vezměte roucho to zmazané z něho*“ a vyslovena jsou povzbuzující slova: „*Pohled, přenesl jsem z tebe nepravost tvou a oblékl jsem tě v roucha proměnná.*“ (Za 3,4) Božím dětem, jež v pokušení a zkoušce zůstaly věrné, bude propůjčeno neposkvrněné roucho Kristovy spravedlnosti. Opovrhované ostatky budou oděny v nádhernou okrasu, aby již nikdy nebyly potřísněny špínou světa. Jejich jména zůstanou zapsána mezi věrnými všech dob v knize života Beránkova. Odolali pletichám podvodníka. Ačkoli drak zuřil, jejich věrnost neochabla. Nyní jsou navěky zajištěni před lstí pokušitele. Jejich hříchy jsou vloženy na původce hříchu. Ostatky obdrží nejen odpuštění a budou přijati, ale budou také poctěni. „Čepice pěkná“ bude jim dána na hlavu. Mají být králi a kněžími před Bohem. Zatímco satan přednášel své obžaloby a snažil se zničit věřící, chodili svatí andělé neviditelně sem a tam a vtiskli věřícím pečeť živého Boha. To jsou ti, kteří stojí s Beránkem na hoře Sionu a mají na svých čelech napsáno Otcovo jméno. Před trůnem zpívají novou píseň, kterou se nikdo nemůže naučit kromě těch sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří byli vykoupeni ze země: „*Ti jsou, kteříž následují Beránka, kamž by koli šel. Ti jsou koupeni z lidí, prvotiny Bohu a Beránkovi. A v ústech jejich není nalezena lest; neboť jsou bez úhony před trůnem Božím.*“ (Zj 14,4.5) ST 475.2

Nyní se dokonale naplnila Andělova slova: „*Slyš nyní, Jozue, knězi nejvyšší, ty i tovaryši tvoji, kteříž sedí před tebou: Ačkoliv muži ti jsou za zázrak, aj, já však přivedu služebníka svého, Výstřelek.*“ (Za 3,8) Kristus se objevil jako Vykupitel a Zachránce svého lidu. Nyní jsou ostatky opravdu „zvláštností“, protože zármutek a pokoření v jejich putování jim způsobily radost a čest v Boží a Beránkově přítomnosti. „*V ten den bude výstřelek Hospodinův ušlechtilý a slavný a plod země výtečný a krásný, totiž ti, kteříž zachováni budou z Izraele. I stane se, že kdož bude zanechán na Sionu a pozůstaven bude v Jeruzalémě, svatý slouti bude, každý, kdož je zapsán k životu v Jeruzalémě.*“ (Iz 4,2.3) ST 476.1

Svědectví pro církev číslo 33

54. Jednota a láska v církvi

Drazí bratři a sestry v Healdsburgu,

nezapomínejte, že nejnebezpečnější osidla, která satan připravil pro církev, přijdou prostřednictvím vlastních členů, kteří nemilují Boha nadě vše a svého bližního jako sebe samého. Satan se stále snaží proniknout mezi bratry a sestry. Snaží se ovládnout ty, kteří sice tvrdí, že pravdě věří, avšak nejsou obráceni. Může-li je ovlivnit prostřednictvím jejich tělesné přirozenosti, aby se s ním spojili a mařili Boží záměry, pak jásá. *5T 477.1*

Zdravotní ústavy, škola, kazatelská služba a misijní společnosti, to všechno jsou nástroje, které Bůh používá k dokončení svého díla. Najde-li satan něco, co odvede schopné lidi od těchto ústavů a usměrní jinam proud podpory, využije toho. Někteří klamou sami sebe. Zatímco si namlouvají, že konají Boží dílo, nahrávají do rukou toho velikého svůdce a konají mu nejučinnější službu. Střežte se těchto svodů. Vždy pamatujte, co jsme dlužní našemu křesťanskému vyznání, jako zvláštní Boží lid. Bděme, aby v užívání osobní nezávislosti váš vliv nemařil Boží záměry a vy jste se satanovými svody nestali kamenem úrazu, který stojí slabým a pomalým přímo v cestě. Je nebezpečí, že svým nepřátelům dáme příležitost rouhat se Bohu a potupit tím lidi, věřící pravdě. *5T 477.2*

Obzvláště se varujte toho, abyste se nestali nástrojem v rukou nepřítele, jehož pomocí odvrací myslí všech – mužů, žen i dětí – od úplného odevzdání se Bohu a velkému dílu naší doby. Varujte se lichocením mladým, poukazováním na vyhlídku finančních zisků, možnost získání obdivuhodného vzdělání, nebo velikých osobních úspěchů. Lichotivá slova jsou příjemná neposvěcenému srdci a někteří v domněnku, že stojí pevně, jsou omámeni, okouzleni a opojeni nadějemi, které nebudou nikdy uskutečněné. Takto se napáchalo mnoho zla. Všichni by měli myslet a mluvit rozvážně o svých schopnostech a být pečliví a nepodněcovat pýchu a nežádoucí sebevědomí u jiných. Nebudou-li mužové a ženy posvěceni Bohu, jsou mravně slabí. Mohou se naprosto mýlit ve svém odhadu lidských schopností, i o představě křesťanské věrnosti. Varujte se pohnutek, které by mohly snížit zájem kohokoli o budování ústavu, který Bůh přikázal vystavět. *5T 478.1*

Bratr A nevyjadřuje dobrý úsudek v každém směru a za všech okolností. Nesmýšlí správně a nebude-li chodit pokorně před Pánem, dopustí se vážných omylů. Nedostává se mu soudnosti a proto nesprávně odhaduje charakter, a utíká se k výstřednímu lichocením některých, až uráží jejich cit. Chce v nich probudit domněnku, že mohou udělat veliké dílo, avšak mohou tím zanedbat malé povinnosti ležící jim přímo v cestě. *5T 478.2*

Nepřimlouvám se za nečinnost, nýbrž prosím, aby tento sobecký, světský duch byl překonán. Můžeme se bezpečně pustit do jakéhokoli podniku, který spojí zájmy členů církve a přinese soulad a jednotu do Božího díla. Nikdy však nezapomeňte, že buď jste služebníky Ježíše Krista, usilujícími ze všech sil o jednotu věřících, o níž se modlil Kristus anebo pracujete proti této jednotě a proti Kristu. *5T 478.3*

Ti, kteří se snaží snížit zájem kohokoli o školu v Healdsburgu, anebo o misijní dílo v kterémkoli z jeho odvětví, nespolupracují s Bohem, nýbrž pracují pod jiným vůdcem, jehož úsilím je oslabovat a ničit. Vaše užitečnost, bratři a sestry v Healdsburském sboru vyžaduje, abyste byli přímí ve všem svém jednání, abyste byli pokorní, svatí a neposkvrnění. Mělo by tu být méně pyšného vlastního já, méně sebevědomí. Jsou-li členové církve pokorní, přestanou se přeceňovat a hledat jen vlastní zájmy a budou-li se ustavičně snažit konat Boží dílo, pak budou souladně spolupracovat. Boží duch je jeden... *5T 479.1*

Krize je právě před námi, kdy každý bude potřebovat mnoho síly od Pána, aby obstál proti úskokům satana, neboť jeho svody přijdou v každé možné podobě. Ti, kteří připustili, aby byli hříčkou satanových pokušení, nebudou připraveni zaujmout pravé místo. Jejich myšlenky budou zmatené, tak že nedovedou rozeznávat mezi tím, co je božské a co satanské. *5T 479.2*

Krizí projde každý náš ústav. Vlivy budou působit proti nim ze strany věřících i nevěřících. Nyní nesmí dojít k žádné zradě důvěry nebo svatého povolání kvůli vlastnímu blahu nebo sebevýšení. Ustavičně a s krajní pečlivostí bychom měli pozorovat svůj život, abychom nezanechali ne-

správný dojem ve světě. Říkejte si to a jednejte tak: „Jsem křesťan, nemohu se řídit světskými zásadami. Musím milovat Boha nade vše a svého bližního jako sama sebe. Nemohu se pustit do něčeho, nebo přimhouřit oko nad jakýmkoliv opatřením, které by seabeměně ovlivňovalo moji užitečnost, oslabilo můj vliv nebo zničilo mou důvěru v kterýkoli z Božích nástrojů.“ ... 5T 479.3

Pamatujte, že Boží děti tvoří jen malé stádečko v porovnání s ostatním takzvaným křesťanským světem a miliardami mužů a žen uctívajícími svět. Oni mají být biblickými křesťany, příkladem spravedlnosti a přesnosti ve všem pro naši mládež. Každý vliv, obklopující mládež, měl by být svatý a měl by začít v našich rodinách. Svaté a všední bychom neměli směšovat. 5T 479.4

Pečování o zájmy bratří

Svým křestním slibem se každý člen církve radostně zavázal, že bude střežit blaho svých bratří. Na všechny doléhá pokušení, aby lpěli na svých vlastních oblíbených plánech a ideách, poněvadž se jim jeví jako rozumné. Měli by však bdít a modlit se a až po krajní mez svých schopností usilovat o zřízení Kristova království na zemi. Bůh žádá od každého křesťana, aby pokud je to v jeho moci, zaháněl od svých bratří a sester každý vliv, který by i v nejmenším je mohl odvrátit od nynějšího díla nebo od jejich účasti na tomto díle. Měl by svůj zřetel obracet nejen na své vlastní duchovní blaho, nýbrž také projevovat pocit odpovědnosti za ty, kteří jsou s ním spojeni. Skrze Krista měl by mít spojovací moc na ostatní členy církve. Vliv jeho slov a jeho jednání by je měl přivést k následování Krista v sebezapírání, sebeobětování a k lásce k jiným. 5T 480.1

Kdyby členové církve působili vlivem, který je opakem lásky a nesobecké dobroty, kterou nám prokazoval Ježíš a vzdalovali se od svých bratří, pak by se věrní muži měli moudře chopit této příležitosti a s takovými dušemi pracovat. Přitom se musí ale dbát, aby vliv těchto duší nenakazil jiné, a aby sbor jejich odklonem a falešnými představami nebyl zmaten. Mnozí jsou velmi domýšliví. Jen málokdo podle jejich mínění jedná správně. Mimo to podezřívají a malicherně posuzují každé jednání jiných. Takovým lidem nesmíme dovolit, aby ohrožovali blaho sboru. Aby se pozvedl mravní stav sboru, měl by každý člen považovat za svou povinnost, úzkostlivým plněním biblických zásad vůči svatému Bohu usilovat o osobní duchovní zdokonalení. 5T 480.2

Ať každý člen sboru cítí, že musí osobně stát v pravém poměru k Bohu a být posvěcen pravdou. Potom může svým životem ukazovat jiným křesťanský charakter a být příkladem nezištnosti. Bude-li to každý činit, bude sbor ve svém duchovním životě růst a dojde u Boha zalíbení. 5T 481.1

Každý člen církve by měl cítit závaznost posvětit své desátky Bohu. Nikdo se nemá řídit podle vlastních nápadů anebo náklonností svého sobeckého srdce a takto olupovat Boha. Neměl by používat svých prostředků pro ukojení marnivosti nebo pro jakýkoli sobecký účel, neboť takovým způsobem se zaplétají do satanových osidel. Bůh je dárce moudrosti, schopnosti shromáždit bohatství a proto všechno má být posvěceno na Jeho oltář. Požadavek zní: „*Cti Hospodina z statku svého.*“ (Př 3,9) Sobecké sklony musí být ustavičně omezovány, jinak se zakousnou do srdcí mužů a žen a oni budou dychtivě toužit po zisku. 5T 481.2

Satan, protivník duší, předvedl na poušti Pánu Ježíši slávu tohoto světa a řekl: „*Protož ty pokloníš-li se přede mnou, bude všecko tvé.*“ (L 4,7) Spasitel satana odrazil. Jak snadno je však člověk sveden svody toho velikého nepřítele! Mnozí jsou okouzleni puvaby světa, slouží spíše mamonu než Bohu a jdou do záhuby. 5T 481.3

Brzy se máme setkat se svým Pánem a jaký počet vydáme ze svého hospodaření s časem, vlivem a svým vlastnictvím? Měli bychom mít radost z díla záchrany duší. Vážně se ptám Healdsburgského sboru: Je Bůh skutečně mezi vámi? Věrný svědek říká: „*Ale máš některé osoby i v Sardis, kteréž nepoškrnily roucha svého, protož budou se se mnou procházet v bílém rouše; nebo jsou hodni.*“ (Zj 3,4) Patříte mezi ně? Byli jste neochvějně poctiví? Jako tonoucí lidé přilnuli jste k Ježíši, který je vaším útočištěm? Posloucháte Ho, žijete pro Něho a milujete Ho? Je každý člen čistý, svatý a bez poskvrny, v jehož ústech není žádná lest? Je-li tomu tak, pak jste nejšťastnější, neboť jste před Bohem „*dražší nad zlato čisté... nad zlato z Ofir*“ (Iz 13,12). Zatímco celé zástupy holdují mamonu a neslouží svatému Izraelskému, někteří nepoškrnili svého roucha, nýbrž zachovali je nepoškrvněné od světa a těchto několik bude silou. Tato třída bude mít tu víru, která působí lásku a očišťuje duši. Oni zpříkladní vznešené křesťanské zásady a budou hledat osobní spojení s pra-

menem světla a vynasnaží se o stále kvalitnější dílo. Budou pěstovat každou schopnost k jejímu plnému rozvoji. Bůh chce, abyste ve svém životě byli krajně přímí a poctiví. Tím se budete lišit od světa, jako děti nejvyššího Boha. Ježíš byl klidný a ušlechtilý, neztrácel sebeovládání ani na hoře protivenství nejprudších živlů. *5T 481.4*

Vám, kteří jste měli veliké světlo, Bůh říká: „Vystupte výš!“ Přiblížte se k nebeskému Bohu! Jděte vpřed! Potřebujete víru, neochvějnou lásku ke svým bratřím a hluboký zájem o ně. Bůh vám svěřil svaté povinnosti. Existuje misijní pole pro každého člena církve, kde může šířit požehnaný vliv. *5T 482.1*

Naše škola není tím, čím by měla být, ani tím, čím bude, uvědomí-li si naši bratři a sestry, že je na ně vložena posvátná důvěra. Chtějí-li ve sboru pozvednout duchovní úroveň, dají-li příklad poctivosti celým svým jednáním, budou-li všichni pěstovat zbožnost a křesťanskou důstojnost, pak vliv školy bude dalekosáhlý a světlo, vycházející z ní bude velikým požehnáním. Viděla jsem, že bude-li škola správně vedena, vyjde z ní mnoho mladých, kteří budou aktivně pracovat v Božím díle. Všichni by však měli dát pozor, aby slovem ani činem nepodkopávali jejich úsilí a nepůsobili proti pravdě neposvěceným životem, zlými předsudky nebo zlými zprávami, neboť Bůh to o nich jistě zaznamená. Škola bude vždy nucena bojovat s těžkostmi, protože některým chybí víra a neovládá je Kristova mysl. Může-li satan mezi námi najít ty, kteří budou číhat na zlé a o našich ústavech mluvit nechutně, vypichovat každou malou chybu, která se přihodí, má radost. Nepřestane podněcovat lidi k podceňování školy, protože ona žádným způsobem neodpovídá jeho představám. Vidí-li, že mládež může mít užitek, vynaloží veškeré možné úsilí na církev, aby spíše znechutil než povzbudil a budoval. *5T 482.2*

Nikdo nepopře, že tyto živly v Healdsburgu, jakož i na jiných místech jsou a jestliže je nepoužil satan, pak použije některý jiný vliv za tímtež účelem. Avšak *„běda, skrze koho pohoršení přicházejí. Lépe by mu bylo, aby žernov osličí vložen byl na hrdlo jeho a uvržen byl do moře.“* (L 17,1.2) Bůh má své pracovní možnosti. Lidé je vždy nemohou postřehnout připisováním tak velké důležitosti svému vlastnímu úsilí, nejen že nedávají Pánu žádnou příležitost pracovat, nýbrž pracují proti Němu. *„Kdo se domnívá, že stojí, hleď, aby nepadl.“* (1 K 10,12) *„Vy tedy, nejmilejší, to první vědouce, strážte se, abyste bludem těch nešlechtných nebyli pojati a nevypadli od své pevnosti. Ale rozmáhejte se v milosti a v známosti Pána našeho a spasitele Jezukrista...“* (2 Pt 3,17.18) *5T 483.1*

Blížíme se konci času. Pokušení bude zvenčí v hojné míře dotírat na církev, ale nenechejte pokušení přijít z jejího středu. Pro pravdu a pro Krista má se lid, jenž se přiznává k Pánu, cvičit v sebezapírání. *„Všichni my zajisté ukázati se musíme před soudnou stolicí Kristovou, aby přijal jeden každý to, což skrze tělo působil, podle toho, jakž práce či byla, buď v dobrém, neb ve zlém.“* (2 K 5,10) Kdo skutečně Boha miluje, bude mít Ducha Kristova a vroucí lásku ke svým bratřím. Čím těsněji je srdce člověka spjato s Bohem a jeho pocity obráceny na Krista, tím méně jím bude otřásat hrubost a tvrdost života. Kdo vyrůstá v plnou zralost mužů a žen v Kristu Ježíši, bude se stávat stále podobnějším Kristovu charakteru a bude povznesen nad sklon k reptání a nespokojenosti. Bude také pohrdat malichernou kritikou. *5T 483.2*

Církev v této době by měla mít víru jednou danou svatým, která ji uschopňuje otevřeně říci: „Bůh je spomocník můj.“ *„Všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje.“* Pán nás vyzývá a vybízí, abychom se probudili a šli vpřed. Kdykoliv se církev v kterékoli době vzdala svých hříchů, věřila a kráčela v pravdě, byla poctěna Bohem. Ve víře a pokorné poslušnosti je moc, již svět nemůže odolat. Boží rozkaz prozřetelnosti ohledně jeho lidu je pokrok, ustavičná cesta vpřed v dokonalost křesťanského charakteru na cestě svatosti stále výš a výš v jasném světle poznání Boží lásky do samého konce času. Ó, proč se vždy učíme pouze prvním zásadám křesťanské nauky? *5T 484.1*

Pán má bohaté požehnání pro církev, pakliže její členové budou se vši opravdovostí usilovat probrat se ze své nebezpečné vlažnosti. Bezduché náboženství, slova zbavená života, charakter zbavený morální síly – to jsou výtky vznešeného poselství adresovaného Věrným Svědkem sborům, varujícího je proti pýše, světáctví, formalismu a soběstačnosti. Tomu, který je bohatý, zbohatl a ničeho nepotřebuje, Pán nebes říká: *„Nevíš, že jsi bídný, a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý.“* Avšak pokorným, trpícím, věrným, trpělivým, jdoucím životem ve vši své slabosti a nedostatečnosti, patří

slova povzbuzení: „*Aj, stojím u dveří a tluku. Jestliže by kdo uslyšel hlas můj a otevřel dveře, vejdu k němu a budu s ním večeřeti a on se mnou.*“ Věrný Svědek říká všem: „*Znám skutky tvé.*“ Takový důkladný průzkum je v kalifornských sborech. Nic neuniká Jeho důkladnému pátrání; jejich chyby a omyly, jejich nedbalosti a poklesky, jejich hříšné odvrácení od pravdy, jejich úchylinky a nedostatky – všechno je „odkryté před očima Toho, s kterým musíme jednat“. *5T 484.2*

Doufám a modlím se za to, abyste chodili ve vši pokoře ducha, abyste mohli být požehnáním jeden druhému. „*Ještě velmi, velmi maličko, a aj, ten, kterýž přijíti má, přijde a nebude meškati.*“ (Žd 10,37) Svatební lampy musíme držet v rukou hořící. Náš Pán odkládá pro svou dlouhoshovivavost vůči nám, nechce, aby někdo zahynul, ale aby všichni přišli ku pokání. Když však my se všemi vykoupenými budeme stát na skleněném moři se zlatými harfami a korunami slávy a před námi rozsáhlá věčnost, pak budeme vidět jak krátká byla doba zkoušky, jež nás čeká. „*Blaze služebníkům těm, kteréž přijda Pán, nalezl by, a oni bdí.*“ (L 12,37) *5T 485.1*

Žijeme v době, kdy by se mělo zvlášť dbát na Spasitelovo napomenutí: „*Bděte a modlete se, abyste nevešli v pokušení.*“ (Mt 26,41) Ať každý pamatuje na to, že má pevně a věrně sloužit Bohu, věřit pravdě a růst v milosti a poznání Ježíše Krista. Spasitel nás zve: „*Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem a naleznete odpočínutí duším svým.*“ (Mt 11,29) Pán je ochoten nám pomoci, posílit a žehnat nám, ale my musíme projít procesem tříbení, až se vymýtí všechna nečistota našeho charakteru. Každý člen církve musí projít ohnivou pecí, ne aby byl stráven, nýbrž aby byl očištěn. *5T 485.2*

Pán působil mezi vámi, ale i satan se tlačil, aby vás pobízel k fanatismu. Jsou ještě jiná zla, před kterými musíme utíkat. Mnozí jsou v nebezpečí, že se spokojí jen s povrchním pohlednutím na světlo poznání a Boží lásku a tím končí jejich vzrůst. V bdělosti a v modlitbě nezůstali vytrvalí. Právě tehdy, když zní provolání: „*Chrást Hospodinův, chrást Hospodinův, chrást Hospodinův jest,*“ (Jr 7,4) plíží se pokušení a duši obklopuje temnota, světská láska, sobectví a oslavování sebe. Je třeba, aby Pán naplnil naši mysl svým myšlením. Jaká to myšlenka! Namísto našich pozemských a omezených představ, chce nám Pán dát své vlastní představy a své šlechetné, obsáhlé a dalekosáhlé myšlenky a stále nás vést vzhůru k nebi! *5T 485.3*

Jste v nebezpečí, že již nechvátáte k vytčenému cíli, „*k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši*“ (Fp 3,14). Dal nám Bůh světlo? Pak jste za ně zodpovědní; nejen za paprsky světla, které na vás nyní dopadají, nýbrž za všechno, co vám bylo zjeveno v minulé době. Denně musíte Bohu oddávat svou vůli. Musíte chodit ve světle a očekávat více světla, neboť světlo drahého Spasitele bude stále jasněji svítit, bude vysílat stále zřetelnější paprsky do mravní temnoty a bude jim přibývat jasnosti až do plného dne. *5T 486.1*

Sbírají členové tvého sboru každý den ráno a večer čerstvou mannu? Hledáš božské osvětlení? Nebo přemýšlíš o možnostech, jak oslavit sebe? Miluješ Boha a sloužíš mu celou duší a oddaností, se vši myslí a vši silou tak, abys byl požehnáním lidem ve svém okolí a vedl je ke světlu světa? Stačí ti požehnání, která jsi obdržel? Nebo chodíš jako Kristus, jednáš jako on, abys Jej svým slovem a jednáním zjevoval světu? Vedeš jako poslušné dítě čistý a svatý život? Přiber Krista do svého života. Jedině On tě může vyléčit ze závisti a zlé nedůvěry ke tvému bratru. Jedině On může od vás odejmout ducha samolibosti, kterého mnozí pěstují ke své vlastní duchovní škodě. Jedině Ježíš vám může dát poznat vaši slabost, vaši nevědomost a vaši zkaženou povahu. Jen On vás může očistit a vytříbit a učinit vás schopnými pro příbytky vykoupených. *5T 486.2*

„*V Bohu udatně sobě počínati budeme.*“ (Ž 60,14) Kolik dobrého můžete vykonat, jestliže jste oddaní Bohu a svým bratřím a potlačujete-li každou nevlídnou myšlenku a každý pocit závisti nebo ješitnosti. Nevíte, jak brzy můžete být zavoláni, abyste složili zbraň! Smrt může na vás náhle položit svou ruku a nedat vám čas, abyste se připravili na své konečné proměnění. Může vám pak chybět tělesná a duchovní síla, abyste své myšlenky zaměřili na Boha a hledali s Ním pokoj. Mnohý to sám brzy zakusí, jak nicotná je lidská pomoc a jak malou cenu má domněle důležitá a samolibá spravedlnost, která ho až dosud uspokojovala. *5T 487.1*

Cítím se puze Duchem Páně, abych vám řekla, že toto je den vaší příležitosti, vaší důvěry a vašeho požehnání. Chcete ho využít? Pracujete ke cti Boží, nebo pro své sobecké účely? Máte na zřeteli skvělé vyhlídky na světský úspěch, jež vám slibují uspokojení a peněžitý zisk? Jestliže je to-

mu tak, pak budete nanejvýš trpce zklamání. Jestliže však usilujete o to, abyste vedli čistý a svatý život a učíte se denně ve škole Kristově lekcím, kterým se dle Jeho vůle máte učit, jste-li mírní a pokorní srdcem, pak máte pokoj, který vám žádné světské poměry nemohou uloupit. 5T 487.2

Život v Kristu je životem plným klidu. Rozmrzelost, nespokojenost a neklid prozrazují, že Spasitel není přítomen. Život toho, kdo přijme Ježíše do svého života, bude vyplněn šlechetnými a dobrými skutky pro Mistra. Zapomenete sloužit sobě, budete stále těsněji spojeni s drahým Spasitelem, váš charakter se bude podobat Kristovu charakteru a každý, s nímž přijdete do styku, pozná, že jste byli u Ježíše a učili se od Něho. Každý nese v sobě pramen vlastního štěstí nebo vlastní bídy. Kdo má k tomu vůli, ten se může povznést nad mělkou sentimentalitu, kterou jediné mnozí znají, ale dokud člověk je nadutý, Pán nemůže pro něho nic učinit. Satan připraví ctižádostivé plány, aby naše smysly ošálil. My však musíme stále hledět vpřed, „*k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši*“ (Fp 3,14). Shromáždíte tolik dobrých skutků v tomto životě, kolik jen můžete. „*Ale ti, kteříž jiné vyučují, stkví se budou jako blesk oblohy a kteříž k spravedlnosti přivozují mnohé, jako hvězdy na věčné věky.*“ (Da 12,3) 5T 487.3

Jestliže je náš život naplněn svatou, libou vůní, ctíme-li Boha tím, že příznivě smýšlíme o jiných a dobrými skutky přinášíme jiným požehnání, pak je to lhostejné, přebýváme-li v chatrči, nebo v paláci. Vnější okolnosti mají málo vlivu na zkušenosti duše. Duch, kterého pěstujeme, dává zabarvení všemu našemu počínání. Člověka, který má pokoj s Bohem a s bližními, nemůže učinit nešťastným. Závist nevyroste v jeho srdci, špatné podezření nenajde tam místo. Tu nemůže být nenávist. Srdce, jež je v souladu s Bohem, je povzneseno nad zloby a zkoušky tohoto života. Avšak bez Kristova pokoje je srdce nešťastné a plné nespokojenosti. Takový člověk všude vidí nedostatky a i do nejčistší hudby nebes může vnést nesoulad. Sobecký život je životem zla. Ti, jejichž srdce jsou naplněna láskou k sobě, budou pěstovat zlé myšlenky o svých bratřích a budou vystupovat proti Božím nástrojům. Vášně, rozběsněné satanovým našeptáváním, jsou hořkým pramenem, jenž nepřetržitě tekoucím proudem otravuje život druhých... 5T 488.1

Necht' každý, kdo předstírá, že je Kristovým následovníkem, méně si cení sám sebe a druhých více. Semkněte se těsněji! Semkněte se těsněji! V jednotě je síla a vítězství; v nejednotě a rozštěpení je slabost a porážka. Tato slova mi byla řečena z nebe. Jako Boží poselkyně mluvím je teď vám. 5T 488.2

Necht' každý usiluje vyhovět Ježíšově prosbě: „*Aby všichni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě.*“ Jaká to je nádherná jednota! A dále Kristus praví: „*Potom poznají všichni, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.*“ 5T 488.3

Když smrt vyrvе někoho z našeho středu, jaké jsou naše vzpomínky na naše zacházení s ním? Budí tyto vzpomínky příjemné obrazy? Jsou to vzpomínky na vyřčená přívětivá slova, nebo na projev účasti v pravé chvíli? Odmítli jeho bratři zlá podezření nerozvážných klevetníků? Zastali se ho? Osvojili si Bohem vnuknuté nařízení: „*Potěšujte choulostivých, snášejte mdlé!*“ (1 Te 5,14) „*Aj, učívals mnohé, a rukou opuštěných jsi posiloval.*“ (Jb 4,3) „*Posilňte rukou opuštěných a kolena klesajících utvrďte. Rcete těm, kteří jsou bázlivého srdce: Posilňte se a nebojte se!*“ (Iz 35,3.4) 5T 489.1

Když zemře bratr, s nímž jsme byli spojeni v církvi a my víme, že v nebeských knihách jsou o něm zápisy uzavřené a on se musí na soudu podle těchto zápisů zodpovídat, jaké myšlenky pak napadnou jeho bratry ohledně jejich zacházení s ním? Jakým vlivem na něho působili? Jak zřetelně se nyní v paměti vybavují všechna příkrá slova a každý nepromyšlený čin! Jak jinak byli by si počínali, kdyby jim byla dána ještě jednou příležitost! 5T 489.2

Apoštol Pavel děkoval za útěchu, které se mu dostalo v utrpení, následujícími slovy: „*Požehnaný... Bůh všelikeho potěšení, kterýž těší nás ve všelikém soužení našem, abychom i my mohli potěšovati těch, kteříž by byli v jakémkoli soužení, tím potěšením, kterýmž i my potěšeni jsme od Boha.*“ (2 K 1,3.4) Když Pavel pocítil ve svém srdci útěchu a teplo Boží lásky, podal toto požehnání dále jiným. Zařídme své chování tak, aby vzpomínky v nás neprobouzely takové výjevy, na které bychom nemohli snést pohled. 5T 489.3

Jsou-li lidé, se kterými jsme se stýkali mrtví, pak již nemáme příležitost vzít zpět slovo, jež jsme k nim promluvili nebo vymazat bolestný dojem ze své vzpomínky. Proto dávejme pozor na své jednání, abychom Boha neuráželi svými rty. Odložme chlad a rozepře a pěstujme před Bohem

ve svém srdci mírnost a shovívavost, když pomyslíme na Jeho milostivé jednání s námi. Necht' Boží Duch, podobný svatému plameni, stráví všechno smetí, jež se nahromadilo přede dveřmi našeho srdce a vpust'me Ježíše. Pak se bude Jeho láska vylévat na jiné naší mírnou řečí, myšlením a jednáním. Když pak nás smrt odloučí od našich přátel a my je již neuvidíme, až budeme stát před soudnou Boží stolicí, nemusíme se stydět, když budou otevřeny zápisy o našich slovech. *5T 489.4*

Jak rychle zmizí pocity nejednoty, když smrt zavře oči a ruce jsou složeny na mlčících prsou! Pak již není žádná zášť a žádná hořkost, slabost a křivda jsou odpuštěny a zapomenuty. Kolik vlídných slov se mluví o zemřelém! Na kolik dobrého z jeho života si vzpomeneme! Chvála a uznání se nyní mluví otevřeně, to vše ale proniká k uším, které již neslyší a k srdci, které již necítí. Jaký příjemný obraz by zůstal ve vzpomínkách, kdyby tato slova byla pronesena, když je unavený duch potřeboval, ucho je mohlo slyšet a srdce cítit! Jak mnozí, kteří s pohnutím mlčky stojí u már, myslí se zahanbením a zármutkem na slova a jednání, která připravila bolest srdci, jež se nyní navždy zastavilo. Vnesme nyní do svého života tolik krásy, lásky a přívětivosti, kolik můžeme. Buďte ve vzájemném styku ohleduplní a vděční, shovívaví a trpělívi. Pěstujme za života v denním styku s našimi bratry a sestrami ony myšlenky a city, které nás napadají u hrobu mrtvého. *5T 490.1*

55. Jak se chovat v domě Božím

Pro pokorné a věřící duše je Boží dům na zemi branou do nebes. Chvalozpěv, modlitba a Kristovými zástupci pronesená slova jsou Bohem určené prostředky, aby připravily lid pro církev tam nahoře a na ony vznešené bohoslužby, kterých se nemůže zúčastnit nic nečistého. *ST 491.1*

Ze svatosti, která souvisela s pozemskou svatyní, se mohou křesťané učit, jak mají pohlížet na místo, kde se Pán setkává se svým lidem. Zvyky a chování lidu k bohoslužbě se velmi změnily – ne k dobrému, nýbrž ke zlému. Drahocenné a svaté věci, jež nás spojují s Bohem, rychle ztrácejí vliv na naše myšlení a city a bývají kladeny na úroveň obyčejným věcem. Všeobecně se vytrácí hluboká úcta, kterou kdysi měl lid vůči svatyni, když se ve svatých službách přibližoval k Bohu. Ale Bůh sám dal poučení pro svou službu, kterou pozvedl daleko nad vše pomíjející. *ST 491.2*

Domov je svatyní pro rodinu, komůrka nebo les tajným místem, kam se člověk uchyluje k osobní pobožnosti, Boží dům je ale svatyní pro sbor. Čas, místo a způsob bohoslužeb má mít pevně stanovený pořádek. Nic svatého, co patří k bohoslužbě, se nesmí vykonávat nedbale nebo lhostejně. Aby se mohla lidem nejlépe hlásat Boží sláva, musejí být představy lidu tak utvářeny, aby rozlišovali svaté od všedního. Kdo má jasné úmysly, ušlechtilé myšlenky a touhy, je ten, kdo má všechno své myšlení zaměřeno na Boží věci. Šťastnými nazýváme ty, kteří mají svatyni, ať je nádherná nebo nepatrná, ve městě nebo v hrubých horských roklich, v nejnížší chýši nebo v divočině. Když je tím nejlepším, co mohou postavit svému Pánu, On to místo posvětil svou přítomností a toto místo bude svaté Pánu nebeských zástupů. *ST 491.3*

Když věřící vstupují do místnosti pro shromáždění, mají přicházet způsobně a klidně se odebrat na svá místa. Jsou-li v místnosti kamna, tedy se nesluší, aby se neuctivě a nedbale tísnilo kolem kamen. Ani před, ani po pobožnosti se nemá trpět, aby přítomní v Božím domě mluvili o všedních věcech, šeptali nebo se smáli. Upřímná a opravdová uctivost měla by být znamením těch, kteří se zúčastní bohoslužeb. *ST 492.1*

Jestliže někdo má několik minut čekat do začátku shromáždění, pak by měl v tichém rozjímání zachovat ducha pravé pobožnosti a povznést své srdce v modlitbě k Bohu, aby bohoslužby byly pro jeho vlastní srdce zvláštním požehnáním a jiné duše mohly přivést k přesvědčení a obrácení. Měl by myslet na to, že jsou v domě přítomni nebeští poslové. Svým neklidem a protože jsme okamžiku modlitby nevyužili, ztrácíme všichni mnoho ze vzácného společenství s Bohem. Náš duchovní stav musíme prozkoumat a srdce a mysl připravit na přijetí Slunce spravedlnosti. Kdyby lidé v pravé uctivosti před Pánem vstupovali do Božího domu a mysleli na to, že se nacházejí v Jeho přítomnosti, pak by jejich mlčení bylo výmluvným svědectvím. Šeptání, smích a mluvení, třebaže neškodné a na jiném místě nenápadné, by se neměly schvalovat v domě uctívání Boha. Mysl se má připravit ke slyšení Božího slova, aby mu nebyla odňata jeho důležitost, a aby se jím srdce mohlo opravdově ovlivnit. *ST 492.2*

Kazatel měl by vstupovat do Božího domu s vážnou a důstojnou tváří. Když přistoupil k řečnickému pultu, měl by se v tiché modlitbě sklonit před Bohem a prosit vroucně Boha o přispění. Jaký to učiní dojem! Slavnostní vážnost přejde na shromážděné. Jejich kazatel mluví s Bohem, svěří se Bohu, dříve než se odváží vstoupit před sbor. Uctivost spočine na všech, Boží andělé přicházejí do nejtěsnější blízkosti. Každý ve shromáždění, kdo se bojí Boha, měl by se skloněnou hlavou v tiché modlitbě spojit s kazatelem, aby Bůh pocítil shromáždění svou přítomností a lidskými rty hlásané pravdě propůjčil sílu. Je-li shromáždění zahájeno modlitbou, pak by se mělo každé koleno sklonit v přítomnosti Svatého a každé srdce v tiché zbožnosti povznést se k Bohu. Modlitby věrných ctitelů budou vyslyšeny a kázání slova bude působivé. Lhostejnost vyznavačů v Božím domě je podstatnou příčinou toho, že kázání není tak účinné. Píseň je jedním z Božích prostředků k záchraně duší, je-li jasně a zřetelně zpívána mnohými členy. Celá pobožnost měla by se konat s takovou vážností a uctivostí, jako kdyby Pán církve byl přítomen viditelně. *ST 492.3*

Při hlášení slova měli byste, milí bratři a sestry, myslet na to, že nasloucháte Božímu slovu prostřednictvím Jeho povoláního služebníka. Naslouchejte pozorně! Nespěte ani na okamžik, mohli

byste ztratit právě ta slova, která nejvíce potřebujete – slova, která by uchránila vaše nohy od toho, abyste nechodili po špatných cestách, kdybyste je vnímali. Satan a jeho andělé se snaží ochromit vaše smysly, abyste neslyšeli varování, napominání a pokárání nebo když je slyšíte, aby nedospěla k srdci a nezměnila život. Někdy malé dítě natolik zaujme pozornost posluchačů, že drahocenné símě nepadne na dobrou půdu a nepřinese žádné plody. Mnohdy mají mladí lidé tak málo úcty k Božímu domu a k bohoslužbám, že se při kázání neustále baví. Kdyby mohli vidět, jak na ně Boží andělé pohlíží a jejich počínání zaznamenávají, pak by sami nad sebou pocítili hanbu a ošklivost. Bůh požaduje pozorné posluchače. Když lidé spali, satan zasel svůj koukol. *5T 493.1*

Také po modlitbě o požehnání měli by se ještě všichni chovat tiše, jakoby se báli, že ztratí Kristův pokoj. S vědomím, že jsou v Boží blízkosti a Boží oko na nich spočívá, měli by se všichni tak chovat, jako kdyby byl přítomen viditelně a vycházet bez tlacení nebo hlasitého mluvení. Na chodbách neměli bychom se zastavovat, abychom se zdravili nebo se bavili a tak druhým v odchodu překáželi. V obvodu Božího domu měla by vládnout svatá uctivost, neměl by se snižovat v místo, kde se setkáváme a zdravíme se starými přáteli, vyměňujeme si všední myšlenky nebo projednáváme světskou práci. Takové věci by měly zůstat vně Božího domu. Bůh a andělé jsou na mnohých místech zneuctívání bezohledným a hlasitým smíchem a šoupáním nohama. *5T 493.2*

Vy, rodiče, pozvedněte křesťanství v myslích svých dětí na vyšší stupeň. Pomáhejte jim, aby mohly přijmout Ježíše do svého denního života. Vychovávejte je k největší uctivosti k Božímu domu a k pochopení, že mají vstupovat do Božího domu s vnímavým srdcem a takovými zbožnými myšlenkami: „Zde prodlévá Bůh, to je Jeho dům. Musím mít čisté myšlenky a nejsvětější pohnutky. V mém srdci nesmí přebývat žádná pýcha, závist, zlé myšlenky, nenávist nebo faleš, neboť vstupuji do přítomnosti svatého Boha. Na tomto místě Bůh pojí se svým lidem a žehná mu. Vznešený a svatý Bůh, který je od věčnosti, dívá se na mne, zkoumá mé srdce a vidí ty nejtajnější skutky a myšlenky mého života.“ *5T 494.1*

Milí bratři a sestry, nechcete o tom přemýšlet a povšimnout si, jak se sami chováte v Božím domě a kolik úsilí vynaložíte, abyste poučením a příkladem podporovali uctivost svých dětí? Vkládáte velkou odpovědnost na kazatele a činíte jej zodpovědným za duše vašich dětí, ale necítíte vlastní zodpovědnost, kterou máte jako rodiče a vychovatelé, abyste, podobně jako Abraham, dávali příklad ve svém domově zachováváním zákona a přikázání Božích. Vaše syny a dcery jste zkazili vašim vlastním příkladem a vašimi slabošskými příkazy. Přes tento nedostatek domácí výchovy očekáváte ale od vašeho kazatele, že on vaši každodenní nedbalost napraví a dokončí to vznešené dílo, že vychová srdce vašich dětí a jejich život ke ctnosti a zbožnosti. Když kazatel věrným a láskyplným napomináním, trpělivou výchovou a vroucí modlitbou učinil pro sbor vše, co může učinit, aby duše zachránil a napravil, a když přece nemá úspěch, častokrát rodiče dávají vinu jemu, že jejich děti se neobrátily, zatím co je to snad následek jejich vlastní nedbalosti. Odpovědnost spočívá na rodičích, chtějí oni toto Bohem jim svěřené dílo přijmout a věrně plnit? Nechtějí táhnout vpřed a výše a v pokoře, trpělivosti a vytrvalosti pracovat k tomu, aby sami dosáhli tohoto vyššího stupně a také tam přivedli své děti? Nemusíme se divit, že naše sbory jsou slabé, a že v jejich řadách chybí hluboká, opravdová Boží bázeň, kterou bychom tam měli najít. Naše zvyklosti zneuctívají Boha a svaté nebeské dílo vlečou dolů na úroveň všednosti, překáží nám. Máme vážnou pravdu, jež nás zkouší a posvěcuje. Když naše návyky a naše počínání neodpovídají této pravdě, hřešíme proti hojnému poznání a takto se provinujeme. V den Boží odplaty bude pohanům daleko snesitelněji než-li nám. *5T 494.2*

My bychom mohli mnohem více učinit pro rozšíření Boží pravdy, než činíme dosud. Bůh očekává, že poneseme hojně ovoce. On očekává od jednotlivých členů církve více horlivosti a věrnosti, srdečného a opravdového usilování o jejich sousedy a lidi, kteří neznají Krista. Rodiče musí začít svou práci na vyšší úrovni. Kdo nese Kristovo jméno, musí obléci celou výzbroj a varováním a vážnými prosbami usilovat o záchranu duší z moci hříchu. Přiveďte všechny které můžete k poslouchání pravdy v domě Božím. Musíme se daleko více snažit o to, abychom zachránili duše ze záhuby. *5T 495.1*

Je příliš pravdivé, že uctivost k Božímu domu téměř vyhasla. Nerozeznávají se svaté věci a místa, svaté a vznešené není ctěno. Není důvod nedostatku opravdové Boží bázně v našich rodi-

nách? Nezáleží to v tom, že vysoký pojem zbožnosti byl stržen dolů do prachu? Před věky dal Bůh svému lidu dokonalé a přesné pokyny pro pořádek. Změnila se Jeho bytost? Není to ten velký, mocný Bůh, jenž v nebi vládne celému vesmíru? Neměli bychom rozkazy dané Izraelitům samým Bohem často číst, abychom my, kterým svítí nádherné světlo pravdy, horlivě následovali jejich příkladu v uctivosti před Božím domem? Máme hojně důvodů, abychom při bohoslužbách byli zbožnější a uctivější, než byli Židé. Ale nepřítel pracoval, aby zničil naši víru v posvátnost křesťanských bohoslužeb. *5T 495,2*

Na místě zasvěceném Bohu by se neměly projednávat žádné světské záležitosti. Když se děti shromáždí k pobožnosti ve školní nebo táborové místnosti, pak je to jenom příliš lidské, že se do jejich pobožnosti vtlačí také myšlenky na jejich úlohy nebo na příhody v minulém týdnu. Mládež má být vychována a poučována tak, aby si vysoce vážila svatých věcí a takto se podporovala pravá uctivost před Bohem v jeho domě. Mnozí z těch, kteří uplatňují nárok na to, být syny nebeského Krále, nemají skutečnou úctu před posvátností věčných věcí. Téměř každý potřebuje poučení, jak se má chovat v Božím domě. Rodiče by měli své děti nejen poučit, ale také jim přikázat, aby vstupovaly do svatyně s uctivostí. *5T 496,1*

Mravní pocit těch, kteří se modlí v Božím svatém chrámu, musí se pozvednout, zjemnit a posvětit. Tato povinnost byla žel velmi zanedbána. Přehlížela se její důležitost a následek byl, že přibývalo nepořádku a neuctivosti a Bůh byl zneuctěn. Když vedoucí církve, kazatelé a lid, otcové a matky projevovali pro to tak málo pochopení, co můžeme pak očekávat od nezkušených dětí? Příliš často je můžeme vidět pohromadě v hloučcích, zvláště od rodičů, kteří měli na ně dohlížet. A přece nacházejí se v Boží blízkosti a Jeho oko vidí, jak si ledabyle a zertovně šeptají a smějí se a jak se chovají lhostejně, neuctivě a nepozorně. Jsou jen zřídka poučeny, že kazatel je Boží posel a jeho kázání Bohem ustanovený prostředek pro záchranu duší. Kázání je pro všechny, kteří mají přednost je slyšet, je vůni života k životu nebo vůni smrti ke smrti. *5T 496,2*

Něžná a citlivá mysl mládeže naučí se hodnotit práci Božích služebníků dle postoje, jaký v tom ohledu zaujímají jejich rodiče. V mnohých rodinách dospělí kritizují doma kázání, něco schvalují a mnohé odsuzují. Takovým způsobem je malicherně posuzováno Boží poselství seslané nám lidem, je zpochybňováno a zlehčováno. Jakým vlivem působí na mládež takové lhostejné a neuctivé poznámky, odhalí teprve nebeské knihy. Děti pozorují a chápou tyto věci mnohem rychleji, než rodiče mohou tušit. Jejich mravní cit je sveden na falešnou dráhu. Takto vzniklá škoda nedá se nikdy úplně napravit. Rodiče nařikají, že srdce jejich dětí je tak zatvrzelé a že je těžké probudit jejich mravní citění, aby dodržely Boží požadavky. Ale v nebeských knihách je vlastní příčina zapsána nikdy nechybujícím pérem. Rodiče nebyli obrácení. Nebyli v souladu s nebem a s dílem nebes. Svědění a nepatrné představy o posvátnosti kazatelského úřadu a o Božím chrámu zanesli do výchovy svých dětí. Je otázkou, zda-li někdo, kdo po léta byl pod zhoubným vlivem takové domácí výchovy, dospěje někdy k hluboké uctivosti a vážnosti kazatelského Božího úřadu a zařízení, jež Bůh předvídal k záchraně duší. O těchto věcech byste měli mluvit s uctivostí, přiměřenými slovy a jemným citěním. Tak může pocítit každý, s nímž přijdete do styku, že slova Božího služebníka považujete za Boží slova určená pro vás. *5T 497,1*

Rodiče, mějte pečlivě na paměti, jaký příklad a jaké představy dáváte svým dětem. Jejich mysl se dá snadno formovat a snadno ovlivňovat. Dopustil-li se řečník při bohoslužbách chyby, chraňte se, abyste se o ní zmiňovali. Mluvte jen o dobrém, co dělá, o pěkných myšlenkách, jež přednesl a kterým byste měli věnovat pozornost, protože byly vysloveny Božím služebníkem. Můžeme snadno pochopit, proč děti tak těžce podléhají dojmu kázaného slova a proč prokazují tak málo uctivosti k Božímu domu. Byly k tomu jen nedostatečně vychovány. Jejich rodiče potřebují denní společenství s Bohem. Jejich vlastní představy se musí zjemnit a zušlechtit, jejich rty potřebují dotek žhavým uhlíkem z oltáře, potom jejich návyky a jejich jednání zanechají hluboký dojem v myslích a v povaze jejich dětí. Úroveň náboženství bude velmi vyvýšena. Takoví rodiče budou konat pro Boha cennou práci. Světskost a smyslnost se bude vytrácet z jejich domova, čistota a věrnost bude vzrůstat. Jejich život bude okrášlen důstojností, kterou si sotva můžeme představit. Nic, co souvisí se službou Bohu Jeho uctíváním, jim nebude připadat jako maličkost. *5T 498,1*

Často mne zabolí, když vstoupím do Božího domu a vidím, že muži i ženy jsou nepořádně oblečení. Jestliže jejich zevnějšek poukazuje na jejich srdce a charakter, tedy zajisté nemohlo by na nich být nic nebeského. Nemají správnou představu o pořádku, čistotě a vytříbeném chování, které Bůh požaduje ode všech, kteří vstupují do Jeho blízkosti, aby se Mu klaněli. Jakým dojmem asi působí takové chování na nevěřící a na mládež, která bystře pozoruje a je rychle připravena činit z toho závěry? 5T 498.2

U mnohých nejsou spojeny s Božím domem světlejší myšlenky, než jako s neobyčejnějším místem. Mnozí vstupují do Božího domu s kloboukem na hlavě v ošuntělém a ušpiněném oděvu. Neuvedomují si, že se mají setkat s Bohem a svatými anděly. Pokud se toho týká, měla by ve všech našich sborech nastat důkladná změna. I samotní kazatelé potřebují pozvednout své představy, aby byli v tom ohledu citlivější. Na tuto stránku díla se příliš málo dbalo. Protože chování a zevnějšek prozrazovaly nedostatek uctivosti a také chyběla zbožnost duše, často Bůh svou tvář odvrátil od těch, kteří se shromáždili, aby Jej uctívali. 5T 498.3

Všichni by měli být poučeni o tom, aby se odívali čistě, slušně a pořádně, ale aby se také netrpěla vnější ozdoba, která se do svatyně naprosto nehodí. Nemáme zde vystavovat svůj oděv na odiv, protože by to ještě více zmenšovalo úctu k Bohu. Velmi často některá část oděvu upoutává na sebe pozornost lidí, a tím se vtírají myšlenky, které by neměly mít místo v srdcích věřících. Středem myšlení a cílem pobožnosti má být Bůh. Všechno, co odvádí naše myšlení od důstojných a svatých bohoslužeb, je urážkou Boha. Ozdobování se kokardami, stužkami, nabíranými límci a péry, nošení zlatých a stříbrných šperků, je druh modloslužby a nesluší se skutečně do svaté bohoslužby, kde oko každého věřícího má být upřeno toliko na velebnost Boží. Ve všech otázkách oděvu mělo by se dbát přesně pokynů Bible. Bohyně módy dobyla si vládu nad světem a vtírá se často i do církve. Církev měla by brát Boží slovo jako směrnici a rodiče by se měli dát vést rozumnými myšlenkami. Když upozorují u svých dětí sklon ke světské módě, měli by jako Abraham dát ve svém domě rozhodné rozkazy. Místo, abyste děti vázali se světem, máte je připoutat k Bohu. Nikdo nesmí Boží svatyni zneuctit nápadným oděvem. Tam přebývá Bůh se svými anděly. Svatý Izraelský pravil skrze svého apoštola: „*Kterýchžto ozdoba budiž ne ta zevnitřní, v splétání vlasů a províjení zlatem, anebo v odívání plášťů, ale ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelnosti krotkého a pokojného ducha, kterýž před obličejem Božím velmi drahý jest.*“ (1 Pt 3,3.4) 5T 499.1

Jestliže byl založen sbor a nedostal potřebné poučení, tedy kazatel nesplnil svou povinnost a bude muset vydat počet Bohu za vlivy, které nechal vládnout. Jestliže nebylo sboru vštípeno správné ponětí o pravé bohoslužbě a pravé uctivosti, pak roste sklon k tomu, aby se svaté a věčné stavělo na stejnou úroveň jako všední. Pak ti, kteří se přiznávají k pravdě, budou pro Boha pohoršením a pro náboženství budou hanbou. Svým hrubým, nekultivovaným způsobem myšlení nemohou nikdy ocenit čistotu a svatost nebes a být připraveni spojit se s ctiteli v nebeských dvorech, kde je jen čistota a dokonalost a kde každá bytost prokazuje Bohu a jeho svatosti dokonalou úctu. 5T 500.1

Dle Pavlova popisu každý člověk působením Božích poslů má se stát dokonalým v Kristu Ježíši. Kdo přijme z nebe přicházející pravdu, má být pravdou zjemněn, zušlechtěn a posvěcen. Bude to vyžadovat mnoho neúnavného úsilí, aby to odpovídalo božskému měřítku pravé mužnosti. Z kamenolomu vyseknuté hrubé kameny musí se opracovat dlátem a vyhladit jejich drsnost. Naše doba je známá povrchní prací, pohodlným pracovním způsobem a předstíranou svatostí, která je daleko od výše charakteru, kterou žádá Bůh. Každé odříznutí a zkrácení cesty, každé učení, které si Boží zákon nečiní směrnicí křesťanského charakteru, je falešné. Zdokonalení charakteru je dílem celého života a nedostižné pro každého, kdo není ochoten usilovat o to pomalu a namáhavou prací, způsobem, který přikázal Bůh. V tomto ohledu nesmíme si dovolit žádné chybné kroky, nýbrž musíme den co den růst v Kristu, jenž je naší hlavou. 5T 500.2

56. Náboženství a vědecká výchova

Drahý bratře a sestro B,

byli jste mi představeni jako ti, kteří se nacházejí v duchovním nebezpečí. Opouštěli jste správnou cestu a vykročili jste na cestu širokou. Sestra B mluvila mnoho o různých maličkostech tu i tam, což bylo jako zaseté símě a žeň jistě přijde. Podněcovala nevěru a říkala svému manželovi, že cesta po níž jdou je příliš úzká a příliš všední. Domnívala se, že schopnosti jejího manžela jsou mnohem větší a daly by se lépe, účinněji a v širším měřítku využít. Bratr B smýšlel podobně; vlastně on ji k takovému smýšlení vedl. Oba jste drželi prapor, na němž bylo napsáno: „Příkázání Boží a víra Ježíšova“, když jste se však dostali na své cestě do styku s lidmi, o nichž jste mysleli, že jsou populární, prapor byl složen, postavili jste ho za záda a řekli: „Řekneme-li, že jsme adventisté sedmého dne, pak náš vliv je v koncích a my ztratíme mnohou příležitost.“ Viděla jsem prapor pravdy, jak se vlekl za vámi. Pak nastala otázka: „Proč ho vůbec nést? Můžeme věřit tomu, co pokládáme za pravdu, nemusíme však dát vychovatelům a žákům vědět, že nosíme tento nepopulární prapor.“ Ve vaší společnosti byli takoví, jimž se to nelíbilo a nebyli spokojeni s těmito návrhy, byli však slabí a následovali váš vliv, místo toho aby nechali své světlo zářit zřejmým vztyčením praporu. Ukryli své prapory a šli kupředu s obavou, aby světlo dané jim z nebes, zářilo pro všechny. *5T 501.1*

Viděla jsem jednoho, který se k vám přiblížil pevným krokem a se zarmoucenou tváří. Řekl: „*Nechť žádný nevezme korunu tvou.*“ Zapomněli jste na pokoru Božího Syna, když přišel na svět, jak trpěl, jak byl tupen, urážen, nenáviděn, posmíván a zrazen, jak snášel potupný soud v soudní síni poté, co vytrpěl nadlidské satanovy útoky v Getsemanské zahradě? Zapomněli jste na zuřivý řev davu: „Ukřižuj ho, ukřižuj ho“ a na to, že zemřel jako zločinec? Je služebník větší nad svého Pána? Ježíšovi následovníci nebudou oblíbeni, nýbrž budou jako jejich Mistr – tiší a pokorní srdcem. Snažte se vyšplhat na to nejvyšší místo, nakonec se však ocitnete na tom nejnižším. Chcete-li jednat spravedlivě, milovat milosrdenství, chodit pokorně s Bohem, budete spoluúčastníky Kristových utrpení a pak s Ním budete mít podíl na Jeho slávě v Jeho království. Pán vám žehnal; jak málo jste však oceňovali Jeho milosrdenství? Jak málo chvály obdržel z vašich rtů! Vy můžete vykonat dobré dílo pro Mistra, nesmíte však pokládat své názory za prvotřídní. Musíte se učit v Kristově škole, jinak nikdy nebudete připraveni pro vyšší stupeň, neobdržíte pečeť živého Boha, nevstoupíte branami Božího města a nebudete korunováni slávou, ctí a nesmrtelností. *5T 501.2*

Satan pracuje mnoha způsoby, tam kde není vidět i prostřednictvím mužů a žen na zodpovědných místech. Vnukne jejich mysli libivé bludy, myšlenky, slova a činy, které vytvoří pochybnost a vzbudí nedůvěru právě tam, kde si lidé myslí, že jde o jistotu a bezpečí. Bude pracovat s nespokojenými živly, aby je uvedl do činnosti. Bude zde touha po velikosti a počtě. V srdci bude probuzena závist, kde bychom ji jinak neočekávali a nebudou chybět okolnosti, za nichž dojde k činům. Budou probuzeny pochybnosti a bude lichotit zisk, nebude-li vyvýšen kříž. Některé bude pokoušet satan v tom smyslu, aby naše vyznání pokládali za překážku velikého pokroku, jež je zdržuje na cestě za vysokým světským postavením a možností stát se obdivuhodnými muži a ženami. *5T 502.1*

V prvním projevu nespokojenosti byl satan velice chytrý. Vždyť tehdy usiloval jen o lepší pořádek. Chtěl provést důkladné zlepšení. Odvedl svatý pár od Boha, od poslušnosti Jeho příkázání tam, kam svádí tisíce lidí dnes a kde tisíce padají, tj. na cestu marných představ. Pravé poznání je božského původu. Satan vstúpil do mysli našich prvních rodičů touhu po spekulativním poznání, čímž prohlásil, že si velice zlepší svůj stav. Aby toho dosáhl, museli nastoupit cestu proti Boží svaté vůli, neboť Bůh je nechtěl vést k největším výšinám. Nebylo Božím záměrem, aby přišli k poznání, které je základem neposlušnosti. Bylo to širé pole, do něhož se satan snažil uvést Adama a Evu a je to totéž pole, které otvírá světu dnes svými pokušeními. *5T 502.2*

Vy jste šířili myšlenku, že výchova musí být nezávislým dílem. Toto míchání náboženských věcí a biblického učení s vědeckou výchovou jste pokládali za přítěž naší výchovné práce a za překážku v díle pokroku studentů k vyššímu stupni vědeckého poznání. *5T 503.1*

Velký důvod, proč tak málo velkých mužů světa a lidí středoškolského vzdělání je vedeno k poslušnosti Božích přikázání je v tom, že oddělili výchovu od náboženství v domněnání, že jde o neslučitelná pole činnosti. Bůh dal dostatečně široké pole na zdokonalení poznání všech, kteří na ně vstoupí. Toto poznání člověk přijímá pod božským dohledem; souvisí s nezměnitelným Hospodinovým zákonem a výsledkem je dokonalá blaženost. *ST 503.2*

Bůh nestvořil zlo, učinil pouze dobro, které bylo jako On sám. Satan se však nechtěl spokojit s poznáním a činěním Boží vůle. Ve své zvědavosti chtěl vědět to, co mu Bůh nechtěl dát poznat. Bůh nestvořil zlo, hřích a smrt, ony jsou výsledkem neposlušnosti, která má původ v satanovi. Všeobecné poznání zla v dnešním světě bylo způsobeno satanovým chytráctvím. Jsou to velice tvrdé a drahé lekce, lidé se jim však chtějí učit a mnozí nikdy nebudou přesvědčeni o tom, že je pozhánáním neznat něco, co pochází z nenasytých tužeb a nesvatého snažení. Adamovi synové a dcery jsou právě tak zvědaví a ctižádostiví jako byla Eva, když zatoužila po zakázaném poznání. Získávají zkušenost, poznání, které jim Bůh nikdy nechtěl dát a výsledek bude jako byl u našich prvních rodičů – ztráta rajskeho domova. Kdy se lidé poučí z toho, co je jim tak názorně ukázáno? *ST 503.3*

Dějiny minulosti svědčí o aktivním působení satana. On nemůže být líný, jako nemůže být neškodný. Satan mohl jen u jediného stromu ohrožovat bezpečí Adama a Evy. Plánoval přivábit svatý pár k jednomu stromu, aby udělali jedinou, Bohem zakázanou věc – aby jedli ze stromu poznání dobrého a zlého. Bez jakéhokoli nebezpečí se mohli přiblížit ke kterémukoli stromu. Jak líbezný byl jeho hlas! Důkladně využil tytéž vlastnosti, které užívá dnes: lichocením, závist, nedůvěru, pochybování a nevěru. Byl-li satan tak prolhaný na počátku, jaký může být dnes po zkušenosti mnoha tisíců let? A přece Bůh, svatí andělé a všichni, kteří poslouchají Boží zjevenou vůli, jsou moudřejší než on. Satanovo chytráctví se nezmenší, avšak moudrost daná lidem skrze živé spojení s pramenem všeho světla a božské moudrosti bude úměrně větší, než jeho triky a nástrahy. *ST 504.1*

Kdyby lidé obstáli ve zkoušce, v níž Adam padl a kdyby v Ježíšově síle poslouchali všechny Boží požadavky, neboť jsou spravedlivé, pak by nikdy nebyli obeznámeni s pochybným poznáním. Bůh nikdy nechtěl, aby lidé měli poznání, jež má původ v neposlušnosti a které v praxi končí věčnou smrtí. Když lidé téměř neústupně volí satanem nabízené poznání, když jejich chuť je tak zvrácená, že touží po této známosti, jako by to byl zdroj nejvyšší moudrosti, potom dokazují, že jsou odloučeni od Boha a bojují proti Kristu. *ST 504.2*

57. Výchova našich dětí

Drahá sestro C,

jestliže Pán ve své prozřetelnosti zřídil mezi našim lidem školu ve ____ a jestliže místo posílání našich dcer tam, kde by byly ve společnosti a pod vlivem lidí milujících pravdu, posíláš je do ____ ústavu, kde se bude stýkat s mládeží světa, která nemá žádnou úctu k Bohu a Jeho zákonu, ptám se tě: jak očekáváš, že Pán bude působit proti tomuto zlému vlivu, který ji musí obklopit, pro nějž ses dobrovolně rozhodla. Pověří snad své anděly, aby konali dílo, které bylo svěřeno tobě? Bůh nepracuje tím způsobem; on očekává, že půjdeme za světlem, které ve svém Slově dal. *ST 505.1*

Když Bůh hodlal vyhladit prvorozené egyptské, přikázal Izraelcům, aby své děti oddělili z egyptského prostředí a přivedli je do svých příbytků a dveře potřeli krví, aby to hubící anděl viděl a obešel jejich dům. Byla to povinnost rodičů shromáždit své děti. Toto je také tvoje i moje povinnost a povinnost každé matky, která věří pravdě. Anděl má označit na čele všechny oddělené od hříchů a hříšníků a anděl zhoubce půjde za ním a pobije jak staré, tak i mladé. *ST 505.2*

Bohu se nelíbí naše nepozornost a zahrávání si s Jeho požehnáními, které nám dal na dosah. Nelíbí se mu také, když své děti posíláme do světských společností, neboť to nejlépe odpovídá jejich zálibám a sklonům. Mají-li být tvé děti zachráněny, musíš pracovat věrně. Bůh nebyl zcela spokojen s tvým jednáním v otázce světských společností a nyní je nebezpečí zjeveno. Podporovala jsi také četbu různých příběhů. Tyto knihy, jakož i časopisy s příběhy na pokračování, ležící na tvém stole, vychovaly zálibu tvé dcery natolik, že je myšlenkově opojena a potřebuje větší moc, pevnější vůli než jakou má, aby se ovládla. *ST 505.3*

Nepřítel dosáhl svého u tvé dcery a spoutal ji ocelovými pouty a její záchrana si vyžádá vytrvalé, neochvějné úsilí. Chceš-li mít v tomto případě úspěch, pak nesmíš pracovat polovičatě. Dlouholeté zvyky nelze tak snadno zdolat. Měla by být umístěna tam, kde neustále působí pevný, trvalý vliv. Radila bych ti, abys ji dala do školy ve ____, necht' má kázeň domova, jakou měla mít před léty. Je to ústav k výchově mládeže, vedený zásadami dobrého domova. Tento domov nemusí vyhovovat sklonům některých, je to však proto, že byli vychováni podle falešných teorií, že byli ochotni uspokojovat vlastní choutky a všechny jejich zvyky a způsoby šly nesprávným směrem. Avšak moje drahá sestro, blížíme se konci času a nyní se nechceme připodobňovat světským choutkám a způsobům, nýbrž vůli Boží, abychom viděli, co říká Písmo a pak kráčeli podle světla, které nám dal Pán. Naše sklony, naše zvyky a způsoby nemají být upřednostňovány. Boží slovo je naším měřítkem. *ST 506.1*

Pokud se týká zdraví tvé dcery, správné zvyky jen poslouží jejímu zdraví, zatímco nesprávné ji zničí pro tento i věčný život. Máme získat nebe, vyhnout se zatracení, a když jsi v Boží bázni učinila vše, co ze své strany učinit můžeš, pak smíš očekávat, že Pán udělá svůj díl práce. Rozhodný čin může nyní zachránit duši od smrti. *ST 506.2*

Tvoje dcera potřebuje silný vliv, který by působil proti vlivu společnosti, kterou miluje. Zabere to zrovna tak rozhodné úsilí vyléčit ji z tohoto duševního nepořádku, jako vyléčit pijana z jeho touhy po opojném nápoji. Máš konat dílo, které žádný místo tebe nemůže udělat; nebo je nevykonáš? Chceš ve jménu Páně zacházet se svým dítětem jako s duší ohroženou věčnou zkázou? Kdyby byla děvčetem milujícím Boha, takovým, které se dovede ovládnout, její nebezpečí by nebylo tak veliké. Nerada však přemýšlí o Bohu, o své povinnosti a nebesích. Trvá na své cestě. Nevyhledává denně sílu u Pána, aby odolala pokušení. Chceš jí pak uvést pod vliv, odvádějící od Boha, od pravdy a spravedlnosti? Pakliže ano, pak ji vedeš na pole nepřítele nepřipravenou odolávat jeho moci a překonávat jeho pokušení. *ST 507.1*

Kdyby byla pod vlivem nebeských a božských vlivů, její mravní citlivost, která je nyní ochromena, mohla by být probuzena a její myšlenky a záměry by působením Božího požehnání mohly téci opačným směrem v nebeském potrubí a ona by mohla být obrácena. Nyní je však v nebezpečí vnější zkaženosti a vnitřního pokušení. Satan hraje hru života o její duši a má všechny předpoklady tuto hru vyhrát. *ST 507.2*

Ve svém snu jsem mluvila k tobě, tak jak jsem to zde vypsala. Mé srdce silně s tebou cítí. Nebud' malomyslná nad nynějším stavem. Potřebuješ veselou mysl a rozhodnost. Hledej pomoc u Pána. Bůh je tvým přítelem. Nikdy nejsi sama. Písmo je tvým rádcem. Ono je světlem těm, kdo jsou v temnotě. Bud' pevná v hodině soužení, neboť přijdou na tebe nové zkoušky. Přilni k Ježíši a učiň Jej tvou silou. *5T 507.3*

58. Nebezpečí mládeže

Bratře D,

moje modlitby vystupují k Pánu za tebe a má láska ke tvé duši mne vede k tomu, abych ti opět napsala. Velice mne rmoutí tvůj případ. Ne, že bych hleděla na tebe jako na pronásledovaného, nýbrž jako na svedeného, nesprávně vedeného člověka, který nemá Kristovu podobu ve své duši a který podvádí sám sebe ke své jisté záhubě. *5T 508.1*

Kdyby ti Boží dílo leželo na srdci, upozoroval bys, že tvoji bratři svým postojem k tobě, vykonali jen svou povinnost. Mluvíš o cestě do ____ a naznačuješ, že můžeš být mužem. Zodpovědní lidé v nakladatelství žádají od tebe jen to, abys byl mužem právě tam, kde jsi, aby ses neponižoval přátelům s hříšníky a aby ses nespojoval s pachateli nepravosti. Přestaň mít pochopení sám pro sebe a pamatuj na Vykupitele světa. Uvažuj nad tou nekonečnou obětí, která byla přinesena za člověka a pak pomysli na Jeho zklamání, když po přinesení takové oběti, se člověk rozhoduje pro společenství s těmi, kteří nenávidí Krista a spravedlnost a stává se jedním z nich v povolování zvrácené chuti a přivádí svou duši do věčné zkázy. *5T 508.2*

Tys mě však slyšel mluvit všechny tyto věci, tys je četl, když jsem ti psala a přece to všechno nezasáhlo tvé srdce a život. Máš své srdce zaměřené proti dobru a otevřené zlu. Vykročil jsi na cestu nepřítele a nedržel ses Boha, aby tě uschoptil odolávat jeho pokušením. Připusťme, že zpřetrháš všechny styky s ____ v důsledku odvety, protože ti tvoji bratři řekli pravdu; zraní to tebe, nebo je? Svým počínáním je zarmoutíš, avšak práce půjde přesto všechno vpřed. Bůh probouzí pracovníky na každém kroku. On není závislý na tobě ani na žádném člověku, aby konal Svě dílo. Není-li tvé srdce čisté, nejsou-li tvé ruce čisté před Ním, nemůže s tebou spolupracovat. Chce, aby ve tvém srdci a životě vládla pravda a byla vetkána do tvého charakteru. *5T 508.3*

Radím ti, abys pokořil své srdce a vyznal své nepravosti. Uvažuj nad slavnostní Davidovou radou, kterou dal Šalamounovi na své smrtelné posteli: *„Já již odcházím podle způsobu všech lidí. Protož posilni se a měj se zmužile. A ostříhej přikázání Hospodina Boha svého, chodě po cestách jeho a zachovávaje ustanovení jeho, rozkázání jeho i soudy jeho i svědectví jeho, jakož psáno jest v zákoně Mojžíšově, ať by se šťastně vedlo, což bys koli činil, i všecko, k čemuž bys se obrátil.“* (1 Kr 2,2.3) Vezmi si toto poučení k srdci. Necht' nikdo nelichotí tvému nesprávnému jednání. Zatímco je hanba hřešit, není žádná hanba, ale spíše čest, své hříchy vyznávat. Zachovej si pravou osobnost a pěstuj mužnou důstojnost. Odlož pýchu, ješitnost a falešnou důstojnost, neboť všechno to lze pěstovat pouze za cenu strašných důsledků. *5T 509.1*

Hlučný zpěv, veselá společnost nebo dráždivé nápoje, tě neudělají před Bohem mužem, ani tvé srdce nerozveselí v nemoci a v žalu. Jedině pravé náboženství může být tvou útěchou a potěšením v nebezpečí. Kázeň, kterou jsi obdržel v úřadě, nebyla tvrdší a přísnější, než jakou ti ukládá Boží slovo. Nazveš snad Boha nespravedlivým? Řekneš mu snad do tváře, že je náladový, protože říká, že činitelé nepravosti budou vyloučení z Jeho přítomnosti? *5T 509.2*

Jak jasně je v Božím slově znázorněno Jeho zacházení s člověkem, který přijal Jeho pozvání na svatbu, který si však neoblékl roucho připravené pro něho – roucho Kristovy spravedlnosti! Domníval se, že jeho vlastní oděv postačí pro Kristovu přítomnost. Byl však vyvržen jako ten, který urazil svého Pána, zneužívající Jeho dobroty. *5T 509.3*

Můj bratře, tvoje spravedlnost nebude postačující. Musíš si obléci roucho Kristovy spravedlnosti. Musíš se podobat Kristu. Přemýšlej o těžké zkoušce, kterou Kristus vytrpěl na poušti pokušení, když šlo o chuť. Byl vyhublý dlouhým půstem pro tebe a pro mne, bojoval a přemohl satana, aby nám připravil bezpečnou půdu, přinesl Božskou pomoc, abychom mohli zvítězit nad chutí a nad každou nesvatou žádostí. *5T 510.1*

Žádám tě, abys tuto otázku viděl takovou, jaká je. Spojíš-li se s posměvači Boha v pití piva, vína či silnějších nápojů, představ si Ježíše, jak trpí nejprudší muka hladu, aby mohl zlomit moc satana a pomohl člověku zvítězit nad sebou samým. Pamatuj, že když s bezbožnými, kteří zamítají pravdu a odmítají spasení, zdviháš pohár pěnícího se piva, Ježíš tě vidí. Ten Ježíš, kterého zveš

svým Spasitelem, v němž skládáš svou naději na věčný život. Jakkpak můžeš být tak mravně slabý a nevidět vliv těchto věcí na sebe a na jiné! Přestupuješ nejslavnostnější slib a pak mluvíš, že jsi pronásledován! *5T 510.2*

Když ti, kteří se cítí puzeni učinit něco, aby zlomili moc, kterou satan vládne nad naší mládeží, říkají ti v zármutku, že když nezměníš své zvyky, nemohou tě udržet v Božím díle jako překladatele, jak můžeš obstát před nimi vzdorně bez jakéhokoli důkazu o lítosti nad svým jednáním? Jak vidí tvůj postoj Spasitel, který dal svůj život ze tebe? A přece myslíš, že jsi pronásledován. „*Všichni my zajisté ukázati se musíme před soudnou stolicí Kristovou, aby přijal jeden každý to, což skrze tělo působil, podle toho, jakž práce či byla, buď v dobrém neb ve zlém.*“ (2 K 5,10) Když staneš před tím velikým a strašným tribunálem, od jehož výroku nebude žádné odvolání, kde nebude žádného omylu, žádného nepochopení, pak budeš mlčet. Nebudeš moci říci ani jediné slovo na obhajobu svého jednání. Budeš stát vinen, odsouzen a beznadějný, neodstraníš-li nyní své hříchy, nebudeš-li pilně činit pokání a neoblékneš-li si roucho Kristovy spravedlnosti. *5T 510.3*

Jak jinak se vůči tobě měli zachovat. Pociťuji ten nejjemnější soucit a lásku ke tvé duši, avšak falešná slova soucitu utvrdily tě v odboji a pohrdání vůči těm, které Bůh ve svém díle postavil na zodpovědné místo – to nikdy neudělám. Příliš si tě vážím, než abych ti řekla něco, jak to někteří jistě udělají, že konáš dobře, jdeš-li touto cestou. Tím že tak mluví, ponižují tvé mužství, stírající mravní Boží obraz ve tvé duši, svádějí tvé srdce a zneuctívají Toho, který tě vykoupil za velikou cenu své vlastní krve. *5T 511.1*

Kristus řekl: „*Kdož zvítězí, dám jemu seděti s sebou na trůnu mém, jako i já zvítězil jsem a sedím s Otcem svým na trůnu jeho.*“ (Zj 3,21) Vítězíš, anebo jsi přemáhán svými vlastními choutkami, zálibami a vášněmi? *5T 511.2*

Aby ti bylo možné bezpečně svěřit překládání našich nejdůležitějších děl, abys mohl zacházet se svatými věcmi, neměl bys mít nejuplněnější spojení s Bohem a neměl bys být cele posvěcen Jeho službě? Neměl bys být tam, kde můžeš mít svaté anděly za pomocníky, kteří by ti dávali moudrost a poznání jako Bůh dával Danielovi, aby ti vnukli správné myšlenky, abys dělal překladatelské dílo správně? Pakliže se rozhodneš otevřít své srdce satanovu našeptávání, zvolíš-li si společnost Kristových nepřátel, očekáváš, že tě Bůh zázračně zachrání před satanovou mocí? Tvou duši obklopují zlí andělé. Jsou však tebou pozvanými hosty. Dávají návrhy a ty je přijímáš. Dokud nebudeš pevně rozhodnut poslouchat Boží vůli, nebude tě moci vést. *5T 511.3*

Ježíš očekává ode všech, kteří tvrdí, že jsou Jeho vojíny, že Mu budou sloužit. Očekává, že rozpoznáš nepřitele a budeš mu odporovat, že ho nepozveš za důvěrníka a nezradíš svaté povolání. Pán tě postavil na místo, kde se můžeš rozvíjet, zušlechťovat a kde můžeš ustavičně získávat způsobilost pro Jeho dílo. Nezákáš-li tuto kvalifikaci, vinen budeš jen ty sám. *5T 511.4*

Existují tři způsoby, jimiž nám Pán zjevuje svou vůli, aby nás vedl a uzpůsobil vést také jiné. Jak můžeme rozeznat Jeho hlas od cizího hlasu? Jak ho rozeznáme od hlasu falešného pastýře? Bůh nám odhaluje svoji vůli ve svém Slově, Písmu svatém. Jeho hlas je také zjeven v Jeho prozřetelném díle a bude poznán, neodvrátíme-li svou duši od Něho tím, že půjdeme po vlastních cestách a budeme jednat podle své vlastní vůle a následovat našeptávání neposvěceného srdce, dokud smysly nebudou tak zmateny, že nespátří věčné zájmy a satanův hlas nebude tak zamaskován, že ho přijmeme za Boží hlas. *5T 512.1*

Další způsob jak můžeme slyšet Boží hlas je prostřednictvím svatého Ducha působícího na naše srdce, utvářejícího naši povahu. Jestliže máte jakoukoliv pochybnost v nějakém předmětu, obraťte se předně k Písmu. Jestliže jste opravdu začali žít životem víry a odevzdali jste se Pánu, abyste cele patřili Jemu a On vás začal utvářet a formovat podle svého záměru, můžete se stát nádobou ke cti. Měli bychom mít opravdovou touhu být poddajnými v Jeho rukou a jít, kamkoli nás povede. Tehdy Mu důvěřujeme, pracujeme v souladu s Jeho záměry a současně utvrzujeme své spasení s bázní a třesením. Můj bratře, ty se zde setkáš s těžkostmi, neboť ses nenaučil ze zkušenosti poznávat hlas dobrého Pastýře a z toho vznikají pochybnosti a nebezpečí. Měl bys být schopen rozeznat Jeho hlas. *5T 512.2*

Uplatnění vůle

Čisté náboženství ovlivňuje vůli. Vůle je vládnoucí silou přirozenosti člověka, již podléhá vše ostatní. Vůle není záliba nebo náklonnost, nýbrž je rozhodující mocí, působící v lidech poslušnost nebo neposlušnost vůči Bohu. *5T 513.1*

Jsi mladý, rozumný muž, toužíš, aby tvůj život byl nakonec způsobilý pro nebesa. Často jsi znechucen, když se nacházíš mravně skleslý, v otroctví pochybností a ovládán zvyky a způsoby svého starého života v hříchu. Zjišťuješ, že tvá citově založená povaha není věrná sobě, tvým nejlepším rozhodnutím a zároveň tvým nejslavnostnějším slibům. Nic se ti nezdá skutečné. Vlastní nestálost tě zavádí do pochybnosti o upřímnosti těch, kteří by chtěli pro tebe jen dobré. Čím víc bojuješ v pochybnostech, tím neskutečnější to všechno připadá, až nakonec se to zdá, že nikde nemáš pevnou půdu. Tvé sliby jsou jako lana z písku a na slova a činy těch, jimž bys měl důvěřovat, hledíš též v neskutečném světle. *5T 513.2*

Budeš v neustálém nebezpečí, dokud nepochopíš pravou sílu vůle. Smíš věřit a slibovat všechno, avšak tvé sliby a tvá víra nemají žádnou cenu, nedáš-li svou vůli na stranu víry a činů. Bojuješ-li boj víry celou silou své vůle, zvítězíš. Nesmíš důvěřovat svým pocitům, svým dojmům, svým pohnutkám, neboť nejsou spolehlivé. Zvláště při tvém převráceném chápání a u vědomí tvých nesplněných slibů a zmařených předsevzetí. To oslabuje tvou důvěru v sebe jakož i důvěru jiných v tebe. *5T 513.3*

Nesmíš si však zoufat. Musíš být rozhodnut věřit, i když se ti nezdá nic pravé a skutečné. Nemusím ti říkat, že ses sám přivedl do tohoto nezáviděníhodného postavení. Opět musíš získat důvěru v Boha a ve své bratry. Záleží na tobě, odevzdáš-li svou vůli Ježíši Kristu. Jakmile to učiníš, Bůh ji okamžitě přijme a způsobí v tobě své chtění i činění. Celá tvá povaha bude pak podléhat Kristovu duchu, ano i tvé myšlenky mu budou poddány. Nemůžeš ovládat své pohnutky a sklony tak, jak bys chtěl, můžeš však ovládat vůli a můžeš změnit celý svůj život. Odevzdáš-li svou vůli Kristu, bude tvůj život skryt s Kristem v Bohu a spojí se s mocí, která převyšuje všechna knížata a mocnosti. Můžeš mít od Boha sílu, která tě bude pevně pojit s Jeho silou. Získáš nové světlo, světlo živé víry, avšak tvá vůle musí spolupracovat s Boží vůlí, nikoli s vůlí kamarádů, kteří jsou neustálým nástrojem satanovým, jenž se tě ustavičně snaží okouzlit a zničit. *5T 513.4*

Nechceš bezodkladně vytvořit správný vztah k Bohu? Nechceš říci: „Odevzdám svou vůli Ježíši a to ihned“ a postavit se od této chvíle zcela na stranu Páně? Nedbej na zvyklosti a silné touhy, chutě a žádosti. Nedopust', aby satan mohl říci: „Jsi ubohý pokrytec.“ Zavři dveře, aby tě satan nemohl obviňovat a zmalomyslnět. Řekni. „Chci věřit, věřím, že Bůh je mým Pomocníkem“ a poznáš, že jsi v Bohu vítězem. Bude-li tvá vůle ustavičně na Boží straně, veškeré tvé city se podřídí vůli Pána Ježíše. Pak poznáš, že tvé nohy stojí na pevné skále. Někdy tě to bude stát veškerou sílu vůle, kterou máš. Bůh ti však pomůže a ty vyjdeš z třibení jako nádoba ke cti. *5T 514.1*

Mluv vírou. Postav se na Boží stranu. Nechoď na stranu nepřítele a Pán bude tvým Pomocníkem. Učiní pro tebe, co sám pro sebe nemůžeš učinit. Výsledek bude takový, že budeš jako „*cedr na Libánu*“. Tvůj život bude ušlechtilý a tvé dílo bude vykonáno v Bohu. Pak bude v tobě síla, opravdovost a prostota, které z tebe učiní vyleštěné náradí v Božích rukou. *5T 514.2*

Denně musíš pít z pramene pravdy, abys rozuměl tajemství potěšení a radosti v Pánu. Musíš však pamatovat, že tvá vůle je hybnou pákou všech tvých činů. Tato vůle, která tvoří tak důležitého činitele v charakteru člověka, dostala se pádem pod kontrolu satana a on se od té doby vždy usiloval v člověku o chtění a činění jeho vlastní vůle, avšak k naprosté zkáze a bídě člověka. Avšak neko-nečná Boží oběť v daru Ježíše, jeho milovaného Syna, který se stal obětí za hřích, umožňuje Mu říci bez porušení jediné zásady Jeho vlády: „Odevzdej se mi, dej mi svou vůli, vezmi ji z pod satanovy vlády a já ji použiji; pak mohu působit v tobě chtění i činění podle dobře libé vůle své.“ Když ti dává Kristovu mysl, tvá vůle se stává Jeho vůlí a tvůj charakter je změněn podle podoby Kristova charakteru. Je tvým záměrem konat Boží vůli? Chceš poslouchat Písmo? „*Chce-li kdo za mnou přijíti, zapřiž sám sebe a vezmi kříž svůj a následuj mne.*“ (Mt 16,24) *5T 515.1*

Nemůžeš následovat Krista, neodmítneš-li uspokojit náklonnost a nerozhodneš-li se poslouchat Boha. Božím dítětem tě neučiní tvé pocity, tvé pohnutí myslí, nýbrž konání Jeho vůle. Před tebou je užitečný život, pakliže tvá vůle se stane Boží vůlí. Pak můžeš stát v Bohem ti daném mužství jako

příklad dobrých skutků. Pak pomůžeš udržovat pravidlo kázně, místo abys je přestupoval. Pak pomůžeš udržovat pořádek, místo abys jím pohrdal a naváděl k nevázanému životu svým vlastním jednáním. V Boží bázni ti říkám: Vím, čím můžeš být, pakliže tvá vůle přejde na Boží stranu. „*Boží jsme zajisté pomocníci.*“ (1 K 3,9) Svou povinnost můžeš konat pro časnost i pro věčnost takovým způsobem, že obstojí ve zkoušce soudu. Chceš se o to pokusit? Chceš se nyní poctivě obrátit? Jsi předmětem Kristovy lásky a přímluvy. Chceš se nyní odevzdat Bohu a pomoci těm, kteří jsou ustanoveni za strážné nad zájmy Jeho díla, místo abys je zarmucoval a znechucoval? 5T 515.2

59. Vhodná četba pro děti

Drahý bratře E,

právě jsem četla Review and Herald a viděla jsem tvůj článek, v němž uvádíš seznam dobrých knih pro mládež. Byla jsem velice překvapena nad tvým doporučením knih „Chaloupka strýčka Toma“, „Robinson Crusoe“ a podobných knih. Jsi v nebezpečí, že ve svém psaní budeš poněkud ledabylý. Bylo by dobře, kdyby ses zamyslel a pečlivě zvážil, co má být zvěčněno tiskem. Jsem skutečně zděšena nad tím, že tvůj duchovní zrak již není tak jasný v otázkách výběru a doporučení četby pro mládež. Víím, že doporučení takových knih probouzejících náruživost, jako je „Chaloupka strýčka Toma“, v mnohých myslích omluví četbu jiných knih, které nejsou ničím jiným, než výmyslem. Toto doporučení ztíží práci těm, kteří se snaží přesvědčit mládež, aby se odvracela od vymyšlené četby. Často jsem viděla zlé následky čtení takových knih, jaké doporučuješ a mám již připraven článek varující naši mládež právě v této věci. ST 516.1

Můj bratře, především dbej na to, abys neodváděl od zkoumání Písma. Bylo mi zjeveno, že kupování a prodej takových knih u našich bratří, jaké se běžně rozšiřují v nedělních školách je osidlem pro náš lid, obzvláště pro naše děti. Vede je to k utrácení peněz za takovou četbu, která podněcuje představivost a zneschopňuje je pro skutečné povinnosti praktického života. Můžeš být jist, že podle tvého doporučení se někdo bude rozhodovat. Mládež nepotřebuje takovou volnost nebo svobodu, neboť jejich záliby a sklony jdou cele tímto směrem. Doufám však, že se již takové doporučení neobjeví. Jistě se vzdaluješ od Ježíše a jeho učení a neuvědomuješ si to. ST 516.2

Satanovým dílem je předkládat naší mládeži novinové příběhy a romány, které okouzlují smysly a tak ničí jejich chuť k Božímu slovu. Můj drahý bratře, neuveřejňuj všechno v Review and Herald co tě napadne, piš opatrně. Pakliže tě pudí duch Kristův psát, chop se péra tísněn starostí o duše, plač mezi síní a oltářem, volajíc: „*Odpust', ó Hospodine, lidu svému a nevydávej dědictví svého v pohanění.*“ (Jl 2,17) Jsou-li to jen tvé vlastní pocity a činná mysl, které tě podněcují psát, pak se zdrž, dokud tě Duch svatý nebude nutit a popouzet. Nedomnívej se, že když ty jednáš určitým způsobem a děláš nějaké věci, je to důkazem, že jsou správné a že to musíš předložit ostatním jako směrodatné pravidlo. Není dobré, domníváš-li se, že můžeš vyjadřovat svůj náhled na věci, jež se týkají blaha naší mládeže a doporučovat knihy, které nesměřují k duchovnosti ani ke zbožnosti. Myslíš-li si, že taková četba rozvine pevné, neposkrvněné zásady, pak se mýlíš. Kéž ti Pán pomůže k opatrnému a pokornému jednání, abys nezveřejňoval v novinách zavádějící výroky, neboť to vzbudí domnění, že to náš lid schvaluje. Ztěžuješ situaci jiným, kteří musí protirečit tvému vlivu v těchto náhledech. ST 517.1

Můj bratře, tvé bezpečí je v pokorném chození s Pánem. Chvěji se, čtu-li mnohé z tvých článků, dávajících rady a pokyny ostatním kazatelům. Určitě ti nesluší, abys měl tolik co říci v tomto směru. Stáváš-li se soběstačným a sebedůvěřivým, Pán tě určitě nechá, aby ses dopustil se nějakého omylu. Pečlivě musíš střežit vlastní duši a usilovat o každodenní živou zkušenost v Božích věcech. Měl bys zapomenout na vlastní já a dovolit, aby se zjevil Ježíš. Kristus je tvou silou, tvým štítem; ty jsi slabý, bloudící člověk a musíš být velice opatrný, abys neklopýtl. Prosím tě, střež se, abys slovem nebo skutkem nemařil svaté Boží dílo. ST 517.2

Takovou vděčnost jsem pociťovala za tebe, žes mohl mít podíl v tomto velikém díle! Ježíš tě miluje a bude podpírat tvé úsilí, budeš-li mít živé spojení s Bohem. Musíš však bdít a modlit se. Nebud' lhostejný. Neodděluj se od Ježíše, nýbrž ho uveď do svého každodenního života. Nekonej dílo pro sebe i jiné skrze své neopatrné rady a pokyny, nýbrž věz, že nepřijmeš-li Krista do svého srdce, nebudou-li tvé oči upřeny výhradně k Boží slávě, tvé srdce naplní pýcha, sebeláska, převládne vlastní vůle a dřív, než se naděješ, zlhostejníš. „*Přímé kroky čiňte nohama svýma, aby což zkulhavělo, do konce se nevyvinulo.*“ (Žd 12,13) ST 518.1

Je mnoho takových mezi naší mládeží, které Bůh obdařil vznešenějšími schopnostmi. Dal jim ty nejlepší hřivny, avšak jejich síly byly oslabeny, jejich myšlenky zmatené a poškozené a po celá léta nerostli v milosti a poznání důvodů naší víry, neboť uspokojovali chuť románovou četbou. Mají

tak velké potíže s ovládnutím chuti po takové povrchní četbě, jako opilci s ovládnutím své chuti po opojném nápoji. Tito lidé by mohli dnes pracovat v našich nakladatelstvích a být úspěšnými pracovníky, sestavovat knihy, připravovat rukopisy k tisku nebo dělat korektury; avšak jejich hřivny byly zneužívány, až se stali duševně trpícími na nechutenství, a v důsledku toho se nehodí na jakékoli zodpovědné místo. Představivost je nemocná. Žijí neskutečným životem. Nejsou připraveni pro praktické povinnosti života a to nejsmutnější a nejvíce znechucující je, že ztratili veškerou chuť pro spolehlivou četbu. Byli okouzleni a očarováni takovým duševním pokrmem, jako vrcholně dráždivé příběhy, obsažené v „Chaloupce strýčka Toma“. Ona kniha působila dobře ve své době mezi těmi, kteří potřebovali probuzení ze svých falešných představ o otroctví. My však stojíme na samých hranicích věčného světa, kde takové příběhy nepotřebujeme na přípravu pro věčný život. *ST 518.2*

Jediným bezpečím pro každého z nás je, aby byl důkladně obrácen a obeznámen s pravdou zjevenou v Božím slově, abychom byli schopni v tichosti a bázni vydat počet každému, kdo od nás bude žádat počet z naděje, která je v nás. *ST 519.1*

Zvláštní úsilí kazatelů a pracovníků všech našich řad pro tuto dobu, mělo by směřovat k tomu, aby odvraceli pozornost mladých od všech dráždivých příběhů k přepevnému prorockému slovu. Pozornost každé duše usilující o věčný život měla by být soustředěna na Písmo. *ST 519.2*

Připadá mi velice neobvyklé, uvážím-li, co vše jsem napsala ohledně četby vzrušujících příběhů, když vidím doporučení z tvého pera k četbě „Robinsona Crusoe“, „Chaloupka strýčka Toma“ a „Ezopových bajek“. Můj bratře, udělal jsi chybu, když jsi napsal onen článek. Pakliže tyto knihy jsou mezi těmi, které prodáváš, prosím tě, abys je nikdy znovu nenabízel naší mládeži. Tvou povinností je obracet jejich pozornost k Písmu; nebuď jejich pokušitelem tím, že jim nabízíš přitažlivé romány, které odvrátí jejich mysl od studia Písma. My sami musíme pít z vody života, jinak sami budeme ustavičně čerpat z děravých cisteren, které vodu nedrží. *ST 519.3*

Je tisíce způsobů a plánů, jimiž satan vniká do neustálené mysli mladých a nebude-li duše pevně a plně zakotvena v Bohu, nebude-li úzkostlivě střežit myšlenky u studiu Písma a nebude-li utvrzena v naší víře, jistě bude polapena. Nemůžeme ani na chvíli přestat bdít. Nemůžeme si dovolit jednat náladově. Musíme postavit stráž kolem své mysli i mysli svých dětí, aby nebyly oklamány satanskými pokušeními. *ST 519.4*

Žijeme ve velkém dni smíření a svaté Kristovo dílo konané pro lid Boží, které v současné době probíhá v nebeské svatyni, by mělo být předmětem našeho trvalého studia. Měli bychom poučovat svoje děti o tom, co znamená obrazný den smíření a ukázat jim, jak zvláštní to byla chvíle hlubokého pokoření a vyznání hříchů před Bohem. Předobrazný den smíření má mít týž charakter. Každý, kdo učí pravdě slovem i příkladem, vydává trubkou spolehlivý zvuk. Potřebuješ pěstovat duchovní život, protože to není pro tebe přirozené přemýšlet o nebeských věcech. Před námi je velké dílo odvádění lidí od světských zvyků a způsobů výš a výš k duchovnosti, zbožnosti a opravdovému dílu pro Pána. Naším úkolem je zvěstovat poselství třetího anděla a varovně probouzet svět. Kéž tě Pán požehná a otevře tvůj duchovní zrak. Píši to s láskou, neboť vidím tvé nebezpečí. Prosím, pouvažuj o těchto věcech pečlivě a na modlitbě. *ST 520.1*

60. Napomenutí mladým

Studentům akademie v South Lancaster chci říci: „*Přiblížte se k Bohu, a přiblížit se k vám.*“ Nikdy se nestyděte za svou víru, nikdy nebuďte na straně nepřítele. „*Vy jste světlo světa.*“ Vaše víra se má objevit jako vzácná pravda – pravda, kterou by měli mít všichni a musí mít všichni, mají-li být spaseni. Jako lid jsme v menšině. Nejsme populární. Naši nepřátelé budou škodolibě usilovat o zkázu naší duše. Neocení naše pohnutky. Falešně budou vykládat naši opravdovou horlivost a naši hlubokou touhu, aby i jiní viděli a chápali pravdu, aby mohli činit Boží vůli a poslouchat všechna Boží přikázání. Měli bychom bojovat dobrý boj víry a být nalezeni „stálí, nepohnutelní, rozhojňující se v díle Páně“. ST 520.2

S pocity nevýslovného smutku, někdy téměř zoufale přemýšlím o stavu mladých a vidím, jak těžké je nadchnout pro získání poznání ty, o nichž vím, že jim Bůh poskytl hojně schopností. Bez vzdělání budou zmrzačení a neschopní jakéhokoli postavení. Nicméně při získávání vzdělání budou vystaveni nebezpečím a pokušení. Satan zkusí vtáhnout jejich vypěstovanou schopnost do své služby. ST 521.1

Někteří používají své schopnosti ke zlým záměrům. Nepozorovaný jed smyslnosti proudí jejich žilami a naráží jen na malé překážky. Okouzluje a očarovává je. Mysl, která s patřičným ohledem k mravní poctivosti je schopna nejvyššího stupně vzdělání a literární skvělosti, je často degradovaná do otroctví vášně. Vznešené mravy a praktická zbožnost nemají žádného kouzla pro tyto oklamané duše. A je téměř nemožné jakkoli je ovlivnit slovem nebo příkladem, aby to zmařilo úsilí satana o zkázu jejich duše. Jestliže ti mladí lidé nebudou mít chuť k učení se a přijímání rad od zkušených lidí, určitě budou svedeni satanovými úskoky na nesprávné cesty. A nebudou-li ti, kdo je učí pevně růst v milosti a poznání pravdy a ve skutečném duchovním postřehu, je nebezpečí, že svým příkladem šíření klamných názorů budou nevědomě pomáhat nepříteli v jeho díle, svádějí duše k tomu, aby za nejlepší pokládali to, co přinese nejmenší dobro a bude mít nejmenší užitek pro jejich duši. ST 521.2

Sestavené a uskutečňované plány pro výchovu naší mládeže, nejsou nikdy příliš rozsáhlé. Mládež by neměla dostat jednostrannou výchovu, nýbrž všem jejich duchovním schopnostem by se měla věnovat stejná pozornost. Základy mravních zásad, studium Písma a tělesná výchova, by měly být sladěny se studiem obvykle prováděným ve školách. Každá schopnost – tělesná, duševní i mravní potřebuje být vzdělaná, ukázněná a rozvinutá, aby mohla co nejlépe sloužit, neboť nebudou-li všechny tvé schopnosti stejně vyvinuty, jedna schopnost nemůže udělat svou práci důkladně bez přetížení některé části lidského organismu. ST 521.3

Mnoho se již mluvilo a psalo o důležitosti výchovy pro její nejvyšší službu. Někdy to vedlo k názorům, že je-li rozum vzdělán, aby vynakládal nejvyšší úsilí, posílí tělesnou a mravní přirozenost pro rozvoj celého člověka. Čas a zkušenost dokázaly, že to je omyl. Viděli jsme muže a ženy, absolventy škol, kteří nebyli nijak připraveni na vlastní používání obdivuhodného fyzického ústrojí, jimiž je Bůh vybavil. Celé tělo je určeno pro činnost, ne pro nečinnost. Nezatěžujeme-li tělesné síly stejně jako duševní, pak příliš přepínáme to druhé. Nebude-li každá část lidského organismu konat své určené dílo, duševní schopnosti nemohou být použity podle jejich nejvyšších schopností na jakkoli dlouhou dobu. Přirozené síly musí být ovládány přirozenými zákony, a schopnosti musí být vychovány k sladění činnosti podle těchto zákonů. Učitelé v našich školách nemohou přehlížet tyto údaje, aniž by se vyhnuli zodpovědnosti. Pýcha je může vést k tomu, aby usilovali o dosažení světové úrovně rozumového vývoje, aby žáci mohli skvěle vyniknout. Avšak když dojde na základní schopnosti, které jsou podstatně důležité, aby uzpůsobily muže a ženy pro kteroukoli těžkou situaci praktického života, takoví žáci jsou jen částečně připraveni pro úspěšný život. Jejich defektní výchova často vede k neúspěchu v kterémkoli zaměstnání, které zaujmou. ST 522.1

Tělocvik může být v některých případech výhodný. Původně měl nahradit nedostatek užitečného tělesného pohybu a stal se oblíbeným předmětem výchovných institutů, není však bez překážek. Nebude-li správně regulován, pak napáchá více škody, než dobra. Gymnastika častokrát na celý

život poškodila některé žáky. Jestliže je praktický výcvik spojený s vyučováním správně veden, velkou měrou nahradí tělocvik. *5T 523.1*

Učitelé by měli věnovat mnohem větší pozornost tělesným, duševním a mravním vlivům v našich školách. Ačkoliv studium věd může vést žáky k vysokým literárním výsledkům, nezaručuje plnou, dokonalou výchovu. Když je zvláštní pozornost věnována důkladnému rozvoji každé tělesné a mravní síly kterou dal Bůh, pak nebudou odcházet žáci z našich škol a nazývat se vzdělanými, aniž by měli poznání, které je nutné pro praktický život a pro nejušlechtlejší rozvoj charakteru. *5T 523.2*

Srdce mne bolí, vidím-li tyto nedostatky, neboť výsledkem musí být ztráta zdraví, nedostatek schopností pro starostlivou péči a nedostatek přizpůsobení se té práci, která je nejdůležitější pro úspěšný život. Noviny oplývají senzačními záznamy o zločinech a zpronevěrách, bídě v rodinách, kdy mužové odcházejí s manželkami jiných mužů a ženy odcházející s manžely jiných žen – a to všechno z toho důvodu, že tito lidé nebyli vedeni k pilnosti a nikdy se nenaučili jak šetřit s časem nebo používat své schopnosti nejlepším způsobem pro štěstí domova. *5T 523.3*

Kéž bych mohla probudit zájem každého učitele v naší zemi k tomuto předmětu. Čeká je veliké dílo. Rozšířit a povznést svou duchovní práci. Právě před námi je doba, kdy stav světa bude zoufalý, kdy pravé náboženství, slyšící na: „*Takto praví Pán*“, téměř vymizí. Naše mládež by měla být poučena, že bezbožné skutky nejsou zapomenuty nebo přehlédnuty, třebaže Bůh okamžitě netrestá přestupníky s krajním pobouřením. Bůh se soudí s lidmi a národy. V každém století dějin tohoto světa shromažďovali činitelé nepravosti hněv ke dni hněvu, a když se naplní čas, takže nepravost dosáhne vyznačené meze Božího milosrdenství, trpělivost skončí. Když nahromaděná čísla v záznamech nebeských knih ukáží dovršenou míru přestoupení, přijde hněv nesmíšený s milosrdenstvím a pak všichni uvidí, jak je strašné znevažovat Boží trpělivost. Této krize bude dosaženo, když se národy spojí, aby znehodnotily Boží zákon. *5T 523.4*

Přijdou dny, kdy spravedlivý bude podnícen k horlivosti pro Hospodina, protože se rozmnoží nepravost. Jedině božská moc ob stojí před útoky satana v spolupráci se zlými lidmi. Avšak v hodině největšího nebezpečí pro církve, se budou věrné ostatky za ni co nejhorlivěji modlit a Bůh uslyší a odpoví v pravý čas, kdy vina přestupníků dosáhne vrcholu. On „*pomstí vyvolených svých, volajících k němu dnem i nocí, ačkoli i prodlévá jim*“ (L 18,7) Budou horlit pro Boží čest. Budou horliví v modlitbách a jejich víra zesílí. *5T 524.1*

Mezi žáky je příliš málo horlivosti. Měli by vynaložit nejvážnější úsilí. Vyžaduje to mnoho studia, vědět jak studovat. Každý student musí pěstovat návyk pilnosti. Měl by dbát, aby z jeho ruky nevycházela žádná podřadná práce. Měl by si vzít k srdci slova Pavla, adresována Timoteovi: „*Buď pilen čítání, napomínání, učení. Nezanedbávej daru, kterýž jest v tobě, jenž jest dán skrze prorockví s vzkládáním rukou starších. O tom přemýšlej, v tom buď, aby prospěch tvůj zjevný byl všechněm. Budiž sebe pilen i učení, v tom trvej; nebo to čině i samého sebe spasíš, i ty, kteříž tebe poslouchají.*“ (1 Tm 4,13-16) *5T 524.2*

Povinnost starých i mladých musí být vysvětlena prostě a jasně, protože našim účelem je žít v těchto nebezpečných časech, kdy se zdá, že pravda musí být přemožena falší a satanskými svody. V době zkoušky a soužení bude štít Všemohoucího rozestřen nad těmi, které Bůh učinil opatrovateli svého zákona. Když se zákonodárci vzdají zásad protestantismu a podají ruku Římu, pak Bůh zasáhne zvláštním způsobem na obranu své cti a spasení svého lidu. *5T 525.1*

Naši mládež musíme upozorňovat na zásady nutné pro vzdělání při každé výchově, aby až bude vydáno nařízení žádající, aby všichni uctívali šelmu a její obraz, mohla se správně rozhodovat a měla sílu bez váhání prohlásit důvěru Božím příkázáním a víře Ježíšově i tehdy, když byl Boží zákon náboženským světem zbaven platnosti. Ti, kteří nyní váhají a jsou v pokušení jít ve stopách odpadlíků víry, dbát na svůdné duchy a učení d'ábelská, ocitnou se jistě na straně těch, kdo zbavují Boží zákon platnosti, nebudou-li činit pokání a stavět se pevně za víru jednou danou svatým. *5T 525.2*

Žijeme-li v tomto strašném nebezpečí popsaném v Božím slově, nechceme se probudit a poznat skutečnou situaci? Proč máme mlčet? Proč klást na poslední místo věci, které jsou nejvýznamnější pro každého z nás? Písmo by mělo být naším nejdražším pokladem a měli bychom ho vážně studovat a horlivě vyučovat jiné. Jak může tato zarážející lhostejnost pokračovat dále uprostřed těch, kteří měli světlo a poznání? *5T 525.3*

Prorocství a dějiny by měly tvořit součást studia v našich školách a všichni, kdo přijímají postavení vychovatelů, by měli více a více oceňovat zjevenou Boží vůli. Měli by v prostotě poučovat žáky. Měli by otevírat Písmo svaté a svým životem i charakterem projevovat vzácnost náboženství Písma a krásu svatosti; nechť však ani na chvíli není nikdo v domněnku, že mu poslouží, skryje-li svou víru a učení před nevěřícím světem v obavě, že nebude tak vysoce ctěn, když se lidé dovědí o jeho zásadách. *ST 525.4*

Není čas stydět se za naši víru. Jsme divadlem světa, andělům a lidem. Celý vesmír s nevýslovným zájmem sleduje dílo velikého sporu mezi Kristem a satanem. V době jako je naše, kdy veliké dílo soudu nad žijícími brzy započne, máme dovolit, aby neposvěcené náklonnosti zaujaly naše srdce? Co může mít pro nás větší cenu, než abychom před Pánem nebes byli věrní a upřímní? Jaká je skutečná cena v tomto světě, stojíme-li na prahu věčného života? Jakou výchovu můžeme dát svým dětem, která by byla nutnější, než poznání toho: „Co praví Písmo?“ *ST 526.1*

Příklady hrdinské věrnosti Bohu

Když byl Josef poctěn Egyptem, neskrýval svou věrnost k Bohu. *ST 526.2*

Eliáš uprostřed všeobecného odpadnutí se nesnažil ukrýt skutečnost, že slouží nebeskému Bohu. Bálových proroků bylo 450, jeho kněží 400 a jeho ctitelů na tisíce. A přece se Eliáš nesnažil předstírat, že je na populární straně. Velkoryse zůstal sám. Lid pln očekávání pokrýl horu. Král přišel s velkou slávou a modloslužebníci, jisti vítězstvím ho hlučně vítali. Bůh však byl velice zneuctěn. A jen jediný muž se postavil na obhajobu Boží cti. Jasně znějícím hlasem, jako trouba, Eliáš oslovil ohromný zástup: „*I dokud kulhati budete na obě strany? Jestliže je Hospodin Bohem, následujte ho, pakli jest Bál, jděte za ním.*“ (1 Kr 18,21) Výsledkem toho bylo, že Hospodin Bůh, který panuje v nebesích, byl obhájen a Bálovi ctitelé byli pobiti. Kde jsou dnešní Eliášové? *ST 526.3*

Danielova historie je obdivuhodná. Svou vírou a zásadami čelil velké opozici. Byl odsouzen na smrt, když nechtěl slevit ani tečku ze své oddanosti Bohu, dokonce ani tváří v tvář královskému výnosu. Dnes by se to mohlo pokládat za přílišnou spravedlnost, když podle svého zvyku třikrát denně klekal před otevřeným oknem a modlil se, přestože věděl, že jej číhavé oči pozorují a že jeho nepřátelé jsou připraveni obvinít jej z nevěrnosti vůči králi. Daniel však nedovolil, aby cokoli pozemského vstoupilo mezi něho a jeho Boha, i kdyby měl umřít v jámě lvů. Ačkoli Bůh nezasáhl, aby Daniel nebyl vržen do lví jámy, anděl přišel a zavřel ústa těchto zvířat, takže mu neuškodila a v ono ráno, kdy jej král zavolal, Daniel odpověděl: „*Bůh můj poslal anděla svého, kterýž zavřel ústa lvů, aby mi neuškodili; nebo před ním nevina nalezena jest při mně, nýbrž ani proti tobě, králi, nic zlého jsem neučinil.*“ (Da 6,22) Byl ušlechtilým, statečným Božím služebníkem. *ST 527.1*

Ničeho nedosáhneme zbabělostí, ani obavou hlásit se k tomu, že jsme lidem zachovávajícím Boží přikázání. Ukrývání našeho světla, jako bychom se za svou víru styděli, přináší jen neštěstí. Bůh nás přenechá naší vlastní slabosti. Kéž Pán nedovolí, abychom odmítli dát svítit svému světlu na každém místě, na něž nás povolává. Odvážíme-li se jít vpřed na vlastní pěst, podle vlastních nápadů a plánů a Ježíše necháme v pozadí, nesmíme očekávat, že nabudeme statečnost, odvahu a duchovní sílu. Bůh měl mravní hrdiny a má je i nyní – ty, kteří se nestydí být jeho zvláštním lidem. Jejich vůle a plány jsou podřízeny Božímu zákonu. Ježíšova láska je vedla k tomu, aby svůj život nepokládali za vzácný. Jejich prací bylo a je postihnout světlo v Božím slově nechat ho svítit jasně a určitě světu. Jejich heslem je věrnost Bohu. *ST 527.2*

Vzdělání kazatelé

Obchodník, tesař, rolník i právník, všichni se připravovali pro své povolání. Zpočátku pro nedostatek vědomostí konají nedokonalé dílo, avšak při trpělivém vykonávání svého povolání stávají se mistry ve svých různých oborech. Bez svědomitého a celou bytostí soustředěného zájmu, kazatel ztroskotá. Může být řečníkem, musí však být také připraven jako pastýř duší. Ve studiu nesmí nikdy přestat, v tom musí pokračovat po celou dobu své práce, bez ohledu na to, jak dobře připraven pro práci si může sám připadat. *ST 528.1*

Doba vyžaduje rozumné, vzdělané kazatele, ne nováčky. Falešné učení se množí, svět je vzdělán na vysoké úrovni literárního poznání a hřích, nevěra a nevěrnost jsou odvážnější a vzpurnější, úměrně rozumovému poznání a důvtipu. Tato situace vyžaduje, abychom použili veškerou rozumovou sílu, neboť kazatel bude muset čelit moudrým lidem, kteří jsou ovládaní satanem. Měli by být dobře vyzbrojeni náboženskými zásadami, měli by růst v milosti a poznání našeho Pána Ježíše Krista. Bylo uděláno mnoho náhodné práce a mysl nebyla vycvičena pro krajní vypětí. Naši kazatelé budou muset hájit pravdu proti ničemným odpadlíkům a budou muset podávat důkazy z Písma těm, kteří obhajují zvláštní bludy. Pravda musí být postavena do protikladu s vyzývavými výroky. Naši kazatelé musí být lidmi cele zasvěcenými Bohu, lidmi nijak omezeného vzdělání, avšak jejich mysl musí být proniknuta náboženským zápallem, sbírajícím božské paprsky světla z nebes a odrážejícím je uprostřed temnoty, která přikrývá zemi a shromažďuje temnotu kolem lidu. *5T 528.2*

Neřestí a zločinů, nepravostí všeho druhu čím dál více přibývá. Pronikavá moc biblické pravdy musí ukázat protiklad mezi pravdou a bludem. Pro vykonání dobré služby Mistrovi se vyžaduje vyšší stupeň přípravy. Pakliže kazatel ulpívá na dosaženém poznání a neuvědomuje si velikou potřebu každodenního božského osvětlení, pak získané poznání je pouhým kamenem úrazu hříšníkům. Potřebujeme, aby Bůh vší moudrosti doprovázel všechno naše úsilí a všechny naše zkušenosti; pak každá částčka poznání je mocí k dobru a pomůže rozvinout schopnosti a křesťanskou opravdovost. Toto je náboženství. *5T 529.1*

61. Světské smýšlení

Drahý bratře F,

je čas, abychom důkladně prozkoumali svá srdce a poznali, zda věříme a jsme zakotvení v Boží lásce. Nenastane-li probuzení mezi námi jako těmi, kteří obdrželi tak veliké světlo a tak mnoho předností, upadneme do zkázy a náš osud bude horší než obyvatel Korozaím a Betsaidy. Nebo Kristus o těchto městech řekl: *„Kdyby v Týru a Sidonu byli činění divové ti, kteříž jsou činění v vás, dávno by byli v žíní a v popele pokání činili.“* (Mt 11,21) 5T 529.2

Je nejvyšší čas, aby ses s celou vážností zajímal o vlastní duši a o duše svých dětí. Tvé povolání v Kristu to vyžaduje. Mou duši velice tíží zármutek, mé srdce umdlévá a rmoutí se, pozoruj-li tvůj stav, neboť vím, že nebudeš-li změněným člověkem, kotva tvé duše bude neustále povolovat. *„Hleďte Hospodina, pokud může nalezen býti; vzývejte ho, pokud blízko jest.“* (Iz 55,6) Prosím tě, abys pokořil své srdce před Bohem a nikdy, nikdy nepolevil v úsilí, dokud nebudeš jiným člověkem. Cítím hluboký zájem o tvůj duchovní stav a chci vidět, jak se vši vážností usiluješ o své vlastní spasení a o záchranu svých drahých dětí, o nichž vím, že jsou spravovány velice podobně, jako Elí vychovával své děti. Kéž všechen tvůj vliv je na straně Páně. Nechť tvé děti vidí, že nejsi impulzivním stvořením, nýbrž člověkem neochvějných zásad. Ony napodobí vzor, jaký jim dáš. Nebudu-li vidět u tebe změnu k lepšímu, nepřestanou tě prosit a napomínat. 5T 529.3

Bližíme se konci času. Nechceme jen vyučovat přítomné pravdě na kazatelně, nýbrž žít jí i mimo kazatelny. Prozkoumej důkladně základ své naděje na spasení. Zatímco stojíš v postavení hlasatele pravdy, strážného na zdech Siónských, nemůžeš své zájmy mísit s běžným zaměstnáním a současně účinně konat svaté dílo, jež bylo svěřeno tvým rukám. Tam, kde jsou v sázce duše, kde jde o věčné věci, zájem nemůže být bezpečně rozdělen. Je tomu obzvláště tak ve tvém případě. I když jsi v tomto povolání nepěstoval srdečnou zbožnost, měl jsi horečnatou touhu získat prostředky. Příliš mnoho jsi mluvil o finančních přednostech, které poskytuje investice do pozemků ve _____. Opět a opět jsi byl zaplétán do líčení předností těchto podniků a to tehdy, když jsi byl vysvěceným Kristovým kazatelem, zavázaným dát svou duši, tělo i ducha službě spasení duší. Současně jsi přijímal peníze z pokladny na udržování sebe i své rodiny. Tvá řeč byla vypočtena na odvrácení pozornosti a prostředků našeho lidu z našich institucí a podniků šířících Vykupitelovo království na zemi. Její snaha byla probudit v nich touhu investovat své prostředky tam, kde podle tvého ujištění získají dvojnásobný výnos a lichotit jim představou, že pomohou dílu větším přínosem, když tak udělají. Snad jsi jim vědomě neradil, aby zadrželi své prostředky z Božího díla, avšak někteří neměli jiné prostředky, s nimiž by mohli nakládat, kromě těch investovaných v našich institucích a tak je vyvedli, aby mohli investovat podle tvých návrhů. 5T 530.1

V jistém smyslu jsme strážci svého bratra. Jednotlivě jsme příbuzní duším, které mohou skrze Kristovy zásluhy toužit po slávě cti a nesmrtelnosti. Na jejich jistotu, upřímnost, horlivost, důslednost a zbožnost mají vliv naše slova, činy, chování, modlitby, spolu s naším věrným plněním povinností. Svým učedníkům Kristus řekl: *„Vy jste světlo světa.“* Kazatelé Ježíše Krista musí poučovat církve i jednotlivce o té skutečnosti, že vyznání víry, obzvláště adventistů sedmého dne, nepochází-li ze srdečné zbožnosti, ztrácí smysl. Náboženské světlo má svítit ve sboru obzvláště od kazatelů jasnými, přímými paprsky. Nemá svítit jen při zvláštních příležitostech a pak pohasnout a blikat, jako kdyby mělo zhasnout. Jedinečnost Ježíše Krista bude vždy svítit v povaze pravých věřících a oni budou ozdobou učení našeho Spasitele. Takto je zjevena vznešenost a moc evangelia. Od každého člena církve se požaduje, aby byl v živém spojení s Pramenem všeho světla a byl duchovním pracovníkem, konajícím svůj úkol dobrými skutky, aby zrcadlil světlo světu. 5T 531.1

Obzvláště by se měl kazatel zdržet jakéhokoli směšování se světem a připoutat se ke Zdroji vši síly, aby mohl správně představit, co znamená být křesťanem. Měl by se zbavit všeho, co by jakýmkoli způsobem odvracelo jeho mysl od Boha a velkého díla pro tuto dobu. Kristus od něj očekává a jako od svého zaměstnaného služebníka, aby byl takový jako On svým smýšlením, slovy i

činy. Očekává se od každého člověka který otevírá Písmo jiným, že bude pracovat pečlivě a moudře, že nebude vynakládat své síly nemoudře, tak aby je poškozoval nebo je přepínal, nýbrž tak, aby mohl vykonávat dobrou práci pro Pána. Každá duše je povolána k aktivní službě v některém z různých odvětvích díla a Pastýř bude vést a usměřňovat své stádo. *5T 531.2*

Jazyk kazatele nemá být zaměstnán tím, aby vyhledával lidem nejlepší způsob, jak zakopat své prostředky do země; měl by jim říci, jak bezpečně investovat do nebeské banky. Kéž ti Hospodin udělí duchovní postřeh, to je moje prosba; neboť tvá víra jistě ztroskotá, nedostaneš-li se do jiného duchovního stavu. Potřebuješ znovuzroznující Boží moc a jestliže se nezměníš, jistě opustíš pravdu. Třebaže bys mohl získat celý svět, byl by to ubohý zisk proti ztrátě tvé duše. Kéž ti Pán pomůže, můj bratře, aby ses rychle vzpamatoval a jednal jako moudrý muž. Kéž by ses chopil díla celým srdcem a posvěcenými rty a pokorně chodil se svým Bohem. *5T 532.1*

62. Praktická zbožnost

Milí bratři a sestry v Oaklandu,

cítím povinnost, abych vám napsala. Neustále sním o tom, že k vám promluví a pokaždé vás nacházím v nesnázích. Ale ať se stane cokoli, nedejte si tím vzít mravní odvalu, a nedopusťte, aby vaše zbožnost klesla na prázdnou formu. Milující Ježíš je ochoten hojně žehnat, musíme však v opravdové modlitbě a v radosti z Boží lásky činit zkušenosti ve víře. Má někdo z nás být zvážen a shledán lehkým? Musíme se sami hlídat a upozorovat ty nejneopatrnější bezbožné sklony naší povahy, abychom se nestali zrádci těch vysokých povinností, které na nás vložil Bůh, jako na své lidské nástroje. *5T 532.2*

Musíme uvažovat o napomenutích a pokáráních, která Bůh v minulých dobách dával svému lidu. Nám neschází poznání. My víme, co máme zanechat a které požadavky dané Bohem máme uposlechnout. Když se však nesnažíme vědět a konat to, co je správné, tak je to proto, že konání zla se tělesnému srdci více líbí, než konání dobra. *5T 532.3*

Vždycky budou nevěrní, kteří čekají na to, aby byli vírou jiných nesení vpřed. Nemají vyzkoušené poznání pravdy a proto také na svých duších neprožili její posvěcující moc. Mělo by být snahou každého člena církve, aby klidně a pečlivě zkoumal své srdce a zjišťoval, zdali jeho život a jeho povaha jsou v souladu s vysokým měřítkem Boží spravedlnosti. *5T 533.1*

Pán pro vás v Kalifornii, zejména v Oaklandu vykonal mnoho, ale On by rád ještě více učinil, kdybyste pečovali o to, aby se váš způsob života kryl s vaší vírou. Bůh nikdy nepoctí nevěru hojným požehnáním. Uvažujte nad tím, co Bůh již učinil a poznáte, že je to teprve počátek toho, co je ochoten učinit. *5T 533.2*

Musíme Písmu svatému přikládat větší cenu, než jsme to činili dosud, neboť je v něm zjevena Boží vůle pro nás. Nestačí pouze připustit pravdu Božího slova, musíme daleko víc v Písmě hledat, abychom poznali, co obsahuje. Přijímáme Bibli jako živé slovo Boží? Ona je skutečně takovým sdělením od Boha, jako kdyby byla její slova pronesena k nám slyšitelnou řečí. Nevíme jak je vzácná, protože my její předpisy nedodržujeme. *5T 533.3*

Všude kolem nás jsou v činnosti zlí andělé, ale protože jejich přítomnost nepozorujeme přirozenými očima, není nám náležitou měrou jasná jejich existence, jak je popsána ve Slově Božím. Kdyby v Písmu nebylo nic, co bychom jen těžce chápali, tu by se člověk při čtení jeho slov stal pyšným, samolibým a hrdým. Nikdy není dobré, když si někdo myslí, že rozumí každé jednotlivosti pravdy, neboť tomu tak není. Proto ať si žádný člověk nelichotí, že vlastní správné poznání všech pravd Slova Božího a že je jeho povinností donutit jiné, aby tomu každý rozuměl tak, jako on. Duchovní pycha ať je nám cizí. Pozvedám svůj hlas a varuji vás před každým druhem duchovní pychy. Tu dnes v hojně míře nacházíme v církvi. *5T 533.4*

Jak podivně nám zněla pravda, kterou nyní milujeme, když jsme ji poprvé poznali jako biblickou pravdu. Jak silný byl odpor, na který jsme narazili, když jsme ji poprvé nabídli lidem! Ale jak opravdoví, věrní a poslušní byli pracovníci, kteří milovali pravdu! Byli jsme lidem opravdu zvláštním. Byli jsme počtem nepatrní, bez bohatství, bez moudrosti tohoto světa nebo světských poct. Ale věřili jsme v Boha, a proto jsme byli silní, měli jsme úspěch, byli jsme postrachem pro ty, kteří činí zlo. Naše vzájemná láska byla stálá; nedalo se jí snadno otřást. A tehdy se mezi námi projevila Boží moc. Nemocní byli uzdravováni a bylo mnoho tiché, srdečné a svaté radosti. Ale zatím, co poznání stále přibývalo, církev tu nedržela krok. Čisté zlato poněmáhle ztrácelo lesk. Ztrnulost a formálnost vklouzla do církve, aby ji ochromily. Přebohatě možnosti a příležitosti nevedly Boží lid dopředu a vzhůru k čistotě a posvěcení. Svědomité vzdělávání schopností, které mu Bůh propůjčil, by mu znatelně dalo vzrůst. Komu bylo dáno mnoho, od toho se mnoho požaduje. Jen ten, kdo Bohem daná poznání ve víře přijme a váží si jich a kdo klade vysoké měřítko na sebezapírání a sebeobětování, bude moci podávat světu toto světlo. Ti, kdo nejdou vpřed, budou se muset vrátit dokonce od bran nebeského Kanánu. Bylo mi ukázáno, že naše víra a naše jednání žádným způsobem nesouhlasí se svěřenou nám pravdou. Neměli bychom mít polovičatou víru, nýbrž onu

dokonalou víru, která je činná skrze lásku a očisťuje duši. Bůh vás v Kalifornii volá, abyste vešli s Ním v těsné společenství. *5T 534.1*

Nad jedním musíme především bdít a to je osobní nezávislost. Jako vojíni Kristovy armády, jsme povinni konat jednomyslně v různých odvětvích díla. Nikdo nemá právo na svou odpovědnost vykládat v našich časopisech své pojetí biblického učení, jestliže je známo, že někteří mezi námi jsou jiného mínění o tomto předmětu a tím byl by vyvolán spor. Adventisté prvního dne tak činili. Každý se dal hnát svým vlastním nezávislým míněním a byl odhodlán přednášet nové ideje tak dalece, až mezi nimi nebylo žádné jednotné počínání, snad kromě jejich nepřátelství k adventistům sedmého dne. Jejich příkladu bychom neměli následovat. Každý pracovník má při svém působení zachovávat úctu k jiným. Ježíšovi následovníci nebudou jednat nezávisle jeden na druhém. Naše síla musí být v Bohu, musí být spojena v jeden celek tak, aby mohla být použita v ušlechtilé, soustředěné práci. Nesmí být promarněna v bezvýznamném počínání. *5T 534.2*

V jednotě je síla. Jednota by měla vládnout mezi našimi nakladatelstvími i jinými našimi ústavy. Kdyby zde byla jednota, byla by síla. Mezi našimi spolupracovníky by neměly být žádné spory, nebo různice. Dílo je jedno a je vedeno jedním Vedoucím. Příležitostné, křečovitě úsilí způsobilo mnoho zla. Ať je jakkoliv plné síly, má přece nepatrnou cenu, neboť reakce se dostaví. Musíme pěstovat stálou, rozhodnou vytrvalost, neustále se snažíc poznávat a vykonávat Boží vůli. *5T 535.1*

Měli bychom vědět, co musíme konat, abychom byli zachráněni. Milí bratři a sestry, neměli bychom splynout se všeobecným proudem. Naši nynější úlohou je vyjít ze světa a oprostit se od něho. Jen tak můžeme chodit s Bohem, jak to činil Enoch. Božský vliv působil neustále s jeho lidským úsilím. Tak jako on, jsme povoláni k tomu, abychom vlastnili silnou, živou a činnou víru, a je to jediný způsob, jak můžeme být spolupracovníky Božími. Musíme dostát požadavkům uvedeným v Božím slově nebo zemřeme ve svých hříších. Musíme vědět, kde by naše povaha potřebovala mravní změny skrze Kristovu milost, abychom se stali schopnými pro příbytky tam nahoře. V Boží bázní vám pravím: Je zde nebezpečí, že budeme žít jako Židé – zatímco všude kolem nás září světlo pravdy, nevíme nic o Boží lásce a neznáme Jeho moc. *5T 535.2*

Tisíce a tisíce mohou předstírat, že poslouchají zákon a evangelium, a přece žijí jako přestupníci toho zákona. Mnozí umějí jasně vykládat druhým požadavky pravdy a přesto mají tělesné srdce. Mohou tajně milovat a páchat hříchy. Snad Boží pravda není pro ně pravdou, protože jejich srdce nejsou pravdou posvěcena. Snad Spasitelova láska nepůsobí naléhavou mocí na jejich nízké vášně. Z dějin minulosti víme, že lidé mohou stát na svatých místech a přece zacházet podvodně s Boží pravdou. Nemohou „bez hněvu a pochybností“ spínat svaté ruce k Bohu, protože Bůh nemá moci nad jejich vnitřním životem. Pravda nebyla nikdy vyryta do jejich srdce. „*Srdcem se zajisté věří k spravedlnosti.*“ (Ř 10,10) „*Protož milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého a ze vší duše své a ze vší mysli své i ze všech mocí svých.*“ (Mk 12,30) Číníte tak? Mnozí jistě ne, nečinili to nikdy. Jejich obrácení bylo jen povrchní. *5T 536.1*

Apoštol praví: „*Povstal-li jste s Kristem, vrchních věcí hledejte, kdež Kristus na pravici Boží sedí. O vrchní věci pečujte, ne o zemské.*“ (Ko 3,1.2) Srdce je tvrzí člověka. Z něho vychází život nebo smrt. Dokud srdce není očistěno, člověk není schopen být účastníkem společenství svatých. Cožpak Zpytatel srdcí neví, kdo zůstává v hříchu bez ohledu na svou duši? Není v životě každého jednotlivce svědek nejtajnějších hříchů? Byla jsem nucena vyslechnout, jak muži mluvili k ženám a dívkám lichotivá slova, aby je oklamali a omámili. Satan používá všechny takové prostředky, aby zničil duše. Mnozí z vás snad byli jeho nástroji; jestliže ano, pak se budete muset před soudem zodpovídat. O takových lidech anděl pravil: „Nikdy nedali své srdce Bohu. Kristus v nich nepřebývá a pravda také ne. Jejich místo zaujímá hřích, podvod a faleš. Božímu slovu nevěří a také dle něho nejednají.“ *5T 536.2*

Nynější satanovo působení na srdce lidí, jakož i na církve a národy, by měl pozorovat každý, kdo zkoumá proroctví. Konec je blízko. Pozvedněme naše sbory! Ať jednotliví členové poznají ve svém životě přeměňující Boží moc, pak uvidíme hluboké působení Božího Ducha. Odpuštění hříchů není jediným výsledkem Ježíšovy smrti. On přinesl nekonečnou oběť nejen proto aby vymazal hřích, ale také proto, aby opět obnovil povahu člověka a člověk se mohl opět pozvednout z úpadku ke své kráse, takže je mu umožněno žít v Boží přítomnosti. *5T 537.1*

Měli bychom svou víru dokázat skutky. Měla by se projevit srdečná touha po větším naplnění Kristovým Duchem, neboť v tom spočívá síla církve. Satan usiluje lákat Boží děti ze správné cesty. Ach, jak málo lásky máme k Bohu a k sobě navzájem! Kdyby Slovo a Duch pravdy přebývaly v našich srdcích, odloučily by nás od světa. Nezměnitelné zásady pravdy a lásky poutají srdce k sobě navzájem a síla tohoto společenství odpovídá míře milosti a pravdy, které se těšíme. Bylo by dobré pro každého z nás, kdybychom uchopili zlaté zrcadlo, Boží královský zákon a viděli v něm odraz Jeho povahy. Měli bychom se varovat toho, abychom nenechávali bez povšimnutí napomínání a varování před nebezpečím, která jsou nám seslaná v Božím slově. Nebudeme-li na ně dbát a nepřemůžeme-li charakterové chyby, pak jednoho dne tyto chyby přemohou toho, kdo je má a on upadne do bludů, odpadnutí a veřejného hříchu. Kdo se nepovznese na nejvyšší možnou úroveň, ztratí časem schopnost uchovat si to, co již jednou získal. „*A protože kdo se domnívá že stojí, hleď, aby nepadl.*“ (1 K 10,12) „*Vy tedy, nejmilejší, to první vědouce, strážte se, abyste bludem těch nešlechetných nebyli pojati a nevypadli od své pevnosti. Ale rozmáhejte se v milosti a známosti Pána našeho a spasitele Jezukrista...*“ (2 Pt 3,17.18) 5T 537.2

V těchto posledních dnech si Bůh vyvolil lid a učinil ho strážcem svého zákona. Tento lid bude vždycky muset plnit nepříjemný úkol. „*Znám skutky tvé a práci tvou i trpělivost tvou a že nemůžeš trpěti zlých; a zkusil jsi těch, kteříž se praví býti apoštolé, ale nejsou a shledals je, že jsou lháři. A snášel jsi a trpělivost máš, a pro jméno mé pracovals a neustal.*“ (Zj 2,2.3) Bude to vyžadovat mnoho péče a neustálé námahy, chránit církev před zlem. Je třeba udržet stálou, nestrannou kázeň, neboť mnozí, kteří jsou jen zdánlivě zbožní, se budou pokoušet rozvrátit víru druhých a budou vesměs pracovat na tom, aby vyvýšili sami sebe. 5T 538.1

Pán Ježíš na hoře Olivetské zřetelně prohlásil: „*A že rozmnožena bude nepravost, ustydne láska mnohých.*“ (Mt 24,12) On mluví o lidech, kteří padli kvůli velké duchovní pýše. Necht' taková slova jako jsou tato, vniknou do srdcí s vážnou, očišťující silou. Kde je horlivost a oddanost Bohu, jež odpovídají velikosti pravdy, k níž se přiznáváme? Láska k světu nebo k nějakému oblíbenému hříchu odvykly srdce od lásky k modlitbě, od uvažování o svatých věcech. Jsou dodržovány bohoslužebné formy náboženských obřadů, avšak kde je láska k Ježíši? Duchovnost odumírá. Tato ztrnulost, tento smutný úpadek má se stát trvalým stavem? Má světlo pravdy blikat a nakonec zhasnout v temnotách, protože nebylo oživeno olejem milosti? 5T 538.2

Toužím po tom, aby každý kazatel a všichni naši spolupracovníci mohl vidět tuto věc tak, jak mi byla ukázána. Přeceňování sebe a spokojenost se sebou usmrcují duchovní život. Je vyvyšováno Já, mluví se o sobě. Ó, kdybychom Já chtěli zemřít! Apoštol doznává: „*Na každý den umírám.*“ (1 K 15,31) Když pyšná a vychloubačná spokojenost se sebou samým a tato pohodlná samospravedlnost vniknou do duše, nezůstane v ní místo pro Ježíše. Jemu se nabídne podřadné místo, zatím co Já se nadýmá ke stále větší důležitosti a konečně naplní celý chrám duše. Z toho důvodu může Pán vykonat pro nás tak málo. Kdyby spolupracoval s našim úsilím, pak by si nástroj přivlastnil všechnu čest pro svou vlastní chytrost a své moudrosti a zdatnosti by si sám blahopřál, jak to učinil kdysi onen farizeus: „*Postím se dvakrát do týdne, desátky dávám ze všech věcí, kterými vládnu.*“ (L 18,12) Je-li náš život ukryt v Kristu, nebude naše Já tak často vystupovat do popředí. Poznáme smýšlení Ducha Božího? Budeme více stavět na praktické zbožnosti než na mechanickém pořádku? 5T 538.3

Kristovi služebníci by měli žít tak svědomitě, neboť jsou na očích Pánu a Jeho andělům. Měli by se snažit pochopit požadavky naší doby a připravovat se, aby je mohli splnit. Satan nás neustále napadá novými, nám ještě neznámými způsoby. Proč by měli být důstojníci Boží armády v nečinnosti? Proč by měli ponechat část své povahy bez pěstění? Veliké dílo leží před námi a chybí-li při tom jednomyslné počínání, pak je to jen ze samolibosti a kvůli přeceňování sebe sama. Účinnou a společnou práci budeme moci konat jen tehdy, když budeme pečlivě na to dbát, abychom plnili Mistrovsky rozkazy a nebudeme usilovat vtisknout práci svou vlastní pečeť, nebo svou svéráznost. Anděl pravil: „Semkněte se těsně, semkněte se těsně!“ 5T 539.1

Vybízím vás, kteří se zabýváte svatými věcmi, abyste si více cenili praktické zbožnosti. Jak zřídka je vidět ryzí svědomí, ze srdce vycházející lítost nad hříchem a pravé vědomí viny! Příčina je v tom, že mezi námi není hluboké působení Božího Ducha. Náš Spasitel je žebříkem, který viděl Jákob ve snu a který stál na zemi a horním koncem dosahoval až do nebe. To nám ukazuje způsob,

kterým můžeme dosáhnout vykoupení. Jestliže je někdo z nás zachráněn, tedy proto, že se pevně uchopil Ježíše jako příček žebříku. Pro věřícího je Kristus moudrostí a spravedlností, posvěcením i vykoupením. Nikdo se nesmí domnívat, že je to snadné přemoci nepřítele, nebo že bez vážného úsilí se může povznést k nepomíjitelnému dědictví. Ohlížení se zpět působí závrať; ztráta opory znamená záhubu. Jen málokterí poznají, jak je to důležité bez ustání zápasit o vítězství. Jejich horlivost polevuje a následek toho je, že se stávají sobeckými a povolují v kázni. Duchovní bdělost se pokládá za vedlejší. Našemu usilování v křesťanském životě schází potřebná vážnost. *ST 539.2*

Oněm se strašně povede, kteří se domnívají, že stojí pevně, protože mají pravdu; ale nemají takovou, která je v Ježíši. Jediný okamžik nebýt na stráži, může duši uvrhnout do neodvolatelné záhuby. Jeden hřích dělá cestu druhému, druhý chystá cestu třetímu a tak to jde dále. Jako věrní Boží poslové, musíme Jej vytrvale prosit, aby nás zachoval svou mocí. Odchýlíme-li se jen o šířku prstu od své povinnosti, ocitáme se v nebezpečí, že budeme pokračovat na stezce hříchu, která končí v záhubě. Pro každého z nás je naděje, ale jen jediným způsobem – když se připoutáme ke Kristu a napneme všechny síly, abychom dosáhli Jeho povahy. *ST 540.1*

Náboženství, které klade hřích na lehkou váhu, které staví na Boží lásce k hříšníkovu a nehledí na chování hříšnickovo, posiluje hříšníka v domnění, že Bůh ho přijme i když setrvá v počínání, o kterém ví, že je hříšné. Tak jednají mnozí, kteří se přiznávají k přítomné pravdě. Pravda je oddělována od života a to je důvod, proč pravda nemá moc usvědčit a obrátit duše. *ST 540.2*

Bůh mi ukázal, že pravda, jaká je zjevena v Ježíši, se nikdy neprojevila v životě některých z Kalifornie. Oni nemají náboženství Bible. Nikdy nezakusili obrácení a jejich srdce nebyla nikdy posvěcena pravdou, kterou přijali; budou svázáni s koukolem, neboť oni nepřinášejí hrozny ušlechtilého ovoce, jež ukazuje, že jsou větvemi na živém vinném Kmeni. *ST 540.3*

„Hleďte Hospodina, pokud může nalezen býti, vzývejte ho, pokud blízko jest. Opusť bezbožný cestu svou a člověk nepravý myšlení svá a nechť se navrátí k Hospodinu i slitují se nad ním a k Bohu našemu, neboť jest hojný k odpuštění.“ (Iz 55,6.7) Život mnohých prozrazuje, že nemají živé spojení s Bohem. Jsou hnáni proudem světa. Ve skutečnosti nemají nic společného s Kristem. Velmi milují zábavy a jsou plni sobeckých idejí, plánů, nadějí a cílů. Ačkoliv předstírají, že slouží Bohu, slouží nepříteli. Jsou čeledíny otrokáře a toto poddanství si sami zvolili. Dobrovolně se stávají satanovými otroky. *ST 540.4*

Mnohými obhajovaná nesprávná představa, že držet děti na uzdě je bezpráví, uvrhla tisíce do záhuby. Satan se jistě zmocní dětí, když vy nebudete bdít. Nepobízejte je ke společenství s nevěřícími. Odvádějte je od nich. Vybředněte sami z takového společenství a ukažte, že stojíte na straně Páně. *ST 541.1*

Neměli by ti, kteří se nazývají dítkami Nejvyššího, usilovat o vyšší duchovní stav a sice nejen v době bohoslužebného shromáždění, nýbrž v celém svém životě? Nechcete stát na straně Páně a sloužit Mu celým srdcem? Budete-li jako dítky Izraele pohrdat výslovnými Božími požadavky, zcela jistě přijdete na Jeho soud. Jestliže však hřích odložíte a budete pěstovat živou víru, pak se vám dostane nejhojnějšího požehnání nebes. *ST 541.2*

Basel, Švýcarsko,
1.března 1887

63. Vaše rozumná bohoslužba

„Vydávejte těla svá v oběť živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou.“ (Ř 12,1) ST 541.3

V době starého Izraele kněží důkladně prozkoumávali každou přinesenou oběť. Jestliže našli nějakou vadu, zvíře bylo odmítnuto, neboť Hospodin přikázal, že oběť má být „bez poskvrny“. Máme přinášet Bohu svá těla jako živou oběť; neměli bychom se snažit přinést tuto oběť tak dokonalou jak jen možno? Bůh nám dal veškerá naučení potřebná pro naše tělesné, duševní a mravní blaho a je povinností každého z nás uvést své životní zvyky do souladu s božskou úrovní v každé maličkosti. Spokojí se Pán s čímkoli menším, než je to nejlepší, co můžeme nabídnout? *„Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého.“ (Mt 22,37)* Milujete-li Ho celým svým srdcem, budete toužit dát mu tu nejlepší službu svého života a budete se snažit uvést každou svou schopnost do souladu se zákony, které vás usměrní konat Jeho vůli. ST 541.4

Každá naše schopnost nám byla dána proto, abychom mohli přinést příjemnou službu svému Stvořiteli. Když jsme skrze hřích ztratili Boží dary a prodali své síly knížeti temnosti, Kristus za nás zaplatil svou drahou krev jako výkupné. *„Za všechny umřel, aby ti, kteříž živi jsou, již ne sami sobě živi byli, ale tomu, kterýž za ně umřel i z mrtvých vstal.“ (2 K 5,15)* Nemáte následovat zvyky světa. *„Nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňte se obnovením mysli své.“ (Ř 12,2) ST 542.1*

64. Světské vlivy

Drahá sestro G,

ve svém srdci cítím lásku a soucit k tobě. Současná situace ve tvé rodině je jistým výsledkem cesty vlastních zkomolených představ a to ještě není konec. Tys neviděla nebezpečí volného spolčování se se svými příbuznými. Měli mnohem větší vliv na tebe a tvé milé, než ty na ně. To, že jsou tvými příbuznými, nedělá z nich ani trochu menší překážku tvého duchovního blaha, ani nezpůsobuje, že v menší míře přestupují svatý Boží zákon. Jejich jednání je pro Boha zrovna tak urážlivé, jako jednání kohokoli jiného, kdo odmítá světlo a pravdu a nechce připustit žádný důkaz v její prospěch. Škodlivé dojmy pronikly do tvé mysli a ovlivnily tvé jednání. Bůh učinil všechno, aby poskytl záchranu na dosah naší ruky, ale nebude nám je vnucovat proti naší vůli. Ve svém Slově vyznačil podmínky a my bychom měli s pilným zájmem, celým srdcem a myslí studovat tyto podmínky, abychom se nedopustili nějakého omylu a nepřipravili se o právo vstupu do nebeských příbytků. *5T 542.2*

Nemůžeme současně sloužit Bohu i světu. Nemůžeme svou pozornost soustředit na světské příbuzné, kteří nemají žádnou touhu poznat pravdu. Můžeme se všemožně snažit o to, abychom po dobu našeho společenství s nimi, nechali jim svítit své světlo, avšak naše slova, naše jednání, naše zvyky a způsoby by neměly být v žádném smyslu utvářeny jejich představami a zvyky. Máme zjevovat pravdu celým svým obcováním s nimi. Nemůžeme-li to učinit, čím méně pak společenství máme s nimi, tím lépe pro náš duchovní život. Máme-li společenství s lidmi, jejichž vliv má tendenci vést nás k zapomenutí na vyšší požadavky Boží, vyzýváme pokušení a jsme mravně příliš slabí než abychom mu odolávali. Stáváme se účastníky ducha svých společníků a pěstujeme jejich myšlenky. Dáváme svaté a věčné věci níž než myšlenky svých přátel. Zkrátka, jsme prokvašení tím zlým tak dokonale, jak si to přál nepřítel vši spravedlnosti. *5T 543.1*

Dostanou-li se mladí lidé pod tento vliv, pak mu snadněji podléhají, než starší. Všechno zanechává svůj vliv na jejich myslích; tváře na něž hledí, hlasy, které slyší, místa, která navštíví, společnost, v jaké se zdržují a knihy, které čtou. Není možné přecenit současný a budoucí význam společnosti kterou volíme, a obzvláště pro naše děti. *5T 543.2*

První léta života jsou důležitější, než kterákoli jiná údobí. Rozhodný pokrok bude dosažen ať už správným nebo nesprávným směrem. Na jedné straně lze dospět k laciným výsledkům, na straně druhé k mnohemu trvale cennému poznání pro praktický život v poznání Boha a v naučení jak posílit každou schopnost, kterou nám Bůh svěřil. Nejdůležitější a nejpodstatnější pro naše přítomné a věčné dobro je poznání božské pravdy, jak je zjevena ve Slově Božím. *5T 543.3*

Žijeme v době, kdy všechno falešné a povrchní je vynášeno nad skutečné, přirozené a trvalé. Mysl musí být zbavena všeho, co by ji vedlo nesprávným směrem. Neměla by být zatížena takovými příběhy, které neposilují duševní schopnosti. Z myšlenkami to bude jako s pokrmem, jímž se tělesně sytíme. Čas věnovaný zbytečným, bezvýznamným věcem, byl by lépe využit přemýšlením o obdivuhodných tajemstvích plánu spasení a používáním každé Bohem dané schopnosti, naučit se Hospodinovým cestám, aby naše nohy neklopýtlý o temnou horu nevěry a nezbloudily od stezky svatosti, která byla připravena nekonečnou obětí, aby vykoupení Hospodinovi mohli po ní jít. Rozumová síla, nebo také dosažené základní vzdělání, jsou hodnoty, které nelze koupit za zlato z Ofir. Jejich cena převyšuje cenu zlata i stříbra. Tuto výchovu si mladí lidé obvykle nevolí. Prosazují své touhy, své záliby a nechut', to, co sami upřednostňují a k čemu mají sklony. Mají-li však rodiče správné názory o Bohu, o pravdě jakož i o vlivech a společnosti, která by měla obklopovat jejich děti, uvědomí si své Bohem jim dané zodpovědnosti a budou pevně vést nezkušenou mládež správnou cestou, vědouce, že to, co rozsévají, to také budou sklízet. *5T 544.1*

Kdyby můj hlas mohl zasáhnout rodiče v celé zemi, varovala bych je, aby nepovolovali tužbám svých dětí při volbě jejich společníků nebo přátel. Rodiče si málo uvědomují, že škodlivé dojmy mládež mnohem pohotověji přijímá, než nebeské vlivy. Proto jejich společníci by měli být co nej příznivější pro vzrůst v milosti a pro pravdu, zjevenou v Božím slově, která se má zakořenit v

srdci. Stýkají-li se děti s těmi, jejichž rozhovor se vede o bezvýznamných přizemních věcech, jejich mysl se dostane na tutéž úroveň. Slyší-li nářky na náboženské zásady a snižování naší víry, naslouchají-li lehkovážným námitkám proti pravdě, to všechno se utvrdí v jejich myslích a utvoří jejich charakter. Jsou-li jejich myšlenky naplněny ať už pravdivými nebo vymyšlenými příběhy, není v nich místo pro užitečnou informaci a poznání pravdy, kterými by se měli zabývat. Jakou spoušť dovede v myslí způsobit tato láska k laciné četbě! Jak zničila zásady upřímnosti a pravé zbožnosti, které leží u základů vyrovnaného charakteru! Je to jako pomalý jed přijímaný do těla, který dříve nebo později projeví své zhoubné důsledky. Je-li mysl v mladosti otrávena zlými dojmy, pak tyto záznamy nebyly udělány do pisku, nýbrž do trvalé skály. *ST 544.2*

Společnost vašich dětí má takovou povahu, že maří každý vliv, který by zneškodňoval nebo rušil jejich zhoubné zvyky. Jsou netrpělivé, nemohou-li jít svou cestou. Rada křesťanů jim není po vůli. Jdou cestou zkázy a každý vliv, který se je snaží vést opačným směrem, podněcuje v jejich srdci nejhorší vášně. Jsou to výtvoři okolností. Formování těchto prvotních pout, které nejsou příznivé pro náboženské dojmy, má na ně silný, rozhodující vliv, při každém dalším kroku. Mládež by měla být v co možná nejpríznivějších podmínkách, neboť společnost s níž se stýká, zásady které přijímá a zvyky které utváří, rozhodnou o její užitečnosti zde i o jejích budoucích věčných zájmech s neomylnou jistotou. Rodiče by neměli povolovat sklonům svých dětí, nýbrž měli by jít přímou cestou povinnosti, kterou vyznačil Bůh, omezovat je laskavě, zato pevně a rozhodně je vést k sebezapírání; a přece s láskou usměrňovat jejich zlé touhy a opravdovým, modlitebním úsilím odvádět jejich kroky od světa výš k nebesům. Děti by neměly být ponechány, aby šly libovolnou cestou, k níž mají sklony a jaké se jim otevírají na každé straně, aby je odváděly od správné stezky. Nikdo není v tak velikém nebezpečí jako ti, kteří nechápou žádné nebezpečí, a nesnášejí jakékoli varování a radu. *ST 545.1*

Moje sestro, píší ti tak proto, že vidím tvé nebezpečí. I když ti mohou mnozí lichotit a těšit se z tvého pohostinství, aniž by se snažili být ti požehnáním správnou radou, musím tě varovat před viditelným nebezpečím, které ohrozí tvé nynější i věčné štěstí. Blíží se bouřlivé vlny a my potřebujeme zkoumat opravdový základ naší víry. Potřebujeme zkoumat knihu zákona, abychom poznali zda náš vstup do věčného dědictví je bezpečně zajištěn. *ST 546.1*

Náš lid byl považován za příliš bezvýznamný, aby stál za povšimnutí; nadejde však změna. V křesťanském světě je nyní hnutí, které nezbytně přivede do popředí lid zachovávající příkázání. Boží pravda je neustále podvracena teoriemi a falešnými naukami lidského původu. Formují se hnutí na zotročení svědomí těch, kteří chtějí být věrní Bohu. Zákonodárné moci budou proti Božímu lidu. Každá duše bude zkoušena. Ó, kéž bychom jako lid byli moudří a slovem i příkladem předávali tuto moudrost svým dětem! Každý bod naší víry je důkladně prozkoumáván a nebudeme-li pilnými biblickými žáky, utvrzenými, upevněnými a ustálenými, důvody moudrých lidí světa nás odvedou. *ST 546.2*

Svět je zaneprázdněný, znepokojený a odevzdaný svým zájmům. Zlé následuje tak horlivě, jako by to byla spravedlnost, blud, jako by šlo o pravdu a hřích, jako by byl svatost. Temnota přikrývá zemi a mrákota národy. A Boží lid by v této době měl spát? Mají mlčet jako ochromení ti, kdo znají pravdu? Nevěřící říkají, že kdyby oni věřili tomu, co křesťané předstírají že věří, byli by mnohem opravdovější. Věříme-li tomu, že konec je blízko, „*jací pak vy býti máte v svatých obcováních a v pobožnostech*“ (2 Pt 3,11)? *ST 546.3*

Každá duše, která opravdu věří pravdě, bude konat tomu odpovídající skutky. Všichni budou opravdoví, vážní a neúnavní ve svém úsilí získat duše pro Krista. Jestliže je především pravda hluboce zasazena do jejich vlastních duší, pak se vynasnaží zasít ji do srdcí jiných. Pravda je všeobecně příliš držena v předsíni. Vneste ji do svatyně své duše, uveďte ji na trůn svého srdce a nechteť ona usměrňuje život. Slovo Boží by mělo být studováno a posloucháno, pak srdce najde odpočinek, pokoj a radost a touhy budou směřovat k nebesům. Když je pravda oddělována od života, je držena v předsíni, není srdce rozehřáté ohněm Boží milosti. *ST 547.1*

Ježíšovo náboženství je mnohými rezervováno pro některé dny či příležitosti a za jiných okolností je dáváno stranou a je zanedbáno. Trvalá zásada pravdy není jen na několik málo hodin v sobotu a nevyčerpává se několika málo dobročinnými skutky, nýbrž nutno ji uvést do srdce, aby zušlechtila a posvětila povahu. Je-li nějaký moment v životě, kdy člověk je bezpečný bez tohoto

zvláštního světla a síly z nebes, pak se může obejít bez této Boží pravdy. Bible, čisté a svaté Boží slovo, musí být jeho rádcem a vůdcem, vládnoucí silou jeho života. Ono nás poučí, přijmeme-li je do srdce. *5T 547.2*

Abraham byl mužem obdařeným zvláštní Boží přízní. Pán řekl: „*Nebo znám jej; protože přikáže synům svým a domu svému po sobě, aby ostříhali cesty Hospodinovy a činili spravedlnost a soud.*“ (Gn 18,19) Bůh poctil Abrahama, protože v domově uplatňoval náboženské zásady a usiloval o to, aby se celá jeho rodina bála Hospodina. Bůh říká: „*Znám jej, protože přikáže*“ – nezradí svatou pravdu, nepovolí nikomu, kromě Boha. Existuje zákon a Abraham ho zachová, žádná slepá náklonnost nezatemní jeho smysl pro spravedlnost a nepostaví se mezi Boha a jeho dítky; onen druh povolnosti, která je vlastně krutostí, neodvede Abrahama. *5T 547.3*

Rodiče, jakož i dítky patří Bohu, aby je ovládal. Abraham spravoval svůj dům autoritou, umocněnou láskou. Boží slovo nám dalo pravidla našeho života. Tato pravidla tvoří základ, od něhož se nemůžeme uchýlit, chceme-li zachovat cestu Hospodinovu. Boží vůle musí být na prvním místě. Naší otázkou není: Co by udělali jiní? Co si budou myslet moji příbuzní? Anebo co o mě řeknou, půjdu-li tímto směrem? Nýbrž – Co řekl Bůh? Ani rodiče, ani děti, nemohou žádným směrem skutečně prospívat, jediné na cestě Hospodinově. *5T 548.1*

Jsem vděčná, že máš ušlechtilé syny, kteří chtějí chodit po cestách Hospodinových. Doufám však, že jasněji rozeznáš svou povinnost ohledně jejich společníků. To pak rozhodne, zda rosteš duchovně, anebo zaostáváš ve svém náboženském životě. Přísné diktáty svědomí nutno poslechnout i kdyby to bylo těžké a to ti pomůže získat mravní sílu. Povinnosti jsou často křížem, který musíme nést. Modlitba a chválení Boha není vždy bez zápasu, sebezapírání a nesení kříže ležícího na cestě, kterou musíme jít, chceme-li dosáhnout brány Božího města. Jako první šel tou cestou šel Ježíš, půjdeme za ním? *5T 548.2*

Musíme být Božími spolupracovníky nejen v zájmu vlastního spasení, nýbrž abychom vykonali vše co můžeme pro záchranu jiných. Tak se stáváme spolupracovníky ve velikém plánu vykoupení a postupně budeme mít podíl na věčně tíží slávy. Bůh tě vyzývá, abys běžel cestou k „*cíli běžím, k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši*“ (Fp 3,14). Kéž tě Bůh požehná, je mojí prosbou. Pamatuj však, jsi-li spojen s Kristem, musíš být Jeho spolupracovníkem. Naše zbožnost a náboženské povinnosti budou zúženy na naše vlastní zájmy, nebudeme-li denně účastníky ducha Kristova. Smysl zájmu o duše je v tom, že dá šířku, hloubku a stabilitu křesťanskému charakteru. *5T 548.3*

Pán přichází! Blížíme se k domovu a chceme načerpat hodně povzbuzení z nebeského ovzduší, pak budeme jedno se Spasitelem ve všech Jeho plánech. Budeme pozvedat jiné a konat dobré skutky. *5T 549.1*

65. Potřeby našich institucí

Čas od času jsem se cítila puzena Duchem Božím vydat svědectví ohledně potřeby zabezpečit co nejlepší talenty pro práci v různých ústavech a jiných odvětvích díla. Dosud nebyla věnována dostatečná péče zajišťování nejlepších schopností pro všechny části našeho díla. Ti, kdo jsou na zodpovědných místech musí být lidé školení pro práci – lidé, které Bůh může učit a které může pocítit moudrostí a porozuměním jako Daniele. Musí to být přemýšliví lidé, kteří nesou Boží pečeť a kteří jdou neochvějně vpřed ve svatosti, s mravní důstojností a v pochopení díla, které konají. Musí to být modlitební lidé – lidé, kteří vyjdou na horu a uzří Boží slávu a důstojnost nebeských bytostí, jímž přikázal pečovat o Jeho dílo. Pak jako Mojžíš budou následovat vzor daný jim na hoře a budou na stráž, aby opatřili a získali pro dílo nejlepší hřivny, jaké jen lze získat. Jsou-li to rostoucí lidé, s posvěcenou inteligencí, naslouchající Božímu hlasu, snažící se zachytit každý paprsek Božího světla, pak půjdou přímým směrem jako slunce a budou vzrůstat v moudrosti a milosti u Boha. *5T 549.2*

Vydavatelské odvětví je velice důležitým odvětvím Božího díla a všichni, kdo v něm pracují, by si měli uvědomit, že je nařízené Bohem a že celá nebesa se o toto odvětví zajímají. Obzvláště vedoucí díla by měli mít široký rozhled a posvěcený úsudek. Svou bezmyšlenkovitostí a netaktností by neměli promrhat Bohem jim dané prostředky a neměli by se také dopustit omylu aby brzdili dílo omezenými plány a svěřovali ho mužům neschopným. *5T 550.1*

Opětovaně mi bylo ukázáno, že všechny naše instituce by měli spravovat lidé duchovně smýšlející a ne řídící se svými vlastními, porušenými představami a plány. Toto dílo by nemělo spočívat na těch, kteří chtějí směšovat svaté s obecným a kteří vidí Boží dílo na téže úrovni jako pozemské zájmy, aby ho nespravovali tak, jak jsou zvyklí řídit své vlastní, časné záležitosti. Dokud v našich institucích nebudou lidé s širokým rozhledem, kteří dovedou plánovat v souladu s rozmachem díla a jeho vznešeným charakterem, bude tu tendence zužovat všechno, co se podniká a Bůh bude zneuctěn. Kéž by všichni, kteří nesou zodpovědnosti v souvislosti s Božím dílem, povznesli se na vyšší, svatější úroveň, kde by se měl nacházet každý křesťan! Kdyby chtěli, pak by oni sami, jakož i dílo které zastupují, bylo zušlechtěno a přioděno svatou důstojností a oni sami by se těšili účtě všech pracovníků. *5T 550.2*

Mezi zaměstnanci v našich ústavech jsou lidé, kteří nehledají Boží radu, kteří se nepřizpůsobují velikým zásadám pravdy, které Bůh uložil ve svém Slovu a kteří v důsledku toho projevují očividné, výrazné nedostatky povahy. V důsledku toho největší dílo, jaké kdy bylo svěřeno smrtelníkům, bylo zmařeno chybným lidským řízením, místo aby bylo vedeno nebeskými pravidly, které měly vše usměrnit a bylo mnohem úplnější ve všech svých odvětvích. *5T 550.3*

Lidé na zodpovědných místech měli by být lidmi dostatečně širokého rozhledu, aby ocenili lidi vzdělané a odměnili je podle jim dané zodpovědnosti. Je pravdou, že ti, kteří pracují v Božím díle neměli by pracovat pouze za mzdu kterou dostanou, nýbrž spíše k Boží slávě, pro pokrok Jeho díla a proto, aby obdrželi nehynoucí bohatství. Současně však bychom neměli očekávat že ti, kteří dovedou pracovat přesně a důkladně v díle, které vyžaduje promyšlené a vytrvalé úsilí, nemají dostat větší odměnu, než méně dovední pracovníci. Nadání musí být správně oceněno. Ti, kdo nedovedou ocenit dobré dílo a pravou odbornost, neměli by být zaměstnáni v našich institucích, neboť jejich vliv bude brzdit dílo a snižovat ho na nižší úroveň. *5T 551.1*

Chtějí-li naše instituce být tak prospěšné jak to chce Pán, musí tu být mnohem více důmyslu a vážné modlitby vedle neochvějné horlivosti a duchovního zápalu. Zapojit zodpovědnou třídu pracovníků do díla, může vyžádat větší investiční vypětí, nakonec to však bude hospodárnější, neboť zatímco je podstatně důležité všestranně uplatňovat šetrnost, zjistí se, že snaha zachránit prostředky tím, že zaměstnáme ty, kteří budou pracovat za nízkou mzdu a jejichž práce odpovídá jejich mzdě, se nevyplácí. Práce bude opožděná a dílo bude oslabené. Bratři, ve svých osobních věcech můžete šetřit jak chcete – při budování svých domů, při nákupu svých oděvů, při opatrování si pokrmu a ve svých všeobecných vydáních, nevnašete však tuto šetrnost do Božího díla takovým způsobem, abyste zabránili pracovat schopným a opravdu mravně vzácným lidem. *5T 551.2*

Ti, kteří závodili při olympijských hrách, na něž nás apoštol Pavel upozornil, potřebovali důkladnou přípravu. Různí mistři s nimi celé měsíce cvičili, aby jejich tělo bylo silné a svěží. Směli jíst jen takovou stravu, která měla jejich tělo uchovat v nejlepším stavu a jejich oděv nesměl nikde tísnit žádný orgán či sval. Když se ti, kteří měli závodit o světskou slávu, museli podrobit kvůli úspěchu přísné kázni, čím nutnější je pro pracovníky v díle Páně, aby byli důkladně ukázněni a připraveni. Jinak nemohou mít úspěch! Jejich příprava musí být mnohem poctivější, jejich horlivost a sebezapíravé úsilí o to větší, než jak tomu bylo u kandidátů světského vítězství, oč nebeské věci převyšují zájmy pozemské. Cesta k úspěchu není cesta pohodlná, abychom po ní mohli jet přepychovým vozem. Je to cesta hrbolatá, plná překážek, které můžeme překonat jen trpělivým úsilím. *ST 552.1*

Moji bratři, ani polovinu péče jsme nevěnovali tomu, aby ti, kteří mohou pracovat v díle Božím, pochopili význam kvalifikovat se pro toto dílo. Svými chabými schopnostmi mohou konat jen nedokonalou práci, budou-li však vzděláni moudrými a posvěcenými učiteli a zároveň vedeni Božím duchem, nebudou jen schopni konat dobré dílo sami, nýbrž budou správně formovat jiné, kteří mohou pracovat s nimi. Mělo by proto být i jejich trvalou snahou učit se, jak se mohou stát inteligentnějšími ve své práci. Nikdo nemá zůstávat v pohodlné nečinnosti, nýbrž všichni by se měli snažit pozvednout a zušlechtit, aby svým chabým chápáním nezapomněli na vyvýšený charakter práce a nesnižovali ho podle své vlastní omezené úrovně. *ST 552.2*

Viděla jsem, jak v mnoha odvětvích díla se nesprávně vedou knihy. Vedení knih je a vždy bude důležitou součástí díla a školení odborníci jsou velice potřební v našich institucích, jakož i ve všech odvětvích naší misijní práce. Je to dílo, které si vyžaduje studia, má-li být konáno správně a odborně a bez překážek a přepracování. Avšak školení kompetentních lidí pro toto dílo bylo žalostně zanedbáno. Je to hanba, konat dílo takového významu jako je naše, takovým nedokonalým, nepřesným způsobem. Bůh chce tak dokonalé dílo, jak je to jen možné lidem konat. Je to neúcta ke svaté pravdě a jejímu Původci, konat Jeho dílo nějak jinak. Viděla jsem, že nebudou-li pracovníci v našich institucích podřízeni autoritě Boží, bude mezi nimi nedostatek souladu a jednotné akce. Chtějí-li všichni poslouchat Jeho radu, Pán bude jejich neviditelným Velitelem, musí tu však být také viditelná hlava, která se bojí Hospodina. Pán nikdy nepřijme nedbalé a nepořádné pracovníky a nikdy nepovede vpřed k vznešeným výšinám a jistému vítězství lidi svévolné a neposlušné. Vysoký duševní pokrok naznačuje, že v srdci vládne Ježíš. Srdce, v němž vládne Jeho pokoj a radost a přináší blahoslavené ovoce Jeho lásky, stává se Jeho chrámem i Jeho trůnem. Kristus říká: „*Vy přátelé moji jste, učiníte-li to, což já přikazuji vám.*“ (J 15,14) *ST 553.1*

Naše ústavy jsou daleko pod úrovní, na níž je chce Bůh mít, protože mnozí z těch, kdož v nich pracují, nejsou Jeho přátelé. Jsou lidé, kteří nerostou, neučí se stále od Ježíše, proto nejsou čím dál, tím prospěšnějšími. Kdyby k Němu přišli blíže a hledali Jeho pomoc, chodil by s nimi a mluvil by s nimi, byl by jejich rádce ve všech věcech a dal by jim, jako kdysi Danielovi, nebeskou moudrost a porozumění. *ST 553.2*

Před léty jsem viděla, že náš lid je daleko pozadu při získávání moudrosti, která by ho uschopnila pro zodpovědné místo v díle. Každý člen církve by měl vynaložit úsilí, aby se připravil pro Mistrovo dílo. Každému byla určena práce podle jeho schopností. I nyní v jedenácté hodině bychom měli začít vzdělávat lidi schopné pro dílo, aby mohli při zastávání zodpovědných míst sami vychovávat slovem a příkladem všechny, kdo s nimi spolupracují. *ST 554.1*

Sobecká ctižádost některým bránila vést jiné k poznání. Ostatní nedbali, aby vynaložili námahu a učili někoho jiného. A přece by to byla ta nejlepší práce, jakou by mohli pro Ježíše vykonat. Kristus říká: „*Vy jste světlo světa*“, z toho důvodu máme nechat své světlo svítit lidem. *ST 554.2*

Kdyby dbali na všechno, co Pán ohledně těchto věcí mluvil, naše ústavy by dnes měly vyšší a svatější postavení než mají. Lidé se však spokojili s malými výsledky. Nesnažili se ze všech sil rozvíjet své duševní, mravní i tělesné schopnosti. Neuvědomili si, že to Bůh od nich požaduje, neuvědomili si, že Kristus zemřel, aby mohli právě toto dílo konat. V důsledku toho jsou v mnohém pozadu, zatímco mohli být vzděláni a připraveni přemýšlet a plánovat. Mohli přidat ctnost ke ctnosti a poznání k dalšímu poznání a tak být silní v Pánu. Toto však neudělali. Necht' nyní jde každý do práce s pevným rozhodnutím zdokonalovat se. Dílo v současné době nepotřebuje ani tak mnoho lidí jako moudré a zasvěcené pracovníky. *ST 554.3*

66. Naše ústavy v Battle Creeku

Škodlivých důsledků vyplývajících se soustředování tak mnohých zodpovědností v Battle Creeku nebylo málo. Nebezpečí jsou mnohá, poněvadž jsou tu neposvěcené živly čekající denně na to, až jim změna okolností dovolí celým vlivem působit na straně zlého. Kdyby všichni, kdo pracují v našich ústavách, byli posvěcení a duchovně smýšlející lidé, spoléhající více na Boha než sami na sebe, dílo by bylo mnohem úspěšnější, než jsme dosud viděli. Pokud je zde rozhodný nedostatek pokorné důvěry a naprosté závislosti na Bohu, nemůžeme být v ničem jisti. Dnes jsou naši velikou potřebou lidé pokřtěni svatým Božím Duchem – mužové, kteří chodí s Bohem jako Enoch. Nepotřebujeme lidi s tak omezeným rozhledem, že brzdí dílo, místo aby ho šířili, nebo kteří se řídí heslem: „Náboženství je náboženství, obchod je obchod.“ Potřebujeme lidi prozíravé, kteří se dovedou vyznat v situaci a uvažují od příčiny k důsledku. *5T 555.1*

Škola

Učitelé v naší škole by měli být mužové a ženy duševně vyrovnaní, se silným mravním vlivem, kteří dovedou moudře usměrňovat lidskou mysl a mají pravého misijního ducha. Kdyby všichni měli takovou povahu, břemena, která dnes spočívají na předsedovi, byla by nadlehčena a nebezpečí jeho předčasného vyčerpání bylo by odvráceno. Právě tato moudrost však chybí. *5T 555.2*

Není žádoucí stanovit školné příliš nízké. Mělo by postačovat na vydání, i když škola není příliš podporována. Ti, kdož si skutečně cení předností, jichž se jim zde dostává, vynaloží zvláštní námahu, aby si je opatřili. Větší část těch, kteří by chtěli přijít do této školy kvůli nízkému školnému, nebyla by k žádnému užitku nikomu ze žáků, ani sboru. Čím je větší počet studentů, tím je větší potřeba moudrosti, dovednosti a bdělosti v řízení. *5T 555.3*

Když škola začínala svoji činnost, v nakladatelství Review and Herald byl zřízen fond pro ty, kteří chtěli dosáhnout vzdělání, avšak neměli žádné prostředky. Tohoto dobrodiní se dostalo několika studentům, kteří tím způsobem obdrželi dobrý začátek a mohli vydělat dost peněz na to, aby jednou vrátili odčerpaný obnos, a z toho fondu mohli čerpat opět jiní. *5T 556.1*

Měli bychom tak plánovat, abychom udrželi takový fond na podporu chudých, avšak vzácných žáků, kteří se chtějí připravit pro misijní dílo. Jsou mezi námi schopní lidé, kteří by mohli dobře sloužit dílu, jen kdybychom je vyhledali a povzbudili. Za některé, jež jsou příliš chudí, aby mohli získat a uhradit pobyt ve škole, by měli sbory cítit přednostní zodpovědnost uhradit jejich vydání. Mládeži bychom to měli jasně vysvětlit, že pokud je možné, musí pracovat, aby kryla svá vydání. Co stojí málo, bude málo oceněno; a to, co něco stojí, bude patřičně oceněno. Avšak sbory v různých polích by si měly uvědomit, že na nich spočívá vážná odpovědnost za výchovu mládeže a vzdělání starších osob pro misijní práci. Vidí-li mezi sebou některé, kteří by mohli být úspěšnými, užitečnými pracovníky, kteří však nejsou s to sami se vydržovat, měli by převzít zodpovědnost a poslat je do školy. *5T 556.2*

Kvalifikace správců

U lidí, kteří nyní pracují v našich důležitých institucích, by mělo dojít k důkladné reformaci. Mají některé hodnotné povahové rysy, přitom se jim však žalostně nedostává jiných. Jejich povaha musí být odlišně formována – totiž podle podoby Kristovy. Všichni musí pamatovat, že ještě nedosáhli dokonalosti, že dílo budování charakteru není ještě ukončeno. Budou-li chodit ve světle paprsků, které jim Bůh dal, budou-li se srovnávat s Kristovým životem a povahou, postřehnou kde nesplnili požadavky svatého Božího zákona a budou sami usilovat o dokonalost ve své sféře, jakož je Bůh dokonalý ve své. Kdyby si tito lidé uvědomili význam těchto věcí, byli by dále než jsou dnes, byli by mnohem lépe připraveni zastat důvěryhodné místo. V těchto hodinách zkoušky mají usilovat o dokonalost charakteru. Musí se denně učit od Krista. Pracují na Božím díle ne proto, že jsou dokonalí, neomylní lidé, bez povahových kazů, nýbrž přes všechny tyto vady. Pokud jsou v Jeho díle, Bůh od nich žádá, aby ustavičně studovali a učili se jak napodobit onen Vzor. *5T 556.3*

Ježíš povolal do svého díla Jana, Petra a Jidáše a učinil je svými spolupracovníky. Přitom se však měli neustále učit od Krista. Z Jeho božských slov měli získávat naučení, která měla napravit jejich nesprávné představy a jejich mylné názory o tom, co tvoří křesťanský charakter. Jan i Petr nebyli dokonalí lidé, využili však každou příležitost k učení. Petr se naučil nespoléhat na sebe a nebýt domýšlivým, až tehdy, kdy byl přemožen ďábovým pokušením a zapřel svého Pána. Jidáš měl tu též příležitost jako tito učedníci, aby se naučil Kristovým lekcím, ale neuvědomoval si jejich hodnotu. Byl pouze posluchačem a ne člověkem, který jedná. V důsledku toho zradil svého Pána. *ST 557.1*

Lidé, které Bůh povolal do svých institucí, si nemají myslet, že nemusí usilovat o pokrok, poněvadž stojí na zodpovědných místech. Mají-li být reprezentativními lidmi, strážci nejsvětějšího díla, jaké kdy bylo smrtelníkům svěřeno, musí zaujmout postavení učenlivých žáků. Nesmí být soběstační a sebejistí. Vždy by si měli uvědomovat, že se pohybují na svaté půdě. Boží andělé jim pohotově slouží a oni musí neustále přijímat Boží světlo a nebeský vliv, jinak nebudou o nic lépe způsobilí k práci, než nevěřící. *ST 557.2*

Kdyby povaha lidí pracujících v kanceláři v Battle Creeku byla tak proměněna, aby šířili užitečný vliv mezi těmi, které vedou, pak by vyhlídka byla mnohem povzbudivější. Necht' si lidé zde zaměstnaní myslí o jejich schopnostech cokoliv, odůvodněně říkám, že mnozí budou muset udělat veliký pokrok, než budou připraveni zastat své místo důstojně. Mohou se cítit kompetentními rádci. Sami však potřebují radu od Toho, který se nikdy nemýlí. Je nebezpečí, že veliké a důležité zájmy budou nesprávně utvářeny a vyjdou z jejich rukou nedokonalé. Kdyby si všichni uvědomovali víc svou nevědomost a méně spoléhali na sebe, mohli by se naučit od toho velikého Učitele tichosti a pokoře srdce. *ST 558.1*

Bůh pozoruje všechno, co se děje v nakladatelství. „Ty Bože mne vidíš“, by mělo být vždy na paměti. Každý kdo v nakladatelství nese zodpovědnost, měl by být zdvořilý a laskavý ke všem. Trvalé vědomí Kristovy přítomnosti by zabránilo zasahování do práce jiných, tak běžné ve světské praxi, urážející však Boha. Ježíšova láska musí být vtělená do života pracovníků různých odvětví nakladatelství, aby se dodržovala spravedlnost nejen v díle, nýbrž navzájem jednoho vůči druhému. *ST 558.2*

Moji bratři, nejpřednějším dílem je zajistit Boží požehnání v našem vlastním srdci. Pak vnešte toto požehnání do svých domovů, zbavte se své kritiky, přemáhejte své požadované způsoby a necht' duch radosti a laskavosti vítězí. Ovzduší svých domovů budete vnášet do úřadu a nebeský pokoj obklopí vaši duši. Kdekoli panuje Ježíšova láska, tam je soucitná něha a ohleduplnost k ostatním. Nejvzácnější dílo, v němž mohou mnozí bratři pracovat, je pěstování povahy podobné Kristově. *ST 558.3*

Bylo mi ukázáno, že ti, kteří spravují naše ústavy, by měli vždy pamatovat na to, že existuje hlavní správce, jímž je nebeský Bůh. Měla by zde být přísná poctivost ve všech obchodních záležitostech, v každém pracovním oddělení. Musí zde být spolehlivost v uchovávání pořádku, také však slitování, milosrdenství a trpělivost. Spravedlnost má sestru, již je láska. Ty patří k sobě. Písmo by mělo být naším průvodcem. Nemůže být většího klamu, než ten, aby se člověk domníval, že může najít lepšího průvodce těžkostmi, než je Boží Slovo. Požehnané Slovo musí být lampou naším nohám. Příkazy Písma musíme vnášet do svého každodenního života. *ST 559.1*

67. Výborová shromáždění

Členové našich výborů potřebují denně sedět u Kristových nohou a učit se v Jeho škole být ti chými a pokorného srdce. Jelikož jsou sami jen slabými a bloudícími lidmi, měli by pěstovat laskavost a soucit k jiným, kteří mohou zbloudit. Nejsou připraveni jednat spravedlivě, milovat milosrdenství a projevovat skutečnou zdvořilost, která charakterizovala Kristův život, nebudou-li vidět nutnost spojení s Ním. Členové výboru by si vždy měli uvědomovat, že je vidí Boží oko a jednat ve stálém vědomí, že jako omezení lidé jsou omylní při plánování, nebudou-li úzce spojení s Bohem a nebudou-li usilovat o to, aby každý nedostatek byl z jejich povahy odstraněn. Musí usilovat o božskou úroveň. *5T 559.2*

Každý, kdo slouží ve výborových shromážděních, musí se vši opravdovostí hledat moudrost shůry. Proměňující Kristova moc by měla být pociťována na každém shromáždění. Pak vliv Ducha Kristova na srdce přítomných, bude 5T 560 správně utvářet jejich dílo. To přemůže bouřlivé jednání a zažene neposvěcené účinky světáctví, které činí lidi drsnými, kritickými, nesnášenlivými a odsuzovacími. *5T 559.3*

Schází-li se tyto výbory, krátce se formálně pomodlí, avšak srdce přítomných se nedostává do souladu s Bohem opravdovou, výstižnou modlitbou, tryskající z živé víry, pokorného a potřeného ducha. Odchází-li členové výboru sami od Boha moudrosti a moci, nemohou si zachovat onu vznešenou poctivost zacházení se svými spolublížními, jakou požaduje Bůh. Bez božské moudrosti jejich vlastní duch pronikne všechna rozhodnutí, která konají. Pakliže tito lidé nemají spojení s Bohem, satan bude určitě přítomen na jejich jednání a využije jejich neposvěcený stav. Dopustí se nespravedlivých činů, protože jim nepředsedá Bůh. Kristův duch musí být trvalou vládnoucí silou nad srdcem i myslí. *5T 560.1*

Do každého ze svých výborů byste měli pozvat Pána. Uvědomíte-li si Jeho přítomnost ve svých shromážděních, každé rozhodnutí bude svědomitě a modlitebně uváženo. Každá bezzásadová pohnutka bude potlačena a čestnost bude charakterizovat všechny vaše rozhodnutí v malých, jakož i ve velikých věcech. Hledejte nejprve Boží radu, neboť jedině tak je možné přijmout správné rozhodnutí. *5T 560.2*

Potřebujete bdít, aby vás různé životní povinnosti nepřiměly k zanedbání modlitby tehdy, kdy nejvíc potřebujete sílu, kterou modlitba dává. Je nebezpečí, že nadměrná činnost vyloučí z duše zbožnost. Je velikým zlem oloupit duši o sílu a nebeskou moudrost, které čekají na naše požádání. Potřebujete ono osvětlení, které může dát jedině Bůh. Nikdo není způsobilý rozhodovat o svém zaměstnání, nemá-li přitom tuto moudrost. *5T 560.3*

Hned od počátku, kdy bylo vydavatelství zřízeno, přišlo čas od času světlo, kdy vznikaly těžkosti a Pán často upozorňoval na zásady, jimiž by se měli řídit všichni pracovníci. Na počátku díla jsme neustále měli na zřeteli vážné zodpovědnosti, spočívající na zodpovědných lidech a my jsme hledali Pána tři až pětkrát denně, aby nám dal nebeskou moudrost, abychom mohli svatě střežit zájmy lidu. *5T 560.4*

Nejhorším druhem pošetilosti je vyloučit Pána ze svých výborů a spoléhat na lidskou moudrost. Na zodpovědných místech ve zvláštním smyslu máte být světlem světu. Měli by jste pocítit intenzivní touhu po spojení s Bohem vši moudrosti, světla a poznání, abyste byli nositeli světla. Nutno považovat o důležitých zájmech, které se týkají pokroku a prospěchu díla přítomné pravdy. Jak pak můžete zodpovědně a správně rozhodovat, moudře plánovat, moudře radit, nejste-li takto spojení s Pramenem vši moudrosti a spravedlnosti? Na rozhodnutí ve vašich radách se pohlíželo vesměs příliš lehkovážně. Všední rozhovor, běžné postřehy a posudky ohledně počínání jiných, měly místo v těchto důležitých shromážděních. Měli byste pamatovat, že věčný Bůh je svědkem všech těchto shromáždění. Vše vidící Hospodinovo oko měří každé z vašich rozhodnutí a porovnává je se svým svatým zákonem, Jeho slavnou normou spravedlnosti. Rádcové by měli být muži modlitby a víry, lidé nesobečtí, nespolehající na svou lidskou moudrost, nýbrž modlící se vši opravdovostí o světlo, jak co nejlépe splnit svěřené jim dílo. *5T 561.1*

Světské zásady

Zásady, podle nichž se řídí světští zaměstnanci, nejsou zásady, pro něž se mají rozhodnout a podle nichž mají žít lidé pracující v našich ústavech. Sobecké zásady nepocházejí z nebe, nýbrž jsou pozemské. Heslem světa je: „Cíl světí prostředky“ a to můžeme vidět v každém pracovním odvětví. To rozhoduje v každé společenské třídě, ve velkých národních radách a kdekoli Kristův duch není vládnoucím činitelem. Každý, kdo pracuje ve vydavatelství, jakož i v naší škole a sanatoriu měl by pěstovat moudrost a opatrnost, takt a dovednost. Avšak mezi zákony pravdy a spravedlnosti nesmí převládat zásada, že každý má sledovat úspěch svého vlastního pracovního úseku bez ohledu na jiná odvětví. Zájmy všech bychom měli pilně střežit, aby práva nikoho nebyla ohrožena. Ve světě je však obchod často loupeží, takto tomu však nesmí být u pracovníků v Božím díle. Světská úroveň nemá být úrovní těch, kteří pracují se svatými věcmi. *5T 561.2*

Když mi byly ukázány scény soudu, knihy, v nichž jsou zaznamenány lidské skutky, zjevovaly skutečnost, že jednání některých vyznavačů pravdy v našich ústavech, neodpovídá světské úrovni a není ani v přísném souladu s velkým Božím měřítkem spravedlnosti. Bylo mi ukázáno na vzájemné lidské vztahy, obzvláště mezi těmi, kdo pracují v Božím díle. Viděla jsem, že by nemělo být žádného příkrého, ostrého jednání mezi bratřími, kteří zastupují důležité instituce, rozdílné snad co do charakteru, přece však odvětví téhož díla. Vždy by měli zachovávat ušlechtilého, velkorysého, Kristu podobného ducha. Duch lakomství neměl by mít místo v jejich jednáních. Boží dílo by neměli šířit žádným svým rozhodnutím, odporujícím duchu a charakteru Kristovu. Sobecké jednání jednoho vyprovokuje téhož ducha u jiných, avšak štedrost a pravá zbožnost probudí téhož ducha u jiných, což se bude líbit našemu nebeskému Otci. *5T 562.1*

Světská chytrost nemá místo vedle zdravé opatrnosti, ačkoliv se s ní často zaměňuje. Je to jistý druh sobectví, ať jde o cokoli. Opatrnost a zdravý úsudek nejsou nikdy ve svých důsledcích úzkoprsí. Mysl, která se jimi řídí, rozumně smýšlí a neomezuje se na jediný předmět. Na všechno se dívá z každého pohledu. Světská chytrost je však krátkozraká. Vidí jen to, co je nejbližší po ruce, nevidí však věci vzdálené. Vždy čeká na příležitost k získání převahy. Ti, kdo se řídí světským chytráctvím, podkopávají základy stavby jiného člověka. Každá stavba musí být vybudována na správném základu, má-li obstát. *5T 563.1*

Autorský honorář za knihy

Duševní pracovníci mají Bohem daný kapitál. Výsledek jejich studia patří Bohu, nikdy člověku. Pakliže pracovník věrně odvádí svému zaměstnavateli čas, za který dostává od něho mzdu, pak jeho zaměstnavatel nemá již na něj další požadavky. Jestliže usilovným a přísným šetřením času připraví jiný, hodnotný materiál k tisku, je to jeho zisk, jímž může podle svého rozhodnutí sloužit Božímu dílu. Vzdá-li se všeho, kromě nepatrného honoráře, vykonal dobré dílo pro ty, kteří prodávají knihy a nemělo by se žádat, aby konal víc. Bůh nevložil na vydavatelský výbor zodpovědnost, aby byl svědomím jiných. Jeho členové by neměli naléhavě lidem vnucovat své vlastní podmínky. *5T 563.2*

Autoři jsou Bohu zodpovědní za použití svých prostředků. Výzvy k obětem nikdy neustanou. Bude nutné jít do misijních polí a to vyžaduje mnoho vydání. Ti, jimž Bůh svěřil hřivny, mají s nimi hospodařit podle svých schopností, neboť mají přispět svým podílem při šíření těchto zájmů. Pakliže se členové výboru sami rozhodnou naléhat, aby všechny zisky našich církevních knih šly do nakladatelství, a že autoři po obdržení honoráře za napsání knihy, by se měli vzdát svého podílu na zisku, rozhodují neoprávněně. Tito autoři mají právě takový zájem o Boží dílo jako členové výboru. Někteří z nich pracovali v díle téměř od jeho začátku. *5T 563.3*

Bylo mi ukázáno, že to byli chudí lidé, jejichž jedinými prostředky k živobytí byla jejich schopnost duševní práce, a také že jsou srostlí s našimi institucemi jako hospodáři, ale nerostou zároveň s nimi a neměli užitek z veškerých poučení, která čas od času dával Bůh ohledně jejich práce. Nevčlenili opravdové náboženství, Kristova ducha do svého podnikání. Proto by také nemělo být vydavatelství všeovládající mocí. Schopnosti a práva jednotlivce nutno respektovat. Kdyby tomu

bylo tak, že by se všechny výsledky osobního nadání měly věnovat do nakladatelství, pak by jiná důležitá odvětví byla ochromena. *ST 564.1*

Každému člověku Bůh svěřil určitý úkol. Některým dal hřivny prostředků a vlivu a ti, kteří mají na srdci zájmy Božího díla, pochopí Jeho hlas, říkající jim co dělat. Případně jim péče o pokrok díla tam, kde je toho potřeba. *ST 564.2*

Několikrát mi již bylo poukazováno na to, že proti bratru H byl projevován přísný, nelaskavý duch, hned od počátku jeho práce v Battle Creeku. Je mi smutno z toho, mám-li uvést důvod. Bylo to proto, že tam šel jako cizí a chudý člověk. Protože byl chudým, dostal se do nepříjemné situace a dala se mu cítit jeho chudoba. Lidé, pracující v našich ústavech si mysleli, že ho mohou vtěsnat do svých plánů a on prožíval velice nepříjemné chvíle. V jeho zkušenostech jsou smutné kapitoly, které nemusely vejít do dějin, kdyby jeho bratři byli laskaví a jednali s ním křesťansky. Dílo Páně by se mělo vyhnout i té nejmenší nespravedlnosti a žádný čin související s ním, neměl by ani nejméně zavánět ziskuchtivostí nebo útlakem. *ST 564.3*

Pán střeží zájmy všech lidí. On byl vždy přítelem chudého člověka. V srdcích téměř všech, kteří mají co činit se svatými věcmi, existuje ten zvláštní nedostatek Kristovy lásky. Ráda bych řekla svým bratřím všude: Pěstujte Kristovu lásku! Ona by měla tryskat z duše křesťana jako pramen na poušti, osvěžovat a zkrášlovat, přinášet radost, pokoj a potěšení do jeho vlastního života, jakož i do života jiných. „Nikdo z nás nežije sám sobě.“ Bude-li projeven sebemenší útlak vůči chudým nebo nespravedlivé zacházení s nimi, ať už v malých nebo velikých věcech, Bůh bude pokládat utiskovatele za zodpovědného. *ST 565.1*

Nesnažte se dávat nespravedlivé, či nevhodné podmínky ani staršímu bratru J, ani profesorovi H, ani žádnému jinému duševnímu pracovníkovi. Nenaléhejte a nevnucujte jim podmínky těch, kteří nevědí, co znamená psát knihy. Tito lidé mají svědomí a jsou zodpovědní Bohu za svěřený jim kapitál a jeho použití. Nemáte být jejich svědomím. Oni potřebují příležitost věnovat prostředky, které mohou získat těžkou prací, kdy a kde Boží Duch naznačí. *ST 565.2*

Moji bratři musí pamatovat na to, že Boží dílo je rozsáhlejší, než jeho vydavatelské odvětví a jiné instituce zřízené v Battle Creeku. Nikdo neví lépe než bratr J, jak nakladatelství začalo existovat. Pracoval v něm hned od počátku, kdy byl tísněn nedostatkem, kdy pokrm na našich stolech stěží postačoval uspokojit potřeby těla, neboť bylo nutné zapírat se v jídle, odívání a vyplácení mezd, aby se časopisy mohly vydávat. Tehdy to bylo naprosto nutné a ti kdo prošli onou zkušeností by za podobných okolností byli opět hotovi udělat totéž. *ST 565.3*

Nesluší se, aby ti, kteří neprožili tyto zkoušky, ale přišli do díla až v jeho současné úspěšné fázi, naléhali na dřívější pracovníky, aby přijali podmínky, které nemůžou vidět jako oprávněné. Bratr J miluje Boží dílo a věnuje své prostředky pro jeho pokrok, kde to uzná za nutné. Přenechejte starost o přijímání a vydávání prostředků těm, jimž patří – mužům, jimž Bůh svěřil hřivny vlivu a schopnosti. Jsou za ně zodpovědní Bohu. Ani nakladatelství, ani jeho vedoucí pracovníci neměli by brát na sebe zodpovědnost autorů. *ST 566.1*

Kdyby výbor mohl vnutit bratřím H a J své podmínky, necítili by snad tito autoři, že jim bylo ukřivděno? Nebyly by tím před nimi otevřeny dveře pokušení, které by narušovalo pochopení a soulad v práci? Kdyby správcové uchopili všechn zisk, nebylo by to dobré pro dílo, nýbrž by vytvořilo celou spoustu zla, zhooubného pro nakladatelství. Povzbudilo by to ducha nesnášenlivosti, který se již do jisté míry v jejich řadách projevuje. Satan touží po tom, aby omezený, domýšlivý duch, s nímž Bůh nemůže souhlasit, zmocnil se mužů, kteří pracují se svatým poselstvím pravdy. *ST 566.2*

Tytéž zásady, které se vztahují na dílo v našich ústavech v Battle Creeku, se vztahují na dílo všeobecně. Následující výňatky pocházejí z dopisu psaného bratrem K 8. listopadu 1880: *ST 566.3*

„Pro pracovníky existuje širé pole působnosti, mnozí však překračují prostotu díla. Nyní je čas dělat a to podle moudré Boží rady. Zaměstnáváte-li neposvěcené lidi v misijních a sobotních školách, dílo bude pouhou formou. Pracovníci v každé části pole musí zkoumat, jak pracovat šetrně a zároveň v Kristově prostotě a jak co nejúspěšněji plánovat, aby srdce byla zasažena. *ST 566.4*

Jsme v nebezpečí, že se budeme rozšiřovat na větší území a podnikat více, než na skutečně stačíme. Je nebezpečí, že některé důležité části díla zanedbáme pro nadměrnou pozornost vůči jiným. Pouštět se do tak velkého díla, abychom nemohli nic provést důkladně, není moudré. Máme

jít vpřed, ne však nad možností díla, takže by nebylo možné dohlédnout na všechny podniky bez obětování našich nejlepších pracovníků, kteří by měli všechno udržovat v pořádku. Musíme pamatovat na život a zdraví. *ST 567.1*

Ačkoliv bychom měli vždy pohotově následovat cesty, které nám otvírá Boží prozřetelnost, neměli bychom dělat takové plány, které převyšují naše možnosti a prostředky k úspěšnému dokončení. Musíme udržet a rozvinout to, co jsme již započali. *ST 567.2*

Zatímco se stále otevírají širší možnosti a rozsáhlejší pole, musí zde být větší rozhled při volbě a výcviku pracovníků, kteří mají pracovat a přivádět duše k pravdě. Své mladé kazatele musíme povzbudit, aby se chopili díla energicky a s důkladností. Jsem ohromena, vidím-li jak málo jsou někteří z našich mladých pracovníků ocenění a jak málo povzbuzení se jim dostává. A přece někteří z nich se drží díla a konají cokoliv a vše s nesobeckým zájmem. *ST 567.3*

Úzkoprsost a nepoctivé jednání nesmí vstoupit mezi pracovníky vyššího či nižšího postavení... Musí zde být více Kristova způsobu a méně vlastního já. Ostrá kritika by měla být potlačena. Každý pracovník by měl pěstovat soucit, slitování a lásku. Nepřijde-li Ježíš a nezmocní-li se srdce, nebude-li vlastní já podřízeno a Kristus vyvýšen, nebudeme mít úspěch. Prosím vás, moji bratři, pracujte cele v Pánu, nedělejte mnoho plánů, nýbrž snažte se dílo konat obezřetně a tak důkladně, že vytrvá.“ *ST 567.4*

68. Křesťanský vliv v domově a v církvi

Drahý bratře a sestro L,

mé srdce je ustaráno pro vás. Co potřebujete, je Boží milost ve vašem srdci, která by způsobila obrácení. Potřebujete Ježíšova ducha. Měli byste se učit tichosti a pokoře srdce v Kristově škole. Neuvědomujete si svou potřebu hluboké, vnitřní zbožnosti a proto podléháte sebeklamu. Odkládáte rozhodnutí, které byste měli učinit okamžitě pro své vlastní dobro jakož i pro blaho jiných. Bůh žádá, aby každý člověk konal svou povinnost. Požaduje celé srdce a celou lásku. Nechce, abychom vyznávali, že poznáme Ježíše Krista a pravdu, avšak nepřinášeli žádné ovoce. Od malých, či velkých, učených či neučených, bohatých anebo chudých požaduje přesně totéž. *5T 568.1*

Každý je povolán pracovat podle schopností, které mu dal Bůh, musí konat své dílo věrně, jinak poskvrní své svědomí a ohrozí svou duši. Nikdo si nemůže dovolit ztratit nebe. Pamatujme na Kristova slova Jeho následovníkům: „Vy jste světlo světa.“ Bůh žádá, aby ti, kdož znají cestu, ukázali ji jiným. Lidem světil poklad své pravdy. Potřebujeme víru, důvěru a spoléhání na Boha. Vnitřní milost bude zjevena vnějšími činy. Potřebujeme ducha, který lidem dosvědčí, že jsme se učili Kristově škole a že následujeme vzor, který nám dal. Potřebujeme srdce, které není zaujato marnivostí a mysl neovládanou vlastním já. Každý by měl ustavičně toužit po tom, aby byl jiným k požehnání. Bůh zaznamenává naše pokorné úsilí a cení si je. Vy oba potřebujete pěstovat náboženství domova, příjemné, klidné jednání, bez vyhledávání chyb, malicherností, naříkavosti a přisnosti. Necht' dobrotivost a láska vládne ve vaší domácnosti. Kdokoliv nenechává svítit světlo pravdy ve svém domově, zneuctívá Spasitele. *5T 568.2*

Pravda, jaká je v Ježíši, vykoná mnoho pro toho, kdo ji přijímá a nejen pro něho, nýbrž pro všechny, kteří přicházejí do sféry jejího vlivu. Opravdu obrácená duše je osvěcena shůry a Kristus je v té duši „*studnicí vody prýstící se k životu věčnému*“ (J 4,14). Jeho slova, jeho pohnutky, jeho činy, mohou být falešně vykládány a překrouceny. On však na to nemyslí, neboť mu jde o vyšší zájmy. Nepřemýšlí o nynějším pohodlí, není ctižádostivý, netouží po okázalosti a lidské chvále. Jeho naděje je v nebi a žije s pohledem přímo upřeným na Ježíše. Koná spravedlivě, protože jedině ti, kteří konají spravedlivě budou mít vstup do Božího království. Je laskavý a pokorný, pamatuje na štěstí jiných. Nikdy neříká „*Zdaliž jsem já strážným bratrá svého?*“ (Gn 4,9) nýbrž miluje svého bližního jako sama sebe. Nejedná ukvapeně a panovačně jako je tomu u nevěřících, nýbrž zrcadlí světlo mezi lidmi. Je pravým a statečným vojínem Kristova kříže, rozdávajícím chléb života. Získá-li vliv, předsudky vůči němu mizí, jeho zbožnost je uznávána a jeho biblické zásady jsou respektovány. *5T 569.1*

Tak je to s každým, kdo je opravdu obrácen. Přináší převzácné ovoce a tím žije Kristovým životem; mluví jako mluvil On, pracuje jak pracoval On a pravda, jaká je v Ježíši skrze něho, působí v jeho domově, mezi sousedy i ve sboru. Buduje charakter pro věčnost a utvrzuje přitom vlastní spasení s bázní a třesením. Zpřikladňuje světu vzácné pravdy, ukazuje co pravda může způsobit v životě a charakteru pravého věřícího. Podvědomě koná svůj podíl ve vznešeném Kristově díle při záchraně světa – dílo, které ve svém charakteru a vlivu je dalekosáhlé, podkopávající základ falešného náboženství a falešné vědy. *5T 569.2*

Jsem nucena takto psát, neboť vím, že tvoji bratři ti tyto věci nikdy neřeknou. Nechci abys ty, nebo tvoje žena ztratili místo v nebeských příbytcích, neboť mají nesmírnou cenu pro nás a my bychom měli vynaložit všechno úsilí a horlivost úměrnou cíli, který sledujeme. Věčný život má cenu vytrvalého, neúnavného úsilí. *5T 570.1*

Pán chce, abyste ty i tvá rodina byli křesťany v každém smyslu toho slova a zjevovali ve svých povahách posvěcující moc pravdy. Kdyby jste vytvořili takové charaktery, vaše dílo by obstálo ve zkoušce soudu; kdyby oheň posledního dne zapálil vaše skutky jaké jsou nyní, ukázalo by se, že jde jen o seno, dříví a strniště. Nemyslete, že je to kruté, je to pravdivé. Ve všech vašich pracích bylo příliš mnoho vlastního já. Nechcete přijít na vyšší úroveň? Budete jakoby jste se učili prvním zásadám, které tvoří křesťanský charakter. Kristus řekl apoštolu Petrovi: „A ty, když se obrátíš, posiluj

bratří svých.“ Vy podobně, musíte být obráceni dřív, než můžete konat příjemné dílo pro Mistra. ^{ST 570.2}

Chceš-li milý bratře, můžeš být silným mužem v Pánu. Máš hřivny schopností, které ti Bůh svěřil, aby byly zasvěceny Jeho službě. Jestliže se však celkově nepoddáš Kristu, tvoje schopnosti se stanou nebezpečné jak pro tebe, tak zároveň i pro jiné, odvádějíc je od pravdy i od Krista. ^{ST 570.3}

Členové sboru ve ____ musí vynaložit mnohé úsilí, musí mít vroucí horlivost pro Krista, musí být mnohem pokornější, trpělivější, učenlivější, v každém ohledu více podobní Kristu. Ve své povaze by měli projevit světu osvěžující moc milosti. Bůh nedopusť, abychom ať už naučením nebo příkladem byli překážkou tomuto podstatně důležitějšímu dílu. Chcete pracovat s Ježíšem? Chcete být věrni Pánu, který vás vykoupil? Chcete odhodit všechno bezvýznamné? Musíte být obdařeni větší vírou a rozsáhlejší láskou. Potřebujete větší úctu k věcem věčně důležitým. Nemohu ovlivnit vaši mysl příliš silně, rozsah a působení vlivu závisí na příkladu osobní zbožnosti, když církev projeví posvěcující vliv pravdy na charakter. ^{ST 570.4}

Mnohem větší shromáždění by se uskutečnilo ve ____, kdyby církev přišla do správného postavení před Pánem a bude-li každý se snažil urovnat své srdce a svůj dům. Mluvte méně a dovolte, aby pravá vnitřní zbožnost vyzařovala v dobrých skutcích. Buďte laskaví; pěstujte lásku a šlechtnost. Více se modlete, více čtete Písmo. Buďte usilovnými studenty v Kristově škole. Pak členové církve nebudou vyhledávat chyby u svých bratří a sester; je to satanovo dílo. ^{ST 571.1}

Doufám, že budete posílení a utvrzeni ve víře. Dílo Boží určitě půjde vpřed, ať už my půjdeme kupředu s ním, nebo ne. Ono zvítězí, je však otázkou: Zvítězíme s ním také i my? Kéž vám oběma Bůh pomůže uvědomit si potřebu hlubokého působení ve svých srdcích. Pamatujte, že Ježíš vás vykoupil obětí svého vlastního života. *„Nejste sami svoji, nebo koupení jste za mzdu. Oslavujte tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou.“* (1 K 6,19-20) ^{ST 571.2}

69. Dojemný sen

Milý bratře M,

minulou noc měla jsem dojemný sen. Zdálo se mi, že se nacházíš na pevné lodi, jež pluje na velmi rozbouřených vodách. Chvillemi dorážely vlny až na palubu a tys byl promočený vodou. Právil jsi: „Opustím loď, potápí se.“ „Ne“, pravil kdosi, zdá se, že to byl kapitán. „Tato loď vepluje do přístavu. Nikdy se nepotopí.“ Ale tys odpověděl: „Budu spláchnut z paluby. Já nejsem ani kapitán ani kormidelník, kdo se tedy bude o mne starat? Pokusím se o své štěstí na oné lodi tam na druhé straně.“ Na to odpověděl kapitán: „Nepustím tě tam, neboť já vím, že ta loď se rozbije o skálu dříve, než dospěje do přístavu.“ Pak ty ses napřímil a řekl velmi určitě: „Tato loď zde ztroskotá, vidím to docela jasně.“ Kapitán se na tě podíval pronikavým pohledem a pravil rozhodně: „Nedopustím, abys přišel o život, protože chceš na onu loď. Dřevo jejích stěn je prožráno červy, ty se dáváš oklamat vnějším zjevem. Kdybys měl více odborných znalostí, pak bys dovedl rozeznat nepravé od pravého a svaté od toho, co je určeno celkovému zániku.“ *ST 571.3*

Procitla jsem, a právě tento sen mne donutil k tomu, abych ti napsala. Když jsem ještě prožívala hluboký dojem snu, přišel dopis, v němž je psáno, že ty jsi „ve velkém pokušení a ve zkoušce“. Oč jde, bratře M? Pokouší tě opět satan? Dopustí Bůh, abys byl znovu veden na místo, na kterém jsi předtím selhal? Chceš nyní postoupit nevěře vládu nad sebou? Chceš, jako kdysi dítky Izraele, pokaždé selhat? Bůh ti pomáhaj, abys odolával ďáblu a z každé zkoušky své víry vycházel posílen! *ST 572.1*

Uvažuj, jak budeš kráčet dále. Připrav svým nohám rovné stezky. Zavři dveře nevěře a učiň Boha svou silou. Nevíš-li, jak dále, zastav se, neučiň ani krok do temnoty. Mám o tebe velkou starost. Snad je toto poslední zkouška, kterou ti Bůh poskytuje. Neudělej ani krok na cestě do záhuby. Čekej a Bůh ti pomůže. Buď trpělivý, až se objeví jasné světlo. Jestliže se poddáš svým pocitům, ztratíš svou duši a duše má u Boha velikou cenu. *ST 572.2*

Psala jsem první díl knihy „Velký spor věků“, a když jsem přemýšlela nad těmi důležitými tématy – stvoření a události mezi pádem satanovým a pádem Adamovým, pociťovala jsem velké vzrušení. Když píšeš, zdá se mi, že je Pán velmi blízko mne; jsem velmi pohnuta, když pozoruji tento spor od jeho počátku až do současnosti. Vidím jasně působení mocností tmy. Před námi je doba těžké zkoušky a satan jako anděl světla přibližuje se k lidem se svými pokušeními, tak jako pokoušel Krista na poušti. Bude citovat Písmo a nebude-li náš život ukryt s Kristem v Bohu, určitě nás omotá nevěrou. *ST 572.3*

Čas je velmi krátký a všechno, co máme učinit, musíme konat rychle. Andělé drží čtyři větry a satan využívá příležitosti u každého, kdo není úplně zakotven v pravdě. Každá duše bude zkoušena. Každá vada charakteru, která nebude přemožena s pomocí Ducha Božího, bude jistou příčinou k záhubě. Jako nikdy předtím pociťuji potřebu našeho lidu, aby byl posílen duchem pravdy, neboť satanovy úskoky opředou každou duši, která neučinila Boha svojí silou. Pán má mnoho práce, která má být vykonána; a když konáme to, co nám určil, pak uschopní naše snahy. *ST 573.1*

70. Důležitost každodenního studia Bible

Kdo je Bohem povolán, aby působil slovem a učením, měl by se sám stále učit. Měl by se stále snažit, aby se stával dokonalejším a byl takto vzorem Božímu stádu a všem, s nimiž přichází do styku, mohl prokazovat dobro. Kdo nechápe důležitost pokroku a práce na sobě, neporoste v milosti a známosti Krista. *ST 573.2*

Celé nebe se zúčastňuje díla, jež se koná na zemi, aby muži a ženy byli připraveni na budoucí nesmrtelný život. Je Boží vůlí, aby lidské nástroje měly tu vysokou poctu, a působili s Ježíšem jako Jeho spolupracovníci při záchraně duší. Dle jasných výroků Božího slova je výsadou být nástrojem v tomto velikém díle, kdy po pravé straně je Ten, který je hotov pomoci v každém opravdovém úsilí po dosažení nejvyšší mravní i duchovní dokonalosti v Mistrově díle. Tak se stane všem, kteří pociťují potřebu pomoci. Musí pohlížet na Boží dílo jako na svaté a denně Bohu přinášet oběť chvály a díky za sílu milosti, která je činí schopnými, aby v životě pro Boha činili pokroky. Pracovník by měl mít vždy skromné mínění o sobě a pamatovat na to, jak mnoho příležitostí zameškal, protože nedocenil důležitost práce a chyběla mu pilnost. Nesmí se dát zmalomyslně, nýbrž musí neustále obnovovat úsilí o vykupování času. *ST 573.3*

Lidé, které si Bůh vyvolil za své služebníky, se musí na práci připravit důkladným zkoumáním srdce a musí být v těsném spojení s Vykupitelem světa. Když v získávání duší nemají úspěch, je to proto, poněvadž nežijí v souladu s Bohem. Všeobecně u velkého počtu těch, kteří kážou slovo, panuje příliš mnoho jimi zaviněné nevědomosti. Nejsou schopni pro toto dílo, protože jim chybí důkladná znalost Písma. Nepoznávají důležitost přítomné pravdy, proto pravda není pro ně živou skutečností. Kdyby se pokořili před Bohem a v pokoře srdce žili dle Písma, pak by měli jasnou představu o Vzoru, jež mají následovat; oni však neudrží svůj zrak upřený na Vůdce a Dokonavatele své víry. *ST 574.1*

Nikdo nemusí ustoupit satanovým pokušením a tím ranit své svědomí a zarmoutit Ducha svatého. Ve slově Božím byla zapsána všechna opatření, aby všem, kteří zápasí o vítězství, byla zajištěna božská pomoc. Kdo má před očima Ježíše, bude proměněn v Jeho obraz. Všichni, v jejichž srdcích vírou přebývá Kristus, přivádějí své práci sílu, která jim propůjčuje úspěch. Budou ve své práci stále zdatnějšími a Boží požehnání, které se projevuje v úspěchu díla dokazuje, že jsou skutečně Kristovými spolupracovníky. Ale i když někdo v duchovním životě dostal se dál, nikdy nedospěje tak daleko, aby již nepotřeboval pečlivě zkoumat Písmo, neboť v něm nacházíme důkazy pro svou víru. Všechny body učení, i když byly přijaty jako pravda, musí být zkoušeny zákonem i svědectvím; neobstojí-li v této zkoušce, pak v „nich není světlo“. *ST 574.2*

Velký vykupitelský plán, jak byl v závěrečném díle zjeven pro tyto poslední dny, musí být důkladně zkoumán. Události spojené s nebeskou svatyní musí na ducha a mysl všech působit takovým dojmem, že lidé jsou s to je také jiným vysvětlit. Všichni potřebují lepší pochopení smírčího díla, jež se koná v nebeské svatyni. Ti, kteří tuto vznešenou pravdu poznají, pochopí a půjdou za ní, budou spolupracovat s Kristem na přípravě lidu, aby obstál ve velikém Božím dni. A jejich úsilí přinese úspěch. Studium, uvažováním a modlitbou, se Boží lid povznese nad všední a pozemské myšlenky a city a bude uveden do souladu s Kristem a Jeho velkým dílem očišťování nebeské svatyně od hříchů lidu. Ve víře půjdou s Ním do svatyně a Boží ctitelé na zemi budou pečlivě zkoumat svůj život a svůj charakter srovnávat s velkým měřítkem spravedlnosti. Uvidí své vlastní chyby a shledají, že potřebují pomoc Ducha svatého, jestliže chtějí dosáhnout schopnosti pro veliké a slavnostní dílo této doby, jenž je přeneseno na Boží posly. *ST 575.1*

Kristus praví: *„Nebudete-li jísti těla Syna člověka a pítí jeho krev, nemáte života v sobě. Kdož jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já jej vzkřísím v nejposlednější den. Nebo tělo mé právě jest pokrm a krev má právě jest nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, ve mně přebývá a já v něm. Jakož mne poslal ten živý Otec a já živ jsem skrze Otce, tak kdož jí mne, i on živ bude skrze mne.“* (J 6,53-57) Jak mnozí z těch, kteří slouží slovem a učením, jedí Kristovo tělo a pijí jeho krev? Jak mnozí mohou chápat toto tajemství? Spasitel sám vysvětluje to takto: *„Duch jest, kterýž obživuje,*

tělo nic neprospívá. Slova, kteráž já mluvím vám, Duch jsou a život jsou.“ (J 6,63) Slovo Boží musí být pojato v živém charakteru těch, kteří v ně věří. Jen ta víra je skutečně živá, která pravdu tak přijímá a přivlastní si ji, až je součástí naší povahy a určující silou našeho života a jednání. Ježíš je nazýván Slovem Božím. On přijal zákon svého Otce, ve svém životě uplatňoval zásady zákona, zjevoval ducha zákona a ukázal jeho blahodárný účinek na srdce. Jan praví: „*A Slovo to tělo učiněno jest a přebývalo mezi námi (a viděli jsme slávu jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce,) plné milosti a pravdy.*“ (J 1,14) Kristovi následovníci musí být spoluúčastníky Jeho zkušenosti. Musí Boží slovo přijmout do sebe. Kristovou mocí být proměněni v jeho obraz a vyzařovat božské ctnosti. Musí jíst tělo Syna Božího a pít jeho krev nebo není v nich žádného života. Duch a způsob Kristova života musí se stát duchem a způsobem života jeho učedníků. 5T 575.2

Smíme pravdu nejen kázat, musíme ji také uvést v život. Abychom mohli vykonávat Boží dílo, musí Kristus v nás přebývat a my v něm. Každý musí učinit své vlastní zkušenosti a osobně se snažit o to, aby získal duše. Bůh od každého svého služebníka žádá, aby vynaložil všechny své síly a vytrvalým úsilím se vychoval k tomu, aby vykonával tuto práci bohulibým způsobem. Bůh očekává, aby každý přijal Kristovu milost a byl jasným zářivým světlem ve světě. Když Boží spolupracovníci důkladně vzdělají všechny své schopnosti, pak mohou rozvážně a ve vši moudrosti pracovat a Bůh jistě odmění jejich námahu o povznesení, zušlechtění a záchranu bližních. Všichni pracovníci musí ukázat jemnocit a své schopnosti podřídí vlivu Ducha Božího, který je ovládne. Musí si dát za úkol, že budou zkoumat Boží slovo a poslouchat Boží hlas, jenž k nim promlouvá z Jeho živých slov v napomenutích, poučeních a povzbuzeních. Potom je bude Jeho Duch posilňovat, aby jako Boží pracovníci rostli v duchovní zkušenosti. Budou krok za krokem vedeni výš a jejich radost bude dokonalá. 5T 576.1

Dokud vykonávají práci, kterou jim Bůh uložil, nemají čas a sklon, aby sami sebe oslavovali, nemají ani čas k reptání a naříkání, protože jejich myšlenky se obírají ne pozemskými, nýbrž nebeskými věcmi. Věnují se Mistrovu dílu tělem, duší a duchem. Nepracují sobecky, nýbrž zapírají se pro Ježíše. Berou na sebe Jeho kříž, neboť jsou vpravdě Jeho učedníky. Den za dnem ze vzácných pravd slova Božího získávají potravu a budou takto posíleni pro své povinnosti a obrnění proti nesnázím. Takovým způsobem se stanou silnými, dobře vyvinutými muži a ženami v Kristu. Tehdy budou pravými syny a dcerami nebeského Krále. Velikost pravdy, kterou milují a kterou se zaměstnávají, rozvíjí jejich rozum, posiluje jejich úsudek a zušlechtuje jejich charakter. Nejsou nováčky ve velkém díle zachraňování duší, neboť oni vykonávají svou práci s moudrostí, kterou jim Bůh dal. Nejsou také žádnými trpaslíky v duchovním životě, nýbrž vyrůstají v Kristu, své živé hlavě, v plné zralé muže a ženy v Kristu Ježíši. Spory s nepřáteli pravdy posilují jejich naděje a dobývají vzácných vítězství, protože vzývají na pomoc velkého Pomocníka, který pokorného modlitebníka nikdy nezklame. Když jejich námaha má úspěch, dávají všechnu čest Bohu. Nebe se k nim velmi přiblíží v sympatiích i spolupráci. Budou opravdu divadlem světa, andělům a lidem. Jejich povahy nesou znamení čistoty srdce a života, pevnosti úmyslu, stálosti a užitečnosti v Boží věci. Oni jsou Boží šlechtou. 5T 577.1

V náboženském životě každého, kdo nakonec vybojuje vítězství, budou strašné potíže a zkoušky, ale protože on zná Písmo, připomene si povzbuzující Boží zaslíbení, jež jeho srdce vzpruží a posílí jeho víru v sílu Všemohoucího. On čte: „*Protož nezamítejte směle doufanlivosti své, kteráž velikou má odplatu.*“ (Žd 10,35) „*Aby zkušené víry vaší, mnohem dražší nežli zlato, kteréž hyne, avšak se v ohni zkušuje, nalezeno bylo vám k chvále a ke cti i k slávě při zjevení Ježíše Krista. Kteréhož neviděvše, milujete; kteréhož nyní nevidouce, avšak v něho věříce, veselíte se radostí nevýmluvnou a oslavenou.*“ (1 Pt 1,7-8) Zkouška víry je vzácnější nežli zlato. Všichni by měli pochopit, že ona je potřebnou součástí výchovy v Kristově škole, zásadní disciplínou pro zušlechtění a očištění od strusky světskosti. Oni musejí statečně snášet výsměchy a útoky nepřátel a přemoci všechny překážky, jež jim satan klade do cesty vedoucí vzhůru. Satan se bude pokoušet svést je k zanedbávání modlitby a odejmout jim chuť ke studiu Písma. Bude vrhat svůj nenávistný stín na jejich cestu, aby Krista a nebeské půvaby ukryl jejich pohledu. 5T 578.1

Nikdo by neměl kráčet svou cestou s úzkostí a roztřesený za neustálého pochybování a naříkání. Všichni by měli spíše pohlížet k Bohu, poznávat Jeho dobrotu a radovat se z Jeho lásky. Se-

berte všechny své síly, abyste pohlédli vzhůru k nebi a nikoliv dolů na své potíže. Pak nikdy na své cestě nezeslábnete. Brzy uvidíte za mraky Ježíše, jak napřahuje svou ruku, aby vám pomohl a vše, co musíte vykonat je, že mu v prosté důvěře podáte svou ruku a dáte se jím vést. Máte-li vírou v Ježíše důvěru, budete plní naděje. Vyzařující světlo z kříže na Golgotě vám pak dá také poznat, jakou cenu má jedna duše v Božích očích. Poznáte-li tuto cenu, pak se budete snažit toto světlo podávat dále světu. Věhlasná pověst mezi lidmi, je jako písmena napsaná do písku, ale bezúhonný charakter přetrvá celou věčnost. Bůh vám dává porozumění a zdravý úsudek, abyste mohli pochopit Jeho zaslíbení a Ježíš je připraven, aby vám pomohl rozvinout silný a vyrovnaný charakter. Kdo takový charakter má, nemusí pozbývat odvahy, jestliže nemá úspěch ve světských záležitostech. On je „*světlo světa*“. Z něho vyzařující světlo nemůže satan zničit nebo představit jako neúčinné. *ST 578.2*

Bůh má pro každého práci. Není Božím úmyslem, aby se lidé ve svém boji o věčný život opírali o soucit a chválu svých bližních, naopak, oni mají vyjít „*k němu ven z stanů, pohanění jeho nese*“ (Žd 13,13), aby bojovali dobrý boj víry a v každé nesnází obstáli v moci Boží. Vzácným darem svého Syna nám Bůh otevřel všechny poklady nebes. Dokonalostí svého charakteru je Ježíš s to nás pozvednout, zušlechtit a učinit nás užitečné pro tento pozemský život i pro život v nebi. Přišel na naši zemi a žil tak, jak to požaduje od svých následovníků. Byl to život sebezapírání a neustálého sebeobětování. Dokud trpíme sobectvím a pohodlím, povolujeme svým sklonům a se vší vážností neusilujeme spolupůsobit s Bohem v nádherném díle povznášení, zušlechtování a očišťování, abychom se stali syny a dcerami Božími, tehdy neplníme jeho požadavky; budeme mít v tomto životě nepřetržité ztráty a nakonec pozbudeme budoucí věčný život. Bůh vás vybízí, abyste se chopili práce ne s podceňováním sebe a se znechucením, nýbrž s nejsilnější vírou a nadějí, radostně představovali Krista světu. Ježíšovým náboženstvím je radost, pokoj a štěstí. Když zkoumáme v Písmě a vidíme nekonečnou lásku Otcovu v tom, že se láskyplně sklonil a daroval světu Ježíše, aby všichni, kteří v něho věří, měli věčný život, pak bychom měli použít všech svých sil, abychom Ho za jeho nevýslovnou lásku k lidským synům chválili, velebili a ctili. *ST 579.1*

70. Výchova služebníků evangelia

O práci, jež před námi leží, mají jen málokterí jasnou představu. Pravda má být hlášána všem národům. V Americe jako i v jiných zemích je široké pracovní pole. Pro tato území povolává Bůh muže plné oddanosti a čistoty, se širokým rozhledem, s velkodušností ale zároveň plných pokory. Jak málo je těch, kteří mají představu o velikosti této úlohy! Musíme procitnout a tuto práci pojímat s vyššího hlediska než dosud. *5T 580.1*

Ti, kteří dnes přijímají pravdu, mají velký užitek, zejména v hromadění světla a poznání zveřejňovaných v našich publikacích. Měla by se dnes poznávat pravá cena bohatých a mnohostranných zkušeností z minulosti. Víme, jak těžce pokračovala práce na počátku, jak mnoho překážek se jí kladlo do cesty a jak nepatrné pomocné prostředky měli průkopníci hnutí na podporu díla. Dnes je to jiné, světlo pravdy svítí jasně. Kdyby prosté křesťanství vešlo do srdcí těch, kteří se hlásí k pravdě, pak by jim to propůjčilo nový život a novou sílu. Lidé, kteří žijí v temnotě, by poznali rozdíl mezi pravdou a bludem, jakož i mezi učením Božího slova a výmysly a pověrami. *5T 580.2*

Stala se chyba, že se nikdo nepokoušel seznámit s pravdou duchovní a vyšší společenskou vrstvou. Lidem, kteří nejsou naší víry, se všeobecně příliš vyhýbáme. Samozřejmě, že bychom neměli s nimi pěstovat žádné společenství, abychom se utvářeli jako oni, ale všude jsou upřímní lidé, o které bychom měli obezřetně, taktně a s porozuměním a laskavým srdcem usilovat. Měli bychom věnovat prostředky, aby se muži a ženy vzdělávali pro práci v těchto vyšších kruzích u nás i v jiných zemích. Všeobecně jsme příliš mluvili o tom, jak možno sejít na prostou, nevzdělanou úroveň myšlení. Bůh potřebuje muže se znalostmi a s vyspělým rozumem, kteří jsou s to zkoumat důkazy, muže, které pravdu vyhrabávají jako skryté poklady. Tito mužové budou schopni přijít nejen k obyčejným, ale i k vyšším třídám. Budou stále zkoumat Bibli, protože jsou si plně vědomi svaté odpovědnosti spočívající na nich. Oni budou podávat bezpečný důkaz svého povolání. *5T 580.3*

Naše dílo ve svých různých odvětvích trpí nedostatkem schopných sil. Musíme se dávat do nových podniků. Musíme najít prostředky a cesty, jak se dostat do styku s dušemi, které žijí ve tmě bludu. Potřebujeme duchovní schopnosti, pokud možno mnoha lidí, ale neměli bychom je kritizovat, protože jejich myšlenky zrovna nesouhlasí s našimi vlastními myšlenkami. Musíme stanovit velkorysé plány ke vzdělání těch, kteří mají přinášet poselství. Kdo věří pravdě a miluje ji, věnuje hojně prostředků, aby podporoval různé zařízení díla. Ale velmi se nedostává schopných pracovníků. Není moudré stále vynakládat peníze, aby začala nová odvětví díla a přitom tak málo učinit pro vzdělání mužů, kteří tam mají převzít práci. Božímu dílu nesmí překážet nedostatek schopných spolupracovníků. Bůh si přeje nejlépe vzdělané muže, kteří zkoumají v Písmě pravdu, kterou otevírají jiným, milují a uskutečňují ji svým způsobem života a svou povahou. Potřebujeme muže, kteří milují Ježíše a jsou Mu oddáni, muže, kteří vysoce cení Ježíšovu nekonečnou oběť za padlé lidstvo. Potřebujeme rty, které jsou dotknuty svatým ohněm a srdce, jež jsou očištěna od kalu hříchu. Muži, jejichž zbožnost je jen povrchní, kteří svou ctižádostivost staví na první místo, a považují se za nejlepší, nejsou lidmi pro tuto dobu. Lidé, kteří myslí více na sebe, než na dílo, nejsou upotřebitelní. *5T 581.1*

Nynější výchova našich sborů neslouží k tomu, aby je přiměla k pokornému způsobu života, k odložení vši vnější nádhery a k pěstování vnitřního člověka. Výkonnost sboru je právě tak velká, kolik do něho vloží kazatel svou horlivostí, svou ryzostí, sebezapíráním a svou rozumnou prací. Každý člen církve měl by se vyznačovat živým misijním duchem. Všichni musejí dospět k hlubší zbožnosti, k silnější víře a k větší prozíravosti. Všichni musejí s větší vážností pracovat na svém dalším vzrůstu. Potřebujeme živou víru. Prostý člen církve, který má hlubší pojem o povinnostech, pěstuje společenství s Bohem a je pln horlivosti pro Krista, bude působit silným vlivem k dobrému. On nepije vodu z mělkého, zakaleného a znečištěného proudu, nýbrž z čistého a jasného pramene. Proto může vnést do sboru nového ducha a novou sílu. Čím více přibývá tlaku z venku, tím více by Bůh chtěl oživovat svou církev svatou a vážnou pravdou, které církev věří. Duch svatý, jenž působí v Božích dítkách, bude přemáhat překážky a hájit pole. Pro svůj lid, jenž miluje pravdu a zachovává jeho přikázání, má Bůh připravena velká vítězství. Pole se již bělá ke žni. V pravdě, která nám byla

svěřena, jsou k dispozici poznání a bohaté, nádherné dary nebes, ale chybí školení a vzdělání mužové a ženy, aby přijali práci v rychle dozrávajících žňových polích. *ST 581.2*

Bůh ví, kolik věrnosti a oddanosti vyžaduje každý Jeho příkaz. V tomto velikém díle není místo pro zaháleče a pro lidi, kteří jsou spokojeni sami se sebou, nebo ty, kteří nejsou schopni svůj život v nějakém povolání přivést k úspěchu, není zde místo pro polovičatá srdce, jimž chybí oheň a která nejsou ochotna pro Krista vzít na sebe obtíže, odpor, potupu a smrt. Křesťanský kazatelský úřad není místem pro trubce. Mnozí muži se pokoušejí kázat, ačkoliv jsou nedbalí, lhotejní a neuctiví. Učinili by lépe, kdyby obdělávali pole, než aby vyučovali svatou Boží pravdu. *ST 582.1*

Mladí muži budou muset brzy nést břemena, jež starší muži nesli před nimi. Ztratili jsme čas, v němž jsme zameškali povolání mladé muže k vyšším úkolům a dát jim vyšší a důkladnější vzdělání. Dílo kráčí neustále kupředu a my máme uposlechnout rozkazu: „Jděte vpřed!“ Mnoho dobrého by se mohlo vykonat mladými lidmi, kteří zakotvili v pravdě a nedají se tak snadno ovlivnit svým okolím nebo odvést od pravé cesty, kteří kráčejí s Bohem, pilně se modlí a se vši vážností usilují získat co možná nejvíce poznání. Kazatel by měl být připraven, aby použil těch nejvyšších duchovních a mravních sil, jimiž ho příroda, vzdělání a Boží milost vyzbrojily. Přitom bude však jeho úspěch více záviset na stupni oddanosti a sebeobětování, s nímž vykonává svou práci, nežli na přirozených nebo nabytých schopnostech. Opravdové a vytrvalé úsilí o získání předpokladů pro úspěšnou službu je nezbytné, ale když Bůh nežehná naší lidské námaze, nemůžeme dosáhnout ničeho. Kristus praví: „*Beze mne nic nemůžete učinit*“ (J 15,5) Boží milost je tou mohutnou silou vykoupení, bez níž zůstává všechna lidská námaha marná, její pomoc je nutná i při nejsilnějších a nejvážnějších lidských snahách o vstípení pravdy. *ST 582.2*

Boží dílo vyžaduje učitele s vynikajícími mravními vlastnostmi, kterým se může svěřit výchova jiných. Muži se zdravou vírou, jemnocitem a trpělivostí, kteří kráčejí s Bohem a vyhýbají se dokonce i jakémukoli zdání zla, muži, kteří jsou tak těsně spojeni s Bohem, že mohou sloužit jako zprostředkovatelé světla – zkrátka, křesťanští šlechtici. Z nich vycházející dobrý vliv nebude nikdy setřen a takto udílená výchova zůstane účinná až navěky. Co se v této výchovné práci opomene, nebude pravděpodobně vykonáno nikdy. Kdo chce vzít na sebe tuto úlohu? Přejeme si, aby byli silní mladí muži, kteří zakořenili a zakotvili ve víře a kteří mají tak živé spojení s Bohem, že kdyby se na tom vedoucí bratři usnesli, mohli by oni mladí muži navštěvovat vysoké školy naší země, kde by našli více možností ke studiu a ke shromažďování zkušeností. Kontakt s různými druhy intelektu, seznámení se s prací a výsledky známých učebních metod a teologického poznání, užívaných v hlavních učebních ústavech, mělo by velkou cenu pro takové pracovníky připravující se pro práci s třídami o vyšším vzdělání a pro setkání se s převažujícími bludy dnešní doby. Tak to dělali staří Valdenští, a kdyby naši mladí lidé jako oni zůstali Bohu věrni, mohli by ještě v době svého vzdělávání vykonat dobré dílo tím, že zasévají símě pravdy do srdcí jiných lidí. *ST 583.1*

„*Zmužile sobě počínejte, buďte silní.*“ (1 K 16,13) Taž se toho, který pro tebe vytrpěl potupu, pohanu a posměch: „*Pane, co chceš, abych činil?*“ (Sk 9,6) Nikdo není příliš vysoce vzdělaný, aby se nemohl stát pokorným Kristovým učedníkem. Ti, kteří to pocítují jako vyznamenání, nejlepší část svého života a svého vzdělání zasvětit Tomu, od něhož je obdrželi, ti se nebudou bát žádné námahy a žádné oběti, aby svěžené jim hřivny vrátili Bohu v nejlepší službě. Ve velikém životním zápase mnozí kazatelé ztrácí z očí smysl pro vážnost a svatý charakter svého poslání. Smrtelná kletba hříchu zatemňuje a porušuje v nich mravní Boží obraz v nich, protože nepracují tak jako Kristus. *ST 584.1*

Poznáváme nutnost úsilí o vyšší cíle vzdělání a ustanovování lépe připravených kazatelů. Kdo před svým nástupem do Božího díla nenabyl příslušného vzdělání, ten není schopen převzít tento svatý odkaz a nést vpřed dílo reformace. Naopak i po svém nástupu měli by neustále pracovat na svém vzdělání. Musí v sobě nechat přebývat Boží slovo. Potřebujeme u našich pracovníků více rozvíjení, vzdělání a ušlechtilosti duše. Takové zdokonalení by přineslo ovoce pro věčnost. *ST 584.2*

„*Psal jsem otcové, že jste poznali toho, kterýž je od počátku. Psal jsem vám, mládenci, že silní jste a Boží slovo ve vás zůstává, a že jste zvítězili nad tím zlostníkem.*“ (1 J 2,14) Zde apoštol spojuje zkušenost otců se zkušeností mladých mužů. Podobná spojitost je mezi staršími služebníky v díle a mladšími, kteří neprožívali zkušenosti raném vývoji tohoto díla. Kdo v době vzniku poselství byl ještě mladý, potřebuje výchovu starých praporečnicků. Tito učitelé si musí ujasnit, že musí vy-

naložit úsilí, aby vychovali muže pro jejich svatý úkol, dokud tito praporečníci ještě mohou vysoko třímat korouhev. A přece i ti, kteří tak dlouho stáli v boji, mohou ještě vybojovat vítězství. Oni tak důkladně znají satanovy úskoky, že tak snadno nemohou být vytlačeni ze starých stezek. Připomínají si staré časy. Oni znají Toho, který je od počátku. Oni stále ještě mohou být nositeli světla, věrnými svědky pro Boha a živými listy, které každý zná a čte. *5T 584.3*

Proto děkujeme Bohu, že ještě žijí ti, kteří jako Jan mohou vypravovat o svých zkušenostech z počátků poselství a jak přijali to, co je nám dnes tak drahé. Ale jeden za druhým padají ze svých postavení a je proto moudré vychovat jiné, aby převzali dílo tam, kde oni je zanechali. *5T 585.1*

Musíme vyvíjet úsilí, abychom vychovali mladé muže pro toto dílo. Oni musí jít do popředí, převzít břemena i odpovědnost. Muži, kteří jsou dnes ještě mladí, musí se stát silnými lidmi. Musí být schopni vypracovávat plány a udílet rady. Slovo Boží přebývající v nich, je očistí a naplní vírou, nadějí, odvahou a oddaností. Dílo nyní velmi zaostává, protože se lidé ujímají zodpovědností, na které nejsou připraveni. Má tento citelný nedostatek přetrvávat a dále se zvětšovat? Má tato veliká zodpovědnost vypadnout z rukou starých, zkušených mužů do rukou těch, kteří nejsou schopní si s ní poradit? Nezanedbáváme nutnou záležitost, když naši mládež neškolíme a nevychováváme k tomu, aby mohla jednou zastávat odpovědná postavení? *5T 585.2*

Pečujte o to, aby kazatelé byli vzdělaní a současně měli mírnou povahu a pokorné srdce. Povzneme dílo na co možná nejvyšší úroveň a mějme vždy na mysli, že pokud vykonáme svůj díl práce, Bůh nikdy nezklame a vykoná své. *5T 586.1*

72. Nesvatá ctižádost

Drahý bratře a sestro N,

ačkoliv jsem od vás nedostala žádné potvrzení o tom, že jste můj dopis dostali, cítím se puzena psát vám opět. Bylo mi ukázáno vaše nebezpečí a nemohu vám nepřipomenout nutnost pokorného chození s Párem, dokud nebudete o sobě pokorně smýšlet. Vím však, že vaše duše je v nebezpečí. Šilháte po širší cestě, než je skromná stezka svatosti, královská cesta vedoucí do Božího města. Příliš pěstujete vlastní já, příliš málo Kristovu tichost a pokoru. Máte příliš mnoho sebeúcty a sebedůvěry a málo víry v Boha. Rušivé živly ve vaší povaze se velice rozmohly. Neovládané vášně mají moc. Pýcha a marnivost usilují o prvenství. Vím, že nepřítel vás velice pokouší. Vidím, že vaším bezpečím je naprosté přizpůsobení se Boží vůli a odevzdání se Jemu. Naprosté posvěcení se Kristu je vaší jedinou nadějí záchrany. Chodíte-li s pokornou myslí před Pánem, pak může pracovat prostřednictvím svého úsilí a jeho moc se dokoná ve vaší slabosti. Kristus je náš Spasitel. On řekl v zájmu vašem i mém: „Beze mne nic nemůžete učinit.“ Nechcete mít víc Ježíše a méně sebe? 5T 586.2

Bratře N, ty nejsi od přirozenosti zbožný, a proto musíš vynakládat ustavičné úsilí na pěstování víry. Jsi nakloněn vyloučit Krista ze své zkušenosti. Pán tě žehnal svým požehnáním v minulosti a jak to bylo příjemné tvé duši! Jak tě to těšilo a povzbudilo! Tvá vášeň je vyvyšovat vzdělání, mluvím však pravdu, i když ti řeknu, že vzdělání nebude-li vyváženo náboženskými zásadami, bude mocí zla. 5T 586.3

Nechci pasivně přihlížet a dívat se, jak odcházíš jako jiní, do svůdného klamu, že adventisté s.d. jsou myšlenkově příliš omezení a jdou příliš temnou stezkou, že musí získat větší poznání a pozvednout se k vyšší úrovni, že učitelé našich škol by měli důkladněji posvětit své síly vědě a nevnašet náboženství natolik do svého vzdělání. Když toto sítě zaseješ do srdcí studentů, ono rychle přinese žně, kterou nebudeš chtít sklízet. 5T 587.1

Jsme skutečně na hranicích Božího města a budeš-li pracovat v této škole na tom díle, na němž byla založena, musíš vyučovat velkou měrou z Knihy všech knih. Nesmíš vyvyšovat žádné jiné studium nad studium Písma. Jiné školy v našich zemích nesmí být vzorem. 5T 587.2

Bylo mi ukázáno, že jsi okouzlen tím výchovným odvětvím, z něhož je náboženství téměř zcela vyloučeno. Jsou četné školy tohoto druhu v naší zemi, kam studenti mohou jít, touží-li po takovém vzdělání. Tato škola však musí být zvláštní, musí být Bohem formovanou v každém odvětví. 5T 587.3

Ježíš a Jeho láska by měly být vetkány do výchovy, která se tu podává jako to nejlepší poznání, jaké studenti mohou obdržet. „*Počátek moudrosti jest bázeň Hospodinova.*“ (Př 9,10) Pakliže vedoucí ve svých ctižádostivých plánech odvádí od zdroje vši moudrosti a domnívá se, že biblické náboženství přistřihne jeho křídla, zjistí, že se to nerovná ničemu více, než mýdlové bublině. V zájmu své duše tedy uveďte Kníže života do každého plánu, do každé organizace. Ježíše a biblických dějin ve své škole nemůžete mít nikdy nadbytek. 5T 587.4

Máme pravdu? Žijeme v závěrečném údobí pozemských dějin? Je Kristus u dveří? Toto jsou otázky, na něž si všichni musíme dát odpověď. Vzdělání by vždy mělo být na vysoké a svaté úrovni a potřeba je nyní naléhavější, než kdykoli předtím. Víra z tohoto světa brzy vymizí. Proč tedy nepřipravit všechny duševní síly cele v obět Bohu? 5T 587.5

Nikdy nestřídejte své barvy, nikdy neklad'te své světlo pod kbelec nebo pod postel, nýbrž na svícen, aby svítilo a osvětlovalo všechny, kdož jsou v domě. Snažil ses s učiteli, kteří byli s tebou ve _____, hledat příležitosti osvětit jiné? Snažil ses obrátit pozornost všech, jejichž vzdělání jsi formoval, na biblické pravdy? Neskrýval jsi své barvy, protože ses styděl patřit mezi zvláštní Boží lid? „*Nebo kdož by se koli za mne styděl a za má slova... i Syn člověka stydět se bude za něj, když přijde v slávě Otce svého s anděly svatými.*“ (Mk 8,38) Kdybys ses jen chtěl denně sytit Kristem, pak bys mohl být pravým vychovatelem. 5T 588.1

Můj bratře, je nebezpečí, že se snažíš povědět příliš mnoho najednou. Nikdo od tebe nežadá, abys dělal příliš dlouhé přednášky, anebo mluvil o předmětech, které běžný lid nepochopí a neoceňuje. Je nebezpečí, že budeš ulpívat na tématech vrcholně těžkých, zatímco ti, které učíš, potřebují

poučit, jak se úspěšně vyšplhat po prvních stupních. Mluvíš o věcech, které ti, kdož nejsou obeznáni s našimi zásadami nemohou chápat, proto tvé přednášky nejsou zajímavé. Nejsou pokrmem pro ty, k nimž mluvíš. *ST 588.2*

Ježíš byl největším vychovatelem, jakého svět kdy znal. V porovnání s Jeho poznáním je i největší lidské poznání bláznovstvím. Avšak jeho poučování bylo tak prosté, že mu rozuměli všichni, učení i neučení. Nijak se nesnažil vystavovat na odiv své hluboké poznání, neboť toto by oni nebyli pochopili. Zdá se, že si myslíš, že tvoje dlouhé mluvení má zvláštní vliv na utváření a formování tvých posluchačů podle tvého přání, ale určitě se ti to nepodaří. Měl bys mnohem větší vliv, kdybys mluvil méně a více se modlil; Bůh je pramenem tvé síly. *ST 588.3*

Tvé dlouhé přednášky o vzdělání jsou únavné i pro Boží anděly, kteří se neustále a pilně snaží obrátit myšlenky a zájem k nebeským věcem. Duše hynou, zatímco ty zanedbáváš pracovat s hřívnami, které ti byly svěřeny, podle Kristova vzoru. Duše budou ztraceny přes všechny tvé dlouhé proslovy bez Krista. Tvá vlastní duše zakrněla a ochrnula v poznání Krista. Ztrácíš příliš mnoho, protože jsi oslepen duchem a zvyky vzdělání, které nezachrání tvou duši. *ST 589.1*

Mládež potřebuje tvou práci. Kdybys byl obráceným člověkem, denně se učil v Kristově škole, pak tvá práce by byla vůni života k životu. Pak bys mohl pracovat trpělivě a laskavě a v Boží moci pro duše mladých, které jsou vystaveny pokušení. Věnuj určitou část času, který ti zabírají tvé dlouhé proslovy, osobní práci pro mládež, která potřebuje tvé pomoci. Poučuj je o tom, co od nich žádá Bůh, modli se s nimi. Jsou mnozí, kteří jsou spoutáni zlými zvyky, okovy pevnějšími než ocel. Ubohé oběti, oklamané kouzly satanských svodů a neschopné je přetrhout a postavit se do Bohem dané svobody. Ztratili roky, mají snad ztratit také i tento nový rok? Uvědomí si představitel školy svou zodpovědnost a věnuje svou mysl i srdce záchraně žáků? Jestliže ne, pak ať jeho místo zaujme někdo jiný. Vydání nemohou ustavičně stoupat a přitom se nic, nebo téměř nic nedělá v kterémkoli odvětví, pro něž škola byla zřízena. *ST 589.2*

Mají být duševní síly nesprávně použity? Promarníme příležitosti a budeme pokračovat ve formě a rutině den co den, aniž bychom něco získali? Ó, probudte se, probudte se, učitelé a žáci, dřív než bude příliš pozdě. Probudte se dřív, než uslyšíte z bledých a smrtelně zápasících rtů strašný nářek: „*Pominula žeň, dokonalo se léto a my nejsme vyproštěni!*“ (Jr 8,20) *ST 589.3*

Jsou dary a hřívný každého vychovatele použity pro největší dobro žáků? Kdo střeží vhodný okamžik, aby promluvil slova něhy a lásky? Kdo miluje, mluví rád o Tom, který tak miloval svět, že svůj život dal, aby vykoupil ztracené a hynoucí hříšníky? Vychovávejte mládež, formujte charakter, vzdělávejte, vzdělávejte, vzdělávejte pro budoucnost, nesmrtelný život. Často se modlete. Zápaste s Bohem, aby vám dal ducha modlitby. Nedomnívejte se, že vaše práce učitelů je u konce, dokud nemůžete vést své žáky ve víře a lásce k Ježíši. Kristova láska nechť ovládne vaši duši a pak ji budete učit i jiné. Když se jako učitelé bezvýhradně svěříte Ježíši, aby On vedl, On usměrňoval, On vládl, nikdy nezklamete. Učit své žáky být křesťany, je největší úkol, který je před vámi. Jděte k Bohu, On slyší a vyslyší modlitbu. Vzdejte se své nedůvěry, pochybování a nevěry. Nechť žádná ukvapenost nevstupuje do vašeho učení. Nebudte příliš nároční, nýbrž pěstujte něžný soucit a lásku. Budte radostní. Nekřičte, nekritizujte příliš přísně; buďte pevní, velkorysí, podobní Kristu, soucitní, zdvořilí. „*Cožkoli rozsíval by člověk, to bude i žítí.*“ (Ga 6,7) *ST 590.1*

Nejsem schopná vyjádřit, jak hluboce touží má duše, abyste všichni hledali Pána se vši opravdovostí, dokud může být nalezen. Žijeme ve dnech Boží přípravy. Nechť nic není pokládáno za dostatečně vzácné, co by vaši mysl odvrátilo od díla přípravy pro veliký den soudu. Připravte se! Nedovolte, aby chladná nevěra držela daleko vaše duše od Boha, nýbrž nechť Jeho láska hoří na oltáři vašich srdcí. *ST 590.2*

73. „Zdržujte se od všelikého zlého zjevu“

Cítím povinnost, abych se obrátila na ty, kteří nesou světu poslední varovné poselství. Záleží to velkým dílem na kazatelích zdali duše, se kterými pracují, poznávají a přijímají pravdu. Boží příkaz zní: „*Očist' se vy, kteříž nosíte nádobí Hospodinovo.*“ (Iz 52,11) A Pavel dává Timoteovi naučení: „*Budiž sebe pilen i učení!*“ (1 Tm 4,16) Práce musí začít u pracovníka; on musí být spojen s Kristem jako ratolest s vinným kmenem. Kristus praví: „*Já jsem vinný kmen a vy ratolesti.*“ (J 15,5) Zde se představeno to nejtěsnější možné spojení. Naroubujte bezlistou ratolest na zelený vinný kmen, a ona se stane živou ratolestí, jež přijímá mizu a potravu z vinného kmene. Mladý výhonek spojuje vlákno s vláknem, žilku s žilkou, až vyraží poupata a květy a nese ovoce. Větev bez mízy představuje hříšníka. Ve spojení s Kristem spojuje se duše s duší, slabé a pomíjející se svatým a nekonečným, a člověk se stává jedno s Kristem. ST 591.1

„*Beze mne nic nemůžete učiniti*“, praví Kristus. Jsme my, kteří se nazýváme Kristovými spolupracovníky, s Ním spojeni? Zůstáváme v Kristu a jsme jedno s Ním? My jsme nositeli poselství do celého světa. Poselství musí proniknout ke všem národům, jazykům a lidem. Pán od nikoho z nás nežádá, abychom vyšli s poselstvím, dokud nám nepropůjčí milost a sílu, abychom význam poselství lidem vhodně předkládali. Dnes stojí před námi velká otázka: „Neseme světu toto vážné poselství pravdy tak, jak to odpovídá jejímu významu?“ Pán bude pracovat s kazateli, jestliže se sami spolehnou toliko na Krista. On nikdy nechtěl, aby Jeho misionáři pracovali bez Jeho milosti, zbavení Jeho síly. ST 591.2

Kristus nás vyvolil ze světa, abychom byli zvláštním a svatým lidem. „*Kterýž dal sebe samého za nás, aby nás vykoupil od všeliké nepravosti a očistil sobě samému lid zvláštní, horlivě následný dobrých skutků.*“ (Tt 2,14) Boží pracovníci musí být muži modlitby, muži, kteří pilně zkoumají v Písmu, musí lačně a žíznit po spravedlnosti, aby byli pro druhé světlem a posilou. Náš Bůh je horlivý Bůh, požaduje od nás, abychom ho vzývali v duchu a v pravdě a v okrase svatosti. Žalmista praví: „*Bych byl patřil k nepravosti srdcem svým, nebyl by vyslyšel Pán.*“ (Ž 66,18) Jako kazatelé musíme dávat pozor na své jednání. Jestliže nemohl žalmista očekávat vyslyšení, když nepravost sídlila v jeho srdci, jak mohou být nyní vyslyšeny modlitby mužů, když zamýšlejí nepravost? ST 591.3

Když uplynul rok 1844, pronikal fanatismus do řad adventistů. Bůh poslal varovné poselství, aby učinil přítrž vzniklému zlu. Mezi mnohými muži a ženami vládla příliš velká důvěrnost. Představovala jsem jim svatost pravdy, k níž jsme dospěli a čistotu chování, kterou máme pěstovat, abychom našli Boží zalíbení a byli nalezeni bez poskvrny a vrásky nebo něčeho podobného. Nejvážnější hrozby dává Bůh mužům a ženám, jejichž myšlenky se pohybovaly po nečisté dráze, ačkoliv tvrdili, že jsou Bohem zvlášť podporováni, ale Bohem daným poselstvím pohrdali a odmítali je. Obraceli se na mně a říkali: „Mluví Bůh jen skrze tebe a ne také skrze nás?“ Oni nezměnili své jednání a Pán je ponechal sobě samým, až celá jejich nečistota byla zjevná v jejich životě. ST 592.1

Také nyní nejsme mimo nebezpečí. Každý, kdo zvěstuje světu varovné poselství, přijde do velkého pokušení vést takový způsob života, jenž neodpovídá jeho víře. Je to satanův vychytralý plán, aby charakterovými chybami kazatelů, oslaboval je v jejich modlitbách, v jejich síle a jejich vlivu. Jako kazatelé musíme rozhodně potlačovat a odsuzovat všechno, co se v našem vzájemném styku třeba jen v nejmenším blíží zlu. Naše víra je svatá. Naše práce má vyzvedávat čest Božího zákona a za žádných okolností nesmí být taková, aby naší prací byl někdo přiveden na nižší úroveň myšlení nebo chování. ST 592.2

Stojíme na vyvýšeném místě. Musíme pravdě věřit a vyučovat ji tak, jak je v Ježíši. Svatost srdce nikdy nepovede k nečistým skutkům. Když někdo předstírá, že učí pravdě a jeví sklon prodlévat ve společnosti mladých nebo dokonce provdaných žen, když se jich důvěrně dotýká, nebo se často důvěrným způsobem s nimi baví, pak se před ním mějte na pozoru. Čisté zásady pravdy nepronikly do jeho duše. Takoví muži nežijí v Kristu a Kristus v nich nepřebývá. Oni potřebují důkladné obrácení, než bude moci Bůh přijmout jejich práci. Z nebe přicházející pravda nikdy nepo-

níží toho, kdo ji přijme, také ho nikdy nepovede ani k té jen nejneopatrnější nevhodné důvěrnosti; naopak, ona posvěcuje věřícího, zjemňuje jeho vkus, povznáší a zušlechťuje ho a přivádí ho do těsného společenství s Kristem. Vede ho k tomu, aby si všiml napomenutí apoštola Pavla a slovem a skutkem vyhýbal se i jen zdání zla, aby dobro v něm nebylo tupeno. *ST 593.1*

Této skutečnosti musíme si dobře všimnout. Musíme se mít na pozoru před hříchy této zkažené doby. Musíme se stranit všeho, co může být chápáno jako nevhodná důvěrnost. Bůh ji odsuzuje. Je to zakázané území a je nebezpečné tam vniknout. Každé slovo a každý skutek mají sloužit k tomu, aby se charakter zlepšoval, zjemňoval a zušlechťoval. Kdo zde jedná bezmyšlenkovitě, páchá hřích. Apoštol Pavel napomínal Timotea, aby pilně a důkladně pracoval ve svém úřadu a naléhavě mu radil, aby své myšlení obracel k čistému a dobrému, aby každý mohl pozorovat jeho růst. Důkladná rozvaha je nutná. Kdyby muži více uvažovali a méně se dali strhnout city, měli by ve své práci větší úspěch. Pracujeme s věcmi nekonečně důležitými. Proto své charakterové vady nesmíme vnášet do své práce. Chceme přece představovat Kristovu povahu. *ST 593.2*

Stojíme před velikou úlohou, abychom nadchli lidi a získali je pro Krista, abychom je vedli k rozhodnutí a vážnému úsilí stát se účastníky božské přirozenosti, aby utekli zkáze, do níž svět žene jeho zvrácená touha. Každá myšlenka, každé slovo a každý kazatelův čin by měl odpovídat vysoké povaze svaté pravdy, kterou hlásá. Může se stát, že bude nutné, aby v našich důležitých misijních oblastech byli muži a ženy více méně spolu. Kde tomu tak je, musí být velmi opatrní. Ženatí muži musí být zdrženliví a bdělí, aby se jim právem nemohlo vytknout něco zlého. Žijeme v době, v níž se vzrývá nepravost, a proto neuvážené slovo nebo nevhodný čin, může velmi uškodit užitečnosti toho, kdo prokazuje tuto slabost. Kazatelé musí dbát mezi zdrženlivostí, ať se nepřihodí nic, z čeho by mohl nepřítel těžit. Když se jejich vzájemná náklonnost projeví v tom, že nadřžují svým příznivcům nebo přátelům a navzájem si lichotí, Bůh odejme od nich svého Ducha. *ST 594.1*

Přijmou-li ženatí muži práci a přenechají-li doma svým ženám péči o děti, pak koná žena a matka právě tak velkou a právě tak důležitou práci jako manžel a otec. I když je otec v misijním poli, je matka misionářem doma. Její starosti, nesnáze a břemena často daleko přesahují obtíže mužovy a otcovy. Ona zde stojí před vážnou a důležitou úlohou – utvářet mysl a povahu svých dětí, vychovat z nich užitečné lidi pro tento život a vzdělávat je pro budoucí, věčný život. Venku v misijním poli může manžel sklízet poctu od lidí, kdežto matka se doma lopotí, aniž se jí dostane nějakého pozemského uznání za její práci. Ale jestliže koná to nejlepší pro rodinu a usiluje, aby utvářela povahu svých dětí dle nebeského vzoru, pak andělé zapíší její jméno do nebeských knih, jako jednoho z největších misionářů světa. Bůh nepohlíží na věci tak, jako člověk se svým omezeným zrakem. Jak velice by měl muž a otec dbát na to, aby zůstal věrný manželskému slibu. Jak velmi obezřetně měl by jednat, aby u mladých děvчат nebo dokonce u vdaných žen nevzbudil myšlenky, které neodpovídají vysokému a svatému měřítku Božích přikázání. Kristus ukázal, jak obsáhlá jsou tato přikázání, jak zahrnují myšlenky, plány a úmysly srdce. Zde se mnozí zapomínají. Myšlenky jejich srdce nejsou tak čisté a svaté, jak to Bůh žádá. Ať jsou jakéhokoliv vysokého postavení a nadání, Bůh zaznamená jejich nepravost a jsou v jeho očích daleko většími viníky hodnými jeho hněvu, nežli oni lidé, kteří mají méně nadání, znalostí a vlivu. *ST 594.2*

Bolí mne, když vidím, jak jsou muži chváleni, jak se jim lichotí a jak jsou hýčkáni. Bůh mi zjevil, že mnozí, kteří přijímají tyto pozornosti, nejsou hodni, aby měli Jeho jméno ve svých ústech. A přece podle úsudku smrtelníků, kteří vidí jen vnější lesk, jsou chváleni až do nebe. Milé sestry, nepochlebujte a nerozmazlujte nikdy slabé, bloudící muže, ať jsou mladí nebo staří, ženatí nebo svobodní. Neznáte jejich slabé stránky a nevíte, že taková pozornost a přehnaná chvála se právě mohou stát jejich záhubou. Jsem znepokojena krátkozrakostí a nedostatkem moudrosti, kterou mnozí prokazují v tomto ohledu. *ST 595.1*

Muži, kteří jsou v Boží službě a v jejichž srdcích přebývá Kristus, ve svém mravním chování neklesnou, ale budou se snažit je povznést. Nebudou nacházet radost v tom, že jim ženy lichotí a hýčkají je. Každý muž, ženatý nebo svobodný, měl by říci: „Ruce pryč! Nechci nikdy ani v nejmenším dát podnět, aby se o mně mluvilo zle. Má dobrá pověst je pro mně cennější než zlato nebo stříbro. Chci si ji zachovat bez úhony. Když budou lidé útočit na mé jméno, tedy ne proto, poněvadž

jsem jim k tomu dal podnět, nýbrž z téhož důvodu, jak zle mluvili o Kristu, protože nenáviděli čistotu a svatost jeho charakteru, neboť on byl pro ně neustálou výčitkou.“ *ST 595.2*

Přeji si, abych každému pracovníkovi v Božím díle mohla vštípit nutnost vytrvalé, vážné modlitby. Nemohou sice nepřetržitě klečet, ale mohou svá srdce povznášet k Bohu. Tak chodil s Bohem Enoch. Mějte se na pozoru, abyste se nestali spokojeni sami se sebou a nezapudili Ježíše a nepracovali více vlastní silou nežli v Duchu a moci Mistrově. Nepromarněte zlaté okamžiky v lehkovážném tlachání. Vráťte-li se například ze své misijní práce, potom nechvalte sebe, nýbrž vyvyšujte Ježíše; pozvedněte kříž z Golgoty. Nedovolte, aby vás někdo chválil nebo vám lichotil, nebo vám stiskl ruku, jakoby ji nechtěl pustit. Bojte se všech takových projevů. Když mladí nebo i ženatí lidé dávají najevo, že vás zasvětili do svých rodinných tajemství, pak se sťežte. Když projevují přání po soucitu, pak vězte, že je čas, abyste byli opatrní. Kdo je naplněn Kristovým Duchem a chodí s Bohem, ten nebude mít nesvatou touhu po soucitu. Má společenství, které ukojí každé přání ducha i srdce. Ženatí mužové, kteří přijímají pozornosti, pochlebování a lichocení od žen, mohou si být jisti, že láska a přichylnost této skupiny žen, nezasluhuje povšimnutí. *ST 596.1*

Ženy jsou příliš často pokušitelky. Pod nějakou záminkou obracejí pozornost mužů na sebe, lhotejně, jsou-li muži ženatí nebo svobodní a přivádějí jejich duše do nebezpečí. Příběh o Josefovi byl zaznamenán pro poučení všem, kteří se ocitnou ve stejném pokušení jako on. Byl věrný zásadám jako skála a pokušitelce odpověděl: „*Jak bych tedy učinil takovou nešlechetnost a hřešil i proti Bohu?*“ (Gn 39,9) Mravní sílu, jakou měl on, potřebujeme dnes my. Kdyby ženy chtěly usilovat o to, aby zušlechtily svůj život a staly se Kristovými spolupracovnicemi, pak by bylo mnohem méně nebezpečí v jejich vlivu. Ale s jejich nynější lhotejností vůči domácím povinnostem a vůči Božím požadavkům působí často velmi silným vlivem ve špatném směru. Jejich síly zakrňují a jejich činnost nenese božskou pečeť. Ony nejsou misionářkami ani doma ani mimo domov a často domov, ten drahocenný domov, stojí tady žalostně zanedbán. *ST 596.2*

Každý, kdo se přiznává ke Kristu, musí usilovat o to, aby přemohl každou slabost a nerozum. Mnozí muži nevyrostou nikdy do plnosti mužského věku v Kristu Ježíši. Jsou dětinští a sami se sebou spokojeni. Pokorná zbožnost by to vše napravila. Pravá zbožnost nenese povahové rysy dětinské samolibosti. Je naskrz počestná. Nikdo z těch, kteří vstoupili do Kristových řad jako bojovníci, nesmí selhat v den zkoušky. Všichni by měli poznat, že mají vážně pracovat pro zdokonalení svých bližních. Nikdo nemá právo na odpočinek od zápasu, kde má ukázat, jak žádoucí je ctnost a jak opovrženíhodná je neřest. Pro živého křesťana není odpočinku, až na nové zemi. Poslouchat Boží přikázání znamená, za všech okolností jednat správně. Toto je křesťanská mužnost. Ale mnozí musí být často poučení životem Kristovým, jenž je Vůdcem a Dokonavatelem naší víry. „*Považte, jaký jest ten, kterýž snášel od hříšníků taková proti sobě odmlouvání, abyste neustávali, v myslích svých hynouce. Ještě jste se až do krve nezprotivili, proti hříchu bojujíce.*“ (Žd 12,3-4) V křesťanských ctnostech máte růst. Když si v příkoří zachováte mírnost a osvobodíte se od nízké, pozemské povahy, dokážete tím, že Spasitel sídlí ve vás; pak se každá myšlenka, každé slovo a každý skutek člověka bude více vázat na Ježíše než na vás samé. Před námi ležící práce je tak veliká, ale čas, jenž je nám vyměřen, je jen krátký. Učiňte svým životním úkolem naplnit všechny myšlenkou, že mají pracovat pro Krista. Kdekoliv mají se vyplnit povinnosti, jež druzí nevidí, protože nechtějí poznat svůj životní úkol, vezměte je vy na sebe a vyplňte je. *ST 597.1*

Měřítka pro mravní chování není mezi Božím lidem postaveno dost vysoko. Mnozí z těch, kteří předstírají, že zachovávají Boží přikázání a zastávají se jich, je porušují. Pokušení jsou představovány takovým způsobem, že si pokoušení myslí, že přestupníci zákona mají omluvu. Kdo vchází do misijního pole, měl by kráčet s Bohem a hovořit s Ním. Kdo jako kazatel stojí na posvátném místě, má mít bezvadnou pověst, jeho život musí být bez úhony a stát nade vším, co má snad jen zdání nečistoty. Nedávejte v sázku svou pověst tím, že vkročíte na cestu pokušení. Drží-li žena pevně svou ruku, rychle ruku odtáhne a ženu ochraňuje před hříchem. Ukazuje-li nevhodnou náklonnost a naříká, že její muž ji nemiluje a nic k ní necítí, pak se nepokoušej vyrovnat tento nedostatek. Jediné co je pro tebe v takovém případě správné a rozumné je, když si soucit ponecháš pro sebe. Je mnoho takových případů. Odkaz takové duše na věrného a spolehlivého Rádce, na Toho, jenž nese naše břímě. Jestliže si zvolila Krista za svého druha, tak jí daruje milost, aby zanedbávání

snášela bez reptání; současně by měla pilně konat vše, co je v její moci, aby svého muže k sobě připoutala tím, že mu bezpodmínečně zachová věrnost a připraví mu jeho domov tak útulný a přítulivý, jak jen to může učinit. Pokud ale všechno její úsilí bude marné a nedocenené, pak má jistou lásku a jisté přispění svého vznešeného Spasitele. On jí pomůže nést všechna břemena a potěší ji v jejím zklamání. Nedůvěřuje Ježíši, když se obrací na lidi, aby oni nastoupili na místo, které by Ježíš tak rád chtěl zaujmout. Svým reptáním hřeší proti Bohu. Udělala by dobře, kdyby důkladně přezkoušela své srdce, nečíhá-li v její duši hřích. Srdce, které chce takovým způsobem získat lidský soucit a které od kohosi přijímá zapovězenou pozornost, před Bohem není čisté a bez chyby. *ST 597.2*

Bible obsahuje mnohé příléhavé příklady o silném vlivu špatných žen. Když Balám byl vyžván, aby zlořečil Izraeli, nebylo mu to dovoleno, neboť Pán neviděl žádný zločin v Jákobovi a žádnou vinu v Izraeli. Ale Balám, který již povolil pokušení, stal se teď docela satanovým nástrojem. Rozhodl se tedy, nepřímou cestou udělat to, co mu Bůh nedovolil učinit přímou cestou. Bez průtahů položil Izraelitům osidla: Krásné moábské ženy měly je okouzlit a podnítit je k tomu, aby přestoupili Boží zákon. Takovým způsobem by byl u nich nalezen zločin a Boží požehnání nemohlo by již na nich spočinout. Jejich síly byly by znatelně oslabeny a jejich nepřátelé nemuseli by se již déle bát jejich moci, protože blízkost Pána zástupů by již nebyla u jejich vojska. *ST 598.1*

Toto je výstraha určena pro Boží lid v posledních dnech. Budou-li usilovat o spravedlnost a o pravou svatost a zachovávat všechna přikázání Boží, nebude dovoleno satanu a jeho nástrojům, aby je přemohli. Všechn odpor jejich nejrozhořčenějších nepřátel bude bezmocný a nezničí a nevykoření vinný kmen, který zasadil sám Bůh. Satan ví, čemu se Balám musel naučit teprve smutnou zkušeností, že žádná kouzla proti Jákobovi a žádná proroctví proti Izraeli nejsou možná, dokud není mezi nimi žádná nepravost; proto svou moc a svůj vliv vždy zaměří na to, aby porušil jejich svornost a pošpinil čistotu jejich charakteru. Tisícovým způsobem klade své nástrahy, aby oslabil jejich schopnost konání dobra. *ST 599.1*

Ještě jednou bych vám chtěla s důrazem poukázat na nutnost čistoty v každé myšlence, v každém slovu a v každém jednání. Jsme před Bohem osobně odpovědní a máme osobní úkol, který nikdo na našem místě nemůže konat. Máme svět zlepšit poučením, osobním úsilím a svým příkladem. Jistěže máme pěstovat družnost, ta ale nemá sloužit jen zábavě, nýbrž měla boj mít cíl. Běží o záchranu duší. Otevřete své dveře mladým lidem, kteří jsou vystaveni pokušení. Zlo je láká ze všech stran. Pokuste se probudit jejich zájem. Jsou-li plni chyb, tedy se pokuste takové chyby odstranit. Nestraňte se jich, ale přiblížte se k nim. Vezměte je do svých domovů a pozvěte je ke svým rodinným pobožnostem. Tisíce to potřebují, aby se tak s nimi pracovalo. Na každém stromě v satanově zahradě visí lákavé, jedovaté ovoce pokušení. Běda je vysloveno nad každým, kdo z něho trhá a jí. Uvažme, že Bůh nás vybízí, abychom cestu k nebi učinili krásnou, jasnou a přitažlivou, abychom mohli zachránit duše ze zlovolného satanova očarování. *ST 599.2*

Bůh nám dal rozum, abychom ho používali pro šlechetný cíl. Stojíme zde jako v čase zkoušky pro budoucí život. Čas je pro každého z nás příliš vážný, abychom byli lhostejní, nebo pohodlně žili v nejistotě. Náš styk s jinými měl by se vyznačovat počestností a nebeským smýšlením. Naše rozmluvy měly by se točit kolem nebeských věcí. „*Tedy ti, kteříž se bojí Hospodina, mluvili jeden k druhému. I pozoroval Hospodin a slyšel, a psána jest kniha pamětná před ním pro ty, kteříž se bojí Hospodina a myslí na jméno jeho. Ti budou, praví Hospodin zástupů, v den, kterýž já učiním, mým klenotem a slituji se nad nimi, jako se slitovává otec nad synem svým, kterýž mu slouží.*“ (Mal 3,16-17) *ST 600.1*

Který předmět zasluhuje toho více, abychom se jím zabývali, nežli vykupitelský plán? Toto je nevyčerpatelný obor. Ježíšova láska, jeho nekonečnou láskou nabízené vykoupení padlému člověku, posvěcení srdce, vzácná zachraňující pravda pro poslední dobu, Kristova milost – všechny tyto předměty mohou oživit duši a tomu, jenž je čistého srdce, přinést radost, kterou pociťovali učedníci, když se Spasitel k nim přidružil a kráčel s nimi do Emaus. Kdo učiní Krista středem své lásky, bude pociťovat radost z tohoto svatého společenství a získá sílu z takového styku. Kdo ale z takové zábavy nemá radost a raději vede sentimentální a jalové řeči, ten se odvrátil od Boha, jeho svaté a šlechetné úsilí odumírá. Takoví lidé prohlašují tělesné a pozemské za nebeské. Když se zábava nese lehkovážným tónem a prozrazuje neukojenou touhu po lidském soucitu a uznání, pak při-

čina leží v sentimentalitě nemocné láskou, před níž nejsou jisti ani mladí lidé, ani muži s šedivými vlasy. Jestliže se stala Boží pravda pevnou zásadou v srdci, pak bude jak živý pramen. Může se někdo pokusit ji potlačit, ale na jiném místě vytryskne; je tady a nemůže být potlačena. Pravda v srdci je zdrojem života. Občerstvuje unavené a potlačuje nízké myšlenky a projevy. *5T 600.2*

Nemáme snad dost příkladů z vlastního života, které nám ukazují na nebezpečí, jež číhají na naší stezce? Všude vidíme lidské trosky, opomenuté rodinné oltáře, rozvrácené rodiny. Zavládlo překvapivé porušování zásad a úpadek mravnosti. Rychle se šíří hříchy, které přivedly na zemi Boží soudy v podobě potopy a zničení Sodomy ohněm. Blížíme se ke konci. Bůh měl dlouho trpělivost se zkažeností lidstva, ale potrestání je jisté. Kéž by ti, kteří se pokládají za světlo světa, zanechali všech nepravostí. Vidíme, že se staví proti pravdě tentýž duch, jako za Ježíšových dnů. Protože jim chybí biblické důkazy, budou ti, kteří chtějí Boží zákon učinit neplatným, vymýšlet lži, aby kazatele pošpinili a očernili. Tak to dělali s Vykupitelem světa. Tak se to bude dít s jeho následovníky. Úplně bezdůvodná obvinění budou vydávat za pravdu. *5T 601.1*

Bůh požehnal svému lidu zachovávajícímu přikázání, a všechen odpor a všechny proti tomuto lidu vymyšlené lži budou sloužit jen k posílení těch, kteří pevně stojí v obraně víry, jež byla jednou dána svatým. Ale těm, kteří se prohlašují za strážce Božího zákona, a stanou se přestupníky toho zákona, těm Bůh odejme svou ochranu. Mnozí padnou pro svou zvrácenost a nemravnost. Pak ovšem nebudeme moci obstát před našimi nepřáteli. Ale když Boží lid, jenž kráčí ve spravedlnosti, zůstane oddělený od světa, bude Bůh jeho záštitou a žádná zbraň namířená proti němu, nebude úspěšná. *5T 601.2*

Neměli bychom jako Boží lid, jenž zachovává Jeho přikázání, vzhledem k nebezpečím této doby, odložit všechny hříchy, nepravost a zkaženost? Neměly by ženy, jež se přiznávají k pravdě, přísně na sebe dávat pozor, aby nedaly ani ten nejmenší popud k nedovolené důvěrnosti? Ony mohou mnohemu pokušení zavřít dveře, jestliže budou neustále dbát na zdrženlivost a slušné chování. Muži by si měli vzít příklad ze života Josefa a zůstat věrni zásadám, ať je pokušení jakkoli těžké. Chceme být silnými muži a ženami, kteří se zastávají práva. Kolem nás jsou mnozí, kteří jsou slabí v mravních zásadách. Ti potřebují společenství lidí, kteří jsou pevní a jejichž srdce jsou těsně spojena se srdcem Ježíšovým. Zásady každého budou podrobeny zkoušce. Ale jsou lidé, kteří vejdou do pokušení jako pošetilec do káznice. Oni přímo nepříteli zvou, aby je pokoušel. Oni se sami oslabují, ztrácejí svou mravní sílu a následek toho je hanba a zahynutí. *5T 601.3*

Jak opovrženíhodnými jsou v očích svatého Boha lidé, kteří předstírají, že hájí Jeho zákon a přece přestupují Jeho předpisy! Způsobují dílu hanbu a protivníkům pravdy dávají příležitost, aby jásali. Nikdy by neměla být vymazána rozlišovací hranice mezi Ježíšovými následovníky a satanovými následovníky. Bůh nám narýsoval zřetelnou čaru mezi světem a církví, mezi zastánci a přestupníky zákona. Nemohou se směšovat. Oni jsou tak odlišní jako den a noc – odlišní ve svém vkusu, ve svých cílech, ve svém úsilí i ve své povaze. Když budeme pěstovat lásku a bázeň Boží, budeme si ošklivit sebemenší přiblížení se k nečistotě. *5T 602.1*

Kéž by Pán k sobě všechny přitahoval a propůjčil jim pocit osobní zodpovědnosti k vyvinutí takové povahy, aby se Kristus nemusel stydět nazývat je bratřími. Stanovte si vysoký cíl. V onen den, kdy každý bude odměněn podle toho, jak jednal v tělesném životě, bude vysloveno nad vámi nebeské požehnání. Boží pracovníci musí žít tak, aby v Jeho pohledu stále rozvíjeli svou povahu v pravých ctnostech a zbožnosti. Jejich mysl a srdce musí být natolik naplněny Duchem Kristovým a tak být posvěceny vážným poselstvím jež hlásají, že každá myšlenka, každé jednání a každá pohnutka bude povznesena nad věci pozemské a tělesné. Jejich štěstí nebude v zakázaném a sobeckém požitku, nýbrž bude v Ježíši a Jeho lásce. *5T 602.2*

Má modlitba zní: „Ó, Pane, pomaz oči tvých dítek, aby rozeznaly hříšné od svatého a nečistotu od spravedlnosti a konečně mohly vyjít jako vítězové.“ *5T 603.1*

74. Láska k bloudícím

Kristus přišel, aby každý mohl být vykoupen. Na kříži na Golgotě zaplatil nesmírnou cenu za vykoupení ztraceného světa. Jeho sebezapření a sebeobětování, Jeho nesobecké působení, Jeho pokoření se, ale především obětí Jeho života, dokazují hloubku Jeho lásky k padlým lidem. Přišel na zemi, aby hledal a spasil, co bylo zahynulo. Jeho služba platí hříšníkům – všem hříšníkům každého jazyka a každé země. Za všechny zaplatil cenu, aby je vykoupil a přivedl je do společenství a souladu se sebou. Nešel kolem těch, kteří nejdále zabloudili, kteří nejvíce zhřešili. Jeho úsilí platilo zvláště těm, kteří nejnaléhavěji potřebovali vykoupení, jež přinášel. Čím více potřebovali přetvoření, tím více vynaložil pozornosti, soucitu a vážné práce. Jeho láskyplné srdce bylo až do hloubi pohnuto pro lidi, jejichž stav byl nejvíce beznadějný, a kteří potřebovali nejvíce jeho zachraňující milost. *5T 603.2*

Podobenství o ztracené ovci představuje podivuhodnou Kristovu lásku k lidem, kteří zbloudili od pravé cesty. Nechce zůstat jen u těch, kteří přijímají Jeho vykoupení a na ně vynaložit všechno své úsilí, aby sklizel vděčnost a lásku. Pravý pastýř opustí stádo, které k němu lne a jde ven na poušť. Bere na sebe svízele, nebezpečí a smrt, aby hledal a zachránil ovci, jež se vzdálila od stáda a musí zahynout, nebude-li přivedena zpět. Když je ztracená ovce po pečlivém hledání nalezena, a pastýř, třebaže trpí z důvodu únavy, bolesti a hladu, nenechává ji slabou, aby za ním šla, nežene ji před sebou, ale – ó, nekonečná láska!, bere ji jemně na ruce, klade na ramena a nese ji ke stádu. Potom svolává všechny sousedy, aby se zároveň s ním těšili, že to, co bylo ztraceno, je nalezeno. *5T 603.3*

Podobenství o marnotratném synu a ztraceném penězi obsahují totéž naučení. Každá duše, která je obzvlášť ohrožena, když upadá v pokušení, působí bolest Kristovu srdci a probudí v něm něžný soucit a nejvážnější úsilí. Jeho radost nad jedním kajícím hříšníkem je větší, než nad devadesáti devíti, kteří nepotřebují pokání. *5T 604.1*

Tyto nauky jsou určeny k našemu dobru. Kristus pověřil své učedníky, aby byli spolupracovníky v Jeho díle a milovali se navzájem tak, jak On je miloval. Muka, která snášel na kříži, svědčí o hodnotě, jakou pro Něho má každá jednotlivá duše. Všichni, kteří přijímají Jeho veliké spasení se zavazují, že budou Jeho spolupracovníky. Nikdo se nemá považovat za zvláštního oblíbence nebes a obracet zájem a pozornost jen na sebe. Všichni, kteří se zapsali do Kristovy služby, mají pracovat tak, jak pracoval On. Mají milovat ty, kteří jsou v nevědomosti a hříchu, a to dokonce tak, jako je miloval Ježíš. *5T 604.2*

Ačkoliv tvoříme Boží lid, můžeme mezi sebou pozorovat nedostatek hlubokého, opravdového, srdečného soucitu a lásky k těm, kteří podléhají pokušením a bludu. Mnozí projevili velikou chladnost a hříšné zanedbání, což Pán Ježíš nazývá přecházením po druhé straně, když se zdržují pokud možno nejdále od těch, kteří nejvíce potřebují pomoci. Nově obrácená duše musí často vybojovávat těžké boje se zakořeněnými vášněmi a pokušeními, a když podlehně nějaké silné vášni nebo náklonnosti, tedy se dopustila neopatrnosti nebo opravdového zla. Tehdy je bezpodmínečně třeba odvaha, takt a moudrost ze strany bratří, aby jí bylo možno vrátit duchovní zdraví. V takových případech učí Boží slovo: „*Bratři, by pak byl zachvácen člověk v nějakém pádu, vy duchovní napravte takového v duchu tichosti, prohlédaje sám k sobě, abys i ty nebyl pokoušen.*“ (Ga 6,1) „*Povinni jsme pak my silní mdloby nemnohých snášet, a ne sami sobě se líbit.*“ (Ř 15,1) Ale jak málo soucitné Kristovy lásky projevují Jeho domnělí následovníci. Když někdo bloudí, jiní si často dovoľují představovat Jeho pád v nejhorším světle. Lidé, kteří se snad jiným způsobem dopouštějí těch samých hříchů, zacházejí přísně se svým bratrem. Chyby vykonané v nevědomosti, bezmyšlenkovitě nebo ze slabosti jsou považovány za hříchy úmyslné nebo předem zosnované. Jsou takoví, kteří vědouce, že duše upadají, lámou rukama a mluví: „Já jsem to říkal, já jsem to věděl, že na ně není možno se spolehnout.“ Takto se staví na satanovo místo a v duchu se radují, že jejich zlé domněnky se uskutečnily. *5T 604.3*

Musíme být připraveni na to, že se setkáme s mnohou nedokonalostí u těch, kteří jsou ještě mladí, nezkušení a budeme je muset snášet. Kristus nám nařídil, abychom jim pomáhali v

pokorném duchu a činí nás odpovědnými, jestliže je naše jednání přivede ke znechucení, zoufalství a záhubě. Když nepěstujeme každodenně vzácnou rostlinku lásky, jsme v nebezpečí, že se staneme úzkoprsými, nelitostnými, karatskými, že upadneme do slepé horlivosti a budeme sami sebe považovat za spravedlivé, přesto že jsme dalecí toho líbit se Bohu. Někteří jsou málo upřímní, nezdvořilí a hrubí. Jsou jako pichlavé slupky kaštanů, jež píchají, když se jich dotkneme. Způsobují ohromnou škodu, když představují láskyplného Spasitele v nepravém světle. *5T 605.1*

Musíme dosáhnout vyššího křesťanského postavení, jinak si nezasloužíme nést Kristovo jméno. Musíme pěstovat ducha, v jakém pracoval Kristus, aby zachránil bloudící. Oni jsou mu tak milí jako my. Mají tytéž možnosti stát se svědky vítězství Jeho milosti a dědici Jeho království. Ale oni jsou vystaveni osidlu chytrého nepřítele, nebezpečí a pokušení. Bez spasitelné Kristovy milosti přijdou na jisté zahynutí. Kdybychom se dívali na ty věci ve správném světle, oživila by se naše horlivost a naše vážné, obětavé úsilí by se zdvojnásobilo, abychom se přiblížili k těm, kteří potřebují naši pomoci, našich modliteb, soucitu a lásky! *5T 605.2*

Kéž by ti, kteří se projevovali nedbale v tomto díle, chtěli zvážit svou povinnost ve světle Božího přikázání: „*Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.*“ (Mt 19,19) Tato povinnost spočívá na všech. Všichni mají pracovat ke zmírnění zla svých bližních a rozmnožení požehnání. Jestliže jsme dosti silní, tak silní, abychom se postavili na odpor všem pokušením, pak máme tím větší povinnost pomáhat těm, kteří jsou slabí a nemohou jim odolat. Jestliže máme schopnosti, máme vyučovat nevědomé. Jestliže nás Bůh obdařil statky tohoto světa, je naší povinností podporovat chudé. Musíme pracovat pro dobro bližních. Všichni, na které máme vliv, mají mít užitek z našich předností. Nikdo se nemá spokojit s tím, že požívá chléb života, ale má se dělit s těmi, kteří jsou kolem něho. *5T 606.1*

Jedině ti žijí pro Krista a ctí Jeho jméno, kteří se jako jejich Mistr snaží zachránit to, co zahynulo. Pravá zbožnost se projevuje tak, jako u ukřižovaného Spasitele: v horoucí touze a vážném úsilí pro záchranu těch, za které zemřel. Když se naše srdce stanou Kristovou milostí citlivými a oddanými, když zahoří dobrotou a Boží láskou, tehdy zcela přirozeně poplyne láska, soucit a srdečnost ku bližním. Pravda projevující se v životě, bude působit na ty, se kterými se setká, jako neviditelný kvas. *5T 606.2*

Bůh ustanovil: Kdo chce růst v milosti a poznání Krista, musí následovat jeho příkladu a pracovat tak, jak pracoval On. Někdy bude těžko vládnout nad vlastními pocity a chovat se povzbudivě vůči těm, kteří jsou v pokušení. Život posvěcený každodenní modlitbou a díkůvzdáním, život svítící na cestu druhým, nemůže být bez vážného úsilí. Ale takové úsilí přinese hojné ovoce a přivodí požehnání nejen na toho, kdo bere, ale i na toho, kdo dává. Duch nezištné práce pro jiné propůjčuje našemu charakteru hloubku, stálost a vlídnost. Tohoto ducha měl Kristus. Tomu, kdo takový charakter má, přináší pokoj a štěstí. Jeho touhy budou šlechetné a nebude u něj místo pro lenost a sobectví. Duše cvičící se v křesťanských ctnostech budou růst. Budou mít duchovní sílu a svaly a nabudou sil k práci pro Pána. Budou mít jasné duchovní pojmy, jakož i statečnou vzrůstající víru a velikou sílu v modlitbě. Kdo bdí nad dušemi, kdo se plně zasvětil záchraně bloudících, ten pracuje nejjistěji pro své vlastní spasení. *5T 606.3*

Ale jak je tato práce dosud zanedbána! Myslíte, že kdybychom své myšlenky a city cele zasvětili Bohu, že bychom bloudící a satanem pokoušené duše tak lehkovážně a bezcitně nechali padnout? Nevynakládali bychom větší úsilí v lásce a pokoře Kristově, abychom takové zbloudilé zachránili? Všichni, kteří se opravdově odevzdali Bohu, budou s největší horlivostí konat dílo, ve kterém Kristus nejvíce vykonal a pro které přinesl nekonečnou oběť – dílo záchranu duší. To je právě dílo, o které máme vždy pečovat, podporovat je a nikdy v něm neustávat. *5T 607.1*

Bůh vyzývá svůj lid, aby se pozvedl, aby vyšel ze studené, ledové atmosféry v níž žije, otřásl se z dojmů a názorů, které zmrazily lásku a držely lid v sobecké nečinnosti. Prikázal mu, aby opustil své nízké, přízemní postavení a dýchal čisté, slunné ovzduší nebes. *5T 607.2*

Hodiny, když se shromažďujeme k pobožnostem, máme považovat za svaté a drahé. Místo shromáždění k modlitbám není k tomu, aby se bratři a sestry vzájemně odsuzovali a tupili nebo vystupovali s nepřátelskými pocity a ostrými slovy. Kristus se vzdaluje z takového shromáždění, kde se projevuje podobný duch a satan přichází, aby strhl vedení na sebe. Nemá tam vejít nic, v čem se

projevuje nekřesťanský duch bez lásky, neboť se shromažďujeme, abychom hledali milost a odpuštění od Hospodina. Avšak Spasitel praví jasně: „*Jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni a jakou měrou měříte, takovou vám bude naměřeno.*“ (Mt 7,2) Kdo se může postavit před Boha a odvolávat se na neposkvrněný charakter a na čistý život? Jak se tedy někdo může odvážit kritizovat a odsuzovat své bratry? Duše, jež pro sebe vidí záchranu jen v Kristových zásluhách, jež musí hledat odpuštění v Jeho spasitelné krvi, mají důležitou povinnost. Musí projevovat spoluviníkům lásku, slitování a odpuštění. 5T 607.3

Bratři a sestry, jestliže se k tomu nevychováte, abyste ctili místo, kde je Bůh oslavován, neobdržíte od něho žádné požehnání. Můžete se mu formálně klanět, ale to nebude vůbec bohoslužba. Ježíš praví: „*Nebo kdežkoli shromáždí se dva neb tři ve jménu mém, tuť jsem já u prostřed nich.*“ (Mt 18,20) Všichni mají cítit, že se nalézají v Boží přítomnosti. Místo, aby se zabývali chybami a omyly jiných, mají pečlivě posuzovat své vlastní srdce. Když máte vyznávat vlastní hříchy, činite svou povinnost a přenechejte i jiným, aby splnili jejich povinnost. 5T 608.1

Když jdete podle pohnutek svého zatvrzelého srdce a projevujete svého přísného, nelítostného ducha, odpuzujete právě ty, které byste měli získat. Vaše tvrdost je odradí od účasti na společném shromáždění a způsobí často, že je odvrátí od pravdy. Máte vědět, že sami zasluhujete pokárání od Boha. Když odsuzujete jiné, odsuzuje vás Pán. Vaší povinností je vyznat, že vaše chování není hodno křesťana. Nechť Hospodin pohne srdci jednotlivých členů církve, až se v jejich životě a povaze projeví Jeho proměňující milost. Když se pak společně sejdete, nebudete se vzájemně kritizovat, ale hovořit o Ježíši a Jeho lásce. 5T 608.2

Naše shromáždění by měly být zajímavější. Má se tam pociťovat nebeské ovzduší. Není třeba dlouhých, suchých přednášek, ani žádných formálních modliteb, jen aby ušel čas. Každý se má přesně držet svého úkolu a když vykonal svou povinnost, má se shromáždění ukončit. Tím se udrží pozornost až do konce. To znamená přinést Bohu příjemnou službu. Bohoslužba má být zajímavá a přitažlivá a nemá se zvrhnout jen v pouhou formalitu. Musíme žít pro Krista každou minutu, hodinu co hodinu, den co den. Tehdy bude On přebývat v nás a když se sejdeme, Jeho láska naplní naše srdce a vytryskne jako pramen na poušti, který všechny obcerstevuje, takže i u těch, kteří již hynou, probudí se touha pít vodu života. 5T 609.1

Nemáme spoléhat na dva nebo tři členy sboru, aby pracovali za celý sbor. Sami máme mít sílnou a živou víru a podporovat dílo svěřené nám Bohem. S hlubokým živým zájmem se musíme obrátit k Bohu a tázat se: „Co chceš, abych činil? Jak mám konat své dílo současnost a dílo pro věčnost?“ Musíme osobně sebrat všechny své síly, abychom hledali pravdu, musíme využít všech dosažitelných prostředků, jež nám mohou pomoci k pečlivému, zbožnému studiu Bible. Potom musíme být posvěceni pravdou, abychom mohli zachraňovat duše. 5T 609.2

V každém sboru je třeba, abychom se snažili o odstranění ducha pomluv a záliby v napomínání. To náleží k hříchům, jež působí největší zlo v církvi. Tvrdost a vyhledávání chyb musíme kárat jako působení satanovo. Musíme podporovat a posilovat vzájemnou lásku a důvěru mezi členy sboru. Kéž by všichni v bázni Hospodinově a z lásky ke svým bratrům a sestrám chtěli zavřít své uši klepům a pomluvám. Obráťte pozornost pomluvače na učení Písma. Nechť uposlechne Písma a jde se svými žalobami k těm, o nichž se domnívá, že se nacházejí v bludu. V takovém případě by celé proudy světla proudily do sboru a zamezily by cestu zlu. Bůh by byl oslaven a duše zachráněny. 5T 609.3

Výstraha věrného svědka církvi sardinské zní: „*Máš jméno, že žiješ, ale jsi mrtvý. Budiž bedlivý a utvrzuj jiné umírající. Neboť jsem nenalezl skutků tvých plných před Bohem. Pomni tedy, co jsi přijal a čin pokání.*“ (Zj 3,1-3) Hřích, z něhož se obviňuje zvláště tato církev, je neochota utvrzovat jiné, kteří umírají. Týká se ta výstraha i nás? Zkoušejme svá srdce ve světle Božího slova a nechť první naší prací je s Kristovou pomocí přivedení našich srdcí do pořádku. 5T 610.1

Bůh vykonal svůj díl práce v díle záchrany člověka a nyní vyzývá církev ke spolupráci. Na jedné straně je Kristova krev, slovo pravdy, Duch svatý a na druhé straně se nalézají duše, jež jdou na zahynutí. Každý Kristův následovník má sehrát svou roli v tom, aby přivedl lidi k přijetí požehnání, jež jim nebe připravilo. Prohlédněme důkladně svůj život a podívejme se, zdali jsme vykonali svou práci. Prozkoumejme naše pohnutky a každý skutek našeho života. Nevyvstane nám v mysli mnoho nepříjemných obrazů? Kolikrát jsme potřebovali Kristovo odpuštění? Stále jste spoléhali na

Jeho soucit a lásku. Nezanedbali jste projevit vůči jiným téhož ducha, jakého projevoval Kristus vůči vám? Cítili jste břímě toho, kdo se odvážil jít zakázanou cestou? Napomenuli jste jej vlídně? Plakali jste nad ním a modlili se za něj? Projevili jste vlídnými slovy a přátelským jednáním, že ho milujete a že ho chcete zachránit? Když jste se setkali s lidmi, kteří kolísali a klopýtali pod tíhou slabostných vloh nebo zvráceného návyku, nechali jste je samy zápasit, třebaže jste jim mohli pomoci? Nevyhýbali jste se lidem těžce pokoušeným tehdy, když svět byl hotov projevit jim soucit a svěst je do satanových osidel? Nebyli jste hotovi říci jako Kain: „*Zdaliž jsem já strážným bratra svého?*“ (Gn 4,9) Jak musí vysoká hlava církve posuzovat tvoje životní působení? Jak pohlíží na tvou lhostejnost vůči těm, kteří se uchylují od pravé cesty? Ten, jemuž je drahá každá duše, kterou vykoupil? Neobáváš se, že tě může tak opustit, jako ty je opouštíš? Můžeš být ujistěn, že Ten, který je věrným strážcem Božího domu, dívá se na každou nedbalost a zaznamenává ji. *ST 610.2*

Nebyl Kristus se svou láskou vyloučen z tvého života tak, že vnější forma zaujala místo pravé služby, jež má vycházet ze srdce? Kde je zanícení duše, jež jsi kdysi pociťoval při vyslovení Kristova jména? Jak hluboká byla zpočátku tvá láska k duším, v době když ses Mu zasvětil? Jak ses snažil představit jim Spasitelovu lásku? Následkem zániku této lásky jsi zchladl, rád haníš a jsi náročný. Snaž se ji získat zpět a potom pracuj na přivádění duší ke Kristu. Jestliže váháš tak učinit, přijdou jiní, kteří měli méně světla, zkušeností a příležitostí, zaujmou tvé místo a vykonají to, co jsi zanedbal. Dílo záchrany pokoušených, zkoušených a hynoucích se musí vykonat. Kristus nabízí tuto službu své církvi. Kdo je ochoten ji vykonat? *ST 611.1*

Bůh nezapomněl na dobré skutky své církve, jež vykonala v minulosti. Všechny jsou dobře zapísány. Ale to nestačí a nezachrání církev, jestliže přestane konat své poslání. Jedině když ustane nedbalost a lhostejnost, jež se v minulosti projevovaly, bude církev sílit. Pokud ne, bude stále slábnout a bude se držet formality. Máme to dopustit? Má stále trvat otupení smyslů, smutný zánik lásky a duchovní horlivosti? Má Kristus nalézt církev v takovém stavu? *ST 611.2*

Bratři a sestry, vaše lampy začnou jistě blikat a hasnout, dokud zůstanete ve tmě, jestliže neučiníte rozhodné kroky k obrácení. „*Pamatuj, odkud jsi vypadl, čiň pokání a první skutky.*“ Příležitost, kterou ještě máme, může být krátká. Kdo promarní dobu milosti a pokání, tomu platí výstraha: „*Pakli toho nebude, přijdu na tebe rychle a pohnu svícem tvým z místa jeho.*“ (Zj 2,5) Tato slova vycházejí ze rtů toho, který je dlouho shovívavý a trpělivý. Jsou slavnostní výstrahou církvím a jednotlivým osobám, aby viděli, že strážný nespí ani nedřímá, ale sleduje jejich jednání. Jsou zachováni jedině Jeho podivuhodnou trpělivostí, již vděčí za to, že dosud nejsou vyřati, protože jsou překážkou pro jiné. Avšak Jeho duch se již nebude namáhat. Jeho trpělivost potrvá již jen krátce. *ST 612.1*

Vaše víra musí růst více než dosud, jinak budete zvaženi na váze a nalezeni lehkými. Rozsudek, vydaný v poslední den Soudcem celé země, bude závislý na našem soucitu vůči potřebným, pokoušeným a podle práce, kterou jsme vykonali pro ně. Jestliže projdete kolem nich lhostejně, nemůžete být vpuštěni do svatého města jako vykoupení hříšníci. „*Amen*“ praví Kristus, „*co jste neučinili jednomu z nejmenších těchto, mně jste neučinili.*“ (Mt 25,45) *ST 612.2*

Ještě není pozdě, abychom napravili, co bylo zanedbáno v minulosti. Kéž by první horlivost a první láska opět ožily. Vyhledejte lidi, jež jste od sebe odpudili a obvažte rány, jež jste jim zasadili, učiňte to dobrovolným vyznáním. Přiblížte se k velikému srdci naplněnému soucitem a slitováním. Nechť proud Božího milosrdenství plyne do vašeho srdce a odtud do srdcí jiných. Nechť srdečný soucit a slitování, jež Kristus projevoval ve svém životě, je pro nás vzorem, jak máme zacházet s našimi bližními, zvláště s těmi, kteří se stali našimi bratry v Kristu Ježíši. Mnohým, kteří se v těžkých životních bojích zhroutili nebo pozbyli odvahy, by stačilo přátelské slovo povzbuzení, aby je posílilo k vítězství. Nebud'te nikdy necitelní, chladní, nelitostní a hanliví. Nikdy nezanedbávejte příležitost říci povzbudivé slovo nebo přinést naději. Nemůžeme předvídat, jak veliký vliv mohou mít naše přátelská slova, naše křesťanské úsilí, abychom ulehčili břemeno. Žádným jiným způsobem nemůžeme obrátit bloudící, než duchem laskavosti, přívětivosti a jemnocitné lásky. *ST 612.3*

Chtěl bys obrátit zbloudilou duši, a zavést ztracenou zpět k Bohu? Chtěl bys být andělem strážným někomu, kdo dlouho kráčel ve svých

*vinách? Přiblíž se k němu a uchop jeho dlaň s
něžnými slovy do své ruky, a stůj jak bratr vedle
něho, dokud ďábel nesesadí hřích z trůnu. 5T 613.1
Nevysmívej se tedy provinilci, ale úpěnlivě s
ním pros v nejcitlivějším duchu a můžeš zpět
přivést ztraceného k Bohu, lidskosti a dobru.
Sám jsi jen člověkem, i ty jsi slabý, vystavený
hříchu, tak jako oni. Prokaž tedy milosrdenství
provinilci, aby bylo milosrdenství prokázáno to-
bě. 5T 613.2*

75. Povinnosti církve

Kde přebývá Duch Hospodinův, tam vládne laskavost, trpělivost, vlídnost a shovívavost. Pravý Kristův učedník se bude snažit následovat svůj vzor. Bude dbát na to, aby činil Boží vůli na zemi, jak se to děje v nebi. Lidé, jejichž srdce jsou poskvrněna hříchem, nemohou být horliví v dobrých skutcích. Neplní první čtyři předpisy Desatera, jež se týkají povinností člověka vůči Bohu, ani nezachovávají dalších šest přikázání, jež obsahují povinnosti člověka vůči bližním. Jejich srdce jsou naplněna sobectvím, nacházejí vždy chyby u druhých, kteří jsou však ve skutečnosti lepší než oni. Oni se chápou díla, které jim Pán nepsal, a nechávají nevykonanou práci, kterou jim Pán nařídil vykonat, tou je dávat pozor sami na sebe, aby někde nevyrostl nějaký kořen hořkosti, nezpůsobil v církvi neklid a neznečistil ji. Jejich oči, jež mají pohlížet na sebe, na vlastní skutky, se ohlížejí kolem, aby uviděli nějakou vadu u jiných. Když zbaví své srdce sobectví, závisti, zloby, nenávisti a hněvu, pak nesednou na soudnou stolicí a nebudou odsuzovat ty, kteří jsou v Božích očích lepší než oni. *5T 613.3*

Kdo chce opravovat jiné, musí napřed opravit sebe. Musí dosáhnout Ducha svého Mistra a být ochotný snášet pohanění jako On a usilovat o sebezapření. V porovnání s cenou jedné duše je celý svět ničím. Když je v srdci touha po vládě nad Božím dědictvím, bude to mít za následek ztrátu duší. Kdo opravdově miluje Pána Ježíše, bude se snažit, aby utvářel svůj život dle Jeho vzoru a pracoval v Kristově duchu na záchraně jiných. *5T 614.1*

Kristus opustil nebeský královský dvůr a přišel na tuto zemi, aby získal lidi pro sebe a zajistil jim věčnou záchranu. Místo lidí vytrpěl hrůzu hříchu, hrůzu pohanění a zemřel, aby je vysvobodil. Kvůli nekonečně vysoké ceně, zaplacené za vykoupení člověka, nemá si žádný vyznavač Krista dovolit podceňovat ani jednoho z Jeho nejmenších. Jak pozorní mají být bratři a sestry v církvi na každé slovo a skutek, aby neškodili oleji a vínu! S jakou trpělivostí, přívětivostí a láskou mají pracovat, aby pozvedli sklíčené a znechucené! Jak pečlivě mají zacházet s těmi, kteří se snaží být poslušní pravdě a nejsou z domu povzbuzování, kteří musí neustále vdechovat ovzduší nevěry a temnoty! *5T 614.2*

Jak jednat s bloudícími

Když se zdá, že některý bratr zabloudil, tedy bratři a sestry nemají o tom mezi sebou šeptat, rokovat o tom a zvěstovat ty domnělé bludy a chyby. Stává se to často a následkem toho je, že Boží nelibost spočívá na těch, kteří takto jednají. Satan naopak jásá, že může oslabit a škodit duším, které by mohly být silné v Pánu. Svět vidí takové lidi a jejich slabosti a soudí je spolu s pravdu, kterou zdánlivě milují, podle zjevených skutků. *5T 615.1*

„Hospodine, kdo přebývatí bude v stánku tvém? Kdo bydliti bude na hoře svaté tvé? Ten, kdož chodí v upřímnosti a činí spravedlnost a mluví pravdu ze srdce svého. Kdož neutrhá jazykem svým, bližnímu svému nečiní zlého, a potupy neuvodí na bližního svého. Ten, před jehož očima v nevážnosti je zavržený, v poctivosti pak bojící se Hospodina; a přísáhl-li by i se škodou, však toho nemění. Kdož peněz svých nedává na lichvu a daru proti nevinnému nebere. Kdož tyto věci činí, nepohne se na věky.“ (Ž 15) Toto nám ukazuje, že utrhač je vyloučen z přebývání v Božím chrámě a z bydlení na hoře svatosti. Kdo naslouchá pohanění bližního, nebude se líbit Hospodinu. *5T 615.2*

Jak často byli kazatelé odvoláni od vážné práce, kterou byly duše přiváděny k Bohu a museli jít urovnávat nedorozumění mezi bratřími a sestrami, kteří byli úplně v nepravu a byli svárlivého a domýšlivého ducha. *5T 615.3*

Během vývoje díla se to stále opakovalo, že pracovníci byli odvoláváni ze svého působiště. Je to lest velkého nepřítele lidí, který chce brzdit Boží dílo. Když duše mají v úmyslu rozhodnout se pro pravdu a takovými případy jsou vystaveny nepříznivým vlivům, pozbývají zájem o pravdu a jen zřídka je pak možno účinně na ně působit. Satan se vždy snaží najít lest, aby jakýmkoli způsobem vzdálil kazatele v kritické době z jeho působiště, aby jeho práce přišla nazmar. *5T 615.4*

V církvi se nacházejí neposvěcení a neobrácení muži a ženy, kteří dbají více na udržení vlastních názorů a vážnosti, než na spásu svých bližních. Satan na ně působí tak, že vyvolávají těžkosti, jež pohlcují čas a pracovní sílu kazatele, čímž působí ztrátu mnoha duší. *5T 616.1*

Když mezi členy církve je rozdělení, tedy jsou jejich srdce zatvrzelá a necitelná. Snahy kazatele jsou podobné úderům na chladné železo, když každý stojí vytrvale na svém. Kazatelé jsou pak v nezáviděníhodném postavení, neboť i kdyby postupovali co nejmoudřeji, přece se musí rozhodnout v něčí neprospěch. Tím se pak posiluje duch roztržky. *5T 616.2*

Jestliže kazatel bydlí u některé rodiny, jiní se mohou domnívat, že slyšel od ní nepříznivé poznámky, které se jich týkají. Když udílí někomu radu, někteří řeknou: „Ten a ten s ním mluvil“ – a pak jeho slova nemají žádný účinek. Tak se vloudí do srdce nedůvěra a podezíravost a kazatel je vystaven jejich předsudkům a žárlivosti. Často se stává, že se stav zhorší, místo aby se zlepšil. Kdyby byl zásadně neposlušal zkreslených, jednostranných výpovědí některých osob, kdyby udílel rady podle biblického pravidla a pověděl jako Nehemiáš: „*Dílo veliké dělám, protože nemohu přijíti.*“ (Neh 6,3), tedy by sbor byl v daleko lepším stavu. *5T 616.3*

Kazatelé a členové církve se nelíbí Bohu, když dovolují, aby se jim donášely zprávy o omylech a chybách jejich bratří. Nemají poslouchat takové zprávy, ale tázat se: „Dbal jsi přesně pokynů svého Spasitele? Šel jsi k přestupníkovi a vytkl jsi mu chybu mezi čtyřmi očima? Zdráhal se tě uposlechnout? Pomodlil ses s ním a vzal jsi dle poučení dva nebo tři svědky, pracoval jsi s ním s láskou, pokorou a jemností? Cítil jsi ve svém srdci lásku k němu?“ Když zachováme přesně pokyny našeho Vůdce, jak jsou Jím podány v předpisech pro bloudící, tedy musíme podniknout další kroky – přivést věc před církev a ta ať jedná v tomto případě ve shodě s Písmem. Tehdy Bůh potvrdí rozhodnutí církve o vyloučení člena působícího pohoršení, pokud se neobráť. Když však se nepostupovalo podle tohoto pravidla, pak zavři své ucho a neposlouchej obvinění a výčitky, jež se činí tvému bližnímu. Kdyby všichni bratři a sestry tak jednali, museli by umlknout všechny zlé jazyky, protože by neměly příležitost, aby se mohli vzájemně kousat a urážet. *5T 616.4*

Volba vedoucích

Apoštol Pavel píše Titovi: „*Abys to, čehož tam ještě zapotřebí, spravil a ustanovil po městech starších, jakož i já při tobě jsem zřídil. Jest-li kdo bez úhony, jedné manželky muž, dítky maje věřící, na kteréž by nemohlo touženo býti, že by byli bujní aneb nepoddaní. Neboť biskup má býti bez úhony, jako Boží šafář...*“ (Tt 1,5-7) Bylo by dobré, kdyby všichni naši kazatelé dbali na tato slova, nespěchali s rozdáváním úřadů lidem, bez zralého uvážení a vážných modliteb, aby Bůh skrze svého Ducha mohl ukázat, koho chce přijmout. *5T 617.1*

Apoštol praví pod vlivem Ducha svatého: „*Nevzkládej rukou rychle na žádného.*“ (1 Tm 5,22) V některých našich sborech se příliš kvapí s ustanovením a vysvěcováním starších. Následkem toho, že nebylo dbáno biblických předpisů, vznikají v církvi mnohé těžkosti. Nemělo by se spěchat s volbou a vysvěcením vedoucích, kteří nejsou na žádný způsob schopni pro tak odpovědné dílo – lidí, kteří se musí nejprve obrátit, vychovat a zušlechtit, než budou moci nějakým způsobem opravdově sloužit Bohu. *5T 617.2*

Sít evangelia zachycuje dobré i zlé. Vzdělání charakteru vyžaduje čas. Je třeba mít zkušenosti, aby bylo možno správně poznat lidi. Má se brát zřetel na to, zda rodina toho, kdo má být zvolen na nějaký úřad, je odevzdána Pánu. Zda ten muž vede dobře svou domácnost. Jaké jsou jeho děti? Budou ctít vliv svého otce? Jestliže neprojevuje takt, moudrost ani ducha zbožnosti ve svém domově, ve vedení rodiny, je možno z toho s jistotou soudit, že tytéž nedostatky vnese i do sboru a tam se ukáže totéž neposvěcené vedení. Jak mnohem lépe je poznat člověka dříve než převezme úřad, než až potom. Je lépe modlit se a rozvažovat před rozhodnutím, než se později snažit napravit následky nepravé volby. *5T 618.1*

V některých sborech nemá vedoucí náležitě schopnosti, aby vychoval členy k práci. Nedostává se mu bystrosti a zdravého úsudku, aby mohl vzbudit živý zájem o Boží dílo. Někdy je pomalý a nudný, mluví mnoho a jeho hlasité modlitby jsou příliš dlouhé. Nemá s Bohem živé spojení, jímž by mohl nabýt nové zkušenosti. *5T 618.2*

Všichni vedoucí na každém místě by měli být opravdoví, plni horlivosti, nemají hledat vlastní prospěch, ale mají být Božími muži, kteří dodají dílu pravou vážnost. Musí s vírou přednášet své modlitby Bohu. Na modlitbě v komůrce mohou strávit tolik času, kolik chtějí, ale jejich hlasité modlitby a svědectví musí být krátké a věčné. Mají se vyvarovat dlouhých a suchých modliteb a dlouhého, nekonečného napomínání. Když bratři a sestry chtějí něco říci, co má jiné povzbudit a občerstvit, musí ta slova plynout ze srdce. Musí být každodenně spojeni s Bohem a vynášet staré i nové zásoby z Jeho nevyčerpatelné pokladnice. Jestli jejich vlastní duše jsou oživeny Duchem svatým, budou jiné utěšovat, posilovat a povzbuzovat, ale jestliže sami nepili ze živé studnice spasení, nebudou tam moci druhé přivést. *5T 618.3*

Těm, kteří přijímají teorii pravdy, se musí dokázat, jak je nutné založit své náboženské přesvědčení na zkušenostech. Kazatelé musí udržovat své vlastní duše v Boží lásce a teprve potom vykládat lidem o nutnosti osobního posvěcení a obrácení. Všichni musí nabývat živé osobní zkušenosti sami. Kristus musí přebývat v jejich srdcích a Jeho Duch musí ovládat jejich náklonnosti. Jinak je jejich vyznání víry bezcenné a jejich stav bude dokonce horší, než kdyby nikdy Boží pravdu neslyšeli. *5T 619.1*

Pro malé skupiny přijímající pravdu, se mají vydat nařízení, jimiž by se zajistil rozvoj sboru. Vedením se může pověřit jeden muž na týden nebo na měsíc a potom jiný opět na několik týdnů. Tím by se zapojily do díla různé osoby a po náležité zkušební době by se mohl zvolit jeden muž za stálého vedoucího, ne však na delší dobu než na jeden rok. Pak může být zvolen opět jiný nebo opět táž osoba, pokud se její služba ukázala jako požehnání pro sbor. Tato zásada se musí dodržovat při volbě lidí i na jiná odpovědná místa. Na vedoucí místa se nemají volit lidé nevyzkoušení. Mnozí se chovají nedbale vůči tak důležitým věcem, jež se týkají otázek věčnosti. *5T 619.2*

Vyznáváme, že zachováváme Boží zákon. Tvrdíme, že máme větší poznání a toužíme po vyšších cílech než kterýkoli jiný národ na zemi. Proto také musíme projevovat větší dokonalost charakteru a větší odevzdanost. Těm, kteří přijali světlo přítomné pravdy, je svěřeno velmi důležité poselství. Naše světlo má zářit, aby osvětlovalo cestu těm, kteří se nalézají ve tmě. Jako členové viditelné církve a pracovníci na vinici Páně, mají všichni opravdoví věřící co nejvíce usilovat, aby udrželi ve sboru pokoj, shodu a lásku. Vzpomeňte na Kristovu modlitbu: „*Aby všichni byli jedno, jako ty Otče ve mně a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby svět uvěřil, že jsi ty mne poslal.*“ (J 17,21) Jednota ve sboru je nepopíratelným důkazem toho, že Bůh poslal Ježíše na svět, jako Spasitele. Je důvodem, kterému lidé ze světa nemohou odporovat. Proto satan stále pracuje, aby tuto jednotu zmařil, aby nevěřící lidé, vidouce odstoupení a spory mezi Kristovými vyznavači, odradili se od náboženství a utvrdili se ve své hříšné zatvrzelosti. Bůh bývá zneuctěn těmi, kteří vyznávají pravdu a přece žijí mezi sebou v neshodě a nepřátelství. Satan je veliký žalobník bratří a všichni, kteří si tak počínají, jsou zataženi do jeho služby. *5T 619.3*

Ríkáme, že máme více poznání než jiné denominace. Jaký však z toho budeme mít užitek, jestli nás to nepřivede k větší odevzdanosti Bohu, k čistšímu, svatějšímu životu? Lépe by pro nás bylo, kdybychom nikdy nepoznali světlo pravdy, než vyznávali pravdu a nebyli jí posvěceni. *5T 620.1*

Abychom pochopili, jak veliký je užitek z obrácení duše od nepravosti k pravdě, musíme také pochopit cenu věčného života. Musíme si představit, jak veliká sláva a krása je připravena pro vykoupené a pochopit, co znamená žít v přítomnosti Toho, který zemřel, aby povznesl lidi, zušlechtil je a dal vítězi královskou korunu. *5T 620.2*

Náš omezený rozum nemůže dostatečně ocenit hodnotu jedné duše. S jakou vděčností budou vykoupení a oslavení vzpomínat na ty, kteří byli použiti jako nástroje pro jejich zachránění. Tehdy nikdo nebude litovat svých obětí, úsilí a vytrvalé práce, své trpělivosti a shovívavosti, vroucích tužeb srdce pro duše, které by snad byly zahynuly, kdyby nedbal své povinnosti nebo by nastala u něho únava v konání dobrých skutků. *5T 620.3*

Nyní jsou oděni bílým rouchem a přijati do stádece velikého Pastýře. Beránek na stolicí přivítá věrného pracovníka s duší zachráněnou jeho prací, přivede je ke stromu života a k prameni živé vody. S jakou radostí pohlédne Kristus služebníkem na ty vykoupené, kteří mohou mít účast na Kristově slávě. O co krásnější je nebe pro ty, kteří spolupracovali na záchraně duší! „*Ale ti, kteří jiné vyuču-*

jí, stkvít se budou jako blesk oblohy, a kteříž ke spravedlnosti přivozují mnohé, jako hvězdy na věčné věky. “ (Da 12,3) 5T 621.1

76. Dopis

Milý bratře O,

obdržela jsem tvůj dopis a nemusím ti popisovat smutek svého srdce nad tvým nedávným, velice náhlým obratem. Dívám-li se do tvé minulosti, připomínám si tvou zkušenost z Colorada; tvé přemýšlení na oné skále, s níž sestup zdál se tak nemožný a nakonec tvé další, částečné zotavení víry. Vzpomínám si na pokušení tvých falešných a ctižádostivých nadějí stát se větším mimo náš lid a na tvé zklamání. Vzpomínám si na tvé chvályhodné jednání zůstat tichým, na modlitby a sympatie Božího lidu, které vystupovaly k nebesům za tebe a mé ustavičné přimluvy: „Nenechávejte jej samotného, nýbrž vynaložte úsilí zachránit ho. Je polapen, ztratil z dohledu Boha.“ ^{5T 621.2}

Pamatuji se na to, jak jsem jela s tvou ženou naposledy před její smrtí. Její starost byla o tebe a děti. Řekla, že je zneklidněna nad budoucností svých dětí a skepticismem svého manžela. Řekla: „Zemřu-li a on se zřekne víry a povede mé děti, aby se vzdaly soboty, jak strašné to bude v porovnání s tím, že obdržel tak veliké světlo a tak mnoho důkazů! Z tohoto důvodu jsem lnula k životu. On nemá ono hluboké vnitřní dílo v duši, které ho v pokušeních zadrží. Ó, sestro Whiteová, pro duši svého manžela a děti jsem lpěla na životě. A chci ti říci právě zde, že srdečně lituji toho, že jsem v jiném duchu nepřijímala svědectví dané mně i mému manželovi. Nyní vidím, že poselství nám daná byla právě tím, co jsme potřebovali. Kdybychom ho byli přijali, byli bychom oba v lepší, mnohem lepší duchovní situaci, než v jaké jsme byli po určité době. Duchovně jsme byli oba pyšní a od té doby jsem se ti snažila vyhybat, neboť jsem se domnívala, že nám nevěříš, nebo nedůvěřuješ. Avšak za těchto posledních několik měsíců to všechno zmizelo a cítila jsem tutéž důvěru, tutéž velikou sympatii a lásku k tobě, kterou jsem přechovávala v minulosti. Vím však, že můj manžel tak necítí a má to pro mne jen malý užitek, mluvit s ním o těchto věcech. Jsem příliš slabá, abych mu vykládala tyto věci, jak o nich přemýšlím a on je příliš pevný ve svých představách a názorech. Chtěla jsem ti však říci, že věřím Svědectvím a tvému dílu a dávno jsem si přála mít příležitost pohovořit si o tom s tebou a nyní budu mluvit otevřeně. Odpustíš mi mé názory a slova proti tobě? Zarmoutila jsem Ducha Božího a někdy jsem cítila, že mne opustil. Dnes nemám tyto pocity a neměla jsem je už určitou dobu. Nikdy jsem si neuvědomila nebezpečí mluvit nedůvěrně tak, jak jsem to dělala několik týdnů v minulosti. Velice se obávám o svého manžela, neboť on vyjadřuje nedůvěru. Bojím se, že se zřekne všeho a stane se nevěrcem. Ó, jak si přeji, abych mu mohla pomoci!“ ^{5T 621.3}

Bratře O, když jsi mi řekl, že tvá žena zemřela, aniž věřila Svědectvím, nechci ti protiřečit, ale myslím si, že jsi mi neřekl pravdu. Pak jsem poznala, že jsi ve velké temnotě, neboť mám dopis, v němž mne ujišťovala o plné důvěře ve Svědectví a že ví, že jsou pravdivá ohledně tebe i jí. Zúčastnila jsem se stanového shromáždění ve ____ a tys tam byl přítomen. Měl jsi zkušenost, která mohla zůstat trvalou hodnotou pro tebe, kdybys zůstal pokorným před Bohem jako v oné době. Tys pak pokořil své srdce a na svých kolenou jsi mě žádal o odpuštění těch věcí, které jsi řekl o mně a o mé práci. Řekl jsi: „Nemáš představu jak nízce jsem o tobě mluvil.“ Ujistila jsem tě, že ti tak ochotně odpouštím, jakož doufám, že Ježíš by odpustil mně mé hříchy a má zabloudění. Tehdy v přítomnosti několika jsi vyznal, že jsi říkal mnoho věcí, které mi škodily. Ujistila jsem tě o všem, že ti to ochotně odpouštím, neboť nic z toho nebylo proti mně. Byla jsem pouze služebnicí přinášející poselství, které mi dal Bůh. Nebyla jsem to já osobně, proti níž jsi brojil, bylo to poselství, které ti Bůh posílal skrze pokorný nástroj. Krista jsi urazil, ne mně. Řekla jsem: „Nechci, abys vyznával mně. Všechno naprav mezi svou duší a Bohem a všechno bude napraveno mezi tebou a mnou.“ Ně- které výrazy, které ti byly napsány, jsi bral v příliš silném světle. A když jsi je opětovně pečlivě pročítal, řekl jsi, že se ti nejevily tak, jako předtím a všechno bylo smířeno. Po tomto rozhovoru jsi konstatoval, že jsi nikdy předtím nevěděl co je rozhovor, nýbrž, že jsi byl znovuzrozen, poprvé obrácen. Mohl bys říci, že ses miloval své bratry. Tvé srdce bylo ozářené a šťastné. Viděl jsi svatost díla, jak si ho nikdy předtím neviděl. Tvé dopisy vyjadřovaly hlubokou změnu způsobenou v tobě Duchem Božím. ^{5T 622.1}

A přece jsem věděla, že budeš sem znovu přiveden a vyzkoušen v týchž bodech, v nichž jsi dříve klesl. Tak to Pán dělal s dětmi Izraele, tak to dělal se svým lidem ve všech dobách. Vyzkouší je, kde dříve upadli, vyzkouší je a jestliže klesnou pod břemenem podruhé, přivede je do téže zkoušky opět. *5T 623.1*

Srdce mně vždy bolí, když na tebe myslím, v duši mi je skutečně smutno. Každá duše je vzácná, protože byla vykoupěna drahou krví Ježíše Krista. Někdy si myslím, že správně neoceňujeme výkupnou Ježíšovu krev – výkupné za duše. Uvažují-li o nekonečné ceně zaplacené za vykoupění jednotlivých duší, myslím si: „Co když ta duše bude nakonec ztracena? Co když odmítne být žákem v Kristově škole a nebude žít v tichosti a pokoře a nebude nosit Kristovo jho?“ Toto můj bratře byl největší pád. Kdyby ses byl méně radil s vlastním já a za poradce měl Ježíše, byl bys nyní silný v milosti a v poznání Ježíše Krista. Tys nenesl jho s Kristem, nebyl jsi proniknut Jeho Duchem. Ó, jak velice potřebuješ božské formování svého charakteru! *5T 623.2*

Za mnohé budeme zodpovědní, uvážíme-li své vyšší přednosti a uvědomíme-li si, že musíme být souzeni podle světla a předností, které nám dal Pán. Nemůžeme tvrdit, že se nám dostalo miň světla než lidu, který byl po celá léta výčitkou světu. Nemůžeme očekávat, že soud dopadne v náš prospěch, protože jako Kafarnaum jsme byli vyvýšeni do nebes. Pán pracoval v zájmu svého přikázání zachovávajícího lidu. Světlo, které nás z nebes osvětlovalo, nebylo dáno Sodomě a Gomoře, jinak by zůstaly dodnes nedotknuty. Kdyby mocné skutky, poznání a milost byly zjevené národům v temnosti tak, jako jsou známy nám, nevíme jak daleko by tyto národy byly. Nemůžeme určit, jak mnohem snesitelněji by bylo pro ně v den soudu, než těm, kteří měli jasné světlo pravdy na ně zářící tak, jak jste ho měli vy. Oni se však z nějaké nevysvětlitelné příčiny odvrátili od svatého přikázání, které jim bylo dáno. Můžeme pouze se zármutkem poukázat na tvůj případ jako na varovný signál: „*Kdo se domnívá, že stojí, hleď, aby nepadl.*“ (1 K 10,12) Pán vidí jinak, než člověk. Jeho myšlení a cesty nejsou takové, jak si to myslí zaslepení, sobečtí lidé nebo jak by to chtěli. Pán hledí do srdce a také v něm působí, když Jeho stvoření svolí a udělá cokoli On nařídí nebo co od nich žádá. Není tomu tak, jestliže zavrhnou Jeho radu a odmítnou být poslušní Jeho přikázání. *5T 624.1*

Větší část svého života jsi využil ke zvěstování učení, které v poslední části svého života chceš odmítnout a odsoudit. Které dílo je pravé? Které je falešné? Můžeme spoléhat na tvůj úsudek? Můžeme spoléhat na tvůj výklad Písma? Nemůžeme. Byli bychom v nebezpečí, že zbloudíme. Nemůžeš si nyní ani v budoucích údobích svého života myslet, že tvé nohy stojí na pevné skále. Nemohla jsem se zdržet toho, abych nemyslela na tvou budoucnost. Pravda je pro mne živou skutečností. Víím, že je pravdou. Boží Slovo je jisté. „*K zákonu a svědectví! Pakli nechťí, nechat' mluví vedle slova toho, v němž není žádné záře.*“ (Iz 8,20) Má tvé světlo zhasnout v temnotě? *5T 625.1*

Důkladně pracuji na díle „Velký spor věků“, které obsahuje dějiny pádu satana a příchod hříchu na náš svět. Mám živější představu než jsem měla dřív o tomto velikém sporu mezi Kristem, Knížetem světla a satanem, knížetem temnosti. Vidím-li různé satanovy svody připravené ke zkáze bloudícího člověka tím, že by ho učinil sobě podobným přestupníkem Božího zákona, chtěla bych, aby Boží andělé přišli na zem a zvěštovali tyto věci s patřičně mocným důrazem. Hluboce cítím s dušemi, které dobrovolně odcházejí od světla, poznání a poslušnosti svatého Božího zákona. Jako kdysi Adam a Eva uvěřili satanově lži: „Budete jako bohové“, tak si tyto duše myslí, že skrze neposlušnost dojdou k větším výšinám a získají nějaké lichotivé postavení. Jsem tak utrápená starostmi, že zatímco jiní spí, já trávím celé hodiny na modlitbě, aby Bůh svou velikou mocí zlomil ten osudný podvod, připravený na lidskou mysl a vedl je prostě ke golgotskému kříži. Pak se uklidním při pomýšlení, že všechny tyto duše jsou vykoupěny krví Pána Ježíše. Můžeme mít lásku k těmto duším, ale Golgota svědčí o tom, jak je miluje Bůh. Toto dílo není naše, nýbrž Hospodinovo. My jsme pouze nástroje v Jeho rukou, abychom činili Jeho vůli a ne svou vlastní. Hledíme na ty, kteří konají proti Duchu milosti a strachujeme se o ně. Cítíme zármutek a zklamání, protože jsou nevěrní Bohu a pravdě. Cítíme však hlubší zármutek, myslíme-li na Ježíše, který je vykoupil svou krví. Dali bychom všechnu majetek, abychom zachránili aspoň jednoho, zjišťujeme však, že to není možné. Dali bychom i život, abychom zachránili jednu duši pro věčný život, avšak ani tato oběť by na to nestačila. Jediná veliká oběť byla přinesena v životě, poslání a ve smrti Ježíše Krista. Ó, kéž by se lidská mysl pozastavila nad velikostí oné oběti! Pak by lépe mohla pochopit velikost spasení. *5T 625.2*

A nyní bratře O., ty který jsi měl tak veliké světlo, takovou hojnost důkazů biblické pravdy, nejdeš vpřed s těmi, kteří nakonec v pravdě zvítězí. Nyní se stavíš po boku prvního velikého odpůrce, abys pošlapával Boží zákon a on povede i jiné toutéž cestou přestoupení svatého Božího zákona, aby zesměšnil naši víru. Když soud zasedne a každý bude souzen podle skutků zapsaných v knihách, jak to pak bude s tebou? Budeš hledět na toho a na onoho, kteří by byli chodili cestou Božích přikázání, kdybys je nebyl ovlivnil nevěrou, kdybys nebyl překrucoval falešným výkladem význam Písma a neodváděl je od přísné poslušnosti svatého Božího zákona. Můžeš pak hledět na tyto tváře s radostí? Uslyšíš hlas velikého Soudce, který řekne: „*Kdož toho z ruky vaší hledal?*“ (Iz 1,12) 5T 626.1

Tvá nynější žena nemá žádnou hlubokou náboženskou zkušenost v sebezapření, sebeobětování a společenství s Bohem, ani v prožívání pravdy. Bylo snadné jí odvést od poslušnosti k Božím přikázáním. Tvé děti půjdou tam, kam je otec povede a nezachrání-li je zvláštní prozřetelnost, jejich neposlušnost a přestoupení zatíží tvou duši. Soudce vši země tě staví před onen svatý zákon, jehož požadavky nejsou ti neznámé. Tvůj charakter a charakter tvé ženy a tvých dětí jsou souzeny svatým měřítkem spravedlnosti. Tys je vedl k přestupování a jejich záhubu připisuje svatý Boží zákon tobě. Různými svody, s nimiž je satan plně obeznámen, jsi pracoval pro současnost i pro věčnost a pokoušel ses jiné přesvědčit, že jsi poctivým člověkem, třebaže opouštíš světlo pravdy. Jsi takovým? Nikoli, nikoli. Je to klam, strašný klam. Co řekneš Bohu v onen den? Tehdy budeš prožívat strašnou hrůzu a bázeň ze svého Stvořitele. Budeš se snažit vymyslet nějakou výmluvu na své jednání, ale bude ti připadat, jakoby se ti všechno vymykalo. Budeš obviněn a odsouzen. Můžeš se na mně proto hněvat, že jsem takto vyličila tvůj případ, je však tomu tak a podobně to bude s každým přestupníkem svatého Božího zákona. 5T 627.1

Vždy pamatuj na tuto pravdu: „Kdekoli jsem, cokoli dělám, Ty Bože mne vidíš.“ Není možné, aby i ten nejmenší krok našeho jednání unikl pozornosti Toho, který říká: „*Znám skutky tvé.*“ Hlubiny každého srdce jsou odkryty Božím pohledu. Každý čin, každý záměr, každé slovo jsou tak přesně zaznamenány, jako by v celém vesmíru byl jen jediný jednotlivec a všechna bdělost a pozornost Boží byla soustředěna na jeho počínání. Můžeme pak přestupovat i to nejmenší přikázání z Jeho zákona a učit i jiné, aby tak konali, uchylovali se a lhali před tváří samotného Zákonodárce? Odvážíme se toho před tváří Soudce? Je tu jistá smělost, která jakoby převyšovala i tu nejhorší lidskou opovázlivost. Můj bratře, chci se s tebou setkat v den soudu a vím, že před Ním nebudeš mít žádných slov omluvy za své poslední odpadnutí. 5T 627.2

Ó, kéž bych tobě i jiným svým bratrům dovedla představit nutnost trvalého vědomí Boží přítomnosti, které by bylo zábranou ve vašem životě, takže vaše mravní a náboženské postavení před lidem by bylo zcela jiné. Musíme dosáhnout vyšší úrovně. Každá duše při vykonávání všech obchodních záležitostí, by si měla uvědomovat vždy a všude, že se rozhoduje před Pánem a nebeskými anděly. Ten, který bude soudit dílo každého člověka pro věčnost, doprovází ho na každém kroku, pozoruje všechny jeho činy a zkoumá všechny jeho pohnutky. Vědomí přítomnosti Boží a nebezpečí přestoupení Jeho přikázání, by se mělo zmocnit celé jeho bytosti. Jaká změna by pak byla viditelná u člověka. Jaká změna by nastala ve společnosti. Kolik zla by nebylo spácháno! Ze všech stran a v každé době bylo by slyšet: „Nemohu udělat tak velkou bezbožnost a zhřešit proti Bohu.“ 5T 628.1

Kdo vejde branami do svatého města? „*Blahoslavení, kteříž zachovávají přikázání jeho, aby měli právo k dřevu života a aby branami vešli do města.*“ (Zj 22,14) Ty víš, tak jako já, o která přikázání jde. Miluji tvou duši i duši tvé ženy a tvých nevinných dětí, a proto se nyní obracím k tobě. Pečlivě zvaž cestu, po níž se ubírají tvé nohy. Měla bych mnoho co říci, ne však nyní. Buď tak laskavý, odpověz mi a vrať mi dopis obsahující sen, jak jsem žádala. 5T 628.2

Zdravím tě s mnohým zármutkem, soucitem a láskou.

20. dubna 1888

77. Boží láska k hříšníkům

Drahý bratře P,

z tvého dopisu vidím, že jsi ve stavu nevěry a v nejistotě, zda je naděje pro tebe. Jako Kristův posel ti chci říci: „Doufej v Boha.“ On *„tak miloval svět, že svého jednorozenného Syna dal, aby každý, kdo věří v Něho nezhynul, ale měl život věčný“*. Což nemůžeš načerpat odvahy z tohoto milostivého zaslíbení? Satan ti může mnohokrát říkat, že jsi hříšník. Můžeš však odpovédět: „Jistě, jsem hříšník, avšak Ježíš Kristus přišel na svět spasit hříšné.“ ^{ST 629.1}

Ježíš řekl: „*Nepřišel jsem volat spravedlivých, ale hříšných ku pokání.*“ (Mk 2,17) A dále: „*Pravím vám, že tak jest radost v nebi nad jedním hříšníkem pokání činícím větší, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteříž nepotřebují pokání.*“ (L 15,7) Nechceš věřit těmto převzácným slovům? Nepřijmeš je do svého srdce? „*Hleďte Hospodina, pokud může nalezen býti, vzývejte ho, pokud blízko jest. Opusť bezbožný cestu svou a člověk nepravý myšlení svá a nechť se navrátí k Hospodinu našemu, neboť jest hojný k odpuštění.*“ (Iz 55,6.7) Není toto zaslíbení široké, hluboké a dokonalé? Můžeš žádat víc? Nedovolíš, aby Hospodin přímo zde vztyčil prapor pro tebe proti nepříteli? Satan je připraven ukrást požehnaná Boží ujištění. Snaží se zbavit duši každého záblesku naděje a každého paprsku světla. Nesmíš mu to však dovolit. Cvič se ve víře, bojuj dobrý boj víry, přemáhej pochybnosti a obeznam se se zaslíbeními. ^{ST 629.2}

„*Jestliže dím spravedlivému: Jistě živ budeš a on doufaje v spravedlnost svou, činil by nepravost: žádná spravedlnost jeho nepřijde na paměť, ale pro tu nepravost svou, kterouž činil, umře. Zase řeknu-li bezbožnému: Smrti umřeš, však odvrátí-li se od hříchu svého a činiti bude soud a spravedlnost, ... jistě že bude živ, neumře. Žádní hříchové jeho, jimiž hřešil, nebudou mu zpomínáni, soud a spravedlnost činil, jistě že živ bude.*“ (Ez 33,13-16) ^{ST 629.3}

„*Čímž předejdu Hospodina? Skloniti-liž se mám před Bohem nejvyšším? Předejdu-liž ho zápal, volky ročními? Zalíbí-liž sobě Hospodin v tisících skopců, v mnohokrát desíti tisících potoků oleje? Dám-liž prvorozeného svého za přestoupení své, plod života svého za hřích duše své? Oznámili tě tobě, ó človče, co jest dobrého i čehož Hospodin vyhledává od tebe, jediné, abys činil soud a miloval milosrdenství a pokorně chodil s Bohem svým.*“ (Mi 6,6-8) Když satan přijde s pokusem, aby ses vzdal vši naděje, ukaž mu na tato slova. Modli se s Davidem: „*Hříchů mladosti mé a přestoupení mých nezpomínej, ale podle milosrdenství svého pamětliv buď na mne pro dobrotu svou, Hospodine. Dobrý a přímý jest Hospodin, a protož vyučuje hříšníky cestě své. Působí to, aby tiší chodili v soudu a vyučuje tiché cestě své.*“ (Ž 25,7-9) ^{ST 630.1}

„*Pojďtež nu, a poukažme sobě, praví Hospodin: Budou-li hříchové vaši jako červc dvakrát barvený, jako sníh zbělejší; budou-li červení jako šarlat, jako vlna budou. Budete-li povolní a poslušní, dobré věci země jisti budete. Pakli nebudete povolní, ale zpuční, od meče sežráni budete, nebo ústa Hospodinova mluvila.*“ (Iz 1,18-20) Tu jsou zaslíbení jasná a určitá, bohatá a plná. Všechna jsou však postavena na podmínkách. Splníš-li tyto podmínky, nemůžeš důvěřovat, že Pán splní své slovo? Nechť tato požehnaná zaslíbení zarámovaná vírou, jsou vštípená v paměti. Žádné z nich nezklame. Všechno co Bůh řekl, učiní. „*Věrný jest ten, kterýž zaslíbil.*“ ^{ST 630.2}

Dílo které máš konat, je jasně vyznačeno: „*Umyjte se, očistěte se, odvrzte zlost skutků vašich od očí mých, přestaňte zle činiti. Učte se dobře činiti, hledejte soudu, pozdvihněte potlačeného, dopomozte k spravedlnosti sirotku, zastaňte vdovy.*“ (Iz 1,16.17) „*Což v zástavě jest, navrátí-li bezbožný, což vydřel, nahradí-li, v ustanoveních života bude-li choditi, nečině nepravosti; jistě že bude živ, neumře.*“ (Ez 33,15) Pán prohlásil: „*Vždy říkají synové lidu tvého: Není pravá cesta Páně.*“ (Ez 33,17) „*Poslyšte nyní, ó dome Izraelský: Zdali má cesta není pravá? Zdali nejsou cesty vaše nepravé?*“ (Ez 18,25) „*Zdaliž jakou libost mám, když umírá bezbožný? dí Panovník Hospodin. Zdali ne raději když se odvrací od cest svých, aby živ byl?*“ (Ez 18,23) „*A protož každého z vás podle cest jeho souditi budu, ó dome Izraelský, dí Panovník Hospodin. Navraťte se a odvráťte ode všech přestoupení svých, aby vám nebyla k úrazu nepravost. Odvrzte od sebe všechna přestoupení vaše, jichž jste se dopouštěli a učiňte sobě srdce nové a ducha nového. I pročez mřete, ó dome Iz-*

raelský? Však nemám libosti v smrti toho, jenž umírá, dí Panovník Hospodin. Obrátte se tedy a živi budete.“ (Ez 18,30-32) 5T 630.3

Zde Pán jasně zjevil svou vůli ohledně spasení hříšníků. Zjevil postoj jaký mnozí zaujímají při vyjadřování pochybností a nevěry, pokud jde o to, zda je Pán zachrání. Je to přemýšlení o Božím charakteru. Ti, kdo naříkají nad Jeho přísností, vlastně říkají: „Cesta Hospodinova není rovná.“ On však jasně odráží obvinění na hříšníka: „Nejsou tvoje cesty lživé? Mohu odpustit tvé přestoupení, když nečiníš pokání a neodvracíš se od hříchů?“ Boží charakter je plně obhájen slovy Písma, která jsem uvedla. Pán přijme hříšníka činí-li pokání a opustí-li hříchy tak, že Bůh může pracovat na zdokonalení charakteru. Zaslíbení nejsou ano a ne, nýbrž záleží na tom, jestli člověk splní podmínky. Pak jsou v Kristu „ano a v Něm amen, k slávě Boha skrze nás“. Celý Boží záměr v daru Syna za hříchy světa spočívá v tom, že člověk může být zachráněn ne tehdy, když žije v přestoupení a nespravedlnosti, nýbrž tehdy když opustí hřích, umyje své roucho charakteru a vybělí ho v krvi Beránkově. Navrhuje, že odstraní od člověka odpornou věc, kterou nenávidí. Člověk však musí v tomto díle spolupracovat s Bohem. Musí se vzdát hříchu, musí ho nenávidět. Kristova spravedlnost musí být přijata vírou. Jedině tak budou nebesa spolupracovat s člověkem. 5T 631.1

Měli bychom být pozorní, abychom nedávali místo pochybám a nedůvěře. Ve svém zoufalém postoji nenaříkejme na Boha a nepředstavujme Ho světu falešně. Tím se stavíme na satanovu stranu. On říká: „Ubohé duše, lituji vás, že trpíte pod hříchem. Bůh nemá žádného slitování. Toužíte po nějakém paprsku naděje. Bůh vás však nechává zahynout a těší ho vaše bída.“ Je to strašný klam. Nedoprávejte sluchu pokušiteli, nýbrž řekněte: „Ježíš zemřel, abych žil. Miluje mne a nechce, abych zahynul. Mám slitovného nebeského Otce. Ačkoliv jsem zhřešil proti Jeho lásce, i když požehnání, které mi milostivě dal, bylo zneužito, povstanu a přijdu k Otcovi a řeknu: „Zhřešil jsem a nejsem více hoden být synem tvým, učin mně jako jednoho ze služebníků svých.““ V podobenství se říká, jak bude tento poutník přijat: „*Když ještě opodál byl, uzřel jej otec jeho a milosrdenstvím byv hnut, přiběhl, padl na šíji jeho a políbil ho.*“ (L 15,20) Takto Bible představuje Boží ochotu přijmout kajícího a vracejícího se hříšníka. 5T 632.1

Avšak i toto podobenství, jakkoli je dojemné, nestačí na to, aby vyjádřilo nekonečné slitování nebeského Otce. Pán říká skrze proroka: „*Milováním věčným miluji tě, pročez ustavičně činím tobě milosrdenství.*“ (Jr 31,3) Zatímco je hříšník ještě daleko od otcovského domu a plýtvá svým majetkem v cizí zemi, otcovo srdce touží po něm a každá touha navrátit se k Bohu, je jen něžnou, úpěnlivou prosbou Jeho Ducha, který vábí, prosí a přitahuje marnotratného Syna k laskavému Otcovu srdci. 5T 632.2

Pochybuješ ještě o těchto bohatých zaslíbeních Písma? Je možné, aby Pán tvrdě odmítl pokání činícího hříšníka, který touží po návratu k Jeho nohám a který chce zanechat své hříchy? Pryč s takovými myšlenkami! Nic nemůže Boha víc zneuctít, než tyto myšlenky. Nic nemůže více škodit tvé vlastní duši, než pěstování takových myšlenek o našem nebeském Otcovi. Celý náš duchovní život bude sevřen beznadějí z takových představ o Bohu. Ony znechucují každého, kdo by usiloval najít Boha a Jemu sloužit. Nesmíme myslet, že Bůh je pouze jako soudce hotový vyřknout soud proti nám. On nenávidí hřích, avšak z lásky k hříšníkům dal Krista, aby všichni, kteří chtějí, mohli být spasení a měli věčnou blaženost v království slávy. 5T 633.1

Pán sám zjevuje svůj charakter, který satan zlomyslně postavil do falešného světla. Zjevil se jako „*Hospodin, Bůh silný, litostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě, milosrdenství čině tisícům, odpouštěje nepravost a přestoupení i hřích*“ (Ex 34,6-7). Mohli bychom použít silnější a něžnější přirovnání než to, které zvolil Bůh? On vyjádřil svou lásku k nám slovy: „*I zdaliž se může zapomenout žena nad nemluvnátkem svým, aby se neslitovala nad plodem života svého? A byť se pak ony zapomněly, já však nezapomenu se na tě.*“ (Iz 49,15) 5T 633.2

V plánu vykoupení „*milosrdenství a víra potkají se spolu, spravedlnost a pokoj dají sobě políbení*“ (Ž 85,11). Vševedoucí, všemohoucí Bůh, ten, který přebývá ve světle nepřístupitelném, je plný lásky a dobroty. Vzdávejte proto slávu Bohu všichni, kteří pochybujete a chvějete se, neboť Ježíš žije, aby se přimlouval za nás. Vzdejte Bohu slávu za dar Jeho drahého Syna a za to, že nezemřel za nás marně. 5T 633.3

Bratře P, tážeš se mne, zdali ses dopustil hříchu, pro který není odpuštění ani v tomto, ani v budoucím životě. Odpovídám: Nevidím nejmenší důvod, že by tomu tak mělo být. V čem záleží hřích proti Duchu svatému? Záleží v tom, že působení Ducha svatého je úmyslně prisuzováno satanu. Dejme tomu, že někdo je svědkem zvláštního působení Ducha svatého. Má o tom přesvědčivý důkaz, že toto působení je v souladu s Písmem. Duch svatý mu dosvědčuje, že to pochází od Boha. Později však upadne do pokušení. Pýcha, soběstačnost nebo jiný špatný povahový rys získá nad ním nadvládu. Nyní odmítne všechny důvody pro božský původ onoho působení. Prohlašuje za satanovo působení to, co dříve uznával jako sílu Ducha svatého. Bůh působí na srdce člověka prostřednictvím svého Ducha. Jestliže nyní někdo svévolně Ducha odstrčí a prohlašuje jeho působení za působení satana, přerušuje spojení v kanále, kterým se Bůh s ním může spojit. Popírá-li důkaz daný mu Bohem, brání přístupu světla, jež svítilo do jeho srdce a jež musí nyní zůstat ve tmě. Tak se uskuteční Kristova slova: „*Jestliže tedy světlo, kteréž jest v tobě, jest tma, sama tma jaká bude?*“ (Mt 6,23) Lidé, kteří spáchali tento hřích, mohou se ještě po nějakou dobu jevit jako Boží děti. Když však nastanou okolnosti, které zjeví jejich pravý charakter a ukážou jakého ducha jsou tyto děti, pozná se, že stojí na nepřítelově půdě a pod jeho černou vlajkou. *ST 634.1*

Milý bratře, Duch tě dnes prosí: Pojď celým srdcem k Ježíši. Lituj svých hříchů, vyznej je před Bohem a zanech všechno, co je nesprávné. Pak se budeš moci dovolávat všech Jeho zaslíbení. „*Obraťte zřetel ke mně, abyste spaseny byly*“ (Iz 45,22), tak zní jeho milostivé pozvání. *ST 634.2*

Přijde den, kdy bude vynesena hrozná výrok Božího hněvu nad všemi, kteří mu vytrvale zůstávali nevěrní. To bude tehdy, kdy Bůh bude muset ve své spravedlnosti vyřknout a způsobit hroznou věc nad přestupníky svého zákona. Ty přece nemáš patřit k těm, které postihne Boží hněv. Dnes je den spasení. Světlo kříže z Golgoty svítí ještě dnes čistými a jasnými paprsky a zjevuje nám Ježíše jako naši smířčí oběť. Když čteš zaslíbení, která jsem ti předložila, přijmi je jako projev nevýslovné lásky a nekonečného slitování. To velké srdce plné bezmezní lásky cítí, že je přitahováno k hříšníkově nesmírným milosrdenstvím. „*V němž máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů.*“ (Ef 1,7) Věř jen, že Bůh je tvým pomocníkem. On by chtěl v člověku opět obnovit svůj mravní obraz. Jestliže se k němu přiblížíš s vyznáním a lítostí, bude se k tobě blížit s milostí a odpuštěním. Pánu vděčíme za všechno. On je původcem našeho vykoupení. Když s bázní a s třesením spasení své konáte, potom Bůh „*působí v vás i chtění i skutečné činění, podle dobře libé vůle své*“ (Fp 2,12.13). *ST 634.3*

78. Pravé vyznání

„Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se jemu šťastně; ale kdož je vyznává a odpouští, milosrdenství dojde.“ (Př 28,13) ^{5T 635.1}

Podmínky přijetí Boží milosti jsou prosté, pravé a rozumné. Pán nevyžaduje od nás, abychom konali nějakou strašnou věc pro odpuštění hříchů. Nemusíme dělat dlouhé a únavné poutě ani namáhavé pokání, abychom své srdce otevřeli nebeskému Bohu, neboť ten, kdo vyznává a opouští hřích dojde milosrdenství. Toto je převzácné zaslíbení, dané padlému člověku, aby jej povzbudil věřit v Boha lásky a hledat věčný život v Jeho království. ^{5T 635.2}

V Písmě čteme, že Boží prorok Daniel byl muž „velmi milý“ před Bohem. Zastával vysoké postavení u babylonského dvora a ctil Boha jak v době blahobytu, tak i v době soužení. Pokořoval se však a vyznával svůj hřích i přestoupení svého lidu. S hlubokým zármutkem v srdci vyznával: *„Zhřešili jsme a převráceně jsme činili, bezbožnost jsme páchali a protivili jsme se a odvrátili od přikázání tvých a soudů tvých. Aniž jsme poslouchali služebníků tvých proroků, kteříž mluvivali ve jménu tvém králům našim, knížatům našim a otcům našim a všemu lidu země. Tobě, ó Pane, přísluší spravedlnost, nám pak zahanbení tváři, jakž se to děje nyní mužům Judským a obyvatelům Jeruzalémským a všechněm Izraelským, blízkým i dalekým, ve všech zemích, kamž jsi je zahnal pro přestoupení jejich, jímž přestupovali proti tobě.“ (Da 9,5-7) ^{5T 635.3}*

Daniel vyznal v pokoře a ponížení plný rozsah přestoupení lidu Izraelského a obhajoval Boží jednání s tímto národem, který přestupoval Jeho přikázání a nepřijímal Jeho výstrahy. ^{5T 636.1}

Dnes je právě velice potřebné upřímné, srdečné pokání a vyznání. Ti, kteří neponižují duše své před Bohem a neuznávají svou vinu, nesplnili dosud první podmínku přijetí. Jestliže nezakusíme pokání, ve kterém bychom projevili svou lítost, jestliže nevyznáme svůj hřích s pravým ponížením a zkroušeností, ve kterém bychom měli v ohavnosti svou vlastní nepravost, ve skutečnosti upřímně netoužíme po odpuštění hříchů. A netoužíme-li po něm, nemůžeme nikdy dojít pravého pokoje. Proč nám mnohé hříchy nebyly odpuštěny? Protože nejsme ochotni pokořit svá pyšná srdce a vyhovět podmínkám Božího slova. Tato věc je jasná. Veřejné anebo soukromé vyznání hříchů má být upřímné a otevřené. Nesmí být od hříšníka vynucováno. Nemá být povrchní a lehkomyšlné. Nežádejme je od těch, kteří si neuvědomují hroznou podstatu hříchu. Vyznání, spojené se slzami a zármutkem, s vyjitím nejnítější duše, nalézá cestu k Božímu nekonečnému milosrdenství. Žalmista praví: *„Blízký jest Hospodin všechněm, kteříž ho vzývají, všechněm, kteříž ho vzývají v pravdě.“ (Ž 145,18) ^{5T 636.2}*

Mnohá vyznání se podobají faraónovu, když trpěl Božími soudy. Uznal svůj hřích, aby unikl dalšímu trestu. Jakmile však rány byly zastaveny, stavěl se proti nebi. I Balámovo vyznání bylo podobné. Zděl se, kdy viděl anděla stát s taseným mečem v cestě a uznal svoji vinu, aby nepřišel o život. Nebylo to opravdové litování hříchu, nebyla to kajícínost a změna úmyslu. Jeho vyznání víry nemělo žádnou hodnotu, poněvadž mu scházela dobrá vlastnost, klást odpor zlému. Když Jidáš Iskariotský zradil svého Pána, vrátil se ke kněžím a zvolal: *„Zhřešil jsem, zradiv krev nevinnou.“* Ale jeho vyznání nebylo takové, aby mu Bůh mohl projeviti milosrdenství. Vyplývalo z duše obtíženého hříchem, jež cítila hroznou tíhu odsouzení a strašného soudu. Uznal svůj velký hřích ze strachu před následky. Nelitoval z hloubi duše a v hlubokém zármutku toho, že vydal Syna Božího, aby byl posmíván, zbičován a ukřižován, že zradil svatého Izraelského bezbožným a bezohledným lidem. Jeho vyznání vyplývalo ze sobeckého a zatemněného srdce. ^{5T 637.1}

Když Adam a Eva vzali ze zakázaného ovoce, cítili hanbu a hrůzu. První jejich myšlenkou bylo, jak omluví svůj hřích před Bohem a jak uniknou trestu smrti. Jakmile se Bůh dotazoval na jejich hřích, kladl Adam vinu částečně na Boha a částečně na svoji družku: *„Žena, kterouž jsi mi dal... mi dala ze stromu toho a jedl jsem.“* Žena kladla vinu na hada: *„Had mě podvedl a jedla jsem.“* „Proč jsi udělal hada? Proč jsi mu dovolil, aby přišel do ráje?“ Těmito otázkami omlouvali svůj hřích a obviňovali Boha, že je odpovědný za jejich pád. Duch samospravedlnosti vznikl v otci lži a projevoval se u všech Adamových synů a dcer. Takové vyznání není způsobeno Duchem

Božím a Bůh je nepřijme. Právě pokání vede člověka k tomu, že nese svou vinu sám a uznává ji beze lsti a bez pokrytectví. Bude se jako ubohý publikán bít v prsa, neodvažuje se ani oči pozdvihnout k nebi a zvolá: „*Bože, buď milostiv mně hříšnému.*“ A ti, kteří uznají svoji vinu, budou ospravedlněni, neboť Ježíš se za kající duši přimlouvá svou krví. 5T 637.2

Když se člověk skloní před svým Místrem a vyznává své hříchy, když prosí za odpuštění v zásluhách ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Spasitele, není to pro něho ponížení. Vyznáš-li svůj hřích tomu, kterého si zranil svým přestoupením a vzpourou, je to čestné. Povznáš tě to před Bohem i před anděly, neboť „kdo se poníží, bude povýšen“. Ten však, kdo kleká před padlým člověkem a otvírá mu ve vyznání tajemství myšlení a představivosti svého srdce, zneuctívá sebe tím, že poníží své lidství a tupí každý ušlechtilý záměr své duše. Tím, že se zpovídá knězi, který je zkažený vínem a prostopášnostmi, je úroveň jeho charakteru snižena a v důsledku toho je sám poskvrněn. Bůh je snižen v jeho mysli do podoby hříšného lidstva, neboť kněz stojí jako Boží zástupce. Je to právě toto ponižující vyznání člověka padlému člověku, které je zodpovědné za mnohé z rozšířeného zla, poskvřujícího svět a uzpůsobujícího je pro konečné zničení. 5T 638.1

Apoštol praví: „*Vyznávejte se pak jedni druhým z hříchů a modlete se jedni za druhé, abyste uzdraveni byli.*“ (Jk 5,16) Tento výrok Písma se vykládá tak, aby se potvrdil názor, že je nutno jít pro řešení ke knězi. Ale tento verš nemá takový význam. Vyznávejte své hříchy Bohu, který je jedině může odpustit a své chyby jeden druhému. Jestliže jsi urazil svého přítele nebo bližního, musíš uznat svoji chybu a jeho povinností je, aby ti ochotně odpustil. Potom si vypros Boží odpuštění. Neboť bratr, kterému jsi ublížil, je Božím vlastnictvím a tím, že jsi ho ranil, zhřešil jsi proti jeho Stvořiteli i Vykupiteli. Takový případ nepřichází rozhodně před kněze, nýbrž před jediného opravdového Prostředníka, našeho Velekněze, který „byl ve všem pokoušen jako my, kromě hříchu,“ a který „cítí s našimi slabostmi“. On nás může očistit od každé poskvrny a nepravosti. 5T 639.1

Když David zhřešil proti Uriášovi a Jeho ženě, prosil Boha za odpuštění. Praví: „*Tobě, tobě samému, zhřešil jsem, a zlého se před očima tvýma dopustil.*“ – Veškeré zlo, které jiným způsobíme, volá k Bohu o pomstu. Proto neprosí David za odpuštění kněze, nýbrž Stvořitele všech lidí. Modlí se: „*Smiluj se nade mnou, Bože, podle milosrdenství svého, podle množství slitování svých shlad přestoupení má.*“ (Ž 53,6.1) 5T 639.2

Právě vyznání musí být vždy přesné, musí přiznávat jednotlivé hříchy. Některé hříchy je nutno vyznávat jedině Bohu. Jiné mají být vyznány lidem, kteří jimi byli poškozeni, anebo to mohou být hříchy všeobecné, které mají být zveřejněny ve shromáždění lidí. Všechna vyznání však musí být přesná a musí se týkat hříchů, kterými jste se provinili. 5T 639.3

Když byl Izrael stísněn Ammonitskými, vyvolený lid prosil Boha, což může být příkladem rozhodného pravého vyznání: „*Tedy volali synové Izraelští k Hospodinu, řkouce: Zhřešili jsme tobě, tak že jsme opustili tě, Boha svého a sloužili jsme Bálům. Ale Hospodin řekl synům Izraelským: Zdaliž jsem od Egyptských a od Amorejských a od Ammonitských a Filistinských tolikéž od Sidonských a Amalechitských i od Maonitských vás ssuzujících, když jste volali ke mně, nevysvobodil vás z ruky jejich? A vy opustili jste mne a sloužili jste bohům cizím, protož nevysvobodím vás více. Jděte a volejte k bohům, kterých jste sobě zvolili, oni necht' vás vysvobodí v čas soužení vašeho. I řekli synové Izraelští Hospodinu: Zhřešili jsme; učiň s námi, což se dobře líbí, avšak vysvobod' nás, prosíme, v tento čas.*“ (Sd 10,10-15) Pak začali jednat podle svého vyznání a modliteb. „*Vyvrhli bohy cizí z prostředku svého, sloužili Hospodinu.*“ (Verš 16) A veliké srdce Hospodinovo plné lásky se zželelo – „*a zželelo se duši Jeho nad trápením Izraele.*“ 5T 640.1

Vyznání Bůh nepřijme bez upřímného pokání a nápravy. V životě musí nastat rozhodná změna, všechno co uráží Boha, musí být odstraněno. To bude výsledkem pravého zármutku nad hříchem. Pavel, mluvě o pokání, říká: „*Hle, to samo, že jste podle Boha zarmoucení byli, jakou v vás způsobilo snažnost, nýbrž omluvu, nýbrž zažhnutí hněvu, nýbrž bázeň, nýbrž žádost vroucí, nýbrž horlivost, anobř pomstu? Všelijak prokázali jste to, že jste nevinni v té věci.*“ (2 K 7,11) 5T 640.2

V době Samuele Izraelité odešli od Boha. Snášeli následky hříchu, neboť ztratili svou víru v Boha, ztratili schopnost rozeznávat Jeho moc a moudrost vládnout nad národy, ztratili svou důvěru v Jeho schopnost ochránit je a obhájit své dílo. Odvrátili se od velikého Vládce vesmíru, toužili po vládě, jakou měly národy kolem nich. Dříve než našli pokoj, vyznali: „*Nebo jsme přidali ke všem*

hříchům našim i toto zlé, že jsme sobě žádali krále.“ (1 S 12,19) Pravý hřích, o němž byli přesvědčeni, musel být vyznán. Nevděčnost tísnila jejich duši a odlučovala je od Boha. ^{ST 640.3}

Když hřích otupí mravní vnímavost, člověk nerozeznává nedostatky své povahy, ani si neuvědomuje hrůzu zla, kterou spáchal a dokud nepovolí přesvědčující moci Ducha svatého, zůstává v částečné slepotě vůči svému hříchu. Jeho vyznání není upřímné a vážné. Ke každému přiznání své viny dodává omluvu svého jednání naznačující, že nebýt určitých okolností, nebyl by udělal to nebo ono, proč nyní trpí. Avšak příklady v Božím Slově o pravém pokání a pokoře zjevují ducha vyznání, kde se neomlouvá hřích a není snahy po sebe ospravedlnění. ^{ST 641.1}

Pavel se nechtěl hájit sám, svůj hřích líčí nejtemnější barvou, nepokoušeje se umenšit svou vinu. Říká: *„Jakož jsem i činil v Jeruzalémě a mnohé ze svatých já jsem do žalářů dával, vzav moc od předních kněží. A když měli mordování býti, já jsem pomáhal ortele vynášeti. A po všech školách často je trápě, přinucoval jsem rouhati se; a náramně rozlítiv se na ně, sháněl jsem se po nich i v jiných městech.*“ (Sk 26,10.11) Neváhá prohlásit: *„Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil, z nichž já první jsem.*“ (1 Tm 1,15) ^{ST 641.2}

Pokořené a zkroušené srdce, ovládnuté pravou lítostí, ocení lásku Boží i cenu Golgoty, a tak jako syn přichází s vyznáním hříchů k milujícímu otci, tak pravý kající přináší své hříchy k Pánu. Písmo praví: *„Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.*“ (1 J 1,9) ^{ST 641.3}

79. Falešné názory o vyznání

Drazí bratři a sestry ve _____,

slyšela jsem o dobrém díle, které pokračuje mezi vámi a potěšuje to mé srdce. Příchodem do Battle Creeku byla moje mysl velice ztrápená ohledně zdejšího sboru. V modlitebním týdnu jsme pocítili Boží pomoc a ve všech našich ústavech překračoval trvalý, zdravý zájem. ST 642.1

Shromáždění se konala ve škole se zřejmým úspěchem. Několik žáků ze světa bylo obráceno. Bylo to tím výraznější, neboť jednotlivci před příchodem do školy neměli žádnou náboženskou zkušenost a někteří z nich byli rozhodnuti nejít za světlem do shromáždění. Navštěvovali je však přece, Boží Duch je přesvědčil a byly obráceni. Říkají, že nikdy nebyli tak šťastni v životě, jako nyní. Někteří šli domů, aby strávili prázdniny. Jejich rodiče nebyli věřící a jejich víra bude těžce zkoušena. Přicházejí však povzbudivé dopisy, v nichž nám píší, že se chápou svých nových zodpovědností a snaží se ukázat svým přátelům, že víra, kterou přijali, neučinila z nich fanatiky nebo extrémisty, nýbrž vyrovnané křesťany, lepší v každém ohledu než před obrácením, že mají zásady čisté víry a lásky k Bohu a ke svým bližním a projevují to spořádaným životem a zbožným jednáním. Toto dobré dílo ve škole bylo zdrojem veliké radosti pro nás všechny. ST 642.2

Konali jsme ranní pobožnost pro pomocníky sanatoria tři týdny vždy o půl šesté ráno. Promlouvala jsem při těch příležitostech s dobrými výsledky; promlouvala jsem taktéž několikrát k pacientům. ST 642.3

V poledne jsme měli setkání s pracovníky z redakce Review. Pán zde zřejmě působí. Lidé, kteří po celá léta vyznávali pravdu, a přece se dosud nikdy nezdálo, že by jejich nitro bylo tak protepeno, byly navštíveni Duchem Božím a měli by jste slyšet jejich srdečná svědectví o vzácné Boží lásce v jejich duši. Někteří z nich říkají, že nikdy předtím nebyli obráceni. ST 642.4

Shromáždění byla v modlitebně Tabernaclu dvakrát každého dne po dva týdny a zvěstované poselství se zmocnilo srdcí. Přinášené svědectví má správný zvuk. Jsem vděčná Pánu za toto dobré dílo. Měli jsme tu také několik zvláštních shromáždění. Když jsme v sobotu odpoledne poslední sobotu starého roku vyzvali lid kupředu k modlitbám, vyzvali jsme, aby ti, kteří cítili, že musí vyznávat šli do jedné z vedlejší místností a tu jim byla dána zvláštní příležitost. Mluvila jsem o poslední kapitole Malachiáše: „*Loupiti-liž má člověk Boha?*“ „*Sneste všechny desátky do obilnice, aby byla potrava v domě mém a zkuste mne nyní v tom, praví Hospodin zástupů, nezotvírám-li vám průduchů nebeských a nevyleji-li na vás požehnání, tak že neodoláte.*“ (Mal 3,8.10) Mnozí v tomto smyslu vyznávali. ST 643.1

Někteří nejednali poctivě se svými bližními, vyznali tyto hříchy a učinili nápravu. V průběhu následujících týdnů někteří z těch, kteří nejednali správně vůči Bohu a v důsledku toho se odlučovali od Něho, začali vracet to, co bylo zadrženo. Jeden bratr neplatil desátky dva roky. Dal svůj úpis tajemníkovi konference za desátky, které zadržel jakož i patřičný úrok v obnosu 571,50 dolarů. Děkuji Pánu, že měl odvalu to učinit. Další dal svůj úpis na 300 dolarů. Jiný muž, který tak dalece odpadl od Boha, že byla jen malá naděje, že by se kdy vrátil na cestu spravedlnosti, dal svůj úpis na 1 000 dolarů. Bylo navrženo, aby tyto dlouho zadržované desátky a oběti byly věnovány středoevropské misii, tak s těmito jakož i s vánočními dary téměř 6 000 dolarů přišlo do pokladny tohoto sboru na misijní dílo. ST 643.2

Duše, která žije vírou v Krista, netouží po žádném jiném větším blahu, než poznat a konat Boží vůli. Je Božím přáním, aby víra v Krista byla potvrzována skutky. On spojuje spasení a věčný život těch, kteří věří. Těmito skutky a skrze ně se šíří světlo pravdy do všech zemí a mezi všechny národy. Toto je ovoce působení Ducha Božího. ST 644.1

Pravda uchvátí srdce. Není to vrtkavý impuls, nýbrž pravé obrácení k Pánu, kdy vůle člověka je podřízena Boží vůli. Olupovat Boha o desátky a oběti je přestupováním jasného příkazu Hospodina a nejhůř poškozuje ty, kteří ho konají, neboť je zbavuje Božího požehnání, které je zaslíbeno těm, kdo jsou k Němu poctiví. ST 644.2

Ve své zkušenosti jsme zjistili, že když satan nemůže zadržet duše ledovou lhostejností, pokusí se vehnat je do ohně fanatismu. Přichází-li Duch Boží mezi svůj lid, nepřítel se chápě příležitosti a začíná působit. Boží dílo se snaží ovlivnit zvláštními neposvěcenými rysy různých jednotlivců pracujících v tomto díle. Je tedy vždy nebezpečí nemoudrého počínání. Mnozí pracují v díle podle vlastních nápadů, dělají to, co Bůh nepřikázal. *5T 644.3*

Pokud jde o práci konanou v Battle Creeku, není zde žádný fanatismus. Cítili jsme potřebu střežit ji ze všech stran s největší péčí, neboť může-li nepřítel zahnat některé do krajnosti, velice se mu to líbí. Může tím způsobit větší škodu, než kdyby tu nebylo žádného náboženského probuzení. Víme, že zde dosud nebylo žádného náboženského zájmu, v němž by se satan všemožně nesnažil stát v cestě a v těchto posledních dnech to bude dělat jako nikdy předtím. Vidí, že má krátký čas a bude pracovat se vším svodem nespravedlnosti, aby smíchal blud a nesprávné náhledy s Božím dílem a pudil lidi k tomu, aby zaujali nesprávná stanoviska. *5T 644.4*

V mnohých našich náboženských probuzeneckých shromážděních jsme mylně vysvětlovali vyznání. I když vyznání má blahodárný význam pro duši, je nutné počínat si moudře. *5T 645.1*

Bylo mi ukázáno, že mnohá, přemnohá vyznání neměl nikdy slyšet smrtelný člověk; omezené mínění křehkých lidí ani netuší jaké to má důsledky. Semena zla zapadnou do mysli a srdcí poslouchajících a jsou-li v pokušení, pak tato semínka vzklíčí a přinesou ovoce. Tak se smutná zkušenost opakuje. Pokoušené duše mi říkají: Tyto hříchy nemohou být tak hrozné, vždyť ti, kteří se k nim doznali, jsou již dlouho křesťany a dopustili se stejných věcí. Tak veřejné vyznání tajných hříchů v církvi bude spíš vůní smrti, než k životu. *5T 645.2*

V této otázce bychom si neměli počínat unáhleně, aby Boží dílo nebylo zneuctěno před nevěřícími. Slyší-li vyznání o hanebném počínání z úst těch, kteří vyznávají, že jsou Kristovými následovníky, Jeho dílo je potupeno. Kdyby satan mohl nějakým způsobem rozšířit dojem, že adventisté s. d. jsou spodinou všeho, rád by to udělal. Necht' Pán nedopustí, aby k tomu měl příležitost! Bůh bude lépe oslaven, vyznáme-li svou tajnou vnitřní porušenost srdce pouze Ježíši, než když otevíráme jeho záhyby omezenému bloudícímu člověku, který nemůže soudit spravedlivě, není-li jeho srdce proniknuto Božím Duchem. Bůh zná srdce i každou tajnost duše, nemluvte proto před lidmi to, co má slyšet jedině Bůh. *5T 645.3*

Něco nutno vyznat jen vyvoleným jedincům a hříšník to má v nejhlubší pokoře doznat. Přiznání nesmí probíhat tak, aby se z neřesti stala ctnost a aby se hříšník svými přechyby ještě chlubil. Jsou-li věci, které by měly přijít před církev obzvlášť hanebné, uveďte je před několik pečlivě vybraných jedinců a nevystavujte Kristovo dílo veřejné hanbě tím, že v církvi rozhlásíte pokrytectví. Ti, kteří se snažili budovat křesťanský charakter, měli by se nad tím zamyslet. O těchto věcech by měli pečlivě uvažet. *5T 645.4*

Pán řekl, že něco si máme vyznávat navzájem. Ublížil-li jsi svému bratru slovem nebo činem, musíš se v prvé řadě smířit s ním a teprve pak mohou nebesa přijmout tvou modlitbu. Vyznávej se těm, jimž jsi ublížil a naprav hřích; přineseš tím ovoce hodné pokání. Má-li někdo ve svém srdci hořkost, hněv nebo nenávist vůči bratru, má jít k němu osobně vyznat svůj hřích a prosit o odpuštění. *5T 646.1*

Z křesťanského způsobu zacházení s bloudícími můžeme se naučit užitečným lekcím, které se podobně vztahují na dílo vyznání. Máme jít k tomu, kdo upadl do pokušení a pracovat s ním osamotě. Není-li možné mu pomoci pro zatemnění jeho mysli a odvrácení se od Boha, máme se o to pokusit opět mezi dvěma nebo třemi členy sboru. Není-li zlo napraveno, teprve pak to máme povědět církvi. Je mnohem lépe, když nepravosti mohou být napraveny a co bylo poškozeno má být uzdraveno bez vynášení záležitostí před celou církví. Církev nemá být nádobou pro vylévání jakékoliv stíznosti nebo vyznání hříchů. *5T 646.2*

Naproti tomu připouštím nebezpečí upadnout do pokušení zakrýt hřích anebo se s ním smířit a tím upadat do pokrytectví. Ujistíme se, zda vyznání plně přikrývá vliv spáchaného zla, že žádná povinnost vůči Bohu, vašemu bližnímu, nebo církvi nezůstala opomenuta a pak se můžete důvěřivě chopit Krista očekávaje Jeho požehnání. Avšak otázka jak a komu by měly být hříchy vyznány, je otázkou, která vyžaduje pečlivého modlitebního uvažování. Musíme ji zvážit ze všech hledisek, zavazovat ji před Bohem a hledat Boží osvícení. Měli bychom se ptát, zda vyznání veřejných hříchů, z

nichž jsme byli obviněni poslouží blahu nebo povede ke škodě. Zjeví to ctnosti Toho, který nás povolal ze tmy v předivné světlo své? Pomůže to očistit mysl lidu, anebo toto zveřejnění podvodů prováděných zapíráním pravdy má další vliv nakazit jinou mysl a zničit důvěru v nás? *ST 646.3*

Lidé nemají moudrost od Boha a ustavičné světlo z Pramene vši moci, která by je zabezpečila před náladovými výzvami nebo dojmy. Z vlastní zkušenosti mohu dosvědčit, že jsem to viděla tak činit, ovšem ke škodě nejen těch, kteří jednali podle této zásady, nýbrž i mnoha jiných, kteří přišli pod jejich vliv. Tato krajní výstřednost byla výsledkem tohoto impulzivního jednání. Následoval úpadek víry, nevěra a pochybovačnost se do krajnosti rozbujely v náboženském hnutí. Dílo, které nemá svůj původ v Bohu přichází nazmar, jakmile je po nadšení. *ST 647.1*

V tom co koná Bůh je síla a trvanlivost, ať už pracuje s lidskými nástroji nebo jinak. Pokrok a dokonání díla milosti v srdci nezávisí na nadšení nebo výstředním projevu. Srdce ovlivněna Duchem Božím budu v tichém souladu s Jeho vůlí. Bylo mi ukázáno, že když Pán pracuje skrze svého svatého Ducha, nebude v tom nic, co degraduje Boží lid před světem, nýbrž ho vyvýší. Kristovo náboženství nečiní z těch, kteří je vyznávají drsné a hrubé lidi. Ti, kteří jsou pod vlivem Jeho milosti, jsou ochotní učit se od Ježíše a radit se jeden s druhým. *ST 647.2*

Co se učíme od velkého Učitele pravdy bude trvalé, nebude mít příchut' vlastní spravedlnosti, nýbrž povede k pokoře a tichosti a dílo, které konáme, bude zdravé, čisté, ušlechtilé, neboť je učiněno v Bohu. Ti, kteří takovým způsobem pracují, ukážou ve svém domácím životě a ve společnosti lidí, že mají Kristovu mysl. Milost a pravda budou vládnout v jejich srdcích, inspirovat a očisťovat jejich pohnutky a ovládat jejich vnější činy. *ST 647.3*

Doufám, že se nikdo nebude domnívat, že vyznáním hříchů získá přízeň Boží, anebo že ve vyznání lidem spočívá nějaká ctnost. Musí zde být prožívána taková víra, která působí skrze lásku a očisťuje duši. Kristova láska ovládne tělesné vášně. Pravda nese sebou nejen důkaz svého nebeského původu, nýbrž dokazuje, že milost Božího Ducha je účinná při očisťování duše. Pán chce, abychom přicházeli k Němu denně se všemi svými těžkostmi a vyznáním hříchů a On může nám dát zklidnění v nošení Jeho jha a snášení Jeho břemeno. Jeho svatý Duch se svými milostivými vlivy naplní duši a každá myšlenka bude podřízena poslušnosti Kristově. *ST 648.1*

Obávám se, aby jste nějakým omylem Boží požehnání, které jste obdrželi ve _____ neobrátili ve zlořečenství, aby nějaká falešná myšlenka nebyla přijata a v několika měsících by jste byli v horším stavu, než před tímto probuzením. Nebudete-li střežit své duše, budete se jevit nevěřícím v nejhorším světle. Bůh by nemohl být oslaven touto nestálou službou. Pečlivě dbejte, abyste věci nehnali do krajnosti a nepřivedli trvalé pohanění na vzácné Boží dílo. Nedorozumění, jehož se mnozí dopouštějí spočívá v tom, že po přijatém Božím požehnání nesnaží se v Kristově pokoře být požehnáním jiným. Nyní, když slova věčného života byla zasetá do vašich srdcí, prosím, aby jste pokorně chodili s Bohem, konali Kristovy skutky a přinášeli mnoho ovoce v spravedlnosti. Doufám a modlím se, že si budete počínat jako synové a dcery Nejvyššího a nestanete se extrémisty a neučiníte nic, co by zarmoutilo Ducha Božího. *ST 648.2*

Nehleďte na lidi a nespolehejte na ně v domnění, že jsou neomylní, nýbrž ustavičně hleďte na Ježíše. Neříkejte nic, co by vaši víru uvedlo do pohanění. Vyznávejte své tajné hříchy pouze svému Bohu. Uznejte poblouznění svého srdce Tomu, který dokonale zná jak zacházet s vaším případem. Pakliže jste poškodili svého bližního, vyznejte mu svůj hřích a ukažte ovoce tím, že provedete nápravu. Pak žádejte požehnání. Přistupte k Bohu takoví jací jste a necht' On uzdraví všechny vaše nemoci. Přistupte k trůnu milosti se svým případem, necht' je dílo důkladné. Buďte upřímní před Bohem i vlastní duší, přijdete-li k Němu se srdcem opravdu potřeným, pomůže vám zvítězit. Pak můžeme přinášet sladké ovoce svobody a zjevovat ctnosti Toho, který vás povolal ze tmy v předivné světlo své. Nestane se, že by vás nesprávně pochopil anebo nesprávně posoudil. Vaši spolubližní vás nemohou zbavit vašeho hříchu anebo vás očistit od nepravosti. Jedině Ježíš vám může dát pokoj. On vás miloval a dal sám sebe za vás. Jeho veliké laskavé srdce je „dojato cítěním našich slabostí“. Které hříchy jsou příliš velké, aby je nemohl odpustit? Která duše příliš zatemněná a hříchem stísněná, aby ji nemohl zachránit? On je milostivý, nečeká na naše zásluhy, nýbrž ze své nekonečné dobroty uzdravuje naše poblouznění a miluje nás nesmírně i když jsme ještě hříšní. Je

„pozvolný k hněvu a úžasný v laskavosti“, „je vůči nám trpělivý, nehledá záhubu naší duše, nýbrž chce, abychom přišli ku pokání“. *ST 649.1*

Nehledejte příležitost k prožití velkého nadšení, nýbrž pusťte se do práce pro jiné a trpělivě je poučujte. Budete mít sklon se nyní domnívat, že každý člověk má mnoho co vyznat a budete v nebezpečí učinit to cílem svého útoku. Budete chtít přivést každého tam, kde jste byli vy a budete se domnívat, že nic nemůže být vykonáno, dokud všichni neučinili podobné vyznání. Nebudete ochotní začít pomáhat jiným s Duchem Božím spočívajícím na vás, se srdcem obměkčeným a zasaženým hlubokým očistným procesem. Budete ve velikém nebezpečí mařit Boží dílo uplatněním vlastního ducha. Pomáháte-li lidem v pokorné a důvěřivé závislosti na Bohu, pakliže záření Jeho Ducha zrcadlí ve vašem křesťanském charakteru, jestliže sympatie, laskavost, trpělivost a láska jsou trvalými zásadami ve vašem životě, budete požehnáním všem kolem sebe. Nebudete kritizovat jiné ani projevovat drsného, odsuzovačného ducha vůči nim; nebudete se domnívat, že jejich názory musí odpovídat vaší normě, nýbrž Ježíšova láska a tiché ovoce spravedlnosti se budou ve vás projevovat.

ST 649.2

„Ovoce pak Ducha jestiž: Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, středmost... Nebo kteříž jsou Kristovi, ti své tělo ukřižovali s vášněmi a s žádostmi. Jsme-li Duchem živi, Duchem i chodme. Nebývejme marné chvály žádostiví, jedni druhých popouzejíce a jedni druhým závidíce.“ (Ga 5,22-26) ST 650.1

Nepřítel se bude snažit vetřít se do vaší náboženské zkušenosti. Každé dveře nutno věrně střežit, aby sobectví a pýcha nebyly vetkány do vaší práce. Pakliže vlastní já se sklony a vášněmi bylo skutečně ukřižováno, objeví se ovoce dobrých skutků v Boží slávě. V Boží bázni vás prosím, nedovolte, aby se vaše dílo zvrhlo. Buďte důslední, vyrovnání křesťané. Když srdce odevzdalo své city Kristu, staré věci pominuly a všechno je učiněno nové. *ST 650.2*

Naše náboženství musí být rozumné. Moudrost shůry nás musí posílit, upevnit a utvrdit. Musíme dělat ustavičný pokrok a jít výš, od světla k ještě většímu světlu a Bůh nám bude stále zjevovat. svou slávu, jak ji nezjevuje světu. *ST 650.3*

*Battle Creek, Michigan,
6. ledna 1889*

80. Skutečnost Boží přítomnosti

Milý bratře Q,

těší mne, že jsi dnes v ____ jestliže kladenou v tebe důvěru nezklameš, budeš ten pravý muž na pravém místě. Schovej své vlastní já, ať nezkaží dílo, zatímco vůle zůstane přirozená. Chodte pokorně s Bohem. Působme v nezištné práci pro Boha a uchovějme si pocit neustálé Boží přítomnosti. Pomysleme si, jakou vytrvalostí a trpělivostí vyznačoval se život Mojžíšův. V listě Židům Pavel praví: „*Nebo jako by viděl neviditelného, tak se utvrdil.*“ (Žd 11,27) Charakter, který zde Pavel připisuje Mojžíšovi neznamená prostě trpný odpor vůči zlu, nýbrž setrvání v dobrém. Viděl Boha stále před sebou a On mu stál v každé době po boku, aby mu pomáhal. *ST 651.1*

Mojžíš měl hluboké cítění osobní Boží přítomnosti. Nedíval se pouze přes staletí dopředu na zjevení Krista v těle, on také viděl, jak Kristus zvláštním způsobem provázal dítky Izraele na všech cestách. Pro něho tu Bůh skutečně byl, on cítil stále Jeho přítomnost. Jestliže nebyl pochopen, když se setkal s nebezpečím, nebo trpěl potupu pro Krista, vytrval, nechtěje odplaty. Mojžíš věřil v Boha jako toho, kterého potřeboval a který mu pomohl, protože to potřeboval. Bůh pro něho znamenal bezprostřední pomoc. *ST 651.2*

Mnohá víra, kterou vidíme, je vírou jen dle jména; pravá víra, která v plné důvěře vytrvá, se objeví zřídka. Mojžíš ve svém vlastním životě prožil skutečnost, že Bůh odměňuje ty, kteří Ho pilně hledají. „*Nebo prohlédal k odplatě.*“ (Žd 11,26) Zde vidíme něco dalšího o víře, o čem budeme uvažovat. Bůh odmění věřícího a poslušného. Stane-li se tato víra zkušeností našeho života, uschopní každého, kdo se bojí Boha a miluje Ho, statečně snášet těžkosti. Mojžíš byl naplněn důvěrou v Boha, protože měl pravou víru. Potřeboval pomoc, proto se o ni modlil a chopil se jí ve víře. Víru, že Bůh o něho pečuje, spojoval se svým životem. Věřil, že Bůh vedl jeho osobní život. Viděl a poznával Boha v každé události svého života, cítil na sobě oči Toho, který všechno vidí, který váží pohnutky a zkouší srdce. Hleděl na Boha a důvěřoval Boží moci, která ho bez škody převedla skrze každé pokušení. Věděl, že mu bude svěřen zvláštní úkol a toužil, aby tento úkol splnil tak důkladně a úspěšně, jak jen možno. Ale on také věděl, že toho není schopen bez božského přispění, neboť měl co činit se zkaženým lidem. Boží blízkost stačila ho uchránit v nejnebezpečnějších životních situacích, v nichž se člověk může ocitnout. *ST 651.3*

Mojžíš nejen na Boha myslel, on Jej viděl. Neustále se mu Bůh zjevoval, Mojžíš ho nikdy neztratil z očí. Viděl Ježíše jako svého Spasitele a věřil, že Spasitelovy zásluhy mu budou připočteny. Tato víra nebyla pro Mojžíše pouhou domněnkou, nýbrž živou skutečností. To je víra, kterou my potřebujeme. Víra, která ob stojí ve zkoušce. Jak často povolujeme pokušením, protože neupíráme zrak na Ježíše. Naše víra není trvalá, poněvadž si počínáme volně a hřešíme. Pak nemůžeme vytrvat, jako bychom viděli Neviditelného. *ST 652.1*

Milý bratře, hledej denně a každou hodinu společenství s Kristem, pak nebudeš muset naříkat, že se ti nedostává víry. Ponoř se do Krista, uvažuj o Jeho povaze a mluv o NĚm. Čím méně se sám povyšuješ, tím více budeš nacházet na Ježíši to, co můžeš velebit. Bůh má pro tebe úkol. Hleď stále na Pána. Bratře a sestro Q. hleďte víc a více vzhůru, abyste jasněji poznali Kristův charakter. Když Mojžíš prosil: „*Okaž mi, prosím slávu svou*“, Pán ho neodmítl, nýbrž vyslyšel jeho prosbu. Bůh odpověděl svému služebníku: „*Já způsobím to, aby šlo mimo tebe před tváří tvou všechno dobré mé a zavolám zejména: Hospodin před tváří tvou.*“ (Ex 33,18.19) My neprodléváme blízko Boha, proto nemůžeme vidět zjevení Jeho moci. *ST 652.2*

Kristova přítomnost ve třídě

Milý bratře a milá sestro, kéž vám Pán oběma udělí moudrost, abyste dovedli správně vychovávat lidskou mysl. Kéž vás Pán poučí, jak veliké věci můžete udělat, budete-li pouze věřit. Vezměte Ježíše s sebou jako svého průvodce do třídy. Mluvte-li, mějte Ho před sebou, aby vaše rty svědčily o zákonu lásky. Nedejte se v tomto nikým mýlit. Dovolte; aby děti pod vaší péčí měli svou osobnost, jakou ji máte mít i vy sami. Vždy se je snažte vést, nikdy ne nahánět. *ST 653.1*

Zde ve Švýcarsku poznávám některé věci a zdá se mi, že to napodobím. Učitelé si často jdou se svými žáky pohrát ven a poučují je, jak se mají pobavit a jsou jim blízko, aby potlačili každý nepořádek nebo zlo. Někdy vedou své školy ven na dlouhou procházku. Líbí se mi to. Myslím si, že je v tom pro děti méně příležitostí povolovat pokušení. Zdá se, že učitelé vstupují do dětských her a usměrňují je. Žádným způsobem nemohu souhlasit s myšlenkou, že děti musí cítit, že se jim ustavičně nedůvěřuje a nemohou jednat jako děti. Učitelé by se měli zapojit do dětských her, spojit se s nimi a projevit, že chtějí, aby byly šťastné; a to dětem dodá důvěru. Lze je ovládat láskou, ne však tak, že budou při jídle a při jejich zábavách kontrolovány tvrdou, neoblomnou přísností. *5T 653.2*

Dovolte mi, abych vám zde připomněla, že ti, kteří nikdy neměli své vlastní děti, obvykle nemají nejlepší předpoklad moudře vést těkavou mysl dětí a mládeže. Mají sklon k utvoření jednoho zákona, od něhož není žádného odvolání. Učitelé musí pamatovat, že kdysi sami byli dětmi. Své učení by měli přizpůsobit myšlení dětí a měli by s nimi cítit; pak děti mohou být poučeny a mohou mít užitek jak z naučení, tak i z příkladu. *5T 653.3*

Kéž vás ovládne Ježíšův duch a usměrňuje vaše srdce a uzpůsobí vaše povahy, abyste povznášeli a zušlechťovali svou duši! Kristus řekl svým učedníkům: „*Neobráťte-li se a nebudete-li jako pacholátka, nikoli nevejdete do království nebeského.*“ (Mt 18,3) Je nutné zavrhnout tato železná pravidla a sestoupit z těchto výšin na úroveň dítěte. Ó kéž se něco z ducha přísnosti změní na ducha lásky, aby štěstí a sluneční svit mohly zavládnout namísto znechucení a zármutku! *5T 654.1*

81. Podstata a vliv „Svědectví“

V době, kdy se přibližuje konec a čím více se šíří dílo hlásání poslední výstrahy světu, je zvlášť důležité pro všechny, kteří přijímají přítomnou pravdu, aby měli jasný pojem o podstatě a vlivu Svědectví, které Bůh od počátku spojil s dílem třetího andělského poselství. Následující stránky obsahují výňatky z toho, co jsem napsala v průběhu posledních čtyřiceti let o mých vlastních dřívějších zkušenostech v tomto zvláštním díle a rovněž něco z toho, co mně Bůh zjevil o podstatě a důležitosti Svědectví, o způsobu jak mají být sdělována a jak se má na ně pohlížet. *5T 654.2*

„Nedlouho po roce 1844 jsem měla první vidění. Byla jsem na návštěvě u jedné milé sestry v Kristu, se kterou jsem byla velmi spřátelena. Bylo nás pět žen, poklekly jsme klidně k rodinné pobožnosti. Když jsme se pomodlily, sestoupila na mne Boží síla tak mocně, jako dosud nikdy. Zdálo se mi, jako bych byla obklopena světlem a vznášela se stále výše od země.“ (1T 58) Tehdy mi byly ukázány zkušenosti věřících adventistů, příchod Kristův a odměna věrných. *5T 654.3*

„Nedlouho po prvním vidění mi byly v druhém vidění ukázány těžkosti, které mně potkají, jakož i moje povinnost, abych šla a vypravovala jiným, co mi Bůh zjevil. Bylo mi ukázáno, že má práce narazí na veliký odpor a mé srdce bude naplněno bázní, ale že Boží milost bude dost silná, aby mi ve všem pomáhala. Poučení z tohoto vidění mi přineslo mnoho starostí, neboť mne zavazovalo, abych šla mezi lid a sdělovala pravdu. *5T 655.1*

Skličovala mne veliká obava, že bych se mohla hříšným způsobem vyvyšovat, když uposlechnu výzvy, vyjdu a budu se vydávat za tu, kterou Nejvyšší obdařil přízní, abych měla vidění a zjevení pro lid. Mohla bych tím, když bych se povyšovala v postavení, jež jsem měla zaujmout, způsobit Boží nelibost a takto ztratit své vlastní spasení. Byly mi známy případy právě popsaného způsobu a mé srdce se zaleklo těžké zkoušky. *5T 655.2*

Prosila jsem tedy, aby mne Pán uchránil od sebezvyšování, až půjdu a budu zvěstovat, co mi Bůh zjevil. Nato anděl pravil: „Tvé modlitby byly slyšeny a budou vyslyšeny. Když ti bude hrozit nebezpečí, jehož se lekáš, Pán vztáhne svou ruku, aby tě vysvobodil. Skrze utrpení tě přitáhne k sobě a zachrání tě ve tvé pokoře. Hlásej věrně poselství. Vytrvej až do konce, pak budeš jíst ovoce ze stromu života a pít z pramene života.“ – 1T 62, 64, 65 *5T 655.3*

V té době někteří z těch, kteří uvěřili prvnímu poselství, propadli fanatismu. Povážlivé bludy se vloudily do učení i života a někteří byli ochotni odsoudit každého, kdo by nechtěl přijmout jejich názory. Bůh mi zjevil tyto bludy ve vidění a poslal mne k těm bloudícím duším, abych jim vše objasnila. Avšak když jsem za nimi přišla, setkala jsem se s prudkým odporem a s trpkými výčitkami. *5T 655.4*

„Bylo mi velmi těžko vypravovat bloudícím, co mi bylo o nich ukázáno. Bolelo mne, když jsem viděla zneklidněné a sklíčené lidi. Proto jsem poselství, které jsem jim musela vysvětlit, častokrát zmírňovala a představovala jim je co nejpříjemněji. Pak jsem se vzdálila a plakala v duševní úzkosti. Pohlížela jsem na ty, kteří se museli starat jen o vlastní duše a myslela jsem si, že bych nereptala, kdybych byla na jejich místě. Bylo mi těžko vyjadřovat Bohem mně daná jasná a ostrá svědectví. S úzkostí jsem pozorovala následky a když napomínané osoby odmítly pokárání a vystupovaly pak proti pravdě, povstaly ve mně otázky: Zdali jsem poselství vyřídila tak, jak jsem měla? Zdali by nebyla nějaká možnost zachránit tyto duše? Pak jsem trpěla takovou duševní trýzní, že by mi byla smrt vítaným poslem a hrob sladkým místem odpočinku. *5T 656.1*

Nepoznala jsem nebezpečí a hříšnost takového chování, až jsem byla ve vidění přivedena k Ježíši. Pohlédl na mne káravě a pak ode mne odvrátil svůj obličej. Není možno popsat úzkost a hrůzu, která mne pojala. Padla jsem před Ním na tvář, ale nedostalo se mi sil, abych vyslovila aspoň jedno slovo. Ó, jak jsem toužila být skryta před tím hrozným pohledem! Tehdy jsem zčásti porozuměla, jaké pocity budou mít ztracení, až budou volat: *„Hory a skály, padněte na nás a skrejte nás před obličejem toho, který sedí na trůnu, a před hněvem toho Beránka.“* (Zj 6,16) *5T 656.2*

Pak mi anděl přikázal, abych povstala. Pohled, který se naskytl mému zraku, se dá těžko popsat. Před mnou stál zástup lidí s rozčuchanými vlasy a v roztrhaných šatech a jejich obličejové byly obrazem zoufalství a hrůzy. Přišli blíže a třeli svůj šat o můj oděv. Když jsem pohlédla na svůj

oděv, viděla jsem, že je potřísněn krví. Jako mrtvá jsem opět padla k nohám provázejícího mne anděla. Nemohla jsem říci nic na omluvu a přála si opustit toto svaté místo. Anděl mne zase pozvedl a pravil: „Toto není tvůj nynější osud, ale ten obraz byl ti ukázán, abys poznala, co tě čeká, budeš-li se zdráhat jiným povědět, co ti Bůh zjevil.“ (1T 73, 74) Pamětliva jsouc tohoto důrazného varování, vyšla jsem nyní, abych lidem řekla slova výtky a nařízení, která mně Bůh dal. *5T 656.3*

Osobní svědectví

Poselství, která mi byla dána pro různé jednotlivé osoby, jsem často pro ně psala a to mnohdy na jejich naléhavé prosby. Když přibývalo mé práce, stalo se toto důležitou a vyčerpávající částí mé služby. Před uveřejněním Svědectví č. 15 (1868) obrátilo se na mne mnoho osob, kterým jsem před tím radila nebo je napomínala s prosbou o napsané svědectví. Ale byla jsem velmi vyčerpána únavnou prací a ulekla se té úlohy zvláště proto, poněvadž jsem věděla, že mnozí z těch lidí byli nanejvýš nehodní a byla jen malá naděje, že ta napomenutí způsobí v nich rozhodnou změnu. Tehdy jsem byla povzbuzena následujícím snem: *5T 657.1*

„Někdo mi přinesl kus bílého plátna a rozkázal mi, abych z toho stříhala na šaty pro osoby každé velikosti, každého charakteru, žijící v různých životních okolnostech. Bylo mi řečeno, abych přistřižené díly pověsila, aby se mohly na požádání dohotovit. Měla jsem dojem, že mnozí, kterým jsem měla nastříhat na šaty, nebyli hodni. Tázala jsem se, zdali toto je poslední kus látky, z níž mám stříhat a dostala jsem odpověď, že ne, že látky je dostatek a mohu jí použít, jakmile budu hotova s tím jedním kusem. Pozbyla jsem odvahy z množství práce ležící přede mnou. Řekla jsem, že již více jak dvacet let stříhám na šaty, avšak moje práce pro jiné nebyla dosud oceněna, ani jsem nepozorovala, že by byla užitečná. Mluvila jsem s tím, jenž mi látku přinesl, zvlášť o jedné ženě, které jsem měla také nastříhat na šaty. Řekla jsem mu, že ona ty šaty neocení a proto že je to jen ztráta času a látky, kdyby se jí šaty daly. Ona byla velmi chudá, omezeného rozumu a k tomu nepořádných návyků. Brzy by oděv zašpinila. *5T 657.2*

Zákazník odpověděl: „Stříhej na šaty. Je to tvá povinnost. Ty tím nic neztratíš, jedině já. Bůh se nedívá na lidi. On plánuje práci, kterou chce mít vykonanou a ty nevíš, zda bude mít úspěch to, nebo ono...“ *5T 658.1*

Pozvedla jsem potom své ruce pokryté mozoly od stálého stříhání a řekla jsem, že se hrozím myšlenky, budu-li muset v této práci pokračovat. Opět jsem dostala odpověď: *5T 658.2*

„Stříhej na šaty. Tvé vysvobození ještě nenastalo.“ *5T 658.3*

Velmi unavená jsem se opět chopila práce. Přede mnou ležely nové lesklé nůžky, kterých jsem nyní použila. Ihned mne opustila únava a sklíčenost. Zdálo se mi, jakoby nůžky stříhaly bez mého úsilí, takže jsem stříhala jedny šaty po druhých poměrně snadno.“ – 2T 10-12 *5T 658.4*

„Mnohé sny jsou způsobeny všedními životními vlivy, s nimiž Boží Duch nemá nic společného. Jsou to nepravé sny jakož i nepravá vidění, pocházející od satana. Avšak sny dané od Pána, jsou ve Slově Božím postaveny na stejnou úroveň s viděními a jsou jistě taktéž ovocem Ducha prorocství, jako vidění. Takové sny, jestliže máme na zřeteli lidi, kteří je zažili a okolnosti, kdy byly dány, mají své vlastní důkazy pravdivosti.“ – 1T 569 *5T 658.5*

Jelikož výstrahy a poučení dané ve svědectví jednotlivým osobám, platí se stejným důrazem i pro jiné osoby, jež nebyly zvlášť jmenovány, cítila jsem se povinna uveřejnit taková osobní svědectví pro dobro církve. Ve Svědectví č. 15, v němž jsem poukázala na nutnost takového jednání jsem řekla: „Nevím, jak bych mohla lépe nabídnout své poznání všeobecného nebezpečí a bludného učení, jakož povinnosti všech těch, kteří milují Boha a zachovávají jeho přikázání, než uveřejněním takových svědectví. Snad není jednodušší a účinnější cesty jak vyložit to, co mi Pán ukázal.“ – 2T 9 *5T 658.6*

V jednom vidění ze dne 12. června 1868 byl můj úmysl uveřejnit osobní svědectví dokonale ospravedlněn. Když Hospodin vybírá jednotlivé případy a odhaluje jejich bezpráví, tedy jiní, kteří se v tom vidění neuvádí, považují to za důkaz, že oni jsou bez chyby nebo, že téměř správně krácejí. Když je někdo kárán za určitý hřích, mají se bratři a sestry sami zkoumat, aby poznali, kde oni chybili nebo zdali se nedopustili stejného hříchu. Mají pokorně vyznávat své hříchy. I když jiní je považují za dobré, nečiní je to ještě dobrými. Bůh se dívá na srdce. Takovým způsobem zkoumá a váží

duše. Když trestá chyby u jednoho, chce tím napravit mnohé. Ale když oni to napomenutí nepřijímají pro sebe a lichotí si, že Bůh jejich chyby přehlíží, protože je zvlášť nevybírám, tedy klamou sami sebe. Oni upadnou do bludu a tmy a Pán je nechá jít jejich vlastní cestou podle jejich vlastních představ. *5T 659.1*

Mnozí jednají nesprávně vůči vlastním duším a jsou ve velkém klamu v názoru na svůj pravý postoj vůči Bohu. Bůh užívá prostředků a cest, které nejlépe slouží jeho účelu, aby zkusil co je v srdci jeho domnělých následovníků. On odhaluje chyby jednotlivých osob, aby jiné varoval, aby se báli těch omylů a vystříhali se jich. Při důkladném sebepoznání se přesvědčí, že činí tytéž hříchy, jež Bůh u jiných odsuzuje. Jestliže chtějí opravdově sloužit Bohu a bojí se jej urazit, tedy nebudou čekat, až je jim zvlášť poukáže na jejich hřích, ale vyznají je a v pokorné lítosti se obrátí zpět k Bohu. Dle poučení, které bylo uděleno jiným, odloží vše, co se Bohu nelíbí. Když naproti tomu ti, kteří nejednají správně, uvidí, že činí tytéž hříchy, které jsou u druhých kárány a budou v nich pokračovat, protože nebyli osobně jmenováni, tedy přivádějí své duše do nebezpečí a dobrovolně se stávají satanovými zajatci. – 2T 112, 113 *5T 659.2*

„Bylo mi ukázáno, že to neodpovídá Boží moudrosti, aby hříchy a chyby každého byly zjeveny. Všichni, kteří jsou věrní, jsou v těchto osobních svědectvích osloveni, ačkoli jejich jména v žádném svědectví nejsou zvlášť uvedena. Když ale takové svědectví stále a stále přehlížejí a své hříchy skrývají, protože jejich jména nejsou výslovně uvedena, nebude jim Bůh žehnat. Nebudou moci v duchovním životě docílit žádného pokroku, ale budou upadat do stále větší temnoty, až jim světlo nebes bude úplně odňato.“ – 2T 447 *5T 660.1*

„V jednom vidění, které jsem měla v roce 1871, jsem byla vybidnuta, abych vydala slovem i písmem všeobecné směrnice a zároveň abych uveřejnila nebezpečí, bludy a hříchy některých lidí, aby tak všichni byli varováni, napomenuti a dostalo se jim rady. Viděla jsem, že každý musí prozkoumat své vlastní srdce a život, aby poznal, jestli se nedopustil stejných chyb, pro které jsou druzí káráni a jestli výstrahy a varování, udělené druhým, také se netýkají jeho. Je-li tomu tak, měl by každý pohlížet na radu a pokárání tak, jako kdyby byla zvlášť pro něho určena, a proto by je měl prakticky použít, jako by se to svědectví týkalo jeho osoby... Bůh zkouší víru všech, kteří se vydávají za Kristovy následovníky. On bude zkoušet upřímnost modliteb u všech, kteří tvrdí, že si upřímně přejí poznat své povinnosti. Představí jim jasně jejich povinnosti a dá jim příležitosti, aby se ukázalo, co se nalézá v jejich srdcích.“ – 2T 687 *5T 660.2*

Účel „Svědectví“

„Před věky mluvil Bůh s lidmi prostřednictvím proroků a apoštolů. Dnes k nim mluví skrze svědectví Ducha svatého. Nikdy důrazněji nepoučoval Bůh svůj lid o své vůli a cestě, kterou má jít.“ – 4T 148 *5T 661.1*

„Pán považoval za vhodné dát mi vidění o potřebách a bludech svého lidu. Ač mi to bylo velmi bolestné, přece jsem věrně vytkla hříšníkům jejich přestoupení, ale i ukázala prostředky na jejich odstranění. Tak vyřkl Duch Boží výstrahy a soudy, aniž přitom zadržel drahocenná zaslíbení milosti... *5T 661.2*

Kající hříšníci nemají důvod k zoufání, protože jsou jim ukázány jejich hříchy a jsou varováni před nebezpečím. Tyto vážné snahy o ně naopak dokazují, jak velmi je Bůh miluje a jak rád by je chtěl zachránit. Oni musí uposlechnout Jeho rady a činit Jeho vůli, aby mohli zdědit věčný život. Bůh ukazuje svému bloudícímu lidu jeho hříchy, aby je viděl v celé jejich ohavnosti ve světle božské pravdy. Pak se jich musí navždy vzdát. Kdyby Boží lid poznal, jak s ním Bůh jedná, kdyby přijal Jeho poučení, tedy by měl rovnou cestu před sebou a světlo, jež by ho vedlo přes temnotu a malomyslnost.“ – 4T 14, 15 *5T 661.3*

"Výstrahy a napomenutí nejsou dány bloudícím adventistům sedmého dne proto, že by jejich život zasluhoval více trestání než život jiných domnělých křesťanů v jiném společenství. Také ne proto, že by jejich příklad nebo jednání byly horší, než oněch adventistů, kteří nechtějí uposlechnout požadavků Božího zákona. Děje se tak spíše proto, že oni mají hojné poznání a protože svým vyznáním chtějí být Božím zvláštním, vyvoleným lidem, jemuž byl Boží zákon napsán do srdce. Oni se vyznačují jako věrní poddaní Boha nebes, když poslouchají Jeho zákon. Oni jsou Božími

představiteli na zemi. Avšak každý na nich lpící hřích odděluje je od Boha a zneuctvuje zvláštním způsobem Jeho jméno, čímž je nepříteli Jeho svatého zákona dána příležitost, aby tupil Boží dílo a Jeho lid, který je nazván *„národem vyvoleným, královským kněžstvem, lidem svatým a dobytým, jenž má zvěstovat ctnosti toho, který jej povolal ze tmy v předivné světlo své“* (1 Pt 2,9). ^{5T 661.4}

Bůh napomíná a kárá ty lidi, kteří předstírají, že zachovávají Jeho zákon. On poukazuje na jejich hříchy a odhaluje jejich nepravosti, neboť by chtěl od nich vzít všechny hříchy a všechno zlé, aby mohli v Boží bázni dosáhnout svého posvěcení. Bůh je kárá, napomíná a trestá, aby očistění, posvěcení a zušlechtění mohli nakonec dospět k Jeho trůnu.“ – 2T 452, 453 ^{5T 662.1}

Prohlédla jsem svědectví, která byla dána pro světitele soboty a byla jsem udivena milostí a Boží péčí o Jeho dítky, že jim dává tolik výstrah, ukazuje jim jejich nebezpečí a poukazuje jim na vznešené postavení, jehož mohou dle jeho vůle dosáhnout. Kdyby zůstali v Jeho lásce a odloučili se od světa, spočinulo by na nich Jeho zvláštní požehnání a svítilo by jim Jeho světlo. Jejich dobrý vliv by byl pocíťován v každém odvětví díla a v každé části pole. Když se však budou protivit Božímu úmyslu a budou mít stále tak nepatrné pochopení pro vznešenost díla jako dosud, tedy jejich vliv a příklad ukáže se jako hrozná kletba. Budou působit škodu na škodu. Krev drahocenných duší poskvrní jejich oděv. ^{5T 662.2}

„Znova a znova byla dána varovná svědectví. Táži se: Kdo na ně dbal? Kdo upřímně litoval svých hříchů a modlářství? Kdo vážně usiloval dosáhnout cíle – odměny vysokého povolání v Kristu Ježíši? Toužebně jsem očekávala a doufala, že Bůh vylije svého Ducha na některé a použije je jako své nástroje spravedlnosti, aby probudili církev a přivedli ji opět do pořádku. Téměř jsem si zoufala, když jsem viděla každým rokem větší uchýlení od prostoty, která, jak mi Bůh ukázal, měla vyznačovat život Jeho následovníků. Zájem a odevzdání se Božímu dílu stále mizí. Táži se: V jakém ohledu chtějí žít ve shodě s daným poznáním ti, kteří předstírají, že věří svědectví? Jak dbali daných jim výstrah? Dle kterých daných jim pokynů se řídili?“ – 2T 483, 484 ^{5T 662.3}

Nezaujímají místo Bible

Že svědectví nebyla dána proto, aby zaujala místo Bible, vysvítá z následujícího výňatku ze svědectví, uveřejněného roku 1876: ^{5T 663.1}

„Bratr R chtěl zmást mysl, když se snažil představit svědectví tak, jakoby poznání, jež Bůh dal prostřednictvím svědectví, byla přídavkem ke slovu Božímu, tím však postavil tuto věc do nepravého světla. Bůh uznal za vhodné svědectvím obrátit mysl svého lidu na své slovo, aby mu lépe mohl rozumět.“ – 4T 246 „Slovo Boží může osvětlit nejtemnější mysl a může být pochopeno každým, kde jen chce rozumět. Přesto však někteří, kteří dle svého vyznání studují Písmo, žijí v přímém rozporu s jeho nejprostším učením. Aby však muži a ženy byli bez výmluvy, dává Bůh jasná a určitá svědectví, aby je přivedl zpět ke Slovu, jež oni zanedbali uposlechnout.“ – 2T 455 „Slovo Boží je bohaté na všeobecné zásady pro vytváření správných životních návyků. Všeobecná a osobní svědectví jsou určena k tomu, aby obrátila pozornost právě na tyto zásady.“ – 4T 323 ^{5T 663.2}

30. dubna 1871 mi byl ve snu ukázán tento případ: Zdálo se mi, že jsem přítomna na důležitém shromáždění, na něž se sešlo množství a lidí. Mnozí byli skloněni ve vážné modlitbě před Bohem a zdálo se, jakoby byli stísněni. Prosili vroucně Boha o zvláštní poznání. Někteří, jak se zdálo, pocíťovali velkou duševní úzkost a jejich city byly vzrušeny. Se slzami volali hlasitě o pomoc a světlo. Naši nejpřednější bratři byli zúčastněni na této dojemné scéně. Bratr S ležel natažen na zemi, zřejmě ve veliké bolesti. Jeho žena seděla u skupinky lhostejných posměvačů. Vypadalo to, jakoby si přála, aby všichni porozuměli, že pohrdá těmi, kteří se tak pokořují. ^{5T 664.1}

„Zdálo se mi, že na mne sestoupil Duch Boží. V tom křiku a modlení jsem se pozvedla a pravi-la jsem: Duch Pána Boha je nade mnou. Cítím se puzena k vám volat, že musíte začít pracovat, osobně na sobě. Pohlížíte na Boha a přejete si, aby On učinil na vás dílo, jež přenechal vám, byste je sami vykonali. Když začnete pracovat na sobě, Bůh vám pomůže, budete-li potřebovat Jeho pomoc. Ale vy jste nevykonali právě to, co vám Bůh uložil. Volali jste k Bohu, aby On vykonal větší práci. Kdybyste postupovali podle poznání, jež vám Bůh dal, osvětlil by vás ještě více. Když však nedbáte na Jeho rady, výstrahy a napomenutí, jak můžete pak očekávat, že vám Bůh dá více světla a požehnání, jen abyste je zavrhlí a nevážili si jich? Bůh není člověk, nedá se sebou zahrávat. ^{5T 664.2}

Vzala sem drahou Bibli a obklopila ji různými svědectvími, jež jsou dána pro Boží lid. Pravila jsem: Zde jsou učiněna opatření pro problémy skoro každého člena. Jsou zde přesně zapsány hříchy, jimž se máte vyhýbat. Můžete zde nalézt radu, kterou hledáte, je obsažena v případech, které se podobají vašemu. Bohu se zalíbilo dát vám poučení za poučením, návod za návodem. Ale málokdo z vás ví, co svědectví ve skutečnosti obsahují. Nejste obeznámeni s Písmem. Kdybyste zkoumali Bibli s touhou, abyste splnili požadavky Písma a dosáhli křesťanské dokonalosti, nepotřebovali by jste svědectví. Ale že jste zanedbali seznámit se s Bibli, která je vnuknuta Bohem, tedy se vám chce přiblížit prostým a přímým svědectvím a obrátit vaši pozornost na slova Písma svatého, jehož jste nebyli poslušni. Jimi vás důrazně napomíná, abyste přizpůsobili svůj život čistému a svatému učení Písma. *5T 664.3*

Danými svědectvími chtěl by vás Pán varovat, trestat a vám radit, chtěl by vám vštípl důležitost pravdy svého slova. Napsaná svědectví nemají nám přinášet nové poznání, nýbrž zjevené pravdy Božího slova živě vtisknout do srdce. Povinnost člověka vůči Bohu a bližnímu je zřetelně napsána v Božím slově, ale jen málo vás dbá daného naučení. Svědectvími nemá se hlásat žádná další pravda, spíše Bůh zjevené již pravdy představuje jimi jednodušeji a svým vlastním způsobem předkládá lidu, aby jej probudil a vštípl mu tyto pravdy, aby nikdo neměl výmluvu. *5T 665.1*

Pýcha, sebeláska, sobectví, závist a žárlivost zatemnily mysl. Proto pravda, která by vás učinila moudrými ku spasení, pozbyla své síly, aby upoutala a ovládla mysl. Nejsou chápány ani ty nejpodstatnější zásady zbožnosti, neboť není hladu a žízně po poznání Písma, čistotě srdce a svatosti života. Svědectví nemají Slovo Boží snižovat, nýbrž vyvýšit a přitahovat lidi k němu, aby vznešená prostota pravdy u každého mohla působit svým vlivem. *5T 665.2*

Dále jsem pravila: Tak jako Slovo Boží je obklopeno těmito knihami a spisy, tak vás obklopil napomenutími, radami, výstrahami a povzbuzením. Zde prosíte v úzkosti srdce o více světla od Boha. Bůh mne pověřil, abych vám sdělila, že žádný další paprsek světla nedopadne prostřednictvím svědectví na vaši cestu, dokud prakticky nevyužijete toho světla, jež vám bylo uděleno. Pán vám dal poznání, ale vy jste si ho nevážili, nýbrž pošlapali jste je. Mnozí jím zcela pohrdli, jiní je zanedbávají nebo se k nim chovají lhostejně. Jen nemnozí se rozhodli opravdově poslouchat světlo, které jim Bůh dal dle svého zaslíbení. *5T 666.1*

Mnozí dostali prostřednictvím svědectví zvláštní výstrahy, ale po několika týdnech na napomenutí zapomněli. Některým byla svědectví několikrát opakována, ale nepřipadala jim dost důležitá, aby je přesně zachovávali. Stavěli je na stejnou úroveň s nicotnými pohádkami. Kdyby dbali daných poznání, unikli by různým ztrátám a zkouškám, jež se jim zdají příliš těžké. Nechtě si sami připíší vinu na tom, neboť vzali na svá bedra jho, které bolestně nesou. To není jho, které jim naložil Kristus. Bůh pečoval o ně s láskou, ale jejich sobecká, zlá a nevěrná srdce nemohla poznat Jeho dobrotu a milost. Ve své vlastní moudrosti se ženou dále, až jsou zkouškami poraženi, až upadnou do bezradnosti a zmatku a nakonec jsou zajati satanem. Když sbíráte paprsky světla, jež vám Bůh v minulosti daroval, pak vám daruje více světla. *5T 666.2*

Poukázala jsem na starého Izraele. Bůh jim dal svůj obřadní zákon, ale oni ho nechtěli poslouchat. Potom jim dal předpisy, aby plněním jich pamatovali na Boha. Přesto však na Něj zapomínali i na Jeho požadavky. Takže bylo nutné stále jim připomínat, aby poznali své závazky: poslouchat a ctít svého Stvořitele. Kdyby byli poslušni a ochotně zachovávali Boží přikázání, nebylo by třeba takového množství předpisů a obřadů. *5T 666.3*

Kdyby lid, který předstírá, že je zvláštním Božím pokladem, chtěl být poslušný Jeho přikázání tak, jak jsou podána v Jeho Slově, nebylo by třeba žádných zvláštních svědectví, jež by mu připomínala jeho povinnosti a ukázala jeho hříchy a hrozné nebezpečí, v němž se octnou, když nezachovávají Boží Slovo. Svědomí mnoha lidí je otupeno, neboť poznané pravdy odvrhli, zanedbali a dokonce zneuctili... *5T 667.1*

Potom se někdo postavil po mém boku a řekl: „Bůh tě probudil a dal ti slova, která nedával nikomu, abys je mluvila lidem a ta proniknou do jejich srdcí. On tvá svědectví podal tak, aby byla vhodná pro všechny případy, kde je zapotřebí pomoci. Nesmíš dbát na posměch, výčitky, pohanění a kritiku. Jestliže máš být zvláštním Božím nástrojem, nesmíš se opírat o nikoho, jen o Něho. Jako vinná ratolest musíš vinout své úponky okolo Něho. On tě chce použít za nástroj k udělení světla li-

du. Musíš každý den čerpat sílu od Boha, aby tvé okolí nezakalovalo a nezatemňovalo světlo, jež má skrze tebe svítit lidu. Satan se zvláště snaží zadržet Božímu lidu toto světlo, jež lid tak mnoho potřebuje uprostřed nebezpečí těchto posledních dnů. *5T 667.2*

Tvůj úspěch spočívá ve tvé jednoduchosti. Když od toho odstoupíš a přizpůsobíš svědectví chuti jiných lidí, ztratíš svou moc. V dnešních dnech je skoro všechno přikrášlené a falešné. Svět má přemíru líbivých svědectví, jež na okamžik upoutají a lichotí vlastnímu já. Tvé svědectví je jiné. Má se zabývat důkladněji podrobnostmi života, zachraňovat slabou víru od odumření a vstípit věřícím přesvědčení, že mají být světlem světa. *5T 667.3*

Bůh ti dal svědectví, abys ukazovala odpadlým a hříšníkům jejich skutečné postavení a nesmírnou škodu, kterou utrpí, když budou dále žít ve hříchu. Bůh to zjevil tvému zraku jako nikomu jinému mezi současně žijícími a podle poznání, jež ti udělil, tě bude volat k zodpovědnosti. *„Ne silou, ani mocí, ale Duchem svým, praví Hospodin zástupů.“* (Za 4,6) *„Pozdvihni hlasu svého jako trouba a oznam lidu mému přestoupení jejich a domu Jákobovu hříchy jejich.“* (Iz 58,1)“ – 2T 604-8 *5T 667.4*

Nesprávné používání „Svědectví“

Mnozí z těch, kteří věří svědectví, chybují v tom, že je jiným nevhodným způsobem vnucují. Následující slova o tom jsou v prvním svazku Svědectví pod č. 8: „V ____ byly osoby, jež se považovaly za Boží dítky, a přece pochybovaly ve vidění. Jiní nic nenamítali, ale neměli také odvalu se k nim rozhodně přiznat. Někteří pochybovali a měli k tomu své důvody. Vrcholem toho byla falešná vidění a fanatické jednání, jež nevyhnutelně nesly ubohé plody, působily takovým vlivem na dílo v ____, že mysli lidí nedůvěřovaly ničemu, co bylo označeno jako vidění. Na všechny tyto věci je třeba brát zřetel a moudře postupovat. Takové, kteří ještě nikdy nikoho neviděli při vidění, a kteří sami nebyli pod vlivem vidění, nebylo možno činit odpovědnými nebo na ně zvláště tlačit. Neměli být připraveni o požehnání a církevní práva, když jinak jednali správně jako křesťané...“ *5T 668.1*

Bylo mi ukázáno, že někteří by mohli pochopit uveřejněná svědectví, kdyby posuzovali strom podle ovoce. Jiní se podobají pochybujícímu Tomášovi; nemohou uvěřit publikovaným svědectvím, nebo přijmout něčí důkazy, ale musí je sami vidět a mít v ruce důkazy. Ti, nemají být opomíjeni, ale musí být vůči nim ukázáno mnoho trpělivosti a bratrské lásky, až nabudou jasného postoje pro nebo proti svědectví. Jestliže bojují pro vidění, o nichž nemají ponětí a jestli ve svém odporu se protíví něčemu, čeho vůbec nezkusili ... tu církev může vědět, že nejednají správně.“ – 1T 328 *5T 668.2*

Někteří z našich bratří mají velké zkušenosti v pravdě, znají mne celou řadu let, znají i vliv mých vidění. Přesvědčili se o pravdivosti svědectví a tvrdili, že jim věří. Pocítili mocný vliv Božího Ducha, který na nich spočinul, aby potvrdil pravdivost svědectví. Bylo mi ukázáno, že když takoví bratři jsou káráni svědectvími, vystoupí proti nim a budou skrytě pracovat na oslabení jejich vlivu, je třeba s nimi postupovat opatrně a moudře, neboť jejich jednání může být nebezpečné pro ty, kteří nemají křesťanské zkušenosti. (Viz 1T 382) *5T 669.1*

První čísla svědectví která byla vůbec uveřejněna, obsahovala výstrahu před nerozumným použitím poznání, jež je tímto způsobem dáváno Božímu lidu. „Prohlásila jsem, že někteří postupovali nerozumně, když v rozmluvě s neměřícími o své víře byli pak dotazováni na důkazy, četli jim mé spisy, místo aby jim přečetli důkazy z Písma svatého. Bylo mi ukázáno, že takové jednání je nerozumné a může u nevěřících způsobit zaujatost proti pravdě. Ti, kteří ještě neznají ducha svědectví, nepřikládají jim žádnou váhu. V takových případech se nemáme na svědectví odvolávat.“ – 1T 119 *5T 669.2*

Další výstrahy ohledně používání svědectví mi byly postupně udělovány, jako například: *5T 669.3*

„Někteří kazatelé jsou velmi nedůslední. Předstírají, že věří svědectví a škodí tím, že je činí zelezným pravidlem pro ty, kteří ještě podobné zkušenosti se svědectvím neprožili. Sami se však jimi neřídí. Znovu a znovu jim byla dávána svědectví, na která vůbec nedbali. Takové jednání není důsledné.“ – 1T 369 *5T 669.4*

„Viděla jsem, že někteří využili toho, co Bůh ukázal o hříších a nepravostech jiných. Dávali nejostřejší význam tomu, co bylo ve viděních zjeveno, a pak to představovali tak přepjatě, že oslabili víru mnohých v tom, co Bůh zjevil a i v církvi vyvolávali malomyslnost.“ – 1T 166 *5T 669.5*

Nepřítel se chápe všeho, co je v jeho moci, aby hubil duše. „Svědectví byla dávána k užtku osob, jež zaujímaly vedoucí postavení. Zpočátku brali ochotně na sebe břímě a vykonávali to, co na ně připadalo v Božím díle. Avšak satan je pronásleduje svými pokušeními, až nakonec podlehnou. Těm, kteří vidí jejich převrácené jednání, satan našeptává, že ve svědectvích, daných těmto osobám, něco nesouhlasí, jinak že by se neprojevíli jako nehodní pracovníci v Božím díle. 5T 670.1

Takovým způsobem vzniká pochybnost o zjevení, jež Bůh dal. To, co za jistých okolností je možné povědět o některých lidech, za jiných okolností již vhodné není. Lidem se tolik nedostává mravní síly, jsou takovými sobci, naplnění pýchou, spokojeni sami se sebou, takže Bůh nemůže jejich prostřednictvím působit. Jsou přenechání sami sobě, tápají jako slepí a projevují velikou slabost a nerozumnost, že se mnozí diví, proč takové osoby byly někdy přijaty a uznány za hodné pro spolupráci v Božím díle. A to je právě ono, co si satan přeje. Jeho cílem bylo, když je poprvé pokoušel, aby hanil Boží dílo a svědectví představil v nepříznivém světle. Kdyby byli zůstali tam, kde jejich vliv na Boží dílo by neměl valného významu, tedy by je nebyl satan tak ostře pokoušel, neboť tehdy by nedosáhl svého cíle, kdyby jich použil jako svých nástrojů k vykonání zvláštního díla.“ – 3T 469, 470 5T 670.2

Sudťte dle ovoce

Posuzujte svědectví podle jeho ovoce. V jakém duchu nás učí? Jaký vliv mají? „Všichni, kteří si to přejí, mohou se seznámit s ovocem těch vidění. Bůh po sedmnáct let je udržoval ve své moudrosti a posiloval je proti satanově moci a proti vlivu zlých lidí, kteří pomáhají satanovi v jeho díle.“ – 1T 330 5T 671.1

„Bůh buďto církev poučuje, kárá její nepravosti a posiluje její víru nebo toho nečiní. Toto dílo je buď od Boha nebo ne. Bůh nic nečiní společně se satanem. Proto mé dílo... buď nese Boží pečeť nebo pečeť nepřítel. V tomto ohledu není polovičatosti. Svědectví pocházejí buď od Božího Ducha nebo od ďábla.“ – 4T 230 5T 671.2

„Vy víte, jak Pán sám mluvil skrze dar prorockého ducha. Minulost, přítomnost i budoucnost přešla před mým zrakem. Byly mi ukázány tváře, které jsem nikdy neviděla a po letech jsem je poznala, když jsem je uviděla. Byla jsem probuzena ze spánku živým uvědoměním si toho, co mi dřív bylo ukázáno a psávala jsem o půlnoci dopisy, které šly přes kontinent a tím, že došly v kritické chvíli, zachránily Boží dílo před velikým neštěstím. Takové bylo mé dílo po mnoho let. Určitá moc mne nutila kárat a trestat nepravosti, na které jsem ani nepomyslela. Je toto dílo za posledních třicet šest let shůry nebo zdola?“ – 5T 64-65 5T 671.3

Kristus varoval své učedníky: „*Varujte se falešných proroků, kteří k vám přicházejí v rouše ovčím, ale uvnitř jsou vlci hltaví. Po ovocích jejich poznáte je. Zdaliž sbírají z trní hrozny, anebo z bodláčí fíky? Tak každý strom dobrý ovoce dobré nese, zlý pak strom zlé ovoce nese. Nemůže dobrý strom zlého ovoce nésti, ani strom zlý ovoce dobrého vydávati. Všeliký strom, kterýž nenese dobrého ovoce vyřát a na oheň uvržen bývá. A tak tedy po ovocích jejich poznáte je.*“ (Mt 7,15-30) To je zkušební kámen a všichni jej mohou používat, jestliže chtějí. Kdo opravdu touží po poznání pravdy, nalezne dosti důvodů, aby uvěřil. 5T 671.4

Pochybnost ve „Svědectví“

„Satanovým úmyslem je oslabit víru Božího lidu ve *Svědectví*. Satan ví, jak musí vést své útoky. Ovlivňuje mysl, aby zasel nedůvěru a vzbudil žárlivost a nespokojenost s vedoucími díla. Následně se pochybuje o darech, jež pak jsou přirozeně málo oceněny a naučení, podávaná prostřednictvím vidění, se nedbají. Potom přicházejí pochybnosti o podstatném učení naší víry, jež je základním pilířem našeho postoje, pak pochybnost v Písmo svaté a konečně tak to jde dále až k úplné záhubě. Jakmile někdo pochybuje o svědectví, kterému předem věřil a zavrhne je, satan již ví, že u tohoto se svedení nezastaví, proto zdvojnásobí své úsilí, až jej přivede ke zjevné vzpouře, z níž již není uzdravení a končí záhubou.“ – 4T 211; 1T 236 „Když se lidé poddají pochybnostem a nevěře, ve věcech Božího díla chovají pocity nedůvěry a podezření, sami tvoří předpoklady k tomu, aby

se stali obětmi klamu. Oni jsou rozhořčení nad těmi, kteří se odvážili mluvit o jejich chybách a kárat jejich hříchy.“ – 3T 328 ST 672.1

Svědectví pro jisté mladé lidi, uveřejněné poprvé v roce 1880, mluví o tom následovně: „Dnes převládající duch pochybnosti vůči svědectvím Ducha Božího se stále vzмáhá, protože tito mladí lidé nic nevědí o duchu, síle a moci svědectví; živí nedůvěru a pochybnost, místo aby ji potírali.“ – 4T 437 ST 672.2

„Bylo mi ukázáno, že mnozí měli tak málo duchovního porozumění, že nechápali ceny svědectví nebo jejich pravý cíl. Vyjadřovali se lehkomyšlně o svědectvích, která Bůh dal pro dobro svého lidu. Posuzovali je, měli o nich své vlastní názory a kritizovali to a ono, místo, aby raději mlčeli a pokořili se. Neměli pravé pochopení pro svědectví, protože tak málo věděli o Božím Duchu.“ – 4T 443 ST 672.3

„Ve ____ jsou někteří lidé, kteří nikdy plně neuznali oprávněnost výtky a jednali tak, jak chtěli sami. Tím vždycky – více nebo méně – ovlivňovali ty, kdo povstali, aby hájili to, co je správné a kárali, co je špatné. Mají také velmi špatný vliv na jednotlivce, kteří sem přicházejí, a kteří jsou s nimi ve styku jako spolubydlíci nebo strážníci. Tito lidé naplňují mysl nových příchozích dotazováním a pochybnostmi ohledně svědectví Božího Ducha. Vykládají svědectví nesprávně a místo toho, aby vedli lidi k tomu, aby se zasvětili Bohu a naslouchali hlasu církve, učí je, aby byli nezávislí a nedbali na mínění a úsudek jiných. Působení této třídy lidí zůstávalo utajeno. Někteří si neuvědomují škodu, kterou páchají; ale protože sami jsou neposvěcení, pyšní a vzpurní, vedou na nesprávnou cestu i jiné. Tito neposvěcení lidé otravují ovzduší, které jiní vdechují. Na rouchu takových lidí ulpívá krev duší a Kristus jim v den posledního soudu řekne: *„Odejděte ode mne všickni činitelé nepravosti.“* (L 13,27) Pak se budou velmi divit; ale jejich život nebyl životem křesťana, byl to klam a podvod.“ – 4T 513-514 ST 673.1

„Někteří vyjadřují své náhledy, že svědectví sestry Whiteové nemůže být spolehlivé. Toto je všechno, co si neposvěcení jednotlivci přejí. Svědectví pokárání odhalilo jejich marnivost a pýchu, kdyby se jim však povolilo, šli by to krajnosti v módě a pýše. Všem takovým Bůh dá příležitost, aby dokázali a rozvinuli svůj pravý charakter.“ – 3T 313 ST 673.2

„Viděla jsem, že důvodem, proč vidění v poslední době nebyla tak častá je, že církev si jich nevážíla. Církev téměř ztratila svou duchovnost a víru, pokárání a varování na ně jen nepatrně působilo. Mnozí z těch, kteří vyznávali víru ve Svědectví, nedbali o ně.“ – 1T 119 ST 674.1

„Ztratíte-li důvěru ve Svědectví, opustíte také biblickou pravdu. Obávala jsem se, že mnozí z vás zaujmou kritické, pochybovačné stanovisko a ve své úzkosti o vaše duše bych vás chtěla varovat. Kdo z vás chce přijmout toto napomenutí? Cítili byste se dokonale svobodni přijmout nebo zavrhnout kteroukoli část nebo celek při svém nynějším postoji ke svědectví, kdyby vám někdo zkřížil dráhu anebo snažil se napravit vaše omyly? To, co byste s nejmenší ochotou přijali, je právě to nejdůležitější.“ – 5T 98 ST 674.2

„Moji bratři, varujte se zlého a nevěrného srdce. Boží slovo je jasné a důsledné ve svých omezeních, ono zasahuje vaši sobeckou shovívavost, proto ho neposloucháte. Svědectví Jeho Ducha obrací vaši pozornost k Písmu. Ukazuje vám vaše povahové kazy a kárá vaše hříchy, proto je zanedbáváte. A abyste ospravedlnili své tělesné, pohodlné milující jednání, začínáte pochybovat, zda Svědectví pochází od Boha. Kdybyste chtěli poslouchat jejich naučení, byli byste ujištěni o jejich božském původu. Pamatujte, vaše nevěra nepodvrátí jejich pravdivost. Jsou-li od Boha, obstojí.“ – 5T 234 ST 674.3

„Bylo mi ukázáno, že nevěrou ve varovné, povzbuzující a trestající svědectví se vzdaluje světlo od Božích dětí. Nevěra oslepuje jejich oči, takže nepoznávají své pravé postavení. Míní, že trestající svědectví nejsou žádoucí, nebo že se nevztahují na ně. Takoví lidé potřebují zvláště Boží milost a duchovní rozeznávací schopnost, aby odhalili nedostatek duchovního poznání.“ – 3T 255, 253, 254 ST 674.4

„Mnozí z těch, kteří odstoupili od pravdy, udávají jako důvod, že nevěří svědectvím. Tu je otázka, znali se chtějí zřít svých model, jež Bůh odsuzuje nebo chtějí dále chodit po převrácených cestách svých náklonností, zavrhnout poznání, jež jim Bůh dal, které trestá právě to, v čem mají zá-

libu? U nich se jedná o to: Mám zapřít sebe sama a přijmout od Boha svědectví, jež kárá mé hříchy? Nebo mám odmítnout svědectví, protože kárají mé hříchy? *5T 675.1*

Ve mnoha případech mnozí přijali svědectví docela, zanechali hříchů a hříšných sklonů dle Bohem daného světla. V jiných případech pěstovali dále hříšné sklony, svědectví odmítli a jiní uváděli různé nepravdivé důvody, proč je nepřijali. Pravá příčina udána nebyla. Těm lidem se nedostávalo pravé odvahy, aby se zřekli zlobných zvyků a neměli vůli posilovanou a ovládanou Duchem Božím.“ – 4T 32 *5T 675.2*

„Satan má zvláštní schopnost budit nedůvěru a vynalézat námitky proti jasným svědectvím, jež Bůh dal. A mnozí to považují za ctnost a znamení své moudrosti, když jim nevěří, pochybují o nich nebo když najdou výmluvu. Kdo chce stůj co stůj pochybovat, najde k tomu dostatek příležitostí. Bůh nemá v úmyslu odstraňovat každý podnět k nedůvěře. On dává důkazy, jež se musí pokorným srdcem a učenlivým duchem prozkoumat. Každý se musí rozhodovat podle přesvědčivé síly těchto důkazů.“ – 3T 255 „Bůh dává upřímnému srdci dostatečné důkazy pro utvrzení jeho víry; kdo se však odvrací od přesvědčivých důkazů, proto že jsou věci, jež nemůže pochopit svým omezeným rozumem, zůstane ve studeném, mrazivém ovzduší nevěry a mučivé pochybnosti, jeho víra ztroskotá.“ – 4T 232, 233 *5T 675.3*

Povinnost zvěstovat pokárání

„Jsou-li mezi Jeho lidem nepravosti a Boží služebníci se k nim zachovají lhostejně, tím vlastně podporují a ospravedlňují hříšníka a jsou podobně vinni a zcela jistě upadnou do Boží nelibosti, neboť budou zodpovědní za hříchy přestupníka. Ve vidění mi bylo ukázáno mnoho příkladů, kdy neobalost ze strany Jeho služebníků vůči nepravostem a hříchům existujícím mezi nimi vyvolala Boží nelibost. Ty, kdo tyto nepravosti omlouvali, lid pokládal za velice přátelské a laskavé prostě proto, že se vyhnuli splnit jasnou povinnost Písma. Úkol nebyl příjemný jejich pocitům, proto se mu vyhnu.“ – 3T 266 *5T 676.1*

Pronikavé svědectví Ducha Božího „oddělí od Izraele ty, kteří kdykoliv bojovali proti prostředkům, jež poslal Bůh, aby z církve vyloučil porušení. Zlo nutno nazvat zlem. Těžké hříchy nutno označit jejich pravým jménem. Celý Boží lid by se měl přiblížit k Pánu... Pak uvidí hřích v pravém světle a uvědomí si jak urážlivý je v Božích očích.“ – 3T 324 „Jasně, přímé svědectví musí žít v církvi, jinak zlořečenství Boží spočine na Jeho lidu tak jistě, jako na starém Izraeli pro jejich hříchy.“ – 3T 269 *5T 676.2*

„Nikdy nebylo zapotřebí věrného varování a pokárání tak, jako právě v této době. Satan sestoupil s velikou mocí věda, že má krátký čas. Zaplavuje svět libivými bajkami a Boží lid má lichocení velice rád... Bylo mi ukázáno, že Boží lid musí vynaložit pevnější, rozhodnější úsilí, aby zatlačil přicházející temnotu. Pevné dílo Božího ducha je potřebné nyní víc, než kdykoli předtím.“ – 3T 327, 328 *5T 676.3*

Když jsem ve svém mládí přijala dílo, které mi svěřil Bůh, přijala jsem ho s příslibem, že onen mocný Pomocník mi obzvláště pomůže. Dostala jsem také vážnou zodpovědnost věrně odevzdat poselství Páně bez ohledu na přátele či nepřátele. Bůh nikoho neupřednostňuje. Ať jedná s bohatými nebo chudými, vysoce postavenými, vzdělanými nebo nevědomými, Boží služebník nesmí zradit své poslání. *5T 677.1*

„Ať se nikdo nedomnívá, že lituji nebo odvolávám nějaké jasné svědectví, které jsem přinesla jednotlivcům nebo lidu. Dopustila-li jsem se někdy nějaké úchylinky, pak snad v tom, že jsem hřích nekárala ještě rozhodněji a pevněji. Někteří z bratří brali si za zodpovědnost kritizovat mé dílo navrhující snadnější cestu k nápravě zla. Těmto lidem bych chtěla říci: Jdu Boží cestou a ne vaší. Co jsem řekla nebo ve svědectví a pokárání napsala, nebylo vyjádřeno příliš příkře...“ *5T 677.2*

Ti, kteří by nějakým způsobem chtěli oslabit sílu ostrého pokárání, které mi Bůh dal vyslovit, musí se setkat se svým dílem u soudu... Těm, kteří si vzali na sebe zodpovědnost kárat mne a ve svém omezeném úsudku navrhovat způsob, který se jim zdá moudřejší, opakuji, nepřijímám vaše úsilí. Nechte mne s Bohem a necht' mne On učí. Přijmu slova od Pána a budu je mluvit lidu. Neočekávám, že všichni přijmou pokárání a budou usilovat o nápravu svého života, já však i tak musím splnit svou povinnost, budu kráčet před Bohem a konat své dílo pro současnost i pro věčnost. *5T 677.3*

Mým bratřím Bůh nedal dílo, které dal mi. Bylo mi vytýkáno, že můj způsob veřejného kárání vedl jiné k tvrdosti, kritičnosti a přísnosti. Je-li tomu tak, pak si to musí urovnat s Pánem. Jestliže jiní berou zodpovědnost, kterou na ně Bůh nevložil, jestliže přehlížejí naučení, které jim Bůh opětovně dal skrze pokorný nástroj, pro který se rozhodl, aby byli laskavými, trpělivými a dlouhoshovivými, sami musí nést zodpovědnost za důsledky. Se zarmouceným srdcem jsem splnila svou nepříjemnou povinnost svým nejdražším přátelům, neodvažujíc se líbit sama sobě tím, že bych zamlčela pokárání i mému manželovi a nebudu méně věrná při varování jiných, ať již chtějí slyšet nebo ne. Mluvím-li k lidu, mluvím častokrát o tom, o čem jsem před tím nepřemýšlela. Boží Duch častokrát přichází ke mně. Připadá mi, to jako bych byla vytržena mimo sebe; život a povaha různých osob je mi jasně představena. Vidím jejich úsilí i nebezpečí a cítím se být nucena mluvit o tom, co je mi představeno. Neodvažuji se odporovat Božímu Duchu.“ – 5T 19-20 5T 677.4

Zavržené pokárání

„Mnozí dnes pohrdají věrným pokáráním, které se jim dostává od Boha ve svědectvích. Bylo mi ukázáno, že někteří v těchto dnech zašli tak daleko, že spálili psaná slova pokárání a varování, jak to činil bezbožný izraelský král. Avšak opozice vůči Božímu varování nepřekáží jejich usku-tečnění. Vyhnout se slovům Páně promluveným skrze Jeho vyvolené nástroje, jen vyvolá Jeho hněv a nakonec přinese jistou zkázu provinilemu. V srdci hříšníka se často zapaluje odpor vůči nástrojům, které Bůh volí k zvěstování káravého poselství. Vždy tomu tak bylo a i dnes existuje týž duch, který pronásledoval a uvěznil Jeremiáše, když poslechl hlas Hospodinův.“ – 4T 180 5T 678.1

Od počátku svého díla, kdy jsem byla povolána nést jasné, ostré svědectví, kárat nepravosti a nešetřit, byli takoví, kteří stáli v odboji proti mému svědectví a raději mluvili příjemné věci, aby vše zakryli nevhodnou maltou a zničili vliv mého úsilí. Pán chtěl působit na mně, aby přinesl pokárání a pak se postavili jednotlivci mezi mne a lid, aby zmařili mé svědectví. 5T 678.2

„Téměř v každém případě, kde je potřebné pokárání, budou někteří, kteří cele přehlédnou skutečnost, že Duch Hospodinův byl zarmoucen a Jeho dílo potupeno. Tito budou mít soucit s těmi, kteří zasloužili pokárání, protože byli dotčeny jejich osobní pocity. Všechno tento neposvěcený soucit staví sympatizující tam, kde se z nich stávají podílníci na vině pokáraného. V devíti příkladech z deseti bylo káranému pomoheno vidět a zanechat nepravosti, když byl ponechán u vědomí svých nepravostí. Avšak všeteční, neposvěcení přátelé zcela nesprávně vykládají jak pohnutky kárajícího tak i podstatu daného káravého poselství a soucitem s pokáraným vedou ho k pocitu, že mu bylo skutečně ublíženo a jeho pocity se bouří proti tomu, kdo pouze splnil svou povinnost. Ti, kdo věrně splní své nepříjemné povinnosti při vědomí své zodpovědnosti vůči Bohu, přijmou Jeho pozh-nání.“ – 3T 359 5T 679.1

„Někteří v těchto posledních dnech budou volat: *„Mluvte nám pochlebenství, prorokujte oklamání.“* (Iz 30,10) Toto však není mé dílo. Bůh mne povolal k tomu, abych napomínala Jeho lid a právě tak jistě jako vložil na mně těžké břímě, učiní zodpovědnými ty, jimž dal toto poselství, za to, jakým způsobem s ním naložili. Bohu se nebude nikdo posmívat a ti, kteří nenávidí Jeho dílo, přijmou odplatu podle svých skutků. Toto nepříjemné dílo jsem si sama nezvolila. Není to práce, která mi přinese přízeň nebo chválu lidí. Je to dílo, které jen málokdo ocení. Ti však, kteří se snaží udělat mi práci dvojnásobně těžší svými falešnými pomluvami, závistivým podezíráním a nedůvěrou, vytvářejí tak předsudky v mysli jiných proti Svědectvím, které mi dal Bůh, omezují mé dílo. Ti si to musí urovnat s Bohem, zatímco já půjdu vpřed, když mi Prozřetelnost a bratři otevrou cestu. Ve jménu a síle svého Vykupitele, budu dělat, co budu moci... Moje povinnost není líbit se sama sobě, nýbrž konat vůli mého nebeského Otce, který mi dal konat mé dílo.“ – 4T 231, 232 5T 679.2

Bůh mi dal nést Jeho lidu určité poselství, a ti, kteří by mi chtěli překážet v díle a oslabovat víru lidu v Jeho pravdivost, nebojují proti nástroji, nýbrž proti Bohu. „Nesnižujete a neurážíte nástroj nýbrž Boha, který k vám mluvil v těchto varováních a napomenutích.“ „Je stěžejí možné, aby lidé mohli více urážet Boha, než pohrdat a zavržovat nástroj, který určil, aby je vedl.“ – 5T 235; 3T 355

5T 680.1

Zanedbávání „Svědectví“

Nejen ten, kdo otevřeně zavrhuje svědectví nebo o něm pochybuje, je na nebezpečné půdě; nedbat poznání je totéž, jako je zavrhovat. *5T 680.2*

„Někteří z vás ústy uznávají pokárání, ale nepřijímají je do srdcí. Zůstávají takoví jako předtím, ale jsou méně citliví na vliv Božího Ducha, stávají se zaslepenějšími, mají méně moudrosti a sebeovládání, méně mravní síly a méně horlivosti a radosti z plnění náboženských povinností. Když se neobráátíte, ztratíte konečně svou oporu v Boha. Po napomenutí nenastala žádná rozhodná změna ve vašem životě, neboť jste neviděli ani nepoznali chyby své povahy a veliký rozdíl mezi vašim a Kristovým životem. Co vám pomohou vaše modlitby, když máte ve svých srdcích nespravedlnost? Jestli se úplně nezměníte, tedy se vám brzy výstrahy omrzí, jako napomenutí synům izraelským a jako oni odpadnete od Boha.“ – 4T 332 *5T 680.3*

„Mnozí jednají právě v rozporu s poznáním, jež Bůh udělil svému lidu, poněvadž nečtou knihy, které v radách, napomenutích a výstrahách obsahují světlo a poznání. Pozemské starosti, strojení a nedostatek Boží bázně odvrátily vaši pozornost od poznání, jež Bůh milostivě udělil, když knihy a časopisy, plné bludů, šíří se stále více po celé zemi. Pochybovačnosti a nevěry stále přibývá. Nádherné světlo od Božího trůnu se staví pod kbelec. Za tuto nedbalost bude Bůh volat svůj lid k odpovědnosti. Musíme se Mu zodpovídat z každého paprsku světla, který nechává svítit na naši cestu, ať jsme ho použili na podporu náboženského života nebo byl zavržen, protože nám bylo milejší jít za svými sklony.“ – 4T 391 *5T 681.1*

„Svazky Ducha prorocké a Svědectví by se měly nacházet v každé rodině, jež zachovává sobotu. Bratři a sestry měli by znát jejich hodnotu, přidržovat se jich a číst je. Nebylo moudré vydávat tyto knihy v nepatrném počtu a mít v jednom sboru jen jeden výtisk. Mají být v knihovně každé rodiny a stále mají být čteny. Umístěte je tak, aby je mohlo číst mnoho lidí.“ – 4T 390 *5T 681.2*

Nechť kazatelé, věřící bratři a sestry pamatují na to, že pravdy evangelia, když nezachraňují, zatvrzují. Lidé, kteří zavrhuje světlo, stávají se vězni spoutanými řetězy tmy a nevěry. Duše, která se stále zdráhá denně poslouchat pozvání božské milosti, může brzy slyšet nejnaléhavější pozvání, aniž to na ni učiní nejmenší dojem. Jako Boží spolupracovníci potřebujeme hlubší zbožnost a méně sebeoslavování. Čím více vyvyšujeme své já, tím menší budeme mít víru ve svědectví Ducha Božího. Kdo všechnu svou důvěru klade jen v sebe, bude ve svědectvích Ducha nacházet stále méně Boha.“ – 5T 134 *5T 681.3*

Jak máme přijímat napomenutí

„Kdo je napomínán Duchem Božím, neměl by se stavět proti skromnému Božímu nástroji. Bůh a ne chybný smrtelník k němu mluví, aby jej zachránil od záhuby. Lidem není příjemné, když jsou kárání, lidské srdce, jestliže není osvíceno Duchem Božím, rovněž nepochopí, jak nutná jsou pokárání nebo jaká pozhánání přináší. Tou měrou, jakou člověk povolí pokušení a otročí hříchu, bude zatemněna jeho mysl. Jeho mravní citění je porušeno, nedbá výstrahy svědomí a hlas svědomí slyší jen nejasně. Člověk pomalu ztrácí schopnost rozeznávat mezi správným a nesprávným a nakonec nebude mít jasného pojetí o svém poměru k Bohu. Může zachovávat formy náboženství a dokonce horlivě zastávat jeho učení a přece nemít Jeho ducha. Věrný svědek popisuje jeho stav následovně: *„Pravíš: Bohatý jsem a zbohatl jsem a ničeho nepotřebuji a nevíš, že jsi bídný a mizerný, i chudý, i slepý i nahý.“* (Zj 3,17) Když Boží Duch dává člověku poselství napomenutí, že se nachází v takovém stavu, člověk to nemůže pochopit, že se to shoduje. Má snad proto výstrahu odmítnout? Nikoliv. Bůh dal dostatečné důkazy, takže všichni, kteří chtějí, mohou se sami přesvědčit, jaká je hodnota svědectví. A když poznají, že pocházejí od Boha, pak je jejich povinností, aby přijali napomenutí, i kdyby sami neviděli hříšnost svého jednání. Kdyby plně chápali svůj stav, nač by potom potřebovali varování? Ale poněvadž svůj stav neznají, ukazuje jim jej Bůh ve své milosti, aby litovali hříchů a změnili se, než bude pozdě. Kdo nedbá výstrah, bude ponechán ve své slepotě a sebeklamu. Kdo ale na ně dbá a horlivě se snaží odstranit své hříchy, aby dosáhl potřebných ctností, ten otevírá dveře svého srdce, tak že drahý Spasitel může vejít a přebývat u něho.“ – 3T 257

„Ti, kteří jsou nejtěsněji s Bohem spojeni, poznají hlas Páně, když k nim Bůh mluví. Kteří jsou z ducha, rozeznávají duchovní věci a budou vděční, že jim Pán ukázal jejich chyby.“ – 5T 134 ^{5T 682.1}

„David se naučil moudrosti z toho, jak s ním Bůh zacházel a v pokoře přijímal trest Nejvyššího. Prostřednictvím proroka Nátana věrně vylíčil pravý jeho stav, a to jej přivedlo k poznání svého hříchu a pomohlo mu, aby jej mohl odložit. Přijal tise bez reptání radu a pokořil se před Bohem. *„Zákon Hospodinův jest dokonalý“, volal, „a občerstvuje duši.“* (Ž 19,8)“ – 4T 14, 15 ^{5T 683.1}

„*Pakli jste bez kázně, kteréž všichni účastní jsou, tedy jste cizoložnata a ne synové.*“ (Žd 12,8) Náš Pán řekl: „*Já kteréžkoli miluji, kárám a tresci.*“ (Zj 3,19) „*Každé pak trestání, když přítomné jest, nezdá se být potěšené, ale smutné, než potom rozkošné ovoce spravedlnosti přináší těm, kteří by v něm pocvičení byli.*“ (Žd 12,11) I když kázeň je hořká, je nařízena z něžné lásky Otcovy, abychom se mohli stát spoluúčastníky jeho svatosti.“ ^{5T 683.2}

Neoprávněné rozlišování

Mnozí zastávali stanovisko, že varování, rady a napomínání, jež Pán prostřednictvím své služebnice dal bez zvláštního vidění k jednotlivému případu, nemají takovou cenu jako rady a výstrahy z jiných pramenů. Uznávali jen ty, které byly dány ve zvláštních viděních pro každý jednotlivý případ. V různých případech bylo to vylíčeno tak, že já jsem byla ovlivněna dopisy od jednotlivých členů církve, abych svědectví sepsala na sbor nebo na jednotlivce tak, jak jsem to dělala. Byli lidé, kteří tvrdili, že svědectví, jež pocházela od Božího Ducha, jsou jen výrazem mého vlastního úsudku, přičemž že jsem se opírala o sdělení lidských pramenů. Toto tvrzení je úplně nesprávné. Když však svědectví bylo napsáno jako odpověď na dotaz, sdělení nebo prosby sborů nebo také jednotlivých členů a reprodukovalo Bohem dané poznání o tom, tedy tato skutečnost, že pochází z toho podnětu, nečiní jeho platnost nebo význam o nic menší. Uvádím ze Svědectví č. 31 některá místa, jež se vztahují bezprostředně na tuto námitku: ^{5T 683.3}

„Jak to bylo s apoštolem Pavlem? Zprávy, které obdržel ohledně stavu korintského sboru prostřednictvím Chloiny domácnosti, vedly jej k napsání prvního listu tomuto sboru. Dostával soukromé dopisy, které líčily skutečný stav a apoštol ve své odpovědi uvedl všeobecné zásady, jejichž uplatněním mělo být odstraněno existující zlo. S velikou něhou a moudrostí je napomíná, aby všem mluvili stejně, aby nebylo mezi nimi žádné rozdělení.“ ^{5T 684.1}

Pavel byl Duchem svatým inspirovaný apoštol a přece mu Pán nezjevil při každé příležitosti pravý stav Jeho lidu. Ti, kteří se zajímali o prospěch sboru a viděli jak se nepravost vkrádá, upozornili jej na to a podle světla, které dříve obdržel, mohl posoudit skutečný stav událostí. Protože mu Pán nedal nové zjevení pro tuto zvláštní dobu, ti, kteří skutečně hledali světlo, nezavrhli jeho poselství jako nějaký obyčejný dopis. Nikoliv. Pán mu již předem zjevil těžkosti a nebezpečí, která ve sborech povstanou, aby si s nimi uměl v pravou dobu poradit. ^{5T 684.2}

On měl hájit církev. Měl bdít nad dušemi jako ten, kdo za ně musí vydat Bohu počet. A cožpak si neměl všimnout zpráv o jejich zmateném a rozděleném stavu? Zcela jistě, a napomenutí, které jim poslal bylo napsáno pod stejnou inspirací Božího Ducha, jako kterýkoli z jeho listů. Když však přišla tato napomenutí, někteří nechtěli učinit nápravu. Zaujali stanovisko, že Bůh k nim skrze Pavla nemluvil, že apoštol jim sdělil jen svůj lidský názor a svůj vlastní úsudek pokládali za stejně dobrý jako Pavlův. Tak je to i s mnoha našimi lidmi, kteří se uchýlili od starých mezníků a šli podle svých vlastních nápadů.“ – 5T 65, 66 ^{5T 684.3}

Jestliže náš lid zaujme toto stanovisko, tedy zvláštní napomenutí a rady Boží skrze Ducha proroctví, nebudou mít žádného vlivu, ani nezpůsobí změny v životě a v povaze. Pán nedává vidění pro každý jednotlivý případ, který může vzniknout za různých situací Jeho lidu ve vývoji Jeho díla. Ale On mi ukázal, že v minulosti vedl svou církev tak, že svým vyvoleným služebníkům nebo jednotlivým členům dal cítit potřeby a nebezpečí svého díla a uložil jim, aby varovali a radili. ^{5T 685.1}

Tak i mi dal Bůh ve mnoha případech poznání zvláštních vad charakteru členů církve, jakož i nebezpečí, jež hrozí dílu i jednotlivcům, kdyby tyto chyby nebyly odstraněny. Bývají takové okolnosti, že mohou vzniknout a zakořenit nesprávné sklony a škodit Božímu dílu a zničit jednotlivé členy. Když hrozí Božímu dílu nebo jistým členům nějaké zvláštní nebezpečí, dostávám od Pána výstrahu ve snu anebo v nočním vidění a takové případy mám živě před očima. Slyším hlas mlu-

vící ke mně: „Vstaň a piš, tyto duše jsou v nebezpečí.“ Uposlechnu rozkazu Božího Ducha a mé pero popisuje jejich pravé postavení. Když cestuji a na různých místech stojím před sbory, Duch Páně mi představuje dříve ukázané případy a oživuje události, jež mi byly dříve zjeveny. *5T 685.2*

V posledních pětadvaceti letech mi Pán zjevil potřeby svého lidu a případy jednotlivých členů na každém stupni vývoje a ukázal mi, kde a jak opomenuli rozvíjet křesťanskou pravdu. Předemnou byly rozvinuty události stovek takových jednotlivých osob, přitom mi bylo otevřeně objasněno, co se Bohu líbí, ale také co odsuzuje. Bůh mi dal vidět, jaké to má následky, když se jde určitou cestou nebo když se trpí jisté charakterové rysy. Takovým způsobem mne Bůh vychovával a poučoval, abych viděla nebezpečí, jež hrozí duším a abych jeho lid stále a stále předpisy a poučováním učila a varovala, aby poznal satanovu lest a mohl se dostat z jeho sítě. *5T 685.3*

Příkaz, který mi Pán zvlášť dal, zní: Mladé a staré, učené a neučené, důrazně napomínat, aby sami studovali Písmo, všítipit všem, že studium Božího slova rozšiřuje chápání, posiluje každou schopnost a myšlení činí způsobilým, aby promyslelo hluboké a dalekosáhlé otázky pravdy; dát všem ujištění, že jasná znalost bible předčí všechno ostatní vědění, poněvadž činí člověka tím, čím by měl být dle Božího plánu. „*Začátek učení tvého osvěcuje a vyučuje sprostné rozumnosti.*“ (Ž 119,130) Mohu-li s poznáním, jež jsem získala studiem Božího slova a se zvláštní znalostí, jež mi byla propůjčena o jednotlivých případech Jeho lidu za všech okolností a na každém stupni rozvoje ještě nyní být v téže nevědomosti, v téže duchovní nejistotě a duchovní slepotě jako na počátku této zkušenosti? Mohou moji bratři říci, že sestra Whiteová byla tak špatným žákem, že její úsudek o tom nestal se jasnějším, než před jejím vstupem do Kristovy školy, v níž měla být vychována a vyškolená pro toto zvláštní dílo? Zdali nemám více pochopení pro povinnosti a nebezpečnoství Božího lidu nežli ti, kterým tyto věci nebyly nikdy zjeveny? Nechtěla bych zneuctit svého Stvořitele doznáním, že všechno toto poznání, všechn rozmach Jeho mohutné síly v mé práci a mé zkoušce byly bezvýsledné, takže se můj úsudek nerozvinul a neuzpůsobil mne lépe pro Jeho dílo. *5T 686.1*

Neměla bych být zděšena, když vidím muže a ženy, kteří jdou toutéž cestou a živí tytéž slabosti, které jiné lidi ohrožují a Božímu dílu škodí, ačkoli Pán je stále káral? Mnohé malomyslné duše jsou stíněny pocitem své nedokonalosti a přece se snaží svědomitě konat to, co Bůh prohlásil za správné. Víím, že Pán pohlíží s libostí na jejich věrné úsilí. Nemám těmto ubohým, bázlivým lidem říci slovo na jejich povzbuzení? Mám mlčet jen proto, poněvadž ve zvláštním vidění jsem nebyla upozorněna na každý jednotlivý případ? *5T 686.2*

„*Pakli strážný vida, an meč přichází, však by nezatroubil na troubu a lid by nebyl napomenut a přijda meč, zachvátil by někoho z nich, ten pro nepravost svou zachvácen bude, ale krve jeho z ruky strážného vyhledávat budu. Tebe pak synu člověčí, tebe jsem strážným ustanovil nad domem izraelským, aby slyše z úst mých slovo, napomínal jich ode mne. Když bych já řekl bezbožnému: Bezbožníče, smrti umřeš a nemluvil bys, vystříhaje bezbožného od cesty jeho, ten bezbožný pro nepravost svou umře, ale krve jeho z ruky tvé vyhledávat budu. Pakli bys ty vystříhal bezbožného od cesty jeho tak, aby se od ní odvrátil, avšak neodvrátil by se od cesty své, on pro nepravost svou umře, ale ty duši svou vysvobodíš.*“ (Ez 33,6-9) *5T 687.1*

Nedávno jsem byla ve snu před shromážděním. Někteří z přítomných chtěli smazat vážný dojem jistého velmi varovného svědectví, které jsem jim dala. Pravili: „Věříme svědectvím sestry Whiteové. Ale když nám praví něco, co výslovně o tomto předmětu v daném vidění neviděla, pak její slova nemají pro nás větší cenu než slova někoho jiného.“ Duch Boží na mne sestoupil. Povstala jsem a trestala je ve jménu Páně. Opakovala jsem to, co jsem právě mluvila o strážném. To se týká vás i mne, dodala jsem. *5T 687.2*

Jestliže nyní ti, kterým platí tato vážná napomenutí říkají: „To je pouze osobní názor sestry Whiteové, avšak já se budu řídit vlastní úsudkem“ a jestliže nepřestanou činit nadále právě to, před čím byli varováni, ukazují tím, že pohrdají Boží radou. Výsledek bude takový, jak mi Boží Duch ukázal. Škoda pro Boží dílo a jejich vlastní záhuba. Někteří ve snaze setrvat na svém stanovisku, odvolávají se na výroky *Svědectví*. Podle jejich mínění tato místa potvrzují jejich názory a přikládají jim co největší váhu. Ale místa, která neschvalují jejich způsob jednání anebo se neshodují s jejich názory, považují za vlastní mínění s. Whiteové, popírají jejich božský původ a kladou je na stejnou úroveň s vlastním úsudkem. *5T 687.3*

Jakmile vy, milí bratři, kteří mne a mou práci odedávna znáte, budete mou radu považovat za rovnocennou s radou těch, kteří nejsou zvlášť připraveni pro toto dílo, pak mne nežádejte o spolupráci, neboť když zaujímáte takové stanovisko, jistě budete nevyhnutelně vystupovat proti vlivu mého působení. Cítíte-li se právě tak jisti, když jdete za svými vlastními pocity, jako když dbáte na poučení, které je vám dáváno prostřednictvím Bohem vyvolené služebnice, pak to činíte na vlastní nebezpečí. Propadnete zatracení, protože opovrhujete poznáním, jež vám nebe poslalo. *5T 688.1*

Když jsem byla v ____, zjevil se mi Pán v noci, mluvil vzácná slova povzbuzení ohledně mého díla a opakoval totéž poselství, které mi již nejednou před tím dával. O těch, kteří se odvrátili od přijatého světla, řekl: „Když pohrdají svědectvími, která jsem ti dal a odmítají je, tedy pohrdli ne tebou, ale mnou, tvým Pánem.“ *5T 688.2*

Když tvrdošíjní a nadutí lidé půjdou bez překážek dále svou cestou, v jakém stavu se ocitne církev? Jak je možno napravit chyby takových svévolných ctižádostivců? Jakým způsobem je má Bůh zasáhnout? Jak uvede svou církev opět do pořádku? Různosti mínění neustále vznikají a často církev trpí odpadnutím od víry. Když nastanou spory a roztržky, každá strana tvrdí, že je v právu a má čisté svědomí. Nechtějí přijmout naučení od těch, kteří již dlouho nesou břímě díla a o nichž mohou vědět, že jsou vedeni Bohem. Bylo jim posláno světlo, aby zahnali tmu, avšak oni jsou příliš pyšní, aby je přijali a volili raději tmu. Pohrdají Boží radou, neboť se neshoduje s jejich názory a záměry a okrašlují své špatné povahové rysy. Dílo Ducha Božího, jež by je přivedlo do správného postavení, kdyby je chtěli přijmout, je neuspokojuje a nelichotí jejich samospravedlnosti. Bohem propůjčené poznání není pro ně světlem a oni chodí ve tmách. Tvrdí, že není potřebné nadále důvěřovat úsudku těch, kteří prožili mnoho zkušeností a byli Pánem vyvoleni a vyučeni k vykonání zvláštního díla, než úsudku kteréhokoliv jiného člověka. Je to Boží vůle, aby takto jednali? Nebo je to zvláštní působení nepřitele vši spravedlnosti, aby udržel duše v zajetí klamu, spoutal je hrubým podvodem, z něhož se nemohou uvolnit, neboť se nepodrobili působení, jež Bůh nařídil pro svou církev. *5T 688.3*

Ve všech dobách světových dějin dával Pán své církvi pokárání, napomenutí a výstrahy. Za Kristových dnů samospravedliví farizeové takovými výstrahami pohrdali a odmítali je, mínili, že nezasluhují takové pokárání a že se s nimi zachází nespravedlivě. Slovo Páně prostřednictvím Jeho služebníků nechtěli přijmout, protože nelichotilo jejich vlastním sklonům. Kdyby Pán za našich dnů oslovil ve vidění právě tento druh lidí, poukázal na jejich chyby, káral jejich samospravedlnost a odsoudil jejich hříchy, pak se zjevnou nevolí by se rozhořčili, jak to činili obyvatelé Nazareta, když jim Kristus ukázal jejich pravý stav. *5T 689.1*

Jestliže se tito lidé nepokorí před Bohem, ale propůjčí své uši dále satanovu našeptávání, tedy pochybnost a nevěra ovládnou jejich srdce a budou vše vidět v nesprávném světle. Když už jednou je símě pochybnosti zaseto do jejich srdcí, ponese hojně ovoce. Budou pochybovat a nedůvěřovat pravdám, jež jsou jasné a krásné těm, kteří neživili nevěru. Kdo se cvičí v tom, aby uchopil všechno, co může posloužit jako hřeb, na němž by zavěsil pochybnost i druhým našeptává takové myšlenky, najde příležitost k pochybování. Vše, co se naskytne při výkladu pravdy budou kritizovat a pochybovat o tom; práci a postoj jiných, každé odvětví díla, jehož se sami nezúčastní budou maličtěně posuzovat. Budou se pást na chybách a omylech druhých, až jak pravil anděl: „Pán Ježíš složí svůj velekněžský úřad v nebeské svatyni, oděje se rouchem pomsty a překvapí je při bezbožných skutcích. Ti nebudou připraveni na svatbu Beránkovu.“ Jejich pocity jsou tak zkažené, že mají sklon kritizovat dokonce u stolu Páně v Jeho království. *5T 689.2*

Zjevil Bůh někdy těm lidem, kteří se sami klamou, že Jeho napomínání a výstrahy mají jen tehdy význam, když jsou dány ve zvláštním vidění? Prodlévám u této myšlenky, protože spočívá na satanově klamu ke zkáze duší a u mnohých se pevně usadila. Když je satan svou zchytralostí svedl a oslabil, že se protiví pokárání a vliv Ducha Božího na ně neúčinkuje, bude jeho vítězství nad nimi úplné. Mnozí se považují za spravedlivé, vydávají však jako Jidáš svého Pána do rukou nejurputnějších Jeho nepřátel. Lidé, důvěřující jen sobě, kteří se rozhodli jít vlastní cestou a bránit své vlastní názory, propadají víc a více zlu, až raději půjdou kteroukoliv cestou, než by se zrekli své vlastní vůle. Jdou slepě cestou zla, jsou podobni zaslepeným farizeům. Plní sebeklamu se domnívají, že takto slouží Bohu. Kristus popisuje způsob, jak bude jednat určitá skupina lidí, když budou

mít možnost rozvinout svůj vlastní pravý charakter: „*Budete pak zrazování i od rodičů a od bratrů, od příbuzných i od přátel a zamordují některé z vás.*“ (L 21,16) 5T 690.1

Bůh mi dal ve svém díle jistou slavnostní zkušenost. Můžete být ujištěni, že dokud mne Bůh nechá žít, nepřestanu pozvedat svůj hlas k varování, jak mi to Duch Boží vnukl, bez ohledu, zdali mne lidé chtějí poslouchat nebo ne. Já sama od sebe nemám žádnou zvláštní moudrost. Jsem toliko nástrojem v Božích rukou, abych konala dílo, které mně Bůh uložil. Poučení, jež jsem udílela slovem i písmem, jsou výrazem poznání, které mi Bůh dal. Snažila jsem se podat zásady, které Bůh již po léta vštěpoval v mou mysl a zapsal v mé srdce. 5T 691.1

A nyní, milí bratři a sestry, prosím vás, abyste se nestavěli mezi mne a lid a nepotlačovali poznání, které mu Bůh chce udělit. Neolupujte svědectví vaší kritikou o jejich moc, smysl a vliv. Nemyslete, že je můžete roztrhat a přizpůsobit svým náhledům, protože se vám zdá, že vám Bůh propůjčil schopnost rozlišovat co je poučení od Boha a co je jen výrazem lidské moudrosti. Jestli se svědectví neshoduje se slovem Božím, zavrhněte je. Není shody mezi Kristem a Beliálem. Pro Krista, nedělejte zmatek v lidských myslích svou pochybovačností a zchytralostí a neolupujte o účinek dílo, jež Pán chce vykonat. Nečiňte toto Boží působení nedostatkem svých duchovních rozeznávacích schopností, kamenem pohoršení, neboť o něj mohli by mnozí zakopnout a upadnout, takže by se mohli zaplést do osidel a být zajati. 5T 691.2

82. Nepodložené zprávy

Během minulé zimy (1888-1889) jsem několikrát slyšela, že v průběhu konference v Minneapolis „bylo sestře Whiteové ukázáno, že soud, který od roku 1844 projednával případy ospravedlněných mrtvých, přešel nyní na živé“. Tato zpráva není pravdivá. Podobný povyk, který se šířil asi dva roky, vznikl takto: V listě psaném z Basileje, Švýcarsko, jistému kazateli v Kalifornii, jsem se zmínila o tomto: „Soud se již čtyřicet let konal nad případy mrtvých a my nevíme jak brzy přejde na případy živých.“ Dopis byl čten různým osobám a nedbalí posluchači šířili to, co nesprávně slyšeli. Takto to začalo. Zpráva z Minneapolis vznikla tak, že někdo nějaký výrok nepochopil a dopadlo to podobně jako se zprávou z dopisu. Kterákoli z těchto zpráv nemůže mít žádný jiný podklad. *5T 692.1*

Za druhé zpráva říká, že jistý kazatel, ještě žijící, byl mi ukázán ve vidění jako zachráněn v Božím království. To znamená, že jeho definitivní spasení je zajištěno. V tomto tvrzení není na-prosto žádné pravdy. Boží Slovo jasně vyznačuje podmínky našeho spasení a je zcela na nás, zda je splníme nebo ne. *5T 692.2*

Ve Zjevení čteme: „*Ale máš některé osoby i v Sardis, kteréž nepoškrnily roucha svého, protože budou se se mnou procházeti v bílém rouše, nebo jsou hodni. Kdo zvítězí, ten bude oděn rouchem bílým a nikoli vymaže jména jeho z knihy života, ale vyznáám jméno jeho před obličejem Otce svého i před anděly jeho.*“ (Zj 3,4.5) *5T 692.3*

„*Nového pak nebe a nové země podle zaslíbení jeho čekáme, v kterýchž spravedlnost přebývá. Protož nejmilejší, takových věcí čekající, snažte se, abyste bez poskvrny a bez úhony před ním nalezení byli v pokoji.*“ (2 Pt 3,13.14) „*Vy tedy, nejmilejší, to prvé vědouce, strážte se, abyste bludem těch nešlechetných nebyli pojati a nevypadli od své pevnosti.*“ (2 Pt 3,17) „*Vás pak ten Pán račiž rozmnožiti a rozhojnit v lásce k sobě vespolek, i ke všem, jako i nás k vám. Aby tak utvrzena byla srdce vaše nepoškrvněná v svatosti, před Bohem a Otcem našim, ku příští Pána našeho Jezukrista, se všem, svatými jeho.*“ (1 Te 3,12.13) „*Spravedlivý pak z víry živ bude. Pakli by se jinam obrátil, nezalibuje sobě duše má v něm. Ale my nejsme poběhlci k zahynutí, ale věřící k získání duše.*“ (Žd 10,38.39) *5T 692.4*

Tu máme biblické vyvolení jasně vyznačené. Tu jsou popsáni ti, kdo budou korunováni v Božím městě, jakož i ti, kteří nebudou mít podíl se spravedlivými: „*Blahoslavení, kteří zachovávají přikázání jeho, aby měli právo k dřevu života a aby branami vešli do města.*“ (Zj 22,14) *5T 693.1*

Třetí zpráva konstatuje, že na konferenci v Minneapolis „sestra Whiteová vyznala, že v některých svých poznámkách při tomto shromáždění se mýlila a projevila nesprávného ducha“. Tato zpráva je také cele bez podkladu. Nemohla jsem jinak, než přinést konferenci světlo, které mi dal Bůh. Toto jsem oznámila ve varovných a káravých poselstvích, jakož i ve slovech naděje a víry. Nic jsem z promluveného na shromáždění neodvolala a neoznačila za nesprávné. Dosud vidím věci z téhož hlediska a mám totéž mínění jako v Minneapolis. Všechno nebezpečí, které jsem tehdy viděla a které mně tak zneklidnilo bylo ještě jasněji vysvětleno od onoho shromáždění. Čím víc poznávám situaci našich sborů, vidím, že každé varování dané v Minneapolis bylo potřebné. *5T 693.2*

Vliv této zprávy z Minneapolis měl zničit důvěru ve všechna varovná poselství a napomenutí, která jsem lidu oznámila. Uvedu jeden příklad: *5T 693.3*

Jistá sestra, zaměstnaná v jedné z našich misijních stanic byla pokárána, protože mezi mladými, s nimiž se stýkala, šířila nesprávný vliv. Mluvila lehkovážně, žertovala a počínala si pošetile, což odpuzovalo Božího Ducha a demoralizovalo pracovníky. Když v dopise z Minneapolis přišla zpráva, že sestra Whiteová si nesprávně počínala, což vedlo tam k doznání, příbuzní sestry T okamžitě poznamenali: „Nuže, jestliže se mýlila sestra Whiteová ohledně těchto věcí na konferenci v Minneapolis a musela to vyznat, mohla se mýlit i v otázce poselství, které oznámila mé sestře a možná to bude muset také vyznat.“ A zastali se nesprávně konající dívky v jejím počínání. Od té doby však sestra T uznala nesprávnost, pro níž byla pokárána. Ti, kteří podnítli a rozšířili tuto zprávu, svým vlivem povzbudili činitele nepravosti k tomu, aby zavrhl pokárání, čímž ohrozili du-

še. Necht' všichni, kteří se dali do díla, dávají pozor, aby v onen velký den krev těchto duší nebyla požadována od nich. *5T 694.1*

Zmíněné případy poslouží k ilustraci toho, jak málo spolehlivosti může být v rozšířených zprávách o tom, co jsem řekla nebo jak jsem jednala. Po dobu svého působení v Božím díle jsem si nezvykla obhajovat sama sebe nebo protiřečit zprávám, které byly o mně šířené. Zabíralo by to čas a tím bych jen zanedbala dílo, které mi svěřil Bůh. Tyto věci jsem přenechala Tomu, který pečuje o své služebníky a své dílo. *5T 694.2*

Chtěla bych však říci svým bratřím: Dávejte pozor jak důvěřivě nasloucháte takovým zprávám. Spasitel napomínal své učedníky: „*Protož vizte, jak slyšíte.*“ (L 8,18) A mluví o jisté třídě, která slyší a neporozumí, nebude-li obrácena a uzdravena. A dále řekl: „*Kdo z Boha jest, slova Boží slyší.*“ (J 8,47) *5T 694.3*

Ti, kdo naslouchali Kristovým slovům slyšeli a zaznamenali Jeho učení podle ducha, který byl v nich. Tak je to vždy s těmi, kdo slyší Boží Slovo. Způsob jak ho chápou a přijímají, závisí na tom, jaký duch je v jejich srdci. *5T 694.4*

Mnozí budují svou vlastní stavbu na tom, co slyší a myšlenku vysvětlují zcela jinak, než jak ji přednášející vyjádřil. Někteří, slyšící prostřednictvím vlastních předsudků nebo domněnek, chápou věci podle svého přání – jak se to jim nejlépe hodí – a tak to šíří dál. Z podnětů svého neposvěceného srdce překrucují na zlé to, co správně pochopeno může být prostředkem velikého dobra. *5T 695.1*

Dále: Vyjádření dokonale pravdivé a samo o sobě správné může být naprosto překrouceno, slyší-li ho lidé zvědaví, nedbalí a pomlouvační. Dobře smýšlející lidé jsou často nedbalí a dopouštějí se vážných omylů a není zaručeno, že jiní budou šířit zprávy správněji. Kdo sám plně nepochopil, co řečník výrazem mínil, opakuje poznámku nebo tvrzení ve vlastním zabarvení. Na posluchače to činí takový dojem, jaké jsou jeho předsudky a představy. Oznamuje to třetímu, který ještě něco přidává a posílá to dál a dříve než si kdokoli z nich uvědomí co dělají, plní satanův záměr tím, že do ne-jedné mysli zaseli símě pochybnosti, žárlivosti a podezírání. *5T 695.2*

Naslouchají-li lidé Božímu kárávému, varovnému a napomínajícímu poselství, zatímco jejich srdce jsou naplněna předsudky, nebudou chápat pravý dosah toho, co jim bylo posláno jako vůně života i k životu. Satan jim je po boku, aby jim všechno vykládal ve falešném světle. Avšak duše hladovějící a žíznivá po božském poznání bude správně slyšet a obdrží převzácné požehnání Pánem jí určené. Mysl takových je pod vlivem svatého Ducha a oni správně slyší. Jsou-li srdce zbavena sobectví a vlastního já, pak jsou v souladu s Božím poselstvím. Pozornost je zbystřena a citlivost zjemněna. Podobní si rozumí. „*Kdo z Boha jest, slova Boží slyší.*“ *5T 695.3*

A nyní všem, toužícím po pravdě chci říci: Nevěřte falešným zprávám o tom, co sestra Whiteová učinila nebo řekla nebo napsala. Chcete-li vědět, co Pán skrze ní zjevil, čtete uveřejněná díla. Kolují-li nějaké zvěsti o tom, co nenapsala, nepřijímejte je a nešířte falešné zprávy o tom, co řekla. *5T 696.1*

83. Falešný zázrak

Někteří měli těžkosti s porovnáváním výroků ze „Svědectví pro církev“ sv. I. str. 292 s výrokiem v knize „Patriarchové a proroci“ str. 264. V těchto odstavcích se mluví o díle čarodějů falšujících divy Áronovi, když proměnil hůl v hada. Svědectví mluví: „Kouzelníci nemohli vykonat všechny zázraky, které Bůh učinil skrze Mojžíše. Pouze, některé z nich mohli předvést. Hole kouzelníků se staly hady, avšak Áronova hůl je pohltila.“ Tato poslední věta o níž jde, je v podstatě táž, jako biblický výrok: „*Nebo povrhl každý z nich hůl svou a obráceny jsou v hady, ale pozřela hůl Áronova hole jejich.*“ (Ex 7,12) Výrok v knize „Patriarchové a proroci“ zní: „Zdá se, že čarodějníci svými kouzly předvedli něco podobného tomu, co Bůh učinil skrze Mojžíše a Árona. Ve skutečnosti nedokázali to, aby se jejich hole staly hady, nýbrž kouzly podněcovanými tím velikým svědcem učinili to, že hole vypadaly jako hadové, za účelem falšovat Boží dílo.“ Tento výrok nejen že neprotiřečí předcházejícímu, nýbrž ho jen vykládá. 5T 696.2

Ve Svědectvích není plně objasněna myšlenka, kterou jsem chtěla vyjádřit. Na str. 293 je věta, která objasňuje význam: „Čarodějníci nekouzlili jen podle své vědy, nýbrž z moci svého boha – d'ábla, který dovedně falšoval Boží dílo.“ Mojžíš Boží mocí změnil hůl v živého hada. Satan skrze čarodějníky falšoval tento zázrak. Nemohl učinit živé hady, neboť nemá moc tvořit nebo dát život. Tato moc patří jedině Bohu. Všechno, co satan učinil byl podvod. Způsobil, aby se hole podobaly hadům. Výrok, že se staly hady prostě znamená, že byli takovými podobou. Faraón a jeho dvůr je také za takové pokládali. Z jejich pohledu nebylo nic, co by je odlišovalo od hada Mojžíšova a Aronova, avšak zatím co jeden byl skutečný, ostatní byli falešní. A Pán způsobil, aby živý had pohltil hady domnělé. 5T 697.1

Způsobil, aby se hole podobaly hadům. Výrok, že se staly hady prostě znamená, že byli takovými podobou. Faraón a jeho dvůr je také za takové pokládali. Z jejich pohledu nebylo nic, co by je odlišovalo od hada Mojžíšova a Aronova, avšak zatím co jeden byl skutečný, ostatní byli falešní. A Pán způsobil, aby živý had pohltil hady domnělé. 5T 697.2

Faraó chtěl ospravedlnit své tvrdošíjné odmítání Božího příkazu, hledal nějakou výmluvu, aby mohl přehlédnout zázrak, který Bůh učinil skrze Mojžíše. Satan mu dal právě to, co si přál. Skrze dílo vykonané prostřednictvím čarodějů dosáhl toho, že Mojžíš a Aron připadali Egypťanům také pouze jako čarodějníci a podvodníci, a proto poselství které přinesli, si nezaslouží nějaký větší respekt, jako poselství patřící vyšší bytosti. 5T 697.3

Ani pohlčení falešných hadů nepokládal Faraó za zvláštní Boží dílo moci, nýbrž za čin jistého druhu vyšší magie, než jakou provozovali jako služebníci. Toto podvodné dílo ho utvrdilo v jeho odboji a vedlo ho k zatvrzelosti přes všechny důkazy. 5T 697.4

Projevem nadpřirozené moci při použití hada za médium, satan připravil pád Adama a Evy v ráji. Před koncem času bude působit ještě větší divy. Pokud sahá jeho moc, vytvoří skutečné zázraky. Písmo říká: „On svádí obyvatele země svými zázraky, které mu bylo dáno dělat“ – nejen ty, které domněle dělá. Písmo nás upozorňuje na něco víc, než jen běžné podvody. Existuje však mez, za níž satan nemůže jít a tu si bere na pomoc podvod a falšuje dílo, které nemůže skutečně provést. V posledních dnech se bude projevat takovým způsobem, že lidé budou věřit, že Kristus přišel podruhé na svět. Skutečně se promění na anděla světla. Avšak zatímco bude mít zdání Krista v každé podrobnosti, pokud jde o pouhé zdání, svede jen ty, kteří jako faraó, snaží se odporovat pravdě. 5T 698.1

84. Tajemství Bible – důkaz její božské inspirace

„Zdaliž ty stížitelnosti Boží dosáhneš, aneb dokonalost Všemohoucího vystihneš? Vyšší jest nebes, což učiniš? Hlubší než peklo, jak porozumíš?“ (Jb 11,7.8) „Nejsou zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé, praví Hospodin. Ale jakož vyšší jsou nebesa než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a myšlení má myšlení vaše.“ (Iz 55,8.9) „Já jsem Bůh silný a není žádného více Boha, aniž jest mně podobného. Kterýž oznamuji při počátku dokonání a hned zdaleka to, což se ještě nestalo.“ (Iz 46,9.10) Je nemožné, aby omezený lidský rozum mohl plně pochopit podstatu a skutky Nekonečného. Nejbystřejšímu rozumu i při nejvyšším vzdělání zůstává svatá bytost zahalena tajemstvím. 5T 698.2

Apoštol Pavel volá: *„Ó hlubokosti bohatství i moudrosti i umění Božího! Jak jsou nevyzpytatelní soudové Jeho, a nevystižitelné cesty Jeho.“ (Ř 11,33) Ale ačkoli je „oblak a mrákota okolo něho“, však „spravedlnost a soud jsou základem trůnu jeho“ (Ž 97,2). Jeho zacházení s námi a pohnutky, jimiž se řídí, můžeme natolik porozumět, že vidíme Jeho nekonečnou moc. Jeho neomezenou lásku a milost, ale také Jeho nekonečnou moc můžeme pochopit z Jeho záměrů, nakolik slouží k našemu blahu. V ostatním musíme důvěřovat síle Všemohoucího a moudrosti Otce a Panovníka, jenž stojí nade vším. 5T 699.1*

Slovo Boží, tak jako povaha jeho božského Původce skrývá tajemství, jež smrtelné bytosti nikdy nemohou úplně pochopit. Ono obrací naše mysl na Stvořitele, který *„přebývá ve světle nepřístupném“ (1 Tm 6,16). Ono poskytuje pohled do jeho úmyslů, jež obsahují všechny doby lidských dějin a jejichž vyplnění nachází se v nekonečných dálkách věčnosti. Obrací naši pozornost na otázky nekonečné hloubky a důležitosti, týkající se Boží vlády a osudu člověka. 5T 699.2*

Vznik hříchu na světě, Kristovo vtělení, znovuzrození, zmrtvýchvstání a mnoho jiného, o čem se v Bibli pojednává, jsou příliš hluboká tajemství, aby je lidský rozum mohl objasnit nebo úplně pochopit. Ale Bůh nám dal v Písmě dostatečné důkazy pro jejich božský charakter. Nesmíme pochybovat o Jeho Slovu, protože se nemůžeme dopátrat všech tajemství Jeho prozívatelnosti. 5T 699.3

Odstavce Písma svatého, kde se mluví o těch důležitých věcech, nemohou být opomíjeny, jako by neměly žádného významu pro člověka. Všechno, co Bůh uznal za dobré nám zjevit, máme přijmout na základě autority Jeho Slova. Může být podána holá skutečnost, bez objasnění, proč se tak stalo nebo jakým způsobem, ale i tehdy, když něco nemůžeme pochopit, máme se upokojit tím, že to spočívá na pravdě, poněvadž to řekl Bůh. Celá potíž se zakládá na slabosti a omezenosti lidského myšlení. 5T 699.4

Apoštol Petr praví, že Písmo obsahuje věci, které *„jsou nesnadné k vyrozumění, kterýchžto neučení a neutvrzení natahují... k svému vlastnímu zatracení“ (2 Pt 3,16). Těžko pochopitelných míst Písma svatého použili pochybovači jako důkazu proti Bibli, zatímco ona jsou silným důkazem toho, že Písmo je psáno z Božího vnuknutí. Kdyby Bible mluvila o Bohu jen to, čemu bychom snadno porozuměli, kdyby omezený lidský mozek mohl obsáhnout Boží velikost a majestát, tedy by Bibli chybělo zjevné znamení její božské autority. Právě ta vznešenost a tajuplnost jejich témat má nám vlít víru v Bibli jako Slovo Boží. 5T 700.1*

Odhalování pravdy prostřednictvím Bible je tak prosté a tak dokonale přizpůsobeno požadkům a potřebám lidského srdce, že nejučenější lidé jsou tím udiveni a nadšeni, ale také prostý a nevzdělaný člověk je s to poznat cestu spasení. A přece tyto tak prostým způsobem vyjádřené pravdy jsou tak vysokého a důležitého významu, že daleko předstihují lidskou schopnost chápání a my je můžeme přijmout jen proto, že je ohlásil Bůh. Takovým způsobem byl nám oznámen vykupitelský plán, aby každá duše mohla poznat co má učinit, aby pokáním vůči Bohu a vírou v našeho Pána Ježíše Krista našla vykoupení způsobem určeným Bohem. Avšak pod těmi tak snadno srozumitelnými pravdami leží tajemství, v nichž je skrytá vznešenost Boží – tajemství, která přemáhají rozum, když se snaží je proniknout, ale toho, který upřímně hledá pravdu, naplňují úctou a vírou. Takový člověk čím více zkoumá Bibli, tím silněji se přesvědčuje, že ona je Slovem živého Boha a lidský rozum se sklání před majestátem božského zjevení. 5T 700.2

Všichni, kteří ochotně přijímají živá slova božské autority, budou požehnáni zářícím poznáním. Když budou tázáni po vysvětlení jistých skutečností, mohou toliko odpovědět: „*Tak praví Písmo.*“ Musí vyznat, že nemohou vysvětlit působení božské síly nebo zjevení božské moudrosti. Je Boží vůlí, abychom některé věci museli přijmout toliko vírou. Když to uznáme, potvrzujeme, že naše omezené myšlení není sto pochopit nekonečné a že člověk se svým lidským věděním nemůže porozumět záměrům Všemohoucího. *5T 700.3*

Pochybovači a nevěřící zavrhnou Boží Slovo, poněvadž nemohou prozkoumat všechna jeho tajemství. Ne každý, kdo se domnívá, že věří Bibli, je jist před takovým pokušením. Apoštol praví: „*Vizte, bratři, aby snad v někom z vás nebylo srdce zlé a nevěrné, kteréž by odstupovalo od Boha živého.*“ (Žd 3,12) Lidé, kteří si zvykli všechno kritizovat, o všem pochybovat a všechno maličce posuzovat, protože nemohou proniknout do Božích záměrů upadají v „*týž příklad nedověry*“ (Žd 4,11). Je docela správné důkladně zkoumat učení obsažené v Bibli a vniknout v „*hlubokosti božské*“ (1 K 2,10), pokud jsou v Písmě zjevené. Sice „*věci skryté jsou Hospodina Boha našeho, věci pak zjevené ty jsou naše a synů našich.*“ (Dt 29,29 Satanovo působení směřuje k tomu, aby zkoumavé duchovní síly člověka upadaly. Do zkoumání biblických pravd se mísí jistá pýcha, člověk se cítí poražený a stává se netrpělivý, když nemůže vysvětlit každou část Bible ke své spokojenosti. Připustit, že nemohou porozumět slovům božského vnuknutí, je pro jisté lidi velmi pokořující. Oni nechtějí trpělivě čekat, až Bůh uzná za vhodné zjevit jim pravdu. Domnívají se, že jejich lidská moudrost bez pomoci jim stačí, aby porozuměli Písmu a když toho nemohou dosáhnout, energicky popírají autoritu Bible. Ovšem mnohá pojetí a učení, jež všeobecně považujeme za biblická, nejsou vůbec vzata z Písma a jsou v rozporu dokonce s celým obsahem božského zjevení. Tyto věci jsou u mnohých příčinou pochybnosti a zmatku. Z takových rozporů se nesmí však vinit Boží Slovo, nýbrž lidské překrucování. Obtížná místa v Bibli ale vrhají stín na Boží moudrost. Nebudou příčinou zkázy ani toho, kdo by i bez nich zahynul. Kdyby nebyly v Bibli žádná tajemství, o nichž by lidé mohli pochybovat, tedy by tito lidé zakopli o nejzřetelnější Boží výroky, protože jim chybí duchovní rozeznávací síla. *5T 701.1*

Když si lidé namlouvají, že jsou obdařeni takovou duchovní silou, že mohou nalézt vysvětlení pro všechny cesty Boží a Jeho dílo, tedy chtějí postavit lidskou moudrost na stejnou úroveň s moudrostí Boží a člověka chtějí oslavovat jako Boha. Opakují jen to, co řekl satan Evě v ráji: „*Budete jako bohové.*“ (Gn 3,5) Satan padl pro svou pýchu, že chtěl být rovným Bohu. Chtěl proniknout do Božích plánů a záměru, na nichž nesměl mít účast, ježto jako stvořená bytost nemohl by porozumět moudrosti Nekonečného. Jeho pyšná ctižádost jej dohnala ke vzpouře. Nyní se snaží tímtež způsobem přivést lidi do záhuby. *5T 702.1*

Ve vykupitelském plánu jsou tajemství, – jako ponížení Syna Božího, aby byl takový jako člověk, podivuhodná láska a milost Otcova, jenž vydal svého Syna, – nad nimiž andělé v nebi neustále žasnou. Když apoštol Petr mluvil o předpovědích, jež proroci vydávali o Kristově utrpení a o veliké za tím slávě, pravil, že toto jsou věci, „*na kteréž žádostiví jsou andělé patřiti*“ (1 Pt 1,11-12). Toto vše budou vykoupení studovat po celou věčnost. Když budou pozorovat Boží dílo ve stvoření a vykoupení, budou se udivené a šťastné mysli otevírat stále nové pravdy. Zatímco budou víc a více poznávat moudrost, lásku a moc Boží, bude se jejich rozum stále rozvíjet a jejich radosti bude také stále přibývat. *5T 702.2*

Kdyby stvořeným bytostem bylo možno dospět k úplnému chápání Boha a Jeho díla, pak kdyby dosáhli této výše, nebylo by pro ně žádné pravdy, kterou by měli odhalit, žádného vzrůstu v poznání a žádného dalšího vývoje rozumu a srdce. Pak by Bůh v ničem nepřevyšoval člověka a člověk by se přestal zdokonalovat, protože by dosáhl hranic vědění a poznání. Děkujeme Bohu, že tomu tak není. Bůh je nekonečný. V něm jsou „*skryti všichni pokladové moudrosti a známosti*“ (Ko 2,3). Člověk může po celou věčnost neustále zkoumat a učit se a při tom nikdy nevyčerpá poklady moudrosti, dobroty a moci Boží. *5T 703.1*

Bůh chce, aby Jeho lid již v tomto životě stále hlouběji vnikal do pravdy. Přitom je jen jedna cesta, jak dospět k tomuto poznání. K pochopení Božího slova můžeme přijít jen tehdy, když nás osvítí tentýž Duch, kterým bylo vnuknuto toto Slovo. Neboť „*Božích věcí nezná žádný, jedině Duch Boží*“. „*Nebo Duch zpytuje všechny věci i hlubokosti božské.*“ (1 K 2,11.10) A Spasitel dal

svým následovníkům zaslíbení: „*Když pak přijde ten Duch pravdy, uvede vás ve všelikou pravdu ... nebo z mého vezme a zvěstuje vám.*“ (J 16,13-14) *ST 703.2*

Bůh chce, aby člověk cvičil své rozumové schopnosti, a studium Písma tak posílí a zušlechťí rozum, jako žádné jiné studium. Je to nejlepší duchovní a duševní cvičení pro lidské myšlení. Musíme se však varovat, abychom z rozumu neučinili modlu, poněvadž i on je podroben nedostatečnosti a slabosti lidské. Nemá-li být Písmo zahaleno našemu rozumu, tak abychom nemohli pochopit ani nejjednodušší pravdy, pak musíme mít prostou víru malého dítěte, které je ochotno se učit a musíme úpěnlivě prosit o přispění Ducha Svatého. Když poznáváme moc a moudrost Boží, a zároveň i naši neschopnost pochopit Jeho velikost, mělo by nás to naplnit pokorou a zároveň bychom měli Jeho slovo otevírat s touží svatou bázni, jako kdybychom vstupovali do osobní Boží blízkosti. Když přistupujeme k Bibli, musí naše myšlení uznávat autoritu, která nás převyšuje a srdce a mysl se musí sklonit před velikým JÁ JSEM. *ST 703.3*

K pravému duchovnímu poznání dospějeme jen tehdy, když si uvědomíme svou vlastní nicotnost a svou úplnou závislost na Bohu. Ale všichni, kteří se s ochotným a modlícím srdcem chápou Bible, aby o jejich výpovědích uvažovali jako o Božím Slově, obdrží božské osvětlení. Těm, kteří takto hledají porozumění, vše, co se zpočátku jeví jako obtížné a temné, učiní Bůh prostým a jasným. *ST 704.1*

Mnohdy se stává, že vzdělání lidé s velkými duchovními schopnostmi nemohou pochopit jisté odstavce Písma, zatímco jiní s menším školním vzděláním a menšími vědomostmi i zdánlivě menšími schopnostmi chápání, mohou porozumět jejich smyslu, která oni učenci označují za temná a nebo je přehlížejí jako nedůležitá. Proč je tomu tak? Bylo mně řečeno, že ti méně vzdělaní se neopírají na svůj vlastní rozum. Oni se obracejí na zdroj světla, na Toho, který Písmo vnukl, prosí Boha s pokorným srdcem o moudrost a obdrží ji. Jsou ještě prameny pravdy, které může najít ten, kdo poctivě hledá. Kristus přirovnal pravdu k pokladu ukrytému v poli. Ona neleží neukrytá na povrchu, musíme ji dobývat. Ale náš úspěch závisí méně na činnosti našeho rozumu, než na pokoře srdce a víře, s níž jsme uchopili Boží pomoc. *ST 704.2*

Bez vedení Ducha svatého stojíme vždy v nebezpečí, že překroutíme nebo nesprávně vyložíme Písmo. Bible bývá často čtena bez zisku, mnohdy dokonce ke škodě. Když Boží Slovo člověk otvírá bez svaté bázně a bez modlitby, když smysly a myšlenky nejsou upřeny na Boha a neodpovídají jeho vůli, pak pochybnost zahluje ducha v temnotu, kterou studium Bible dokonce živí. Potom nepřítel ovládne myšlení a našeptává převrácený výklad. *ST 704.3*

Když se lidé nesnaží slovem a skutkem být v souladu s Bohem, pak i když budou učení, mohou se v chápání Písma mýlit, a není bezpečné důvěřovat jejich výkladům. Když poctivě toužíme, abychom konali Boží vůli, potom Duch svatý učiní poučky svého slova zásadami našeho života a napíše je na tabule srdce. Jen ti, kteří následují dané již světlo, smějí doufat, že obdrží další osvětlení Ducha. To je jasně vyjádřeno v Kristových slovech: „*Bude-li kdo chtít vůli jeho činiti, ten bude umět rozeznati, jestli to učení z Boha.*“ (J 7,17) *ST 705.1*

Lidé, kteří čtou Bibli proto, aby našli rozpory, nemají žádné duchovní porozumění. Svým zkresleným pohledem vidí v místech, jenž jsou jednoduchá a naprosto zřetelná, podnět k pochybnosti a nevěře. Avšak ti, kteří přistupují ke Slovu Božímu se svatou bázni a snaží se poznat Boží vůli, aby ji poslouchali, rozumí všemu úplně jinak. Když uvažují o čistotě a převyšující vznešenosti zjevených pravd, budou jejich srdce naplněna svatou bázni a obdivem. Stejně přitahuje stejné, a také stejné oceňuje stejné. Svatost se spojuje se svatostí, víra s vírou. Pro pokorné srdce a upřímně hledajícího ducha je Bible plná světla a poznání. Kdo v tomto duchu přistupuje k Písmu, přichází do společenství s proroky a apoštoly. Jeho duch přizpůsobí se Kristovu Duchu tak, že touží, aby s Ním byl jedno. *ST 705.2*

Mnozí si myslí, že na nich leží zodpovědnost za výklad každé zdánlivé těžkosti v Bibli, aby mohli čelit zchytralostem pochybovačů a nevěřících ale ve své snaze, vyložit věci, kterým sami rozumějí jen napolo, jsou v nebezpečí, že zmatou druhé v jasných a lehce pochopitelných otázkách. To není naší úlohou. Také nemáme naříkat, že jsou takové potíže, ale přijmout je proto, že je Bůh ve své moudrosti dopustil. Máme povinnost přijmout Jeho Slovo, které je úplně jasné ve všech ke spáse naší duše potřebných otázkách, jeho zásady uskutečňovat ve svém životě, a druhé poučením a

příkladem těmto zásadám učit. Potom svět pozná, že máme společenství s Bohem a bezpodmínečnou důvěru v Jeho Slovo. Bohabojný život, denní příklad bezúhonnosti, něžnosti a nezištné lásky bude živým výkladem učení Božího Slova a důkazem pro Bibli, kterému jen málokdo může odporovat. Toto se ukáže jako nejúčinnější prostředek, jak čelit panujícím sklonu k pochybnosti a nevěře. *5T 705.3*

S vírou bychom měli pohlížet do věčnosti a uchopit se zaslíbení, aby naše chápání rostlo, aby naše lidské umění spojilo se s božským a aby každá síla byla přivedena do přímého spojení s pramenem světla. Smíme se těšit, že potom všechno, co se nám v řízení Božím jeví nepochopitelné, stane se zřetelným. To, co zde jen těžko můžeme pochopit, se tam vysvětlí. Ale kde naše omezené myšlení nachází jen zmatek a zmařené úmysly, tam poznáme nejkrásnější a nejnádhernější soulad. Apoštol Pavel praví: „*Nyní zajisté vidíme v zrcadle a skrze podobenství, ale tehdyž tváří v tvář. Nyní poznávám z částky, ale tehdy poznám, tak jakž i známosti obdařen budu.*“ (1 K 13,12) *5T 706.1*

Petr napomíná bratry, aby rostli „*v milosti a v známosti Pána našeho a Spasitele Jezukrista*“ (2 Pt 3,18). Když Boží děti rostou v milosti, získávají také neustále porozumění Jeho Slova. V jeho svatých pravdách najdou nové poznání a krásu. Tak tomu bylo za všech dob v dějinách církve a tak to zůstane až do konce. Avšak kde ubývá duchovního života, tam panuje stále sklon polevit ve snaze po poznání pravdy. Lidé jsou spokojeni s poznáním, které již obdrželi ze Slova Božího a zanedbávají další hledání v Písmě. Duchovně ustrnou a snaží se vyhnout nápravě. *5T 706.2*

Skutečnost, že mezi Božím lidem není sporů o učení a žádné kvašení, neměla by platit jako rozhodný důkaz toho, že se pevně drží zdravého učení. Je oprávněná obava, že lid nemůže zřetelně rozeznat pravdu a blud. Když hledáním v Písmě nepovstávají žádné nové otázky a žádné různosti mínění, kterými jsou lidé podněcováni, aby sami zkoumali Bibli a ujistili se, že mají pravdu, pak jako v dřívějších dobách budou mnozí, kteří se přidržují ústního podání a ani nevědí, co uctívají. *5T 707.1*

Bylo mi ukázáno, že mnozí, kteří domněle znají přítomnou pravdu, ve skutečnosti nevědí, čemu věří. Nechápu důkazy pro svou víru, a také nemají pravé pochopení pro práci v nynější době. Až přijde doba soužení, budou lidé, kteří dnes jiným kážou, při důkladném zkoumání svého postavení nacházet mnoho, nač nebudou moci uvést postačující odůvodnění. Až do té doby zkoušky nebudou si mnozí vědomi své děsné neznalosti. V církvi jsou mnozí pevně přesvědčeni, že rozumějí tomu, čemu věří, ale neznají svou slabost, až povstanou sporné otázky. Když jsou od svých spoluvěřících odděleni a odkázáni na to, aby stáli sami a sobě samým odůvodňovali svou víru, seznají ke svému údivu, jaká zmatená pojetí přijali za pravdu. Je jisté, že mezi nimi nastalo odvrácení od živého Boha a obrácení k člověku, když se lidská moudrost postavila na místo božské moudrosti. *5T 707.2*

Bůh vyburcuje svůj lid; když jiné prostředky zůstávají bez úspěchu, vznikají bludná učení, která přivádějí třibení a plevy budou odděleny od pšenice. Pán vyzývá všechny, kteří věří Jeho Slovu, aby se probudili ze spánku. V biblické pravdě, která oznamuje před námi ležící nebezpečí, daroval nám Bůh vzácné a pro naši dobu určené poznání. Toto poznání mělo by nás pohnout k důkladnému hledání v Písmě a k vážnému zkoumání postavení, které zaujímáme. Bůh chce, abychom na modlitbě a v postu důkladně a vytrvale zkoumali všechny základy pravdy. Věřící se nesmí spokojit s míněním a špatně odůvodněnými představami o pravdě. Jejich víra musí být pevně založena ve Slově Božím, aby až přijde čas zkoušky a oni se budou muset zodpovídat pro svou víru před soudními dvory, byli s to, v mírnosti a hluboké úctě odůvodnit naději, která žije v nich. *5T 707.3*

Buďte čilí, ano buďte čilí. Otázky víry, které předkládáme světu, musí být pro nás živou skutečností. Je důležité, abychom si nikdy nedovolili na obranu učení, které pokládáme za základ víry, uvádět důkazy, jež nejsou nezvratné. Mohou stačit, aby umlčely protivníka, avšak pravdě nepřipraví čest. Měli bychom uplatňovat přesvědčivé důvody, jež umlčí nejen naše protivníky, nýbrž které vydrží také nejprísrnější a nejpřesnější zkoušku. U lidí, kteří se školili pro sporné rozhovory, je nebezpečí, že náležitě nepoužívají Slovo Boží. Ve sporu s protivníkem bychom se měli vážně snažit naše otázky víry tak vykládat, že protivník je přesvědčen o jejich správnosti, místo abychom jen posílili důvěru toho, kdo již věří. *5T 708.1*

I když někdo nabyl důkladného školení, nemá ani na okamžik myslet, že on nepotřebuje vážně a vytrvale hledat v Písmě více poznání. V našem lidu je každý osobně vyzýván ke studiu prorocství.

Musíme opravdově dbát na to, abychom poznali každý paprsek světla, který posílá sám Bůh. První paprsky pravdy musíme zachytit, pak můžeme zkoumáním a modlitbami získat více poznání a dávat je dále jiným. *5T 708.2*

Když Boží děti to berou na lehkou váhu a jsou spokojeni se svým současným poznáním, můžeme být jisti, že nepůsobí Bohu zalíbení. Jeho vůle je, aby neustále kráčely vpřed a přijímaly stále přibývajícím světlo, jež jim svítí. Nynější postavení církve se Bohu nelíbí. Vloudila se sebedůvěra a není vidět větší potřebu pravdy a většího poznání. Žijeme v době, kdy satan je činný vpravo i vlevo, před námi i za námi, a přece jako lid spíme. Bůh chce, aby zazněl hlas, který volá jeho lid k činné práci. *5T 708.3*

Místo, aby otevřeli duši paprskům světla z nebe, pracovali mnozí opačným směrem. Tiskem i z kazatelny byly o vnuknutí Bible hlášány náhledy, které Duch a Boží slovo nemohou schvalovat. Žádný člověk, také žádná větší společnost, neměla by se opovážit pronášet teorie o tak důležitém předmětu, jež nemohou podepřít jasným „*takto praví Hospodin*“. Člověk nese na sobě různé nedostatky, je více nebo méně závislý na vlivech svého okolí, následuje vrozené nebo výchovou vštípené sklony, jež mu ani zdaleka neposkytují moudrost nebo nebeský smysl. Když se přesto muži odvažují postavit Boží Slovo před soudnou stolicí a posuzovat, co je božské a co lidské, pak to nesouhlasí s Božím rozhodnutím. Pán nedá úspěch takovému dílu. Působení takových teorií bude zhoubné, jak pro lidi, kteří se jimi zabývají, tak také pro ty, kteří je přijímají jako dílo od Boha. Uveřejněním pouček o způsobu božského vnuknutí vzbudila se u mnohých lidí pochybnost. Smrtelné bytosti se svými omezenými a krátkozrakými názory cítí se povolány roztrhat Písmo, prohlašující: „Tento odstavec je potřebný, onen je ale zbytečný a není vnuknutý Bohem.“ *5T 709.1*

Kristus nedal žádné takové poučení ke spisům Starého zákona, jediné to části Bible, která existovala v tehdejší době. Cílem Jeho učení bylo obrátit myšlení lidí na Starý zákon a dát jim jasnou představu o obsažených v něm velkých pravdách. Po staletí se lid Izraele odvracel od Boha a ztrácel z dohledu vzácné pravdy, jež jim světil. Tyto pravdy byly zavaleny pověřivými formami a zvyky tak, že jejich pravý smysl zůstával ukryt. Kristus přišel, aby odklidil sutiny, jež zatemňovaly lesk pravd. Jako drahokamům jim dal nový lesk. Ukázal, že je dalek toho, aby pohrdal vyzkoušenými, starými, známými pravdami; přišel, aby jim dal zazářit v jejich pravé síle a kráse, v nádheře, kterou netušil žádný člověk Jeho doby. Jako Původce těchto zjevených pravd mohl lidu oznámit jejich pravý význam a očistit je od překrucování a falešných pouček, jež si osvojili vedoucí lidu, aby je přizpůsobili svému nesvatému stavu, jakož i svému nedostatku duchovního smyslu a chybějící Boží lásky. Odstranil vše, co tyto pravdy olupovalo o jejich život a jejich moc a daroval je opět světu v jejich původní svěžesti a závazné autoritě. *5T 709.2*

Máme-li Ducha Kristova a jsme-li jeho spolupracovníky, je naší povinností pokračovat v díle, které On začal. Opět zvyky, ústním podáním a falešnými poučkami byly pravdy Bible postaveny do stínu. Bludná učení obvyklé teologie učinily tisíce a tisíce pochybovačů a nevěrců. Mnozí vydávají bludy a rozpory za učení Bible, ačkoliv ve skutečnosti spočívají jen na falešném výkladu Písma, jak byly převzaty v letech papežské tmy. Tím byli mnozí přivedeni k falešným představám o Bohu, jako Židé byli zaslepeni bludným učením a ústním podáním své doby a utvořili si falešnou představu o Kristu. „*Jež žádný z knížat světa tohoto nepoznal, nebo kdyby byli poznali, nebyli by Pána slávy ukřižovali*“ (1 K 2,8). Je naší povinností zvěstovat světu pravou Boží podstatu. Místo kritizování Bible usilujeme její svaté a životodárné pravdy objasňovat světu poučováním a svým příkladem, abychom „*zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své*“ (1 Pt 2,9). *5T 710.1*

Zlořády, které se poznenáhlu mezi nás vloudily, nepozorovaně způsobily, že u jednotlivých osob a v církvi vymírala hluboká úcta před Bohem a že byla zadržena síla, kterou jim Bůh tak rád chtěl dát. *5T 711.1*

Milí bratři a sestry, nechte Boží Slovo tak, jak je. Neopovažte se lidskou moudrostí oslabit autoritu ani jediného výroku Písma. Vážná slova Zjevení měla by nás varovat, abychom nevzkročili na takovou půdu. Ve jménu mého Mistra vás vyzývám: „*Sežuj obuv svou z noh svých, nebo místo, na kterémž ty stojíš, země svatá jest.*“ (Ex 3,5) *5T 711.2*

85. Nastávající boj

Božímu lidu nastává veliká krize. Krize přichází na svět. Brzy vypukne nejosudnější boj všech dob. Události, na jejichž příchod jsme na základě prorockého slova poukazovali více než před čtyřiceti lety, se valí před našimi zraky. Zákonodárcům USA již byla doporučena otázka dodatku k ústavě, jímž se má omezit svoboda svědomí. Nucené svěcení neděle stalo se otázkou národního zájmu a významu. My víme dobře, jaké následky bude mít toto hnutí. Ale jsme připraveni na tento výsledek? Splní-li jsme věrně Bohem nám svěřenou povinnost a varovali jsme lidi před očekávaným nebezpečím? ST 711.3

I mezi těmi, kteří podporují hnutí pro nucené svěcení neděle jsou lidé, jejichž oči jsou zavřeny před následky tohoto úsilí. Oni nevidí, že bojují přímo proti náboženské svobodě. Mnozí lidé nikdy nepoznali, že Bible požaduje svěcení soboty a že odůvodnění, na němž spočívá zavedení neděle, je falešné. Každé hnutí na podporu náboženského zákonodárství představuje vlastně ústupek papežství, jež po staletí stále bojovalo proti svobodě svědomí. Svěcení neděle ve smyslu takzvaného „křesťanského zařízení“ děkuje za své trvání „tajemství bezbožnosti“. Chtít vynutit svěcení neděle, znamená účinné uznávání zásad, jež tvoří skutečný základní kámen Říma. Když USA tak daleko opustí směrnice své ústavy, že vydají nedělní zákon, pak tím protestantismus podává ruku papežství; to neznamena nic jiného, než že se oživuje tyranie, která tak dlouho horoucně čekala na opětné rozvinutí své násilnické nadvlády. ST 711.4

Když Nacionální reformní hnutí uplatňuje moc náboženského zákonodárství a dojde k jeho plnému rozvoji, bude projevovat tutěž nesnášenlivost a útisk, jež vládly v minulých staletích. Tehdy si lidská sdružení osobovaly božské přednosti a s despotickým násilím potlačovaly svobodu svědomí. Žalářování, vyhnanství a smrt byly osudem těch, kteří se protivili jejich nařízením. Když papežství nebo jeho učení opět přijde uzákoněním k moci, budou zase zapáleny ohně pronásledování proti všem, kteří své svědomí a pravdu nechtějí prodat kvůli obvyklým bludům. Tato pohroma je před uskutečněním. ST 712.1

Poněvadž nás Bůh seznámil s nebezpečím ležícím před námi, jak můžeme v Jeho očích obstát, když zanedbáváme vykonat vše, co je v naší moci, abychom přinesli toto poznání jiným? Můžeme se smířit s tím, abychom je ponechali bez varování před tím nebezpečím? ST 712.2

Hájíme-li Boží zákon, jemuž lidské zákony odnímají platnost, máme před sebou neustálý boj a jsme v nebezpečí, že budeme uvězněni nebo zbaveni majetku a dokonce i života. V této situaci, aby byl klid a mír, bude vedení státu žádat úplné podrobení se zemskému zákonu. Přitom bude mnohý uvádět z Písma potřebu takového počínání. „*Každá duše vrchnostem poddána buď... kteréž vrchnosti jsou, od Boha zřízené jsou.*“ (Ř 13,1) ST 712.3

Ale jak se chovali Boží služebníci v minulosti? Když po zmrtvýchvstání Kristově kázali o NĚm jako o ukřižovaném, úřady jim přikázaly, aby již nemluvili nebo neučili v Ježíšově jménu. „*Tedy Petr a Jan odpovídajíce jim, řekli: Jest-li to spravedlivé před obličejem Božím, abychom vás více poslouchali než Boha, sud'te. Neboť my nemůžeme nemluvíti toho, co jsme viděli a slyšeli.*“ (Sk 4,19.20) Pokračovali v kázání dobrého poselství o vykoupení skrze Krista a moc Boží provázela jejich zvěstování. Nemocní byli uzdravováni a tisíce se připojili k církvi. „*Tedy povstav nejvyšší kněz a všichni, kteříž byli s ním (jenž byli saducejské sekty), naplněni jsou závistí. I vztáhli ruce na apoštoly a vsadili je do žaláře obecného.*“ (Sk 5,17.18) ST 713.1

Avšak nebeský Bůh, mocný vládce nade vším, vzal tuto záležitost do svých vlastních rukou, neboť zde bojovali lidé proti Jeho dílu. On jim zřetelně ukázal, že nad lidmi stojí Panovník, jehož autority si mají vážit. Pán poslal v noci svého anděla, aby otevřel dveře žaláře a tyto muže, jež Bůh povolal ke svému dílu, vyvedl ven. Světští vladaři „*přikázali jim, aby nikoli nemluvili ani neučili ve jménu Ježíšovu*“ (Sk 4,18), avšak Bohem vyslaný nebeský posel pravil: „*Jděte a postavíce se, mluďte lidu v chrámě všechna slova života tohoto.*“ (Sk 5,20) ST 713.2

Kdo se pokouší nutit lidi, aby se podrobili papežskému ustanovení a autoritu Boží pošlapává, koná něco podobného jako židovští vedoucí za dnů apoštolů. Když zákony pozemských mocnářů se

protiví zákonům nejvyššího Panovníka nade vším, všichni skuteční Boží poddaní zachovají mu věrnost. *ST 713.3*

My, jako lid, jsme ještě nevykonali dílo, jež nám Bůh uložil. Ještě nejsme připraveni na situaci, do které nás přivede porušování nedělního zákona. Když poznáme znamení blížícího se nebezpečí, je naší povinností vzmužit se k ráznému jednání. Nikdo nesmí nečinně vyčkávat na pohromu a utěšovat se vírou, že toto dílo musí pokračovat, protože proroctví to předpovědělo a že Pán bude chránit svůj lid. Nekonáme Boží vůli, když tu sedíme s klidnou myslí a nepodnikáme nic, abychom zajistili svobodu svědomí. Vážné a naléhavé modlitby mají být vysílány vzhůru k nebi, aby tato pohroma byla zadržena, bychom mohli ukončit dílo, jež bylo tak dlouho zanedbáváno. Modleme se s největší vážností o to, a potom v souladu s našimi modlitbami jděme do práce. Může to vypadat, že satan jásá a že pravda je potlačena falší a bludem. Lid, nad nímž Bůh držel svou ochrannou ruku a země, která byla útočištěm Božích služebníků a zastánců Jeho pravdy, když byli pronásledováni pro svědomí, mohou přijít do nebezpečí. Ale Bůh touží, abychom si připomněli Jeho jednání s lidem v minulosti, když jej chtěl zachránit před jeho nepřáti. Vždycky v největší nesnazi, když se zdálo, že není možná záchrana ze satanovy ruky, zvolil si čas k zjevení své moci. Lidská bezradnost je Boží příležitostí. Je možné, že Božímu lidu bude ještě poskytnut odklad, aby se probudil a nechal svítit své světlo. Kdyby bylo jen deset spravedlivých, byla by zachráněna zkažená města jordánské roviny. Nezadržuje Bůh, jako odpověď na modlitby svého lidu, také ještě dnes působení lidí, kteří chtějí zrušit Jeho zákon? Nemáme se vážně a pokorně utéci k trůnu milosti a úpěnlivě Boha prosit, aby zjevil svou ohromnou moc? *ST 713.4*

Když Boží děti zůstanou nadále lhostejné jako dosud, Bůh nemůže na ně vylit svého Ducha. Nejsou připraveny, aby s Ním pracovaly. Nejsou sto vystihnout situaci a nejsou si vědomy hrozícího nebezpečí. Jako ještě nikdy předtím měly by nyní poznat nutnost bdění a v práci držet spolu. *ST 714.1*

Důležitost zvláštní úlohy třetího anděla nebyla poznána. Boží vůle bylo, aby se Boží lid rozhodně dostal dále, než se to děje dnes. A přece když nyní nastal pro ně čas, aby přijali boj, vyžaduje to přípravy. Když Nacionální reformní hnutí začalo podporovat opatření k omezení náboženské svobody, naši vedoucí mužové měli chápat situaci, měli vážně usilovat, aby těmto snahám čelili. Není v Božím plánu, aby někdo zadržoval Jeho lidu světlo – totiž přítomnou pravdu, které je potřebí pro tuto dobu. Ne všichni naši kazatelé, kteří kážou o poselství třetího anděla, skutečně chápou, co toto poselství oznamuje. Mnozí přikládali Národnímu reformnímu hnutí tak nepatrný význam, že nepovažovali za nutné, aby mu věnovali mnoho pozornosti, minili dokonce, že kdyby tak přece učinili, vynaložili by čas na otázky, jež nemají nic společného s třetím andělským poselstvím. Kéž Pán odpustí našim bratřím, že skutečné poselství pro naši dobu takovým způsobem tak falešně vykládali. *ST 714.2*

Lidu se musí otevřít oči před nebezpečím přítomné doby. Strážní spí. Jsme roky pozadu. Ať hlavní strážní přece poznávají naléhavou nutnost, dávat pozor na to, aby neztratili příležitost upozorovat nebezpečí. *ST 715.1*

Když vedoucí muži našich sdružení Bohem jim poslané poselství nyní nepřijmou a nepřejdou k činu, pak sbory utrpí velké škody. Když strážný vidí přicházet meč a hlasitě zatroubí, lid ve frontě uslyší varovné volání a všichni budou mít příležitost se připravit k boji. Avšak příliš často zde vedoucí stojí a váhavě a říká: „Nesmíme se ukvapit. Může to být omyl. Musíme být opatrní, abychom nezpůsobili falešný poplach.“ Jeho váhání a jeho nerozhodnost znamená: „Pokoj a klid. Jen se nerozčilujte a neznepokojujte. Tomu dodatečnému návrhu o náboženských otázkách věnovalo se více pozornosti než zasluhuje. Toto vzrušení zase pomine.“ Takovým způsobem popírá, že poselství přišlo od Boha a varování, jež mělo otrást sbory, pozbývá svého účelu. Trouba strážného nedává jasný tón a lid se nepřipravuje k boji. Strážný musí se mít na pozoru, aby jeho váhavostí duše neupadly do záhuby a jejich krev nebyla požadována z jeho ruky. *ST 715.2*

Již před mnoha lety jsme s tím počítali, že v USA bude vydán zákon o neděli a nyní, když toto hnutí se stalo skutečností, tážeme se: Splní náš lid zde svou povinnost? Můžeme k tomu přispět, abychom vysoko drželi korouhev a odpovědnost svěřit takovým mužům, kteří si cení náboženských práv a náboženské svobody? Rychlými kroky se přibližuje doba, kdy ti, kteří si vybrali raději pří-

slušnost k Bohu, než ke člověku, pocítí útisk. Máme snad zneuctít Boha svým mlčením, když Jeho svatá přikázání jsou pošlapávána? *ST 716.1*

Zatím, co protestantismus svým jednáním činí Římu stále více ústupků, probudme se, abychom pochopili situaci. Poznávejme pravý stav nastávajícího boje. Strážní mají nyní pozvednout své hlasy a hlásat poselství, jež představuje přítomnou pravdu pro naši dobu. Ukažme lidu, na kterém místě prorockých dějin stojíme. Usilujme o to, abychom vyburcovali svět k poznání ceny náboženské svobody, kterou jsme se směli těšit tak dlouho. *ST 716.2*

Bůh nás vybízí, abychom bděli, protože konec je blízko. Každá uplynulá hodina je hodina práce pro nebe, aby se na zemi připravil lid na veliké události, jež nás brzy postihnou. Tyto ubíhající okamžiky, jejichž cena se nám jeví tak často nepatrná, mají velký význam pro věčnost. Rozhodují o určení duší k věčnému životu nebo k věčné smrti. Slova, která dnes lidem mluvíme, skutky, které konáme, duch poselství, které neseme, vše bude vůní života k životu nebo vůní smrti ke smrti. *ST 716.3*

Milí bratři a sestry, je vám jasno, že vlastní spasení, ale také osud jiných duší závisí na přípravě, kterou vykonáte nyní před nastávajícím soužením? Máte onu živou horlivost, zbožnost a oddanost, jež vás učiní schopnými, abyste odolali, když vám budou kladeny překážky? Jestliže někdy Bůh skrze mne mluvil, vězte, že přijde čas, kdy budete postaveni před soud a každá otázka víry, k níž se přiznáváte, bude podrobena přísné kritice. Čas, kterého nyní mnozí nevyužívají, měli bychom věnovat úloze, kterou Bůh dal, abychom se připravili na nastávající rozhodnutí. *ST 716.4*

Boží zákon by měl u pravého Božího lidu nacházet nyní více než dříve lásku a vážnost. Je naléhavě nutno, všem věřícím mužům a ženám, mládeži a dětem klást na srdce závažný Kristův požadavek: „*Ptejte se na Písma!*“ (J 5,39) Hledejte v Písmě tak, jak jste ještě nikdy předtím nečinili. Jestliže nedospějete k vyššímu a světějšímu postoji ve svém duchovním životě, nebudete připraveni na zjevení našeho Pána. Bylo nám dáno velké poznání. Přiměřeně tomuto poznání očekává Bůh od svého lidu nyní horlivost, věrnost a oddanost. Musí vést duchovní život, hlubší zasvěcení Bohu a ukázat horlivost v Jeho díle, kterých se dosud nedosáhlo. Na modlitbách měli bychom strávit mnoho času, aby se naše povaha umyla a vybělila v krvi Beránkově. *ST 717.1*

Zvlášť bychom měli s neochvějnou vírou úpěnlivě prosit Boha, aby nyní dal svému lidu milost a sílu. Nevěříme, že přišel čas, kdy nám bude úplně odňata svoboda. Prorok viděl „*Čtyři anděly, stojící na čtyřech úhlech země, držící čtyři větry zemské, aby nevál vítr na zemi, ani na moře, ani na žádný strom.*“ Jiný anděl, který vystupoval od východu, na ně volal a pravil: „*Neškodte zemi ani moři, ani stromům, dokud nezaznamenáme služebníků Boha svého na čelích jejich!*“ (Zj 7,1.3) Toto nám ukazuje práci, kterou nyní musíme vykonat. Obrovská odpovědnost spočívá na všech modlících se mužích a ženách v zemi, aby úpěnlivě prosili Boha, aby mraky pohromy zatlačil a ještě několik let dával milost k práci pro Mistra. Volejme k Bohu, aby andělé drželi ty čtyři větry, než misionáři budou vysláni do všech dílů světa a budou varovat před neposlušností zákona Páně. *ST 717.2*

86. „Americká Stráž“ a její poslání

Bůh používá různé pomůcky při přípravě lidu pro velikou kritickou dobu před námi. Mluví skrze své Slovo i prostřednictvím svých kazatelů. Probouzí strážné a posílá je s varovným, výstražným a poučným poselstvím, aby lidé byli osvíceni. *Stráž* byla podle Božího plánu jedním z hlasů oznamujících poplach, aby lid uslyšel a uvědomil si své nebezpečí a konal dílo požadované v této době. Pán chce, aby Jeho lid ostříhal všechno, co mu pošle. Přejde-li světlo, pak je jeho povinností nejen přijmout je, nýbrž nést ho dál, posílit ho svým vlivem, aby jeho plnou moc pocítili lidé v církvi i ve světě. *Stráž* se podobá troubě vydávající jistý zvuk a všechen náš lid by ho měl pečlivě číst a pak ho poslat některým příbuzným a přátelům, čímž bude nejlépe využito světlo, které jim dal Bůh. *ST 718.1*

Ve sloupcích *Stráže* – už tři roky znělo varování světu. Ti však, kteří vyznávají, že věří přítomné pravdě nebyli ovlivněni těmito nebezpečnými signály, jak by měli být. Kdyby naši bratři používali hlídku jak přednostně měli a všichni ho sjednoceně doporučovali v každém sdružení a v každém sboru, jak si to přál Bůh, kdyby pozornost našeho lidu byla obrácena k Jeho dílu, což bylo tak podstatně důležité pro tuto dobu, kdyby ocenili světlo, jímž je Bůh osvěcoval svým varováním, radami a předzvěstmi událostí, které se dějí, pak bychom nyní byli jako lid mnohem dál v přípravě pro toto dílo. Dovolili jsme si však překvapivou lhostejnost a nečinnost v této nebezpečné době. Lid potřebuje přítomnou pravdu, a kdyby si naši bratři v každém sboru uvědomili naléhavý význam hnutí, které postupuje ohledně náboženského zákonodárství, kdyby v tomto hnutí postřehli přímé a jasné naplnění prorocství, vyzývající je probudit se a splnit požadavky v této kritické chvíli, nebyli by nyní v takové strnulosti a v smrtelném spánku. *ST 718.2*

Slovo Boží nemlčí ohledně tohoto současného hnutí a pochopí to všichni, kdo neodporují Jeho Duchu svým rozhodnutím neslyšet, nepřijímat a neposlouchat toho ducha. Pán nám posílal poselství světla po celá léta, avšak různé vlivy nepřímě znehodnocovaly varování přicházející skrze *Stráž*, Svědectví a jiné prostředky, které Bůh posílá svému lidu. Mnohem více mohlo být učiněno skrze *Stráž*, kdyby tyto protichůdné vlivy nebyly překážely. Ačkoliv nic nemůžeme říci proti němu, avšak činy odhalují citelnou lhostejnost vůči němu. A dokud strážníci nedají troubě jasný zvuk, lid není probuzen a nedbá nebezpečí. *ST 719.1*

Boží pokárání patří nám proto, že jsme zanedbali závažnou odpovědnost. Jeho požehnání bylo odňato, protože na svědectví které dal, nedbali ani ti, kteří vyznávali, že jim věří. Kéž by došlo k náboženskému probuzení! Boží andělé jdou ze sboru do sboru a konají svou povinnost a Kristus tluče u dveří vašich srdcí a chce vstoupit. Avšak prostředků, které Bůh určil na probuzení církve, aby si uvědomila svou duchovní nouzi, nebylo dbáno. Káravý hlas Věrného Svědka byl slyšen, nebyl však uposlechnut. Lidé se rozhodli jít svou vlastní cestou místo Boží cesty, protože vlastní já nebylo v nich ukřižováno. Takovým způsobem světlo jen málo působilo na jejich mysl a srdce. *ST 719.2*

Procitne Boží lid nyní ze svého spánku? Využije co nejlépe přítomná požehnání i varování a nedovolí, aby nic nepřišlo mezi ně a světlo, jímž je Bůh chce osvětit? Necht' každý Boží pracovník pochopí situaci a představí našim sborům *Stráž*, vysvětlí jeho obsah a naléhavě předkládá skutečnosti a varování, které obsahuje. Kéž Pán pomůže všem vykupovat čas! Necht' neposvěcené city nevedou nikoho k tomu, aby odporoval výzvám Svatého Ducha. Nestůjte v cestě tomuto světlu. Necht' není přehlíženo anebo dáno stranou jako nehodné pozornosti a důvěry. *ST 720.1*

Čekáte-li, že světlo přijde takovým způsobem, který se bude každému líbit, budete čekat marně. Čekáte-li na hlasitější volání nebo lepší příležitosti, světlo bude odňato a vy budete ponechání v temnotě. Přijměte každý paprsek světla, který posílá Bůh. Mužové, kteří zanedbávají hlas Ducha a Božího Slova, protože poslušnost předpokládá kříž, ztratí své duše. Když budou knihy otevřeny a dílo každého člověka a pohnutky prozkoumá Soudce celé země, uvidí jakou ztrátu utrpěli. Vždy bychom si měli v Boží bázni uvědomovat, že stojíme jednotlivě před Pánem zástupů a žádná myšlenka, žádné slovo, žádný čin týkající se Božího díla by neměl být poznamenán sobectvím nebo lhostejností. *ST 720.2*

87. Pracovníci v díle

Skutečnost, že tak veliký počet členů je ve sboru v Battle Creeku a že se tu soustřeďuje tak mnoho důležitých zájmů, činí z něho přední misijní pole. Lidé ze všech částí země přicházejí do sanatoria a mnoho mladých z různých států navštěvuje školu. Toto pole žádá nejodevzdanější věrné pracovníky a ty nejlepší pracovní metody, aby mocný vliv pro Krista a pravdu mohl ustavičně působit. Je-li dílo řízeno podle Boží vůle, pak spásná moc Kristovy milosti bude zjevena mezi těmi, kteří pravdě věří a oni budou světlem pro jiné. *5T 721.1*

V Battle Creeku však byla mnohá příležitost žalostně zanedbána, zatímco se dalo mnohé udělat, aby srdce díla bylo udrženo ve zdravém stavu. Mocný tlukot srdce by mělo být cítit ve všech částech těla věřících. Je-li však srdce nemocné a slabé ve své činnosti, všechna odvětví díla budou oslabena. Je podstatně důležité, aby tu bylo pevné, zdravé působení v tomto ústředním bodu, aby pravda byla nesena do všech částí světa. Rodiny se musí obeznámit s tímto posledním varováním a je zapotřebí moudrého řízení a zároveň plánování jako i vzdělávání lidí pro pomoc v díle. *5T 721.2*

Čím více se rok od roku dílo rozmáhá, potřeba zkušených a věrných pracovníků je tím naléhavější. Bude-li Boží lid kráčet podle Jeho rady, takoví pracovníci nám vyrostou. Zatímco smíme pevně spoléhat na Boží moudrost a moc, Pán chce abychom rozvíjeli schopnost do nejzazších možností. Když pracovníci získávají duševní moc a jsou obeznámeni se záměry a jednáním Božím, budou mít jasnější náhled na dílo pro tuto dobu a budou lépe připraveni pro vynalezení a uskutečnění plánů pro jeho rozvoj. Takto mohou držet krok s možnostmi, které Boží prozřetelnost poskytuje. *5T 721.3*

Měli bychom se snažit o trvalý příliv nových pracovníků. Měli bychom postřehnout a rozpoznat talenty. Zbožné a schopné lidi bychom měli povzbudit, aby obdrželi nutnou výchovu, aby mohli být připraveni pomáhat při šíření světla pravdy. Všichni, kdo jsou kompetentní tak konat, měli by být vedeni k tomu, aby se pustili do některého odvětví díla podle svých schopností. *5T 722.1*

Vznešené a naléhavé dílo pro tuto dobu nemá být šířeno při svém závěru pouze úsilím několika vybraných mužů, kteří dosud nesli zodpovědnosti díla. Kdyby ti, které Bůh povolal na pomoc při dokončení určitého díla, dovedli jej podle svých schopností do krajnosti, Pán nedovolí, aby se dílo zastavilo na určitém stupni. Ve své prozřetelnosti povolá a uzpůsobí jiné, kteří se připojí k prvním, aby spolu mohli jít vpřed ještě dál a pozvedli prapor výše. *5T 722.2*

Jsou však někteří lidé, kteří nerostou úměrně s potřebami díla; místo aby se přizpůsobili vzrůstajícím požadavkům, dovolují, aby je tyto přerostly a pak zjišťují, že nedovedou pochopit ani čelit požadavkům doby. Když lidé, které Bůh připravuje pro zodpovědnosti v díle, chopí se ho i v nepatrně odlišném způsobu než jak bylo dosud vedeno, starší pracovníci by měli pečlivě dbát na to, aby těmto pracovníkům nepřekáželi a nebrzdili dílo. Někteří si nemusí uvědomit význam určitých opatření, prostě proto, že nevidí potřeby díla ve všech jeho důsledcích a neuvědomují si zodpovědnost, kterou Bůh obzvláště vložil na jiné lidi. Ti, kdo nejsou obzvláště připraveni konat jisté dílo, měli by dávat pozor, aby nestáli v cestě jiným a nebránili jim plnit Boží záměry. *5T 722.3*

Přiléhavý je Davidův případ. Chtěl vybudovat Hospodinův chrám a k tomuto cíli shromáždil velké materiálové hodnoty. Pán mu však řekl, že toto dílo nevykoná on, ale připadne to jeho synovi Šalomounovi. Velké Davidovy zkušenosti ho uzpůsobily být Šalomounovým rádcem a povzbuzovat ho, naproti tomu mladší muž musel budovat chrám. Unavená a přetížená mysl starých pracovníků vždy nepostihne velikost díla a proto nemohou být nakloněni držet krok s možnostmi Boží prozřetelnosti, proto by těžká zodpovědnost neměla cele spočívat na nich. Nemohou přinést do díla všechny prvky podstatně důležité pro jeho pokrok a proto by bylo dílo brzděno. *5T 723.1*

Pro nedostatek moudrého řízení, je dílo v Battle Creeku, Michigan, daleko za tím, čím by mělo být. I když je nutné, abychom rozuměli situaci a potřebám cizích misií, měli bychom také rozumět potřebám díla přede dveřmi. Využijeme-li správně přednosti, které nám Bůh poskytl, pak bychom mohli poslat mnohem větší počet pracovníků do pole. Ve sborech potřebujeme odvážné dílo. Zvláštní poselství, ukazující závažnost těchto problémů, povinnosti a nebezpečí naší doby, by neměly být předloženy lidem chladně a bezduše, nýbrž „mocí Ducha“. Zodpovědnost musí být vlože-

na na členy církve. Misijní duch by měl být probuzen jako nikdy předtím a podle potřeby by měli být povoláni pracovníci, kteří budou jednat jako pastýři stáda, vynakládajíc osobní úsilí, aby přivedli církev ke stavu, kde duchovní život a církevní činnost bude všude zjevná. *5T 723.2*

Dílo ztratilo mnoho talentů, protože lidé na zodpovědných místech je nepostřehli. Jejich zrak nebyl dostatečně prozíravý, aby postihli, že dílo je již příliš rozsáhlé, než aby ho mohli vést dosavadní pracovníci. Velmi mnoho z toho co mělo být uskutečněno zůstalo dosud nevykonáno, protože lidé měli tyto věci ve svých vlastních rukou, místo aby práci rozdělili mezi veliký počet pracovníků a důvěřovali, že Bůh jim pomůže v jejich úsilí. Snažili se jít kupředu ve všech odvětvích díla, obávaje se, že jiní budou méně výkonní. Jejich vůle a úsudek vládly v různých odvětvích díla a pro jejich neschopnost všechno to zvládnout, docházelo k velikým ztrátám. *5T 723.3*

Musíme se naučit, že když Bůh určí prostředky pro některé dílo, nesmíme je odkládat stranou a pak prosit a očekávat, že On udělá zázrak a nahradí, co chybí. Nebude-li rolník orat a sít, Bůh zázrakem nezabrání důsledkům jeho nedbalosti. V době žni bude jeho pole prázdné – žádné obilí nedozraje, žádné snopy nebudou svezeny do stodoly. Bůh připravil símě i půdu, slunce i dešť a jestliže hospodář použil tyto prostředky které měl, dostane podle své setby a práce. *5T 724.1*

V přírodě vládou mocné zákony a duchovní věci jsou řízeny zásadami, které jsou neměnné. Prostředky musí být použity k vlastnímu cíli, chceme-li dosáhnout určitých výsledků. Bůh určil práci každému člověku podle jeho schopností. Vzděláním a cvikem se lidé připravují pro každou situaci, která je může zastihnout a moudré plánování je potřebné, aby každý mohl pracovat ve svém vlastním oboru a získal zkušenost, která ho uzpůsobí nést zodpovědnost. *5T 724.2*

Zatímco však vzdělání, výchova i rady zkušených lidí jsou podstatně důležité, pracovníci by měli být poučeni, že nesmí spoléhat na žádný lidský úsudek. Jako svobodní Boží služebníci mají očekávat moudrost od Něho. Jestliže učitel závisí cele na myšlenkách někoho jiného a nejde dál, než k tomu, že přijímá jeho plány, vidí pouze skrze oči toho člověka a do té míry je pouze ozvěnou druhého. Bůh jedná s lidmi jako zodpovědnými bytostmi. Svým Duchem chce působit na mysl, kterou člověka vybavil, jen jestli člověk Mu dá příležitost na sebe působit a uzná-li Jeho působení. Chce, aby každý používal svou mysl a svědomí. Nezamýšlel, aby se někdo stal stínem druhého a vyjadřoval pouze názory jiného. *5T 724.3*

Všichni mají milovat své bratry a vážit si svých vůdců, nemají je však činit nositeli svých zodpovědností. Nesmíme vlévat všechny své těžkosti a zmatky do mysli druhých, abychom je unavili. Ježíš nás zve: „*Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádej jí od Boha, kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá i bude dána jemu. Žádej pak důvěrně, nic nepochybuje.*“ (Jk 1,5-6) „*Pojďte ke mně všichni, kteříž pracujete a obtíženi jste a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem a naleznete odpočinutí duším svým. Jho mé zajisté jesti rozkošné a břímě mé lehké.*“ (Mt 11,28-30) *5T 725.1*

Základem křesťanství je Kristus, naše spravedlnost. Lidé jsou osobně zodpovědní Bohu. Každý musí jednat tak, jak Bůh na něj působí, ne jak ho ovlivňuje někdo jiný, neboť bude-li tento pracovní způsob dodržován, duše nemohou být zasaženy a usměrněny duchem toho velikého JÁ JSEM. Budou pod uzdou, která nedovoluje žádnou svobodu činu nebo volby. *5T 725.2*

Není Boží vůlí, aby jeho lid v Battle Creeku zůstával ve svém nynějším stavu chladu a nečinnosti, dokud církev nebude probuzena k životu a činnosti nějakou zázračnou mocí. Budeme-li moudří a použijeme pilně, modlitebně a vděčně prostředky, jimiž Boží lid má obdržet světlo a požehnání, pak žádná moc na zemi nebude sto zbavit nás těchto darů. Odmítáme-li Boží prostředky, zbytečně očekáváme od Něho zázrak, aby nám dal světlo, moc a sílu, neboť se to nikdy nestane. *5T 725.3*

Pán mi ukázal, že mužové na zodpovědných místech stojí přímo v cestě tomuto dílu, protože se domnívají, že dílo musí být konáno a požehnání musí přijít jistým způsobem a nechťejí uznat to, co přichází nějak jinak. Moji bratři, kéž vám Hospodin ukáže, jak tomu opravdu je. Bůh nejedná podle lidských plánů nebo jejich přání. On „tajemným způsobem koná své divy“. Proč zavrhnout Boží pracovní metody, neodpovídají-li naším představám? Bůh má své určené cesty světla. Nemusí to však být nějaká zvláštní skupina lidí. Když všichni zaujmou své určené jim místo v Božím díle vážně hledajíc moudrost a vedení od Něho, pak bude učiněn veliký pokrok v šíření světla ve světě. Když se lidé přestanou stavět do cesty, Bůh bude působit uprostřed nich jako nikdy předtím. *5T 726.1*

I když se musí udělat rozsáhlé plány, velká péče musí být věnována tomu, aby práce v každém odvětví díla byla harmonicky sladěna s prací v jiném odvětví a tak vytvořen dokonalý celek. Příliš často tomu bylo opačně a výsledkem byla nedostatečná práce. Jeden člověk, který dohlíží na některé odvětví díla, znásobuje své zodpovědnosti, dokud je podle jeho odhadu toto odvětví nad ostatními. Řídíme-li se tímto úzkoprsým náhledem, působíme silným vlivem na jiné, aby viděli celou věc v témž světle. Toto je lidská přirozenost, není to však Duch Kristův. Právě tou měrou, jak se řídíme touto zásadou, je Kristus vyloučen z práce a na první místo vstupuje vlastní já. ^{5T 726.2}

O zásadách, které by nás měly vést k práci jako pracovníky v Božím díle, apoštol Pavel říká: „*Boží jsme zajisté pomocníci.*“ (1 K 3,9) „*Všecko, což byste koli činili, z té duše činite, jako Pánu a ne lidem.*“ (Ko 3,23) A Petr napomíná věřící: „*Jeden každý jakž vzal dar, tak vespolek tím sobě přisluhujte, jako dobří šafáři rozličné milosti Boží. Mluví-li kdo, mluviž jako řeči Boží, jestliže kdo přisluhuje, čiň to jako z moci, kteréž jemu uděluje Bůh, aby ve všem slaven byl Bůh skrze Jezukrista.*“ (1 Pt 4,10.11) ^{5T 726.3}

Pakliže tyto zásady ovládají naše srdce, uvědomíme si, že dílo je Boží a ne naše, že On má tu též péči o každou část velikého celku. Když Kristus a Jeho sláva je na prvním místě a láska k vlastnímu já je pohlcena láskou k duším pro které Kristus zemřel, pak žádný pracovník nebude pohlcen jedním odvětvím díla natolik, aby cele zapomněl na význam kteréhokoli jiného. Sobectví vede lidi k domnění, že ta zvláštní část díla, v němž pracují, je tím nejdůležitějším ze všeho. ^{5T 727.1}

Je to sobectví, které působí na pracovníky tak, že pokládají svůj úsudek za nejspolehlivější a své pracovní metody za nejlepší, anebo že je jejich výsadou jakýmkoliv způsobem vázat na sebe svědomí druhých. Takového ducha měli židovští vůdcové v době Kristově. Kněží a rabíni ve svém sebevyvyšování uplatňovali tak přísná pravidla, tolik forem a ceremonií, že to odvracelo mysl lidu od Boha a neposkytovalo žádnou příležitost, aby mohl pro ně něco udělat. Tím se Jeho milosrdenství a láska ztrácely ze zřetele. Moji bratři, nechod'te touž cestou. Mysl lidí necht' je usměrněna k Bohu. Dejte Mu příležitost pracovat pro ty, kteří Ho milují. Neukládejte lidu taková pravidla a směrnice, které by je zbavily Ducha Božího jak se to stalo s pahrbky Gelboe, pozbavenými rosy a deště. ^{5T 727.2}

Mezi naším lidem je žalostný nedostatek duchovnosti. Veliké dílo musí být vykonáno pro ně dřív, než se mohou stát tím, co Kristus z nich chtěl mít – světlem světa. Po celá léta jsem cítila hlubokou úzkost v duši, když mi Pán představil, jak v našich sborech chybí Ježíš a Jeho láska. Byl tu duch soběstačnosti a úsilí o postavení a prvenství. Viděla jsem, že sebeoslavování se stalo zvykem mezi adventisty s. d. a že dokud pýcha člověka nebude snížena a Kristus vyvýšen, nebude Jeho lid v lepším stavu, aby přijal Krista při Jeho druhém příchodu, než byl židovský lid připraven přijmout Ho při Jeho prvním příchodu. ^{5T 727.3}

Židé očekávali Mesiáše; ale On nepřišel tak jak předpokládali že přijde. A kdyby byl přijat jako Zaslíbený, jejich moudří učitelé by museli přiznat, že se mýlili. Tito vůdcové se odtrhli od Boha a satan působil na jejich mysl, aby je přivedl k odmítnutí Spasitele. Místo aby zavrhl pýchu svých názorů, raději zavřeli své oči aby neviděli všechny důkazy Jeho Mesiášství; a nejenže odmítli poselství o spasení, ale zatvrdili srdce lidu vůči Ježíši. Jejich dějiny by pro nás měly být velikou výstrahou. Nikdy nesmíme očekávat, že když Pán má světlo pro svůj lid, satan bude klidně čekat a nevynasnaží se zabránit lidu přijmout ho. Bude působit na mysl, aby probudil nedůvěru, žárlivost a nevěru. Bděme, aby jsme neodmítli světlo, které sesílá Bůh, protože nepřichází nějakým libivým způsobem. Necht' není od nás odvráceno Boží požehnání, protože neznáme dobu svého navštívení. Pakliže jsou takoví, kteří sami nevidí a nepřijímají světlo, necht' nestojí v cestě jiným. Necht' se nemusí říci o tomto vysoce upřednostněném lidu jako o Židech, když se jim zvěstovaly radostné věci o Božím království: „*Sami jste nevešli a těm, kteříž vcházelí, zbránili jste.*“ (L 11,52) ^{5T 728.1}

V Božím Slově jsme poučeni, že toto je čas nad jiné vzácnější, kdy můžeme očekávat světlo z nebes. Nyní máme očekávat rozvážení od tváře Páně. Měli bychom očekávat působení Boží prozřetelnosti jako armáda Izraele očekávala na „*když uslyšíš, že šustí vrchové moruší, hneš se také*“ (2 S 5,24) – na určený signál, že nebesa budou pro ně působit. ^{5T 728.2}

Bůh nemůže oslavit své jméno ve svých dítkách, dokud tyto lpí na člověku a opírají se o tělo. Jejich současný stav slabosti bude pokračovat, dokud sám Kristus nebude vyvýšen, dokud s Janem

Křtitelem neřeknou pokorným srdcem a s úctou: „*On musí růsti, já pak menšiti se.*“ (J 3,30) Byla jsem vyzvána, abych řekla Božímu lidu: „Vyvyšte Ho, muže Golgoty. Člověk nechť ustoupí, aby všichni mohli vidět Toho, v němž se soustředí i jejich naděje věčného života. Prorok Izaiáš říká: *„Dítě narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude knížetství na rameni jeho a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje.*“ (Iz 9,6) Nechť církev a svět hledí na svého Vykupitele. Nechť každý hlas zvolá s Janem *„Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.*“ (J 1,29)“ 5T 729.1

Jedině žíznivé duši je otevřena studnice živé vody. Bůh říká: „*Vyleji vody na žíznivého a potoky na vyprahlost.*“ (Iz 44,3) Duším, které opravdově touží po světle a které přijímají s radostí každý paprsek Božského světla z Jeho svatého Slova, jediné takovým bude dáno světlo. Pomocí těchto duší Bůh zjeví světlo a moc, která osvítí celou zemi svou slávou. 5T 729.2

88. Neocenitelný dar

„Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, kterýž požehnal nám všelikým požehnáním duchovním v nebeských věcech v Kristu, jakož vyvolil nás v něm..., abychom byli svatí a neposkvrnění před obličejem jeho v lásce, předzřídil nás k zvolení za syny skrze Ježíše Krista pro sebe... k chvále slávy milosti své, kterouž vzácné nás učinil v tom Nejmilejším, v němž máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů, podle bohatství milosti jeho.“ (Ef 1,3-7) ^{ST 729.3}

„Ale Bůh, bohatý jsa v milosrdenství pro velikou lásku svou, kterouž zamiloval nás, také i nás, když jsme mrtví byli v hříších, obživil spolu s Kristem... a spolu s ním vzkřísil i posadil na nebesích v Kristu Ježíši, aby ukázal v věku budoucím nepřevýšené bohatství milosti své, z dobroty své k nám v Kristu Ježíši.“ (Ef 2,4-7) ^{ST 730.1}

Těmito slovy se pokusil „starý Pavel“, „vězeň Ježíše Krista“, ze svého vězení v Římě písemně vyložit svým bratřím, co nemohl plně popsat slovy, „*ta nestihlá bohatství Kristova*“ (Ef 3,8), ty poklady milosti, jež padlým synům lidským jsou ochotně nabízeny. Vykupitelský plán byl založen na oběti, na daru. Apoštol praví: „*Nebo znáte milost Pána našeho Jezukrista, že pro vás učiněn jest chudý, jsa bohatý, abyste vy jeho chudobou zbohatli.*“ (2 K 8,9) „*Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal.*“ Kristus „*dal sebe samého za nás, aby nás vykoupil od všeliké nepravosti*“ (Tt 2,14). Korunou požehnání našeho vykoupení je dar z „*milosti Boží, život věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem*“ (Ř 6,23). ^{ST 730.2}

„Čeho oko nevidalo, ani ucho neslýchalo, ani na srdce lidské nevstoupilo, to připravil Bůh těm, kteříž jej milují.“ (1 K 2,9) Určitě žádný člověk, který uvažuje o bohatství Jeho milosti, nemůže opomenout zvolat s apoštolem: „*Díky pak Bohu z nevymluvného daru jeho.*“ (2 K 9,15) ^{ST 730.3}

Jako vykupitelský plán začíná a končí darem, tak se to má skutečně stát. Tentýž obětní duch, který nám získal spasení, bude přebývat v srdcích všech, kteří ten nebeský dar obdrželi. Apoštol Petr praví: „*Jeden každý jakž vzal dar, tak vespolek tím sobě přisluhujte, jako dobří šafáři rozličné milosti Boží.*“ (1 Pt 4,10) Když Ježíš rozesílal své učedníky, pravil k nim: „*Darmo jste vzali, darmo dejte.*“ (Mt 10,8) Je-li někdo v úplném společenství s Kristem, pak není ani sobecký ani uzavřený. Kdo pije vodu života, shledá, že v něm bude studnice „*vody prýstící se k životu věčnému*“ (J 4,14). Přebývajíc v něm Duch Kristův podobá se studni, která vytryskla v poušti a občerstvuje všechny, kteří umírají a způsobuje, že jsou chtiví pít vodu života. Tentýž Duch lásky a sebeobětování, jenž přebýval v Kristu, pudil apoštola Pavla k jeho různorodé práci. Pravil: „*Nebo Řeků i kterýchkoli jiných národů, i moudrých i nemoudrých, dlužník jsem.*“ (Ř 1,14) „*Mně nejmenšímu ze všech svatých dána jest milost ta, abych mezi pohany zvěstoval ta nevystihlá bohatství Kristova.*“ (Ef 3,8) ^{ST 730.4}

Je to Boží vůlí, že Jeho církev má vyzařovat před světem plnost a plnou hojnost, kterou v Něk nacházíme. Neustále se nám dostává Božího dobrodiní. Tím, že je prokazujeme jiným, máme světu představovat lásku a dobročinnost Kristovou. Nyní, kdy celé nebe je v pohybu a posílá posly do všech úhlů země, aby vykupitelské dílo pokračovalo, má církev živého Boha rovněž spolupůsobit s Kristem. Jsme údy na Jeho duchovním těle. On jako hlava vládne všemi údy těla. Ve své nekonečné milosti Ježíš sám působí na lidské srdce a způsobuje tak úžasnou duchovní přeměnu, že andělé se dívají plni údivu a radosti. Táž nesobecká láska, kterou se vyznačuje Mistr, zjeví se v povaze a životě Jeho pravých následovníků. Kristus očekává, že lidé se stanou účastni Jeho božské přirozenosti, dokud žijí na tomto světě, a že takto bude se v nich odrážet nejen Jeho sláva ku poctě Otce, nýbrž že také osvětlí temnotu světa leskem z nebe. Takto se mají vyplnit Kristova slova: „*Vy jste světlo světa.*“ (Mt 5,14) ^{ST 731.1}

„Boží jsme zajisté pomocníci.“ (1 K 3,9) „Šafáři rozličné milosti Boží.“ (1 Pt 4,10) Poznání Boží milosti, pravdy jeho Slova, ale také pozemské statky, jako čas, prostředky, schopnosti a vliv, to všechno jsou Boží odkazy, jichž máme používat k Jeho cti a k záchraně duší. Nic nemůže víc urazit Boha, který stále požehnává člověka svými dary, jako když člověk sáhne sobecky po těchto darech, aniž Dárci za ně něco nahradí. Ježíš je nyní v nebi, kde pro ty, kteří Ho milují, připravuje příbytky – ano, daleko víc než příbytky, království, které nám má náležet. Ale všichni, kteří chtějí

být účastní těchto požehnání, musí ku blahu jiných také mít podíl na sebezapření a sebeobětování Kristově. *ST 731.2*

Ještě nikdy nebyla vážná a obětavá práce v Kristově díle tak potřebná jako nyní, kdy doba se zkoušky rychle blíží svému konci a světu má být hlášáno poslední milostivé poselství. Mé srdce je uchváčeno, neboť macedonské volání zaznívá ze všech světových stran, z měst a vesnic USA, z druhé strany Atlantiku, z Pacifiku a ostrovů moře: „*Přijď... pomoz nám.*“ (Sk 16,9) Milí bratři a sestry, chcete odpovědět na toto volání? Chcete říci: „Uděláme to nejlepší a pošleme vám misionáře a peníze. Uskrovníme se ve výzdobě svých domů a naši osoby, jakož i v ukojení naší chuti k jídlu? Svěcené nám prostředky dáme Božímu dílu a zasvětime se nepokrytě Jeho dílu?“ Potřeby díla byly vyloženy, prázdné pokladny prosí nás důtklivě o pomoc. Jedna koruna má dnes větší cenu než v budoucnu deset. *ST 732.1*

Pracujte, moji bratři, pracujte, dokud máte k tomu možnost, dokud je den. Pracujte, neboť „*přichází noc, když žádný nebude moci dělati*“ (J 9,4). Nemůžete říci, jak brzy může nastat tato noc. Dnes máte příležitost, využijte ji. Když někdo nemůže osobně pracovat v misijním díle, pak ale může hospodárně žít a dát ze svých příjmů. Tak může svými prostředky umožnit zaslání časopisů a knih lidem, kteří nepoznali pravdu. Může vypomáhat uhradit vydání na misijní žáky, kteří se připravují na misijní činnost. Každou korunu, kterou můžete ušetřit, ukládejte do nebeské banky. *ST 732.2*

„*Neskládejte sobě pokladů na zemi, kdež mol a rez kazí, a kdež zloději vykopávají a kradou. Ale skládejte sobě poklady v nebi, kdež ani mol ani rez nekazí a kdež zloději nevykopávají a nekradou. Nebo kdež jest poklad váš, tuť jest i srdce vaše.*“ (Mt 6,19-21) *ST 733.1*

Toto jsou Ježíšova slova, který vás tak velice miloval, že dal svůj vlastní život, abyste mohli mít místo u něho v Jeho království. Nezneuctěte svého Pána, nedbajíce Jeho jasného příkazu. *ST 733.2*

Bůh vyzývá všechny, kteří jsou majiteli pozemků nebo domů, aby majetek prodali a peníze uložili tak, aby se zmírnila pronikavá tíseň v misijních polích. Jestliže jste jednou zakusili uspokojení, jež následuje za takovým jednáním, budete pokračovat na této cestě a prostředky, které vám Pán svěřil, poplynou stále do Jeho pokladnice, aby se duše obracely. Tyto duše budou taktéž projevovaly pro Krista totéž sebezapření, šetrnost, a prostotu, aby rovněž mohly přinést Bohu obět'. Moudrým použitím takových prostředků mohou být získány zase jiné duše. Takovým způsobem dílo spěje rychle vpřed a to je znamením, že si člověk váží Božích darů. Dárce je ctěn a věrností svého šafáře veleben. *ST 733.3*

Když tak naléhavě prosíme o pomoc pro Boží dílo a poukazujeme na okamžité peněžní potřeby našich misijních polí, budou tím hluboce dotčeny svědomité duše, jež věří pravdě. Podobní chudé vdově, kterou Kristus chválil, protože do Boží pokladny vložila své dva šarty, dají při své chudobě až po hranici možností. Často si odeprou sami to opravdu nutné pro život. Na druhé straně jsou muži a ženy, kteří mají domy a pozemky, ale na svých pozemských pokladech lpí se sobeckou houževnatostí a nemají dost víry v Boha a Jeho poselství, aby své prostředky dali dílu. Takovým zvláště platí Kristova slova: „*Prodávejte statky své a dávejte almužnu.*“ (L 12,33) *ST 733.4*

Psali mi chudí mužové a ženy a prosili o radu, mají-li prodat své domovy a výtěžek dát dílu k volnému použití. Pravili, že volání o prostředky pohnulo jejich srdcem a chtěli by něco učinit pro Mistra, který pro ně učinil všechno. Chtěla bych jim odpovědět: „Snad to není vaší povinností, abyste právě nyní prodali své malé usedlosti. Ale obraťte se sami na Pána. Pán jistě vyslyší vaše vážné modlitby o moudrost k poznání vaší povinnosti.“ Kdybychom prosili Boha více o nebeskou moudrost a méně hledali moudrost u lidí, daroval by nám Bůh více poznání s hůry a žehnal by pokornému modlitebníku. Ale komu Bůh svěřil statky, kdo má pozemky nebo domy, tomu mohou říci: „Začněte prodávat a dávejte almužnu. Nezdráhejte se. Bůh čeká od vás víc, než jste byli dosud ochotni učinit.“ Mluvím k vám, kteří vlastníte prostředky, abyste se zeptali v hluboké modlitbě: Jak dalece se vztahuje Boží požadavek na mne a na mé vlastnictví? Před námi je práce, která musí být vykonána dnes pro přípravu lidu, aby mohl obstát v den Hospodinův. Dílu musí být dány k volnému použití prostředky, aby se zachránili lidé, kteří pak rovněž mohou pracovat pro jiné. Buďte ochotní dát Bohu to, co mu náleží. Jedním z důvodů, že je tak veliký nedostatek Božího Ducha je to, že tak mnozí olupují Boha. *ST 734.1*

Zkušenost církve v Macedonii, jak ji Pavel popisuje, obsahuje poučení pro nás. On praví, že se nejdřív sami oddali Pánu (viz 2 K 8,5). Potom byli ochotni také své prostředky dát pro Krista. „*Že v mnohém zkušeni soužení rozhojnila radost jejich a převeliká chudoba jejich rozhojněna jest v bohatství upřímnosti jejich. Nebo svědectví jim vydávám, že podle možnosti, ba i nad možnost hotovi byli, mnohými žádostmi prosíce nás, abychom tu milost a sbírku, která se děje na světě, na se přijali.*“ (2 K 8,2-4) ^{5T 734.2}

Pavel stanovil pravidlo pro dávání na Boží dílo a praví nám k jakému výsledku to vede jak pro nás, tak pro Boha. „*Jeden každý jakž uložil v srdci, ne s neochotnou myslí nebo z mušení. Neboť ochotného dárce miluje Bůh.*“ „*Ale totoť pravím: Kdo skoupě rozsívá, skoupě i žíti bude; a kdož rozsívá ochotně, ochotně i žíti bude.*“ „*Mocen jest pak Bůh všelikou milost rozhojnit v vás, abyste ve všem všudy všeliký dostatek majíce, hojní byli ke všelikému skutku dobrému... Ten pak, kterýž dává símě rozsívajícímu, dej i vám chléb k jedení a rozmnožíš símě vaše a přispoříš úrody spravedlnosti vaší, abyste všelijak zbohaceni byli ke všeliké sprostnosti, kteráž působí skrze nás, aby díky činěny byly Bohu.*“ (2 K 9,6-11) ^{5T 735.1}

Nesmíme si myslet, že můžeme něco vykonat nebo dát, abychom si zakoupili Boží přízeň. Apoštol praví: „*A co máš, ježto bys nevzal? A když jsi vzal, proč se chlubiš, jako bys nevzal?*“ (1 K 4,7) Když David a lid Izraele shromáždili připravený materiál na stavbu chrámu a král odevzdal poklad věrným knížatům, radoval se a děkoval Bohu slovy, jež by měla stále přebývat v srdcích dítek Božích: „*A protož dobrořečil David Hospodinu před obličejem všeho shromáždění a řekl David: Požehnaný jsi Hospodine, Bože Izraele otce našeho od věků až na věky. Tvá jest ó Hospodine, velebnost i moc i sláva, i vítězství i čest, ano i všecko, což jest v nebi i na zemi... A v ruce tvé jest i to, kohož chceš zvelebiti a upevniti. Nyní tedy Bože náš, děkujeme tobě a chválíme jméno slávy tvé. Nebo kdo jsem já a kdo jest lid můj, abychom mohli míti moc k tak dobrovolnému obětování tobě? Od tebe jest zajisté všecko a i to z ruky tvé dali jsme tobě. Nebo my příchozí jsme a hosté před tebou, jakož i všichni otcové naši; dnové naši jsou jako stín běžící po zemi beze vši zástavy. Hospodine, Bože náš, všecka ta hojnost, kterouž jsme připravili k stavění domu tvého, jménu svatému tvému, z ruky tvé jest a tvé jsou všecky věci. Známt' pak, Bože můj, že ty zpytuješ srdce a upřímnost oblibuješ; protož já z upřímnosti srdce svého ochotně obětoval jsem toto všecko. Ano i lid tvůj, kterýž se ted' shledal, viděl jsem, jak s radostí chtivě obětuje tobě.*“ (1 Pa 29,10-17) ^{5T 735.2}

Bůh opatřil svému lidu bohatství země a jeho Duch způsobil, že Izraelité ochotně přinášeli své poklady pro chrám. Všecko přišlo od Hospodina. Kdyby Jeho božská síla nepohnula srdci lidu, pak by bylo královo úsilí marné a chrám by nikdy nebyl postaven. ^{5T 736.1}

Vše, co lidé dostávají z Boží hojnosti, zůstává Božím vlastnictvím. Cokoli je nám svěřeno ze vzácných a krásných statků země, bylo nám předáno, aby nás Bůh zkoušel, aby poznal, jak hluboká je naše láska k Němu a zdali si vážíme Jeho dobroty. Ať jsou to hmotné nebo duchovní statky, máme je ochotně jako oběť položit k Ježíšovým nohám. ^{5T 736.2}

Nikdo z nás nemůže obstát bez Božího požehnání, ale když Bůh chce, může své dílo vykonat bez lidské podpory. Avšak on dal každému jeho dílu a svěřil lidem jako svým šafářům hmotné nebo duchovní statky. Cokoliv dáme Bohu, bude jeho milosti a dobrotou nám připočteno jako jeho věrným šafářům. Ale máme si vždy uvědomit, že toto dílo není vybudováno na lidských výkonech. Ať zdatnost člověka je jakkoliv veliká, přece nemá nic, co mu Bůh nedal a co nemůže odejmout, když takové vzácné dárky jeho přízně nejsou oceněny nebo správně upotřebeny. Boží andělé, jejichž schopnost chápání není zakalena hříchem, poznávají, že nám dary nebes byly propůjčeny k tomu, aby byly velikému Dárci navraceny k rozmnožení Jeho slávy. S Boží svrchovaností je nejtěsněji spojeno blaho člověka. Boží nádhera je jeho tvorům k radosti a k požehnání. Snažíme-li se velebit Boží čest, pak usilujeme o ten nejvyšší statek, který vůbec můžeme obdržet. Milí bratři a sestry v Pánu, Bůh vás vyzývá, abyste všechny své schopnosti a všechny dary, jež jste od Něho dostali, zasvětili jeho službě. On chce, abyste jako David zvolali: „*Od tebe jest zajisté všecko, a i to z ruky tvé dali jsme tobě.*“ (1 Pa 29,14) ^{5T 736.3}

89. Boží podstata zjevená v Kristu

Spasitel pravil: „*Toto jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.*“ (J 17,3) A prostřednictvím proroka mluví Bůh: „*Nechlub se moudrý v moudrosti své, ani se chlub silný v síle své, aniž se chlub bohatý v bohatství svém, ale v tom nechť se chlubí, kdo se chlubí, že rozumí a zná mne, že já jsem Hospodin, kterýž činím milosrdenství, soud i spravedlnost na zemi nebo v těch věcech libost mám, dí Hospodin.*“ (Jr 9,23.24) ^{5T 737.1}

Žádný člověk bez božské pomoci nemůže dosáhnout poznání Boha. Apoštol praví, že „*svět nepoznal skrze moudrost Boha, ale zalíbilo se Bohu skrze bláznové kázání spasit věřící*“ (1 K 1,21). Kristus „*na světě byl a svět skrze něho učiněn jest, ale svět ho nepoznal*“ (J 1,10) Ježíš prohlásil ke svým učedníkům: „*Žádný nezná Syna, jedině Otec, aniž Otce kdo zná, jedině Syn a komuž by chtěl Syn zjevit.*“ (Mt 11,27) Dříve než Spasitel vstoupil do stínu Getsemane v oné poslední modlitbě za své následovníky, pozvedl své zraky k nebi a pln soucitu nad nevědomostí padlých lidí mluvil: „*Otče spravedlivý, tebe svět nepoznal, ale já jsem tebe poznal, oznámil jsem jméno tvé lidem, kteréž jsi mi dal z světa.*“ (J 17,25-26) ^{5T 737.2}

Od počátku bylo satanovým dobře uváženým plánem dovést lidi k tomu, aby na Boha zapomněli, aby si je pak on zajistil jako svou vlastní kořist. Proto se snažil Boží podstatu falešně představit a vést lidi k zvrácené představě o Bohu. Stvořitele jim představil tak, jako by měl vlastnosti knížete temnoty, jako by byl svévolný, tvrdý a nesmířlivý, aby pohnul lidi ke strachu, k úzkosti, ba i k nenávisti vůči Bohu. Satan doufal, že jím podvedené tak zmate, že Boha ze svého vědomí vymažou. Potom chtěl v člověku zničit Boží obraz a vtisknout duši svůj vlastní obraz; chtěl naplnit lidi svým vlastním duchem a učinit je otroky své vůle. ^{5T 738.1}

Tím, že satan znetvořil Boží povahu a vzbudil vůči Bohu nedůvěru, svedl Evu k hříchu. Hříchem zatemnilo se myšlení našich prarodičů, jejich přirozenost byla znehodnocena a podle své vlastní omezenosti a vlastního sobectví si utvořili novou představu o Bohu. A když lidé stále směleji hřešili, v jejich myšlení a cítění víc a více mizelo poznání Boha a láska k němu. „*Protože poznávše Boha, nectili jako Boha, ani jemu děkovali, ale marní učinění jsou v myšleních svých a ztmínou jest nemoudré srdce jejich.*“ (Ř 1,21) ^{5T 738.2}

Někdy se zdálo, jakoby satanův zápas o nadvládu nad člověkem byl korunován úspěchem. Ve staletích před prvním Kristovým příchodem se zdálo, že svět se nachází pod panstvím knížetem tmy. Vládl s hrozným násilím, jakoby hříchem našich prarodičů stala se království světa jeho právoplatným vlastnictvím. I lid smlouvy, jehož si Bůh vyvolil, aby na světě udržoval poznání Boha, odchýlil se tak daleko od Něho, že pozbyl veškerou pravou představu o Jeho povaze. ^{5T 738.3}

Kristus přišel, aby světu zjevil Boha, jako Boha lásky, milosti, soucitu a smilování. Hustá tma, kterou se satan snažil obklopit Boží trůn, byla zahrnuta Vykupitelem světa a Otec byl lidem opět představen jako světlo života. ^{5T 738.4}

Když Filip přišel k Ježíši s prosbou: „*Pane, ukaž nám Otce a dosti jest nám.*“ Spasitel mu odpověděl: „*Tak dlouhý čas s vámi jsem a nepoznal jsi mne? Filipe, kdož vidí mne, vidí Otce a kterakž ty praviš: Ukaž nám Otce?*“ (J 14,8-9) Kristus praví o sobě, že byl poslán na svět, aby představil Otce. V ušlechtilosti své bytosti, ve své milosti a ve svém něžném soucitu, ve své lásce a dobrotě stojí před námi jako ztělesnění božské dokonalosti a jako obraz neviditelného Boha. ^{5T 739.1}

Apoštol praví: „*Bůh byl v Kristu, v mír uvodě svět s sebou.*“ (2 K 5,19) Jen když přemýšlíme o velikém vykupitelském plánu, můžeme dojít ke správnému pochopení Boží podstaty. Dílo stvoření bylo zjevením Jeho lásky, ale teprve Boží dar na záchranu hříšného a zatraceného lidstva odhalil nekonečnou hloubku božské lásky a božského smilování. „*Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý kdož věří v něho nezahynul, ale měl život věčný.*“ (J 3,16) Ačkoliv Boží zákon zůstává a Jeho spravedlnost se uznává jako závazná, může hříšník dosáhnout odpuštění. Nejdrahocennější dar, jenž nebe mělo, byl přinesen, aby Bůh „*projevil svou spravedlnost v přítomném času, aby on byl spravedlivý a ospravedlňoval člověka, který je z víry v Ježíše*“ (Ř 3,26). Tímto da-

rem byli lidé pozvednuti ze zkázy a hanby hříchu a stali se Božími dětmi. Pavel praví: „*Přijali jste Ducha synovství, v němž voláme Abba, totiž Otče.*“ (Ř 8,15) ST 739.2

Milí bratři a sestry, s milovaným Janem volám k vám: „*Pohled'te, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli.*“ (1 J 3,1) Jaká láska, jaká nesrovnatelná láska, že my, ačkoliv jsme hříšníci a cizinci, můžeme být přivedeni zpět k Bohu a být přijati do Jeho rodiny! Jako znamení naší lásky k Němu a jako výraz Jeho těsného spojení s námi a Jeho přibuzenství s námi můžeme Ho láskyplně oslovovat: „*Otče náš.*“ A když Syn Boží pohlíží na dědice milosti, „*nestydí se je nazývat bratřími*“ (Žd 2,11). Jejich poměr k Bohu je světlejší, než poměr andělů, kteří nikdy neklesli. ST 739.3

Všechna otcovská láska, jež od pokolení do pokolení tekla lidskými srdci, všechny studnice něžnosti, jež vytryskly v lidských duších, nejsou v porovnání s nekonečnou a nevyčerpatelnou Boží láskou ničím jiným, nežli malý potůček proti nesmírnému oceánu. Jazyk nemůže vyjádřit tuto lásku, péro ji nemůže popsat. Můžete po všechny dny svého života o ní přemýšlet, můžete pilně hledat v Písmě, abyste ji pochopili, můžete všechny Bohem vám propůjčené síly a schopnosti vynaložit a namáhat se, abyste porozuměli lásce a milosrdenství nebeského Otce, přesto zůstane nekonečně mnoho nepochopitelného. O této lásce můžete přemýšlet po celé věky a přece nikdy plně neporozumíte délce a šířce, hloubce a výšce Boží lásky, která dala Syna, aby za svět zemřel. Ani celá věčnost ji nemůže docela odhalit. Ale když zkoumáme v Bibli a přemýšlíme o Kristově životě a o vykupitelském plánu, stanou se tyto předměty našemu chápání víc a více jasnějšími. Pak budeme moci představit si to požehnání, jež Pavel přál církvi v Efezu, když se modlil: „*Aby Bůh Pána našeho Jezukrista, Otec slávy, dal vám Ducha moudrosti a zjevení ku poznání jeho. A tak osvětlené oči myslí vaší, abyste věděli, která by byla naděje povolání jeho a jaké bohatství slávy dědictví jeho v svatých a kterak jest nesmírná velikost moci jeho k nám věřícím podle působení mocnosti síly jeho.*“ (Ef 1,17-19) ST 740.1

Satan neustále uvažuje, jak by mohl myšlení lidí zaměstnat takovými věcmi, které jim brání v tom, aby nedospěli k poznání Boha. Snaží se, aby prodlévají u takových věcí, jež zatemňují chápání a znechutí duši. Žijeme ve světě hříchu a zkaženosti a jsme vystaveni vlivům, které mohou Kristovy následovníky zlákat nebo sklíčit. Spasitel praví: „*A že rozmnožena bude nepravost, ustydně láska mnohých.*“ (Mt 24,12) Mnozí se dívají na strašnou bezbožnost, jež všude vládne, mluví o tom, až jsou jejich srdce naplněna zármutkem a pochybností. Příliš si představují chytré skutky arcipodvodníka a příliš dlouho prodlévají u zkušeností svého života, jež je zbavují odvahy a zdá se, že pustili se zřetele moc nebeského Otce a Jeho nekonečnou lásku. Právě to je satanovým cílem. Je chybou, když si nepříteli spravedlnosti představíme ozbrojeného takovou mocí a tak málo se zabýváme Boží láskou a Jeho mocí. O Kristově síle musíme mluvit. My sami jsme bezmocní, abychom se vyprostili ze satanova objetí, ale Bůh má vyznačenou cestu k útěku. Syn Nejvyššího je dost silný, aby bojoval za nás a my „*v tom ve všem udatně vítězíme, skrze toho, kterýž nás zamiloval*“ (Ř 8,37). ST 740.2

V neustálém hloubání o naší slabosti a našich poklescích, ale také v naříkání na satanovu moc nenajdeme duchovní sílu. Tato veliká pravda se musí usídlit v našich myslích i srdcích jako živá zásada. Za nás přinesená oběť je účinná. Bůh může zachránit a opravdu zachraňuje každého, kdo k Němu přijde a zároveň plní podmínky uvedené v Jeho Slově. Naší úlohou je připodobnit svoji vůli Boží vůli. Potom, skrze smírcí oběť budeme spoluúčastníky božské přirozenosti. V Kristu jsme Božími dětmi a máme ujištění, že nás Bůh tak miluje jako svého vlastního Syna. Jsme jedno s Ježíšem. Jdeme cestou, kterou nás Kristus vede. On má moc zahnat temné stíny, jež satan vrhá na naši stezku. Potom místo tmy a bázkivosti svítí do našeho srdce sluneční záře jeho slávy. ST 741.1

Neustále máme posilovat svoji naději vědomím, že Kristus je naše spravedlnost. Dejme své víře spočinout na tomto základě, neboť ten bude věčně odolávat. Místo abychom prodlévají u satanovy tmy a báli se jeho moci, měli bychom otevřít svá srdce, aby přijala od Krista světlo a vyzařovala je do světa. Měli bychom hlásat, že On je silnější než všechna satanova moc a že Jeho mocné rámě ponese všechny, kteří mu důvěřují. ST 742.1

Ježíš pravil: „*Nebo sám Otec miluje vás.*“ (J 16,27) Když je naše víra skrze Krista obrácena na Boha, ukáže se „*jako kotva duše, i bezpečná i pevná a vcházející až do vnitřku za oponu, kdežto*

předchůdce pro nás všel Ježíš“ (Žd 6,19-20). Je pravda, že vzniknou zklamání, a s nesnázemi musíme počítat, ale všechno, ať velké nebo malé, umíme položit do Božích rukou. Jemu nebude zatěžko prominout naše viny, ani nebude přemožen váhou našich těžkostí. Jeho péče se vztahuje na každou domácnost a zahrnuje každého jednotlivého člověka. On se podílí na všech našich záležitostech a na všech našich starostech. On počítá každou slzu. Když ucítí naše slabosti, tak se ho to dotkne. Dopouští všechna pokušení a všechny zkoušky, které nás zde potkávají, aby dosáhl cíle své lásky s námi, „*abychom došli účastnosti svatosti jeho*“ (Žd 12,10) a tak se stali účastni plné radosti, kterou nacházíme v jeho blízkosti. ST 742.2

„*V nichž bůh světa tohoto oslepil mysl, totiž v nevěrných, aby se jim nezasvítilo světlo evangelium slávy Kristovy, kterýž jest obraz Boží.*“ (2 K 4,4) Ale Bible nejsilnějšími výrazy poukazuje na to, jak důležité je získat poznání Boha. Petr praví: „*Milost vám a pokoj rozmnožen buď skrze známost Boha a Ježíše Pána našeho. Jakož nám od jeho božské moci všechno, což k životu a ku po-božnosti náleželo, darováno jest, skrze známost toho, kterýž povolal nás k slávě a k ctnosti.*“ (2 Pt 1,2-3) A Písmo nám velí: „*Přivykej medle s ním choditi a pokojněji se míti.*“ (Jb 22,21) ST 742.3

Bůh nám přikázal: „*Svatí buďte, nebo já svatý jsem.*“ (1 Pt 1,16) A apoštol působením Ducha svatého prohlašuje, že bez svatosti „*žádný neužrjí Pána*“ (Žd 12,14). Svatost je shoda s Bohem. Hříchem byl Boží obraz v člověku znetvořen a téměř vymazán. Působením evangelia se má ztracené opět obnovit a my máme s božským úsilím na tom spolupracovat. Ale jak můžeme přijít do společenství s Bohem a stát se Jemu podobnými, jestliže Ho neznáme? Kristus přišel na svět, aby nám poznání zprostředkoval. ST 743.1

Ubohé představy, jež mnozí mají o vznešeném charakteru a službě Ježíšově, omezují je v jejich náboženské zkušenosti a brání jim, aby v duchovním životě činili pokroky. Duchovní zbožnost mezi námi jako lidem dospěla k úpadku. Vládne mnoho formálnosti, mnoho služby na ústech a ze zvyku. Do našeho duchovního života musí řídit víc hloubky a opravdovosti. Se všemi našimi formálnosti, mnoho služby ústy a zvyku. Do našeho duchovního života musí být vneseno něco hlubšího a opravdovějšího. Se všemi našimi použitelnými pomocnými prostředky, nakladatelstvími, školami, léčebnami a mnoha, mnoha jinými zařízeními, měli bychom mnohem více dosáhnout, než je tomu nyní. Úlohou křesťana je, představovat v tomto životě světa Krista a způsobem života a povahou zjevovat Spasitele. Dává-li nám Bůh poznání, tedy k tomu, abychom je sdělovali jiným. Ale v poměru k poznání, jež jsme obdrželi a daným nám příležitostí, abychom získali srdce lidí, byly výsledky naší práce dosud příliš nepatrné. Bůh si přeje, aby pravda, kterou nám dal poznat, přinášela více ovoce než dosud. Ale jsme-li plni trudnomyslnosti a zármutku a naše myšlení je zaměřeno jen na obklopující nás tmu a zlo, jak můžeme pak světu přiblížit Krista? Jak může naše svědectví mít sílu, aby získalo duše? Potřebujeme, abychom z vlastní zkušenosti poznali Boha a moc Jeho lásky, jak se zjevuje v Kristu. Musíme pilně a na modlitbách hledat v Písmě. Naše chápání musí být probuzeno Duchem svatým a naše srdce ve víře, v naději a s neustávající chválou pozdvihována vzhůru k Bohu. ST 743.2

Kristovými zásluhami a Jeho spravedlností, která je nám připočtena skrze víru, nabýváme dokonalosti křesťanského charakteru. Naší úlohou je denně a každou hodinu, dle vyjádření apoštola, pohlížet na „*vůdce a dokonavatele víry Ježíše*“ (Žd 12,2). Konáme-li to, bude naše chápání jasnější, naše víra pevnější a naše naděje silnější. Pak budeme tak naplnění uvažováním o Jeho čis-totě a kráse, jakož i o Jeho oběti kterou přinesl, aby nás smířil s Bohem, že nebudeme pociťovat žádný sklon, abychom mluvili o pochybnosti a zklamání. ST 744.1

Zjevení lásky, milosti, Boží dobroty a působení Ducha svatého, aby naše srdce osvítil a obnovil, přivádí nás vírou do úzkého společenství s Kristem, takže získáme jasnou představu jeho bytosti a můžeme poznat mistrovské satanovy klamy. Když pohlížíme na Ježíše a důvěřujeme jeho zásluhám, přivlastníme si v Duchu svatém požehnání, poznání pokoje a radosti. Vzhledem na velikou oběť, kterou Kristus přinesl za nás, můžeme pak s apoštolem zvolat: „*Pohled'te, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli.*“ (1 J 3,1) ST 744.2

Milí bratři a sestry, pohlížením budeme proměněni. Tím, že se zabýváme láskou Boha a našeho Spasitele, že uvažujeme o dokonalosti božské povahy a vírou dovoláváme se pro sebe Kristovy spravedlnosti, máme se proměnit v tentýž obraz. Proto neshromažďujme všechny ty neutěšené obra-

zy – nespravedlnost, zkaženost, zklamání a důkazy satanovy moci – abychom je uchovávali ve své paměti, vzpomínali na ně, mluvili o nich a naříkali, až bychom byli úplně zbaveni odvahy. Duše zbavená odvahy je zasmušilá. Ona je nejen sama neschopná přijímat světlo od Boha, ale také světlo od jiných zahání. Satan velmi rád pozoruje důsledky svého působení, jimiž odnímá člověku víru a znechucuje jej. 5T 744.3

Díky Bohu za to, že jsou světlejší a radostnější obrazy, na které nám Pán dává pohlížet. Shromáždíme tato blahodárná ujištění jeho lásky jako vzácné poklady, abychom je mohli neustále pozorovat. Boží Syn vzdává se Otcova trůnu a své božství převléká do lidství, aby mohl vysvobodit lidi ze satanovy moci – jeho pro nás vybojované vítězství otevírá lidem nebe a jejich pohledu odhaluje Boží slávu – padlí lidé jsou vytaženi z jámy zkázy, do níž se zřítili díky hříchu a opět jsou přivedeni do společenství s nekonečným Bohem – vírou v našeho Vykupitele obстоjíme v božské zkoušce a konečně budeme oděni Kristovou spravedlností, pozvednutí k jeho trůnu – to vše jsou obrazy, jimiž Bůh chce obložit naše nitro. A „*když nepatříme na ty věci, kteréž se vidí, ale na ty, kteréž se nevidí, ... lehoučké soužení naše převelmi veliké věčné slávy břímě nám působí*“ (2 K 4,18.17). 5T 745.1

V nebi je Bůh vším ve všem. Tam vládne dokonalá svatost, nic neruší dokonalé společenství s Bohem. Jestli jsme opravdu na cestě tím směrem, pak Duch nebes bude přebývat v našich srdcích. Když ale nenacházíme radost v uvažování o nebeských věcech, když nehledáme se zájmem poznání Boha a netoužíme po rozvažování nad povahou Kristovou, když svatost nemá pro nás nic přitažlivého – pak můžeme být jisti, že naše naděje na nebe je marná. Dokonalý soulad s vůlí Boží má mít křesťan jako vysoký cíl neustále před sebou. On bude rád hovořit o Bohu a o Ježíši, o vlasti blaženosti a čistoty, kterou Kristus připravil těm, kteří Ho milují. Rozvažování nad těmi věcmi, kdy má duše potěšení z Božích zaslíbení a Jeho ujištění, označuje apoštol jako „*okoušení moci věku budoucího*“ (Žd 6,5). 5T 745.2

Stojíme bezprostředně před poslední bitvou ve velikém zápasu, v němž satan „*se vší mocí a divy i zázraky lživými a se všelikým podvodem nepravosti*“ (2 Te 2,9-10) bude vynakládat vše, aby Boží povahu znetvořil a kdyby bylo možno, svedl také i vyvolené. Jestliže některý lid potřeboval stále rostoucí světlo z nebe, tedy je to lid, kterého Bůh povolal v této nebezpečí plné době, aby byl strážcem Jeho svatého zákona a bránil Jeho povahu před světem. Ti, kterým Bůh svěřil tak svatý odkaz, musí skrze pravdy, kterým věří, být proniknuti Duchem Božím, zušlechtěni a oživeni. Ještě nikdy nebylo potřebnější a nikdy si Pán více nepřál, aby církev učinila zkušenost, která je popsána v Pavlově listu Kolossenským: „*Nepřestáváme se modlit za vás, a žádat, abyste naplnění byli známostí vůle jeho se vší moudrosti a rozumnosti duchovní, abyste chodili hodně Pánu ke vší jeho líbeznosti, v každém skutku dobrém, ovoce vydávající a rostouce v známosti Boží.*“ (Ko 1,9-11) 5T 746.1

90. Slovo učiněno tělem

Spojení božské přirozenosti s přirozeností lidskou, je jedna z nejvzácnějších a nejtajuplnějších pravd vykupitelského plánu. Pavel o tom mluví následujícími slovy: „*Vpravdě veliké jest tajemství pobožnosti, že Bůh zjeven jest v těle.*“ (1 Tm 3,16) ^{ST 746.2}

Tato pravda stala se pro mnohé příčinou k pochybnosti a k nevěře. Když Kristus, Syn Boží a zároveň Syn člověka přišel na svět, nebyl pochopen lidem své doby. Kristus ponížil se tak daleko, že přijal lidskou přirozenost, aby se dostal k padlým lidem a pozvedl je. Avšak smysly lidí byly hříchem zatemněny, jejich schopnosti ochromeny a jejich chápavost otupena, takže pod pláštěm lid-skosti nedovedli poznat jeho božskou bytost. Toto vadné chápání bránilo dílu, jež chtěl pro ně vykonat, a aby svému učení dodal důrazu, byl často nucen vysvětlovat své postavení a hájit je. Tím, že poukazoval na svou tajuplnou a božskou podstatu, snažil se jejich myšlenky uvést do stavu, který by posloužil přetvářející moci pravdy. A proto, aby zobrazil božskou pravdu, používal přirovnání z přírody, které byly lidem dobře známy. Tak byla připravena půda srdce, aby přijala dobré símě. Ježíš dal svým posluchačům pocítit, že Jeho potřeby jsou tytéž jako jejich a že On spolucítí s jejich radostmi i strastmi. Zároveň v Něm viděli projev vznešenosti a síly, který daleko převyšoval vznešenost a sílu jejich nejváženějších rabínů. Kristova učení se vyznačovala prostotou, důstojností a silou, které jim dosud byly neznámy. Bezděčně zvolali: „*Nikdy tak člověk nemluvil, jako tento člověk.*“ (J 7,46) Lid Ho rád poslouchal. Ale kněží a mocní, kteří jako strážci pravdy se svému úřadu zpronevěřili, nenáviděli Krista pro milost kterou projevoval a která od nich odvracela zástupy ke světlu života. Jejich vliv překážel židovskému národu, takže nepoznal božský charakter Vykupitele a Krista zavrhl. ^{ST 746.3}

Spojení božského s lidským, jež se zjevuje v Kristu, nacházíme také v Bibli. V ní zjevené pravdy jsou všechny „*od Boha vdechnuté*“ (2 Tm 3,16). A přece jsou vyjádřeny lidskými slovy a přizpůsobeny lidským potřebám. Může se tedy o Boží knize říci totéž jako o Kristu: „*A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi.*“ (J 1,14) Tato skutečnost je daleko od toho, aby byla důkazem proti Bibli. Naopak měla by posilovat naši víru v Bibli jako Slovo Boží. Kdo se o vnuknutí Písma vyjadřuje tak, že některé části přijímá jako božské a jiné odmítá jako lidské, ten přehlíží, že božský Kristus přijal naši lidskou přirozenost, aby byl rovný člověku. V Božím díle pro vykoupení lidí se spojuje božské s lidským. ^{ST 747.1}

Jsou mnohé odstavce Písma, jež pochybovačnými kritiky jsou označovány jako nevnuknuté Bohem, které ale ve skutečnosti jsou spolehlivě přizpůsobeny potřebě člověka, jsou Božím poselstvím útěchy Jeho důvěřujícím dítkám. Dobré znázornění toho nachází se v události o apoštolovi Petrovi. Ležel v žaláři a očekával příští den na popravu. „*Té noci spal Petr mezi dvěma žoldnéři, svázán byv dvěma řetězy a strážní přede dveřmi ostržíhali žaláře. A aj, anděl Páně postavil se a světlo se zaskvělo v žaláři a udeřiv Petra v bok, zbudil ho, i řka: Vstaň rychle. I spadli jemu ti řetězové z rukou.*“ (Sk 12,6-7) Náhle probuzený Petr byl udiven jasným světlem, jež pronikalo jeho žalární kobkou a nebeskou krásou Božího posla. Nechápal, co to má znamenat, ale věděl, že je nyní svobodný. Ve svém leknutí a radosti by byl chvátal pryč z vězení bez ochrany proti chladnému nočnímu vzduchu. Boží anděl to vše viděl a pln starosti o apoštolovo zdraví praví: „*Opaš se a podvaž obuv svou.*“ (Verš 8) Petr mechanicky uposlechl, byl však zjevením nebeské nádhery tak omámen, že nemyslel na to, aby si vzal svůj plášť. Proto mu anděl poručil: „*Oděj se pláštěm svým a pojď za mnou. Tedy vyšed, bral se za ním a nevěděl, by to pravé bylo, co dalo se skrze anděla, ale domníval se, že by vidění viděl. A prošeďse skrze první i druhou stráž přišli k bráně železné, kteráž vede do města a ta se jim sama od sebe otevřela. A vyšedše, přešli ulici jednu a hned odešel anděl od něho.*“ (Verš 8-10) Teď se apoštol nacházel sám na ulicích Jeruzaléma. „*Tedy Petr přišed sám k sobě, řekl: Nyní právě vím*“ – to nebyl sen nebo vidění, nýbrž skutečnost – „*že poslal Pán anděla svého a vytrhl mne z ruky Herodesovy a ze všeho očekávání lidu židovského.*“ (Verš 11) ^{ST 748.1}

Pochybovači mohou se usmívat při myšlence, že vznešený Boží anděl by měl dbát na tak všední věci jako tyto prosté lidské potřeby, a proto pochybují o božském vnuknutí tohoto vy-

pravování. Ale Boží moudrostí je toto zaznamenáno v Písmě svatém, ne pro dobro andělů, nýbrž ku blahu lidí, aby v jistotě, že Pán všechno ví, mohli najít útěchu, kdyby se měli dostat do obtížného postavení. Ježíš prohlásil svým učedníkům, že ani jeden vrabec nepadne k zemi, aby to nezpozoroval náš nebeský Otec. A když si Bůh všímá potřeb všech malých ptáků ve vzduchu, jak mnohem více bude pečovat o ty, kteří se mohou stát poddanými Jeho království a vírou v Něho se stát dědici věčného života. Ó, kdyby lidský duch mohl pochopit – v takové míře, jak může vykupitelský plán pochopit omezený rozum – že Ježíš přijal lidskou přirozenost a co tímto podivuhodným sebeponížením chtěl pro nás vykonat, pak by srdce lidí přetékala vděčností za Boží velikou lásku a v pokore by se klaněla Boží moudrosti, jež vymyslela tajemství milosti! *5T 749.1*

91. Boží péče o jeho dílo

Za obtížných a odvahu zbavujících okolností byl Izaiáš již jako mladý muž povolán k prorockému úřadu. Jeho vlasti hrozila pohroma. Lid v Judstvu přestupováním Božího zákona pozbyl Boží ochranu a assyrská vojska se chystala k útoku na judské království. Avšak od nepřátel hrozící nebezpečí nebylo tou největší starostí. Zkaženost lidu připravila Božímu služebníkově daleko větší starost. Odpadnutím a vzpourou lid vyzýval Boží soudy. Mladý prorok byl povolán, aby Židy důrazně varoval. Věděl, že narazí na zarytý odpor a třásl se, když se díval sám na sebe a myslel na ztvrzelost a nevěru lidu, pro který měl pracovat. Zdálo se, že stojí před téměř beznadějným úkolem. Měl by se pln zoufalství vzdát své práce a nerušeně přenechat Izraele modloslužbě? Měli by navzdory Bohu nebes vládnout na zemi bohové z Ninive? ST 749.2

Takové myšlenky jej dojímal, když stál ve sloupové síni svatého chrámu. Pojednou se zdálo, jakoby brána a vnitřní opona byly vyzdviženy vzhůru nebo odtaženy stranou a jakoby mohl nahlédnout do svatyně svatých, do níž ani proroci nesměli vstoupit. Před ním se vynořilo zjevení Páně, jenž seděl na vysokém a nádherném trůnu, zatímco Jeho doprovod naplňoval chrám. Po obou stranách trůnu se vznášeli serafíni, byli nesení dvěma křídly, dvěma, když se klaněli, zakrývali svou tvář a dalšími dvěma zakrývali své nohy. Tato andělská knížata pozvedla své hlasy k slavnostnímu zvolání: „*Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupů, plná jest všecka země slávy jeho.*“ (Iz 6,3) Až se zdálo, že pilíře, sloupy a cedrová brána se roztráslly od síly hlasů a dům byl naplněn jejich chvalozpěvem. ST 750.1

Ještě nikdy předtím se Izaiášovi tak nepředstavila velikost a dokonalá svatost Páně. Cítil, že ve své lidské nedokonalosti a nedůstojnosti musí zahynout v Boží přítomnosti. „*Běda mně*“ zvolal „*již zahynu, protože jsem člověk poskvrněné rty maje, k tomu uprostřed lidu rty poskvrněné majícího bydím, a že krále Hospodina viděly oči mé.*“ (Verš 5) Avšak jeden serafín přišel, aby ho k jeho službě připravil. Žhavým uhlem z oltáře dotkl se Izaiášových rtů a pravil: „*Aj hle, dotekl se úhel tento úst tvých; nebo odešla nepravost tvá a hřích tvůj shlazen jest.*“ Když pak prorok slyšel Boží hlas: „*Koho pošli a kdo nám půjde?*“ odpověděl se svatou důvěrou: „*Aj já, pošli mne.*“ (Verš 7-8) ST 750.2

Jaké pozemské mocnosti se mohou pozvednout proti Judstvu? Co z toho, že Izaiáš při plnění svého úkolu narazí na překážky a na odpor? Viděl Krále, Pána zástupů a slyšel chvalozpěv serafínů: „*Plná jest všecka země slávy jeho.*“ A prorok povstal posílněný pro dílo před ním ležící. Vzpomínka na toto vidění provázela jej po celou jeho dlouhou a těžkou službu. ST 751.1

Ezechiel, truchlící prorok v zemi chaldejské měl vidění, jež obsahovalo totéž učení víry v mocného Boha Izraele. Když stál na břehu řeky Chebar, zdálo se mu, že od severu přichází vichřice „*a oblak veliký a oheň plápolající a okolo něho byl blesk a z prostředku jeho jako nějaká velmi prudká světlost, z prostředku toho ohně*“. Čtyři bytosti pohybovaly množstvím podivně vyhlížejících kol, jež se zdánlivě navzájem prořezávala. Vysoko nad nimi „*bylo podobenství trůnu, na pohledění jako kámen zafírový a nad podobenstvím trůnu na něm svrchu, na pohledění jako tvárnost člověka*“. „*Podobnost také těch zvířat na pohledění byla jako uhlí řeřavého, na pohledění jako pochodně. Kterýžto oheň ustavičně chodil mezi zvířaty a ten oheň měl blesk a z téhož ohně vycházelo blýskání.*“ A „*ukazovalo se na cherubinech podobenství ruky lidské pod křídly jejich.*“ (Ez 1,4.26.13; Ez 10,8) ST 751.2

Kola byla tak umně do sebe zapletena, že při prvním pohledu se Ezechielovi zdálo, jako by všechno bylo bez ladu a skladu. Avšak když se pohybovala, byla v tom nádherná přesnost a dokonalý pořádek. Nebeské bytosti pohybovaly těmito koly a nade vším seděl Věčný na lesklém trůnu ze safíru, zatímco kolem trůnu jako znamení milosti a lásky zářila duha. Od úžasné krásy zjevení Ezechiel padl na tvář svou. Avšak hlas mu rozkázal, aby povstal a vyslechl slovo Páně. Potom dostal příkaz k varování lidu Izraele. ST 751.3

Toto vidění bylo Ezechielovi dáno v době, když jeho srdce bylo naplněno trudnými předtuchami. Viděl zde zpustošenou zemi svých otců. Kdysi tak lidnaté město bylo nyní neobydlené. V jeho zdech se již neozývaly hlasy chvalozpěvu a radosti. Prorok sám žil jako cizinec v cizí zemi, kde

vládla neomezená ctižádost a surová ukrutnost. To, co viděl a slyšel o týrání a páchání bezpráví na lidech, zarmucovalo ho a on hoře naříkal dnem i nocí. Ale ty nádherné obrazy, které mu byly ukázány u řeky Chebar, daly mu uvidět všeovládající moc, jež byla silnější než moc pozemských vládařů. Nad pyšnými a ukrutnými vladaři Assyrie a Babylona trůnil Bůh milosti a pravdy. 5T 752.1

Ta mnohonásobně zapletená kola, jež se prorokovi jevila bez ladu a skladu byla vedena božskou rukou. Duch Boží zjevil se mu jako síla, jež pohybovala koly, vnášela pořádek do zmatku. Tak ovládal také celý svět. Myriády nebeských bytostí stály připraveny na Jeho slovo, aby vyloučily moc a lest zlých lidí a jeho věrným prokázali dobro. 5T 752.2

Když se Bůh chystal milovanému Janovi otevřít dějiny své církve v budoucích časech, dal mu rovněž ujištění o účasti a péči Spasitele o svůj lid. Ukázal mu „*podobného Synu člověka*“ (Zj 1,13) chodícího mezi svícny, jež byly obrazem sedmi církví. I když Janovi byl ukázán poslední veliký boj církve s pozemskými mocnostmi, tak mu bylo také dovoleno uvidět konečné vítězství a záchranu věrných. Viděl, jak se církev ocitla ve smrtelném zápasu s šelmou a jejím obrazem. Viděl také, že uctívání šelmy bylo vynucováno pod trestem smrti. Ale když se díval přes kouř a hlomoz bitvy, uviděl na hoře Sion zástup s Beránkem, kteří na místo znamení šelmy měli jméno Otce jeho napsané na čelech svých. (viz Zj 14,1) Jindy uviděl ty, „*kteríž zvítězili nad tou šelmou a obrazem jejím a nad charakterem jejím i nad počtem jejího jména*“, jak „*stojí nad tím mořem skleným, majíce harfy Boží a zpívají píseň Mojžíše, služebníka Božího a píseň Beránkovu*“ (Zj 15,2-3). 5T 752.3

Tato naučení jsou napsána k našemu dobru. Naše víra se musí opírat o Boha, neboť bezprostředně před námi je doba, kdy duše budou podrobeny těžké zkoušce. Na Olivetské hoře Kristus vy počítal hrozné soudy, jež mají předcházet jeho druhý příchod: „*Budete slyšet zajisté boje a pověsti bojů.*“ „*Nebo povstane národ proti národu a království proti království a budou hladové a morové a zemětřesení po místech. Ale tyto všechny věci jsou počátkové bolesti.*“ (Mt 24,6-8) Ačkoliv se tato předpověď částečně vyplnila při zničení Jeruzaléma, vztahuje se však více na dobu konce. 5T 753.1

Stojíme na prahu velkých a vážných událostí. Předpovědi se rychle vyplňují. Pán stojí přede dveřmi. Brzy nastane pro nás a pro všechny žijící období mohutného významu. Staré protiklady opět obživnou, nové vzniknou. Události, jež se budou odehrávat na této zemi, nemůžeme ani tušit. Lidskými nástroji pracuje satan. Lidé, kteří usilují, aby změnili ústavu a prosadili zákon k vynucování svěcení neděle, přehlížejí následky jen částečně. Stojíme bezprostředně před krizí. 5T 753.2

Ale Boží služebníci nemají spoléhat sami na sebe v této velké tísní. Ve viděních, jež byla ukázána Izaiášovi, Ezechielovi a Janovi, poznáváme, jak je nebe těsně spojeno s tím, co se děje na zemi a jak velice pečuje Bůh o své věrné dítky. Svět není bez Panovníka. Průběh příštích událostí leží v Boží ruce. Osud národů, ale i blaho jeho církve je pod osobním vedením Majestátu nebes. 5T 753.3

My všichni býváme přespříliš zkruseni starostmi, tísní a těžkostmi Božího díla. Smrtelným lidem ale není přenecháno, aby nesli břímě odpovědnosti. Máme důvěřovat Bohu, věřit v Něho a jít vpřed ve víře. Neúnavná bdělost nebeských poslů a jejich neustálé působení pro nás pozemšťany nám ukazují, jak Boží rukou jedno kolo zasahuje do druhého kola. Božský učitel mluví ke každému, kdo je činný v Jeho díle, stejná slova jako kdysi Cýrovi: „*Přepásal jsem tě, ačkoli mne neznáš.*“ (Iz 45,5) 5T 753.4

V Ezechielově vidění Bůh položil svou ruku pod křídla cherubínů. Toto učil své služebníky, že je to božská moc, která jim dává úspěch. Bude s nimi spolupracovat, pokud odvrátí nepravost a stanou se čistými srdcem a životem. 5T 754.1

Jasně světlo, jež rychlostí blesku probíhá sem a tam mezi živými tvory představuje rychlost, s jakou toto dílo nakonec bude spěchat vstříc svému dokončení. On, který nespí, který neustále zajišťuje uskutečnění svých plánů, může plánovitě pokračovat ve svém velikém díle. Co se lidskému myšlení zdá složité a spletené, může ruka Páně udržovat v dokonalém pořádku. On může nalézt prostředky a cesty, jak zkrřížit úmysly zlých lidí a zmařit záměry těch, kteří mají v úmyslu zlo proti Jeho lidu. 5T 754.2

Milí bratři a sestry, nyní není čas k nářku a zoufalství, není čas dát vzniknout pochybnosti a nevěře. Dnes Kristus není Spasitelem v Josefově hrobě, který byl uzavřen velikým kamenem a zapečetěn římskou pečetí. Máme zmrtvýchvstalého Spasitele. On je Králem, Pánem zástupů. On sedí mezi cherubíny. A uprostřed sporů a neklidu národů stále ještě chrání svůj lid. Ten, který vládne v nebi,

je náš Spasitel. On určuje míru každé zkoušky a opatřuje ohnivou pec, v níž se musí každá duše osvědčit. Když pevnosti králů padnou a šípy božské pomsty provrtají srdce Jeho nepřátel, Jeho lid bude bezpečný v Jeho dlani. *5T 754,3*